(ต้นฉบับ)

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๕/๒๔๙๗ (สามัญ ๒) ชุดที่ ๑

วันพฤหัสบดี ที่ ๒๓ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๙๗

หน้า	ชื่อผู้แก้	ข้อความที่แก้	หมายเหตุ

ที่ประชุมรับรองในคราวประชุม ครั้งที่ ๓ /๒๔๙๘ (วิสามัญ) ชุดที่

วัน พฤหัสบดี ที่ ๑๗ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๔๙๘

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๘/๒๔๙๗ (วิสามัญ ๒) ชุดที่ ๑
วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๙๗
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๙.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๙๔ ท่าน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุม การประชุมตามระเบียบวาระของการประชุม

เรื่องที่ ๑. เรื่องที่ประธานจะแจ้งให้ที่ประชุมทราบสำหรับวันนี้ไม่มี

หมวดเลข ๒. รับรองรายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๕/๒๔๙๗ (วิสามัญ ๒) ชุดที่ ๑

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ถ้าหากว่าที่ประชุมนี้ไม่มีความเห็นประการใดแล้ว ข้าพเจ้าถือว่าได้รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ตามที่ได้เรียนให้ทราบแล้ว

หมายเลข ๓. กระทู้ถาม

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ขอโทษครับท่านประธาน ฯ กระผมมีเรื่องที่จะต้องพูดกับท่านประธาน ฯในเรื่องเกี่ยวกับเรื่องกระทู้นี้ ข้าพเจ้าได้ตั้งกระทู้ถามเรื่องท่านจอมพลผิน ฯ ไปตรวจราชการภาคอีสานนี้แล้วก็ยื่นก่อนนายผัน บุญชิต เสียอีก แต่การชักลับปรากฏว่าท่านประธาน ฯ บรรจุกระทู้ของคุณผัน ฯ เข้าระเบียบวาระก่อน เหตุไฉนถึงเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้ากับคุณผันนี้ข้าพเจ้ามีความรักท่านประธาน ฯ ไม่น้อยกว่าคุณผัน ฯ ทำไมถึงทำอย่างนี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นี่ ฯ เดี๋ยวก่อน ฯ ไม่ใช่ ฯ ท่านไปยืนยันเจ้าหน้าที่เขา ฯ ลงเวลารับอะไรไว้เรียบร้อย--ท่าน ท่านอาจจะเข้าใจผิดอะไรไป ความจริงน่ะไม่มีมุโชโลกนะอะไรเลยทีเดียว ใครมาก่อนก็ไปตามลำดับกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสียใจด้วย

ข่าของท่านนั้นไม่สามารถที่จะเอาเข้าก่อนได้ เพราะเหตุว่าเขามีเวลำเวลาแน่นอนท่าน เพราะฉะนั้นนี่ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะทำอะไรได้นอกจากนั้นเพราะเหตุว่าหลักฐานมีท่าน ถ้าสงสัยไปดูหลักฐานเขาตีตราไว้เสร็จท่าน เพราะฉะนั้นไม่มีประโยชน์อะไรหรอกท่าน เอาไว้เลิกประชุมแล้วไปดูกันดีกว่าท่าน เพราะว่าพูดกันที่นี่พูดกันวันหนึ่งก็ไม่แล้ว ข้าพเจ้าบอกว่าเขายื่นก่อน ท่านบอกว่าท่านยื่นก่อน พูดกัน ๓ ปีก็ไม่แล้ว ไปดูกันเวลาเลิก

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ท่านประธาน ฯ มีอีกนิดหนึ่ง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านนั่ง เอาละท่านนั่ง ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้แล้วท่านควรจะพอใจ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ผมก็กลับจากภาคอีสานก็มายื่นเลย มันหมายความว่าอย่างไรกระผมยังติดใจและข้องใจอยู่มาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ ท่านไปดูเวลาก็แล้วกันนะครับ ถ้าหากว่าเจ้าหน้าที่ทุจริตก็จะได้ว่ากันตามความผิด

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ความจริงข้าพเจ้าเชื่อท่านประธาน ฯ นะ ท่านมีความยุติธรรมดีมาก ข้าพเจ้าเชื่อ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละท่านนั่ง ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้ก็เห็นว่าจะพอใจท่าน ท่านไปดู ถ้าหากว่าเจ้าหน้าที่ผู้ใดทุจริตไม่ทำให้ท่าน ถ้าท่านยื่นก่อนแต่ว่าตีตราทีหลัง หลักฐานพอแล้วมาว่ากันผิดฐานผิดวินัยมันมีอยู่แล้วท่าน ไม่อย่างนั้นพูดกัน ๓ วันก็ไม่แล้ว

อันดับที่ ๑. กระทู้ด่วนของนายสวัสดิ์ พึ่งตน เรื่องการสั่งห้ามมิให้รับจดทะเบียนสำมะโนครัวให้แก่ราษฎรต่างจังหวัด ถามกระทรวงมหาดไทย

นายสวัสดิ์ พึ่งตน (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

๑. ทราบว่ากระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งห้ามมิให้รับจดทะเบียนสามะโนครัวแก่ราษฎรต่างจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งราษฎรชาวภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ ผู้ที่ย้ายเข้ามาประกอบอาชีพในกรุงเทพ ฯ เป็นความจริงเพียงใดหรือไม่

๒. ถ้าเป็นความจริงตามข้อ ๑. ขอเรียนถามว่า เพราะเหตุใดจึงได้มีคำสั่งเช่นนั้น และทั้งนี้ได้กำหนดเงื่อนไขหรือข้อยกเว้นไว้เพียงใดหรือไม่

พลเรือโท หลวงสุนาวินวิวัฒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระผมขอเรียนตอบท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่า กระทรวงมหาดไทยมิได้สั่งห้ามไม่ให้จดทะเบียนสามะโนครัวแก่ราษฎรต่างจังหวัดตามนัยแห่งกระทู้นี้ เพราะมีพระราชบัญญัติบังคับชัดเจนอยู่

นายสวัสดิ์ พึ่งตน (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าจะขอเรียนซักถามท่านรัฐมนตรีต่อไป แต่ก่อนที่จะซักถามขอกราบเรียนว่าเหตุที่ข้าพเจ้าได้ตั้งกระทู้นี้ก็เนื่องจากว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ได้มีข่าวลือแพร่สะพัดอยู่ทั่ว ๆ ไปว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีคำสั่งไปยังเจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่รับจดทะเบียนสามะโนครัวนี้ว่าไม่ให้รับจดทะเบียนราษฎรซึ่งมาจากต่างจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งราษฎรซึ่งมาจากภาคอีสาน ที่นี้ข่าวแพร่สะพัดอันนี้เป็นเหตุให้ประชาชนชาวไทยเรามีความเข้าใจไปว่ารัฐบาลนี้มีเจตจำนงในอันที่จะกีดกันชาวภาคอีสานไม่ให้ลงมาประกอบการอาชีพในกรุงเทพ ฯ ซึ่งเป็นข่าวลือทั่ว ๆ ไปซึ่งในเรื่องนี้ข้อเท็จจริงจะมีเพียงใดนั้น ก็ยังเป็นที่กำกวมอยู่ นั่นประการที่หนึ่ง อีกประการหนึ่งในทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่รับจดทะเบียนสามะโนครัวก็ปรากฏว่าไม่ได้ให้ความสะดวกแก่ราษฎรชาวภาคอีสานซึ่งลงมาประกอบอาชีพในกรุงเทพ ฯ คือความจริงทะเบียนสามะโนครัวนี้เป็นปัจจัยอันสำคัญในการประกอบอาชีพเป็นอย่างมาก เพราะว่าในการที่คนมาจากต่างจังหวัดจะมาหางานทำในกรุงเทพ ฯ นั้น จำเป็น

ต้องมีทะเบียนสำมะโนครัวเป็นหลักฐาน ยกตัวอย่างเช่นแม้แต่จะมาขับขี่จักรยานสามล้อ ในการที่จะได้รับใบขับขี่หรือได้สอบเพื่อรับใบขับขี่นั้น ถึงแม้จะได้รับใบขับขี่มาจากต่างจังหวัด ครั้นมาถึงกรุงเทพ ฯ นี้จำเป็นต้องสอบผ่าน ในการที่จะได้สิทธิสอบผ่านนั้นจำเป็นจะต้องมีสำมะโนครัวเป็นหลักฐาน แล้วก็มีการวิ่งเต้นเพื่อขอจดทะเบียนสำมะโนครัวเมื่อได้สำเนาสำมะโนครัวมาแสดงเป็นหลักฐานเพื่อจะได้ใบขับขี่ แต่ทั้งนี้ไม่ได้รับความสะดวก ได้ถูกกีดกันด้วยประการต่างๆ อันนี้อีกข้อหนึ่ง จึงเป็นที่สงสัยอยู่ เพราะฉะนั้นเมื่อทางรัฐมนตรีท่านปฏิเสธอย่างนี้ ถึงแม้ว่าท่านรัฐมนตรีจะปฏิเสธ แต่ข้าพเจ้าก็ยังข้องใจอยู่ จึงขอเรียนซักถามว่าทางรัฐบาลได้ทราบข่าวลือที่ว่าได้มีคำสั่งห้ามมิให้จดทะเบียนราษฎรที่มาจากต่างจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาจากภาคอีสานนั้นน่ะเพียงใดหรือไม่ ที่นี้ถ้าหากว่ารัฐบาลได้ทราบข่าวลือนั้น เมื่อไม่มีความจริงแล้ว รัฐบาลได้แถลงชี้แจงให้ราษฎรได้ทราบชัดตามความเป็นจริงเพียงใด โดยวิธีการอย่างใด นี่ข้อหนึ่ง แล้วอีกข้อหนึ่งนั้นในการที่เจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่รับจดทะเบียนสำมะโนครัวไม่ได้ให้ความสะดวกแก่ผู้ไปติดต่อโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้มาจากต่างจังหวัดนั้น ทางรัฐบาลทราบหรือไม่ แล้วถ้าหากทราบได้~~แนะนำให้~~มีคำสั่งกำชับแนะนำไปยังเจ้าหน้าที่เหล่านั้นเพื่อให้ความสะดวกแก่ราษฎรเหล่านั้นหรือไม่ แล้วถ้าหากว่ายังไม่ได้มีคำสั่งไปก็ขอเรียนถามว่าจะมีคำสั่งกำชับไปให้เจ้าหน้าที่เหล่านั้นได้อำนวยความสะดวกแก่ราษฎรได้เพียงใดหรือไม่ นี่ข้อหนึ่ง แล้วอีกข้อหนึ่งนั้นขอเรียนซักถามว่ารัฐบาลมีความรู้สึกต่อการลงมาประกอบอาชีพในกรุงเทพ ฯ ของชาวภาคอีสานเพียงใด คือว่าในการที่ชาวภาคอีสานพากันหลั่งไหลอพยพจากภาคอีสานลงมาหางานทำในกรุงเทพ ฯ นั้นน่ะทางรัฐบาลโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางกระทรวงมหาดไทยมีความพอใจเพียงใดหรือไม่พอใจให้มาหรือไม่

พลเรือโท หลวงสุนาวินวิวัฒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระผมขอเรียนตอบท่านสมาชิกดังนี้ การห้ามน่ะกระทรวงมหาดไทยไม่สามารถจะห้ามได้ ถ้าท่านผู้ถามจะได้ดูมีพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎรในเขตเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๕ ในมาตรา ๑๕ หมวด ๓

มาตรา ๑๕ ก็บ่งชัดในเรื่องการย้ายที่อยู่ เมื่อบุคคลย้ายจากบ้านใดไปอยู่ที่อื่น ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าของบ้านแจ้งความแก่นายทะเบียนแห่งท้องถิ่นที่บ้านนั้นตั้งอยู่ภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ย้ายไป มีพระราชบัญญัติบังคับอยู่ชัดเจนแล้ว กระทรวงมหาดไทยไม่สามารถที่จะไปสั่งนอกเหนือจากพระราชบัญญัติไปได้ นี่ขอเรียนให้ทราบดังนี้ ส่วนที่ท่านสมาชิกว่าได้มีข่าวลือกัน รัฐบาลทราบหรือไม่ ผมว่าข่าวลือนั้นกระทรวงมหาดไทยก็ได้ยินอยู่บ้าง แต่ไม่ทราบมูลเหตุ แต่ถ้าหากว่าลืออยู่ในขอบเขตของกฎหมายกระทรวงมหาดไทยก็ไม่แตะต้อง ถ้านอกขอบเขตของกฎหมายก็จะต้องจัดการไปตามพระราชบัญญัติและพระราชกำหนดกฎหมาย ส่วนที่ว่าผู้ที่เข้ามาย้ายทะเบียนมาแล้วจะไปแจ้งสำมะโนครัวทางพระนครนี้ก็มีเทศบาลนครกรุงเทพ ซึ่งมีเจ้าหน้าที่พนักงานทะเบียนท้องถิ่นอยู่ตามเขตตามแขวงอยู่แล้ว นายกเทศมนตรีก็คุมกิจการนี้ก็ยังไม่ปรากฏว่ามีความเดือดร้อน และความสะดวกเท่าที่ทราบก็ยังไม่มีความขัดข้องประการใด ส่วนที่ท่านสมาชิกถามว่าถ้าราษฎรทางภาคตะวันออกเฉียงเหนืออพยพมา ทางกระทรวงมหาดไทยมีความพอใจหรือไม่ เรื่องนี้ยังไม่ได้พิจารณา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปกระทู้ถามธรรมดา–อันดับ ๑ ของนายน้อม – อุปรมัย เรื่องวิทยาลัยหมู่บ้าน ถามกระทรวงศึกษาธิการ

นายน้อม อุปรมัย (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้.–

ด้วยตามที่รัฐบาลได้พิจารณาเห็นชอบให้จัดตั้งวิทยาลัยหมู่บ้านขึ้นเพื่อผลิตและเพิ่มทั้งปริมาณและคุณภาพของครูประชาบาลในการเร่งรัดการศึกษาในขณะนี้นั้น เรื่องนี้เป็นที่น่ายินดีเป็นอันมาก เพราะว่าเป็นความประสงค์ของประชาชน ดังนั้นจึงใคร่ที่จะขอประทานกราบเรียนถามว่า

๑. ในการจัดตั้งวิทยาลัยหมู่บ้านขึ้นแห่งหนึ่ง ๆ นั้น ประมาณว่าต้องใช้เงินในการจัดตั้งแห่งหนึ่ง ๆ เป็นจำนวนมากน้อยเท่าไรจึงจะพอดำเนินกิจการไปได้

๒. รัฐบาลมีนโยบายที่จะจัดตั้งให้ทั่วถึงทุกจังหวัดหรือไม่ ถ้ามีนโยบายเช่นนั้น

รัฐบาลจะลงมือดำเนินการเมื่อไร และประมาณว่าสักกี่ปีจึงจะมีทั่วถึงทุกจังหวัด

๓. ในระยะแรกเริ่มนี้ ถ้ารัฐบาลไม่อาจจัดตั้งได้ทันทุกจังหวัด ท่าน รัฐบาลจะกรุณาจัดตั้งขึ้นตามภาคต่าง ๆ ภาคละแห่งจะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ เพราะเหตุใด ถ้าได้ จะลงมือเมื่อไร

๔. เงินที่จะต้องใช้เพื่อการนี้ ถ้าใช้เงิน ก.ศ.ส. เข้าสมทบด้วยจะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้เพราะเหตุใด

๕. โรงเรียนเกษตรกรรมซึ่งมีอยู่แล้วตามจังหวัดต่าง ๆ หลายแห่งมีสภาพการณ์คล้ายคลึงและเหมาะสมที่จะจัดตั้งเป็นวิทยาลัยหมู่บ้านขึ้นด้วยนั้น รัฐบาลได้หยิบยกขึ้นพิจารณาในเรื่องจัดตั้งวิทยาลัยหมู่บ้านนี้ด้วยหรือไม่.

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : กระทรวงศึกษา ฯ ขอตอบกระทู้ของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติตามลำดับข้อดังต่อไปนี้

๑. การจัดตั้งวิทยาลัยหมู่บ้านแต่ละแห่ง จะต้องใช้เงินงบประมาณปีแรก ๒ ล้านบาท และอีก ๗ ปี ๆละ ๓ ล้านบาท รวม ๑๑ ล้านบาทจึงจะพอดำเนินการได้ สำหรับรับนักเรียนวิทยาลัย ๕๐๐ คน

๒. รัฐบาลไม่มีนโยบายที่จะจัดตั้งให้ทั่วทุกจังหวัด แต่จะจัดขึ้นบางจังหวัดที่พิจารณาเห็นว่าเหมาะสมและให้จังหวัดใกล้เคียงคัดเลือกนักเรียนในท้องถิ่นที่กันดารไปเรียน เวลานี้กำลังจัดหาที่ดินใกล้เคียงบริเวณปากช่องจังหวัดนครราชสีมา เพื่อจะจัดตั้งวิทยาลัยหมู่บ้านต่อไป

๓. ในระยะแรกเริ่มนี้ รัฐบาลไม่อาจจะตั้งขึ้นพร้อมกันครบถ้วนทุกภาคได้ เพราะเกี่ยวกับเงินที่จะใช้ในการจัดตั้งแต่จะได้พยายามจัดตั้งโดยถือความจำเป็นก่อนหลังตามลำดับไป

๔. เงินที่จะใช้เพื่อการนี้ใช้เงิน ก.ศ.ส. เข้าสมทบด้วยได้ แต่เงิน ก.ศ.ส. ในขณะนี้ได้มีข้อผูกพันที่จะต้องใช้อยู่เกินจำนวนที่ได้รับอยู่แล้ว จึงจะหวังไม่ได้ว่าจะขอมาใช้ได้

๕. โรงเรียนเกษตรกรรมสอนนักเรียนให้นำวิชาชีพทางเกษตรกรรมไปประกอบการทำมาหาเลี้ยงชีพ ส่วนวิทยาลัยหมู่บ้านสอนนักเรียนไปเป็นครูในท้องถิ่นที่กันดาร โดยมุ่งหวังที่จะปรับปรุงอาคารบ้านเรือนที่อยู่ที่อาศัยของนักเรียนในหมู่บ้านที่ครูผู้นั้นเข้าไปสอนให้ดีขึ้น รัฐบาลจึงไม่อาจจะหยิบยกเรื่องโรงเรียนเกษตรกรรมขึ้นพิจารณาได้

นายน้อม อุปรมัย (นครศรีธรรมราช) : กระผมขอชักวาระที่ ๑ ว่าขณะนี้เรากำลังขยายกิจการการผลิตครูเป็นอันมาก ที่นี้อยากจะเรียนถามว่าในการจัดสรรนักเรียนเข้ามาเรียนฝึกหัดครูในวิทยาลัยหมู่บ้านนั้น ก็ทราบว่าเมื่อนักเรียนสำเร็จแล้ว

ก็จะได้ประกาศนียบัตรครูมูล รับนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๓ เพราะฉะนั้นจึงขอกราบเรียนถามเป็นข้อที่หนึ่งในวาระนี้ว่า ในการจัดสรรนักเรียนซึ่งสำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๓ มาเข้าเรียนวิทยาลัยหมู่บ้านนี้มีหลักเกณฑ์ในการเลือกอย่างไร แล้วก็ข้อ ๒. เนื่องจากระบบการศึกษาวิทยาลัยหมู่บ้านนี้เป็นระบบจัดการศึกษาอย่างใหม่ที่จะเพิ่มปริมาณและคุณภาพของครูประชาบาลขึ้น และเป็นแผนใหม่ด้วย เพราะฉะนั้นอยากจะกราบเรียนถามรัฐบาลว่าถ้าจะให้เลือกนักเรียนซึ่งสำเร็จมัธยมปีที่ ๓ จากจังหวัดต่าง ๆ ทั่วพระราชอาณาจักรมาให้เรียนเป็นนักเรียนในวิทยาลัยหมู่บ้านนี้ด้วยทุก ๆ จังหวัด อย่างน้อยจังหวัดละคนจะได้หรือไม่ ทั้งนี้เพื่อจะไปเผยแพร่วิธีการจัดการวิทยาลัยหมู่บ้านนี้ ที่นี้ข้อ ๓. ในวาระนี้จำนวนชั้นหนึ่ง ๆ จะมีจำนวนกี่คนในจำนวนในโรงเรียนวิทยาลัยหมู่บ้านที่จะสร้างขึ้นในเริ่มแรกนี้เป็นจำนวนทั้งหมดกี่คน แล้วก็จะเฉลี่ยตามภาคต่าง ๆ ให้เท่ากันทุก ๆ ภาคจะได้หรือไม่ และ ๔ นักเรียนที่จะเข้าเรียนนี้เป็นนักเรียนทุนรัฐบาลหรือว่าเป็นทุนส่วนตัว

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ขอตอบรวมกันและเล่าเรื่องของวิทยาลัยหมู่บ้านนี้ให้ฟังเสียด้วยว่า วิทยาลัยหมู่บ้านนี้เราเพิ่งเริ่มตั้งขึ้นยังไม่ได้ปีหนึ่ง เพิ่งจะเริ่มขึ้นเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นผลของการที่เราจะรับนักเรียนเพียงใดนั้นก็ได้พิจารณาตามกำลังเงินซึ่งในปีที่ ๒ ที่ ๓ ถ้าได้งบประมาณเพียงพอก็จะเพิ่มปริมาณจำนวนนักเรียนฝึกหัดครูที่จะไปสอนในถิ่นกันดารนี้ให้เพิ่มมากขึ้นอีก ตามที่ได้ชี้แจงแล้วว่าในวิทยาลัยหนึ่งเราจะรับคนได้ ๕๐๐ คน ในขณะที่เปิดในปีนี้ก็รับแต่จังหวัดใกล้เคียงทางจังหวัดราชบุรีเท่านั้นเอง เรายังไม่ได้รับทั่วราชอาณาจักรไป ถ้าหากว่าได้เปิดในภาคไหนขึ้นแล้วก็จะรับคนที่อยู่ใกล้เคียงนั้นต่อไป แต่ถึงอย่างไรก็ดีถ้าหากว่าในโรงเรียนนี้หรือในวิทยาลัยนี้ถ้าสามารถรับคนได้ ๕๐๐ คนแล้ว ก็อาจจะเฉลี่ยรับในจังหวัดอื่น ๆ ต่อไปได้อีก เพราะว่าเราถือว่าจะบูรณะและพยายามที่จะผลิตครูในท้องถิ่นกันดารนี้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้ ส่วนทุนนั้นก็คือใช้จ่ายทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นหน้าที่ของกระทรวง

ออกให้ทั้งสิ้น พวกที่เข้ามาเรียนไม่ได้เสียเงินทองอย่างไรเลย

นายน้อม อุปรมัย (นครศรีธรรมราช) : กระผมขอชักอีกสักนิดเดียวคือว่า เมื่อกี้นี้ท่านรัฐมนตรียังไม่ได้ตอบว่าจะทำได้หรือไม่ในการที่จะจัดสรรนักเรียนซึ่งสำเร็จมัธยมปีที่ ๓ จากทุก ๆ จังหวัดให้มาเข้าเรียนในวิทยาลัยนี้ เพราะว่าผลจะได้รับไม่มากกว่าที่ท่านตอบมาแล้วเมื่อกี้นี้ เพราะว่าการจัดตั้งวิทยาลัยหมู่บ้านนี้เป็นการจัดการศึกษาแผนใหม่ ซึ่งจะผลิตครูออกไปสอนตามหมู่บ้านต่าง ๆ หรือตามท้องที่ต่าง ๆ ทั่วพระราชอาณาจักร เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าถ้าเราได้จัดสรรนักเรียนทั่วพระราชอาณาจักรทุก ๆ จังหวัดให้มาเข้าวิทยาลัยหมู่บ้านแล้ว ประโยชน์จะได้มากกว่ากัน อย่างที่ท่านตอบว่าจะจัดสรรนักเรียนจังหวัดใกล้เคียงทางจังหวัดราชบุรี แล้วก็ค่อยแพร่ขยายออกไป อย่างนี้เป็นการรู้สึกว่าเป็นการที่ว่าฝนตกไม่ทั่วฟ้า คือกระผมอยากจะให้ทั่วราชอาณาจักร หมายความว่าทุก ๆ ส่วนของราชอาณาจักรให้มีโอกาสรับการศึกษาจากวิทยาลัยแห่งนี้เพื่อจะได้นำไปเผยแพร่ต่อไป ซึ่งการทำอย่างนี้ก็รู้สึกว่าในทางปฏิบัตินั้นได้ผลเหมือนกันและปฏิบัติอย่างเดียวกันก็น่าทำได้ จึงขอกราบเรียนซักถามว่า ให้เลือกเฟ้นจากนักเรียน ม. ๓ ทั่วราชอาณาจักรมาเรียนในวิทยาลัยหมู่บ้านนี้จะได้หรือไม่

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ได้เรียนท่านสมาชิกแล้วเราตั้งเป็นปีแรกและเวลานี้ก็รับไว้ได้เพียง ๖๐ คนเกี่ยวกับอาคารเรียนแล้วได้เงินงบประมาณในปี ๙๗ พอที่จะรับนักเรียนได้เพียงเท่านั้นเอง ถ้าหากว่าครบ ๓ ปีที่ว่าได้เงินมา ๑๑ ล้าน เราคงขยายอาคารเรียนขึ้นอีกและเพิ่มครูขึ้นอีก เมื่อได้รับจำนวนในสถานที่ศึกษานี้ได้จำนวนถึง ๕๐๐ คนแล้วก็หวังว่าคงจะได้รับนักเรียนทั่วราชอาณาจักรมาเรียนในสถานที่นี้ก่อน ถ้าหากว่าเราได้ไปตั้งขึ้นใหม่ยังปากช่องที่ได้พิจารณาว่าควรจะเป็นที่นั่นอีกแห่งหนึ่ง ถ้าหากได้จัดสร้างได้งบประมาณพอก็คงจะขยายโรงเรียนนี้ก็คงจะรับจำนวนนักเรียนเพิ่มมากขึ้นอีกไม่แม้แต่ทุกจังหวัดเป็นละคน อาจจะ

เป็นจังหวัดละหลาย ๆ คนก็ได้ ในเรื่องนี้ทางกระทรวงศึกษาก็ได้พยายามที่จะให้บรรลุผลสำเร็จตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ตั้งกระทู้และซักถามเมื่อกี้นี้ เพราะฉะนั้นเมื่ออาคารเรียนมีเท่านี้เองจะไปรับมากกว่านั้นยังไม่ได้ จนกว่าจะได้มีอาคารเพิ่มเติมในปี ๙๘ – ๙๙ ต่อไป

นายน้อม อุปรมัย (นครศรีธรรมราช) : ยังสงสัยอยู่นิดเดียว คือกระผมยินดีมากที่ได้ทราบว่าหลังจากที่จัดตั้งที่ราชบุรีแล้ว ก็จะได้จัดตั้งที่ปากช่องซึ่งเป็นภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่อไป แต่ว่ามีข้อข้องใจอยู่ว่าสำหรับภาคใต้นั้นรัฐบาลจะกรุณาหยิบยกขึ้นมาพิจารณาที่จะจัดตั้งวิทยาลัยหมู่บ้านนี้สักแห่งหนึ่งด้วยหรือไม่ จึงขอกราบเรียนถามเป็นครั้งสุดท้าย

พลเอก มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ข้าพเจ้าว่าเป็นเรื่องกำลังเงิน คือแต่แห่งเดียวยังไม่สำเร็จ แล้วก็ได้พิจารณาแห่งที่ ๒ ก็ยังไม่ได้เริ่มขึ้นเลย แล้วจะไปแห่งที่ ๓ อีกอย่างไรได้ ก็ต้องรอเรื่องการเงิน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ามีเงินแล้วทางกระทรวงศึกษา ฯไม่ขัดข้องเลย อาจจะตั้งเพิ่มมากขึ้นอีกในที่เหมาะสมและที่พิจารณาว่าเป็นการสมควร เพราะฉะนั้นสำหรับทางภาคใต้นั้นก็อาจจะส่งมาเรียนที่ทางจังหวัดราชบุรีได้ และทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็อาจจะมาที่ปากช่อง แต่นี่ก็เป็นเพียงความคิดที่จะไปสร้างเท่านั้นเอง แต่เงินยังไม่มี แห่งนี้ยังทำไม่สำเร็จ แห่งอื่น ๆ ต่อไปก็เห็นจะต้องใช้เวลาอีกนาน เพราะฉะนั้นก็ขอขอบคุณท่านสมาชิกที่ได้เอาใจใส่เร่งรัดให้ทางกระทรวงศึกษา ฯจัดวิทยาลัยหมู่บ้านเพิ่มขึ้นอีก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปกระทู้ธรรมอันดับ ๒ ของนายผัน บุญชิต ถามเรื่องการไปตรวจราชการของ พณ ฯ รองนายกรัฐมนตรี ถามกระทรวงเกษตร

นายผัน บุญชิต (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร ดังต่อไปนี้

ในระหว่างเดือนเมษายน – พฤษภาคม ๒๔๔๗ ซึ่ง พณ ฯ ได้ออกตรวจราชการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งเป็นภาคที่กันดารและแห้งแล้งที่สุดในประเทศไทย เยี่ยมสถานที่ราชการและประชาชน ฟังรายงานของเจ้าหน้าที่ข้าราชการเกี่ยวกับความร่มเย็นเป็นสุขของอาณาประชาราษฎร ข้าพเจ้าขอเรียนถามถึงผลในการตรวจราชการของ พณ ฯ ดังต่อไปนี้

๑. ในจังหวัดใดบ้างที่ พณ ฯ มีนโยบายที่จะส่งเสริมในเรื่องน้ำบริโภคและการทำมาหากินประการใด

๒. ปรากฏว่าภาคนี้เป็นภาคที่ต้องอาศัยน้ำฝนในการเพาะปลูก ถ้าปีใดฝนแล้ง ก็ทำให้ราษฎรทำการเพาะปลูกไม่ได้และเกิดความอดอยากขึ้น ท่านไปพบเห็นและท่านจะจัดการช่วยเหลือประการใด

๓. เมื่อฤดูกาลเก็บเกี่ยวเสร็จแล้วราษฎรก็ไม่ได้ทำอะไร เพราะไม่มีโรงงานอุตสาหกรรมของรัฐบาลในภาคนี้เพื่อจะขอรับแรงงานที่ว่างเปล่า จึงทำให้แรงงานเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ ท่านมีโครงการเกี่ยวกับเรื่องนี้ประการใด

๔. จังหวัดใดบ้างที่ พณ ฯ ไปตรวจในการทำนาในปีที่แล้วไม่ได้ผล และราษฎรอดอยากไม่สามารถจะเก็บข้าวไว้ทำพันธุ์ และขอร้องให้ทางรัฐบาลช่วยเหลือในการยืมข้าวบริโภคและข้าวทำพันธุ์

๕. ในการตรวจราชการของ พณ ฯ ทำให้ข้าราชการเอาใจใส่และเรียบร้อยระหว่างที่ พณ ฯ เดินทาง เมื่อ พณ ฯ กลับก็เข้าเขตปกติอย่างเดิม พณ ฯ จะสละเวลาไปตรวจราชการทุกปีจะได้หรือไม่ และงานที่ พณ ฯ ได้สั่งการไประหว่างตรวจราชการจะได้ผลหรือไม่ ท่านจะตรวจสอบได้ประการใดว่าเจ้าหน้าที่เอาใจใส่ตามคำสั่งนั้น

386

จอมพล ผิน ชุณหะวัณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร : กระทรวงเกษตรขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติดังนี้

ข้อ ๑ มิใช่จะส่งเสริมแต่เฉพาะน้ำบริโภคเท่านั้น ได้ส่งเสริมทั้งน้ำในการเกษตรกรรมด้วย และการส่งเสริมน้ำนี้กระทรวงเกษตรได้วางโครงการไว้ทั้ง ๑๕ จังหวัดโดยมีโครงการแต่ละจังหวัดต่าง ๆ กันเพราะภูมิประเทศในภาคนี้มีลักษณะไม่เหมือนกัน บางจังหวัดก็อยู่ในพื้นที่ดอนเชิงและเป็นลุ่ม ๆ ดอน ๆ บางจังหวัดก็เป็นที่ราบและบางจังหวัดก็มีลำน้ำ ลำห้วยผ่านไม่เหมือนทางภาคเหนือภาคกลางซึ่งสะดวกแก่การชลประทานมาก เพราะฉะนั้นกระทรวงเกษตรจึงมีนโยบายที่จะส่งเสริมในการชลประทานเป็นหลายลักษณะด้วยกัน ตามโครงการที่กระทรวงเกษตรได้สนใจหาน้ำโดยวิธีต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วนั้นก็แสดงให้เห็นว่ากระทรวงเกษตรมิได้นิ่งนอนใจ ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะให้ได้มาซึ่งน้ำใช้บริโภคดังกล่าวแล้ว เพราะน้ำเป็นปัจจัยสำคัญอย่างไรเราท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายคงทราบดีกันทุกท่าน แต่โครงการนี้จะสำเร็จลุล่วงไปให้ทั่วถึงย่อมขึ้นอยู่กับงบประมาณที่จะทำการก่อสร้างและความร่วมมือของราษฎรเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะโครงการอ่างเก็บน้ำนั้นเจ้าหน้าที่กรมชลประทานได้สำรวจแล้วจะต้องสร้างถึงพันอ่าง ส่วนในเรื่องการทำมาหากินของราษฎรนั้นทางกระทรวงเกษตรได้วางแผนการและโครงการโดยร่วมมือกับกระทรวงอื่น ๆ เร่งรีบที่จะให้ราษฎรได้ผลจากการประกอบอาชีพให้คุ้มค่ากับที่ราษฎรได้ลงทุนลงแรงไปแล้ว คือให้เจ้าหน้าที่กรมกสิกรรม กรมการข้าว กรมปศุสัตว์ กรมประมง กรมป่าไม้ กรมประชาสงเคราะห์และกระทรวงสหกรณ์สำรวจลักษณะภูมิประเทศว่าท้องที่ใดเหมาะสมกับการประกอบอาชีพอย่างไร เพราะได้พิจารณาโดยละเอียดแล้วปรากฏว่าราษฎรในภาคนี้ประกอบอาชีพไปตามยะถากรรมซึ่งบรรพบุรุษของเขาทำมาอย่างไรลูกหลานเหลนก็รับมรดกตกทอดมาทำไปอย่างนั้นหานึกไม่ว่าการที่ลงทุนลงแรงไปนั้นจะคุ้มค่าหรือไม่ เช่นพื้นที่บางแห่งสมควรที่จะทำการเพาะปลูกพืชไร่ก็ไปทำนาเสีย นอกจากนี้พื้นที่ที่ราษฎรทำการเพาะปลูกนั้นได้กระจายเรียงรายออกไปทั่วทุกหนทุกแห่งซึ่งราษฎรยังขาดความรู้ในการเลือกพื้นที่ที่จะประกอบอาชีพต่าง ๆ รัฐบาลจึงมีนโยบายที่จะเร่งรีบวางโครงการจัดนิคมสร้างตนเองให้เป็นการรีบด่วนเพราะรัฐบาลเห็นประจักษ์แจ้งแล้วว่าการจัดนิคมสร้างตนเองเท่านั้นที่จะทำให้ราษฎรมีรายได้ ได้ผล

คุ้มค่า มิฉะนั้นแล้วรัฐบาลจะทุ่มเทงบประมาณลงไปสักเท่าไรก็ย่อมละลายไปหมด แต่โครงการจัดนิคมสร้างตนเองนี้จะสำเร็จไปได้โดยรวดเร็วย่อมขึ้นอยู่กับงบประมาณและความร่วมแรงร่วมใจของท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายในภาคนี้ด้วย

ตอบข้อ ๒ รัฐบาลมีโครงการที่จะช่วยเหลือผู้ยากจนอยู่ในภาคนี้โดยได้ประชุมเจ้าหน้าที่กระทรวงต่าง ๆ และผู้บังคับการภาคอย่างเร่งรีบทั้งกลางวันและกลางคืน ให้ผู้บังคับการจังหวัดและนายอำเภอรีบสำรวจความอดอยากของราษฎรให้ทั่วทุกท้องที่ แล้ววางโครงการช่วยเหลือดังต่อไปนี้

๑. ให้ราษฎรรับจ้างทำถนนของกรมทางหลวงแผ่นดิน ทางหลวงจังหวัดและทางชนบท โดยมีเจ้าหน้าที่ของนายอำเภอรวบรวมไปทำการรับจ้างโดยตรงไม่ให้มีนายหน้าแต่ประการใด

๒. รับจ้างสร้างอ่างเก็บน้ำหรือกิจการอื่น ๆ ในหน้าที่ของกรมชลประทานโดยการรวบรวมของนายอำเภอเช่นเดียวกับหมายเลข ๑

๓. ขอให้กระทรวงอุตสาหกรรมเร่งรีบสำรวจอุตสาหกรรมในครอบครัวว่าท้องที่ใดราษฎรชอบประกอบอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวชนิดใดแล้วส่งเจ้าหน้าที่ไปชี้แจงแก้ไขและส่งเสริมให้การอุตสาหกรรมประเภทนี้เกิดมีอาชีพขึ้นเป็นล่ำเป็นสันและมีจำหน่ายภายในประเทศหรือนอกประเทศเช่นการทอผ้า การเลี้ยงไหม การทอผ้าไหม ทำเครื่องปั้นดินเผา ทำเครื่องจักสาน ทำป่าไม้ เพาะเลี้ยงครั่งและทำเกลือสินเธาว์

ตอบข้อ ๓ รัฐบาลมีโครงการที่จะส่งเสริมโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งมีอยู่แล้วและที่จะสร้างต่อไปเพื่อให้ราษฎรที่ว่างงานไม่มีงานทำให้มากยิ่งขึ้นดังต่อไปนี้คือ

๑. ได้ขอร้องไปยังเจ้าของโรงสีต่าง ๆ และโรงเลื่อยให้พยายามให้ใช้คนไทยให้มากที่สุดที่จะทำได้ เพราะที่เป็นมาแล้วเขามักจะใช้คนต่างด้าวเสียโดยมาก

๒. ดำริที่จะสร้างโรงงานทอกระสอบและโรงงานปั่นฝ้ายเพิ่มขึ้นในจังหวัดที่มีวัตถุดิบ

388

เพียงพอ ส่วนคนงานนั้นจะใช้คนไทยล้วน

๓. จะจัดการแก้ไขและส่งเสริมโรงงานผลิตน้ำตาลให้มากขึ้นที่จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดอุบล จังหวัดอุดร โรงงานต่าง ๆ เหล่านี้จะใช้คนไทยทั้งสิ้น

อนึ่ง กองทัพบกกำลังดำริจะขยายโรงงานทำเครื่องกระป๋องที่จังหวัดนครราชสีมาให้ใหญ่โตขึ้นและเมื่อเป็นโรงงานที่ใหญ่โตขึ้นแล้วก็จะเป็นหนทางช่วยให้ราษฎรได้มีโอกาสนำสัตว์มาขายให้แก่โรงงานได้มากขึ้นเป็นการช่วยเหลือให้ราษฎรให้มีอาชีพในการเลี้ยงสัตว์เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

ตอบข้อ ๔ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะไปตรวจด้วยตนเองได้โดยทั่วถึงทุกจังหวัด จึงได้สั่งให้เจ้าหน้าที่กรมการข้าวทำการสำรวจความเสียหายของการทำนาอีกทางหนึ่ง ได้ความว่าราษฎรได้รับความเสียหายเกือบทุกจังหวัด แต่ไม่เสียหายมากเหมือนจังหวัดอุบล ฉะนั้นรัฐบาลจึงวางหลักการที่จะช่วยเหลือชาวนาเป็นสองประการคือ

๑. สำหรับข้าวบริโภค ทางรัฐบาลจะได้รวบรวมข้าวในภาคนี้ไว้ให้พอแก่จำนวนพลเมืองที่จะรับประทาน แล้วก็หางานให้ราษฎรทำดังกล่าวแล้วในข้อ ๒ และข้อ ๓ เพื่อราษฎรจะได้รับเงินค่าจ้างแรงงานนั้นมาซื้อข้าวรับประทานต่อไป นอกจากนี้รัฐบาลได้สั่งกระทรวงมหาดไทยกวดขันบรรดาพ่อค้ามิให้ขึ้นราคาข้าวเกินควร

๒. สำหรับข้าวทำพันธุ์นั้น กระทรวงเกษตรได้ประกาศทางวิทยุกระจายเสียงและมีหนังสือเวียนไปถึงผู้ว่าราชการจังหวัดให้ชาวนาและพ่อค้าข้าวรวบรวมและแยกพันธุ์ข้าวดีไว้เพื่อขายให้ราษฎรให้ทันฤดูทำนาในปี ๒๔๙๘

และกระทรวงเกษตรได้รายงานไปยังรัฐบาลขอเงินงบพิเศษที่จะซื้อพันธุ์ข้าวไปแล้ว หวังว่าเงินจำนวนที่จะซื้อพันธุ์ข้าวนี้ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายคงจะได้สนับสนุนอย่างเต็มที่

ตอบข้อ ๕ ความตั้งใจของข้าพเจ้าก็อยากจะไปตรวจทุกปีและทุกเดือน แต่ไม่สามารถจะไปได้ โดยมีงานด้านอื่นอีกมากมาย แต่ขอท่านจงอย่าวิตกเพราะข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งจากรัฐบาลให้เป็นประธานจัดระบบอาชีพของราษฎรซึ่งกำลังวางระเบียบในเรื่องนี้อยู่แล้วโดยเร่งรีบ ถ้าระเบียบนี้ออกใช้เมื่อไรเข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ภูมิภาคคงได้ขะมักเขม้นเอาใจใส่และสนใจหน้าที่แต่ละสาขาเป็นอย่างดี เพราะระเบียบนั้นกำหนดให้ส่งรายงานกิจการที่ปฏิบัติตลอดจนผลของกิจการทุกเดือน ก็เข้าใจว่ากิจการงานคงจะดำเนินไปด้วยดี ถ้าหากว่าท่านผู้มีเกียรติได้ช่วยกันส่งเสริมกิจการของชาติในด้านเศรษฐกิจอีกส่วนหนึ่งแล้ว รายได้ของประเทศชาติก็คงเจริญขึ้นตามลำดับอย่างแน่นอน จึงขอขอบใจผู้ตั้งกระทู้ถาม ณ ที่นี้ด้วย.

นายผัน บุญชิต (อุบลราชธานี) : กระผมขอขอบพระคุณ พณ ฯ รองนายกรัฐมนตรีเป็นอย่างยิ่งในการที่ได้กรุณาชี้แจงถึงโครงการที่จะทำนุบำรุงภาคอีสานให้เจริญสมกับเป็นภาคหนึ่งที่กันดารแห้งแล้งมานาน และท่านได้เอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ในการออกตรวจราชการครั้งหลังที่สุดของ พณ ฯ ได้ทำให้ประชาชนในภาคอีสานแช่มชื่นสาธุการถึงโครงการต่าง ๆ ที่ พณ ฯ จะบำรุงส่งเสริม แต่ถึงกระนั้นก็ดี–กระผมก็ยังมีข้อข้องใจที่อยากจะเรียนถาม พณ ฯ อีก ๒ – ๓ ประการ ประการแรกตามที่ พณ ฯ ได้กรุณาชี้แจงตอบกระทู้ถามของกระผมว่ามิใช่แต่จะส่งเสริมในด้านน้ำบริโภคเท่านั้น แต่จะส่งเสริมในการที่จะจัดน้ำมาเพื่อการเกษตรกรรมด้วย ในข้อนี้กระผมอยากจะซักถามว่า โครงการของกระทรวงเกษตรนี้นั้นมีการทำอ่างเก็บน้ำ และขณะอ่างเก็บน้ำบางตำบลบางอำเภอและบางจังหวัดก็ไม่ได้ผลสมความมุ่งหมายและเป็นการลงทุนที่มากมาย จึงอยากจะเรียนถามว่า พณ ฯ มีโครงการที่จะทำเขื่อนน้ำล้นในการที่จะกั้นคลองบึงบางต่าง ๆ เพื่อเก็บน้ำไว้ เพื่อให้ราษฎรมีโอกาสทำสวนครัวและเลี้ยงสัตว์เพื่อสัตว์จะได้บริโภคจะได้หรือไม่ นี่เป็นข้อหนึ่งที่ขอประทานซักถามถึงการทำเขื่อนน้ำล้น ประการที่สอง พณ ฯ บอกว่าในการที่จะส่งเสริมอาณาประชาราษฎรในภาคอีสานนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้อง

จัดระบบอาชีพใหม่ลังที่พณ ฯ ได้ไปเป็นประธานในการเดินทางออกไปจัดระบบอาชีพ และว่าในการนั้นจะจัดนิคมสร้างตนเองให้มากขึ้น จึงอยากจะเรียนถามว่า พณ ฯ ได้วางโครงการในการที่จะจัดสร้างนิคมกี่แห่งในภาคอีสาน และจะจัดสร้างเมื่อใด

ประการที่ ๓ อยากจะขอซักถามว่าในการที่ราษฎรอดอยากเนื่องจากฝนฟ้าไม่อำนวยนั้น พณ ฯ ได้วางโครงการไว้หลายอย่างดังที่ได้ตอบมาแล้วนั้น จึงอยากจะเรียนซักต่อไปว่า ในการที่จัดหางานให้ราษฎรทำนั้น จะจัดภายในท้องถิ่น ภายในอำเภอเพื่อมิให้ราษฎรต้องอพยพทิ้งถูกทิ้งหลานไปจะได้หรือไม่ คือทำภายในท้องถิ่นอำเภอนั้น ตำบลนั้น และให้นายอำเภอเป็นคนควบคุมโดยทางรัฐบาลจ่ายเงินไปให้ทางอำเภอจัดควบคุมให้ราษฎรทำงานอย่างนั้นจะได้หรือไม่ ขอซักเพียงเท่านี้ก่อน

จอมพล ผิน ชุณหะวัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร : ในเรื่องน้ำนั้นข้าพเจ้ามีโครงการอยู่ เพราะว่าทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือท่านสมาชิกทั้งหลายก็ทราบดีแล้วว่าเป็นพื้นที่ลุ่ม ๆ ดอน ๆ เพราะฉะนั้นการที่เราจะจัดทำชลประทานก็มีหลายลักษณะด้วยกัน ดังที่ข้าพเจ้าจะได้ชี้แจงต่อไป คือ ๑. พื้นที่บริเวณใดเป็นที่ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ก็จะได้สร้างอ่างเก็บน้ำ และอ่างเก็บน้ำนี้เรามีโครงการจะสร้างถึงพันอ่าง และได้สร้างไปแล้ว ๑๐๗ อ่าง

๒. พื้นที่แห่งใดมีลำห้วยลำน้ำผ่านไปก็จะได้พิจารณาสร้างทำนบ สร้างประตูระบายน้ำหรือฝายน้ำล้น ซึ่งแล้วแต่ลักษณะของลำน้ำนั้น ๆ จะเหมาะแก่การสร้างชนิดใด เพราะลำน้ำในภาคตะวันออกเฉียงเหนือนี้มีถึง ๑๓ ลำน้ำ โดยเราปล่อยให้น้ำนั้นไหลไปเสียหมด เราจะได้พิจารณากันอย่างเร่งรีบ เพราะว่าภาคอีสานนั้นตามธรรมดาภูมิประเทศก็เกื้อกูลอยู่แล้ว แต่เราไม่ได้ส่งเสริมภูมิประเทศให้เหมาะ ลำน้ำที่มีน้ำไหลตลอดปีถึง ๓ ลำน้ำ แล้วนอกจากนั้นก็มีลำน้ำที่น้ำไม่ไหลตลอดปีถึง ๑๐ ลำน้ำ เพราะฉะนั้น ๑๓ ลำน้ำนี้ก็พอที่จะทำฝายน้ำล้นหรือทำทำนบ หรือทำเขื่อนอะไรซึ่งเราจะได้พิจารณากันอย่างเร่งรีบต่อไป

๓. การจัดการสำรวจป่าน้ำ สระน้ำ ตลอดจนหนองและบึงซึ่งมีอยู่แล้วโดยธรรมชาตินี้ แล้วรีบขุดลอกให้มีน้ำใช้และน้ำสำหรับรับประทานได้ตลอดฤดูกาล โดยมอบหน้าที่ให้ผู้ว่าราช

การชลประทานและนายอำเภอทำหน้าที่ปฏิบัติประจำวันไว้ว่า /

การจังหวัดและนายอำเภอทำทะเบียนประวัติไว้ว่าบรรดาที่ขังน้ำแต่ละแห่งดังกล่าวแล้ว แห่งใดเป็นที่น้ำใช้และแห่งใดเป็นน้ำรับประทานแล้วก็มอบให้กำนันผู้ใหญ่บ้านดูแลรักษาอย่าให้ที่ขังน้ำเหล่านี้นั้นตื้นเขินหรือเปลี่ยนสภาพไปได้

๔. การเจาะน้ำบาดาล วิธีนี้ถ้ามีงบประมาณพอและมีทางน้ำที่สามารถจะเป็นน้ำบาดาลได้ก็นับว่าเป็นประโยชน์และสะดวกแก่ราษฎรเป็นอย่างมาก เวลานี้กระทรวงเกษตรกำลังให้เจ้าหน้าที่ไปทำการสำรวจอยู่

๕. นี่ออกจะขบขันหน่อย คือว่าพอพูดถึงฝนวิทยาศาสตร์หรืออะไรก็มักจะวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ คือว่าเขาทำกันแล้วฝนทางวิทยาศาสตร์ การใช้น้ำทางวิทยาศาสตรที่เจ้าหน้าที่ทำการทางภาคตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ในเวลานี้ เท่าที่ข้าพเจ้าได้ประจำอยู่ภาคนี้เป็นเวลานาน หน้าแล้งมักจะเห็นก้อนเมฆเลื่อนลอยอยู่เกือบตลอดฤดูกาล แต่ก็ไม่ตกเลื่อนไปที่อื่น เพราะฉะนั้นได้สืบถามและไต่ถามผู้ที่มีความรู้ เช่นประเทศอเมริกาเขาเคยได้ใช้ฝนวิทยาศาสตร์ คือว่าเมื่อก้อนเมฆเลื่อนลอยมาก็ใช้ยิงขึ้นไปหรืออะไรก็แล้วแต่ ก็ทำให้ก้อนเมฆละลายเป็นน้ำฝนลงมา ในเรื่องนี้เรากำลังส่งเจ้าหน้าที่ไปทำการศึกษาอยู่ เพราะฉะนั้นโครงการชลประทานนั้นก็มีดังที่เรียนมาแล้ว

ข้อ ๒. การจัดระบบอาชีพนั้น ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ประกอบอาชีพนั้นมีโครงการที่จะจัดทุก ๆ จังหวัด เพราะเราได้พิจารณาดูพี่น้องเราทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ประกอบอาชีพนั้นกระจายกันอยู่คนละหนละแห่ง และเจ้าหน้าที่เช่นเจ้าหน้าที่กระทรวงเกษตรของข้าพเจ้าจะไปแนะนำตักเตือนราษฎรก็ไปไม่ทั่วถึง เพราะระยะทางอยู่ห่างไกลกันมาก ถ้าเราได้จัดนิคมเสียทุกจังหวัดแล้วก็จะทำให้ราษฎรอยู่ดีกินดีและมีอาชีพมั่นคงขึ้น เว้นแต่ว่าจะจัดได้เพียงใดนั้นก็แล้วแต่งบประมาณที่จะมี แต่ในขณะนี้เราจะจัดอย่างแน่นอนที่ทับกวางก่อนและจะจัดที่จังหวัดนครพนมก่อน ๒ จังหวัด และปีต่อ ๆ ไปถ้างบประมาณมีเพียงพอ ข้าพเจ้าคิดว่าเราจะจัดทั้ง ๑๕ จังหวัด และข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วว่านิคมเท่านั้นที่จะทำให้ราษฎรของเรามีรายได้ดีขึ้น มิฉะนั้นรัฐบาลจะทุ่มเทเงินทองไปเท่าไหร่ เช่นข้าพเจ้าได้ไปตรวจสหกรณ์

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทุ่มเทเงินจำนวนตั้งร้อย ๆ ล้าน บัดนี้ยังไม่ได้อะไรเลย นี่แสดงให้เห็นว่าราษฎรแกแยกย้ายกันอยู่ การประกอบอาชีพจึงไม่ได้ผล เพราะฉะนั้นในเรื่องการจัดนิคมนี้ถ้าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้สนับสนุนอย่างเต็มที่ก็เข้าใจว่าในปี ๒๔๔๔ หรือ ๒๔๔๕ นี้ นิคมนี้ก็คงจะสำเร็จอย่างแน่นอน

ข้อ ๓. การจัดหางานให้ราษฎรที่ไม่มีอาชีพนั้น ทางข้าพเจ้าและรัฐบาลทราบดีว่าในปีนี้เดือดร้อนแน่ ๆ ราษฎรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพราะว่าในระยะแรกฝนไม่มีเลย ปลูกข้าวไม่ได้ พอจะปลูกข้าวได้ฝนมาตกระหน่ำใหญ่ก็ทำให้เพาะกล้าไม่ทัน เพราะฉะนั้นราษฎรต้องเดือดร้อนแน่ เราจึงให้ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอสำรวจการอาชีพของราษฎรในเวลานี้ทั่วทั้งภาค แล้วก็จะได้ให้นายอำเภอนั้นส่งรายชื่อหรือจำนวนมาในขณะนี้ รัฐบาลก็ได้รับงบประมาณไปแล้ว เป็นต้นว่ากระทรวงมหาดไทยได้รับงบประมาณในการขุดบ่อน้ำ ชลประทานได้รับงบประมาณในการสร้างอ่างเก็บน้ำหรือเขื่อนกั้นน้ำ และกระทรวงสาธารณสุขก็มีงบประมาณในการที่จะสร้างน้ำบริโภค

กรมทางหลวงแผ่นดินหรือกระทรวงมหาดไทยก็ได้รับงบประมาณในการทำสร้างทางถนนหนทาง เพราะฉะนั้นเราจะพยายามที่จะไม่ให้ราษฎรนั้นอพยพไปที่อื่น ก็อยากจะให้ราษฎรแต่ละจังหวัดแต่ละท้องถิ่นมีงานทำ แล้วเราก็จะได้พยายามที่จะมีให้ราษฎรเดินทางไปเป็นระยะทางไกลเกินควรไป ซึ่งในเวลานี้เราก็กำลังประชุมกันหลายครั้งแล้ว ในเรื่องระบบอาชีพของราษฎรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หวังว่าเมื่องบประมาณนี้ออกแล้ว ราษฎรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือนี้ก็คงจะมีงานทำ ตามที่ผู้ตั้งกระทู้ถามเป็นห่วงใย และทางรัฐบาลก็เป็นห่วงใยเช่นเดียวกันกับท่าน เพราะฉะนั้นจึงขอขอบใจท่านด้วย

นายผัน บุณยชิต (อุบลราชธานี) : กระผมขอชักต่อไปถึงโครงการนิคมสร้างตนเอง ซึ่งพณ ฯ สนใจเป็นอย่างมาก ในการที่จะส่งเสริมให้ราษฎรชาวภาคอีสานได้มีการอยู่ดีกินดี จึงอยากจะเรียนถามว่า ขณะนี้ประชาชนในภาคอีสานในท้องที่จังหวัดศรีสะเกษ ท้องที่จังหวัดอุบล ฯ และบางส่วนของจังหวัดร้อยเอ็ด การทำนาไม่ได้ผลเพราะฝนแล้ง ดั่งที่พณ ฯ ได้กรุณาชี้แจงเมื่อมีฝนมา ฝนมาเป็นการใหญ่ไม่สามารถที่จะปลูกกล้าหรือดำนาได้ทันตามฤดูกาล ที่ไม่ได้ทำนานั้น อยากจะเรียนถามว่า ในการที่ราษฎรไม่ได้ทำนาและอดอยาก ทำให้ราษฎรอพยพไปในจังหวัดหนองคาย จังหวัดสกลนคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดอุบลราชธานี นอกจากจะมาหากินในกรุงเทพ ฯ แล้วยังอพยพครอบครัวไปจังหวัดสกลนคร จังหวัดหนองคาย และจังหวัดอุดร ฯ เป็นต้น อย่างนี้พณ ฯ จะกรุณาจัดสร้างนิคมสร้างตนเองในจังหวัดอุบลราชธานีใน พ.ศ. ๒๔๘๘ ให้ทันเพื่อป้องกันมิให้ราษฎรอพยพไปอยู่ท้องถิ่นอื่น โดยให้อพยพมาอยู่ในนิคมสร้างตนเองต่อไปจะได้หรือไม่นี่ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ขอชักต่อไปว่า ในการที่พณ ฯ ได้เป็นประธานกรรมการไปจัดระบบอาชีพในภาคอีสานนั้น และผ่านไปหลายจังหวัดประชุมข้าราชการประชาชนทั้งกลางวันและกลางคืน และให้คำรับรองในการที่จะสร้างถนนหนทาง ในการที่จะจัดระบบอาชีพแห่งนั้นแห่งนี้ ในเมื่อกลับมาถึงกรุงเทพ ฯ แล้ว ได้ทราบข่าวลือว่าโครงการของพณ ฯ นั้น ไม่สามารถที่จะสัมฤทธิ์ผลตามเจตนาดีของพณ ฯ ได้ เนื่องจากว่ากระทรวงการคลังไม่สามารถที่จะหาเงินให้ตามโครงการ

ของพณ ฯ ที่ได้เสนอไปนั้น เมื่อเป็นดังนี้กระผมจึงขอประทานซักถามว่า โครงการของ พณ ฯ ที่ไปจัดระบบอาชีพนั้นจะมีทางสำเร็จสมตามความปรารถนาดีของพณ ฯ ได้หรือไม่ ถ้าหากว่าจะสำเร็จ จะสำเร็จภายในกี่ปี จึงขอประทานซัก

และอีกประการหนึ่ง กระผมอยากจะขอซักโดยเอาข่าวหนังสือพิมพ์ ว่าจะทุ่มเทเงินสองร้อยล้านช่วยภาคอีสานเป็นชนานใหญ่ โดยการช่วยเหลือของหน่วยเอฟ.โอ.เอ (F.O.A.) นั้นเป็นความจริงหรือไม่ ถ้าหากว่าเป็นความจริงเงินสองร้อยล้านก็จะพอบรรเทาความอดอยากของราษฎรเฉพาะหน้านี้ และอยากจะเรียนถามรัฐบาลว่า เงินสองร้อยล้านตามที่หนังสือพิมพ์เกือบทุกฉบับลงข่าวนั้น จะได้ไปถึงท้องที่และจัดสรรให้ราษฎรได้ทำงานเมื่อไร

จอมพล ผิน ชุณหะวัณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร : ขอตอบดังต่อไปนี้ การที่ราษฎรทำนาไม่ได้ และก็อดอยากนั้นไม่ใช่แต่จังหวัดศรีสะเกษ และอุบล ฯ ดังที่ท่านได้ตั้งกระทู้ถาม แม้จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดบุรีรัมย์ เหล่านี้ยิ่งร้ายใหญ่ ข้าพเจ้าไปสำรวจแล้ว เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้เราจึงได้มีโครงการที่จะไม่ให้ราษฎรของเราอดอยาก ซึ่งข้าพเจ้าได้เรียนมาแล้วว่า เราจะได้จัดหางานให้ราษฎรทำ ซึ่งเรามีหลายประการด้วยกัน หางานให้ราษฎรทำ เช่นทำถนน ทำอ่างเก็บน้ำ การชลประทานหรือเราจะทำกิจการอย่างอื่นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมในครอบครัว เรากำลังสำรวจอย่างเร่งรีบ และเมื่อระบบนี้ออกแล้ว เราก็จะได้ดำเนินการทันที ส่วนนิคมนั้นเราตั้งใจในขณะนี้ และเราก็ได้รายงานไปยังรัฐบาลแล้ว และในความคิดของข้าพเจ้านั้นก็อยากจะให้มีทุกจังหวัดทุก ๆ จังหวัด แล้วทั้ง ๑๕ จังหวัด แต่การที่จัด ๑๕ จังหวัดนั้นก็เข้าใจว่า จะทำได้ยาก เพราะว่าเงินไม่พอ ที่นี้ที่จังหวัดสระบุรีติดต่อกับจังหวัดนครราชสีมาที่ตำบลทับกวางนี้ มีพื้นที่ถึง ๖ หมื่นเกือบ ๘ หมื่นไร่ ถ้าหากว่าทำที่นี่ก่อน ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะเป็นการช่วยผู้ที่เดือดร้อนจริง ๆ มาอยู่ที่ตำบลทับกวาง เพราะว่าพื้นภูมิประเทศนั้นข้าพเจ้าได้สำรวจด้วยตนเองกับเจ้าหน้าที่ ก็ปรากฏว่ามีน้ำท่าบริบูรณ์ และมีถนนหนทางและมีทั้งทางรถไฟก็ย่อมจะผ่อนหนักเป็นเบาของราษฎรในภาคอีสาน

ข้อ ๒. การที่มีข่าวสเล่าลือว่า เมื่อข้าพเจ้าได้ไปรับว่าจะทำอย่างนั้นอย่างนี้

หลาย ๆ จังหวัดแล้ว ครั้นกลับมาก็ไม่มีเงินงบประมาณนั้น หามิได้ เพราะว่าเท่าที่ข้าพเจ้าได้ไปพิจารณามันก็อยู่ในงบประมาณของแต่ละกระทรวง ทีนี้เมื่อเรามาพิจารณากันอีกทีหนึ่งว่าตามที่ข้าพเจ้าได้ไปจัดระบบนั้น เงินอยู่กระทรวงใดบ้าง เช่นกระทรวงมหาดไทย กระทรวงเกษตร กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงคมนาคมอะไรเหล่านี้ เราก็ได้ตรวจสอบดูว่า ถ้าโครงการที่ข้าพเจ้าไปจัดระบบนั้นเข้ากับโครงการของกระทรวงใด–แต่ละอย่าง–อย่างใดก็เลยรวมกันเข้ากับกระทรวงนั้น ถ้าครั้นไม่พอจริง ๆ ข้าพเจ้าก็จะได้เสนอยังรัฐบาลต่อไป เช่นจัดนิคมที่ท่านผู้มีเกียรติสนใจอยู่นี่ ข้าพเจ้าเสนอรัฐบาลเป็นพิเศษไป และท่านนายก ฯ ท่านก็เห็นพ้องด้วยว่าการจัดนิคมนี้จะมีประโยชน์อันใหญ่ยิ่งแก่ราษฎรต่อไป จึงได้ทำรายงานต่อไป ส่วนเงินสองร้อยล้านนั้น ข้าพเจ้ายังไม่ทราบที่ว่าจะไปช่วยยังด้านใด ยังไม่แน่นอน แต่ว่าได้ทราบเมื่อวานนี้ที่ประชุมสหน่วยเอฟ.โอ.เอ (F.O.A.) เขาประชุมกันในเรื่องน้ำ ข้าพเจ้ายังไม่ได้รับรายงานจากผู้ที่ไปประชุม แต่ถ้าได้รับรายงานเมื่อไร ก็จะได้แจ้งให้ทราบ และนอกจากนั้น ในเรื่องการจัดระบบอาชีพนี้ ถ้าข้าพเจ้าพิมพ์เป็นเล่มแล้ว ข้าพเจ้าจะแจกท่านผู้มีเกียรติทุก ๆ ท่าน ผู้ใดสนใจร่วมมือกันเป็นเอกฉันท์ในการจัดระบบอาชีพ ถ้าท่านผู้แทนทั้งหมดช่วยกันเร่งมือกันในการจัดระบบอาชีพของราษฎรแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่กี่ปีละ มีรายได้ของประเทศชาติเราจะมีมากมายก่ายกอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอขอบใจท่านสมาชิกที่สนใจในการเกษตรเป็นอย่างยิ่ง

นายผัน บุญชิต (อุบลราชธานี) : กระผมขอขอบพระคุณ พณ ฯ รองนายก ฯ เป็นอย่างมาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปกระทู้อันดับ ๔. ของขุนวิวรณ์สุขวิทยา เรื่อง การขุดคอคอดกระให้เรือเดินสมุทรผ่านเปมาได้ ถามท่านนายกรัฐมนตรี

ขุนวิวรณ์สุขวิทยา (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม พณ ฯ นายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้.-

๑. ฉบับสนธิสัญญาฉบับสมบูรณ์แบบระหว่างประเทศไทยกับประเทศอังกฤษนั้นได้มีข้อผูกมัดประเทศไทยในกรณีคอคอดกระว่าถ้าหากว่าประเทศไทยจะขุดคอคอดกระจะต้องได้รับความยินยอมและเห็นชอบจากประเทศอังกฤษนั้น มีจริงหรือไม่ ถ้ามี บัดนี้สัญญาฉบับนั้นจะหมดอายุเมื่อใด

ในข้อนี้เนื่องจากกระทู้ถามนี้ได้ตั้งมานานแล้ว แล้วข้าพเจ้าได้ study ในเรื่องนี้ก็ทราบว่าสัญญานี้มีอยู่จริง แต่ถึงอย่างนั้นขอความกรุณาพณ ฯ ได้ตอบเป็นการยืนยันในสภานี้อีกครั้งหนึ่งด้วย

๒. ถ้าหากข้อผูกมัดตามข้อ ๑ หมดไปแล้ว รัฐบาลนี้คิดจะขุดคอคอดกระหรือไม่ ถ้าจะขุดจะขุดเมื่อไร

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลขอตอบกระทู้ของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติดังนี้

ในข้อ ๑. นั้นตามสนธิสัญญาฉบับสมบูรณ์แบบนั้นทางรัฐบาลได้ลงนามกันไว้ ๒ ฉบับ ซึ่งได้ลงนามในสัญญานั้นได้ยกเลิกไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๔๙๗ ซึ่งทางรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ประกาศให้ประชาชนทราบไปแล้ว เพราะฉะนั้นในขณะนี้สรุปได้ความว่าสนธิสัญญาฉบับสมบูรณ์แบบนั้นเป็นอันว่าเลิก มิได้ใช้บังคับมีข้อผูกพันกันต่อไป

ในข้อ ๒. ในเรื่องการที่จะขุดคอคอดกระนั้นทางรัฐบาลนี้ยังไม่ได้ดำริที่จะพิจารณาในเรื่องนี้

ขุนวิวรณ์สุขวิทยา (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าขอเรียนถาม พณ ฯ นายกรัฐมนตรีต่อ

ไปว่าเนื่องจากในขณะนี้ประเทศไทยได้มีความสำคัญโดยเป็นศูนย์กลางบินของโลก ประชาชาติต่าง ๆ ได้รู้จักประเทศไทยมากยิ่งขึ้น ประชาชนชาวไทยรู้สึกเป็นเกียรติในความเป็นศูนย์กลางของโลกในทำนองนี้อยู่แล้ว ในการขุดคอคอดกระนี้ได้มีหลายรัฐบาลและหลายสมัยเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการปกครองประเทศและต่อการป้องกันประเทศ ต่อการเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก รัฐบาลนี้ได้กระทำความดีแต่ต้นมาจนตลอดเป็นที่ชื่นชอบของประชาชนโดยทั่ว ๆ ไปอยู่ โดยเฉพาะ พณ ฯ นายกรัฐมนตรีท่านที่ได้กระทำกิจอันเป็นประโยชน์ต่อบ้านเมืองไว้เป็นอย่างมาก ถ้าหากว่าท่านจะได้มีความคิดที่จะขุดคอคอดกระนี้ ประชาชนชาวไทยทั้งประเทศจะจารึกคุณงามความดีของท่านไว้ตลอดกาลมิรู้ลืม อยากจะเรียนถามว่าเมื่อรู้ว่าเป็นประโยชน์อย่างนี้ทำไมจึงยังไม่มีความคิดที่จะขุดคอคอดกระนี้

จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี : รัฐบาลนี้ได้ตอบแล้วว่าไม่เคยดำริที่จะขุดคอคอดกระ แต่เมื่อท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ให้เกียรติแก่รัฐบาลนี้ ข้าพเจ้าในส่วนตัวก็ใคร่ที่จะขอเสนอดังนี้

ประการที่ ๑. ในการขุดคอคอดกระนั้นเป็นปัญหาเกี่ยวด้วยการเมืองมากกว่าการเศรษฐกิจ

ประการที่ ๒. ความสามารถของประเทศเราในทางเศรษฐกิจนั้นยังไม่สามารถที่จะอำนวยให้ขุดคอคอดกระซึ่งเป็นงานใหญ่โตได้ ทางรัฐบาลจึงไม่ได้พิจารณาในเรื่องนี้ และทางข้าพเจ้าจึงก็จึงไม่ได้เสนอความดำริอันนี้ให้รัฐบาลพิจารณา ขอขอบคุณ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระทู้ถามธรรมดาอันดับ ๔.ของนายสอิ้ง มารังกุล ถามเรื่องการเดินรถไฟแห่งประเทศไทย ถามกระทรวงคมนาคม

นายสอิ้ง มารังกุล (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม ดังต่อไปนี้.–

๑. การเดินรถไฟซึ่งกำหนดเวลาการเดินรถยังไม่ค่อยตรงต่อเวลานัก รวมทั้ง

รถสินค้า รถโดยสาร สายต่าง ๆ ท่านทราบหรือไม่ เพราะเหตุใด

๒. การรักษาเวลาของการเดินรถไฟเราในขณะนี้ยังไม่ถูกต้องตามหลักสากลทั่วไป ท่านจะแก้ไขโดยให้พนักงานขับรถเป็นผู้รักษาเวลาเองจะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

๓. รถเร็วสายอีสานได้เก็บค่าธรรมเนียมเพิ่ม แต่รถเร็วสายอื่น ๆ ไม่มีค่าธรรมเนียม คงเก็บตามธรรมดา เหตุที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะเหตุใด และรถเร็วสายอีสานซึ่งมีอยู่ทุกวันนี้จะเปลี่ยนเป็นการเดินรถสายอุบลบ้างโดยสลับกับสายอุดรเพื่อความสะดวกแก่ประชาชนจะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด.

พลตรี ประมาณ อดิเรกสาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : กระทรวงคมนาคมขอเรียนตอบท่านสมาชิกผู้มีเกียรติดังต่อไปนี้ สำหรับในคำถามข้อ ๑ นั้นการเดินรถของการรถไฟแห่งประเทศไทยเป็นการเดินรถในทางเดี่ยวซึ่งจะต้องตั้งกำหนดเวลาเป็นประจำแน่นอน ถ้าขบวนรถใดรถหนึ่งเสียเวลาก็จะดึงการเดินของขบวนรถอื่นให้เสียเวลาตามไปด้วย การแก้ไขที่ทำอยู่ในปัจจุบันนี้ก็คือจัดแบ่งขบวนรถออกเป็นประเภทขบวนรถด่วน ขบวนรถเร็ว ขบวนรถโดยสาร ขบวนรถชานเมือง ขบวนรถรวมประเภท ก. ข. ขบวนรถสินค้า ขบวนรถงานและให้ความสำคัญในการเดินก่อนหลังกันไว้ตามลำดับ เพื่อไม่ให้ขบวนรถที่มีความสำคัญถูกกักเสียเวลา สาเหตุเสียเวลาของรถบางขบวนซึ่งส่วนใหญ่เป็นขบวนรถรวมก็เนื่องมาจากการรับส่งสินค้ารายทาง สินค้าพื้นเมืองของเราไม่ได้มีประจำตลอดปี มีออกเป็นฤดูกาลและตามราคาตลาด ที่จะเปลี่ยนกำหนดเวลาการเดินรถเพื่อให้เหมาะสมกับสินค้าหลายครั้งในรอบปีหนึ่ง ก็เป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ นอกจากนี้สำหรับขบวนรถด่วน ขบวนรถเร็ว ขบวนรถโดยสารและขบวนรถชานเมืองนั้นเดินตรงตามเวลาเป็นส่วนมาก สำหรับขบวนรถสินค้านั้นก็มีเสียเวลาซึ่งมักจะเป็นจากต้นทางซึ่งเกิดจากไม่มีรถเปล่าสำรองไว้ให้พ่อค้าบรรทุกต้องรอรถบรรทุกมาขนลง และทำการบรรทุกขึ้นก็ต้องช้าเนื่องจากเครื่องอุปกรณ์รถพ่วงไม่สมบูรณ์ซึ่งต้องแก้ไขให้มีการห้ามล้อ ลมดูดเรียบร้อยก่อนออกขบวน ความล่าช้าตามทางก็เนื่องมาจากการตัดรถเปล่าและรับรถบรรทุกเข้าขบวน ความไม่สมบูรณ์ของอุปกรณ์รถพ่วงเนื่องมาจากจำนวนรถมีไม่พอเพียงแก่การหมุนเวียน และมีเวลาซ่อมจำกัดที่ปลายทาง ส่วนสาเหตุอื่นของการล่าช้าก็มีอีกเช่นว่าราวหลีกสั้นสำหรับสถานีที่ตั้งอยู่ติด ๆ กัน ขบวนรถยาวต้องหลีกโดยวิธีตัดขบวน เครื่องมือสื่อสารยังไม่ทันสมัยรวดเร็วที่จะให้ความติดต่อแน่นอนระหว่างสถานี นอกจากนี้ก็มีอุบัติเหตุภัยธรรมชาติที่มีส่วนทำให้การเดินรถต้องล่าช้าด้วย การแก้ไขปัญหาเหล่านี้ทางการรถไฟก็กำลังพิจารณาจัดหาวัสดุและเพิ่มเติมการก่อสร้างซึ่งจะต้องมีการ

400

ลงทุนต่อไป

สำหรับในข้อ ๒ นั้น ท่านผู้มีเกียรติจะให้พนักงานขับรถเป็นผู้รักษาเวลาเองนั้น ตามปกติแล้วขบวนรถทุกขบวนที่เดินในทางรถไฟนั้นย่อมมีกำหนดเวลาซึ่งทางการรถไฟได้กำหนดไว้ตามความเหมาะสมและจำเป็นอยู่แล้ว เป็นหน้าที่ของพนักงานรถไฟของขบวนรถนั้น ๆ ตลอดจนนายสถานีต้องช่วยกันรักษาเวลาอยู่แล้ว ถ้าจะให้พนักงานขับรถเป็นผู้รักษาเวลา เช่นขบวนรถอยู่ที่สถานี ก. ตามกำหนดเวลาว่า ๒ นาทีพอถึงเวลาให้ขบวนรถออกทันทีย่อมทำไม่ได้ เพราะก่อนอื่นจะต้องได้รับช่วงทางสะดวก มิฉะนั้นขบวนรถอาจจะต้องไปชนกันได้ทั้งไม่ปลอดภัย หากผู้โดยสารหรือสัมภาระมีมากเฉพาะเที่ยวนั้นซึ่งอาจจะลงหรือขนลงไม่หมดหรือว่าขึ้นยังไม่เสร็จอะไรอย่างนี้เป็นต้น ดังนี้ทางการจึงมอบหมายให้เป็นหน้าที่ของนายสถานีรับผิดชอบและดูแล จนการโดยสารหรือสินค้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงแจ้งให้พนักงานรักษารถให้อาณัติสัญญาณให้ขบวนรถออกได้ ทั้งนี้ก็เพื่อความเรียบร้อยและปลอดภัย และการปฏิบัติกระทำอย่างนี้ในรถไฟต่างประเทศก็ปฏิบัติทำนองเดียวกัน พนักงานขับรถก็มีหน้าที่รักษาเวลาอยู่แล้ว กล่าวคือในขณะทำขบวนรถหากขบวนรถเสียเวลาก็สามารถเพิ่มความเร็วของขบวนรถได้ แต่ทั้งนี้ก็ต้องอยู่ภายใต้กฎข้อบังคับของการเดินรถของการรถไฟ

สำหรับในข้อ ๓ นั้นที่ว่าเก็บค่าธรรมเนียมเพิ่มเฉพาะรถเร็วสายตะวันออกเฉียงเหนือนั้น ส่วนสายอื่นค่าธรรมเนียมไม่เก็บนั้นก็ทั้งนี้ในสายตะวันออกเฉียงเหนือมีรถเร็ว ส่วนสายอื่นนั้นไม่มีรถเร็ว ส่วนที่มีการขูดเรียกเช่นรถพิษณุโลกบ้าง รถขบวนรถสายประจวบ ฯ บ้างว่าเป็นรถเร็วนั้นเป็นความเข้าใจผิด ประชาชนเรียกกันเอง ทางการรถไฟไม่ได้จัดให้เป็นขบวนรถเร็ว

นายสอิ้ง มารังกุล (บุรีรัมย์) : ข้าพเจ้ารู้สึกขอบพระคุณท่านรัฐมนตรีที่ได้ตอบชัดถ้อยชัดคำทุกประการ แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีข้อสงสัยที่จะซักเป็นข้อ ๆ ดังนี้

401

สำหรับข้อ ๑. การเดินรถไฟที่มีการล่าช้านั้นก็เป็นข้อหนึ่งซึ่งเป็นความจริง ดังที่พณ ฯ รัฐมนตรีได้ตอบมา แต่ก็ยังเป็นอีกข้อหนึ่งซึ่งพณ ฯ รัฐมนตรีอาจจะทราบหรือยังไม่ทราบหรือยังไม่แน่ชัดก็เป็นได้ แต่ในฐานะที่ข้าพเจ้าได้เคยเป็น ค.ร.ฟ.มา ก็พอจะรู้ข้อเท็จจริงได้ว่าเหตุที่ช้านั้นมีเหตุอยู่หลายประการ ข้าพเจ้าต้องขอประทานอภัยชี้แจงประกอบบ้างเล็กน้อย ในฤดูหน้าแล้งนี้ทุกปีรถทางภาคอีสานและทั่ว ๆ ไปก็จะมีการล่าช้า เนื่องจากว่ารถไฟในขณะนี้ในประเทศไทยเราโดยมากใช้ steam locomotive (รถไฟ) คือใช้เครื่องจักรไอน้ำ จำเป็นอย่างยิ่งที่รถไฟซึ่งมีตัวรถจักรนั้นจะต้องใช้น้ำเป็นกำลังใหญ่ แต่ว่าในภาคอีสานและในภาคทั่ว ๆ ไปนั้น น้ำในขณะนี้ยังไม่พอแก่การจ่ายให้แก่รถไฟบางแห่ง ขอยกตัวอย่างจังหวัดนครราชสีมามีอยู่ ๒ สายคือสายอุดร ฯ และสายอุบล ฯ ทางภาคอีสานนี้นครราชสีมานี้เป็นจุดใหญ่ของการเดินรถไฟ เพราะเป็นที่รวมใน ในขณะนี้จะรู้สึกว่าการรถไฟนั้นจะมีการล้างหม้อน้ำภายใน ๗ วันเป็นอย่างช้า แต่ในขณะนี้ปรากฏว่าน้ำที่จะต้องทำการล้างหม้อน้ำนั้นไม่พอนี่ก็เป็นเหตุหนึ่ง ทางรถไฟจะทราบหรือไม่ ถ้าทราบ ๆ ด้วยประการใดไม่ทราบ และเมื่อท่านทราบแล้วท่านจะแก้ไขประการใดหรือไม่ โดยเฉพาะจังหวัดนครราชสีมามีการแก้ไขเรื่องน้ำนี้ทุกปีในหน้าแล้งจะต้องนำรถจักรทั้งหมดที่อยู่ในแขวงนครราชสีมานั้นไปทำการล้างหม้อน้ำที่อุดร ฯ และที่อุบล ฯ เพราะว่าน้ำที่นครราชสีมาไม่พอประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งตามสายต่าง ๆ ที่ไปจากนครราชสีมาไปถึงอุดร ฯ นั้นก็มีสถานีรับน้ำอยู่เพียง ๔ – ๕ แห่งโดยเฉพาะสถานีกุดรังเป็นสถานีด่านสำคัญของที่ลากสินค้า ขากลับมาน้ำในที่นั้นไม่พอ แล้วก็เป็นน้ำที่กร่อย เมื่อน้ำกร่อยจะต้องทำการต้มน้ำ น้ำสตีมที่มีอยู่ไม่พอใช้จึงเป็นเหตุให้รถล่าช้านี่ประการหนึ่ง ถ้าหากทางการรถไฟจะหาน้ำให้พอก็จะเป็นการไม่ล่าช้า โดยเฉพาะสายอุบล ฯ ก็เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงเป็นเหตุให้ล่าช้าซึ่งเกี่ยวกับน้ำเป็นปัจจัยใหญ่สำคัญเหมือนกัน เพราะว่าไม่พอแม้ใช้จ่ายแก่การรถจักรซึ่งใช้ไอน้ำต้องมีน้ำเพียงพอ ส่วนประการอื่นนั้นก็เป็นไปดังที่พณ ฯ รัฐมนตรีได้ตอบแล้วอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงขอ

เรียนซักถามว่า เมื่อท่านทราบจุดประสงค์สำคัญของการล่าช้าอย่างนี้ ท่านจะคิดแก้ไขประการใดหรือไม่ และเมื่อใด

ที่นี้ข้อ ๒. ดังที่ท่านรัฐมนตรีตอบนั้นก็มีมูลความจริงอยู่ แต่ว่าตามหลักสากลทั่วไป พนักงานขับรถของการรถไฟทุก ๆ แห่ง–ในต่างประเทศ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยไปเห็นที่ใดเลย เห็นเฉพาะแต่ในเขตประเทศไทยเราที่ใกล้เคียง โดยเฉพาะในสหรัฐมลายูนี้เขาได้ให้พนักงานขับรถเป็นผู้รักษาเวลา พนักงานขับรถรักษารถไม่มีหน้าที่รักษาเวลา แต่เป็นผู้รักษาขบวนรถที่จะไปกับขบวนรถเท่านั้น อันนี้ตัวเองจึงเป็นเหตุให้รถในสหรัฐมลายูนั้นไม่มีการล่าช้าแม้แต่ประการใดเลย ดังที่ข้าพเจ้าได้เคยไปเห็นมาแล้ว และได้เคยร่วมทำการเดินรถด้วยกันอยู่ ก็เพราะว่าพนักงานขับรถนั้นย่อมรู้กำลังรถจักรได้ดีว่าในระยะนี้จะวิ่งได้ไกลใกล้วิ่งได้เร็วขนาดไหนเพียงใดนั้น พนักงานขับรถย่อมรับผิดชอบในขบวนรถเองทั้งสิ้น เป็นหน้าที่ของเขาโดยเฉพาะ

ที่ท่านบอกว่ามีการสินค้าขึ้นมากนั้นเดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าได้ทราบว่ารถไฟก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงขบวนรถสินค้าและขบวนรถรวม รถสาระ รถโดยสาร โดยเฉพาะอยู่แล้ว แต่ก็มีการล่าช้าอยู่ก็เนื่องจากการรักษาเวลารถนั่นเอง โดยเฉพาะในหน้าที่ของรถไฟนั้นของเมืองไทยเรามีอยู่ว่าให้พนักงานรักษารถเป็นผู้รักษาเวลาด้วย อันนี้เป็นการผิดต่อหลักสากล เพราะว่าพนักงานรักษารถนั้นไม่รู้ความเร็วของตัวรถจักร์ซึ่งจะใช้ฝีจักรลากขบวนรถประการหนึ่ง และประการหนึ่งยังไม่รู้กำลังลากว่าในระยะนี้จะวิ่งเร็วเท่าไรและจะวิ่งได้ทันเวลาแค่ไหนเป็นเรื่องของพนักงานขับรถโดยเฉพาะ พนักงานรักษารถยังไม่รู้ เพราะฉะนั้นจึงเรียนถามว่าท่านจะเปลี่ยนแปลงการรักษาเวลาเดินรถของรถไฟนั้นให้พนักงานขับรถได้รับผิดชอบโดยเฉพาะจะได้หรือไม่ และเมื่อได้ท่านจะรีบเปลี่ยนแปลงเมื่อใด ส่วนประการที่สาม ก็มีอยู่ว่าท่านตอบมานั้นก็มีอยู่ เข้าใจว่าประชาชนเข้าใจอยู่เอง ความจริงไม่ใช่ เป็นประกาศอยู่กับป้ายเดินรถตามทุกสถานี เมื่อครั้งก่อนเคยมีอยู่ว่ารถเร็วสายเพชรบุรี รถเร็วสายประจวบ รถเร็วหัวหิน รถเร็วพิษณุโลก รถเร็วราชสีมา รถเร็วลพบุรี อย่างนี้แต่ทั้งหมดนั้นไม่มีการเพิ่มค่าธรรมเนียมอีก ๑๐ บาท มามีเฉพาะสายภาคอีสานซึ่งมีอยู่ณะบัดนี้นั้น ข้าพเจ้าจึงสงสัยและเรียนถามว่าเป็นเพราะเหตุใด และจะเลิกได้ไหม ถ้าได้หากจะเลิกได้จะเลิกเมื่อใด

พลตรี ประมาณ อดิเรกสาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : ใคร่ขอเรียนตอบท่านสมาชิกถึงเรื่องที่ท่านซักถามและพูดถึงสาเหตุ คือเรื่องน้ำเป็นต้น ในการนี้ทางการรถไฟก็ได้ทราบเรื่องน้ำไม่เพียงพอนั้นดีอยู่ ขณะนี้ก็กำลังจัดการที่จะทำที่จ่ายน้ำให้เพิ่มขึ้น เพราะว่าน้ำไม่พอนั้นไม่ใช่เฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับการใช้รถจักร์เท่านั้น ซึ่งจะเห็นว่าจากขบวนรถทุกขบวนนั้นน้ำก็ไม่มีพอให้ประชาชนผู้โดยสารใช้อยู่แล้ว ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าการจราจรหรือว่าผู้โดยสารในปัจจุบันนี้ได้เพิ่มขึ้นมากกว่าแต่ก่อนมากมาย ซึ่งแต่ก่อนนี้ในวันหนึ่งนั้นในรถคันหนึ่งนั้นจะมีผู้โดยสารขนาดเฉลี่ยแล้วก็ประมาณ ๗๐ – ๘๐ คน แต่ในปัจจุบันนี้แล้วในรถคันหนึ่งแล้วจะมีผู้โดยสารถึง ๒๐๐ กว่าคนเช่นนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นเรื่องน้ำนั้นก็ไม่ใช่เฉพาะรถจักร์เท่านั้นที่ทางการรถไฟทราบดีว่า ~~ซึ่งว่าไม่เพียงพอเฉพาะเรื่องรถจักร~~ แม้แต่ประชาชนก็ไม่มีน้ำพอที่จะใช้ แต่

ทั้งนี้ก็มิได้นิ่งนอนใจก็ได้พยายามที่จะจัดแหล่งสำหรับเพิ่มเติมน้ำเพิ่มขึ้นไปตามสถานีต่าง ๆ อยู่แล้ว ส่วนประการที่สองซึ่งท่านซักถามถึงว่าจะให้พนักงานขับรถเป็นผู้รักษาเวลารถได้หรือไม่นั้น ได้เรียนตอบแล้วว่าการรักษาเวลารถนั้นย่อมประกอบกัน ถ้าจะให้แต่พนักงานขับรถเป็นผู้รักษาเวลาแต่อย่างเดียวแล้วความปลอดภัยของผู้โดยสารและสินค้าต่าง ๆ นั้นอาจจะไม่มีเช่นการขึ้นและลงดังที่ได้ตอบแล้วเป็นต้น เพราะฉะนั้นเราก็ได้มีระเบียบว่าเมื่อเข้าไปในเขตในสถานีใดสถานีนั้นก็เท่ากับเป็นผู้บังคับบัญชาในการที่จะดูแลความเรียบร้อยอยู่ แต่ว่าเมื่อรถเสียเวลา เมื่อรถเคลื่อนไปแล้วพนักงานขับรถนั้นก็ย่อมมีหน้าที่หรือมีสิทธิที่จะเพิ่มความเร็วของรถให้ทันต่อเวลาได้ เป็นการที่เรียกว่าเพื่อรักษาความปลอดภัยและความสะดวกของประชาชนนั่นเอง ทีนี้ส่วนสำหรับเรื่องรถเร็วนั้นก็ได้เรียนตอบแล้วว่ารถเร็วนั้นมีแต่เฉพาะสายภาคตะวันออกเฉียงเหนือนี้เท่านั้น ส่วนสายอื่นนั้นเป็นการที่เรียกกันไปเอง ทีนี้ส่วนค่าธรรมเนียมนั้นเมื่อเป็นรถเร็วแล้วเราได้จัดรถดีเข้ามาวิ่งเข้าก็เป็นการจำเป็นอยู่เองที่จะต้องมีค่าธรรมเนียมซึ่งยังจะเลิกไม่ได้ ถึงแม้สายอื่นถ้าเราจัดให้มีรถเร็วขึ้นเราก็จะต้องเก็บค่าธรรมเนียมขึ้นเช่นเดียวกัน

นายสอิ้ง มารังกุล (บุรีรัมย์) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีได้ตอบนั้น ~~รู้สึกว่า~~ ข้าพเจ้ารู้สึกขอบพระคุณมาก แต่ก็ยังมีข้อที่ข้าพเจ้าสงสัยอยู่อีก โดยเฉพาะทางภาคอีสานเป็นแห่งที่สำคัญในการรถไฟ เพราะว่าภาคอีสานทั้งภาคมีทางเดินรถ การคมนาคมขนส่งจากภาคอีสานทั้งภาคมาพระนครอันเป็นเมืองสวรรค์นี้ก็ด้วยทางรถไฟได้อย่างเดียว ทางน้ำไม่มี ทางรถยนต์ไม่มีก็ไม่มี โดยเฉพาะทางจากราชสีมาถึงอุบลกระผมรับรองด้วยว่าไม่มีทางรถยนต์มาถึงพระนครได้เลย ก็เป็นเหตุหนึ่งซึ่งเป็นที่น่าสงสัยและข้องใจอยู่ว่าเมื่อไรจะบันดาลให้มีความสะดวกเหมือนอย่างภาคต่าง ๆ ได้ ข้าพเจ้าจึงขอเรียนซักต่อไปว่าจากราชสีมาไปถึงอุบลนั้นมีระยะทางถึง ๓๑๒ หลักกิโลเมตร เป็นทางรถไฟที่ผ่านจังหวัด ๗ จังหวัด และจังหวัดที่ใกล้เคียงอีกเป็น ๘ และ ๙ จังหวัด ก็ได้มาใช้ทางรถไฟสายเดียวที่จะเป็นสื่อการคมนาคมมา ความเป็นจริงนั้นการรถไฟโดยเฉพาะรถจักร์แล้วไม่ได้มีวิ่งล่าช้า แต่เนื่องจากการคมนาคมสื่อสารโดยเฉพาะการคมถามทางสะดวกระหว่างสถานีต่อสถานีนั้นไม่ได้รับความสะดวกและต่อความจริงเพียงพอ อีกประการหนึ่ง

27 405

การส่งสินค้าเป็นการไม่ให้ความรัดกุม เพราะว่าถือว่าพนักงานรักษารถเป็นผู้รักษาเวลา คิดว่าจะวิ่งได้ ไม่ได้นึกถึงกำลังของรถจักรและกำลังการวิ่งของรถเลย เพราะฉะนั้นท่านจะคิดแก้ไขอย่างใดด้วยหรือไม่ อีกประการหนึ่ง สถานีรถไฟจากราชสีมาถึงอุบลนั้นมีแม่น้ำสำคัญอยู่เพียงสี่สาย สายหนึ่งที่ท่าช้าง เป็นที่รับน้ำรับฟืน แต่ปรากฏว่าหน้าแล้งน้ำแห้งไปหมดทางรถไฟจะมีโอกาสและได้มีความกรุณาทำการกั้นน้ำเอาไว้พอให้น้ำนั้นได้มีการสูบไปใส่ถังเพื่อช่วยจ่ายให้แก่รถจักรก็เพื่อความสะดวกจะได้หรือไม่เช่นอย่างสถานีลำปลายมาศก็เป็นสถานีหนึ่งที่จะต้องใช้น้ำในการรถไฟ แต่ว่าในฤดูแล้งน้ำในลำปลายมาศไม่พอ เมื่อน้ำไม่พอเสร็จแล้วจำเป็นที่สุดจะต้องเคลื่อนเครื่องสูบน้ำให้ลึกและไกลลงไปจึงทำความร้อนของไอน้ำนั้นที่จะไปทำการสูบน้ำไม่พอกับความเป็นจริงจึงได้มีการสูบไม่พอใช้ จึงเป็นเหตุให้รถไฟต้องรอเสียเวลาในการรอเอาน้ำใส่ตัวรถจักรเป็นเวลาขบวนละหลาย ๆ ชั่วโมง ดังจะได้พบความจริงอยู่เสมอในน่าฤดูแล้ง อีกแห่งหนึ่งนั้นก็คือที่สถานีลำชีก็มีลำห้วยเช่นเดียวกัน ห้วยทับทันเช่นนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นจึงเรียนถามว่ารถไฟจะได้มีการกั้นเขื่อนน้ำตามห้วยและตามลำแม่น้ำต่าง ๆ นี้เพื่อเป็นการทดเอาไว้เพื่อมิให้ขาดห้วงเลยและจะได้ทำการสูบน้ำมาจ่ายให้แก่รถจักรได้ทันทีไม่ต้องการให้เสียเวลานี้จะได้หรือไม่และก็เมื่อใด อีกประการหนึ่งสำหรับเรื่องรถเร็วนั้นตามที่ท่านเองก็ยังยืนยันว่ารถไฟประชาชนเรียกเอาเองนั้น แต่เฉพาะภาคอีสานก็ได้รับเกียรติอย่างสูงที่ได้มีรถเร็วขึ้นมาแต่สายเดียวอย่างนี้ท่านจะคิดเห็นใจชาวภาคอีสานว่าเป็นแอ้นแค้นจะลดค่าธรรมเนียมอีก ๑๐ บาทนี้จะได้หรือไม่เพราะเหตุใด

พลตรี ประมาณ อดิเรกสาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม : ขอเรียนตอบท่านสมาชิกดังนี้ สำหรับเรื่องการกั้นลำน้ำตามลำห้วยและล้ำน้ำที่จะให้เอาน้ำมาใช้นั้น เรื่องนี้จะได้ให้การรถไฟได้พิจารณา ซึ่งทางกระทรวงคมนาคมขอรับไปให้การรถไฟพิจารณา ส่วนเรื่องรถเร็วนั้นความจริงแล้วทางการรถไฟก็มักได้ถูกการต่อว่าอยู่มากว่า ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้นมีดีอย่างไรถึงการรถไฟจึงจัดรถเร็วไปให้เฉพาะแต่สายนี้เท่านั้น ส่วนสายอื่น ๆ ทำไมถึงไม่จัดรถเร็วให้ได้บ้าง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ขอได้โปรดเห็นใจว่าการรถไฟในการเพิ่มค่าธรรมเนียมนั้นก็ไม่ได้เป็นสิ่งที่เหลือบ่ากว่าแรงนัก เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ก็ใคร่ขอเรียนยืนยันว่าการรถไฟก็ใคร่ขอสงวนค่า

ธรรมเนียมนี้ไว้ด้วย

นายสอิ้ง มารังกุล (บุรีรัมย์) : สำหรับกระทู้ของข้าพเจ้านี้ ถ้าหากว่าจะให้ข้าพเจ้าซักท่านไปมากก็รู้สึกว่าจะเสียเวลาเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติอีกหลายท่าน แต่ด้วยประการใดก็ตามข้าพเจ้าจึงขอยืนยันว่าจะมีข้อพิเศษอีกในการรถไฟนี้ข้าพเจ้าจะขออนุญาตไปกราบเรียนท่านรัฐมนตรีที่กระทรวงเพื่อชี้แจงข้อบกพร่องและเพื่อจะได้แก้ไขต่อไป มั่นใจว่าท่านคงจะไม่มีการขัดข้อง ขอยุติซักเพียงเท่านี้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมดเวลาสำหรับกระทู้แล้ว ต่อไปพิจารณาในหมายเลข ๔ ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี และกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พ.ศ. ๒๔.. ซึ่งคณะกรรมาธิการเศรษฐกิจพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๑๕๖๖/๒๔๕๗ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๑๗ ธันวาคม ๒๔๕๗

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี และกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พ.ศ. ๒๔..

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี และกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พ.ศ. ๒๔.. พร้อมด้วยบันทึกการประชุมของคณะกรรมาธิการ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้องมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี และกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พ.ศ. ๒๔.. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ไว้พิจารณาและส่งให้คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจพิจารณา ประกอบด้วย

๑. หลวงปริวรรตวรวิจิตร ประธานกรรมาธิการ
๒. นายชาย สุอังคะ
๓. นายประพันธ์ วรรธนะสาร
๔. นายพลตำรวจจัตวาพิชัย กุลละวณิชย์
๕. นางแรม พรหโมบล มุณยประสพ
๖. ขุนวิเทศดรุณการ
๗. นายศิริ ภักดีวงศ์
๘. นายเสริม วินิจฉัยกุล
๙. นายไชยณรงค์ ณ เชียงใหม่ เลขานุการกรรมาธิการ

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงเรียนมาเพื่อท่านจักได้นำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) ปริวรรตวรวิจิตร
(หลวงปริวรรตวรวิจิตร)
ประธานกรรมาธิการสามัญ

สำเนาถูกต้อง.

สวง พิมพ์
ประสงค์ ทาน

(สำเนา)

บันทึกการประชุมกรรมาธิการสามัญคณะกรรมาธิการเศรษฐกิจ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี
และกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี
พ.ศ. ๒๔..

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรีและกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พ.ศ. ๒๔.. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ไว้พิจารณา และส่งให้คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว จึงขอเสนอผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

๑. คณะกรรมาธิการได้เลือก หลวงปริวรรตวรวิจิตร เป็นประธาน และ นายไชยณรงค์ ณ เชียงใหม่ เป็น เลขานุการ

๒. ผู้ที่คณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแทน คือ นายประมาณ สุตะบุตร

๓. ร่างพระราชบัญญัตินี้มีผู้แปรญัตติ ๑ คน คือ นายทิม ภูริพัฒน์

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ	มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
คำปรารภ	ไม่มีผู้แปรญัตติ	"
มาตรา ๑	"	"
มาตรา ๒	"	"
มาตรา ๓	"	"
มาตรา ๔	มีผู้แปรญัตติ	"
มาตรา ๕	ไม่มีผู้แปรญัตติ	"
แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ	มีผู้แปรญัตติ	"

๕. สรุปผลการพิจารณาคำแปรญัตติตามลำดับมาตรา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ — นายทิม ภูริพัฒน์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๔ — นายทิม ภูริพัฒน์ ขอแปรญัตติให้แก้เป็นดังนี้ "เพื่อประโยชน์แก่การสร้างทางรถไฟ"
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติขอสงวน

แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ — นายทิม ภูริพัฒน์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมโดยไม่มีการแก้ไขมาพร้อมกับบันทึกนี้ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ) ไชยณรงค์ ณ เชียงใหม่
(นายไชยณรงค์ ณ เชียงใหม่)
เลขานุการ.

สำเนาถูกต้อง.

ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี และกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี
พ.ศ. ๒๔..

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี และกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พ.ศ. ๒๔๙๓ เพื่อประโยชน์แก่การรถไฟ

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี และกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พ.ศ. ๒๔.."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย เป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี และกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏรายชื่อผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่การรถไฟแห่งประเทศไทย

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้.

.....

.....

~~33~~ 407

(คณะกรรมาธิการเข้าประจำที่)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คณะกรรมาธิการมีอะไรจะชี้แจงไหมเพิ่มเติมจากที่ได้รายงานมาแล้วไหม

นายไชยรงค์ ณ เชียงใหม่ กรรมาธิการ : กรรมาธิการไม่มีอะไรจะชี้แจง

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี และกิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พ.ศ. ๒๔.. ชื่อร่างพระราชบัญญัติไม่มีการแก้ไข คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ ไม่แก้ไข มาตรา ๔

๑๐.๕๐ น.

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ในมาตรา ๔ นี้ข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติไว้ ตามความเดิมมีอยู่ว่า "ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอเมืองกาญจนบุรี กิ่งอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี พ.ศ. ๒๔.. ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏรายชื่อผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ให้แก่การรถไฟแห่งประเทศไทย" เฉพาะความตอนท้ายข้าพเจ้าขอแก้เป็นว่า "เพื่อประโยชน์แก่การรถไฟ" แทนที่จะใช้คำว่า "ให้แก่การรถไฟแห่งประเทศไทย" ทั้งนี้ก็โดยเหตุผลดังที่ข้าพเจ้าได้อภิปรายมาแล้วเมื่อวันเสนอในชั้นรับหลักการ แต่ว่าข้าพเจ้าได้สังเกตในรายงานของกรรมาธิการที่เสนอมานี้เป็นอันว่าข้าพเจ้าขอแปรญัตติเป็นแต่เพียงว่า "เพื่อประโยชน์แก่การสร้างทางรถไฟแห่งประเทศไทย" ทั้งมาตรา ไม่มีคำอื่น ๆ ไว้ด้วย หมายความทั้งมาตรานี้ข้าพเจ้าขอแปรญัตติมีข้อความเท่านั้นเอง นี่ก็เป็นความที่เรียกว่ายังไม่รอบคอบสักหน่อย ข้าพเจ้าจึงขอทักท้วงไว้นิดหน่อย ควรจะมีจุด ๆ อะไรข้างหน้า หมายความว่าข้างหน้านั้นข้าพเจ้าไม่ขอแปร นี่ขอทักท้วงเพียงเท่านี้แหละ แต่ข้อความก็รับกันได้ว่าข้าพเจ้าขอแปรญัตติเฉพาะข้อความตอนท้ายว่า "ประโยชน์แก่การสร้างทางรถไฟ" ไม่ใช่ "เวนคืนให้แก่การรถไฟ" ทั้งนี้ก็โดยเหตุผลดังที่ข้าพเจ้าได้อภิปรายในวันรับหลักการนั้นมีอยู่ว่า เนื่องจากว่ารัฐธรรมนูญของเรามาตรา ๒๙ นั้น ได้เขียนไว้ชัดแจ้งว่า "การโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของเอกชนมาเป็นของรัฐจะกระทำ

มิได้ เว้นไว้แต่เพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภคหรือเพื่อการป้องกันประเทศโดยตรง หรือเพื่อการได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ หรือเพื่อประโยชน์ของรัฐอย่างอื่น" ดังนี้ มิได้มีบัญญัติไว้ว่าให้โอนให้แก่บุคคลใดหรือแก่นิติบุคคลใด หรือให้แก่องค์การใด หรือให้แก่กระทรวงทบวงกรมใด ขอได้โปรดพิจารณารัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙ ดังที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนไว้แล้วเมื่อตะกี้นี้ว่า การโอนกรรมสิทธิ์ทรัพย์สินมาเป็นของรัฐนั้นจะกระทำมิได้ บัญญัติไว้อย่างนั้น เว้นไว้แต่ตามข้อยกเว้นนั้น ~~คือโอนมาเป็นของรัฐเท่านั้น~~ มิใช่โอนมาให้แก่การรถไฟหรือให้แก่กระทรวงทบวงกรมใด จริงอยู่พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์นี้ได้ใช้เป็นแบบมาตั้งแต่นานมาแล้ว จะต้องมีการเวนคืนแล้วก็ให้แก่กรมใดหรือกระทรวงใดในมาตรา ๔ หรือมาตรา ๕ นี้เสมอ มีดังนี้ข้าพเจ้าไม่เถียงแต่ว่าขออย่าลืมว่านั่นเป็นรัฐธรรมนูญฉบับ พ.ศ. ๒๔๗๕ เดิม ในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๗๕ เดิมซึ่งยังมิได้แก้ไขนั้นไม่มีห้ามไว้ว่าการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์มาเป็นของรัฐ มิได้บัญญัติไว้เช่นนั้น แต่ว่ารัฐธรรมนูญนี้ได้มาแก้ไขเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๙ ก็ยังไม่มีบัญญัติมาว่า การเวนคืนหรือการโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินมาเป็นของรัฐนั้น มิได้บัญญัติไว้เช่นนั้น เพิ่งมาแก้รัฐธรรมนูญเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๒ ได้บัญญัติลงไปว่า การโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินมาเป็นของรัฐ บัญญัติไว้อย่างนั้นโดยชัดแจ้ง เพราะฉะนั้นเราจึงต้องเคร่งครัดในที่รัฐธรรมนูญที่เราได้แก้ไขนี้ รัฐธรรมนูญเดิมมิได้บัญญัติว่าโอนมาเป็นของรัฐหรือเวนคืนมาเป็นของรัฐให้ชัดแจ้งเช่นนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อเราเวนคืนแล้วเราจะบัญญัติให้ไปแก่กรมใดกรมหนึ่งหรือกระทรวงทบวงกรมใดกระทรวงหนึ่งทบวงกรมหนึ่งก็ได้ ไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ นี่เขียนไว้อย่างเดิมไม่ขัด แต่รัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๙๒ และรัฐธรรมนูญที่มาแก้ไข พ.ศ. ๒๔๙๕ นี้ได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่า "การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์มาเป็นของรัฐจะกระทำมิได้" เพราะฉะนั้นคำว่า "รัฐ" นี้เราจะต้องเคร่งครัดว่า "รัฐ" นั้นคืออะไร ท่านนักนิติศาสตร์ทั้งหลายคงจะเข้าใจดีแล้วว่า "รัฐ" นั้นคืออะไรบ้าง ข้าพเจ้าไม่จำเป็นจะต้องมาอธิบาย "รัฐ" นั้นเป็นส่วนรวม ประกอบด้วยประชาชนกลุ่มหนึ่งชุมชนหนึ่งมีเขตแดนมีระเบียบและการปกครองของตนเอง ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องอธิบาย รัฐนั้นเป็นรัฐตามหลักนิติศาสตร แต่ว่ากระทรวงหรือกรมใดกรมหนึ่งนั้นไม่ใช่รัฐ เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของรัฐ

เท่านั้น เพราะฉะนั้นที่จะโอนให้แก่กรมทางก็ดี ให้แก่เทศบาลนครธนบุรีหรือเทศบาลนครกรุงเทพ ฯ ก็ดี นั่นมันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญโดยตรง เพราะว่ากรมทางก็ดี เทศบาลก็ดีมิใช่รัฐ เป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของรัฐเท่านั้น อย่างตัวข้าพเจ้า อย่างจะไปชี้ว่าที่หน้านี่หรือเป็นตัวข้าพเจ้า ก็ไม่ใช่ ที่แขนนี่หรือ ก็ไม่ใช่ ที่หัว ก็ไม่ใช่ ไม่ใช่ตัวของข้าพเจ้า ตัวของข้าพเจ้านั้นคือรวมทั้งหมดนี้ นี่คือตัวข้าพเจ้า เช่นเดียวกับคำว่า "รัฐ" นั้นจะไปชี้ว่ากรมทางเป็นรัฐ ไม่ใช่ ท่านจะเอาที่ดินไปให้กรมทางนั้นมันไม่ถูกกับรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติเวนคืนที่ใช้มาแต่เดิมนั้นข้าพเจ้าไม่เถียง เพราะรัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติไว้เช่นนั้นโดยชัดแจ้ง นี่บัญญัติว่าโอนมาเป็นของรัฐ เวนคืนมาเป็นของรัฐจะกระทำมิได้ มันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าถึงแม้จะเขียนว่าโอนมาให้กรมทางหรือโอนมาให้กรมใดกรมหนึ่งก็ดี มันก็ขัดรัฐธรรมนูญอยู่เหมือนกัน แต่นั่นแหละท่านจะอนุมานเอาว่าให้แก่กรมทางนั้นมันถือว่าเป็นองค์การรัฐบาลอาจจะอนุโลมไปได้ นั่นข้าพเจ้าจะขอผ่านไปเฉพาะปัญหานี้ก่อน ยิ่งร้ายกว่านั้นในมาตรา ๔ นี้ได้บัญญัติโดยชัดแจ้งว่าให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์นี้ให้แก่การรถไฟแห่งประเทศไทย ข้าพเจ้าสงสัยว่ามันยิ่งขัดกับรัฐธรรมนูญไปใหญ่ เพราะว่าการรถไฟแห่งประเทศไทยนั้น จริงอยู่เป็นองค์การเป็นส่วนหนึ่งของรัฐ ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมเป็นผู้รักษาการ แต่ว่าอย่าลืมว่าบทบัญญัติในการตั้งการรถไฟแห่งประเทศไทยนี้เป็นนิติบุคคล เมื่อเป็นนิติบุคคล เมื่อเป็นองค์การอิสระนอกไปจากกรมรถไฟ องค์การนี้ไม่มีงบประมาณของตัว ไม่มีรายได้ของตัวเองต่างหาก แล้วเอารายได้ที่เหลือเป็นกำไรสุทธินั้นมาส่งเป็นรายได้ของรัฐบาล รัฐบาลไม่ได้คุมรายได้รายจ่ายโดยใกล้ชิด บางทีรัฐบาลก็ตั้งงบประมาณไปให้ช่วยเหลือเท่านั้นเอง ไม่ใช่กรมกองของรัฐบาลที่เราควบคุมอย่างพระราชบัญญัติงบประมาณของเราเช่นนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นการขัดกับรัฐธรรมนูญโดยชัดแจ้ง เพราะฉะนั้นที่ท่านจะบัญญัติว่าให้แก่การรถไฟแห่งประเทศไทยนี้มันจึงเป็นการผิด ข้าพเจ้าได้ทราบถึงความจำเป็นและมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างการรถไฟนี้ข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง และข้าพเจ้ายินดีที่จะให้มีการสร้างให้มากกว่านี้ยิ่งดี แต่ที่จะบัญญัติถ้อยคำที่เป็นศัพท์

กฎหมายอย่างนี้ซึ่งจะเป็นโมฆะต่อไปข้างหน้านั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย จึงได้ขอแปรญัตติให้กลมกลืนกันกับวัตถุที่ประสงค์และให้เป็นไปถูกต้องกับรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านกรรมาธิการส่วนหนึ่งในการประชุมในวันแรกนั้นก็ได้เห็นคล้อยกับข้าพเจ้าว่า ควรจะได้มีการปรึกษากัน จึงได้เชิญผู้แทนคณะกรรมการกฤษฎีกามาชี้แจง แต่ถึงอย่างนั้นก็ดีผู้ชำนาญในทางกฎหมายก็ยังได้ยืนยันว่าการเขียนเช่นนี้มันไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

37

411

และท่านชี้แจงว่าการโอนมาให้แก่ผู้ใดนั้นจะต้องมีบัญญัติเอาไว้ เพราะว่าเกี่ยวกับการที่จะมีการรักษา มีการฟ้องร้องหรือจะถูกฟ้องร้องได้ นี่ข้าพเจ้าเห็นว่าอันนั้นไม่ใช่ปัญหาอันสำคัญ ปัญหามันอยู่ในมาตรา ๕ มันมีอยู่ชัดแจ้งแล้วว่า ให้รัฐมนตรีคมนาคมเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ได้บัญญัติไว้เช่นนั้น เมื่อบัญญัติไว้เช่นนี้ก็หมายความว่าท่านรัฐมนตรีคมนาคมทั้งเป็นผู้ที่รับที่ดินนั้นด้วย แล้วเป็นทั้งผู้ที่จะจ่ายหรือดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย เพราะฉะนั้นการจะถูกฟ้องร้องก็ดีหรือจะใช้สิทธิฟ้องร้องใด ๆ ก็ดีก็อยู่ในมาตรา ๕ นี้ ในพระราชบัญญัตินี้โดยชัดแจ้งอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเราควรจะได้พยายามปรับปรุงข้อความที่มันไม่สละสลวยหรืออาจจะเป็นโมฆะหรือเป็นปัญหาอย่างนี้ให้รัดกุม ข้าพเจ้าจึงได้ขอแก้ให้เป็นไปตามที่ว่าข้าพเจ้าได้ชี้แจงนี้แล้ว ก็หวังว่าท่านกรรมาธิการและท่านสมาชิกทั้งหลายคงจะได้เห็นด้วยตามข้าพเจ้านี้

๑๑.๐๒ น.

นายเสริม วินิจฉัยกุล กรรมาธิการ : การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ คือการบังคับซื้อจากประชาชน ท่านควรจะเข้าใจในข้อนี้ การบังคับซื้อจากประชาชนมานั้น หมายความว่าต้องบังคับซื้อจากผู้ที่ไม่ยอมขายให้และซื้อมาแล้วก็ซื้อให้แก่ใคร ให้แก่การรถไฟ ซึ่งเป็นองค์การอันหนึ่งของรัฐ ทรัพย์สินทั้งหมดของการรถไฟ ไม่ใช่ของเอกชนคนใดโดยเฉพาะ เป็นของรัฐทั้งสิ้น เป็นองค์การของรัฐ เพราะฉะนั้นตามที่กรรมาธิการได้เสนอร่างไว้อย่างเดิมตามที่รัฐบาลเสนอมานั้น คณะกรรมาธิการเห็นแล้วว่าเป็นการถูกต้อง ท่านไม่ต้องเกรงว่ากฎหมายนี้จะเป็นโมฆะ ท่านอธิบายถึงคำว่ารัฐ ท่านก็ยังไม่เข้าใจคำว่ารัฐ คืออะไร เพราะเหตุว่าคำว่ารัฐ ท่านไปหาคำวิเคราะห์ศัพท์ที่ไหน ในกฎหมายที่ไหนมีคำวิเคราะห์ศัพท์คำว่ารัฐ รัฐมีคำวิเคราะห์ศัพท์โดยหลักของนิติศาสตร์ทางกฎหมายระหว่างประเทศ แต่ว่ารัฐในกฎหมายของไทยนั้นอยู่ในกฎหมายมหาชน ไม่ใช่เอกชน เป็นกฎหมายโดยทั่วไปหลักทั่วไป คือหมายความว่าการที่จะรวมกันเป็นรัฐนี้ จะต้องมีประชาชนจะต้องมีดินแดน มีการปกครองจึงจะเป็นรูปรัฐขึ้นโดยสมบูรณ์ตามหลักของกฎหมาย เพราะฉะนั้นในการที่เราจะถือว่า

ที่ท่านอ้างว่าแขนของท่านก็ไม่ใช่ตัวท่าน หัวของท่านก็ไม่ใช่ตัวท่านนั้น มันเป็นความคิดเข้าใจที่ไม่ถูก เพราะเหตุว่าเป็นเรื่องที่ว่ารัฐนั้นก็หมายถึงส่วนรวมองค์การบริหารทั้งหมด ซึ่งรัฐบาลบริหารนี้คือรูปรัฐ เพราะฉะนั้นกรรมาธิการได้พยายามอธิบายให้ท่าน ท่านก็ยังต้องการจะสงวนอยู่ จึงต้องตอบกันอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นกรรมาธิการจึงต้องขอยืนยัน

๑๑.๐๔ น.

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ตามที่ท่านกรรมาธิการชี้แจงบอกว่า การเวนคืนเป็นการบังคับซื้อจากประชาชน ซึ่งข้าพเจ้าควรจะเข้าใจว่าดังนี้ ข้าพเจ้าอภิปรายไปแล้ว ข้าพเจ้าแสดงให้ท่านเห็นหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าการเวนคืนเป็นการบังคับซื้อ ข้าพเจ้าเข้าใจดีว่าการเวนคืน คือการบังคับซื้อนั้นท่านไม่ต้องอภิปรายข้าพเจ้าก็เข้าใจ และอีกประการหนึ่ง ท่านบอกว่าข้าพเจ้าไม่เข้าใจคำว่ารัฐคืออะไร คำวิเคราะห์ศัพท์คืออะไรนั่น ข้าพเจ้าก็ได้ให้ความเห็นไว้แล้วว่า ท่านนิติศาสตร์ทั้งหลายย่อมเข้าใจดีแล้วว่าท่านมาอภิปรายคำว่ารัฐ คืออะไร เมื่อกี้นี้ก็ไม่ต่างกับความเข้าใจของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าเข้าใจอยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อภิปรายแล้ว ได้ชี้แจงไปแล้ว และท่านก็ยืนขึ้นมาอภิปราย ข้าพเจ้าก็เข้าใจแล้ว ท่านก็ชี้แจงนั่นก็ตามที่ข้าพเจ้าได้พูดไปก่อนนั่นเอง ข้าพเจ้าไม่เข้าใจตรงไหน แล้วที่บอกว่าการที่แขนของข้าพเจ้าไม่ใช่ตัวข้าพเจ้านั่น มันเป็นตัวของข้าพเจ้าแต่ไม่ใช่ตัวทั้งหมด จะไปชี้ว่าที่นี่เป็นตัวข้าพเจ้ามันไม่ถูก ตัวนั่นมันคือทั้งหมดเช่นเดียวกับกรมทาง ไม่ใช่รัฐเป็นแต่เพียงส่วนหนึ่งของรัฐเหมือนกับแขน แขนของข้าพเจ้า เป็น แต่ว่าไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าทั้งหมด มันเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าไม่ใช่ว่าไม่เข้าใจว่าตัวข้าพเจ้าคืออะไร ตัวมันคือทั้งหมด จะไปชี้ที่แขนว่าเป็นตัวมันไม่ถูก เพราะฉะนั้นการที่โอนให้แก่กรมทางหรือว่าโอนให้แก่การรถไฟแห่งประเทศไทยนั้นมันไม่ถูกตามรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้

แล้วอีกประการหนึ่ง ท่านรับหรือไม่ว่า การรถไฟแห่งประเทศไทยเป็นองค์การอิสระ และเมื่อเป็นองค์การอิสระแล้วเช่นนี้ เมื่อเป็นนิติบุคคล นิติบุคคลมันอาจจะตายได้ เกิดได้ก็ตายได้ ไม่เหมือนกับรัฐ รัฐนั้นมันไม่ตายเหมือนกับนิติบุคคล อย่างการรถไฟแห่ง

ประเทศไทยนี่เมื่อมันเกิดขึ้นมาเป็นการรถไฟแห่งประเทศไทยแล้วก็ มันอาจจะตายไปได้ หรืออาจจะเปลี่ยนฐานะเป็นบริษัทรถไฟดังนี้ก็ได้ มันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเมื่อไม่ตรงกับรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่ามันอาจจะขัดกับรัฐธรรมนูญแล้วอาจจะเป็นโมฆะเป็นอย่างนี้ แต่ว่าถ้าส่วนมากเห็นเป็นอย่างไรก็ไร เห็นว่าอย่างนี้ใช้ได้อยู่ก็แล้วแต่สภานี้ แต่ข้าพเจ้าก็ขอเสนอมาเพื่อแสดงความคิดความเห็นของข้าพเจ้าเท่านั้นว่าเป็นแง่หนึ่งในกฎหมายที่ท่านควรจะระมัดระวังต่อไป

แล้วอีกประการหนึ่ง ในการที่ข้าพเจ้าได้เสนอแปรญัตติพยายามพลิกตัวบทกฎหมายและพยายามที่จะใช้เวลาอ่านกฎหมายนี้ ก็เพื่อจะแสดงความคิดความเห็นเป็นประโยชน์ร่วมกันในสภานี้แล้วก็ในการที่เสนออะไรขึ้นมานี้ ก็เวลาไปแสดงในที่ประชุมกรรมาธิการนั้นก็ควรจะได้เอาคำเสนอของข้าพเจ้าที่ได้ชี้แจงมานั้น เขียนให้มันละเอียดหน่อย เพราะฉะนั้นนอกจากมาตรา ๔ นี้ข้าพเจ้ายังได้แปรญัตติในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ด้วย มีอันหนึ่งแต่ว่า คือข้าพเจ้าได้แปรญัตติสถานี อ้ายหิต เป็นสถานี ศรีสะอาด เสียหน่อย เพราะว่าเห็นหิตมานานแล้ว มันสกปรกก็แปรว่าสถานี ศรีสะอาด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : คือเป็นข้อทักท้วงของกรรมาธิการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาไว้ไปว่าอีกทีหนึ่ง เอาไว้ถึงตอนศรีสะอาดนั่นเสียก่อน

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : คืออย่างนี้ แทนที่ข้าพเจ้าจะไปพูดตอนโน้นว่าข้าพเจ้าพอใจแล้ว ความจริงข้าพเจ้าไม่พอใจคำว่า อ้ายหิต

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ เอาไปท้วงตอนนั้นก็ไปเอาไว้เสียก่อนเถอะ

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : พูดในตอนนั้นเดี๋ยวจะบอกว่า ข้าพเจ้าพอใจแล้วจะไปพูดได้อย่างไรล่ะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาเถอะ ท่านท้วงได้ถ้าท่านไม่พอใจ ข้าพเจ้า

414

ให้พูด

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอยุติ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย สำหรับในมาตรา ๔ นี้ คุณทิม ภูริพัฒน์ได้ขอแปรญัตติไว้ในตอนท้ายคำว่า "ให้แก่การรถไฟแห่งประเทศไทยนั้น" แปรญัตติขอให้เป็นว่า "เพื่อประโยชน์แก่การสร้างทางรถไฟ" ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าสมควรจะเอาอย่างที่คุณทิม ฯ แปรญัตติมาหรือว่าจะคงเอาไว้ตามเดิม ท่านผู้ใดเห็นควรจะได้แก้ไขตามที่คุณทิม ฯ แปรญัตติ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ที่นี้ต่อไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : : มาตรา ๕ แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : แผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ กรรมาธิการบอกว่าข้าพเจ้าพอใจ นี่ข้าพเจ้าได้ทักท้วงแล้วเมื่อกี้นี้เพื่อไม่ให้เสียเวลา ก็ท่านประธาน ฯ ให้มาพูดที่นี่ ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติบัญชีท้ายพระราชบัญญัติชื่อสถานีมีสถานีหนึ่งชื่อว่า "สถานีอ้ายหิต" ข้าพเจ้าเห็นว่ามันเป็นชื่อที่ไม่เหมาะสม จึงได้ขอแปรญัตติเป็นว่า "สถานีศรีสะอาด" ทางกรรมาธิการได้เรียกเจ้าหน้าที่กรมรถไฟมาชี้แจงแล้วบอกว่ากำลังดำริในการที่จะเปลี่ยนชื่ออยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพอใจ นี่เรื่องมันเป็นอย่างนี้ แต่ในกรรมาธิการเขียนไว้ย่อ ๆ ว่าผู้แปรญัตติพอใจ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านก็พอใจแล้วไม่ใช่หรือ ถ้าไม่อย่างนั้นต้องเขียนรายงานกัน ๓ วา เอาละพอละท่าน ท่านก็พอใจแล้วก็แล้วกัน ท่านก็พอใจแล้วใช่หรือไม่เล่า

นายทิม ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : มันนิดเดียวเท่านั้น คือถ้าเขียนว่าข้าพเจ้าพอใจอาจจะพอใจสถานีอ้ายหิต มันเป็นอย่างนั้น แต่ข้าพเจ้าไม่พอใจสถานีอ้ายหิต ข้าพเจ้าพอใจในการที่กรรมาธิการกำลังดำริจะแก้ไขอยู่ต่างหาก มันเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นก็เขียนให้มันชัดหน่อยไม่ได้หรือ มันจะกี่บรรทัดด้วยกัน ต่อไปขอให้พยายามทำให้ดีหน่อย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ พอแล้วท่าน

เป็นการเสร็จการพิจารณาวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปเป็นการพิจารณาวาระที่ ๓ ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้ประกาศร่างพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือโดยพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้เห็นสมควรให้ประกาศร่างพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นกฎหมายได้โดยพร้อมเพรียงกัน

ต่อไป หมายเลข ๕ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พ.ศ.๒๔.. ซึ่งคณะกรรมาธิการเศรษฐกิจพิจารณาเสร็จแล้ว

(สำเนา)

ที่ ๑๕๖๗/๒๔๘๗ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

๑๗ ธันวาคม ๒๔๘๗

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พ.ศ. ๒๔..

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พ.ศ. ๒๔.. พร้อมด้วยบันทึกการประชุมของคณะกรรมาธิการ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พ.ศ. ๒๔.. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ไว้พิจารณาและส่งให้คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจพิจารณา ประกอบด้วย

๑. หลวงปริวรรตวรวิจิตร ประธานกรรมาธิการ
๒. นายชาย สุอังคะ
๓. นายประพันธ์ วรรธนะสาร
๔. นายพลตำรวจจัตวาพิชัย กุลละวณิชย์
๕. นางแรม พรหโมบล บุญยประสพ
๖. ชุนวิเทศดรุณการ
๗. นายศิริ ภักดีวงศ์
๘. นายเสริม วินิจฉัยกุล
๙. นายไชยณรงค์ ณ เชียงใหม่ เลขานุการกรรมาธิการ

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงเรียนมาเพื่อท่านจักได้นำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรเพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) ปริวรรตวรวิจิตร
(หลวงปริวรรตวรวิจิตร)
ประธานกรรมาธิการสามัญ

สำเนาถูกต้อง.

สวง พิมพ์
ประสงค์ ทาน

(สำเนา)

บันทึกการประชุมกรรมาธิการสามัญคณะกรรมาธิการเศรษฐกิจ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอแก่งคอย
จังหวัดสระบุรี พ.ศ. ๒๔..

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พ.ศ. ๒๔..(คณะ – รัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) ไว้พิจารณา และส่งให้คณะกรรมาธิการเศรษฐกิจ พิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว จึงขอเสนอผลของการพิจารณา ดังต่อไปนี้ –

๑. คณะกรรมาธิการได้เลือก หลวงปริวรรตวรวิจิตร เป็นประธาน และ นายไชยณรงค์ ณ เชียงใหม่ เป็นเลขานุการ

๒. ผู้ที่คณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแทน คือ นายประมาณ สูตะบุตร

๓. ร่างพระราชบัญญัตินี้มีผู้แปรญัตติ ๑ คน คือ นายทิม ภูริพัฒน์

๔. ปรากฏผลของการพิจารณา ดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ	มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
คำปรารภ	ไม่มีผู้แปรญัตติ	"
มาตรา ๑	"	"
มาตรา ๒	"	"
มาตรา ๓	"	"
มาตรา ๔	มีผู้แปรญัตติ	"
มาตรา ๕	ไม่มีผู้แปรญัตติ	"
แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ	"	"

๕. สรุปผลการพิจารณาคำแปรญัตติตามลำดับมาตรา

ชื่อร่างพระราชบัญญัติ นายทิม ภูริพัฒน์ ขอแปรญัตติไว้ กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๔ นายทิม ภูริพัฒน์ ขอแปรญัตติไว้ กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมโดยไม่มีการแก้ไขมาพร้อมกับบันทึกนี้ด้วยแล้ว.

(ลงชื่อ) ไชยณรงค์ ณ เชียงใหม่
(นายไชยณรงค์ ณ เชียงใหม่)
เลขานุการ

สำเนาถูกต้อง.

สมศรี ...
บังอร ทาน

ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
ในท้องที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
พ.ศ. ๒๔..

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามที่ได้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่ที่จะเวนคืนในท้องที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี อำเภอไชยบาดาล จังหวัดลพบุรี อำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพ็ชร์บูรณ์ กิ่งอำเภอบำเหน็จณรงค์ อำเภอจตุรัส อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ และอำเภอบัวใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา พ.ศ. ๒๔๓ บางส่วน เพื่อประโยชน์แก่การรถไฟ

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พ.ศ. ๒๔.."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ผู้ว่าการรถไฟแห่งประเทศไทย เป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏรายชื่อผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่การรถไฟแห่งประเทศไทย

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้.

.....

.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอเชิญคณะกรรมาธิการเข้าประจำที่

คณะกรรมาธิการเข้าประจำที่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กรรมาธิการมีอะไรที่จะชี้แจงอีกไหม นอกจากที่แก้ไขไว้แล้ว

นายเสริม วินิจฉัยกุล กรรมาธิการ : ไม่มี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี พ.ศ.๒๔.. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นการเสร็จการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปเป็นการพิจารณาวาระที่ ๓ ว่าสมควรจะประกาศบังคับใช้เป็นกฎหมายได้หรือไม่ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้เห็นสมควรให้ประกาศใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือโดยพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้เห็นสมควรให้ประกาศร่างพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นกฎหมายได้โดยพร้อมเพรียงกัน

ต่อไป หมายเลข ๖ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ.๒๔.. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๑

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย
หรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ
พ.ศ. ๒๔..

หลักการ

ให้การสงเคราะห์ในกรณีที่ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บหรือถึงแก่กรรม เพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่

เหตุผล

โดยที่ปรากฏว่ามีบุคคลเป็นจำนวนมากต้องออกจากราชการเนื่องจากเป็นผู้พิการทุพพลภาพ เพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือที่ถึงแก่กรรมเพราะเหตุดังกล่าว แม้จะได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยได้รับบำเหน็จบำนาญ แต่ก็หาเพียงพอแก่การครองชีพของตนหรือของครอบครัวไม่ จึงสมควรที่จะช่วยเหลือเพื่อขจัดความเดือดร้อน และเพื่อเป็นการสมนาคุณแก่บุคคลผู้ซึ่งได้ปฏิบัติราชการอันเป็นความชอบแก่ประเทศชาติ โดยให้ได้รับการสงเคราะห์ตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้.

สำเนาอันถูกต้อง /.

แผนกระเบียบวาระ
เผียน พิมพ์.
— ทาน.

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติ

สงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ

พ.ศ. ๒๔..

.....

.....

.....

.....

.....

โดยที่เป็นการสมควรให้การสงเคราะห์แก่ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ

.....

.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ. ๒๔.."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

"ข้าราชการ" หมายความว่า บุคคลซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในกระทรวงทบวงกรมทุกแห่ง

มาตรา ๔ ข้าราชการผู้ใดได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่ หรือเนื่องจากต้องไปปฏิบัติราชการนอกที่ตั้งสำนักงาน หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ให้ผู้นั้นได้รับการสงเคราะห์ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

การขอรับการสงเคราะห์ต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรองตามความหมายของกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตรายหรือการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วย

มาตรา ๕ ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บหรือถูกประทุษร้ายอันเกิดจากกรณีดั่งกล่าวในมาตรา ๔ มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลโดยรัฐบาลเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย

ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรักษาพยาบาลตามความในวรรคก่อนให้เป็นไปตามระเบียบของกระทรวงการคลัง

มาตรา ๖ ในระหว่างที่ต้องรักษาพยาบาล ถ้ารัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาเห็นสมควร จะให้ข้าราชการผู้ป่วยเจ็บนั้นได้ลาหยุดราชการเพื่อรักษาตัวเกินกว่าเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับการลาของข้าราชการก็ได้ แต่ต้องไม่เกินหนึ่งปี แต่ถ้าระยะเวลาหนึ่งปีไม่เพียงพอ คณะรัฐมนตรีจะอนุญาตให้ลาต่ออีกก็ได้

ถ้าระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้ลาได้เมื่อรวมกับอายุของผู้ป่วยเจ็บเกินหกสิบปี ก็ให้ถือเป็นการต่ออายุราชการ แต่เมื่อรวมกันแล้วต้องไม่เกินหกสิบห้าปี

ในระหว่างที่ได้รับอนุญาตให้ลา ให้ข้าราชการผู้นั้นได้รับเงินเดือนเต็ม

มาตรา ๗ ถ้าอันตรายหรือการป่วยเจ็บหรือการถูกประทุษร้ายอันเกิดจากกรณีดั่งกล่าวในมาตรา ๔ ทำให้ข้าราชการผู้ใดตกเป็นผู้ทุพพลภาพ หรือพิการอันเป็นเหตุจะต้องออกจากราชการตามกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับที่ใช้อยู่ หากรัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาเห็นว่าผู้นั้นยังอาจปฏิบัติหน้าที่ราชการอื่นใดที่เหมาะสมได้ จะสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นไปรับราชการในตำแหน่งหน้าที่อื่นใหม่โดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีก็ได้

มาตรา ๘ ข้าราชการที่ได้รับการสงเคราะห์ดั่งกล่าวในมาตรา ๗ ยังไม่มีสิทธิรับบำนาญพิเศษ ถ้าต่อมาผู้นั้นได้ออกจากราชการเมื่อใดให้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดั่งนี้

(๑) ได้รับบำนาญพิเศษโดยคำนวณตามเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่และตามเงินเดือนที่ได้รับในวันที่ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้าย

เงินเดือนตามวรรคก่อนหมายความตามความหมายของคำว่า "เงินเดือนเดือนสุดท้าย" ซึ่งกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้วิเคราะห์ศัพท์ไว้

(๒) ถ้าผู้นั้นออกจากราชการโดยมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาออก ให้คำนวณเป็นบำนาญปกติตามสิทธินั้นบวกเข้ากับบำนาญพิเศษใน (๑) ด้วย เว้นแต่ถ้าผู้นั้นออกจากราชการโดยไม่มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ ก็ให้ได้รับบำนาญพิเศษตาม (๑) แต่อย่างเดียว

(๓) ถ้าผู้นั้นออกจากราชการด้วยกรณีที่ก่อให้เกิดสิทธิบำนาญพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาออก ก็ให้ผู้นั้นได้รับสิทธิตามกฎหมายนั้นแต่อย่างเดียว

ถ้าข้าราชการที่ได้รับการสงเคราะห์ดั่งกล่าวในมาตรา ๗ ถึงแก่ความตายโดยทายาทมีสิทธิได้รับบำนาญตกทอดตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาตาย ให้ทายาทได้รับบำนาญตกทอดตามสิทธินั้นบวกเข้ากับกึ่งหนึ่งของ

บำนาญที่คำนวณได้ตามความใน (๑) ด้วย เว้นแต่ถ้าตายโดยทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตกทอดตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ก็ให้ทายาทได้รับบำนาญตกทอดกึ่งหนึ่งของบำนาญที่คำนวณได้ตามความใน (๑) แต่อย่างเดียว

ถ้าผู้นั้นถึงแก่ความตายด้วยกรณีที่ก่อให้เกิดสิทธิบำนาญพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาตาย ก็ให้ทายาทได้รับสิทธิตามกฎหมายนั้นแต่อย่างเดียว

มาตรา ๙ ข้าราชการที่ออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษไปแล้วก่อนวันพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากเห็นว่าตนอยู่ในลักษณะดั่งกล่าวในมาตรา ๔ และประสงค์จะเข้ารับราชการอีก ให้ยื่นคำร้องขอให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาในเรื่องการบรรจุใหม่ได้ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๐ ผู้ที่กลับเข้ารับราชการใหม่ตามความในมาตรา ๙ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการครั้งใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ ให้รับบำนาญที่ได้รับอยู่รวมกันไปด้วย แต่ถ้าเงินเดือนรวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องงดบำนาญลงในระหว่างที่รับราชการครั้งหลัง จนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม ก็ให้งดบำนาญในระหว่างนั้น

เมื่อออกจากราชการในตอนหลังโดยมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ ก็ให้คำนวณเป็นบำนาญโดยคิดเฉพาะตามสิทธินั้นบวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

มาตรา ๑๑ ถ้าผู้ที่กลับเข้ารับราชการใหม่ตามความในมาตรา ๙ ถึงแก่ความตาย ให้ทายาทได้รับบำนาญดั่งนี้

(๑) ถ้าผู้ตายยังคงรับบำนาญรวมกับเงินเดือนตลอดมาจนถึงเวลาตาย ให้ทายาทได้รับบำนาญตามสิทธิที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาตาย

(๒) ถ้าหากว่าได้งดเบิกจ่ายบำนาญไว้ตามความในมาตรา ๑๐ ให้ทายาทได้รับบำนาญตามสิทธิที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ในเวลาตายบวกเข้ากับกึ่งหนึ่งของบำนาญที่งดไว้

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่ได้รับการสงเคราะห์ดั่งกล่าวในมาตรา ๗ หลายครั้งโดยไม่ได้ออกจากราชการ เมื่อถึงเวลาคำนวณบำนาญพิเศษ ให้คำนวณจากการสงเคราะห์ครั้งสุดท้ายครั้งเดียว

มาตรา ๑๓ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการแบ่งส่วนและเงื่อนไขการจ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ทายาทในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๔ เมื่อข้าราชการผู้ใดถึงแก่ความตายเนื่องจากเหตุดั่งบัญญัติไว้ในมาตรา ๔ คณะรัฐมนตรีจะพิจารณาเลื่อนเงินเดือนในเดือนที่ตายให้แก่ข้าราชการผู้นั้นเป็นกรณีพิเศษตามแต่จะเห็นสมควรก็ได้ เว้นแต่ในกรณีที่ผู้ตายเป็นข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม การสั่งเลื่อนเงินเดือนให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับของกระทรวงกลาโหม

ถ้าไม่มีทางที่จะเลื่อนเงินเดือนขึ้นได้ตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการนั้น ให้เพิ่มเป็นพิเศษโดยนำเงินเดือนเหลือจ่ายหรือจะเหลือจ่ายในปีปัจจุบันของกรมหรือสำนักราชการนั้นมาตั้งจ่ายให้เป็นพิเศษเฉพาะจำนวนที่เพิ่มขึ้น ถ้าหากเงินเดือนเหลือจ่ายหรือจะเหลือจ่ายไม่มี หรือมีไม่พอ ให้กระทรวงการคลังหาเงินมาตั้งจ่ายให้ และในการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้รวมเงินที่ได้เพิ่มขึ้นนี้เข้าเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายด้วย

มาตรา ๑๕ ข้าราชการผู้ถึงแก่ความตายเนื่องจากเหตุดั่งบัญญัติไว้ในมาตรา ๔ ผู้ใดสมควรจะได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์เพียงไรหรือไม่ ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาดำเนินการโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัติ นี้.

.....

.....

สำเนาถูกต้อง/.

แผนกระเบียบวาระ
จำนงค์ พิมพ์.
ทาน.

๑๑.๑๒ น.

พลโท ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง : รัฐบาลขอประทานเสนอร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ พ.ศ.๒๔..

หลักการ ให้การสงเคราะห์ในกรณีที่ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บหรือถึงแก่กรรมเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่

เหตุผล โดยที่ปรากฏว่ามีบุคคลเป็นจำนวนมากต้องออกจากราชการเนื่องจากเป็นผู้พิการทุพพลภาพเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือที่ถึงแก่กรรมเพราะเหตุดังกล่าว แม้จะได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยได้รับบำเหน็จบำนาญ แต่ก็หาเพียงพอแก่การครองชีพของตนหรือของครอบครัวไม่ จึงสมควรที่จะช่วยเหลือเพื่อขจัดความเดือดร้อน และเพื่อเป็นการสมนาคุณแก่บุคคลผู้ซึ่งได้ปฏิบัติราชการอันเป็นความชอบแก่ประเทศชาติ โดยให้ได้รับการสงเคราะห์ตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

ขอประทานชี้แจงเพิ่มเติมความในพระราชบัญญัตินี้ในสาระสำคัญคือว่าผู้ที่ประสพภัยได้รับอันตรายเจ็บป่วยเพราะการปฏิบัติหน้าที่ราชการคือเนื่องจากการปฏิบัติราชการนอกสำนักงานหรือถูกประทุษร้ายเพราะการปฏิบัติตามหน้าที่นั้น มีสิทธิที่จะพึงได้รับประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้เป็นลำดับ คือสำหรับเมื่อเจ็บไข้ก็ให้ได้รับการรักษาพยาบาลโดยทางราชการจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายและการรักษาพยาบาลตลอดจนกว่าจะหาย

ถ้าการเจ็บป่วยนั้นต้องใช้เวลารักษาตัว ก็ให้รักษาตัวไปได้ถึงเวลา ๑ ปี ถ้าหากมีความจำเป็นจะต้องรักษาตัวเกินไปกว่าระยะเวลานี้ ๑ ปี คณะรัฐมนตรีก็อนุมัติให้ลาต่อไปอีกได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอายุ ๖๕ ปี เพราะว่าข้าราชการอายุ ๖๕ ปีจะต้องออกจากประจำการ ถ้าหากว่าเกิดทุพพลภาพจากการเจ็บไข้ตามมาตรา ๔ นี้แล้ว ก็ให้ได้รับบำนาญพิเศษ สำหรับบำนาญพิเศษนี้ก็มีเกณฑ์ว่านอกจากบำนาญปกติแล้วยังได้บำนาญพิเศษบวกเพิ่ม ๕ – ๒๐ ส่วนตามเงินเดือนสุดท้าย แล้วก็แล้วแต่กรณีของความดีความชอบจะควรได้ส่วนบวกพิเศษในระหว่าง ๕ – ๒๐ ส่วนนี้ สำหรับการทุพพลภาพนี้ธรรมดาก็จะต้องออกจากราชการ แต่ตามพระราชบัญญัตินี้ก็คงให้รับราชการต่อไปได้ โดยให้เจ้าหน้าที่ผู้บังคับบัญชาพิจารณาโยกย้ายไปให้เหมาะแก่ตำแหน่ง นอกจากนั้นเมื่อออกจากประจำการไปแล้ว ถ้าหากว่าร่างกายเป็นปกติจะกลับเข้ารับราชการอีก ก็ให้รับราชการได้ โดยคิดคำนวณไม่เกินกว่าเงินเดือนที่ออกทั้งบำนาญและเงินเดือนรวมกัน ถ้าหากว่าจะต้องออกจากราชการก็ได้บำนาญพิเศษดังได้เรียนแล้ว ถ้าหากว่าต้องประสพภัยถึงอันตรายถึงตายก็ได้รับบำนาญพิเศษ บำนาญพิเศษสำหรับการตายนี้ก็นอกจากบำนาญธรรมดาแล้วก็บวกบำนาญพิเศษอีกกึ่งหนึ่งในเวลาปกติ ถ้าเป็นเวลาการปฏิบัติในสงครามก็บวกอีก ๔๐ – ๕๐ ส่วนแล้วแต่ในกรณี นอกจากนั้นแล้วผู้ตายทางราชการยังจะได้พิจารณาเพิ่มเงินเดือนเป็นพิเศษคือถ้าเป็นข้าราชการทหารก็สามารถเลื่อนยศให้เป็นพิเศษหรือโดยทั่วไปก็ขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ได้ ตามความแล้ว นอกจากนั้นแล้วบำนาญของผู้ที่ถึงแก่ความตายนี้ยังมีส่วนได้รับบำนาญตกทอดคืออนุโลมตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการทุกประการ รวมความแล้วผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการในราชการบาดเจ็บไปหรือทุพพลภาพไปหรือถึงแก่ความตายได้รับความสงเคราะห์จากราชการตั้งแต่การรักษาพยาบาลจนได้บำนาญพิเศษในเวลาทุพพลภาพและสิทธิพิเศษในการเข้ารับราชการและสุดท้ายในเวลาถึงแก่กรรมก็ได้รับบำนาญพิเศษดังที่ได้เสนอมานี้

419

๑๑.๑๙ น.

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ (กำแพงเพชร) : กระผมได้พิจารณาหลักการร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตรายซึ่งรัฐบาลได้เสนอมานี้ กระผมรู้สึกเห็นชอบในหลักการนี้ แต่โดยเหตุที่หลักการของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตามตัวบทคือในมาตรา ๓ คำจำกัดความของบุคคลซึ่งจะได้รับการสงเคราะห์จากพระราชบัญญัตินี้แคบไป จึงทำให้กระผมเกิดความสงสัยขึ้นว่า โดยเหตุที่มาตรา ๓ ได้วิเคราะห์คำว่า "ข้าราชการ" ให้หมายความถึงบุคคลซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในกระทรวงทบวงกรมทุกแห่ง ทำให้กระผมเกิดความสงสัยว่า เนื่องจากในวงราชการมีบุคคลบางประเภทอาจจะเป็นประเภทลูกจ้างก็มี และโดยเฉพาะบุคคลอีกประเภทหนึ่งซึ่งได้ทำหน้าที่รับใช้ราชการอย่างชนิดที่ว่างานทุกชิ้นทุกอันนั้นได้มอบหมายให้บุคคลชนิดนี้คือมีพวกกำนันผู้ใหญ่บ้าน กระผมจะเรียนถามว่า เมื่อสภานี้ได้อนุมัติพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปแล้ว มีบุคคลบางประเภทคือบุคคลซึ่งถือว่าเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของวงราชการในองค์การของรัฐบาลอย่างนี้ หรือบรรดาบุคคลซึ่งรับใช้จากหน้าที่ราชการเช่นกำนันผู้ใหญ่บ้านเมื่อต้องได้รับภยันตรายในกรณีซึ่งรัฐบาลได้เสนอหลักการมานี้จะได้รับความสงเคราะห์หรือไม่ นี่เป็นข้อสงสัยของกระผมประการที่ ๑ ประการที่ ๒ ก็โดยเหตุที่ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ในมาตรา ๑๔ เขียนไว้ว่า ถ้าหากว่าพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ทั้งฉบับแล้วจะเห็นว่า ถ้าโดยกฎหมายนั้นถ้าสภานี้ได้อนุมัติไป กระทรวงการคลังก็มีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย คือว่าคล้าย ๆ ผูกพันไปในตัว แต่โดยที่กระผมได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้วเห็นว่าตามกฎหมายนี้นั้นยังไม่ผูกพันที่ว่ารัฐบาลจะต้องจ่ายเงินเป็นค่าทดแทนให้กับบุคคลซึ่งรับใช้ประเทศชาติจนได้รับอันตรายดังนี้ เพราะจะพิจารณาจากมาตรา ๑๔ เห็นว่าถ้ามีเงินไม่พอก็ให้กระทรวงการคลังจัดการหาเงินเพื่อมาจับจ่ายใช้สอย จึงทำให้กระผมคิดเอาว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้

420

จะยังไม่มีความศักดิ์สิทธิ์เพราะว่าไม่มีการกำหนดแน่นอนตายตัว เมื่อบุคคลต้องได้รับภยันตรายต่าง ๆ เข้ากับกรณีที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว หรือรัฐหรือรัฐบาลจำเป็นที่จะต้องจ่ายเงินให้เขาโดยไม่ต้องเขียนเงื่อนไขในกรณีที่กระทรวงการคลังจะไม่มีเงินทองอะไร ปรากฏตามมาตรา ๑๔ กระผมเห็นว่าการเขียนอย่างนี้จะไม่แน่นอน ก็เราจะเขียนให้แน่นอนตายตัวไปไม่ได้หรือว่า เมื่อบุคคลได้รับภยันตรายปรากฏตามหลักการซึ่งทางรัฐบาลได้เสนอมานี้แล้ว เมื่อใครปฏิบัติการหรือดำเนินการไปถูกต้องตามระเบียบนี้ หน้าที่ของรัฐบาลก็จะต้องชดใช้หรือให้ความอนุเคราะห์แก่บุคคลผู้ได้รับบาดเจ็บ ไม่ควรจะต้องเขียนอย่างนี้เป็นการคล้าย ๆ กับเขียนว่าถ้าไม่มีเงินก็จะจัดหา วิธีการจัดหานี่ กระผมก็ไม่ทราบว่า ทางรัฐบาลจะดำเนินการอย่างไรใช่ ในกรณีที่กระผมสงสัยก็เนื่องจากได้มีกิจการหนึ่งในกระทรวงมหาดไทย คือกรมประชาสงเคราะห์ในกองสวัสดิการนั้น กองนี้มีหน้าที่ที่จะช่วยเหลือบุคคลทุพพลภาพ คนชรา คนอะไรเหล่านี้ เมื่อไปร้องขอขอรับความช่วยเหลือและบุคคลเหล่านั้นมีเกณฑ์ที่ได้รับความช่วยเหลือหรืออนุเคราะห์จากกองสวัสดิการ แต่ก็ไม่หมายความว่ากองสวัสดิการจะช่วยได้ทันทีในกรณีอย่างปัจจุบันนี้เราจะเห็นว่า กองสวัสดิการไม่มีเงินที่จะช่วยเหลือบุคคลซึ่งควรจะได้รับอนุเคราะห์ จำเป็นต้องขอเงินจากกองสลากกินแบ่งมาเป็นครั้งเป็นคราวจะได้เมื่อไรไม่แน่นอน อย่างนี้กระผมเห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่มาเขียนในมาตรา ๑๔ นี้ ทำให้กระผมเกิดมีความสงสัยว่า เมื่อเราอนุมัติพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปแล้วบุคคลซึ่งมีสิทธิที่จะได้รับเงินทดแทนหรือได้รับเงินชดเชยจากรัฐบาลนั้น จะมีหลักประกันได้แน่นอนหรือไม่ นี่เป็นข้อสงสัยของกระผม

๑๑.๒๐ น.

พลโท ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง : ขอประทานตอบข้อข้องใจของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติในข้อแรกในเรื่องว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ขยายความไปถึงบุคคลพลเรือนและบุคคลที่กินเงินจ้างหรือบุคคลอื่นเช่นกำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นต้น จะขอเรียนว่า

421

พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นพระราชบัญญัติที่มุ่งเฉพาะข้าราชการโดยเฉพาะ แต่ว่าพระราชบัญญัติที่จะช่วยเหลือพลเรือนหรือบุคคลอื่นที่ได้ช่วยเหลือราชการนั้นได้มีกฎหมายว่าด้วยการช่วยเหลือผู้ที่ได้ช่วยราชการหรือปฏิบัติราชการงานของชาติ พ.ศ. ๒๔๙๗ ประกาศใช้แล้วนี่กินความถึงตลอดถึงกำนันผู้ใหญ่บ้านและตลอดถึงประชาชนที่ได้ช่วยเหลือราชการโดยอนุโลมตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีแล้ว นี่นั่นสำหรับบุคคลทั่วไป นี่สำหรับบุคคลเฉพาะข้าราชการ สำหรับในข้อต่อไป มาตรา ๑๔ ที่ท่านข้องใจเรื่องการเงินนั้นก็มีข้อความชัดในมาตรา ๑๔ เขียนว่า ให้กระทรวงการคลังหาเงินมาตั้งจ่ายให้เป็นข้อผูกพันที่จะต้องตั้งในงบประมาณ เพราะฉะนั้นในข้อข้องใจที่ท่านเกรงว่าจะไม่มีเงินจ่ายนั้น เป็นหน้าที่ของกระทรวงการคลังที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย

๑๑.๒๒ น. นายสวัสดิ์ ฟิ้งตน (ขอนแก่น) : สำหรับกฎหมายฉบับนี้ถ้าว่าถึงหลักการแล้วข้าพเจ้าก็เห็นดีด้วยในกรณีที่ทางรัฐบาลมีเจตนาที่จะสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับการบาดเจ็บเพราะเหตุที่ปฏิบัติราชการ แต่ข้าพเจ้ายังข้องใจอยู่ในการออกกฎหมาย คือลักษณะการออกกฎหมายข้าพเจ้าได้อ่านหลักการและเหตุผลประกอบทั้งได้ฟังคำชี้แจงของท่านรัฐมนตรีแล้วก็รู้สึกว่าเรามีกฎหมายอยู่แล้วคือกฎหมายข้าราชการพลเรือนนั้นหนึ่ง แล้วก็กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญหนึ่ง และกฎหมายเกี่ยวกับการประกันสังคม ทีนี้ในตัวบทต่าง ๆ ที่เอามาเขียนไว้นี้บางมาตราก็พอที่จะเอาเข้าไปแก้ไขในกฎหมายข้าราชการพลเรือนได้และบางมาตราก็เอาไปแก้ไขในกฎหมายบำเหน็จบำนาญ ในกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม ไม่น่าจะออกกฎหมายมาอีกฉบับหนึ่งต่างหากซึ่งไม่สะดวกแก่การใช้ ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่างเช่นมาตรา ๖ ว่า ในระหว่างที่ต้องรักษาพยาบาล ถ้ารัฐมนตรีเจ้าสังกัดพิจารณาเห็นสมควรจะให้ข้าราชการผู้ป่วยเจ็บนั้นได้ลาหยุดราชการเพื่อรักษาตัวเกินกว่าเวลาที่กำหนดไว้ในกฎ-หมาย คำว่าเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมายคือเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมาย-ข้าราชการพลเรือนที่นี้ในข้อความต่อไปมีการผ่อนผัน ถ้าระยะเวลา ๑ ปีไม่เพียงพอ คณะรัฐมนตรีจะอนุญาตให้ลาต่ออีกก็ได้ เป็นการผ่อนผันในการลาของข้าราชการผู้ป่วยเจ็บซึ่งในกฎหมายข้าราชการพลเรือนเราได้มีอยู่แล้ว ทีนี้ถ้าหากว่าต้องการที่จะขยายเวลาผ่อนผันก็ไปแก้กฎหมายข้าราชการพลเรือนมันจะดีกว่าไปออกกฎหมายอีกฉบับหนึ่งต่างหาก และนอกจากนั้นว่าด้วยการรับบำเหน็จบำนาญสำหรับผู้ที่ป่วยเจ็บและไม่มีทางที่จะกลับเข้ารับราชการอีกจะต้องมีบำนาญพิเศษภายในเงื่อนไขต่าง ๆ นี้เราก็มีกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญอยู่แล้วถ้าต้องการจะเพิ่มเติมอะไรลงไปก็ไปแก้ไขในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญนั้นเสียไม่จำเป็นต้องมาออกกฎหมายนี้อีก และนอกจากนั้นกฎหมายเกี่ยวกับการประกันสังคมเรามีอยู่แล้วเพื่อจะรวมข้าราชการเข้าไปด้วยก็ไปแก้ไขในกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม ข้าพเจ้าก็เห็นว่าก็จะใช้ได้ดีกว่าที่จะมาออกเป็นกฎหมายอีกฉบับหนึ่งต่างหาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะให้ทางรัฐบาลถอนร่าง ~~ร่าง~~ กฎหมายฉบับนี้ออกไปจัดทำเข้ามาใหม่

๑๑.๒๔ น. พลโท ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง : ขอประทานชี้แจง

ต่อท่านสมาชิกผู้มีเกียรติในการที่ท่านมีความเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องออกพระราชบัญญัตินี้โดยมีพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญอยู่แล้ว และพระราชบัญญัติอื่น ๆ ตลอดจนพระราชบัญญัติประกันสังคม ขอประทานชี้แจงว่าในหลักการเหตุผลของพระราชบัญญัตินี้ก็บอกชัดแจ้งแล้วว่าเป็นพระราชบัญญัติที่สงเคราะห์กับผู้ที่ช่วยราชการเป็นพิเศษ เป็นพระราชบัญญัติที่จะให้ได้รับบำเหน็จบำนาญและได้รับสิทธิพิเศษเพื่อประโยชน์สงเคราะห์แก่ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นพิเศษและเป็นผู้ที่ได้ทำคุณงามความดีให้แก่ประเทศชาติ เพราะฉะนั้นจัดว่าเป็นพระราชบัญญัติโดยเฉพาะ ส่วนพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญนั้นเป็นพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญโดยทั่วไป มีเป็นแม่บท ส่วนนี่เป็นพระราชบัญญัติที่ออกมาเป็นพิเศษสำหรับสงเคราะห์กับผู้ที่ได้เสียสละพลีชีพหรือว่าพลีตนเพื่อประโยชน์แก่ราชการและได้ปฏิบัติงานเป็นผลดีเป็นพิเศษก็เป็นพระราชบัญญัติพิเศษที่ควรจะออกและเราแยกประเภทไว้ว่าเป็นของข้าราชการฉบับหนึ่ง เป็นของประชาชนทั่วไปที่เรียกว่ากฎหมายว่าด้วยการช่วยเหลือผู้ช่วยราชการหรือปฏิบัติหน้าที่ราชการของชาติ เราแยกออกไป เพราะฉะนั้นที่ท่านข้องใจอีกข้อหนึ่งเรื่องประกันสังคม พระราชบัญญัติประกันสังคมนั้นหาได้บังคับไปถึงข้าราชการนั้นไม่ เป็นพระราชบัญญัติที่ใช้เฉพาะสำหรับประชาชนทั่ว ๆ ไปซึ่งต้องประกันตนตามกฎหมาย และก็เป็นเรื่องที่ประชาชนจะต้องประกันตนตามกฎหมายไม่ใช่เรื่องสิทธิบำเหน็จบำนาญ เพราะฉะนั้นเป็นเรื่องคนละส่วนกัน พระราชบัญญัตินี้เป็นการสนองข้าราชการที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่วนกฎหมายประกันสังคมนั้นเป็นเรื่องของประชาชนโดยทั่วไปซึ่งมีอาชีพเป็นหลักฐานซึ่งสมควรจะได้ช่วยตนเอง เพราะว่าเป็นผู้ที่มีการประกอบอาชีพเป็นหลักแหล่งและเป็นผู้ที่มีรายได้มั่นคง ซึ่งควรจะได้ช่วยเหลือตนเองเพื่อประโยชน์แห่งสังคมจะได้ไม่เป็นการผูกพันกับงบประมาณของแผ่นดินเกินสมควรไป นอกจากนั้นเรื่องการลา ท่านจะให้ไปแก้ไขในกฎในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องที่จะต้องแก้กฎหมายอีกหลายฉบับ เพราะฉะนั้นยกร่างขึ้นพิเศษนี้ก็ได้จารีตนัยสิทธิของผู้ที่ควรจะได้รับการสงเคราะห์จากราชการตั้งแต่การช่วยได้รับการรักษาพยาบาลตั้งแต่การลาให้ขยายการลาโดยไม่จำกัดจนถึงอายุ ๖๕ กับเลย ๑ ปี คณะรัฐมนตรีอนุมัติ ถ้าจะต้องไปแก้พระราชบัญญัติข้าราชการ

424

พลเรือนแล้วต้องแก้กฎ ก.พ. ต้องแก้อะไรกันอีกวุ่นหมด เพราะฉะนั้นยกร่างมานี้ก็สรุปประมวลมาทั้งสิ้น สิทธิที่ควรได้จากการรักษาพยาบาลได้จากสิทธิในการลา ได้จากสิทธิในการที่จะกลับเข้ารับราชการหรือไม่ต้องออกจากราชการ เพราะทุพพลภาพสามารถจะขยับขยายย้ายไปทำประเภทอื่นได้แล้วก็แจงบำนาญธรรมดาให้ดูว่าถ้าทุพพลภาพลงไปได้บำนาญประจำเท่าไร ได้บำนาญพิเศษเท่าไร ถ้าหากว่าต้องออกจากราชการไปได้บำนาญธรรมดาเท่าไร พิเศษเท่าไร หากว่าตายไปได้อะไรบ้าง ได้บำนาญพิเศษอีก ๓ ก็เวลาปกติหนึ่งในสอง ถ้าเวลาสงครามได้ ๔๐ – ๕๐ ส่วนแล้วแต่กรณี แล้วมีสิทธิที่จะได้รับการเลื่อนเงินเดือนเป็นพิเศษ รับพระราชทานเหรียญตราตามควรแก่กรณี เป็นทหารก็ได้รับการเลื่อนยศ เราก็ประมวลสิทธิไว้ตั้งแต่เจ็บจนตายแล้วให้สิทธิบำนาญตกทอดอนุโลมตามข้าราชการพลเรือนทุกประการ อนุโลมตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทุกประการ ถ้าหากว่าจะไปแก้ในพระราชบัญญัติบำนาญธรรมดาแล้วจะต้องไปแก้กฎหมายอีกหลายฉบับซึ่งทำให้ยากแก่การปฏิบัติ เพราะฉะนั้นเห็นว่าตามที่คณะรัฐมนตรีเสนอมานี้ชอบแล้ว

๑๒.๑๔ น.

นายอารีย์ ตันติเวชกุล (นครราชสีมา) : สำหรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เท่าที่เมื่อครู่นี้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดขอนแก่นได้อภิปรายไปแล้ว ความจริงก็เนื้อหาคล้าย ๆ กับที่ข้าพเจ้าจะอภิปราย แต่ว่าข้าพเจ้ามาได้ยินท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังเจ้าของร่างผู้อภิปรายเมื่อกี้นี้อภิปรายแล้วเลยเกิดการข้องใจขึ้นมาทันที คือประการแรกทีเดียวท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังท่านพูดประโยคสุดท้ายว่าถ้าหากต้องแก้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญแล้วจะต้องแก้กฎกระทรวงอะไรหลาย ๆ อย่างเป็นการยุ่งเหยิง สู้เรารวบรวมออกฉบับเดียวไม่ได้นี่ย่อมแสดงให้เห็นชัดว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการกระทำแบบมักได้คือ มักง่าย ขอประทานโทษ คือมักง่ายรวบรวมเอาแต่นึกว่าเป็นเรื่องสะดวกส่วนตัว แต่หาได้คำนึงถึงกฎหมายต่าง ๆ ที่ออกมาแล้วทั่วไปไม่ ถ้าหากว่ายังมีความทรงจำอยู่ตามโดยทั่วไปและจำกันได้ดีดูเหมือนว่าท่านนายกรัฐมนตรีเองก็ได้สั่งการไปว่าให้มีการรวบรวมกฎหมายธรรมดากฎหมายต่าง ๆ ซึ่งขัดแย้งกันบ้างหรือออกซ้อน ๆ กันบ้างมาจัดปรับปรุงเสียใหม่ ก็แสดงให้เห็นชัดว่าประมุขของรัฐบาลยังเห็นเลยว่ากฎหมายออกมาอย่างยุ่ง

เหยิงเต็มที คือปนเปกันไปหมด จึงต้องมีการแยกแยะกันเสียใหม่ ก็เมื่อมันเป็นเช่นนี้แล้วก็เหตุไฉนการที่เราจะแก้ไขกฎหมายเพื่อให้กฎหมายนั้นอยู่ในตัวรูปร่างของมันเองดีกว่าออกกฎหมายใหม่ ซึ่งเป็นการเพิ่มเติมกฎหมายขึ้นมาให้สมกับเจตนารมณ์ของท่านนายกรัฐมนตรีมิดีกว่าหรือ นี่เป็นข้อแรกที่ข้าพเจ้าข้องใจขึ้นมาละ

ประการที่สอง ท่านผู้แทนผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดขอนแก่นได้ขอร้องให้แก้กฎหมายต่าง ๆ มาถึงกฎหมายประกันสังคม ท่านก็บอกว่านั่นเพื่อประชาชนเพราะประชาชนคนไทยเลี้ยงตัวได้แล้ว ท่านพูดเองออกมาคำหนึ่งว่าประชาชนคนไทยเป็นผู้มีหลักฐานมั่นคงจึงได้ออกกฎหมายนี้มาเพื่อช่วยตนเอง ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่าท่านเห็นว่าข้าราชการต่าง ๆ นั้นมีเงินไม่มั่นคงคือมีอาชีพที่ไม่มั่นคง ถ้าหากว่าข้าราชการมีอาชีพที่ไม่มั่นคง ก็ไปต้องด้วยพระราชบัญญัติจัดอาชีวศึกษาผู้ใหญ่ต้องส่งพวกนี้ไปอยู่ระยองหมด ท่านจะทำไหมละ ข้าพเจ้าจึงขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธานสภาด้วยว่าเมื่อมีกฎหมายต่าง ๆ อยู่แล้ว และสมาชิกก็ได้แนะนำแล้วว่าควรที่จะแก้ไขอะไรบ้าง เราก็ควรจะอนุโลมตาม ไม่ใช่เป็นการขัดข้องเข้าหากัน โดยเฉพาะต่างฝ่ายต่างก็เจตนาที่จะทำตามเจตนารมณ์ของท่านนายกรัฐมนตรีทั้งนั้น จึงใคร่ขอร้องท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังพิจารณาอีกครั้งหนึ่งเถิดว่าควรจะแก้ไขหรือไม่

(ประธานสภาผู้แทนราษฎรได้กลับมาขึ้นบัลลังก์ ดำเนินการประชุมต่อไป)

๑๑.๓๓ น. นายพันธุ์ อินทุวงศ์ (นครพนม) : กระผมเข้าใจว่าท่านเพื่อนสมาชิกที่พูดตะกี้นี้นั้นอาจจะเข้าใจคลาดเคลื่อนอยู่บ้าง สำหรับความเข้าใจตามคำอภิปรายของท่านรัฐมนตรีเป็นประการใดนั้นกระผมจะของดเว้นไม่กล่าว แต่ว่ามาพิจารณาถึงหลักการของการออกพระราชบัญญัตินี้ กระผมได้พิจารณาดูแล้วว่าหลักการมีว่าตามชื่อก็บอกว่าสงเคราะห์ข้าราชการผู้ที่ได้รับอันตรายหรือการป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ

ที่นี้มีพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญก็ไปอีกเรื่องหนึ่ง หมายความว่าพูดถึงชื่อ มันคนละอย่างคนละเรื่องกันแล้ว การสงเคราะห์นี้ดูตามหลักเกณฑ์และเหตุผลก็เข้าใจว่าพระราชบัญญัตินี้อาจจะเป็นชั่วคราวโดยเหตุจำเป็นและในฐานะความเป็นไปในขณะนี้ควรจะต้องออกกฎหมายนี้มาเป็นพิเศษเรียกว่าเป็นกรณีพิเศษ แล้วก็เราไปดูตามคำว่า "ข้าราชการ" นั้น หมายความถึงอะไร ในบทวิเคราะห์ศัพท์มาตรา ๓ ได้ความว่า บุคคลซึ่งรับราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในกระทรวงทบวงกรมทุกแห่ง อันนี้ก็แปลว่ากินความถึงบรรดาข้าราชการหรือบุคคลทั้งทางฝ่ายทหาร ตำรวจหรือข้าราชการตุลาการ ที่กระผมเข้าใจคำอภิปรายของท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังนั้น เข้าใจว่าถ้าเราจะต้องไปแก้กฎหมายคือว่าไม่ออกกฎหมายอย่างนี้ เราไปออกกฎหมายตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญหรืออะไรแล้วเราจะต้องแก้ไปอีกหลาย ๆ กฎหมาย ผมเข้าใจอย่างนั้น และมันไม่ตรงกับหลักการสำหรับพระราชบัญญัตินี้ที่ออกมาว่าเพื่อสงเคราะห์ ไม่ใช่เป็นเรื่องบำเหน็จ แล้วความจริงการที่จะออกพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมานั้นเท่าที่ทราบก็คือว่า เราไปพิจารณาถึงว่าเราได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับช่วยเหลือบุคคลที่ได้ช่วยเหลือทางราชการไปแล้ว แล้วเรามาคิดถึงว่าเอ๊ะที่นี้บรรดาข้าราชการที่ได้ช่วยเหลือทางราชการน่าไม่ถึงกับตายมีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญก็ควรจะได้รับการช่วยเหลือเราจึงได้เห็นความจำเป็น เมื่อได้ออกกฎหมายช่วยบุคคลธรรมดาทั่วไปแล้วก็ควรช่วยเหลือสำหรับข้าราชการนี้เป็นพิเศษเช่นเดียวกัน นี่ความเข้าใจของกระผมเป็นเช่นนี้ และกระผมเห็นด้วยว่าควรจะออกเป็นกฎหมายต่างหาก ไม่ใช่ว่าไปแก้ไขกฎหมายตามที่เพื่อนสมาชิกบางท่านได้ข้องใจนั้น เพราะถ้าทำเช่นนั้นแล้วเราจะเห็นได้ว่าตามสิทธิของพระราชบัญญัตินี้ยังมีอีกหลายอย่าง เช่นสิทธิพิเศษในเรื่องเหรียญตรา หรือเรื่องอะไรต่ออะไรต่าง ๆ มันมีอีกหลายอย่างหลายประการนี่ความเข้าใจของกระผมอันนี้ จึงเห็นว่าการที่เราเสนอออกกฎหมายเป็นส่วนต่างหากเช่นนี้นะเป็นการถูกต้องแล้ว.

๑๑.๓๖ น.

นางสุนี เตลาน (นครสวรรค์) : ว่าโดยหลักการและเหตุผลแล้วก็น่าที่จะสนับสนุน

ร่างพระราชบัญญัตินี้ฉบับนี้ แต่ดิฉันเองมีความข้องใจและสงสัยอยู่หลายอย่างหลายประการ และมีความเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ยังไม่รัดกุมพอ และยังไม่เผื่อแผ่ไปถึงบุคคลซึ่งถูกจำกัดบังคับให้ไปอยู่นอกราชการ เช่นบรรดาพนักงานซึ่งทำหน้าที่ในองค์การรถไฟหรือองค์การท่าเรืออะไรเหล่านี้เป็นต้น การที่บุคคลเหล่านี้จำต้องพ้นจากความเป็นข้าราชการไปก็โดยที่กฎหมายบังคับให้ไปเป็นองค์การอิสระ เพราะฉะนั้นพนักงานเหล่านี้จึงไม่อยู่ในฐานะเป็นข้าราชการ และจำเป็นจะต้องหมดฐานะในความเป็นข้าราชการไป จึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับความสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัตินี้ฉบับนี้

อีกประการหนึ่ง สำหรับผู้ที่ได้มีส่วนช่วยเหลือราชการ และมักจะได้รับอันตรายจากการช่วยเหลือทางราชการนี้เป็นจำนวนมาก คือบรรดากำนันผู้ใหญ่บ้านซึ่งมักจะไปช่วยทางราชการปราบปรามโจรผู้ร้ายเหล่านี้เป็นต้น จริงอยู่ท่านรัฐมนตรีท่านได้ชี้แจงว่าเรามีพระราชบัญญัติสงเคราะห์ผู้ที่ช่วยเหลือราชการ แต่ว่าตามพระราชบัญญัติสงเคราะห์ผู้ที่ได้มีส่วนช่วยเหลือราชการนั้น การช่วยเหลือนั้นยังน้อยมากเมื่อมาเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติสงเคราะห์ข้าราชการที่ได้ปฏิบัติงานในหน้าที่และต้องถึงกับเสียชีวิต หรือเจ็บ หรือทุพพลภาพตามพระราชบัญญัตินี้ เพราะฉะนั้นดิฉันจึงเห็นว่าทางรัฐบาลน่าจะได้กรุณาเผื่อแผ่ และคำนึงถึงบรรดากำนันผู้ใหญ่บ้านหรือข้าราชการพนักงานที่อยู่ในองค์การต่าง ๆ ซึ่งได้ปฏิบัติงานเพื่อรัฐและประชาชนเช่นเดียวกัน

อีกประการหนึ่ง ท่านประธานที่เคารพ ที่ดิฉันมีความข้องใจมากที่สุด คือการวิเคราะห์ศัพท์ คำว่า "ข้าราชการ" เพราะว่าเวลานี้มีอะไรหลายอย่างซึ่งดิฉันเองก็ยังไม่สามารถเข้าใจได้เลยว่าอะไรเป็นข้าราชการ อะไรเป็นส่วนตัว ดูมันปนเปกันไปหมด อย่างท่านจะไปเที่ยวท่านก็บอกว่าท่านไปตรวจราชการ อย่างดูร้อนนี้ข้าราชการไปตรวจราชการกันมากมายหนักหนาเหลือเกิน ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันใคร่จะขอยกอุทาหรณ์ง่าย ๆ เรียนถามรัฐบาลว่า เช่นการประกวดนางงามอย่างนี้ท่านถือว่าเป็นราชการหรือไม่ สมมติว่าถ้านายอำเภอหรือผู้ว่าราชการจังหวัดท่านได้รับคำสั่งจากกระทรวงมหาดไทยให้ไปหานางงามเข้ามาประกวด แล้วเผอิญต้องประสพอุบัติเหตุได้รับอันตรายเกิดเสียชีวิตหรือเกิดทุพพลภาพอย่างนี้ ท่านถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ใน

ราชการหรือไม่ และท่านผู้นี้จะมีสิทธิที่จะได้รับการสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ ถ้าท่านว่าท่านไม่ถือ ดิฉันใคร่จะเรียนถามว่าเพราะเหตุใดท่านจึงไม่ถือว่าเป็นราชการในเมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสั่งไปกะเกณฑ์ไปเชิญชวน–ไปในนามของกระทรวงให้ทางจังหวัดทางอำเภอส่งนางงามเข้ามาประกวด และก็มีการส่งประกวดในนามของกระทรวงทบวงกรมซึ่งไม่มีหน้าที่ในพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวงทบวงกรมเลยเกี่ยวกับการส่งนางงามเหล่านี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นดิฉันจึงมีความสงสัยว่าอุทาหรณ์เหล่านี้จะเป็นเหตุให้เกิดการเรียกร้องในสิทธิที่จะได้รับการสงเคราะห์อย่างนี้อย่างกว้างขวางและฟุ่มเฟือย เพราะฉะนั้นจึงใคร่จะเรียนถามท่านรัฐมนตรีว่า ท่านมีหลักเกณฑ์อย่างใดในทางที่จะวางไว้ว่า การไปปฏิบัติหน้าที่อย่างไรจึงจะถือว่าไปปฏิบัติหน้าที่ราชการ ท่านประธานสภาที่เคารพ ดิฉันใคร่จะขอเรียนถามว่าทางรัฐบาลท่านมีสถิติหรือเปล่าว่า ข้าราชการที่ได้เสียชีวิตก็ดี หรือได้ป่วยเจ็บที่อยู่ในข่ายที่จะได้รับการสงเคราะห์ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ในขณะนี้มีจำนวนเท่าใด และทางรัฐบาลจะต้องจ่ายเงินค่าบำเหน็จสักเท่าใด และรัฐบาลมีสถิติหรือไม่ว่าการเสียชีวิตก็ดี การบาดเจ็บเหตุที่ทำให้ข้าราชการต้องบาดเจ็บหรือทุพพลภาพเหล่านี้ก็ดี นอกจากที่ตายในสนามรบแล้ว มีกรณีอย่างใดเป็นจำนวนมาก และทางราชการได้คำนึงถึงหรือหาวิถีทางที่จะป้องกันมิให้เกิดเหตุการหรือเกิดเหตุเหล่านี้อย่างใดหรือไม่

429

พลโท ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง : ขอประทานตอบท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ข้องใจบางประการ สำหรับในพระราชบัญญัตินี้ได้ชี้แจงแล้วว่าเป็นพระราชบัญญัติสำหรับเฉพาะข้าราชการ ที่ท่านมีความข้องใจในเรื่องบุคคลพลเรือนหรือกำนันผู้ใหญ่บ้านหรือลูกจ้าง ข้าพเจ้าก็ชี้แจงแล้วว่า ได้มีพระราชบัญญัติสำหรับช่วยเหลือผู้ที่ปฏิบัติงานของชาติอยู่แล้ว ซึ่งหลักการอนุโลมตามพระราชบัญญัตินี้ สำหรับที่ท่านถามว่า คำว่า "ราชการ" นั้นหมายความว่าอะไร ก็เป็นที่รู้กันอยู่ คำว่า "ราชการ" นั้นคือกิจการของรัฐนั่นเอง คือราชการ ส่วนงานที่จะไปตรวจราชการ ตามที่ท่านว่าเป็นหน้าร้อนนั้น เป็นเรื่องนอกเรื่อง ข้าพเจ้าไม่ขอตอบ แต่ว่าถ้าราชการตรวจราชการก็ย่อมจะต้องไปตามท้องที่เป็นธรรมดา จะเป็นหน้าร้อนหน้าหนาวหรือหน้าฝนอะไรก็จำเป็นต้องไปด้วยกันทั้งนั้น สำหรับการประกวดนางงามนั้นก็ต้องถือว่าเป็นงานของรัฐ และเจ้าหน้าที่ก็ต้องปฏิบัติไปตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ก็นับว่าเป็นราชการ แต่อย่างไรก็ตามงานนี้ราชการก็ได้ร้องขอเป็นการช่วยเหลือ และถือว่าเจ้าหน้าที่ที่ไปปฏิบัติการงานต่าง ๆ ถ้าหากว่าได้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาแล้ว ก็ถือว่าเป็นราชการ ส่วนที่ท่านถามว่าบำนาญพิเศษจ่ายไปเท่าไร จะต้องจ่ายเงินเท่าไร เป็นข้อเท็จจริงที่ในที่นี้ข้าพเจ้าจะตอบไม่ได้ แต่ว่ากระทรวงการคลังก็ได้จ่ายไปตามพระราชบัญญัติโดยครบถ้วน

๑๑.๔๖ น.

นายเสรี อิศรางกูร ณอยุธยา (บุรีรัมย์) : พระราชบัญญัติฉบับนี้เท่าที่ฟังเสียงผู้ที่คัดค้านมาส่วนมากก็เห็นดีด้วย แต่สำหรับข้าพเจ้านั้นรู้สึกตะขิดตะขวงใจและไม่เห็นด้วยนัก ในการที่กฎหมายฉบับนี้ได้ออกไป ในขั้นต้นก็เพราะเหตุว่า การที่เราจะออกบำนาญพิเศษฉบับนี้ไปนั้น เราจะต้องเพิ่มรายจ่ายของรัฐขึ้นอีกเป็นจำนวนมาก เพราะเท่ากับเป็นการก้าวยาวเกินไป ในการที่จะเอาภาษีของราษฎรมาใช้ ทั้งนี้เพราะเหตุว่าตามมาตรา ๔ ที่เขียน

430

ไว้นั้นยาวมาก คือว่ามีสิ่งที่จะต้องใช้เงินมาก คือว่า ข้าราชการผู้ใดได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บ เพราะเหตุทุพพลภาพหรือต้องไปปฏิบัติหน้าที่นอกสำนักงาน ความจริงข้าราชการนั้นทุกวันนี้เราได้มีกระทรวงเพิ่มขึ้น ได้มีภาคเพิ่มขึ้น ตั้งกระทรวงทบวงกรมขึ้นอีกมากมาย และข้าราชการก็เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ทวีขึ้นเป็นลำดับ และถ้าเราได้ดูตามงบประมาณในขณะนี้นั้น รายจ่ายที่เราต้องช่วยเหลือข้าราชการนี้ก็มีอยู่เป็นจำนวนมาก เราได้ออกพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญเพื่อให้ข้าราชการตกทอดไปได้ถึงภรรยาและบุตร ซึ่งเราก็มีภาระที่จะต้องจ่ายมาก สำหรับประเทศไทย ถ้าพูดถึงในทางเศรษฐกิจรายได้ของประเทศแล้ว ในขณะนี้เรามีรายได้เท่าไรอย่างนี้ ผู้ที่นั่งอยู่ในสภานี้ก็ย่อมจะทราบดี และทุกวันนี้เราก็ยังช่วยเหลือข้าราชการมาทุกอย่าง ซึ่งข้าพเจ้าได้ลุกขึ้นมาอภิปรายนี้ ข้าราชการก็อาจจะไม่พอใจอยู่บ้าง เป็นต้นว่าเรา ให้บำนาญตกทอดบ้าง ซึ่งเป็นที่พอใจอยู่แล้ว และแล้วเงินเดือนก็ได้เพิ่มขึ้นทุก ๆ ปีตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน แล้วเรายังมีนโยบายสร้างบ้านให้ข้าราชการอีก ซึ่งจับสลากกันอยู่ที่ที่คลองตันเมื่อเร็ว ๆ นี้ ข้าราชการได้เสียค่าเล่าเรียนให้แก่บุตรครึ่งหนึ่ง การรักษาพยาบาลก็เสียเพียงครึ่งเดียว ขณะนี้เราก็จะให้บำนาญพิเศษเพิ่มขึ้นอีก และให้ข้าราชการได้รักษาพยาบาลฟรีตามกฎหมายที่ว่ากว้างไป คือว่าเช่นผู้ได้รับอันตราย อันตรายนี้ตามปทานุกรมก็แปลไว้ว่า เหตุที่ทำให้ถึงแก่ความแตกดับหรือความฉิบหายไป ข้าราชการที่นั่งอยู่ดี ๆ พิมพ์อยู่เป็นลมล้มฟุบไปอย่างนี้ เราก็จะต้องมาเสียค่ารักษาพยาบาลให้ แล้วก็ยังได้อยู่ตลอดไปอีกหนึ่งปี แล้วคณะรัฐมนตรีจะให้เท่าไรก็ได้ ซึ่งไม่มีกำหนดเลย ๑๐ ปีก็ยังได้ ขอแต่อย่าให้อายุเกินกว่า ๖๕ ปีเท่านั้น ซึ่งทั้งนี้ข้าพเจ้าคิดว่าต่อไปรายได้ของประเทศจะต้องเอาไปเฉลี่ยให้แก่ข้าราชการซึ่งได้ออกไปแล้ว ตกทอดถึงบุตรหลาน เราจะไม่มีเงินบูรณประเทศเลย ทุกวันนี้เราต้องกู้เงินมาจากต่างประเทศเกือบทุกปี เท่าที่ข้าพเจ้าได้มานั่งอยู่ในสภานี้ก็เรียกว่ากู้เกือบทุกปีเอามาบูรณประเทศ แล้วต่อไปรัฐบาลนี้จะหนักอกในเรื่องเราช่วยเหลือข้าราชการเงินไป/นี่ก็ช่วยให้ได้เงินเดือนขึ้นปีละ/ปี

431

ข้าราชการเกินไป นี่คือให้ ๆ กันเสียเรื่อย ๆ โดยไม่คำนึงถึงว่าจะบูรณประเทศกันอย่างไร ถ้าเรากู้เงินเขาไม่ได้ เราจะเอาเงินอะไรไปบูรณประเทศ นี่เป็นหลักที่น่าจะคำนึงอยู่มาก เราออกกฎหมายฉบับนี้ไป ก็เปิดช่องให้แก่องค์การต่าง ๆ ของรัฐ ให้เอาเปรียงอย่างอีก องค์การต่าง ๆ ของรัฐรายได้ก็เข้างบประมาณ ทีนี้เขาก็ขยายออกมาตามพระราชบัญญัตินี้ รายได้ตามงบประมาณก็จะตกต่ำไป ซึ่งในที่นี้ข้าพเจ้าอยากจะขอท้วงรัฐบาลว่า กฎหมายฉบับนี้ที่เขียนไว้ว่า ข้าราชการผู้ที่ได้รับอันตรายก็ดี ป่วยเจ็บก็ดี ปฏิบัติหน้าที่นอกสำนักงานก็ดี อย่างนี้คำว่า อันตราย แม้แต่ในสำนักงานก็ต้องเสีย ถ้าหากว่ากฎหมายฉบับนี้รับหลักการไปในชั้นกรรมาธิการแล้ว ก็พยายามเขียนให้รัดกุมสักหน่อย อย่าให้มีการที่จะต้องใช้กันฟุ่มเฟือยเกินไป ตามที่ข้าพเจ้าเห็นเป็นอย่างนั้น

แล้วอีกประการหนึ่ง ตามที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ ถ้าจะออกไปแล้ว ข้าพเจ้าก็อยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังว่า ตำรวจเรามีอยู่สองประเภท คือ หนึ่งตำรวจเกณฑ์กับตำรวจจ้าง ตำรวจจ้างเรียกว่าตำรวจสมัคร ก็กินเงินเดือนรัฐบาล อยากจะเรียนถามว่า ตำรวจเกณฑ์ที่ได้ค่าเบี้ยเลี้ยงประจำวันนั้น เข้าอยู่ตามความหมายที่ว่า ข้าราชการซึ่งได้รับเงินเดือนจากงบประมาณของกระทรวงทบวงกรมหรือไม่ เพราะตำรวจเกณฑ์นี้ เราเกณฑ์เอาราษฎรเข้ามาเป็นตำรวจ แล้วก็ไม่ได้เงินเดือน เป็นแต่ได้เบี้ยหวัด เพราะฉะนั้น อยากจะใคร่ขอเรียนถามว่า ถ้าจำเป็นจริง ๆ ก็ต้องเสมอภาค ควรเขียนให้ไปถึงตำรวจเกณฑ์ด้วย ตำรวจเกณฑ์ก็ทำหน้าที่เหมือนหนึ่งข้าราชการเหมือนกัน ระงับทุกข์บำรุงสุขป้องกันจับผู้โจรผู้ร้ายอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งทั้งนี้ถ้าหากว่ากินไม่ถึง ข้าพเจ้าก็จะใคร่ขอเรียนว่า เขียนให้ถึงเสีย เมื่อจะทำแล้วก็ต้องให้เป็นธรรมแก่สังคมทั่ว ๆ ไป โดยเฉพาะที่ข้าพเจ้าขอย้ำก่อนที่จะนั่งลงว่า ข้าราชการผู้ที่ได้รับอันตรายนี้ ถ้าหากว่าถึงกรรมาธิการแล้วก็จะต้องพยายามแก้ให้รัดกุม อย่าให้มันกว้างเกินไป ทุกคนที่มาทำราชการก็ต้องปฏิบัติในหน้าที่ทั้งนั้น ขึ้นรถประจำทาง

ที่มา ก็มาทำงานอย่าง สมมติว่าข้าราชการในกระทรวงหนึ่ง ออกจากบ้านขึ้นรถประจำทางมา เกิดเป็นอันตราย รถเกิดชนกันอย่างนี้เราก็จะต้องรักษาพยาบาลฟรี แล้วก็อนุญาตให้ได้หนึ่งปี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเสรี ฯ แปรญัตติได้นะ แล้วคุณก็แปรญัตติเอาชิ แปรญัตติเอาดีกว่า ~~เพราะ~~ฉะนั้นมันก็ไปล้ำในวาระที่ ๒

นายเสรี อิศรางกูร ณอยุธยา (บุรีรัมย์) : สภานี้เป็นอย่างไร ท่านประธาน ฯ ย่อมทราบอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเราพูดกันเสียให้เสร็จ ไม่ต้องไปแปรญัตติก็มีดีกว่าหรือ มันดีกว่านะ ท่านประธาน ฯ ที่เราจะไปเถียงกันในชั้นกรรมาธิการ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณอย่ามาโต้กับข้าพเจ้าเลย ผมเตือนเท่านั้น มันจะยืดยาวไป เพราะ~~มันเป็น~~ถึงเรื่องวาระที่ ๒ คุณทำได้ ไม่ใช่ว่าทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าทำตอนนั้นดีกว่า ไม่ต้องเสียเวลาพูดตอนนี้ พูดตอนนี้มันยังแก้อะไรไม่ได้หรอกคุณ

นายเสรี อิศรางกูร ณอยุธยา (บุรีรัมย์) : พูดกันให้ขาวเสียก่อน ไม่ต้องไปแปรญัตติดีนะท่านประธาน ฯ ไปเสียเวลาเถียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้ต่อไป ขอให้รวบรัดเอาหน่อย อย่าให้เอาวาระที่ ๒ มาพูดมากนัก ผมเตือนเท่านั้น

นายเสรี อิศรางกูร ณอยุธยา (บุรีรัมย์) : เมื่อกี้ข้าพเจ้าบอกว่าจะนั่งอยู่แล้ว ท่านประธาน ฯ ไม่ควรจะมาท้วงเลย ข้าพเจ้าพูดที่ไร ท่านประธาน ฯ ก็ท้วงเสมอ ๆ

คืออย่างนี้ครับ ถ้าแก้ไขให้มันรัดกุมแล้วก็เป็นอันว่ามันก็ได้ประโยชน์ไม่เสียเงินของประเทศมากมาย แล้วเรื่องส่วนที่จะไปแปรญัตตินั้นก็ไม่จำเป็น แปรญัตติแล้วก็มาสงวนมาเถียงกันเปล่า ๆ อย่างนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเรียนให้ทราบไว้ว่าถ้าทำได้อย่างนั้นเป็นของดี ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าหมายความอย่างนี้

๑๑.๕๔ น.

นายเนิ่น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ความจริงผมก็อยากจะลงมติเหมือนกัน แต่ว่าเมื่อฟัง ๆ มาแล้วรู้สึกว่ามีบางสิ่งบางอย่างซึ่งถ้าหากว่ารัฐบาลจะตอบก็คล้าย ๆ กับเห็นแก่ตัว ที่นี้ในฐานะที่ผมเป็นคนกลางก็อยากจะกราบเรียนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่พูดกระแหนะกระแหนไปจนกระทั่งถึงว่าเวลาถึงเดือนเมษายนแล้วก็ผู้ใหญ่ ๆ มักจะท่องเที่ยวกันใหญ่โต ไปตรวจราชการกันในระหว่างนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมใคร่จะขอประทานกราบเรียนว่ามันเป็นความจำเป็นที่จะต้องไปในเดือนเมษายนทำไม ก็เนื่องจากว่าข้าราชการแม้แต่ว่าคณะรัฐมนตรีก็ตามในเวลาที่ไม่ใช่ปีดีเช่นปีมหามงคลหรือปีมหามหามงคลหรือปีดีเช่นเดือนมีนาคมหรือเดือนเมษายนหรือเดือนพฤษภาคมนั้นต้องประชุมสภา ฯ ต้องทำงานทุก ๆ วิถีทาง แล้วก็ต้องเตรียมทุก ๆ อย่างตึงเครียดมาตลอดร่วม ๑๐ เดือน หรือ ๑๑ เดือน ที่นี้เมื่อปิดสภาแล้ว ๆ ก็ได้มีโอกาสไปก็ในตอนนั้น เพราะฉะนั้นการที่จะไปกระแหนะกระแหนทางรัฐบาลเช่นนั้นหรือข้าราชการที่ไปตรวจนั้นก็ไม่ถูก ความจริงควรจะชมเชยท่านเสียด้วยซ้ำว่าเมื่อท่านมีเวลานอกจากเคร่งเครียดในการต้องประชุมมาตลอดระยะเวลาตั้ง ๑๐ เดือน ต้องทำงานโดยเคร่งเครียดแล้ว พอมีเวลา พอมีโอกาสก็ยังอุตส่าห์ไปตรวจราชการอีก เพราะฉะนั้นก็ควรจะได้รับคำชมเชยเสียด้วยซ้ำ ไม่ควรจะไปกระแหนะกระแหน

ประการที่ ๒. เรื่องประณวดนางงามที่ว่าถ้าหากว่านายอำเภอไปหานางงามมาให้เกิดเป็นอะไรขึ้นเขาจะต้องเสียบำนาญหรือไม่ อันนี้เป็นของธรรมดา เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งไปมันก็ต้องเป็นราชการ แม้ว่าท่านผู้มีเกียรติซึ่งเป็นนายห้างใหญ่โตสั่งใครไปมันก็ต้องเป็นงานของ

นายห้างทั้งนั้น เรื่องมันเป็นอย่างนี้ แต่ทั้งนี้บางทีอาจจะเป็นการที่ว่าท่านผู้มีเกียรติอาจจะเลยวัยในการเลือกเสียแล้วหรืออย่างไรผมก็ไม่เข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องประกวดนางงามนี้มีการโต้เถียงกันมาในสมัยก่อนก็เคยโต้เถียง แต่มันเป็นเรื่องเส้นผมบังภูเขาครับเรื่องนี้ ตามความจริงรัฐบาลมีนโยบายในการที่จะให้ประชาชนอยู่ดีกินดีมีสุขภาพสมบูรณ์ แล้วก็ต้องการให้รู้จักแต่งเนื้อแต่งตัว ให้รู้จักอะไร ๆ ด้วยประการต่าง ๆ เหล่านี้ นี่เป็นนโยบายคลุมส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีของไทยเรานั้นก็พยายามกันหนักหนาในการที่จะให้ทัดเทียมกับต่างประเทศ ทีนี้ถ้าหากไม่ให้มีการฟิตตัว คือให้รู้จักในการรู้จักตบแต่งหรือรู้จักเข้าสังคม หรือรู้จักการบำรุงร่างกายให้มันมีรูปร่าง รูปโฉมโนมพรรณให้มันสวยขึ้นแล้วชาวต่างประเทศมาเห็นเข้าก็จะไม่รู้สึกเสน่หา ก็เรียกว่าคล้าย ๆ กับว่าวัฒนธรรมของชาติเรามันด้อยไป เดี๋ยวนี้ก็ปรากฏว่าบางทีสตรีไทยบางท่านเป็นที่ต้องใจของชาวต่างประเทศด้วยซ้ำ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณเนิ่น ๆ เห็นจะพอละคุณ เราพูดกันถึงเรื่อง พ.ร.บ. อย่าเอาเรื่องนางงามมาว่ากันให้มากนักเลย พอจะเข้าใจกันแล้วละ ขอให้เข้าเรื่องเถอะ

นายเนิ่น เกษสุวรรณ (กระบี่) : กระผมเป็นกลางครับท่านประธาน ๆ ครับ เพราะฉะนั้นก็รู้สึกว่าเดี๋ยวนี้สตรีไทยเรานะดีขึ้นมาก ทั้งนี้ก็คงจะเนื่องมาจากผลของนางงาม แม้แต่ว่าคนแก่ไปแล้วรัฐบาลนี้ก็ยังไม่ได้ละลืม ยังประกวดแม่อีก ประกวดอะไรอีก โอ หลายอย่าง เพราะฉะนั้นกระผมคิดเห็นว่าก็ไม่ควรจะกระแหนะกระแหน มันเป็นเส้นผมบังภูเขา

อีกข้อหนึ่งในส่วนที่เพื่อนสมาชิกเป็นห่วงเป็นใยว่าถ้าหากว่ามีการช่วยเหลือข้าราชการมากมายก่ายกองกันอย่างนี้ ต่อไปงบประมาณถ้าจะไม่มีแน่ในการที่จะบำรุงประเทศ สำหรับในข้อนี้กระผมใคร่จะขอกระซิบเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติด้วยว่า ถ้าหากว่าผู้ปฏิบัติงานของรัฐบาลคือข้าราชการนี้ได้มีการกินดีอยู่ดีแล้วก็การทำงานไม่มีการห่วงใยถึงครอบครัว เหตุต่างๆ ซึ่งจะเป็นการบั่นทอนความผาสุกของประชาชนมันก็ไม่ค่อยมีและมีแต่จะส่งเสริมให้ประชาชนได้มีความผาสุกขึ้นแล้ว ประชาชนก็จะได้ประกอบการทำมาหาเลี้ยงชีพเป็นล่าเป็นสันเป็นกอบเป็นกำร่ำรวยกัน

ขึ้นมา รัฐบาลก็จะเก็บภาษีมาได้ อันนี้จะเทียบให้ได้อย่างง่าย ๆ ในสมัยก่อนนี้งบประมาณของรัฐบาลปีหนึ่งไม่กี่ร้อยล้านบาท แต่ว่าในสมัยนี้ตั้งสี่พันกว่าล้านบาท ทั้ง ๆ ที่เราช่วยทำนุบำรุงข้าราชการถึงขนาดนี้ก็ผลเนื่องมาจากว่าเราช่วยข้าราชการนั่นเอง เพราะฉะนั้นในข้อนี้กระผมคิดว่าคงจะไม่น่าเป็นห่วง เพราะฉะนั้นจึงใคร่จะขอกราบเรียนเพียงข้อข้องใจบางสิ่งบางอย่างเท่านั้น.

นายอารีย์ ทันติเวชกุล (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าเห็นว่าขืนอภิปรายกันต่อไป ก็จะกลายเป็นเรื่องประกวดนางงาม ข้าพเจ้าจึงขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอให้ลงมติและมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ท่านผู้ใดเห็นสมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๐๑ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ส่งคณะกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

พลโท ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง : รัฐบาลขอเสนอคณะกรรมาธิการวิสามัญ จำนวน ๕ นาย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : รัฐบาลเสนอส่งกรรมาธิการวิสามัญ จำนวน ๕ นาย จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น เป็นอันว่าที่ประชุมมีให้ส่งคณะกรรมาธิการวิสามัญ มีจำนวน ๕ นาย ทางรัฐบาลเท่าไร โปรดเสนอชื่อ

พลโท ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง : ทางรัฐบาลขอเสนอจำนวน ๒ นายคือ ๑. นายหยุด แสงอุทัย ๒. นายยนต์ จันทึก

นายชัยวัชน์ อินทะพันธ์ (ลำพูน) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นางแร่ม พรหมบุญประสพ

437

มีสมาชิกรับรอง

นายพันตำรวจเอก พัฒน์ นีลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเอื้อ จันทร์ยา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เดี๋ยวก่อนคุณพัฒน์ ฯ เสนอใคร

นายพันตำรวจเอก พัฒน์ นีลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : เมื่อกี้นี้ขอถอน ขอเสนอนายเอื้อ จันทรวงศ์

มีสมาชิกรับรอง

ชุนวิเทศครุณการ (เพชรบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอนายสะอาด จันทร์ยา

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ครบแล้ว ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : รายชื่อกรรมาธิการมีดังนี้คือ

๑. นายหยุด แสงอุทัย ๒. นายยนต์ จันทึก ๓. นายแรม พรหมบล บุญยุบุญยประสพ

๔. นายเอื้อ จันทรวงศ์ ๕. นายสะอาด จันทร์ยา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : แปรญัตติภายในกี่วัน

พลโท ประยูร ภมรมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง ชี้: รัฐบาลขอเสนอแปรญัตติภายใน ๒ วัน

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้แปรญัตติได้ภายใน ๒ วัน

ต่อไปพิจารณาในหมายเลข ๗ เรื่องการเข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเจนีวา ๔ ฉบับ เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ประสพภัยสงคราม คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ เพื่อขอรับความเห็นชอบจากที่ประชุมนี้

(สำเนา)

รับที่ ๕๓๔๑/๒๔๙๗ วันที่ ๑๖/ธ.ค./๙๗

เวลา ๑๕.๑๕ น.

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ด่วนมาก

ที่ สผ.๑๕๒๔๒/๒๔๙๗ สำนักคณะรัฐมนตรี

๑๖ ธันวาคม ๒๔๙๗

เรื่อง การเข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเจนีวา ๔ ฉบับ เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ประสพภัยสงคราม

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ตัวบทภาษาอังกฤษของอนุสัญญา ๔ ฉบับ ๔๕๐ ชุด

๒. คำแปลภาษาไทยของอนุสัญญา ๔ ฉบับ ๔๕๐ ชุด

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ลงมติเห็นสมควรเข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเจนีวา ๔ ฉบับ เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ประสพภัยสงคราม คือ

ก. อนุสัญญาที่ ๑. เพื่อให้ผู้บาดเจ็บหรือป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบมีสภาวะดีขึ้น (Geneva Convention for Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Ferces in the Field).

ข. อนุสัญญาที่ ๒. เพื่อให้ผู้สังกัดในกองทัพขณะอยู่ในทะเลซึ่งบาดเจ็บป่วยไข้ หรือเรือต้องอับปาง มีสภาวะดีขึ้น (Geneva Convention for the Amelieration of the Condition of the Wounded, Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces at Sea).

ค. อนุสัญญาที่ ๓. เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก (Geneva Convention Relative to the Treatment of Prisoners of War).

ง. อนุสัญญาที่ ๔. ว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลพลเรือนในเวลาสงคราม (Geneva Convention Relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War).

สำหรับอนุสัญญาฉบับที่ ๑, ๒ และ ๓ นั้น เป็นการปรับปรุงแก้ไขอนุสัญญาเดิมซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่แล้ว กล่าวคือ

ก. อนุสัญญาฉบับที่ ๑ ปรับปรุงแก้ไขอนุสัญญาเจนีวา เพื่อยังการเป็นไปของผู้ต้องบาดเจ็บและป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบ ฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๙

(โปรดพลิก)

ข. อนุสัญญาฉบับที่ ๒ ปรับปรุงแก้ไขอนุสัญญากรุงเฮก ว่าด้วยการอนุโลมใช้หลักแห่งอนุสัญญาฉบับนครเจนีวา ปี ค.ศ. ๑๙๐๖ ในสงครามทางทะเล ฉบับลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๐๗

ค. อนุสัญญาฉบับที่ ๓ ปรับปรุงแก้ไขอนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยการปฏิบัติต่อเชลยศึก ฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๙

ง. ส่วนอนุสัญญาฉบับที่ ๔ นั้น เป็นอนุสัญญาที่ได้จัดทำขึ้นใหม่เพื่อคุ้มครองบุคคลพลเรือนในเวลาสงคราม

การปรับปรุงแก้ไขในอนุสัญญา ๓ ฉบับแรกที่เราเป็นภาคีอยู่แล้วนั้น มิได้ทำให้วัตถุประสงค์เดิมให้เปลี่ยนแปลงไป คือ เพื่อช่วยเหลือผู้ที่ต้องบาดเจ็บป่วยไข้ในสนามรบ และเพื่อสงเคราะห์ในการปฏิบัติแก่เชลยศึก แต่ได้ปรับปรุงข้อความให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ฉะนั้น การเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาเจนีวาใหม่ ๓ ฉบับแรกจึงไม่เป็นปัญหา และตามความในมาตรา ๕๕ (อนุสัญญาฉบับที่ ๑) ในมาตรา ๕๘ (อนุสัญญาฉบับที่ ๒) และในมาตรา ๑๓๔ (อนุสัญญาฉบับที่ ๓) ก็ได้บัญญัติไว้แล้วว่า อนุสัญญาใหม่ทั้ง ๓ ฉบับนี้ให้เป็นอันใช้แทนอนุสัญญา ๓ ฉบับเดิมนั้นโดยตลอด

ส่วนอนุสัญญาฉบับที่ ๔ นั้น เป็นอนุสัญญาซึ่งได้จัดทำขึ้นใหม่เพื่อให้ความคุ้มครองแก่บุคคลพลเรือนในยามสงคราม ความมุ่งหมายก็เพื่อเป็นการช่วยเหลือคุ้มกันผู้ที่ต้องเผชิญกับความยุ่งยากนานาประการอันเป็นผลจากการสงคราม ดังได้เคยปรากฏในมหาสงครามครั้งที่ ๒ ที่แล้วมา อนุสัญญาฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ในทางมนุษยธรรมเช่นเดียวกับอนุสัญญา ๓ ฉบับแรกนั่นเอง นอกจากนั้น อนุสัญญาฉบับนี้จะอำนวยประโยชน์สำหรับชาติเล็กๆ ซึ่งเมื่อเกิดสงครามขึ้นมักจะต้องกลายเป็นสนามรบหรือถูกยึดครอง ฉะนั้น จึงเป็นการสมควรที่ประเทศไทยจะได้เข้าเป็นภาคีในการร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อมนุษยธรรมนี้ด้วย

โดยที่อนุสัญญานี้จะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามอนุสัญญาด้วย จึงขอส่งอนุสัญญาดังกล่าวมาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอขอความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร ตามความในมาตรา ๙๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) จอมพล ป. พิบูลสงคราม

(ป. พิบูลสงคราม)

นายกรัฐมนตรี

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร.

สำเนาถูกต้อง/

แผนกระเบียบวาระ

จำนงค์ พ/ท.

GENEVA CONVENTION

FOR THE

AMELIORATION OF THE CONDITION

OF THE WOUNDED AND SICK

IN ARMED FORCES IN THE FIELD

OF AUGUST 12, 1949

--------OO--------

The undersigned, Plenipotentiaries of the Governments represented at the Diplomatic Conference held at Geneva from April 21 to August 12, 1949, for the purpose of revising the Geneva Convention for the Relief of the Wounded and Sick in Armies in the Field of July 27, 1929, have agreed as follows:

CHAPTER I

GENERAL PROVISIONS

ARTICLE 1

The High Contracting Parties undertake to respect and to ensure respect for the present Convention in all circumstances.

ARTICLE 2

In addition to the provisions which shall be implemented in peace time, the present Convention shall apply to all cases of declared war or of any other armed conflict which may arise between two or more of the High Contracting Parties, even if the state of war is not recognised by one of them.

The Convention shall also apply to all cases of partial or total occupation of the territory of a High Contracting Party, even if the said occupation meets with no armed resistance,

/Although

Although one of the Powers in conflict may not be a party to the present Convention, the Powers who are parties thereto shall remain bound by it in their mutual relations. They shall, furthermore, be bound by the Convention in relation to the said Power, if the latter accepts and applies the provisions thereof.

ARTICLE 3

In the case of armed conflict not of an international character occurring in the territory of one of the High Contracting Parties, each Party to the conflict shall be bound to apply, as a minimum, the following provisions:

(1) Persons taking no active part in the hostilities, including members of armed forces, who have laid down their arms and those placed "hors de combat" by sickness, wounds, detention, or any other cause, shall in all circumstances be treated humanely, without any adverse distinction founded on race, colour, religion or faith, sex, birth or wealth, or any other similar criteria.

To this end the following acts are and shall remain prohibited at any time and in any place whatsoever with respect to the above-mentioned persons:

(a) violence to life and person, in particular murder of all kinds, mutilation, cruel treatment and torture;

(b) taking of hostages;

(c) outrages upon personal dignity, in particular humiliating and degrading treatment;

(d) the passing of sentences and the carrying out of executions without previous judgment pronounced by a regularly constituted court,

/ affording

affording all the judicial guarantees which are recognised as indispensable by civilised peoples.

(2) The wounded and sick shall be collected and cared for.

An impartial humanitarian body, such as the International Committee of the Red Cross, may offer its services to the Parties to the conflict.

The Parties to the conflict should further endeavour to bring into force, by means of special agreements, all or part of the other provisions of the present Convention.

The application of the preceding provisions shall not affect the legal status of the Parties to the conflict.

ARTICLE 4

Neutral Powers shall apply by analogy the provisions of the present Convention to the wounded and sick, and to members of the medical personnel and to chaplains of the armed forces of the Parties to the conflict, received or interned in their territory, as well as to dead persons found.

ARTICLE 5

For the protected persons who have fallen into the hands of the enemy, the present Convention shall apply until their final repatriation.

ARTICLE 6

In addition to the agreements expressly provided for in Articles 10, 15, 23, 28, 31, 36 and 37 the High Contracting Parties may conclude other special agreements for all matters concerning which they may deem it suitable to make separate provision. No special agreement shall adversely affect the situation of the wounded and sick, or of the

/members

members of medical personnel or of chaplains, as defined by the present Convention, nor restrict the rights which it confers upon them.

Wounded and sick, as well as medical personnel and chaplains, shall continue to have the benefit of such agreements as long as the Convention is applicable to them, except where express provisions to the contrary are contained in the aforesaid or in subsequent agreements, or where more favourable measures have been taken with regard to them by one or other of the Parties to the conflict.

ARTICLE 7

Wounded and sick, as also members of the medical personnel and chaplains, may in no circumstances renounce in part or in entirety the rights secured to them by the present Convention, and by the special agreements referred to in the foregoing Article, if such there be.

ARTICLE 8

The present Convention shall be applied with the cooperation and under the scrutiny of the Protecting Powers whose duty it is to safeguard the interests of the Parties to the conflict. To this effect, the Protecting Powers may appoint, apart from their diplomatic or consular staff, delegates from amongst their own nationals or the nationals of other neutral Powers. The said delegates shall be subject to the approval of the Power with which they are to carry out their duties.

The Parties to the conflict shall facilitate to the greatest extent possible the task of the representatives or delegates of the Protecting Powers.

The representatives or delegates of the Protecting Powers shall not in any case exceed their mission under

/the

the present Convention. They shall, in particular, take account of the imperative necessities of security of the State wherein they carry out their duties. Their activities shall only be restricted as an exceptional and temporary measure when this is rendered necessary by imperative military necessities.

ARTICLE 9

The provisions of the present Convention constitute no obstacle to the humanitarian activities which the International Committee of the Red Cross or any other impartial humanitarian organisation may, subject to the consent of the Parties to the conflict concerned, undertake for the protection of wounded and sick, medical personnel and chaplains, and for their relief.

ARTICLE 10

The Contracting Parties may at any time agree to entrust to an organisation which offers all guarantees of impartiality and efficacy the duties incumbent on the Protecting Powers by virtue of the present Convention.

When wounded and sick or medical personnel and chaplains do not benefit or cease to benefit, no matter for what reason, by the activities of a Protecting Power or of an organisation provided for in the first paragraph above, the Detaining Power shall request a neutral State, or such an organisation, to undertake the functions performed under the present Convention by a Protecting Power designated by the Parties to a conflict.

If protection cannot be arranged accordingly, the Detaining Power shall request or shall accept, subject to the provisions of this Article, the offer of the services of a humanitarian organisation, such as the International

/Committee

Committee of the Red Cross, to assume the humanitarian functions performed by Protecting Powers under the present Convention.

Any neutral Power, or any organisation invited by the Power concerned or offering itself for these purposes, shall be required to act with a sense of responsibility towards the Party to the conflict on which persons protected by the present Convention depend, and shall be required to furnish sufficient assurances that it is in a position to undertake the appropriate functions and to discharge them impartially.

No derogation from the preceding provisions shall be made by special agreements between Powers one of which is restricted, even temporarily, in its freedom to negotiate with the other Power or its allies by reason of military events, more particularly where the whole, or a substantial part, of the territory of the said Power is occupied.

Whenever in the present Convention mention is made of a Protecting Power, such mention applies to substitute organisations in the sense of the present Article.

ARTICLE 11

In cases where they deem it advisable in the interest of protected persons, particularly in cases of disagreement between the Parties to the conflict as to the application or interpretation of the provisions of the present Convention, the Protecting Powers shall lend their good offices with a view to settling the disagreement.

To this effect, each of the Protecting Powers may, either at the invitation of one Party or on its own initiative, propose to the Parties to the conflict a meeting of their representatives, in particular of the authorities

/responsible

responsible for the wounded and sick, members of medical personnel and chaplains, possibly on neutral territory suitably chosen. The Parties to the conflict shall be bound to give effect to the proposals made to them for this purpose. The Protecting Powers may, if necessary, propose for approval by the Parties to the conflict a person belonging to a neutral Power, or delegated by the International Committee of the Red Cross, who shall be invited to take part in such a meeting.

CHAPTER II

WOUNDED AND SICK

ARTICLE 12

Members of the armed forces and other persons mentioned in the following Article who are wounded or sick shall be respected and protected in all circumstances.

They shall be treated humanely and cared for by the Party to the conflict in whose power they may be, without any adverse distinction founded on sex, race, nationality, religion, political opinions, or any other similar criteria. Any attempts upon their lives, or violence to their persons, shall be strictly prohibited; in particular, they shall not be murdered or exterminated, subjected to torture or to biological experiments; they shall not wilfully be left without medical assistance and care, nor shall conditions exposing them to contagion or infection be created.

Only urgent medical reasons will authorise priority in the order of treatment to be administered.

Women shall be treated with all consideration due to their sex.

The Party to the conflict which is compelled to abandon wounded or sick to the enemy shall, as far as military

/considerations

considerations permit, leave with them a part of its medical personnel and material to assist in their care.

ARTICLE 13

The present Convention shall apply to the wounded and sick belonging to the following categories:

(1) Members of the armed forces of a Party to the conflict as well as members of militias or volunteer corps forming part of these armed forces;

(2) Members of other militias and members of other volunteer corps, including those of organised resistance movements, belonging to a Party to the conflict and operating in or outside their own territory, even if this territory is occupied, provided that these militias or volunteer corps including these organised resistance movements fulfil the following conditions:

(a) that of being commanded by a person responsible for his subordinates;

(b) that of having a fixed distinctive sign recognisable at a distance;

(c) that of carrying arms openly;

(d) that of conducting their operations in accordance with the laws and customs of war.

(3) Members of regular armed forces who profess allegiance to a Government or an authority not recognised by the Detaining Power;

(4) Persons who accompany the armed forces without actually being members thereof, such as civil members of military aircraft crews, war correspondents, supply contractors, members of labour units or of services responsible for the welfare of the military,

provided that they have received authorisation from the armed forces which they accompany;

(5) Members of crews including masters, pilots and apprentices of the merchant marine and the crews of civil aircraft of the Parties to the conflict, who do not benefit by more favourable treatment under any other provisions in international law;

(6) Inhabitants of a non-occupied territory who on the approach of the enemy spontaneously take up arms to resist the invading forces, without having had time to form themselves into regular armed units, provided they carry arms openly and respect the laws and customs of war.

ARTICLE 14

Subject to the provisions of the foregoing Article, the wounded and sick of a belligerent who fall into enemy hands shall be prisoners of war, and the provisions of international law concerning prisoners of war shall apply to them.

ARTICLE 15

At all times, and particularly after an engagement, Parties to the conflict shall without delay take all possible measures to search for and collect the wounded and sick, to protect them against pillage and ill-treatment, to ensure their adequate care, and to search for the dead and prevent their being despoiled.

Whenever circumstances permit, an armistice, or a suspension of fire shall be arranged, or local arrangements made to permit the removal, exchange and transport of the wounded left on the battlefield.

Likewise, local arrangements may be concluded between

/Parties

Parties to the conflict for the removal or exchange of wounded and sick from a besieged or encircled area, and for the passage of medical and religious personnel and equipment on their way to that area.

ARTICLE 16

Parties to the conflict shall record as soon as possible in respect of each wounded, sick or dead person of the adverse Party falling into their hands, any particulars which may assist in their identification.

These records should if possible include:

(a) designation of the Power on which he depends;

(b) army, regimental, personal or serial number;

(c) surname;

(d) first name or names;

(e) date of birth;

(f) any other particulars shown on his identity card or disc;

(g) date and place of capture or death;

(h) particulars concerning wounds or illness, or cause of death.

As soon as possible the above mentioned information shall be forwarded to the Information Bureau described in Article 122 of the Geneva Convention of August 12, 1949, relative to the Treatment of Prisoners of War which shall transmit this information to the Power on which these persons depend through the intermediary of the Protecting Power and of the Central Prisoners of War Agency.

Parties to the conflict shall prepare and forward to each other through the same bureau, certificates of death or duly authenticated lists of the dead. They shall likewise collect and forward through the same bureau one half of a double identity disc, last wills or other documents of

/importance

importance to the next of kin, money and in general all articles of an intrinsic or sentimental value, which are found on the dead. These articles, together with unidentified articles, shall be sent in sealed packets, accompanied by statements giving all particulars necessary for the identification of the deceased owners, and by a complete list of the contents of the parcel.

ARTICLE 17

Parties to the conflict shall ensure that burial or cremation of the dead, carried out individually as far as circumstances permit, is preceded by a careful examination and if possible by a medical examination, of the bodies, with a view to confirming death, establishing identity and enabling a report to be made. One half of the double identity disc, or the identity disc itself if it is a single disc, should remain on the body.

Bodies shall not be cremated except for imperative reasons of hygiene or for motives based on the religion of the deceased. In case of cremation the circumstances and reasons for cremation shall be stated in detail in the detail in the death certificate or on the authenticated list of the dead.

They shall further ensure that the dead are honourably interred, if possible according to the rites of the religion to which they belonged, that their graves are respected, grouped if possible according to the nationality of the deceased, properly maintained and marked so that they may always be found. To this effect, they shall organise at the commencement of hostilities an Official Graves Registration Service, to allow subsequent exhumations and to ensure the identification of bodies, whatever the site of the

graves, and the possible transportation to the home country. These provisions shall likewise apply to the ashes, which shall be kept by the Graves Registration Service until proper disposal thereof in accordance with the wishes of the home country.

As soon as circumstances permit, and at latest at the end of hostilities, these Services shall exchange, through the Information Bureau mentioned in the second paragraph of Article 16, lists showing the exact location and markings of the graves together with particulars of the dead interred therein.

ARTICLE 18

The military authorities may appeal to the charity of the inhabitants voluntarily to collect and care for, under their direction, the wounded and sick, granting persons who have responded to this appeal the necessary protection and facilities. Should the adverse party take or retake control of the area, he shall likewise grant these persons the same protection and the same facilities.

The military authorities shall permit the inhabitants and relief societies, even in invaded or occupied areas, spontaneously to collect and care for wounded or sick of whatever nationality. The civilian population shall respect these wounded and sick, and in particular abstain from offering them violence.

No one may ever be molested or convicted for having nursed the wounded or sick.

The provisions of the present Article do not relieve the occupying Power of its obligations to give both physical and moral care to wounded and sick.

CHAPTER III

MEDICAL UNITS AND ESTABLISHMENTS

ARTICLE 19

Fixed establishments and mobile medical units of the Medical Service may in no circumstances be attacked, but shall at all times be respected and protected by the Parties to the conflict. Should they fall into the hands of the adverse Party, their personnel shall be free to pursue their duties, as long as the capturing Power has not itself ensured the necessary care of the wounded and sick found in such establishments and units.

The responsible authorities shall ensure that the said medical establishments and units are, as far as possible, situated in such a manner that attacks against military objectives cannot imperil their safety.

ARTICLE 20

Hospital ships entitled to the protection of the Geneva Convention of August 12, 1949 for the Amelioration of the Condition of Wounded, Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces at Sea, shall not be attacked from the land.

ARTICLE 21

The protection to which fixed establishments and mobile medical units of the Medical Service are entitled shall not cease unless they are used to commit, outside their humanitarian duties, acts harmful to the enemy. Protection may, however, cease only after a due warning has been given, naming, in all appropriate cases, a reasonable time limit and after such warning has remained unheeded.

ARTICLE 22

The following conditions shall not be considered as

/depriving

depriving a medical unit or establishment of the protection guaranteed by Article 19:

(1) That the personnel of the unit or establishment are armed, and that they use the arms in their own defence, or in that of the wounded and sick in their charge.

(2) That in the absence of armed orderlies, the unit or establishment is protected by a picket or by sentries or by an escort.

(3) That small arms and ammunition taken from the wounded and sick, and which have not yet been handed to the proper service, are found in the unit or establishment.

(4) That personnel and material of the veterinary service are found in the unit or establishment, without forming an integral part thereof.

(5) That the humanitarian activities of medical units and establishments or of their personnel extend to the care of civilian wounded or sick.

ARTICLE 23

In time of peace, the Contracting Parties and, after the outbreak of hostilities, the Parties thereto, may establish in their own territory and, if the need arises, in occupied areas, hospital zones and localities so organised as to protect the wounded and sick from the effects of war, as well as the personnel entrusted with the organisation and administration of these zones and localities and with the care of the persons therein assembled.

Upon the outbreak and during the course of hostilities, the Parties concerned may conclude agreements on mutual recognition of the hospital zones and localities they have created. They may for this purpose implement the provisions of the Draft Agreement annexed to the present Convention, with such amendments as they may consider necessary.

/The

The Protecting Powers and the International Committee of the Red Cross are invited to lend their good offices in order to facilitate the institution and recognition of these hospital zones and localities.

CHAPTER IV

PERSONNEL

ARTICLE 24

Medical personnel exclusively engaged in the search for, or the collection, transport or treatment of the wounded or sick, or in the prevention of disease, staff exclusively engaged in the administration of medical units and establishments, as well as chaplains attached to the armed forces, shall be respected and protected in all circumstances.

ARTICLE 25

Members of the armed forces specially trained for employment, should the need arise, as hospital orderlies, nurses or auxiliary stretcher-bearers, in the search for or the collection, transport or treatment of the wounded and sick shall likewise be respected and protected if they are carrying out these duties at the time when they come into contact with the enemy or fall into his hands.

ARTICLE 26

The staff of National Red Cross Societies and that of other Voluntary Aid Societies, duly recognised and authorised by their Governments, who may be employed on the same duties as the personnel named in Article 24, are placed on the same footing as the personnel named in the said Article, provided that the staff of such societies are subject to military laws and regulations.

/Each

Each High Contracting Party shall notify to the other, either in time of peace or at the commencement of, or during hostilities, but in any case before actually employing them, the names of the societies which it has authorised, under its responsibility, to render assistance to the regular medical service of its armed forces.

ARTICLE 27

A recognised Society of a neutral country can only lend the assistance of its medical personnel and units to a Party to the conflict with the previous consent of its own Government and the authorisation of the Party to the conflict concerned. That personnel and those units shall be placed under the control of that Party to the conflict.

The neutral Government shall notify this consent to the adversary of the State which accepts such assistance. The Party to the conflict who accepts such assistance is bound to notify the adverse Party thereof before making any use of it.

In no circumstances shall this assistance be considered as interference in the conflict.

The members of the personnel named in the first paragraph shall be duly furnished with the indentity cards provided for in Article 40 before leaving the neutral country to which they belong.

ARTICLE 28

Personnel designated in Articles 24 and 26 who fall into the hands of the adverse Party, shall be retained only in so far as the state of health, the spiritual needs and the number of prisoners of war require.

Personnel thus retained shall not be deemed prisoners

/of

of war. Nevertheless they shall at least benefit by all the provisions of the Geneva Convention of August 12, 1949, relative to the Treatment of Prisoners of War. Within the framework of the military laws and regulations of the Detaining Power, and under the authority of its competent service, they shall continue to carry out, in accordance with their professional ethics, their medical and spiritual duties on behalf of prisoners of war, preferably those of the armed forces to which they themselves belong. They shall further enjoy the following facilities for carrying out their medical or spiritual duties:

(a) They shall be authorised to visit periodically the prisoners of war in labour units or hospitals outside the camp. The Detaining Power shall put at their disposal the means of transport required.

(b) In each camp the senior medical officer of the highest rank shall be responsible to the military authorities of the camp for the profesisonal activity of the retained medical personnel. To that end, from the outbreak of hostilities, the Parties to the conflict shall agree regarding the corresponding seniority of the ranks of their medical personnel, including those of the societies designated in Article 26. In all questions arising out of their duties, this medical officer, and the chaplains, shall have direct access to the military and medical authorities of the camp who shall grant them the facilities they may require for correspondence relating to these questions.

(c) Although retained personnel in a camp shall be subject to its internal discipline, they shall

/not

not, however, be required to perform any work outside their medical or religious duties.

During hostilities the Parties to the conflict shall make arrangements for relieving where possible retained personnel, and shall settle the procedure of such relief.

None of the preceding provisions shall relieve the Detaining Power of the obligations imposed upon it with regard to the medical and spiritual welfare of the prisoners of war.

ARTICLE 29

Members of the personnel designated in Article 25 who have fallen into the hands of the enemy, shall be prisoners of war, but shall be employed on their medical duties in so far as the need arises.

ARTICLE 30

Personnel whose retention is not indispensable by virtue of the provisions of Article 28 shall be returned to the Party to the conflict to whom they belong, as soon as a road is open for their return and military requirements permit.

Pending their return, they shall not be deemed prisoners of war. Nevertheless they shall at least benefit by all the provisions of the Geneva Convention of August 12, 1949, concerning the Treatment of Prisoners of War. They shall continue to fulfil their duties under the orders of the adverse Party and shall preferably be engaged in the care of the wounded and sick of the Party to the conflict to which they themselves belong.

On their departure, they shall take with them the effects, personal belongings, valuables and instruments belonging to them.

/ARTICLE 31

ARTICLE 31

The selection of personnel for return under Article 30 shall be made irrespective of any consideration of race, religion or political opinion, but preferably according to the chronological order of their capture and their state of health.

As from the outbreak of hostilities, Parties to the conflict may determine by special agreement the percentage of personnel to be retained, in proportion to the number of prisoners and the distribution of the said personnel in the camps.

ARTICLE 32

Persons designated in Article 27 who have fallen into the hands of the adverse Party may not be detained.

Unless otherwise agreed, they shall have permission to return to their country, or if this is not possible, to the territory of the Party to the conflict in whose service they were, as soon as a route for their return is open and military considerations permit.

Pending their release, they shall continue their work under the direction of the adverse Party; they shall preferably be engaged in the care of the wounded and sick of the Party to the conflict in whose service they were.

On their departure, they shall take with them their effects, personal articles and valuables and the instruments, arms and if possible the means of transport belonging to them.

The Parties to the conflict shall secure to this personnel, while in their power, the same food, lodging, allowances and pay as are granted to the coresponding personnel of their armed forces. The food shall in any case be

/sufficient

sufficient as regards quantity, quality and variety to keep the said personnel in a normal state of health.

CHAPTER V

BUILDINGS AND MATERIAL

ARTICLE 33

The material of mobile medical units of the armed forces which fall into the hands of the enemy, shall be reserved for the care of wounded and sick.

The buildings, material and stores of fixed medical establishments of the armed forces shall remain subject to the laws of war, but may not be diverted from that purpose as long as they are required for the care of wounded and sick. Nevertheless, the commanders of forces in the field may make use of them, in case of urgent military necessity, provided that they make previous arrangements for the welfare of the wounded and sick who are nursed in them.

The material and stores defined in the present Article shall not be intentionally destroyed.

ARTICLE 34

The real and personal property of aid societies which are admitted to the privileges of the Convention shall be regarded as private property.

The right of requisition recognised for belligerents by the laws and customs of war shall not be exercised except in case of urgent necessity, and only after the welfare of the wounded and sick has been ensured.

CHAPTER VI

MEDICAL TRANSPORTS

ARTICLE 35

Transports of wounded and sick or of medical equipment

/shall

shall be respected and protected in the same way as mobile medical units.

Should such transports or vehicles fall into the hands of the adverse Party, they shall be subject to the laws of war, on condition that the Party to the conflict who captures them shall in all cases ensure the care of the wounded and sick they contain.

The civilian personnel and all means of transport obtained by requisition shall be subject to the general rules of international law.

ARTICLE 36

Medical aircraft, that is to say, aircraft exclusively employed for the removal of wounded and sick and for the transport of medical personnel and equipment, shall not be attacked, but shall be respected by the belligerents, while flying at heights, times and on routes specifically agreed upon between the belligerents concerned.

They shall bear, clearly marked, the distinctive emblem prescribed in Article 38, together with their national colours, on their lower, upper and lateral surfaces. They shall be provided with any other markings or means of indentification that may be agreed upon between the belligerents upon the outbreak or during the course of hostilities.

Unless agreed otherwise, flights over enemy or enemy-occupied territory are prohibited.

Medical aircraft shall obey every summons to land. In the event of a landing thus imposed, the aircraft with its occupants may continue its flight after examination, if any.

In the event of an involuntary landing in enemy or enemy-occupied territory, the wounded and sick, as well as

/the crew

the crew of the aircraft shall be prisoners of war. The medical personnel shall be treated according to Article 24 and following.

ARTICLE 37

Subject to the provisions of the second paragraph, medical aircraft of Parties to the conflict may fly over the territory of neutral Powers, land on it in case of necessity, or use it as a port of call. They shall give the neutral Powers previous notice of their passage over the said territory and obey all summons to alight, on land or water. They will be immune from attack only when flying on routes, at heights and at times specifically agreed upon between the Parties to the conflict and the neutral Power concerned.

The neutral Powers may, however, place conditions or restrictions on the passage or landing of medical aircraft on their territory. Such possible conditions or restrictions shall be applied equally to all Parties to the conflict.

Unless agreed otherwise between the neutral Power and the Parties to the conflict, the wounded and sick who are disembarked, with the consent of the local authorities, on neutral territory by medical aircraft, shall be detained by the neutral Power in such a manner that they cannot again take part in operations of war where so required by international law. The cost of their accommodation and internment shall be borne by the Power on which they depend.

CHAPTER VII

THE DISTINCTIVE EMBLEM

ARTICLE 38

As a compliment to Switzerland, the heraldic emblem

/of

of the red cross on a white ground, formed by reversing the Federal colours, is retained as the emblem and distinctive sign of the Medical Service of armed forces.

Nevertheless, in the case of countries which already use as emblem, in place of the red cross, the red crescent or the red lion and sun on a white ground, those emblems are also recognized by the terms of the present Convention.

ARTICLE 39

Under the direction of the competent military authority, the emblem shall be displayed on the flags, armlets and on all equipment employed in the Medical Service.

ARTICLE 40

The personnel designated in Article 24 and in Articles 26 and 27 shall wear, affixed to the left arm, a water-resistant armlet bearing the distinctive emblem, issued and stamped by the military authority.

Such personnel, in addition to the identity disc mentioned in Article 16, shall also carry a special identity card bearing the distinctive emblem. This card shall be water-resistant and of such size that it can be carried in the pocket. It shall be worded in the national language, shall mention at least the full name, the date of birth, the rank and the service number of the bearer, and shall state in what capacity he is entitled to the protection of the present Convention. The card shall bear the photograph of the owner and also either his signature or his finger-prints or both. It shall be embossed with the stamp of the military authority.

The identity card shall be uniform throughout the same armed forces and, as far as possible, of a similar type in the armed forces of the Contracting Parties. The Parties

/to

to the conflict may be guided by the model which is annexed, by way of example, to the present Convention. They shall inform each other, at the outbreak of hostilities, of the model they are using. Identity cards should be make out, if possible, at least in duplicate, one copy being kept by the home country.

In no circumstances may the said personnel be deprived of their insignia or identity cards nor of the right to wear the armlet. In case of loss, they shall be entitled to receive duplicates of the cards and to have the insignia replaced.

ARTICLE 41

The personnel designated in Article 25 shall wear, but only while carrying out medical duties, a white armlet bearing in its centre the distinctive sign in miniature; the armlet shall be issued and stamped by the military authority.

Military identity documents to be carried by this type of personnel shall specify what special training they have received, the temporary character of the duties they are engaged upon, and their authority for wearing the armlet.

ARTICLE 42

The distinctive flag of the Convention shall be hoisted only over such medical units and establishments as are entitled to be respected under the Convention, and only with the consent of the military authorities.

In mobile units, as in fixed establishments, it may be accompanied by the national flag of the Party to the conflict to which the unit or establishment belongs.

Nevertheless, medical units which have fallen into

/the

the hands of the enemy shall not fly any flag other than that of the Convention.

Parties to the conflict shall take the necessary steps, in so far as military considerations permit, to make the distinctive emblems indicating medical units and establishments clearly visible to the enemy land, air or naval forces, in order to obviate the possibility of any hostile action.

ARTICLE 43

The medical units belonging to neutral countries, which may have been authorised to lend their services to a belligerent under the conditions laid down in Article 27, shall fly along with the flag of the Convention, the national flag of that belligerent, wherever the latter makes use of the faculty conferred on him by Article 42.

Subject to orders to the contrary by the responsible military authorities, they may, on all occasions, fly their national flag, even if they fall into the hands of the adverse Party.

ARTICLE 44

With the exception of the cases mentioned in the following paragraphs of the present Article, the emblem of the Red Cross on a white ground and the words "Red Cross" or "Geneva Cross" may not be employed, either in time of peace or in time of war, except to indicate or to protect the medical units and establishments, the personnel and material protected by the present Convention and other Conventions dealing with similar matters. The same shall apply to the emblems mentioned in Article 38, second paragraph, in respect of the countries which use them. The National Red Cross

/Societies

Societies and other Societies designated in Article 26 shall have the right to use the distinctive emblem conferring the protection of the Convention only within the framework of the present paragraph.

Furthermore, National Red Cross (Red Crescent, Red Lion and Sun) Societies may, in time of peace, in accordance with their national legislation, make use of the name and emblem of the Red Cross for their other activities which are in conformity with the principles laid down by the International Red Cross Conferences. When those activities are carried out in time of war, the conditions for the use of the emblem shall be such that it cannot be considered as conferring the protection of the Convention; the emblem shall be comparatively small in size and may not be placed on armlets or on the roofs of buildings.

The international Red Cross organizations and their duly authorised personnel shall be permitted to make use, at all times, of the emblem of the Red Cross on a white ground.

As an exceptional measure, in conformity with national legislation and with the express permission of one of the National Red Cross (Red Crescent, Red Lion and Sun) Societies, the emblem of the Convention may be employed in time of peace to identify vehicles used as ambulances and to mark the position of aid stations exclusively assigned to the purpose of giving free treatment to the wounded or sick.

CHAPTER VIII

EXECUTION OF THE CONVENTION

ARTICLE 45

Each Party to the conflict, acting through its commanders-in-chief, shall ensure the detailed execution of the

/preceding

preceding Articles, and provide for unforeseen cases, in conformity with the general principles of the present Convention.

ARTICLE 46

Reprisals against the wounded, sick, personnel, buildings or equipment protected by the Convention are prohibited.

ARTICLE 47

The High Contracting Parties undertake, in time of peace as in time of war, to disseminate the text of the present Convention as widely as possible in their respective countries, and, in particular, to include the study thereof in their programmes of military and, if possible, civil instruction, so that the principles thereof may become known to the entire population, in particular to the armed fighting forces, the medical personnel and the chaplains.

ARTICLE 48

The High Contracting Parties shall communicate to one another through the Swiss Federal Council and, during hostilities through the Protecting Powers, the official translations of the present Convention, as well as the laws and regulations which they may adopt to ensure the application thereof.

CHAPTER IX

REPRESSION OF ABUSES AND INFRACTIONS

ARTICLE 49

The High Contracting Parties undertake to enact any legislation necessary to provide effective penal sanctions for persons committing, or ordering to be committed, any of the grave breaches of the present Convention defined in the

/following

following Article.

Each High Contracting Party shall be under the obligation to search for persons alleged to have committed, or to have ordered to be committed, such grave breaches, and shall bring such persons, regardless of their nationality, before its own courts. It may also, if it prefers, and in accordance with the provisions of its own legislation, hand such persons over for trial to another High Contracting Party concerned, provided such High Contracting Party has made out a "prima facie" case.

Each High Contracting Party shall take measures necessary for the suppression of all acts contrary to the provisions of the present Convention other than the grave breaches defined in the following Article.

In all circumstances, the accused persons shall benefit by safeguards of proper trial and defence, which shall not be less favourable than those provided by Article 105 and those following of the Geneva Convention of August 12, 1949, relative to the Treatment of Prisoners of War.

ARTICLE 50

Grave breaches to which the preceding Article relates shall be those involving any of the following acts, if committed against persons or property protected by the Convention: wilful killing, torture or inhuman treatment, including biological experiments, wilfully causing great suffering or serious injury to body or health, and extensive destruction and appropriation of property, not justified by military necessity and carried out unlawfully and wantonly.

ARTICLE 51

No High Contracting Party shall be allowed to absolve itself or any other High Contracting Party of any liability

/incurred

incurred by itself or by another High Contracting Party in respect of breaches referred to in the preceding Article.

ARTICLE 52

At the request of a Party to the conflict, an enquiry shall be instituted, in a manner to be decided between the interested Parties, concerning any alleged violation of the Convention.

If agreement has not been reached concerning the procedure for the enquiry, the Parties should agree on the choice of an umpire who will decide upon the procedure to be followed.

Once the violation has been established, the Parties to the conflict shall put an end to it and shall repress it within the briefest possible delay.

ARTICLE 53

The use by individuals, societies, firms or companies either public or private, other than those entitled thereto under the present Convention, of the emblem or the designation "Red Cross" or "Geneva Cross", or any sign or designation constituting an imitation thereof, whatever the object of such use, and irrespective of the date of its adoption, shall be prohibited at all times.

By reason of the tribute paid to Switzerland by the adoption of the reversed Federal colours, and of the confusion which may arise between the arms of Switzerland and the distinctive emblem of the Convention, the use by private individuals, societies or firms, of the arms of the Swiss Confederation, or of marks constituting an imitation, whether as trademarks or commercial marks, or as parts of such marks, or for a purpose contrary to commercial honesty, or in

/circumstances

circumstances capable of wounding Swiss national sentiment, shall be prohibited at all times.

Nevertheless, such High Contracting Parties as were not party to the Geneva Convention of July 27, 1929, may grant to prior users of the emblems, designations, signs or marks designated in the first paragraph, a time limit not to exceed three years from the coming into force of the present Convention to discontinue such use, provided that the said use shall not be such as would appear, in time of war, to confer the protection of the Convention.

The prohibition laid down in the first paragraph of the present Article shall also apply, without effect on any rights acquired through prior use, to the emblems and marks mentioned in the second paragraph of Article 38.

ARTICLE 54

The High Contracting Parties shall, if their legislation is not already adequate, take measures necessary for the prevention and repression, at all times, of the abuses referred to under Article 53.

FINAL PROVISIONS

ARTICLE 55

The present Convention is established in English and in French. Both texts are equally authentic.

The Swiss Federal Council shall arrange for official translations of the Convention to be made in the Russian and Spanish languages.

ARTICLE 56

The present Convention, which bears the date of this day, is open to signature until February 12, 1950, in the name of the Powers represented at the Conference which

/opened

opened at Geneva on April 21, 1949; furthermore, by Powers not represented at that Conference of but which are parties to the Geneva Conventions of 1864, 1906 or 1929 for the Relief of the Wounded and Sick of Armies in the Field.

ARTICLE 57

The present Convention shall be ratified as soon as possible and the ratifications shall be deposited at Berne.

A record shall be drawn up of the deposit of each instrument of ratification and certified copies of this record shall be transmitted by the Swiss Federal Council to all the Powers in whose name the Convention has been signed, or whose accession has been notified.

ARTICLE 58

The present Convention shall come into force six months after not less than two instruments of ratification have been deposited.

Thereafter, it shall come into force for each High Contracting Party six months after the deposit of the instrument of ratification.

ARTICLE 59

The present Convention replaces the Conventions of August 22, 1864, July 6, 1906, and July 27, 1929, in relations between the High Contracting Parties.

ARTICLE 60

From the date of its coming into force, it shall be open to any Power in whose name the present Convention has not been signed, to accede to this Convention.

ARTICLE 61

Accessions shall be notified in writing to the Swiss

/Federal

Federal Council, and shall take effect six months after the date on which they are received.

The Swiss Federal Council shall communicate the accessions to all the Powers in whose name the Convention has been signed, or whose accession has been notified.

ARTICLE 62

The situations provided for in Articles 2 and 3 shall give immediate effect to ratifications deposited and accessions notified by the Parties to the conflict before or after the beginning of hostilities or occupation. The Swiss Federal Council shall communicate by the quickest method any ratifications or accessions received from Parties to the conflict.

ARTICLE 63

Each of the High Contracting Parties shall be at liberty to denounce the present Convention.

The denunciation shall be notified in writing to the Swiss Federal Council, which shall transmit it to the Governments of all the High Contracting Parties.

The denunciation shall take effect one year after the notification thereof has been made to the Swiss Federal Council. However, a denunciation of which notification has been made at a time when the denouncing Power is involved in a conflict shall not take effect until peace has been concluded, and until after operations connected with release and repatriation of the persons protected by the present Convention have been terminated.

The denunciation shall have effect only in respect of the denouncing Power. It shall in no way impair the obligations which the Parties to the conflict shall remain bound to fulfil by virtue of the principles of the law of nations,

/as

as they result from the usages established among civilised peoples, from the laws of humanity and the dictates of the public conscience.

ARTICLE 64

The Swiss Federal Council shall register the present Convention with the Secretariat of the United Nations. The Swiss Federal Council shall also inform the Secretariat of the United Nations of all ratifications, accessions and denunciations received by it with respect to the present Convention.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, having deposited their respective full powers, have signed the present Convention.

DONE at Geneva this day of August 12, 1949, in the English and French languages. The original shall be deposited in the archives of the Swiss Confederation. The Swiss Federal Council shall transmit certified copies thereof to each of the signatory and acceding States.

ANNEX I

Draft Agreement

Relating to Hospital Zones and Localities

ARTICLE 1

Hospital zones shall be strictly reserved for the persons named in Article 23 of the Geneva Convention for the Amelioration of Condition of the Wounded and Sick in the Armed Forces in the Field of August 12, 1949, and for the personnel entrusted with the organisation and administration of these zones and localities, and with the care of the

/persons

persons therein assembled.

Nevertheless, persons whose permanent residence is within such zones shall have the right to stay there.

ARTICLE 2

No persons residing, in whatever capacity, in a hospital zone shall perform any work, either within or without the zone, directly connected with military operations or the production of war material.

ARTICLE 3

The Power establishing a hospital zone shall take all necessary measures to prohibit access to all persons who have no right of residence or entry therein.

ARTICLE 4

Hospital zones shall fulfil the follwoing conditions:

(a) They shall comprise only a small part of the territory governed by the Power which has established them.

(b) They shall be thinly populated in relation to the possibilities of accommodation.

(c) They shall be far removed and free from all military objectives, or large industrial or administrative establishments.

(d) They shall not be situated in areas which, according to every probability, may become important for the conduct of the war.

ARTICLE 5

They shall be subject to the following obligations:

(a) The lines of communication and means of transport which hospital zones possess shall not be used for the transport of military personnel or material,

/even

even in transit.

(b) They shall in no case be defended by military means.

ARTICLE 6

Hospital zones shall be marked by means of red crosses (red crescents, red lions and suns) on a white background placed on the outer precincts and on the buildings. They may be similarly marked at night by means of appropriate illumination.

ARTICLE 7

The Powers shall communicate to all the Contracting Parties in peacetime or on the outbreak of hostilities, a list of the hospital zones in the territories governed by them. They shall also give notice of any new zones set up during hostilities.

As soon as the adverse Party has received the above mentioned notification, the zone shall be regularly constituted.

If, however, the adverse Party considers that the conditions of the present agreement have not been fulfilled, it may refuse to recognise the zone by giving immediate notice thereof to the Party responsible for the said zone; or may make its recognition of such zone dependent upon the institution of the control provided for in Article 8.

ARTICLE 8

Any Power having recognised one or several hospital zones instituted by the adversary shall be entitled to demand control by one or more Special Committees, for the purpose of ascertaining if the zones fulfil the conditions and obligations stipulated in the present agreement.

To this effect the members of the Special Committees

/shall

shall at all times have free access to the various zones and may even reside there permanently. They shall be given all facilities for their duties of inspection.

ARTICLE 9

Should the Special Committees note any facts which they consider contrary to the stipulations of the present agreement, they shall at once draw the attention of the Power governing the said zone to these facts, and shall fix a time limit of five days within which the matter should be rectified. They shall duly notify the Power who has recognised the zone.

If, when the time limit has expired, the Power governing the zone has not complied with the warning, the adverse Party may declare that it is no longer bound by the present agreement in respect of the said zone.

ARTICLE 10

Any Power setting up one or more hospital zones and localities, and the adverse Parties to whom their existence has been notified, shall nominate or have nominated by neutral Powers, the persons who shall be members of the Special Committees mentioned in Articles 8 and 9.

ARTICLE 11

In no circumstances may hospital zones be the object of attack. They shall be protected and respected at all times by the Parties to the conflict.

ARTICLE 12

In the case of occupation of a territory, the hospital zones therein shall continue to be respected and utilised as such.

Their purpose may, however, be modified by the Occupying Power, on condition that all measures are taken to ensure

/the

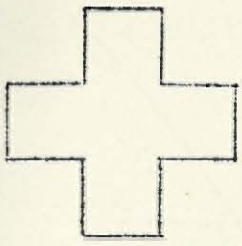
the safety of the persons accommodated.

ARTICLE 13

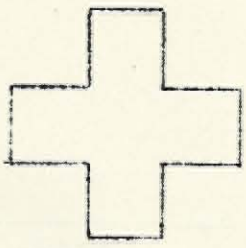
The present agreement shall also apply to localities which the Powers may utilise for the same purposes as hospital zones.

ANNEXE II

Front

(Space reserved for the name of the country and military authority issuing this card)

IDENTITY CARD

for members of medical and religious personnel attached to the armed forces.

Surname ....

First names .....

Date of Birth .....

Rank .....

Army Number .....

The bearer of this card is protected by the Geneva Convention of August 12, 1949, for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field, in his capacity as

.....

Date of issue Number of Card

....

Reverse Side

Photo of bearer

Signature of bearer or fingerprints or both

Embossed stamp of military authority issuing card

Height	Eyes	Hair
.....	.....	.....

Other distinguishing marks .....

.....

.....

.....

.....

อนุสัญญาเจนีวา
เพื่อให้ผู้บาดเจ็บหรือป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบ
มีสภาวะดีขึ้น
ลงวันที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2492

ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจเต็มของรัฐบาล ที่ได้มีผู้แทนไปในการประชุมทางการทูตที่ได้จัดให้มีขึ้น ณ เมืองเจนีวา ตั้งแต่วันที่ ๒๑ เมษายน ถึงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เพื่อแก้ไขอนุสัญญาเจนีวา ว่าด้วยการบรรเทาทุกข์ผู้ยากเจ็บและป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบ ฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๙ ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ส่วนที่ ๑

บททั่วไป

ข้อ ๑

บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะเคารพและจะจัดประกันให้เคารพอนุสัญญานี้ในทุกพฤติการณ์

ข้อ ๒

นอกจากบทบัญญัติที่จะต้องใช้บังคับในยามสงบแล้ว ให้ใช้อนุสัญญาฉบับนี้บังคับแก่บรรดากรณีสงครามที่ได้มีการประกาศ หรือกรณีพิพาทกันด้วยอาวุธอย่างอื่นใดซึ่งอาจเกิดขึ้นระหว่างอัครภาคีผู้ทำสัญญาสองฝ่ายหรือกว่านั้นขึ้นไป แม้ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะมิได้รับรองว่ามีสถานะสงครามก็ตาม

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บรรดากรณีการยึดครองอาณาเขตบางส่วนหรือทั้งหมดของอัครภาคีผู้ทำสัญญาด้วย แม้ว่าการยึดครองดังกล่าวจะมิได้ประสบการต่อต้านด้วยอาวุธก็ตาม

แม้ว่าประเทศที่พิพาทกันประเทศหนึ่งจะมิได้เป็นภาคีอนุสัญญาฉบับนี้ก็ตาม ประเทศที่เป็นภาคียังคงมีความผูกพันกันตามอนุสัญญานี้ ในความสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน ยิ่งกว่านั้น บรรดาประเทศดังกล่าวแล้ว ยังต้องมีความผูกพันตามอนุสัญญานี้ในการสัมพันธ์กับประเทศที่มิได้เป็นภาคีนั้นด้วย หากว่าประเทศนั้นยอมรับและใช้ขทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้

ข้อ ๓

ในกรณีที่การพิพาทกันด้วยอาวุธอันมิได้มีลักษณะเป็นกรณีระหว่างประเทศ เกิดขึ้นในอาณาเขตของอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องมีความผูกพันที่จะใช้ขทบัญญัติต่อไปนี้อย่างน้อย คือ

๑) บุคคลซึ่งมิได้เข้าร่วมในการสู้รบโดยตรง รวมทั้งผู้สังกัดในกองทัพซึ่งได้วางอาวุธแล้ว และผู้ซึ่งถูกกันออกจากการต่อสู้ เพราะป่วยไข้ บาดเจ็บ ถูกกักคุม หรือเพราะเหตุอื่นใดก็ดี ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ จะต้องได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม โดยไม่คำนึงถึงลักษณะความแตกต่างอันเป็นผลเสื่อมเสียเนื่องมาแต่เชื้อชาติ ผิว ศาสนา หรือลัทธิความเชื่อถือ เพศ กำเนิด หรือความมั่งมี หรือเหตุอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน

เพื่อการนี้ บรรดาการกระทำต่อไปนี้ แก่บุคคลดังกล่าวข้างต้น เป็นอันห้าม และคงห้ามต่อไปไม่ว่าในกาละและเทศะใด คือ

ก) การประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การฆาตกรรมทุกชนิด การตัดทอนอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใด การทำทารุณกรรม และการทรมาน

ข) การจับตัวไปเป็นประกัน

ค) การทำลายเกียรติยศแห่งบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติให้เป็นที่อับอายขายหน้าและเสื่อมทรามต่ำช้า

ง) การตัดสินลงโทษและการปฏิบัติการตามคำตัดสินโดยไม่มีคำพิพากษาของศาลที่ได้ตั้งขึ้นตามระเบียบอันเป็นการให้หลักประกันความยุติธรรม ซึ่งอารยชนทั้งหลายยอมรับนับถือว่าเป็นสิ่งซึ่งไม่อาจจะละเว้นเสียได้

๒) ให้รวบรวมและรักษาผู้ป่วยและผู้บาดเจ็บ

องค์การมนุษยธรรมซึ่งไม่ลำเอียงทางฝ่ายใด เช่นคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ อาจเสนอบริการของตนให้แก่ภาคีคู่พิพาทก็ได้

ภาคีคู่พิพาทควรพยายามนำบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญาทั้งหมดหรือบางส่วนมาใช้บังคับอีกด้วย โดยทำความตกลงกันเป็นพิเศษ

การใช้บทบัญญัติข้างต้นนี้ จะไม่กระทบกระเทือนฐานะทางกฎหมายของภาคีคู่พิพาท

ข้อ ๔

ประเทศที่เป็นกลางจะต้องรับใช้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้โดยอนุโลมสำหรับผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ คลอดจนพนักงานแพทย์และ

อนุศาสนาจารย์แห่งกองทัพของภาคีคู่พิพาท ซึ่งได้รับไว้หรือได้กักกันไว้ในอาณาเขตของตนรวมทั้งสำหรับผู้ตายที่ค้นพบด้วย

ข้อ ๕

สำหรับบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองซึ่งตกอยู่ภายในอำนาจของฝ่ายศัตรูนั้น ให้ใช้อนุสัญญาฉบับนี้จนถึงเวลาที่ได้ส่งตัวกลับคืนสู่ประเทศเดิมแล้วโดยเด็ดขาด

ข้อ ๖

นอกจากความตกลงที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะในข้อ ๑๐, ๑๕, ๒๓, ๒๔, ๓๑, ๓๖ และ ๓๗ แล้ว บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญาอาจทำความตกลงเป็นพิเศษอื่น ๆ สำหรับเรื่องทั้งปวง ซึ่งตนเห็นสมควรทำเป็นบทบัญญัติไว้ต่างหากก็ได้ ห้ามมิให้ทำความตกลงพิเศษใด ๆ อันจะเป็นผลเสื่อมเสียแก่ฐานะของผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ หรือพนักงานแพทย์หรืออนุศาสนาจารย์ ตามที่ได้นิยามไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ หรือกำกัดสิทธิต่าง ๆ ที่อนุสัญญานี้ให้ไว้แก่บุคคลเหล่านั้น

บรรดาผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ ตลอดจนพนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์ จะคงได้รับประโยชน์จากความตกลงต่างๆ เช่นว่านี้ตราบเท่าที่อนุสัญญานี้จะพึงปรับใช้แก่บุคคลเหล่านั้น เว้นแต่เมื่อมีบทบัญญัติที่ชัดกันอย่างชัดแจ้งปรากฏอยู่ในความตกลงที่กล่าวแล้ว หรือในความตกลงที่จะได้ทำขึ้นภายหลัง หรือเมื่อภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้นำระเบียบการต่าง ๆ ที่ดีกว่ามาใช้กับบุคคลเหล่านี้

ข้อ ๗

บรรดาผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ ตลอดจนพนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์ไม่ว่าในพฤติการณ์เช่นไรจะยอมสละสิทธิบางส่วนหรือทั้งหมดที่ตนได้รับตามอนุสัญญาฉบับนี้ และตามความตกลงพิเศษต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในข้อก่อน ในกรณีที่มีความตกลงพิเศษเช่นว่านั้น หาได้ไม่

ข้อ ๘

อนุสัญญาฉบับนี้ ให้ใช้บังคับด้วยความร่วมมือและภายใต้การควบคุมของประเทศที่คุ้มครอง ซึ่งมีหน้าที่พิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของภาคีคู่พิพาท เพื่อการนี้นอกจากพนักงานทูตหรือกงสุลของตนแล้ว ประเทศที่คุ้มครองจะแต่งตั้งผู้แทนจากคนชาติของตนหรือคนชาติของประเทศที่เป็นกลางอื่นอีกก็ได้ ผู้แทนดังกล่าวนี้จะต้องได้รับความเห็นชอบของประเทศที่ตนจะไปปฏิบัติหน้าที่ด้วย

ภาคีคู่พิพาทจะต้องอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติภารกิจของผู้แทนหรือผู้ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครอง อย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผู้แทนหรือผู้ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครอง ไม่ว่าในกรณีใดจะกระทำการเกินหน้าที่ของตนตามอนุสัญญาฉบับนี้หาได้ไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องคำนึงถึงความจำเป็นอันบังคับเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐซึ่งตนไปปฏิบัติหน้าที่ การปฏิบัติหน้าที่ของบุคคลเหล่านี้จะถูกกำกัดเป็นกรณีพิเศษและเป็นการชั่วคราว เมื่อมีความจำเป็นทางทหารเกิดขึ้นเท่านั้น

ข้อ ๙

บทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ ไม่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติทางมนุษยธรรมซึ่งคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ หรือองค์การมนุษยธรรมอื่นใดที่ไม่ลำเอียงทางฝ่ายใดที่รับจะกระทำเพื่อคุ้มครองผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ พนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์และเพื่อบรรเทาทุกข์แก่บุคคลเหล่านั้น โดยได้รับความยินยอมของภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๐

บรรดาภาคีผู้ทำสัญญาอาจจะตกลงกันไม่ว่าเวลาใดที่จะมอบหมายหน้าที่ทั้งปวงอันตกอยู่กับประเทศที่คุ้มครองตามอนุสัญญาฉบับนี้ แก่องค์การใด ๆ ซึ่งให้หลักประกันทั้งปวงในความไม่ลำเอียงและในทางประสิทธิภาพก็ได้

เมื่อผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ หรือพนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์มิได้รับประโยชน์ หรือมิได้รับประโยชน์อีกต่อไปไม่ว่าเพราะเหตุใดจากการปฏิบัติการของประเทศที่คุ้มครองหรือของ องค์การหนึ่ง องค์การใดที่ระบุไว้ในวรรคแรกข้างต้นนั้นแล้ว ให้ประเทศที่กักคุมร้องขอรัฐที่เป็นกลางรัฐหนึ่งรัฐใด หรือองค์การหนึ่งองค์การใดเช่นว่านั้นเข้ารับหน้าที่ทั้งหลาย อันประเทศที่คุ้มครองซึ่งแต่งตั้งโดยภาคีคู่พิพาทปฏิบัติอยู่ตามอนุสัญญาฉบับนี้

ถ้าไม่อาจจัดความคุ้มครองได้ตามนัยดังกล่าวนั้นแล้ว ให้ประเทศที่กักคุมร้องขอหรือรับสนองบริการขององค์การมนุษยธรรม เช่นคณะ

กรรมการกาชาดระหว่างประเทศเป็นต้น ภายในบังคับบทบัญญัติแห่งข้อนี้ ที่จะเข้ารับหน้าที่ในทางมนุษยธรรม ซึ่งประเทศที่คุ้มครองเป็นผู้ปฏิบัติอยู่ตามอนุสัญญาฉบับนี้

ประเทศที่เป็นกลางประเทศใดหรือองค์การใด ซึ่งได้รับเชิญจากประเทศที่เกี่ยวข้องหรือเสนอตนเองเพื่อการนี้ จะต้องปฏิบัติการด้วยความสำนึกในความรับผิดชอบต่อภาคีคู่พิพาทซึ่งผู้ที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาฉบับนี้สังกัดอยู่ และจะต้องให้คำรับรองอันพอเพียงว่าตนอยู่ในฐานะที่จะเข้ารับหน้าที่ตามสมควร และจะปฏิบัติหน้าที่นั้นโดยไม่ลำเอียง

ประเทศต่าง ๆ จะทำความตกลงพิเศษใด ๆ อันขัดต่อบทบัญญัติข้างต้นนี้หาได้ไม่ ในเมื่อประเทศหนึ่งในบรรดาประเทศเหล่านั้นถูกกำกัดเสรีภาพแม้เพียงชั่วคราวก็ดี ในการที่จะเจรจากับประเทศอื่นหรือพันธมิตรของตน โดยเหตุผลอันเกี่ยวกับเหตุการณ์ทางทหาร เฉพาะอย่างยิ่งในเมื่ออาณาเขตทั้งหมดหรืออาณาเขตส่วนใหญ่ของประเทศดังกล่าวถูกยึดครอง

เมื่อใดในอนุสัญญาฉบับนี้ มีข้อความกล่าวถึงประเทศที่คุ้มครองข้อความนั้นให้ใช้แก่องค์การต่าง ๆ เข้ามาแทนตามนัยแห่งข้อนี้

ข้อ ๑๑

ในกรณีที่เห็นว่าเป็นการสมควร เพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่ได้รับความคุ้มครองโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่มีการขัดแย้งกันในระหว่างภาคีคู่พิพาทเกี่ยวกับการใช้หรือการตีความบทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญา

ฉบับนี้ ประเทศที่คุ้มครองจะได้อำนวยความช่วยเหลือเพื่อทำความตกลงในข้อที่เกิดขัดแย้งกันนั้น

เพื่อการนี้ประเทศที่คุ้มครองแต่ละประเทศ จะเข้นโดยการเชื้อเชิญของภาคีฝ่ายหนึ่ง หรือโดยการริเริ่มของตนเองก็ตาม อาจเสนอต่อภาคีคู่พิพาทให้มีการประชุมระหว่างผู้แทนของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ พนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์ก็ได้ ซึ่งถ้าอาจทำได้ก็ให้ประชุมกันในอาณาเขตที่เป็นกลางอันได้จัดเลือกขึ้นตามความเหมาะสม ภาคีคู่พิพาทมีข้อผูกพันที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นผลตามข้อที่ได้เสนอมายังตนเพื่อการนี้ ถ้าจำเป็นประเทศที่คุ้มครองอาจเสนอขอความเห็นชอบจากภาคีคู่พิพาทในตัวบุคคลแห่งประเทศที่เป็นกลาง หรือที่ได้รับการแต่งตั้งโดยคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ซึ่งจะได้รับเชิญให้ร่วมการประชุมดังกล่าวก็ได้

ส่วนที่ ๒

ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้

ข้อ ๑๒

ผู้สังกัดในกองทัพและบุคคลอื่น ๆ ที่จะได้กล่าวถึงในข้อต่อไปนี้ ซึ่งบาดเจ็บหรือป่วยไข้ จะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครองในทุกพฤติการณ์

บุคคลเหล่านี้ จะต้องได้รับการปฏิบัติและรักษาพยาบาลด้วยมนุษยธรรมโดยคู่พิพาทซึ่งตนตกอยู่ในอำนาจ โดยไม่คำนึงถึงลักษณะ

ความแตกต่างอันเป็นผลเสื่อมเสียเนื่องมาแต่เพศ เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง หรือเหตุอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ห้ามประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายของบุคคลเหล่านั้นอย่างเด็ดขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้ามฆาตกรรมหรือกำจัดพันธุ์ ทรมาน หรือใช้ทดลองทางชีววิทยา ห้ามมิให้เจตนาละทิ้งบุคคลเหล่านั้นไว้โดยปราศจากความช่วยเหลือทางแพทย์ หรือโดยปราศจากการรักษาพยาบาล หรือปล่อยไว้ให้ตกอยู่ในสภาพอันเสี่ยงต่อภัยแห่งโรคติดต่อ

สิทธิที่จะได้รับการรักษาพยาบาลก่อนผู้อื่นนั้น จะเป็นอันอนุมัติให้มีขึ้นได้ก็โดยเหตุผลทางแพทย์ที่มีลักษณะด่วนเท่านั้น

สตรีจะต้องได้รับการปฏิบัติโดยได้รับการพิจารณาทุกประการอันสมควรแก่เพศของตน

ภาคีคู่พิพาท ซึ่งมีความจำเป็นต้องละทิ้งผู้บาดเจ็บหรือป่วยไข้ไว้แก่ฝ่ายศัตรู จะต้องจัดให้มีพนักงานแพทย์และเวชภัณฑ์ส่วนหนึ่งไว้เท่าที่ความจำเป็นทางทหารจะอำนวยให้ เพื่อช่วยเหลือรักษาพยาบาลบุคคลเหล่านั้น

ข้อ ๑๓

อนุสัญญาฉบับนี้ให้ใช้แก่บรรดาผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ซึ่งอยู่ในประเภทดังต่อไปนี้ คือ

๑) ผู้สังกัดในกองทัพของภาคีคู่พิพาท รวมทั้งผู้สังกัดในมิลิเชียหรือหน่วยอาสาสมัครซึ่งเป็นส่วนของกองทัพเหล่านั้น

๒) ผู้สังกัดในมิลิเชียและผู้สังกัดหน่วยอาสาสมัครอื่นใด รวมทั้งผู้สังกัดในขบวนต่อต้านที่ได้จัดตั้งขึ้นโดยมีระเบียบ ซึ่งเป็นของ

ภาคีคู่พิพาท และปฏิบัติการอยู่ภายในหรือภายนอกอาณาเขต ของตนเอง แม้ว่าอาณาเขตนั้นจะถูกยึดครองอยู่ หากว่ามีลิเซ่ย์ หรือหน่วยอาสาสมัคร รวมทั้งขบวนต่อต้านที่ได้จัดตั้งโดยมีระเบียบเช่นว่านี้ ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ คือ

ก) มีผู้บัญชาสั่งการอันเป็นบุคคลที่รับผิดชอบสำหรับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา

ข) มีเครื่องหมายที่กำหนดไว้เด่นชัด สามารถจะเห็นได้ในระยะไกล

ค) ถืออาวุธโดยเปิดเผย

ง) ปฏิบัติการรบตามกฎและประเพณีการสงคราม

๓) ผู้สังกัดในกองทัพประจำซึ่งมีความสามิภักดิ์ต่อรัฐบาล หรือเจ้าหน้าที่ที่มิได้รับการรับรองจากประเทศที่กักคุม

๔) บุคคลที่ร่วมอยู่แต่มิได้สังกัดอยู่ในกองทัพนั้นโดยตรง เช่น พนักงานพลเรือนที่สังกัดอยู่ในพวกคนประจำอากาศยานทหาร ผู้สื่อข่าวสงคราม ผู้รับเหมาส่งเสบียง ผู้สังกัดในหน่วยกรรมกร หรือในบริการต่าง ๆ ที่รับผิดชอบต่อสวัสดิภาพของทหาร หากว่าบุคคลเหล่านี้ได้รับอนุมัติจากกองทัพที่ตนได้ร่วมอยู่

๕) บรรดาบุคคลประจำเรือ รวมทั้งนายเรือ คนนำร่อง และผู้ฝึกหัดงานของเรือพาณิชย์และคนประจำอากาศยานพลเรือน ของภาคีคู่พิพาท ซึ่งไม่ได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติที่อนุเคราะห์กว่านี้ ตามบทบัญญัติอื่นแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ

๖) ประชาชนในอาณาเขตที่มิได้ถูกยึดครองซึ่งเมื่อศัตรูประชิดเข้ามา ได้สมัครใจเข้าจับอาวุธเข้าต่อต้านกองทหารที่บุกเข้ามานั้นโดยไม่มีเวลาจัดรวมกันเข้าเป็นหน่วยกองทหารประจำ หากบุคคลเหล่านั้นถืออาวุธโดยเปิดเผยและเคารพต่อกฎและประเพณีการสงคราม

ข้อ ๑๔

ภายใต้บทบัญญัติแห่งข้อ ๑๒ ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ของผู้เป็นฝ่ายในสงครามฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดซึ่งตกอยู่ในอำนาจของฝ่ายศัตรูนั้น ให้ถือว่าเป็นเชลยศึก และให้นำบทบัญญัติแห่งกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับเชลยศึกมาใช้บังคับแก่บุคคลเหล่านั้น

ข้อ ๑๕

ในทุกโอกาสและโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังการปะทะกันแต่ละครั้ง ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดการเท่าที่จะกระทำได้ทุกประการโดยไม่ชักช้า เพื่อค้นหาและเก็บตัวผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ เพื่อให้ความคุ้มครองบุคคลที่ว่านี้จากโจรกรรมและการปฏิบัติอันเลวทราม เพื่อจัดให้ได้รับการรักษาพยาบาลโดยเพียงพอ และเพื่อค้นหาผู้ตายและป้องกันมิให้ร่างถูกทำลาย

ในเมื่อพฤติการณ์จักอำนวยให้ ให้จัดให้มีการสงบศึก หรือการหยุดยิง หรือทำการตกลงเฉพาะท้องถิ่นเพื่อให้สามารถขนย้ายแลกเปลี่ยนและขนส่งผู้บาดเจ็บที่ตกค้างอยู่ในสนามรบ

โดยนัยเดียวกัน ภาคีคู่พิพาททั้งสองฝ่ายอาจทำการตกลงเฉพาะท้องถิ่น เพื่อทำการขนย้ายหรือแลกเปลี่ยนผู้บาดเจ็บและป่วยไข้จากเขตที่ถูกยึดหรือถูกล้อมไว้ และเพื่อให้พนักงานแพทย์และพนักงานทางศาสนาพร้อมด้วยบริภัณฑ์ได้ผ่านไปสู่เขตนั้น ๆ ได้

ข้อ ๑๖

ภาคีคู่พิพาทจะต้องทำบันทึกเป็นหลักฐานแสดงรายการต่าง ๆ เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการจัดทำรูปพรรณของผู้ยาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ตายแต่ละคนของฝ่ายปรปักษ์ที่ตกอยู่ในอำนาจของตน โดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

ถ้าเป็นไปได้ บันทึกนั้นให้มีข้อความดังต่อไปนี้ คือ

ก) ชื่อประเทศซึ่งบุคคลเหล่านั้นสังกัดอยู่

ข) หมายเลขประจำกองทัพ ประจำกรม ประจำตัว หรือหมายเลขลำดับ

ค) นามสกุล

ง) นามตัว

จ) วันเกิด

ฉ) รายการอื่น ๆ ที่ปรากฏในบัตรหรือแผ่นโลหะแสดงรูปพรรณ

ช) วันที่และสถานที่ที่ถูกจับกุมหรือถึงแก่กรรม

ซ) รายละเอียดเกี่ยวกับยาดแผลหรือโรค หรือสาเหตุแห่งมรณกรรม

ข้อความดังกล่าวข้างบนนี้จะต้องจัดส่งให้สำนักงานสนเทศตามที่ระบุไว้ในข้อ ๑๒๒ แห่งอนุสัญญาเจนีวา ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก โดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ สำนักงานนี้จะได้จัดส่งข้อความนี้ต่อไปให้ประเทศซึ่งบุคคลเหล่านี้สังกัดอยู่ โดยผ่านประเทศที่คุ้มครองและสำนักตัวแทนกลางสำหรับเชลยศึก

ภาคีคู่พิพาทต่างฝ่ายจะต้องจัดทำและจัดส่งมรณบัตร หรือบัญชีรายนามผู้ตายอันรับรองว่าถูกต้องแล้ว ให้กันและกันทราบ โดยผ่านทางสำนักงานเดียวกันนั้น โดยนัยเดียวกันต่างฝ่ายจะต้องเก็บและนำส่งแผ่นโลหะแสดงรูปพรรณชนิดคู่ชักหนึ่ง พินัยกรรมฉบับสุดท้ายหรือเอกสารอื่น ๆ ซึ่งมีความสำคัญสำหรับญาติสนิทของผู้ตาย เงิน และโดยทั่ว ๆ ไป บรรดาวัตถุต่าง ๆ ที่มีค่าในตัวของสิ่งของนั้นเองหรือในทางจิตใจ ซึ่งค้นพบในตัวผู้ตาย ให้แก่กันและกัน โดยผ่านสำนักงานเดียวกันนั้น สิ่งของเหล่านั้น รวมทั้งสิ่งของที่ไม่ปรากฏหลักฐานจะได้จัดส่งไปเย็นห่อปิดผนึกประทับตราพร้อมด้วยบันทึกรายการอันจำเป็นเพื่อทราบรูปพรรณของเจ้าของผู้ตายได้ และบัญชีแสดงสิ่งของที่บรรจุไว้ในห่อนั้นโดยครบถ้วนด้วย

ข้อ ๑๗

ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดให้มีการชันสูตรศพอย่างรอบคอบ และถ้าเป็นไปได้ก็ให้มีการชันสูตรศพทางแพทย์เสียแต่ละราย เท่าที่สถานการณ์จะอำนวยให้ก่อนที่จะฝังหรือเผาศพทั้งนั้น เพื่อสามารถยืนยันการตาย จัดทำรูปพรรณผู้ตายและเพื่อทำรายงานขึ้นได้ ชักหนึ่งของแผ่นโลหะแสดงรูปพรรณชนิดคู่ หรือแผ่นโลหะทั้งอัน ถ้าเป็นโลหะชนิดเดียว ให้คงเหลือติดไว้กับตัวผู้ตาย

ห้ามมิให้ทำการเผาศพ นอกจากจะมีเหตุผลทางสุขภาพ ยังคับหรือโดยเหตุทางศาสนาของผู้ตายเท่านั้น ในกรณีที่มีการเผา จะต้องแจ้งพฤติการณ์และเหตุผลที่ต้องทำการเผาไว้โดยละเอียดในมรณบัตรหรือบัญชีรายนามผู้ตายอันรับรองว่า ถูกต้องแล้ว

นอกจากนี้ ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดให้ผู้ตายได้รับการฝังอย่างมีเกียรติ ถ้าเป็นไปได้ให้เป็นไปตามพิธีศาสนาของผู้ตาย ให้หลุมฝังศพของผู้ตายเหล่านั้นได้รับการเคารพ ถ้าสามารถทำได้ให้ฝังรวมกันตามสัญชาติของผู้ตาย โดยให้ได้รับการดูแลอย่างดีและมีเครื่องหมายเพื่อให้ค้นหาได้สมอ เพื่อการนี้เมื่อเริ่มต้นการสู้รบ ภาคีคู่พิพาทจะได้จัดตั้งสำนักงานทะเบียนหลุมฝังศพขึ้นเป็นทางการ เพื่อสามารถให้ทำการขุดศพขึ้นภายหลังและยืนยันศพได้ ไม่ว่าหลุมฝังศพจะตั้งอยู่ในที่ใด และเพื่อสามารถทำการส่งศพคืนไปประเทศเดิมได้ บทบัญญัตินี้ให้เป็นอันใช้โดยนัยเดียวกันสำหรับอัฐิซึ่งสำนักงานทะเบียนหลุมฝังศพจะได้เป็นผู้เก็บรักษาไว้จนกว่าประเทศเดิมจะได้แจ้งความประสงค์ให้ดำเนินการในเรื่องอย่างใด

ในทันทีที่พฤติการณ์จะอำนวยให้และอย่างช้าที่สุดเมื่อการสู้รบสิ้นสุดลงแล้ว ให้สำนักงานดังกล่าวนี้จัดให้มีการแลกเปลี่ยนบัญชีแสดงที่ตั้งและเครื่องหมายหลุมฝังศพอันแน่นอน พร้อมด้วยรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้ตายซึ่งฝังอยู่ ณ ที่นั้น โดยผ่านสำนักงานสนเทศตามที่ได้กล่าวไว้ในวรรคสองแห่งข้อ ๑๖

ข้อ ๑๙

เจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารอาจขอร้องในเมตตาจิตให้ประชาชนมาเก็บและรักษาพยาบาลผู้ยากเจ็บและผู้บาดเจ็บโดยสมัครใจก็ได้ ภายใต้การควบคุมของเจ้าหน้าที่นั้น ๆ โดยให้บุคคลที่ตอบสนองรับคำขอร้องนั้นได้รับความคุ้มครองและความสะดวกต่าง ๆ ที่จำเป็น หากฝ่ายปรปักษ์เข้ายึดหรือกลับยึดอำนาจควบคุมบริเวณนั้นได้ ฝ่ายนั้นก็จะต้องให้การคุ้มครองและความสะดวกเช่นเดียวกันแก่บุคคลดังกล่าวแล้วนั้นต่อไป

เจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารจะต้องอนุญาตให้ประชาชนและสมาคมบรรเทาทุกข์ต่าง ๆ แม้แต่ในบริเวณที่ถูกยึดหรือถูกยึดครองแล้ว ทำการเก็บและรักษาพยาบาลผู้ป่วยเจ็บหรือป่วยไข้ ไม่ว่าสัญชาติใดโดยความสมัครใจได้ พลเมืองพลเรือนจะต้องเคารพผู้ป่วยเจ็บและป่วยไข้เหล่านั้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องละเว้นไม่กระทำทารุณกรรมแก่บุคคลดังกล่าว

ห้ามมิให้แก้แค้นทำความเดือดร้อนหรือลงโทษผู้ที่ได้พยาบาลผู้ป่วยเจ็บหรือป่วยไข้

บทบัญญัติแห่งข้อนี้ไม่เป็นการปลดเปลื้องประเทศที่ยึดครองจากพันธกรณีที่จะต้องดูแลผู้ป่วยเจ็บและป่วยไข้ทั้งในทางร่างกายและทางจิตใจ

ส่วนที่ ๓
หน่วยและสถานที่ทางการแพทย์

ข้อ ๑๙

สถานที่ประจำและหน่วยทางการแพทย์เคลื่อนที่ของบริการแพทย์นั้น ห้ามมิให้ทำการโจมตีเลยไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ ก็ตาม แต่จะต้องได้รับการเคารพและการคุ้มครองจากภาคีคู่พิพาทเสมอไป หากตกไปอยู่ในอำนาจของฝ่ายปรปักษ์ พนักงานของสถานที่และหน่วยดังกล่าวแล้วจะมีเสรีภาพที่จะปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ตราบเท่าที่ประเทศผู้ทำการจับกุมเองยังมิได้จัดความดูแลที่จำเป็นสำหรับผู้ป่วยเจ็บและป่วยไข้ที่ยังอยู่ในสถานที่และหน่วยเหล่านั้น

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจะต้องจัดการเท่าที่สามารถจะทำได้ ให้สถานที่และหน่วยทางการแพทย์ดังกล่าวแล้วตั้งอยู่ในลักษณะที่การโจมตีเป้าทางทหารจะไม่เป็นอันตรายแก่ความปลอดภัยของสถานที่และหน่วยเหล่านั้น

ข้อ ๒๐

เรือพยาบาลที่มีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากอนุสัญญาเห็นว่าเพื่อยังความเข้นไปของผู้ยาดเจ็บ ป่วยไข้ และผู้ที่สังกัดอยู่ในกองทัพซึ่งเรือแตกในท้องทะเลให้ดีขึ้น ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ จะต้องไม่ถูกโจมตีจากภาคพื้นดิน

ข้อ ๒๑

ความคุ้มครองซึ่งสถานที่ประจำและหน่วยทางการแพทย์เคลื่อนที่ของยริการการแพทย์มีสิทธิได้รับนั้น จะไม่ระงับไปเว้นแต่จะใช้สถานที่นั้นๆ นอกหน้าที่ทางมนุษยธรรมเพื่อกระทำการอันเป็นภยันตรายแก่ฝ่ายศัตรู อย่างไรก็ดี ความคุ้มครองจะระงับได้ก็แต่เมื่อได้ให้คำเตือนตามสมควรแล้ว โดยแจ้งกำหนดระยะเวลาอันเหมาะสมตามควรแก่กรณีและคำเตือนเช่นว่านั้นได้ถูกทอดทิ้งละเลยเสีย

ข้อ ๒๒

พฤติการณ์ต่อไปนี้ จะไม่ถือว่าทำให้หน่วยหรือสถานที่ทางการแพทย์ต้องเสียสิทธิแห่งการคุ้มครองตามข้อ ๑๙ คือ

๑. เมื่อเจ้าพนักงานของหน่วยหรือสถานที่มีอาวุธ และใช้อาวุธเพื่อป้องกันตัวหรือป้องกันผู้ยาดเจ็บและผู้ป่วยไข้ในความรับผิดชอบ

๒. เมื่อไม่มีพลพยาบาลที่ถืออาวุธประจำอยู่ หน่วยหรือสถานที่ดังกล่าวนั้นจะได้รับการคุ้มครองจากหน่วย หรือยามรักษาการหรือชุมนุมคุ้มกัน

๓. เมื่อค้นพบอาวุธเล็กและกระสุนในหน่วยหรือสถานที่อันเป็นของที่ยึดมาจากผู้ยาดเจ็บและผู้ป่วยไข้ และยังมิได้ส่งมอบให้แก่เจ้าหน้าที่

๔. เมื่อมีเจ้าพนักงาน "ล" สัมภาระของบริการสัตว์แพทย์อยู่ในหน่วยหรือสถานที่ โดยมิได้เป็นส่วนแห่งหน่วยหรือสถานที่นั้น

๕. เมื่อกิจการในด้านมนุษยธรรมของหน่วยและสถานที่ทางการแพทย์หรือของเจ้าพนักงานประจำหน่วยและสถานที่นั้นขยายรวมถึงการดูแลรักษาบุคคลพลเรือนที่ยาดเจ็บหรือป่วยไข้

ข้อ ๒๓

ในเวลาสงบ บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญา และภายหลังเมื่อได้เกิดการสู้รบขึ้นแล้ว บรรดาผู้เป็นฝ่ายในการสู้รบนั้น อาจจัดตั้งขึ้นในอาณาเขตของตน และถ้าหากมีความจำเป็นเกิดขึ้น อาจจัดตั้งขึ้นในอาณาเขตที่ยึดครอง ซึ่งเขตและท้องที่สำหรับโรงพยาบาลซึ่งได้จัดวางระเบียบขึ้นเพื่อคุ้มครองผู้ยาดเจ็บและผู้ป่วยไข้ให้พ้นจากภัยสงคราม รวมทั้งพนักงานผู้ได้รับมอบหมายในการจัดระเบียบและในการดำเนินกิจการในเขตและท้องที่ดังกล่าวนั้น ทั้งในการให้ความดูแลบุคคลที่รวมกันอยู่ในที่นั้นด้วย

เมื่อมีการสู้รบเกิดขึ้นและระหว่างที่ทำการสู้รบกันอยู่นั้น ภาคีที่เกี่ยวข้องอาจทำความตกลงกันเพื่อรับรองเขตและท้องที่สำหรับโรงพยาบาลซึ่งภาคีเหล่านั้นได้จัดตั้งขึ้นนั้น เพื่อการนี้ ภาคีดังกล่าวแล้วอาจเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งร่างความตกลงซึ่งได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้ โดยการแก้ไขตามที่เห็นว่าเป็นการจำเป็นก็ได้

ประเทศที่คุ้มครองและคณะกรรมการสากลกาชาดจะได้รับเชิญเพื่อให้ความช่วยเหลือในการจัดตั้งและรับรองเขตและท้องที่สำหรับโรงพยาบาลเหล่านี้

ส่วนที่ ๔

พนักงาน

ข้อ ๒๔

พนักงานแพทย์ที่มีหน้าที่โดยเฉพาะในการค้นหา หรือรวบรวม การขนส่งหรือการรักษาพยาบาลผู้บาดเจ็บหรือป่วยไข้ หรือในการป้องกันโรค กับเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่โดยเฉพาะในการบริหารหน่วยและสถานที่ทางการแพทย์ รวมทั้งอนุศาสนาจารย์ประจำกองทัพ จะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครองไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ

ข้อ ๒๕

ผู้สังกัดในกองทัพที่ได้รับการฝึกหัดเป็นพิเศษเพื่อเป็นพลพยาบาล นางพยาบาลหรือผู้ช่วยพลเปล ในเมื่อมีความจำเป็นเกิดขึ้น เพื่อค้นหา หรือรวบรวม ขนส่งหรือรักษาพยาบาลผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ ก็จะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครองเช่นเดียวกัน หากบุคคลดังกล่าวนั้นกระทำหน้าที่เหล่านั้นในขณะที่ติดต่อกับฝ่ายศัตรู หรือเมื่อตกอยู่ในอำนาจของฝ่ายศัตรู

ข้อ ๒๖

เจ้าหน้าที่ของสภากาชาดประจำชาติและของสมาคมอาสาสงเคราะห์อื่น ๆ ที่ได้รับการรับรองและอนุญาตโดยถูกต้องจากรัฐบาลของตนแล้ว ซึ่งอาจทำหน้าที่อย่างเดียวกันกับพนักงานที่กล่าวไว้ในข้อ ๒๔ ย่อมได้รับผลปฏิบัติอย่างเดียวกับพนักงานที่กล่าวไว้ในข้อที่กล่าวนั้น ภายใต้เงื่อนไขว่าเจ้าหน้าที่ของสมาคมเช่นว่านั้นจะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายและระเบียบข้อบังคับทหาร

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบรายนามสมาคมต่าง ๆ ที่ได้อนุญาตในความรับผิดชอบของตน ให้ช่วยเหลือบริการแพทย์ประจำแห่งกองทัพของตน การแจ้งนี้จะกระทำในเวลาสงบหรือเมื่อเริ่มสู้รบหรือในระหว่างที่สู้รบก็ได้ แต่จะต้องเป็นเวลาก่อนที่จะให้สมาคมเหล่านี้เริ่มปฏิบัติการ

ข้อ ๒๗

สมาคมที่ได้รับการรับรองของประเทศที่เป็นกลางจะให้ความช่วยเหลือของพนักงานและหน่วยทางการแพทย์ของตนแก่ภาคีคู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ก็โดยได้รับความยินยอมของรัฐบาลของตน และโดยได้รับอนุญาตของภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้องเสียก่อน พนักงานและหน่วยเหล่านี้ให้อยู่ภายใต้การควบคุมของภาคีคู่พิพาทฝ่ายนั้น

ให้รัฐบาลที่เป็นกลางแจ้งการยินยอมนี้แก่ฝ่ายปรปักษ์ของรัฐที่ยอมรับความช่วยเหลือดังกล่าวแล้ว ภาคีคู่พิพาทที่ยอมรับความช่วยเหลือเช่นว่านี้จะต้องแจ้งให้ฝ่ายปรปักษ์ทราบเรื่องก่อนที่จะใช้ความช่วยเหลือดังกล่าวแล้ว

ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ ก็ตาม มิให้ถือว่าการช่วยเหลือนี้เป็นการแทรกแทรงในการพิพาท

ผู้ที่เป็นพนักงานที่กล่าวไว้ในวรรคแรกจะต้องมีบัตรประจำตัวตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๐ ก่อนที่จะออกจากประเทศที่เป็นกลางซึ่งตนสังกัดอยู่

ข้อ ๒๘

พนักงานตามที่ระบุไว้ในข้อ ๒๔ และ ๒๖ ซึ่งตกอยู่ในอำนาจของฝ่ายปรปักษ์ จะถูกกักตัวไว้ได้เพียงเท่าที่จำเป็นแก่สภาพแห่งอนามัย ความจำเป็นทางจิตใจ และจำนวนแห่งเชลยศึกเท่านั้น

พนักงานที่ถูกกักตัวไว้เช่นนี้ มิให้ถือว่าเป็นเชลยศึก อย่างไรก็ตาม อย่างน้อยที่สุดบุคคลเหล่านี้จะได้รับประโยชน์แห่งบทบัญญัติต่าง ๆ ของอนุสัญญาเจนีวา ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึกภายในกรอบแห่งกฎหมายและข้อบังคับทางทหารของประเทศที่กักคุม และภายใต้อำนาจของบริการเจ้าหน้าที่ของประเทศนั้น บุคคลดังกล่าวจะคงปฏิบัติหน้าที่ของตนต่อไปตามจรรยาแห่งอาชีพของตนในทางการแพทย์หรือทางจิตใจเพื่อประโยชน์ของเชลยศึก โดยเฉพาะอย่างยิ่งของบรรดาผู้ที่สังกัดในกองทัพซึ่งบุคคลเหล่านั้นเองประจำอยู่นอกจากนั้นแล้ว บุคคลเหล่านี้จะต้องได้รับความสะดวกต่าง ๆ เพื่อปฏิบัติหน้าที่ของตนในทางการแพทย์หรือในทางจิตใจ ดังต่อไปนี้ คือ

ก) ให้ได้รับอนุญาตไปเยี่ยมเชลยศึกได้เป็นครั้งคราวตามหน่วยแรงงานหรือในโรงพยาบาลซึ่งอยู่นอกค่าย ประเทศที่กักคุมจะได้จัดหาพาหนะในการขนส่งที่จำเป็นสำหรับการนี้

ข) ในค่ายแต่ละแห่ง นายทหารแพทย์อาวุโสที่มียศสูงที่สุดจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อเจ้าหน้าที่ทหารของค่ายสำหรับการกระทำต่าง ๆ ของพนักงานแพทย์ที่ถูกกักตัวไว้ เพื่อการนี้เมื่อเกิดการสู้รบขึ้น ภาคีคู่พิพาทจะต้องตกลงกันเกี่ยวกับการเทียบอาวุโสแห่งยศของพนักงานแพทย์ของตน รวมทั้งพนักงานแห่งสมาคมซึ่งระบุไว้ในข้อ ๒๖ สำหรับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ของบุคคลเหล่านั้น นายทหารแพทย์ดังกล่าวและอนุศาสนาจารย์จะติดต่อได้โดยตรงกับเจ้าหน้าที่

ทหารและเจ้าหน้าที่แพทย์ของค่าย เจ้าหน้าที่เหล่านี้จะต้องจัดอำนวยความสะดวกที่จำเป็นเพื่อการติดต่อทางจดหมายเกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้

ค) แม้พนักงานที่ถูกกักตัวอยู่ในค่าย จะต้องอยู่ภายใต้วินัยภายในค่ายก็ตาม พนักงานเหล่านี้จะถูกเรียกร้องให้ทำงานอื่นใดนอกหน้าที่ของตนในทางแพทย์หรือทางศาสนาหาได้ไม่

ในระหว่างที่สู้รบอยู่นั้น ภาคีคู่พิพาทจะต้องทำการตกลงกันเพื่อปลดเปลื้องภาระของพนักงานที่ถูกกักตัวไว้ ในกรณีที่ทำได้และจะต้องตกลงกันกำหนดวิธีดำเนินการเพื่อการนี้ไว้ด้วย

บทบัญญัติดังกล่าวมาข้างต้นนี้จะไม่ทำให้ประเทศที่กักคุมพ้นจากพันธกรณีซึ่งตนมีอยู่เพื่อสวัสดิภาพทางแพทย์และทางจิตใจของเชลยศึก

ข้อ ๒๙

ผู้ที่เป็นพนักงานที่ระบุไว้ในข้อ ๒๕ ซึ่งตกอยู่ในมือของฝ่ายศัตรูนั้นให้ถือว่าเป็นเชลยศึก แต่จะใช้ให้ปฏิบัติหน้าที่ทางแพทย์เมื่อมีความจำเป็น

ข้อ ๓๐

พนักงานที่ไม่มีความจำเป็นจะต้องถูกกักตัวไว้ตามนัยแห่งบทบัญญัติข้อ ๒๘ นั้น จะต้องจัดส่งตัวกลับไปให้ภาคีคู่พิพาทซึ่งบุคคลเหล่านั้นสังกัดอยู่ในทันทีที่มีทางเปิดเพื่อการส่งตัวกลับและเมื่อความจำเป็นทางทหารเปิดช่องให้

ในระหว่างที่รอการส่งตัวกลับนั้น จะไม่ถือว่าบุคคลเหล่านี้เป็นเชลยศึก อย่างไรก็ตาม อย่างน้อยที่สุดบุคคลดังกล่าวนี้จะต้องได้รับประโยชน์จากบทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญานี้ว่า ฉบับลงวันที่ ๑๒

สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก ให้บุคคลเหล่านั้นคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปภายใต้คำสั่งของภาคีฝ่ายปรปักษ์ และโดยเฉพาะให้ปฏิบัติหน้าที่ดูแลผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ของภาคีคู่พิพาทฝ่ายที่บุคคลนั้นเองสังกัดอยู่

เวลาเดินทางกลับ บุคคลเหล่านั้นจะนำสิ่งของ ทรัพย์สินส่วนตัว สิ่งของอันมีค่าและเครื่องมือต่าง ๆ ซึ่งเป็นของตนไปได้ด้วย

ข้อ ๓๑

การคัดเลือกพนักงานเพื่อส่งตัวกลับตามข้อ ๓๐ นั้น ให้กระทำโดยปราศจากการพิจารณาถึงเชื้อชาติ ศาสนา หรือความคิดเห็นทางการเมือง แต่โดยเฉพาะให้กระทำโดยเรียงตามลำดับวันที่ถูกจับและสภาพแห่งอนามัยของบุคคลที่ว่านั้น

หลังจากที่ได้มีการสู้รบเกิดขึ้น ภาคีคู่พิพาทอาจทำความตกลงเป็นพิเศษเพื่อกำหนดส่วนร้อยของพนักงานที่จะให้กักตัวไว้ตามส่วนสัมพันธ์กับจำนวนเชลยศึกและการแบ่งแยกพนักงานดังกล่าวนั้นไปยังค่ายต่าง ๆ

ข้อ ๓๒

บุคคลที่ระบุไว้ในข้อ ๒๗ ซึ่งตกอยู่ในมือของภาคีฝ่ายปรปักษ์จะต้องไม่ถูกกักคุม

เว้นแต่จะได้ตกลงกันเป็นอย่างอื่น บุคคลเหล่านั้นจะต้องได้รับอนุญาตให้กลับคืนไปยังประเทศของตนได้ หรือถ้าไม่เป็นสิ่งที่ทำได้ก็ให้กลับคืนไปยังอาณาเขตของภาคีคู่พิพาท ซึ่งบุคคลนั้นมีหน้าที่ประจำอยู่ในขณะที่มีหนทางเปิดเพื่อการกลับ และเมื่อความจำเป็นทางทหารเปิดช่องให้

ในระหว่างที่รอการปล่อยตัวอยู่นั้น ให้บุคคลเหล่านี้คงปฏิบัติการงานต่อไปตามคำสั่งของภาคีฝ่ายปรปักษ์ โดยเฉพาะให้ปฏิบัติหน้าที่ดูแลผู้ยาดเจ็บและป่วยไข้ของภาคีคู่พิพาทฝ่ายที่บุคคลนั้นเองมีหน้าที่ประจำอยู่

เวลาเดินทางกลับ บุคคลเหล่านี้จะนำสิ่งของ ทรัพย์สินส่วนตัว และสิ่งของอันมีค่าและเครื่องมือ อาวุธ และหากเป็นไปได้ พาหนะสำหรับขนส่งซึ่งเป็นของตนกลับไปได้ด้วย

ตลอดระยะเวลาที่พนักงานเหล่านี้อยู่ในอำนาจของตน ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดให้ได้รับอาหาร ที่พักอาศัย เยียเลยงและเงินเดือน เท่ากันกับที่พนักงานเทียบชั้นเดียวกันในกองทัพของตนได้รับอยู่ ไม่ว่าในกรณีใด ๆ อาหารจะต้องเพียงพอ ทั้งในด้านปริมาณ คุณภาพ และชนิดเพื่อให้เจ้าพนักงานดังกล่าวนี้คงอยู่ในสภาพอนามัยอันดีตามปกติ

ส่วนที่ ๕

อาคารและวัสดุ

ข้อ ๓๓

วัสดุของหน่วยเคลื่อนที่ทางการแพทย์ของกองทัพซึ่งตกอยู่ในอำนาจของฝ่ายศัตรูนั้น จะต้องมีสำรองไว้เพื่อการรักษาพยาบาลผู้ยาดเจ็บและป่วยไข้

อาคาร วัสดุ และคลังพัสดุต่าง ๆ ของสถานที่ประจำทางการแพทย์ของกองทัพนั้น ให้คงเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสงคราม แต่จะถูกนำไปใช้ทางอื่นใดมิได้ตราบเท่าที่ยังมีความจำเป็นสำหรับการรักษาพยาบาลผู้ยาดเจ็บและป่วยไข้ อย่างไรก็ดี ผู้บังคับบัญชากองทัพในสนาม

รบอาจใช้สิ่งเหล่านี้ในกรณีจำเป็นอันรีบด่วนทางทหารได้ โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องจัดการล่วงหน้าเพื่อสวัสดิภาพของผู้บาดเจ็บ และป่วยไข้ที่ได้รับการพยาบาลอยู่ในที่นั้น

วัสดุและคลังพัสดุที่มียามไว้ในข้อนี้ ห้ามมิให้ทำลายเสียโดยเจตนา

ข้อ ๓๔

อสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ของสมาคมสงเคราะห์ซึ่งได้รับเอกสิทธิจากอนุสัญญานี้ จะต้องถือว่าเป็นทรัพย์สินส่วนตัว

สิทธิในการเรียกเกณฑ์ซึ่งรับรองให้แก่ผู้เป็นฝ่ายในการสงครามตามกฎและประเพณีการสงครามนั้น จะใช้ได้เฉพาะในกรณีที่มีความจำเป็นอันรีบด่วน และต่อเมื่อได้จัดประกันสวัสดิภาพของผู้บาดเจ็บและป่วยไข้แล้วเท่านั้น

ส่วนที่ ๖

การขนส่งทางการแพทย์

ข้อ ๓๕

การขนส่งผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ หรือเครื่องมือทางแพทย์จะต้องได้รับการเคารพและคุ้มครองอย่างเดียวกับหน่วยเคลื่อนที่ทางการแพทย์

เมื่อตกไปอยู่ในอำนาจของภาคีฝ่ายปรปักษ์แล้ว การขนส่งหรือยวดยานเช่นว่านี้จะต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสงครามโดยมีเงื่อนไขว่า ภาคีคู่พิพาทฝ่ายยึดไว้จะรับจัดการในเรื่องการรักษาพยาบาลผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ซึ่งบรรทุกมาในทุกกรณี

พนักงานพลเรือนและพาหนะสำหรับขนส่งต่าง ๆ ซึ่งได้มาด้วยการเรียกเกณฑ์ จะต้องอยู่ภายใต้กฎทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ

ข้อ ๓๖

อากาศยานทางการแพทย์ กล่าวคืออากาศยานที่ใช้โดยเฉพาะในการขนย้ายผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ และในการขนส่งพนักงานแพทย์ และเครื่องมือทางแพทย์นั้น จะต้องไม่ถูกโจมตี แต่จะต้องได้รับความเคารพจากผู้เป็นฝ่ายในการสงครามในขณะที่ทำการบินอยู่ในระดับความสูง ในเวลาและตามเส้นทางที่ได้ตกลงกันไว้โดยเฉพาะ ระหว่างผู้ที่เป็นฝ่ายในการสงครามที่เกี่ยวข้องแล้ว

อากาศยานเหล่านี้จะต้องมีเครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัดตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๘ พร้อมด้วยธงชาติของคนที่ด้านใต้ ด้านบน และด้านข้างทั้งสอง และจะต้องมีเครื่องหมายหรือเครื่องแสดงลักษณะอย่างอื่น ซึ่งอาจเป็นที่ตกลงกันระหว่างผู้เป็นฝ่ายในการสงคราม เมื่อเริ่มต้นหรือในระหว่างสู้รบก็ได้

เว้นแต่จะได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น ห้ามมิให้ทำการบินเหนืออาณาเขตของฝ่ายศัตรู หรือที่ฝ่ายศัตรูยึดครอง

อากาศยานทางการแพทย์จะต้องเชื่อฟังคำสั่งให้ร่อนลงสู่พื้นดิน เมื่อได้มีการร่อนลงตามคำสั่งดังกล่าวนั้น อากาศยานพร้อมด้วยผู้ที่อยู่ในอากาศยานนั้นอาจทำการบินต่อไปได้หลังจากได้มีการตรวจสอบแล้ว หากมีการตรวจสอบเช่นว่านั้น

ในกรณีที่ต้องร่อนลงโดยไม่สมัครใจบนพื้นดิน ในอาณาเขตของฝ่ายศัตรูหรือที่ฝ่ายศัตรูยึดครองอยู่ ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ตลอดจนพนักงาน

ประจำอากาศยานจะต้องเข้าเชลยศึก พนักงานแพทย์จะต้องได้รับการปฏิบัติตามข้อ ๒๔ และข้อต่อ ๆ ไป

ข้อ ๓๗

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในวรรคสอง อากาศยานทางการแพทย์ของภาคีคู่พิพาทอาจทำการบินเหนืออาณาเขตของประเทศที่เป็นกลาง ร่อนลงสู่อาณาเขตนั้นในกรณีที่จำเป็น หรือใช้อาณาเขตนั้นเป็นท่าแวะก็ได้ อากาศยานนั้น ๆ จะต้องแจ้งให้ประเทศที่เป็นกลางทราบล่วงหน้าถึงการบินผ่านเหนืออาณาเขตที่ว่านั้น และจะต้องเชื่อฟังคำสั่งให้ร่อนลงสู่พื้นดินหรือพื้นน้ำ อากาศยานเช่นว่านั้นจะต้องไม่ถูกโจมตี เฉพาะในเมื่อทำการบินตามเส้นทางในระดับความสูง และตามเวลาที่ได้ตกลงไว้โดยเฉพาะในระหว่างภาคีคู่พิพาทและประเทศที่เป็นกลางที่เกี่ยวข้อง

อย่างไรก็ดี ประเทศที่เป็นกลางอาจวางเงื่อนไขหรือข้อกำกัดในการบินผ่านหรือร่อนลงสู่อาณาเขตของตน สำหรับอากาศยานทางการแพทย์ เงื่อนไขหรือข้อกำกัดอาจวางไว้ดังกล่าวแล้วนั้น จะต้องใช้บังคับโดยเท่าเทียมกันแก่ภาคีคู่พิพาททุกฝ่าย

นอกจากจะได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นระหว่างประเทศที่เป็นกลางและภาคีคู่พิพาท ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ซึ่งลงจากอากาศยานทางการแพทย์ด้วยความเห็นชอบของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในอาณาเขตที่เป็นกลางจะต้องถูกกักคุมไว้โดยประเทศที่เป็นกลาง ในลักษณะที่บุคคลเหล่านั้นจะกลับเข้าไปมีส่วนในการปฏิบัติการสงครามอีกไม่ได้ ในเมื่อกฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้เช่นนั้น ค่าใช้จ่ายในเรื่องที่อยู่และการกักกันบุคคลเหล่านี้ ให้ประเทศที่บุคคลดังกล่าวนั้นสังกัดอยู่เป็นผู้จ่าย

ส่วนที่ ๗

เครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัด

ข้อ ๓๘

เพื่อเป็นอภินันทนาการแด่ประเทศสวิส ตราเครื่องหมายกาชาดบนพื้นสีขาวซึ่งประกอบขึ้นโดยผันกลับสีของชาติของสหพันธรัฐนั้น ให้คงถือเป็นเครื่องหมายและเครื่องสัญญาณพิเศษอันเด่นชัดแห่งบริการแพทย์ของกองทัพ

อย่างไรก็ดี สำหรับประเทศที่ใช้เครื่องหมายกากบาทสีแดงหรือสิงห์โตแดงและดวงอาทิตย์บนพื้นสีขาว เป็นเครื่องหมายอยู่แล้วก็ให้เครื่องหมายเหล่านั้นเป็นอันได้รับความรับรองตามความแห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๓๙

ภายใต้การควบคุมของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางทหาร เครื่องหมายนั้นให้แสดงไว้บนธง ผ้าพันแขน และบนเครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในบริการแพทย์

ข้อ ๔๐

พนักงานที่ระบุไว้ในข้อ ๒๔ และข้อ ๒๖ และ ๒๗ จะต้องมีผ้าพันแขนที่ป้องกันน้ำได้สวมติดไว้ที่แขนซ้าย มีเครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัด ซึ่งเจ้าหน้าที่ทหารเป็นผู้จ่ายและประทับตราให้

พนักงานเช่นว่านี้ นอกจากจะต้องมีแผ่นโลหะประจำตัวตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๑๖ แล้ว ยังจะต้องถือบัตรประจำตัวพิเศษมีเครื่องหมายพิเศษ

อันเด่นชัดอีกด้วย บัตรนี้จะต้องย้องกันน้ำได้และมีขนาดพอเหมาะที่จะใส่ในกระเป๋าได้ ข้อความในบัตรนั้นให้เขียนเป็นภาษาแห่งชาติ อย่างน้อยจะต้องระบุนามเต็ม วันที่เกิด ยศ และเลขหมายประจำบริการของผู้ถือบัตร และจะต้องแสดงให้ทราบว่า ผู้ถือได้รับความคุ้มครองโดยอนุสัญญาฉบับนี้ในฐานะใด บัตรนี้จะต้องมีรูปถ่ายของเจ้าของและมีลายมือชื่อหรือลายพิมพ์นิ้วมือของตน หรือทั้งสองอย่าง และจะต้องประทับตราของเจ้าหน้าที่ทหาร

บัตรประจำตัวนี้จะต้องมีลักษณะอย่างเดียวกันให้ตลอดทั้งกองทัพและเท่าที่จะกระทำได้ จะต้องให้เป็นแบบเดียวกันทั้งหมดในกองทัพต่างๆ ของอัครภาคีผู้ทำสัญญา ภาคีคู่พิพาทอาจถือแบบตามที่ได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้เป็นตัวอย่างได้ ภาคีคู่พิพาทจะต้องแจ้งให้ทราบซึ่งกันและกันเมื่อได้มีการสู้รบเกิดขึ้นถึงแบบที่ตนใช้อยู่ หากเป็นไปได้ บัตรประจำตัวควรทำขึ้นเป็นสองฉบับเป็นอย่างน้อย ซึ่งประเทศผู้ออกบัตรจะเก็บรักษาไว้ฉบับหนึ่ง

ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ พนักงานดังกล่าวจะถูกยึดเครื่องหมายหรือบัตรประจำตัว หรือถูกตัดสิทธิในการที่จะสวมผ้าพันแขนหาได้ไม่ ในกรณีที่เกิดสูญหาย บุคคลเหล่านั้นมีสิทธิได้รับสำเนาบัตรและได้รับเครื่องหมายใหม่แทน

ข้อ ๔๑

พนักงานที่ระบุไว้ในข้อ ๒๕ เฉพาะในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ทางแพทย์จะสวมผ้าพันแขนสีขาว เครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัดขนาดย่อครึ่งกลางผ้าพันแขนนั้นให้เจ้าหน้าที่ทหารเป็นผู้จ่ายและประทับตรา

เอกสารประจำตัวทหาร ซึ่งพนักงานประเภทดังกล่าวนั้นเป็นผู้ถืออันให้ระบุถึงการผ่อนผันพิเศษที่บุคคลนั้นได้รับ ลักษณะอันเป็นการชั่วคราวแห่งหน้าที่ซึ่งผู้ถือจะพึงปฏิบัติ และสิทธิในการสวมผ้าพันแขน

ข้อ ๔๒

ธงเครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัดแห่งอนุสัญญา จะชักขึ้นได้ก็แต่เฉพาะเหนือหน่วยและสถานที่ทางการแพทย์ต่าง ๆ ซึ่งมีสิทธิได้รับการเคารพตามอนุสัญญานี้ และด้วยความยินยอมของเจ้าหน้าที่ทหารเท่านั้น

ในหน่วยเคลื่อนที่เช่นเดียวกันกับในสถานที่ประจำ ธงนี้อาจชักคู่กับธงชาติของภาคีคู่พิพาทซึ่งหน่วยหรือสถานที่นั้นสังกัดอยู่ก็ได้

อย่างไรก็ดี หน่วยทางการแพทย์ที่ตกอยู่ในอำนาจของข้าศึกจะต้องไม่ชักธงอื่นนอกจากธงแห่งอนุสัญญานี้

ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดการที่จำเป็นเท่าที่การพิจารณาของทางการทหารจะอำนวยให้ เพื่อให้เครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัดแสดงหน่วยและสถานที่ทางการแพทย์เป็นที่เห็นอย่างชัดแจ้งแก่กองทัพบก อากาศ และเรือของข้าศึก เพื่อป้องกันการโจมตีใด ๆ ซึ่งอาจมีขึ้นได้

ข้อ ๔๓

หน่วยทางการแพทย์ของประเทศที่เป็นกลาง ซึ่งอาจได้รับอนุญาตให้ทำการช่วยเหลือแก่ผู้เป็นฝ่ายในการสงครามฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งภายใต้เงื่อนไขแห่งข้อ๒๗จะต้องชักธงชาติของผู้เป็นฝ่ายในการสงครามฝ่ายนั้นคู่กับธงแห่งอนุสัญญา เมื่อฝ่ายที่กล่าวฝ่ายหลังนั้นใช้ประโยชน์ที่ได้รับตามข้อ ๔๒

เว้นแต่เมื่อเจ้าหน้าที่ทหารผู้รับผิดชอบจะออกคำสั่งเป็นอย่างอื่น

หน่วยพยาบาลดังกล่าวอาจชักธงชาติของตนได้ในทุกโอกาส แม้ว่าจะตกอยู่ในอำนาจของภาคีฝ่ายปฏิปักษ์ก็ตาม

ข้อ ๔๔

นอกจากตามข้อยกเว้นในกรณีต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในวรรคต่อ ๆ ไปแห่งข้อนี้แล้ว ห้ามมิให้ใช้เครื่องหมายกาชาดบนพื้นสีขาวและคำว่า "กาชาด" หรือ "กาเจนีวา" ทั้งในยามสงบและในยามสงคราม เว้นแต่เฉพาะเพื่อชี้ระบุหรือคุ้มครองหน่วยและสถานที่ทางการแพทย์ พนักงานและวัสดุซึ่งได้รับการคุ้มครองจากอนุสัญญาฉบับนี้และอนุสัญญาอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องอย่างเดียวกัน ให้ใช้บทบัญญัติอย่างเดียวกันนี้สำหรับเครื่องหมายต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๓๘ วรรค ๒ ในส่วนที่เกี่ยวกับประเทศต่าง ๆ ที่ใช้เครื่องหมายเหล่านั้น สภากาชาดประจำชาติและสมาคมอื่น ๆ ที่ระบุไว้ในข้อ ๒๖ จะมีสิทธิใช้เครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัดซึ่งให้ความคุ้มครองแห่งอนุสัญญาได้ก็แต่เฉพาะภายในกรอบแห่งวรรคนี้เท่านั้น

นอกจากนั้นแล้ว สภากาชาด (สภาชักวงเดือนแดง สภาสิงห์โตแดง และดวงอาทิตย์) ประจำชาติ ในเวลาสงบ โดยถูกต้องตามกฎหมายแห่งประเทศของตน อาจใช้นามและเครื่องหมายแห่งกาชาดในกิจการอื่น ๆ ของตนตามหลักการซึ่งกำหนดไว้โดยการประชุมกาชาดระหว่างประเทศได้ หากกิจการเหล่านั้นเป็นกิจการที่พึงปฏิบัติในยามสงคราม เงื่อนไขต่าง ๆ ในการใช้เครื่องหมายนั้นจะต้องเป็นไปโดยนัยที่จะมิให้เข้าใจได้ว่าเป็นการให้ความคุ้มครองโดยอนุสัญญา เครื่องหมายนั้นเมื่อเทียบตาม

ส่วนแล้วจะต้องมีขนาดเล็กเกินกว่าที่จะห้ามมิให้นำไปติดที่ผ้าพันแขนหรือบนหลังคาอาคาร

องค์การกาชาดระหว่างประเทศต่าง ๆ และเจ้าหน้าที่แห่งองค์การเหล่านั้นซึ่งได้รับอนุญาตโดยถูกต้องแล้ว จะได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายกาชาดบนพื้นสีขาวได้ทุกเมื่อ

เพื่อเป็นการยกเว้นอันจะต้องเป็นไปตามกฎหมายแห่งชาติและด้วยการอนุญาตโดยชัดแจ้งของสภากาชาด (สภาชักวงเดือนแดง สภาสิงห์โตแดง และดวงอาทิตย์) ประจำชาติ สภาใดสภาหนึ่งแล้ว เครื่องหมายแห่งอนุสัญญาอาจนำไปใช้ในยามสงบเพื่อแสดงยานพาหนะต่าง ๆ ที่ใช้เป็นรถพยาบาล และเพื่อชี้แสดงที่ตั้งสถานีบรรเทาทุกข์ต่าง ๆ ซึ่งได้รับหน้าที่โดยเฉพาะเพื่อวัตถุประสงค์ที่จะให้การรักษาพยาบาลแก่ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้โดยไม่คิดมูลค่า

ส่วนที่ ๘

การปฏิบัติตามอนุสัญญา

ข้อ ๔๕

ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินการโดยผ่านทางผู้บัญชาการทหารของตนเพื่อประกันให้การปฏิบัติตามอนุสัญญาข้อต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นให้เป็นไปโดยละเอียด และดำเนินการที่จำเป็นต่าง ๆ สำหรับกรณีที่มิได้คาดหมายไว้ล่วงหน้าให้สอดคล้องกับหลักทั่วไปแห่งอนุสัญญานี้

ข้อ ๔๖

ห้ามมิให้กระทำการอันเป็นการตอบแทนแก่แค้นต่อผู้บาดเจ็บผู้ป่วยไข้ พนักงานอาคาร หรือบริภัณฑ์ ที่ได้รับการคุ้มครองโดยอนุสัญญานี้

ข้อ ๔๖

อัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะเผยแพร่ตัวบทแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ในประเทศของตนอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งในยามสงบและในยามสงคราม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งให้รวมการศึกษาอนุสัญญานี้เข้าในโครงการศึกษาของทหาร และถ้าเป็นได้ในโครงการศึกษาของพลเรือนด้วย เพื่อให้พลเมืองโดยทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองทหารที่มีหน้าที่ทำการรบ พนักงานแพทย์ และอนุศาสนาจารย์ ได้ทราบหลักการแห่งอนุสัญญานี้

ข้อ ๔๗

อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะได้ส่งคำแปลทางการของอนุสัญญาฉบับนี้ให้กันและกันโดยผ่านทางคณะมนตรีสหพันธ์สวิส และในระหว่างการสู้รบให้ส่งผ่านทางประเทศที่คุ้มครอง รวมทั้งกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งตนอาจบัญญัติขึ้นเพื่อประกันการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้

ส่วนที่ ๙

การปราบปรามการผ่าใช้และการละเมิด

ข้อ ๔๘

อัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะตรากฎหมายตามที่จำเป็นขึ้นไว้ให้มีบทลงโทษทางอาญาอันจะปรับใช้ได้อย่างมีผลแก่บุคคลที่กระทำหรือสั่งให้กระทำการละเมิดอันร้ายแรงใด ๆ ต่ออนุสัญญาฉบับนี้ดังได้นิยามไว้ในข้อต่อไป

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายมีพันธกรณีที่จะต้องค้นหาตัวผู้ที่ต้องหาว่าได้กระทำหรือได้สั่งให้กระทำการละเมิดอันร้ายแรงนั้น ๆ และจะต้อง

นำตัวบุคคลเหล่านี้ไม่ว่าจะมีสัญชาติใด ขึ้นศาลของตน หากประสงค์และเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายของตนแล้ว อัครภาคีฝ่ายนั้นอาจส่งตัวบุคคลดังกล่าวไปให้อัครภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคดีก็ได้ แต่อัครภาคีฝ่ายนั้นจะต้องแสดงว่ามีข้อกล่าวหาอันมีมูลเพียงพอ

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะต้องจัดการตามที่จำเป็น เพื่อ ระงับบรรดาการกระทำใดๆ อันขัดต่อบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ นอกจากการละเมิดอันร้ายแรงที่ได้นิยามไว้ในข้อต่อไป

ในทุกพฤติการณ์ บุคคลผู้ต้องหาจะต้องได้รับประโยชน์แห่งการคุ้มครองในการพิจารณาและการต่อสู้คดีโดยเยี่ยงธรรม ซึ่งเป็นประโยชน์ไม่น้อยไปกว่าที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๐๕ และข้อต่อๆ ไปแห่งอนุสัญญาเจนีวาฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก

ข้อ ๕๐

การละเมิดอันร้ายแรงที่ได้กล่าวถึงในข้อก่อนนั้น ได้แก่การกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไปนี้ หากได้กระทำต่อบุคคลหรือทรัพย์สินซึ่งอนุสัญญาฉบับนี้ให้ความคุ้มครอง คือการฆ่าโดยเจตนา การทรมานหรือการปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรม รวมทั้งการทดลองทางชีววิทยา การกระทำให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส หรือทำอันตรายแก่ร่างกายหรืออนามัยอย่างร้ายแรงโดยเจตนา การทำลายและริบทรัพย์สินอย่างไพศาลโดยไม่มีความจำเป็นทางทหารและซึ่งได้กระทำไปโดยมิชอบด้วยกฎหมายและโดยพลการ

ข้อ ๕๑

อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะปลดเปลื้องตนเอง หรืออัครภาคีอื่นใดจากความรับผิดชอบที่ตนเองหรืออัครภาคีอื่นมีอยู่เนื่องจากการละเมิดซึ่งได้กล่าวถึงในข้อก่อนนั้นหาได้ไม่

ข้อ ๕๒

เมื่อมีคำร้องขอของภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่ง จะต้องจัดให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับข้อกล่าวหาว่าได้มีการละเมิดอนุสัญญาขึ้นด้วยประการใด ๆ โดยวิธีการตามที่ภาคีที่เกี่ยวข้องจะได้ตกลงกัน

หากไม่อาจตกลงกันได้ในวิธีการสำหรับการสอบสวนแล้ว ภาคีคู่กรณีควรจะตกลงกันเลือกผู้ชี้ขาดขึ้นคนหนึ่งซึ่งจะตัดสินว่าจะต้องดำเนินการตามวิธีใด

เมื่อปรากฏชัดว่าได้มีการละเมิดแล้ว ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดการให้การละเมิดนั้นสิ้นสุดลงและกำจัดการละเมิดนั้นภายในเวลาสั้นที่สุดที่จะทำได้

ข้อ ๕๓

ในทุกโอกาส ห้ามมิให้เอกชน สมาคม ห้างร้านหรือบริษัทไม่ว่าที่เป็นสาธารณะหรือส่วนบุคคล นอกจากผู้ที่มีสิทธิตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ ใช้เครื่องหมาย หรือคำว่า "กาชาด" หรือ "กาเชนีวา" หรือเครื่องสัญญาณหรือถ้อยคำใด ๆ อันเป็นการเลียนแบบไม่ว่าจะมีวัตถุประสงค์อย่างใดในการใช้ และโดยไม่คำนึงถึงวันที่นำมาใช้นั้น

ด้วยเหตุผลแห่งยรรณาการที่ได้ให้แก่ประเทศสวิสด้วยการใช้ธงชาติ

สหพันธรัฐผันกลับสิ่เสีย แลการสับสนที่อาจเกิดขึ้นได้ระหว่างตรา แผ่นดินแห่งประเทศสวิสกับเครื่องหมายพิเศษ อันเด่นชัด แห่ง อนุสัญญา ห้ามมิให้เอกชน สมาคมหรือห้างร้าน ใช้ตราแผ่นดินแห่งสหพันธรัฐ สวิส หรือเครื่องหมายใด ๆ ที่เป็นการเลียนแบบในทุกโอกาส ไม่ว่า เพื่อใช้เป็นเครื่องหมายการค้าหรือเครื่องหมายในทางพาณิชย์ หรือเป็นส่วน หนึ่งแห่งเครื่องหมายดังกล่าว หรือด้วยความมุ่งหมายอันขัดต่อความ สุจริตในทางพาณิชย์ หรือในพฤติการณ์อันอาจกระทบกระเทือนความ รู้สึกของประชาชาติสวิส

อย่างไรก็ตาม อัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายใดที่มิได้เป็นภาคีอนุสัญญา เวียนา ฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๙ อาจอนุมัติกำหนด เวลาไม่เกินสามปี นับตั้งแต่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ ให้ผู้ที่เคยใช้ เครื่องหมาย ถ้อยคำหรือเครื่องสัญญาณที่ระบุไว้ในวรรคแรกมาก่อนแล้ว เลิกใช้ โดยมิให้การใช้ในระหว่างระยะเวลานั้นปรากฏในยามสงครามว่า เป็นการให้การคุ้มครองตามอนุสัญญา

บทบัญญัติห้ามในวรรคแรกแห่งข้อนี้ ให้เป็นอันยังคับใช้สำหรับ ตราและเครื่องหมายซึ่งระบุไว้ในวรรคสองแห่งข้อ ๓๔ ด้วย โดยไม่ กระทบกระเทือนสิทธิที่มีอยู่โดยการใช้อยู่ก่อนแล้ว

ข้อ ๕๔

อัครภาคีผู้ทำสัญญา หากยังไม่มีกฎหมายอยู่เป็นการเพียงพอแล้ว จะต้องจัดการตามที่จำเป็นเพื่อป้องกันและกำจัดการฝ่าใช้ซึ่งกล่าวไว้ในข้อ ๕๓ ในทุกโอกาส

บทสุดท้าย

ข้อ ๕๕

อนุสัญญาฉบับนี้ได้จัดทำขึ้นเป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสตัวบททั้งสองเป็นอันถูกต้องเท่ากัน

คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะต้องจัดให้มีคำแปลของอนุสัญญานี้เป็นทางการ เป็นภาษารุสเซียและภาษาสเปน

ข้อ ๕๖

อนุสัญญาฉบับนี้ซึ่งลงวันที่วันนี้ เปิดให้ลงนามจนถึงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๐ ในนามของประเทศที่ได้มีผู้แทนไปในการประชุมซึ่งได้เปิดขึ้น ณ เมืองเจนีวา เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๙ กับทั้งประเทศที่มิได้มีผู้แทนเข้าร่วมในการประชุมครั้งนี้ แต่ที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเมืองเจนีวาฉบับ ค.ศ. ๑๘๖๔,๑๙๐๖ และ ๑๙๒๙ ว่าด้วยการบรรเทาทุกข์ผู้บาดเจ็บ ป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบ

ข้อ ๕๗

อนุสัญญาฉบับนี้จะต้องได้รับสัตยาบันโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ และจะต้องเก็บรักษาสัตยาบันสาส์นไว้ที่กรุงเบอร์น

ให้จัดทำบันทึกการส่งมอบสัตยาบันสาส์นแต่ละฉบับไว้ และให้คณะมนตรีสหพันธ์สวิสส่งสำเนาอันรับรองว่าถูกต้องไปให้ประเทศต่าง ๆ ที่ได้ลงนามไว้ หรือที่ได้แจ้งการภาคยานุวัติอนุสัญญาแล้ว

ข้อ ๕๘

อนุสัญญาฉบับนี้จะเป็นอันมีผลบังคับใช้หกเดือน หลังจากที่ได้มีการมอบสัตยาบันสาส์นไว้แล้วไม่น้อยกว่าสองฉบับ

แต่นั้นไป อนุสัญญาจะขึ้นอันมีผลบังคับใช้แก่อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายหกเดือนหลังจากที่ได้มอบสัตยาบันสาส์นแล้ว

ข้อ ๕๙

อนุสัญญาฉบับนี้ ให้เป็นอันใช้แทนอนุสัญญา ฉบับลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๘๖๔ ฉบับลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๐๖ และฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๙ ในความสัมพันธ์ระหว่างอัครภาคีผู้ทำสัญญา

ข้อ ๖๐

ตั้งแต่วันที่มีผลบังคับใช้แล้วเป็นต้นไป จะได้เปิดให้ประเทศใด ๆ ที่มิได้ลงนามไว้ทำการภาคยานุวัติอนุสัญญานี้ได้

ข้อ ๖๑

การภาคยานุวัติจะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังคณะมนตรีสหพันธ์สวิส และจะมีผลบังคับหกเดือนหลังจากวันที่ได้รับการแจ้งนั้น

คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะต้องแจ้งการภาคยานุวัติไปยังประเทศต่าง ๆ ที่ได้ลงนามไว้หรือที่ได้แจ้งการภาคยานุวัติอนุสัญญาแล้ว

ข้อ ๖๒

สถานการณ์ดังที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๒ และ ๓ จะเกิดผลทันทีแก่สัตยาบันสาส์นที่ได้มอบไว้ และการภาคยานุวัติที่ได้แจ้งแล้วโดยภาคีคู่พิพาทก่อนหรือภายหลังการเริ่มสู้รบหรือการยึดครอง คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะต้องแจ้งการสัตยาบันหรือการภาคยานุวัติใด ๆ ที่ได้รับจากภาคีคู่พิพาทโดยวิธีที่เร็วที่สุด

ข้อ ๖๓

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายย่อมมีเสรีภาพที่จะยอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้

การยอกเลิกนี้จะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังคณะมนตรีสหพันธ์สวิส ซึ่งจะได้ส่งต่อไปยังรัฐบาลของอัครภาคีผู้ทำสัญญาทั้งหลาย

การยอกเลิกจะมีผลหนึ่งปีภายหลังที่ได้แจ้งไปให้คณะมนตรีสหพันธ์สวิสทราบ อย่างไรก็ดี การยอกเลิกซึ่งได้แจ้งไปในขณะที่ประเทศที่ยอกเลิกนั้นยังพัวพันอยู่ในการพิพาทใด ๆ จะไม่มีผลจนกว่าจะได้ทำสันติภาพกันแล้ว และภายหลังที่การดำเนินการเกี่ยวกับการปล่อยตัวและการส่งตัวกลับประเทศเดิมของบุคคล ผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจาก อนุสัญญาฉบับนี้ได้สิ้นสุดลงแล้ว

การยอกเลิกจะมีผลแต่เฉพาะที่เกี่ยวกับ ประเทศที่ยอกเลิก เท่านั้น การยอกเลิกนี้จะไม่ยันทอนพันธกรณีซึ่งภาคีคู่พิพาทยังจะต้องปฏิบัติตามโดยอาศัยหลักแห่งกฎหมายนานาชาติ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากขนบธรรมเนียมซึ่งเป็นที่รับรู้กันในระหว่างอารยชน จากกฎแห่งมนุษยธรรม และจากความรู้สึกผิดชอบของมหาชน

ข้อ ๖๔

คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะต้องจัดการจดทะเบียนอนุสัญญาฉบับนี้ไว้ ณ สำนักงานเลขาธิการแห่งสหประชาชาติ คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะต้องแจ้งบรรดาการให้สัตยาบัน การภาคยานุวัติ และการยอกเลิกที่

ตนได้รับเกี่ยวกับอนุสัญญาฉบับนี้ให้สำนักงานเลขาธิการแห่งสหประชาชาติทราบด้วย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้ส่งมอบสาส์นมอบอำนาจเต็มของตนไว้แล้ว ได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้

ทำ ณ เมืองเจนีวา เมื่อวันที่สิบสอง เดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ต้นฉบับจะได้เก็บรักษาไว้ ณ สำนักงานบรรณสารของสหพันธรัฐสวิส คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะได้ส่งสำเนาอนุสัญญาอันรับรองว่าถูกต้องแล้วไปยังแต่ละรัฐที่ได้ลงนาม และรัฐที่ได้ทำการภาคยานุวัติอนุสัญญานี้.

ภาคผนวกที่ ๑

ร่างความตกลงเกี่ยวกับเขตและท้องที่สำหรับโรงพยาบาล

ข้อ ๑

เขตโรงพยาบาลจะต้องสงวนไว้โดยเฉพาะสำหรับบุคคลที่กล่าวไว้ในข้อ ๒๓ แห่งอนุสัญญาเจนีวา เพื่อยังความเป็นอยู่ของผู้ป่วยและบาดเจ็บและป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ และสำหรับพนักงานที่ได้รับมอบหมายให้จัดการและทำหน้าที่ในทางปกครองเขตและท้องที่เหล่านี้ และดูแลบุคคลซึ่งรวมอยู่ในที่นั้น

อย่างไรก็ดี บุคคลที่มีเคหะสถานประจำอยู่ภายในเขตเช่นว่านี้ ให้มีสิทธิอยู่ในที่นั้นได้

ข้อ ๒

ห้ามมิให้บุคคลใดที่พักอาศัยอยู่ในเขตโรงพยาบาล ไม่ว่าในฐานะใดก็ตาม ทำงานอย่างใด ไม่ว่าภายในหรือภายนอกเขตนั้นอันเกี่ยวกับการปฏิบัติทางทหารหรือการผลิตวัสดุสงครามโดยตรง

ข้อ ๓

ประเทศที่จัดตั้งเขตโรงพยาบาลขึ้นนั้น จะต้องจัดการตามที่จำเป็นเพื่อห้ามบุคคลทุกคนที่ไม่มีสิทธิพักอาศัยหรือเข้าไปในเขตนั้น มิให้ล่วงล้ำเข้าไป

ข้อ ๔

เขตโรงพยาบาลนั้นจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือ

ก) จะต้องมีอาณาเขตแต่เพียงส่วนน้อยซึ่งอยู่ในปกครองของประเทศที่ได้จัดตั้งเขตนั้น

ข) จะต้องมีพลเมืองน้อยเมื่อเทียบส่วนกับที่พักอาศัยที่จะพึงจัดให้ได้

ค) จะต้องตั้งอยู่ห่าง และปราศจากเป้าหมายทางทหารหรือโรงงานอุตสาหกรรม หรือสถานที่ตั้งทางฝ่ายปกครองแห่งใหญ่

ง) จะต้องไม่ตั้งอยู่ในเขตซึ่งเป็นที่คาดหมายได้แน่ชัดว่าจะมีความสำคัญในการดำเนินการสงคราม

ข้อ ๕

เขตโรงพยาบาลนั้น จะต้องอยู่ภายใต้พันธกรณีดังต่อไปนี้ คือ

ก) บรรดาเส้นทางคมนาคม และยานพาหนะขนส่งที่อยู่ในครอบครองนั้น จะต้องไม่นำไปใช้ในการขนส่งพนักงานหรือวัสดุทางทหาร แม้จะเป็นแต่เพียงส่งผ่านก็ตาม

ข) ไม่ว่าในกรณีใด เขตที่ว่านั้นจะต้องไม่มีการป้องกันทางทหาร

ข้อ ๖

เขตโรงพยาบาลจะต้องมีเครื่องหมายกาชาด (ซึ่งวงเดือนแดงสิงห์โตแดงและดวงอาทิตย์) บนพื้นสีขาว ตั้งอยู่ในบริเวณภายนอก

และบนอาคาร เขตเหล่านี้ในเวลากลางคืนอาจมีเครื่องหมายเช่นเดียวกันโดยใช้แสงไฟเย็นเครื่องแสดงตามความเหมาะสมก็ได้

ข้อ ๗

ประเทศต่าง ๆ จะต้องส่งยัญชีแจ้งเขตโรงพยาบาลในอาณาเขตที่ตนปกครองอยู่ไปให้อัครภาคีผู้ทำสัญญาทุกฝ่ายในยามสงบ หรือเมื่อได้เกิดสู้รบกันขึ้น ทั้งจะต้องแจ้งเพิ่มเติมให้ทราบถึงเขตที่จัดตั้งขึ้นใหม่ในเมื่อกำลังทำการสู้รบอยู่ด้วย

ในทันทีที่ภาคีฝ่ายปฏิปักษ์ได้รับคำบอกกล่าวดังกล่าวข้างต้นแล้ว ให้ถือว่าเขตที่ว่านั้นได้จัดตั้งขึ้นโดยถูกต้องแล้ว

อย่างไรก็ดี ถ้าภาคีฝ่ายปฏิปักษ์พิจารณาเห็นว่ามิได้มีการปฏิบัติตามเงื่อนไขต่าง ๆ ตามความตกลงฉบับนี้ ตนอาจจะปฏิเสธไม่ยอมรับรองเขตดังกล่าวได้ โดยส่งคำบอกกล่าวเช่นนั้นไปยังภาคีที่รับผิดชอบต่อเขตที่ว่านั้นโดยทันที หรือจะยอมรับรองเขตเช่นว่านั้นโดยใช้วิธีควบคุมตามที่บัญญัติไว้ในข้อ ๘ ก็ได้

ข้อ ๘

ประเทศใดก็ตาม เมื่อได้รับรองเขตโรงพยาบาลเขตหนึ่งหรือหลายเขตที่ได้จัดตั้งขึ้นโดยภาคีฝ่ายปฏิปักษ์แล้ว มีสิทธิที่จะร้องขอให้มีการควบคุมโดยคณะกรรมการพิเศษคณะหนึ่งหรือหลายคณะ ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบแน่ว่า เขตเหล่านั้นได้เป็นไปตามเงื่อนไขและพันธกรณีต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้ในความตกลงฉบับนี้

เพื่อการนี้ บรรดากรรมการแห่งคณะกรรมการพิเศษ จะมีสิทธิเข้าไปในเขตต่าง ๆ ได้ทุกเมื่อโดยเสรี และอาจเข้าไปพักอาศัยอยู่เป็นการประจำก็ได้ กรรมการจะต้องได้รับความสะดวกทุกประการในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับตรวจตราของตน

ข้อ ๙

หากคณะกรรมการพิเศษสังเกตเห็นข้อเท็จจริงใดซึ่งพิจารณาเห็นว่าขัดต่อบทบัญญัติแห่งความตกลงฉบับนี้ คณะกรรมการนั้นจะต้องแจ้งข้อเท็จจริงเหล่านั้นแก่ประเทศที่ปกครองเขตที่ว่านั้นทันที และจะได้กำหนดระยะเวลาห้าวันเพื่อจัดการแก้ไขเรื่องนั้นเสีย คณะกรรมการจะต้องแจ้งความทั้งนี้ให้ประเทศที่ยอมรับรองเขตนั้นทราบด้วย

เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลานั้นแล้ว หากประเทศที่ปกครองเขตนั้นยังมิได้ปฏิบัติตามข้อตักเตือน ภาคีฝ่ายปฏิปักษ์อาจประกาศว่าตนเป็นอันหมดความผูกพันตามความตกลงฉบับนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับเขตที่ว่านั้น

ข้อ ๑๐

ประเทศใด ๆ ที่ได้จัดตั้งเขตและท้องที่สำหรับโรงพยาบาลขึ้นแห่งหนึ่งหรือหลายแห่งก็ตาม และภาคีฝ่ายปฏิปักษ์ทั้งหลายซึ่งได้รับแจ้งให้ทราบถึงการมีอยู่แห่งเขตและท้องที่ดังกล่าวนั้น จะได้แต่งตั้งหรือให้ประเทศที่เป็นกลางแต่งตั้งบุคคลที่สมควรจะได้รับเลือกเป็นกรรมการ ในคณะกรรมการพิเศษต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๘ และ ๙

ข้อ ๑๑

ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ ก็ตาม ห้ามมิให้ใช้เขตสำหรับโรงพยาบาลเป็นจุดสำหรับการโจมตี เขตนั้น ๆ จะต้องได้รับความคุ้มครองและเคารพจากภาคีคู่พิพาททุกเมื่อ

ข้อ ๑๒

ในกรณีที่มีการยึดครองอาณาเขตนั้น เขตโรงพยาบาลต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่ในอาณาเขตนั้น ๆ จะคงได้รับการเคารพและใช้เช่นนั้นต่อไป

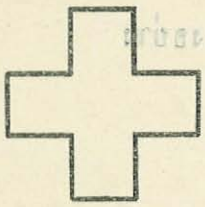
อย่างไรก็ดี ประเทศที่ยึดครองอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ของเขตเช่นว่านั้นได้ โดยมีเงื่อนไขว่าได้จัดการด้วยประการทั้งปวงแล้วเพื่อประกันความปลอดภัยของบุคคลที่อยู่ในเขตนั้น

ข้อ ๑๓

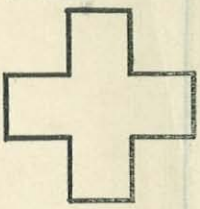
ความตกลงฉบับนี้ให้ใช้บังคับแก่ยรรคาท้องที่ซึ่งประเทศต่าง ๆ อาจใช้เพื่อวัตถุประสงค์อย่างเดียวกันกับเขตสำหรับโรงพยาบาลด้วย

ภาคผนวกที่ ๒

ด้านหน้า

(เนื้อที่สงวนไว้สำหรับชื่อประเทศ
และเจ้าหน้าที่ทหารที่ออกบัตร)

บัตรประจำตัว
สำหรับพนักงานแพทย์และ
ทางศาสนาประจำกองทัพ

นามสกุล .....

นามตัว .....

วันที่เกิด .....

ยศ .....

เลขหมายของทหาร.....

ผู้ถือบัตรนี้ได้รับการคุ้มครองตามอนุสัญญาเจนีวา ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เพื่อยังความเป็นอยู่ของผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น ในฐานะที่เป็น.....

วันออกบัตร เลขหมายประจำบัตร

....

ด้านหลัง

รูปถ่ายของผู้ถือ

ตราประจำของ
เจ้าหน้าที่ทหาร
ผู้ออกบัตร

ลายมือชื่อหรือลายพิมพ์นิ้วมือ
หรือทั้งสองอย่าง

ความสูง	ตา	ผม

คำหมายเหตุแสดงรูปพรรณอื่น ๆ .....

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภา
นายกำธร สถิรกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา
๑๑ มิถุนายน ๒๔๙๖

อนุสัญญาเจนีวา
เพื่อให้ผู้สังกัดในกองทัพขณะอยู่ในทะเลซึ่งบาดเจ็บ
ป่วยไข้ หรือเรือต้องอับปาง มีสภาวะดีขึ้น
ลงวันที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2492

อนุสัญญาเจนีวา
เพื่อให้ผู้สังกัดในกองทัพขณะอยู่ในทะเลซึ่งบาดเจ็บ
ป่วยไข้ หรือเรือต้องอับปาง มีสภาวะดีขึ้น
ลงวันที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2492

อนุสัญญา

เพื่อยังความเป็นไปของผู้บาดเจ็บและผู้ป่วยไข้ และผู้สังกัดในกองทัพซึ่งเรืออัปปาง ทะเลให้ดีขึ้น ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ.๒๔๙๒)

ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจเต็มของ รัฐบาลที่ได้มีผู้แทนไปในการประชุมทูต ที่ได้จัดให้มีขึ้น ณ เมืองเจนีวา ตั้งแต่วันที่ ๒๑ เมษายน ถึง วันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เพื่อแก้ไขอนุสัญญากรุงเฮก ฉบับที่ ๑๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๐๗ ซึ่งนำหลักการแห่งอนุสัญญาเจนีวา ๑๙๐๖ มาดัดแปลงใช้แก่การสงครามทางทะเล ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ส่วนที่ ๑

บททั่วไป

ข้อ ๑

บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะเคารพและจะจัดประกันให้เคารพอนุสัญญานี้ในทุกพฤติการณ์

ข้อ ๒

นอกจากบทบัญญัติซึ่งจะต้องใช้ยังคงใช้ในยามสงบแล้ว ให้ใช้อนุสัญญาฉบับนี้บังคับแก่บรรดากรณีสงครามที่ได้มีการประกาศหรือกรณีพิพาทกันด้วยอาวุธอย่างอื่นใด ซึ่งอาจเกิดขึ้นระหว่างอัครภาคีผู้ทำสัญญาสองฝ่าย หรือกว่าขึ้นไป แม้ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะรับรองมิได้ว่ามีสถานะสงครามก็ตาม

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บรรดาการยึดครองอาณาเขตบางส่วนหรือทั้งหมดของอัครภาคีผู้ทำสัญญาด้วย แม้ว่าการยึดครองดังกล่าวจะมิได้ประสบการต่อต้านด้วยอาวุธก็ตาม

แม้ว่าประเทศที่พิพาทกันประเทศหนึ่งจะมิได้เป็นภาคีแห่งอนุสัญญานี้ก็ตาม ประเทศที่เป็นภาคียังคงมีความผูกพันตามอนุสัญญานี้ในความสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน บรรดาประเทศดังกล่าวแล้ว ยังต้องมีความผูกพันตามอนุสัญญานี้ในการสัมพันธ์กับประเทศที่มิได้เป็นภาคีนั้นด้วย หากว่าประเทศนั้นยอมรับและใช้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้

ข้อ ๓

ในกรณีที่การพิพาทกันด้วยอาวุธอันมิได้มีลักษณะเป็นกรณีระหว่างประเทศ เกิดขึ้นในอาณาเขตของอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องมีความผูกพันที่จะใช้บทบัญญัติต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย คือ

(๑) บุคคลซึ่งมิได้เข้าร่วมในการสู้รบ รวมทั้งผู้สังกัดในกองทัพซึ่งได้วางอาวุธของตนแล้ว และผู้ซึ่งถูกกันออกจากการต่อสู้เพราะป่วยไข้ บาดเจ็บ ถูกกักคุม หรือเพราะเหตุอื่นใดก็ดี ไม่ว่าในพฤติการณ์ใดๆ จะต้องได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรมโดยไม่คำนึงถึงลักษณะความแตกต่างอันเป็นผลเสื่อมเสียเนื่องมาแต่เชื้อชาติ ผิว ศาสนา หรือลัทธิ ความเชื่อถือ เพศ กำเนิด หรือความมั่งมี หรือเหตุอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน

เพื่อการนี้ บรรดาการกระทำต่อไปนี้แก่บุคคลดังกล่าวข้างต้น เป็นอันห้ามและคงห้ามต่อไปไม่ว่าในกาละและเทศะใด คือ

(ก) การประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฆาตกรรมทุกชนิด การตัดทอนอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใด การทำทารุณกรรม และการทรมาน

(ข) การจับตัวไปเป็นประกัน

(ค) การทำลายเกียรติยศแห่งบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การปฏิบัติให้เป็นที่อับอายขายหน้าและเสื่อมทรามต่ำช้า

(ง) การตัดสินลงโทษ และการปฏิบัติการตามคำตัดสินโดยไม่มีคำพิพากษาของศาลที่ได้ตั้งขึ้นตามระเบียบ อันเป็นการให้หลักประกันความยุติธรรมซึ่งอารยชนทั้งหลายยอมรับนับถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะละเว้นเสียได้

(๒) ให้รวบรวมและรักษาผู้ป่วยบาดเจ็บและผู้ป่วยไข้

องค์การมนุษยธรรมซึ่งไม่ลำเอียงทางฝ่ายใด เช่น คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ อาจเสนอบริการของตนให้แก่ภาคีคู่พิพาทก็ได้

ภาคีคู่พิพาทควรพยายามนำบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ทั้งหมดหรือบางส่วนมาใช้บังคับอีกด้วย โดยทำความตกลงกันเป็นพิเศษ

การใช้บทบัญญัติข้างต้นนี้จะไม่กระทบกระเทือนฐานะในทางกฎหมายของภาคีคู่พิพาท

ข้อ ๔

ในกรณีที่มีการสู้รบกันระหว่างกองทัพบกและกองทัพเรือของคู่พิพาท บทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ให้ใช้บังคับแก่กองทหารที่อยู่บนเรือเท่านั้น กองทหารที่ส่งขึ้นบกแล้วนั้น จะต้องตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของอนุสัญญาเนื่องจาก ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙

โดยทันที เพื่อยังความเย็นใจของผู้บาดเจ็บและผู้ป่วยไข้ในกองทัพในสนามให้ดีขึ้น

ข้อ ๕

ประเทศที่เป็นกลางจะต้องรับใช้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้โดยอนุโลมสำหรับผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ซึ่งเรืออับปาง ตลอดจนพนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์แห่งกองทัพแห่งภาคีคู่พิพาท ซึ่งได้รับไว้ หรือได้ถูกกักกันไว้ในอาณาเขตของตน รวมทั้งผู้ตายที่ค้นพบด้วย

ข้อ ๖

นอกจากความตกลงที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะในข้อ ๑๐, ๑๘, ๓๑, ๓๘, ๓๙, ๔๐, ๔๓ และ ๕๓ แล้ว บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญาอาจทำความตกลงเป็นพิเศษอื่น ๆ สำหรับเรื่องทั้งปวงซึ่งตนเห็นสมควรทำเป็นบทบัญญัติไว้ต่างหากก็ได้ ห้ามมิให้ทำความตกลงพิเศษใด ๆ อันจะเป็นผลเสื่อมเสียแก่ฐานะของผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และบุคคลผู้ซึ่งเรืออับปาง หรือพนักงานแพทย์หรืออนุศาสนาจารย์ ตามที่ได้นิยามไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ หรือกำกัดสิ่งต่าง ๆ ที่อนุสัญญานี้ให้ไว้แก่บุคคลเหล่านั้น

บรรดาผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และบุคคลผู้ซึ่งเรืออับปางตลอดจนเจ้าพนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์ จะคงได้รับประโยชน์จากความตกลงต่าง ๆ เช่นว่านี้ตราบเท่าที่อนุสัญญาฉบับนี้จะพึงปรับใช้แก่บุคคลเหล่านั้น เว้นแต่เมื่อมีบทบัญญัติที่ชัดกันอย่างชัดแจ้งปรากฏอยู่ในความตกลงที่กล่าวแล้ว หรือในความตกลงที่จะได้ทำขึ้นในภายหลัง หรือเมื่อภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้นำระเบียบการต่าง ๆ ที่ดีกว่ามาใช้กับบุคคลเหล่านี้

ข้อ ๗

บรรดาผู้ขาดเจ้ย ผู้ป่วยไข้ และบุคคลผู้ซึ่งเรืออยู่ย่าง ตลอดจนพนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์ ไม่ว่าในพฤติการณ์เช่นไร จะยอมสละสิทธิบางส่วนหรือทั้งหมดซึ่งตนได้รับตามอนุสัญญาฉบับนี้ และตามความตกลงพิเศษต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในข้อก่อน ในกรณีที่มีความตกลงพิเศษเช่นว่านั้นหาได้ไม่

ข้อ ๘

อนุสัญญาฉบับนี้ให้ใช้บังคับด้วยความร่วมมือและภายใต้การควบคุมของประเทศที่คุ้มครองซึ่งมีหน้าที่พิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของภาคีคู่พิพาทเพื่อการนี้ นอกจากพนักงานทูต หรือกงสุลของตนแล้ว ประเทศที่คุ้มครองจะแต่งตั้งผู้แทนจากคนชาติของตน หรือคนชาติของประเทศที่เป็นกลางอื่นอีกก็ได้ ผู้แทนดังกล่าวนี้จะต้องได้รับความเห็นชอบของประเทศที่ตนจะไปปฏิบัติหน้าที่ด้วย

ภาคีคู่พิพาทจะต้องอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติภารกิจของผู้แทนหรือผู้ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครองอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผู้แทนหรือผู้ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครองนี้ไม่ว่าในกรณีใดจะกระทำการเกินหน้าที่ของตนตามอนุสัญญาฉบับนี้หาได้ไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องคำนึงถึงความจำเป็นอันบังคับเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐซึ่งตนไปปฏิบัติหน้าที่ การปฏิบัติหน้าที่ของบุคคลเหล่านี้จะถูกกำกับเป็นกรณีพิเศษและเป็นการชั่วคราว เมื่อมีความจำเป็นทางการทหารเกิดขึ้นเท่านั้น

ข้อ ๙

บทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ไม่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติทางมนุษยธรรมซึ่งคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ หรือองค์การมนุษยธรรมอื่นใดที่ไม่ลำเอียงทางฝ่ายใดที่รับจะกระทำเพื่อคุ้มครองผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และบุคคลผู้ซึ่งเรืออับปาง พนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์ และเพื่อบรรเทาทุกข์แก่บุคคลเหล่านั้น โดยได้รับความยินยอมของภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๐

บรรดาภาคีผู้ทำสัญญาอาจจะตกลงกันไม่ว่าเวลาใดที่จะมอบหมายหน้าที่ทั้งปวงอันตกอยู่กับประเทศที่คุ้มครองตามอนุสัญญาฉบับนี้ แก่องค์การใด ๆ ซึ่งให้หลักประกันทั้งปวงในความไม่ลำเอียง และในทางประสิทธิภาพก็ได้

เมื่อผู้ต้องบาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และบุคคลผู้ซึ่งเรืออับปาง หรือพนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์ มิได้รับประโยชน์หรือมิได้รับประโยชน์ต่อไปอีกไม่ว่าเพราะเหตุใดจากการปฏิบัติการของประเทศที่คุ้มครอง หรือขององค์การหนึ่งองค์การใดที่ระบุไว้ในวรรคแรกข้างต้นนี้แล้ว ให้ประเทศที่กักคุมร้องขอรัฐที่เป็นกลางรัฐหนึ่งรัฐใด หรือองค์การหนึ่งองค์การใดเช่นว่านั้น เข้ารับหน้าที่ทั้งหลายอันประเทศที่คุ้มครอง ซึ่งแต่งตั้งโดยภาคีคู่พิพาทปฏิบัติอยู่ตามอนุสัญญาฉบับนี้

ถ้าไม่อาจจัดความคุ้มครองตามนัยดังกล่าวนั้น ให้ประเทศที่กักคุมร้องขอหรือรับสนองบริการขององค์การมนุษยธรรม เช่น คณะกรรมการ

กาชาดระหว่างประเทศเป็นต้น ภายในบังคับบทบัญญัติแห่งข้อนี้จะเข้ารับหน้าที่ในทางมนุษยธรรมซึ่งประเทศที่คุ้มครองเป็นผู้ปฏิบัติอยู่ตามอนุสัญญาฉบับนี้

ประเทศที่เป็นกลางประเทศใด หรือองค์การใดซึ่งได้รับเชิญจากประเทศที่เกี่ยวข้อง หรือเสนอตนเองเพื่อการนี้ จะต้องปฏิบัติการด้วยความสำนึกในความรับผิดชอบต่อภาคีคู่พิพาทซึ่งผู้ที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาฉบับนี้สังกัดอยู่ และต้องให้คำรับรองอันพอเพียงว่าตนอยู่ในฐานะที่จะเข้ารับหน้าที่ตามสมควร และจะปฏิบัติหน้าที่นั้นโดยไม่ลำเอียง

ประเทศต่าง ๆ จะทำความตกลงพิเศษใด ๆ อันขัดต่อบทบัญญัติข้างต้นนี้หาได้ไม่ ในเมื่อประเทศหนึ่งถูกกำกัดเสรีภาพแม้เป็นเพียงชั่วคราวก็ดี ในการที่จะเจรจากับประเทศอื่น หรือพันธมิตรของตน โดยเหตุผลอันเกี่ยวกับเหตุการณ์ทางทหาร เฉพาะอย่างยิ่งในเมื่ออาณาเขตทั้งหมดหรืออาณาเขตส่วนใหญ่ของประเทศดังกล่าวถูกยึดครอง

เมื่อใดในอนุสัญญานี้มีข้อความกล่าวถึงประเทศที่คุ้มครอง ข้อความนั้นให้ใช้แก่องค์การต่าง ๆ ที่เข้ามาแทนตามนัยแห่งข้อนี้

ข้อ ๑๑

ในกรณีที่เห็นสมควรเพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีการขัดแย้งกันในระหว่างภาคีคู่พิพาทเกี่ยวกับการใช้หรือการตีความบทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ ให้ประเทศที่คุ้มครองจะได้อำนวยความช่วยเหลือเพื่อทำความตกลงในข้อที่เกิดขัดแย้งกันนั้น

เพื่อการนี้ ประเทศที่คุ้มครองแต่ละประเทศ จะเป็นโดยการเชื้อเชิญของภาคีฝ่ายหนึ่งหรือโดยการริเริ่มของตนเองก็ตาม อาจเสนอต่อภาคีคู่พิพาทให้มีการประชุมระหว่างผู้แทนของตนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ที่เรืออับปาง พนักงานแพทย์ และอนุศาสนาจารย์ก็ได้ ซึ่งถ้าอาจทำได้ก็ให้ประชุมกันในอาณาเขตที่เป็นกลางอันได้จัดเลือกขึ้น ตามความเหมาะสม ภาคีคู่พิพาทมีข้อผูกพันที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นผลตามข้อที่ได้เสนอมายังตน เพื่อการนี้ ถ้าจำเป็นประเทศที่คุ้มครองอาจเสนอขอความเห็นชอบจากภาคีคู่พิพาทในตัวบุคคลแห่งประเทศที่เป็นกลาง หรือได้รับการแต่งตั้งโดยกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ซึ่งจะได้รับเชิญให้ร่วมการประชุมดังกล่าวก็ได้

ส่วนที่ ๒

ผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ซึ่งเรืออับปาง

ข้อ ๑๒

ผู้สังกัดในกองทัพและบุคคลอื่นที่จะได้กล่าวถึงในข้อต่อไปนี้ ซึ่งอยู่ในทะเลและซึ่งเป็นผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ หรือผู้ซึ่งเรืออับปาง จะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครองในทุกพฤติการณ์ โดยให้เป็นที่เข้าใจว่า คำว่า "เรืออับปาง" นั้นหมายถึงเรืออับปางโดยเหตุใดๆ ก็ตาม และรวมความตลอดถึงการถูกทิ้งลงสู่ทะเลโดยหมดจากอากาศยาน

บุคคลเช่นว่านี้จะต้องได้รับการปฏิบัติและรักษาพยาบาลด้วยมนุษยธรรมโดยคู่พิพาทซึ่งตนตกอยู่ในอำนาจโดยไม่คำนึงถึงลักษณะ

ความแตกต่างอันเป็นผลสืบเนื่องมาแต่เพศ เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง หรือเหตุอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ห้ามประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกายของบุคคลเหล่านี้อย่างเด็ดขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้ามฆาตกรรม หรือกำจัดพันธุ์ทรมาน หรือใช้ทดลองทางชีววิทยา ห้ามมิให้เจตนาละทิ้งบุคคลเหล่านี้โดยปราศจากความช่วยเหลือทางแพทย์ หรือโดยปราศจากการรักษาพยาบาลหรือปล่อยไว้ให้ตกอยู่ในสภาพอันเสี่ยงภัยแห่งโรคติดต่อ

สิทธิที่จะได้รับการรักษาพยาบาลก่อนผู้อื่นนั้น จะเป็นอันอนุมัติให้มีขึ้นได้ก็โดยเหตุผลทางแพทย์ที่มีลักษณะด่วนเท่านั้น

บรรดาสตรีจะต้องได้รับการปฏิบัติโดยได้รับการพิจารณาทุกประการอันสมควรแก่เพศของตน

ข้อ ๑๓

อนุสัญญาฉบับนี้ให้ใช้แก่บรรดาผู้ต้องบาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ซึ่งเรืออับปางทางทะเลซึ่งอยู่ในประเภทต่อไปนี้คือ

(๑) ผู้สังกัดในกองทัพของภาคีคู่พิพาท รวมทั้งผู้สังกัดในมิลิเซียหรือหน่วยอาสาสมัคร ซึ่งเป็นส่วนของกองทัพเหล่านั้น

(๒) ผู้สังกัดในมิลิเซียและผู้สังกัดหน่วยอาสาสมัครอื่นใด รวมทั้งผู้สังกัดในขบวนต่อต้าน ที่ได้จัดตั้งขึ้นโดยมีระเบียบซึ่งเป็นของภาคีคู่พิพาท และปฏิบัติการอยู่ภายในหรือภายนอกอาณาเขตของตนเอง แม้ว่าอาณาเขตนั้นจะถูกยึดครองอยู่ หากว่ามิลิเซียหรือหน่วยอาสาสมัคร รวมทั้งขบวนต่อต้านที่ได้จัดตั้งโดยมีระเบียบเช่นว่านั้น โดยปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ คือ

(ก) มีผู้บัญชาสั่งการอันเป็นบุคคลที่รับผิดชอบสำหรับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา

(ข) มีเครื่องหมายที่กำหนดไว้เด่นชัด สามารถจะเห็นได้ในระยะไกล

(ค) ถืออาวุธโดยเปิดเผย

(ง) ปฏิบัติการรบตามกฎและประเพณีการสงคราม

(๓) ผู้สังกัดในกองทัพประจำซึ่งมีความสามิภักดิ์ต่อรัฐบาลหรือเจ้าหน้าที่ที่มิได้รับการรับรองจากประเทศที่กักกุม

(๔) บุคคลที่ร่วมอยู่แต่มิได้สังกัดอยู่ในกองทัพนั้นโดยตรง เช่น พนักงานพลเรือนที่สังกัดอยู่ในพวกคนประจำอากาศยานทหาร ผู้สื่อข่าวสงคราม ผู้รับเหมาส่งสะเบียง ผู้สังกัดในหน่วยกรรมกรหรือในบริการต่าง ๆ ที่รับผิดชอบต่อสวัสดิภาพของทหาร หากว่าบุคคลเหล่านี้ได้รับอนุมัติจากกองทัพที่ตนได้ร่วมอยู่

(๕) บรรดาบุคคลประจำเรือรวมทั้งนายเรือ คนนำร่อง และฝึกหัดงานของเรือพาณิชย์ และคนประจำอากาศยานพลเรือนของภาคีคู่พิพาท ซึ่งไม่ได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติที่อนุเคราะห์กว่านี้ ตามบทบัญญัติอื่นแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ

(๖) ประชาชนในอาณาเขตที่มิได้ถูกยึดครอง ซึ่งเมื่อศัตรูประชิดเข้ามา ได้สมัครใจเข้าจับอาวุธต่อต้านกองทหารที่บุกเข้ามานั้น โดยไม่มีเวลาจัดรวมกันเข้าเป็นหน่วยกองทหารประจำ หากบุคคลเหล่านี้ถืออาวุธโดยเปิดเผยและเคารพต่อกฎและประเพณีการสงคราม

ข้อ ๑๔

บรรดาเรือรบของผู้ที่เป็นฝ่ายในการสงครามจะต้องมีสิทธิเรียกร้องให้ส่งตัวผู้บาดเจ็บผู้ป่วยไข้ หรือผู้ซึ่งเรืออับปาง ที่อยู่บนเรือพยาบาลของทหาร และเรือพยาบาลของสมาคมบรรเทาทุกข์ หรือของบุคคลเอกชน ตลอดจนเรือพาณิชย์ เรือยอชต์ และเรืออย่างอื่น ไม่ว่าบุคคลดังกล่าวนั้นจะมีสัญชาติใด หากว่าผู้บาดเจ็บและป่วยไข้นั้นอยู่ในสภาพที่จะพึงขนย้ายไปได้ และเรือรบนั้นสามารถที่จะให้ความสะดวกอันพอเพียงสำหรับการรักษาพยาบาลอันจำเป็น

ข้อ ๑๕

ถ้ามีการรับตัวผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ หรือผู้ซึ่งเรืออับปางไว้บนเรือสงครามที่เป็นกลาง หรืออากาศยานทหารที่เป็นกลาง ให้จัดประกันมิให้บุคคลดังกล่าวนั้นสามารถเข้าร่วมปฏิบัติการสงครามได้อีกต่อไป ในกรณีที่กฎหมายระหว่างประเทศยังคับไว้เช่นนั้น

ข้อ ๑๖

ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งข้อ ๑๒ ผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ซึ่งเรืออับปางของผู้เป็นฝ่ายในสงครามฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ซึ่งตกอยู่ในอำนาจของฝ่ายศัตรูนั้น ให้ถือว่าเป็นเชลยศึก และให้นำบทบัญญัติแห่งกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับเชลยศึกมาใช้บังคับ แก่บุคคลเหล่านั้น ผู้จับกุมอาจลงความเห็นตามพฤติการณ์ว่าเป็นการสมควรที่จะกักตัวบุคคลดังกล่าวไว้ หรือจะนำตัวไปยังท่าเรือในประเทศของผู้จับกุม ท่าเรือที่

เป็นกลาง หรือท่าเรือในอาณาเขตของตัวเองก็ได้ ในกรณีหลังนี้ห้ามมิให้เรือดำน้ำกลับไปสู่ประเทศของตนนั้น ๆ เข้ารับหน้าที่ประจำการตลอดเวลาสงครามนั้น

ข้อ ๑๗

ผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ หรือผู้ที่เรืออับปาง ซึ่งได้ถูกส่งขึ้นบกณ ท่าของประเทศที่เป็นกลางโดยความยินยอมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นนั้น หากไม่มีข้อตกลงเป็นอย่างอื่นระหว่างประเทศที่เป็นกลางกับประเทศที่เป็นฝ่ายในสงครามแล้ว ให้ประเทศที่เป็นกลางควบคุมไว้เพื่อมิให้เข้าปฏิบัติการในสงครามได้อีก ในกรณีที่กฎหมายระหว่างประเทศบังคับไว้เช่นนั้น

ค่ารักษาพยาบาลในโรงพยาบาล และค่าใช้จ่ายในการกักกันนั้น ให้ประเทศซึ่งผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ หรือผู้ที่เรืออับปางนั้นสังกัดอยู่เป็นผู้เสีย

ข้อ ๑๘

ภายหลังการปะทะกันแต่ละครั้ง ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดการเท่าที่จะทำได้โดยทุกประการ โดยไม่ชักช้า เพื่อค้นหา และเก็บตัวผู้ที่เรืออับปาง ผู้บาดเจ็บ และผู้ป่วยไข้ เพื่อให้ความคุ้มครองบุคคลทั้งนี้จากการโจรกรรมและการปฏิบัติอันเลวทราม เพื่อจัดให้ได้รับการรักษาพยาบาลโดยเพียงพอ และเพื่อค้นหาผู้ตาย และป้องกันมิให้ร่างถูกทำลาย

ในเมื่อพฤติการณ์จักอำนวยให้ ให้คู่พิพาททำการตกลงเฉพาะท้องถิ่นเพื่อขนย้ายผู้บาดเจ็บ และผู้ป่วยไข้ทางทะเลจากเขตที่ยึด หรือ

ล้อมไว้ และเพื่อให้พนักงานแพทย์ และพนักงานทางศาสนาพร้อมด้วยเครื่องบริภัณฑ์ได้ผ่านไปสู่เขตนั้นได้

ข้อ ๑๕

ภาคภูพิพาทจะต้องทำบันทึกหลักฐานแสดงรายการต่าง ๆ เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการจัดทำรูปพรรณของผู้ที่เรืออับปาง ผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ หรือผู้ตายแต่ละคนของฝ่ายปรปักษ์ที่ตกอยู่ในอำนาจของตนโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ ถ้าเป็นไปได้ บันทึกนั้นให้มีข้อความดังต่อไปนี้ คือ

(ก) ชื่อประเทศซึ่งบุคคลเหล่านั้นสังกัดอยู่

(ข) หมายเลขประจำกองทัพ ประจำกรม ประจำตัว เลขหมายลำดับ

(ค) นามสกุล

(ง) นามตัว

(จ) วันเกิด

(ฉ) รายการอื่น ๆ ที่ปรากฏในบัตร หรือแผ่นโลหะประจำตัว

(ช) วันที่และสถานที่ที่ถูกจับกุมหรือถึงแก่กรรม

(ซ) รายละเอียดเกี่ยวกับยาดแผล หรือโรคหรือสาเหตุแห่งมรณกรรม

ข้อความดังกล่าวข้างบนนั้น จะต้องจัดส่งให้สำนักงานสนเทศตามที่ระบุไว้ในข้อ ๑๒๒ แห่งอนุสัญญาเจนีวา ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก โดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

สำนักงานนี้จะได้จัดส่งข้อความต่อไปให้ประเทศซึ่งบุคคลเหล่านี้สังกัดอยู่โดยผ่านประเทศที่คุ้มครอง และสำนักตัวแทนกลางสำหรับเชลยศึก

ภาคีคู่พิพาทต่างฝ่าย จะต้อง จัดทำ และ จัดส่ง มรณบัตร หรือ บัญชีรายนามผู้ตายอันรับรองว่าถูกต้องแล้ว โดยผ่านทางสำนักงานเดียวกันนั้น โดยนัยเดียวกันต่างฝ่ายจะต้องเก็บและนำส่งแผ่นโลหะแสดงรูปพรรณชิ้นหนึ่งหรือแผ่นโลหะแสดงรูปพรรณนั้นเอง ถ้าเป็นแผ่นโลหะชนิดเดี่ยว พินัยกรรมฉบับสุดท้าย หรือเอกสารอื่น ๆ ซึ่งมีความสำคัญสำหรับญาติสนิทของผู้ตาย เงิน และโดยทั่ว ๆ ไป บรรดาวัตถุต่าง ๆ ที่มีค่าในตัวของสิ่งของนั้นเอง หรือในทางจิตใจ ซึ่งค้นพบในตัวผู้ตายให้แก่กันและกันโดยผ่านสำนักงานเดียวกันนี้ สิ่งของเหล่านี้รวมทั้งสิ่งของที่ไม่ปรากฏหลักฐาน จะได้จัดส่งไปเป็นหีบห่อปิดผนึกประทับตรา พร้อมด้วยบันทึกรายการอันจำเป็นเพื่อทราบรูปพรรณของเจ้าของผู้ตายได้ และบัญชีแสดงสิ่งของที่บรรจุไว้ในห่อนั้นโดยครบถ้วนด้วย

ข้อ ๒๑

ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดให้มีการชันสูตรศพอย่างรอบคอบ และถ้าเป็นไปได้ ก็ให้มีการชันสูตรศพทางแพทย์เสียแต่ละรายเท่าที่สถานการณ์จะอำนวยให้ก่อนที่จะฝังศพในทะเล ทั้งนี้เพื่อสามารถยืนยันการตาย จัดทำรูปพรรณผู้ตาย และเพื่อทำรายงานขึ้นได้ ในกรณีที่ใช้แผ่นโลหะแสดงรูปพรรณชนิดคู่ ซีกหนึ่งของแผ่นโลหะนั้นให้คงเหลือติดไว้กับตัวผู้ตาย

ถ้าผู้ตายถูกส่งตัวขึ้นยกให้นำบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาเจนีวา เพื่อยังความเย็นไข่ของผู้ยาดเจ็บ และป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ มาใช้บังคับ

ข้อ ๒๑

ภาคีคู่พิพาทอาจ ขอร้องใน เมตตาจิต ของ ผู้บังคับการ เรือ พาณิชย์ เรือยอชต์ และยานพาหนะอื่นที่เย็นกลางให้รับผู้ยาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ หรือผู้ที่เรืออับปางขึ้นบนเรือและให้การรักษาพยาบาล และให้เก็บศพคนตายก็ได้

เรือทุกชนิดที่สนองรับคำขอร้องนี้ และเรือซึ่งเข้าเก็บตัวผู้ยาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ หรือผู้ที่เรืออับปางด้วยความสมัครใจนั้น จะต้องได้รับความคุ้มครอง และความสะดวกเย็นพิเศษในการให้ความช่วยเหลือเช่นว่านั้น

ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้จับกุมเรือเหล่านั้น เพราะเหตุว่าได้ทำการขนส่งเช่นว่านั้น แต่ถ้าไม่มีข้อสัญญาเย็นอย่างอื่นแล้ว เรือเหล่านั้นอาจถูกจับกุมได้ในกรณีละเมิดความเย็นกลางซึ่งเรือเหล่านั้นได้กระทำขึ้น

ส่วนที่ ๓

เรือพยาบาล

ข้อ ๒๒

เรือพยาบาลทหาร กล่าวคือเรือที่ประเทศต่าง ๆ สร้างขึ้นหรือจัดไว้เย็นพิเศษ และโดยเฉพาะเพื่อช่วยเหลือรักษาพยาบาล และขนย้ายผู้ยาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ที่เรืออับปางนั้น จะต้องไม่ถูกโจมตีหรือจับกุม

ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ แต่จะต้องได้รับการเคารพและการคุ้มครองโดยมิเงื่อนไขว่าได้แจ้งชื่อและลักษณะของเรือนั้นไปให้ภาคีคู่พิพาททราบสิบวันก่อนใช้เรือนั้น

ลักษณะต่าง ๆ ซึ่งต้องปรากฏในคำแจ้งความนั้น จะต้องรวมตลอดถึงระวางตันกรอสส์ ที่ได้จดทะเบียนไว้ ความยาวจากหัวถึงท้ายเรือ และจำนวนแห่งเสากระโดงและปล่อง

ข้อ ๒๓

สถานที่ตั้งยนยุ่งซึ่งมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากอนุสัญญาเจนีวาเพื่อยังความเย็นไข่ของผู้บาดเจ็บ และป่วยไข้ ในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ จะต้องได้รับความคุ้มครองมิให้ต้องถูกระดมยิง หรือถูกโจมตีจากทางทะเล

ข้อ ๒๔

เรือพยาบาลที่ใช้โดยสภากาชาดประจำชาติ โดยสมาคมบรรเทาทุกข์ ซึ่งได้รับการรับรองเป็นทางการแล้ว หรือโดยเอกชนนั้น จะต้องได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกับเรือพยาบาลทหาร และจะต้องได้รับยกเว้นจากการถูกจับกุม หากว่าภาคีคู่พิพาทซึ่งเรือนั้นสังกัดอยู่ได้มอบหน้าที่ให้เป็นทางการและเมื่อได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งข้อ ๒๒ ว่าด้วยการแจ้งความนั้นแล้ว

เรือเหล่านี้จะต้องจัดให้มีใบสำคัญของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ระบุว่าเรือนั้นอยู่ในความควบคุมของเขาเหล่านั้นขณะเตรียมพร้อม และขณะออกปฏิบัติการ

ข้อ ๒๕

เรือพยาบาลที่ใช้โดยสภากาชาดประจำชาติ โดยสมาคมยุทธเภทุกชั้นซึ่งได้รับการรับรองเป็นทางการแล้ว หรือโดยเอกชนของประเทศที่เป็นกลางนั้น จะต้องได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกับเรือพยาบาลทหาร และจะต้องได้รับยกเว้นจากการถูกจับกุมโดยมีเงื่อนไขว่า เรือเหล่านั้นได้มอบไว้ให้อยู่ภายใต้ความควบคุมของภาคีคู่พิพาท ด้วยความยินยอมของรัฐบาลของตนมาก่อนแล้ว และโดยได้รับอนุญาตจากภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้องแล้ว เมื่อได้ปฏิบัติการตามบทบัญญัติแห่งข้อ ๒๒ ว่าด้วยการแจ้งความนั้นแล้ว

ข้อ ๒๖

ความคุ้มครองดังกล่าวในข้อ ๒๒, ๒๔ และ ๒๕ นั้น ให้ใช้บังคับแก่เรือพยาบาลไม่ว่าจะมีระวางขนาดใด และแก่เรือชูชีพของเรือเหล่านั้น ไม่ว่าจะปฏิบัติการ ณ ที่ใด อย่างไรก็ดีเพื่อให้ได้รับความสะดวกสบายและความปลอดภัยอย่างเต็มที่ ภาคีคู่พิพาทจะต้องพยายามใช้แต่เพียงเรือพยาบาลที่มีระวางมากกว่า ๒,๐๐๐ ตันกรอสส์ขึ้นไปเท่านั้น สำหรับบรรทุกผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ที่เรืออับปางในระยะทางไกลและทะเลลึก

ข้อ ๒๗

ภายใต้เงื่อนไขอย่างเดียวกันกับที่บัญญัติไว้ในข้อ ๒๒ และ ๒๔ เรือเล็กซึ่งใช้โดยรัฐ หรือโดยองค์การเรือชูชีพซึ่งได้รับรองเป็นทางการแล้ว สำหรับการช่วยเหลือทางชายฝั่งนั้น จะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครองเช่นเดียวกันเท่าที่จะไม่ขัดกับการดำเนินการทางทหาร

บทบัญญัติเช่นเดียวกันนี้ให้ใช้บังคับเท่าที่จะพึงปฏิบัติได้แก่สถานที่ตั้งประจำตามชายฝั่งที่ใช้โดยเฉพาะสำหรับเรือเหล่านี้เพื่อกิจการทางมนุษยธรรม

ข้อ ๒๘

ถ้ามีการสู้รบเกิดขึ้นบนเรือรบ ส่วนของเรือซึ่งจัดไว้สำหรับผู้บาดเจ็บและป่วยไข้จะต้องได้รับความเคารพและปล่อยไว้เท่าที่จะทำได้ ส่วนของเรือซึ่งจัดไว้สำหรับผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ รวมทั้งเครื่องประกอบนั้นจะต้องให้คงอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยการสงคราม แต่ห้ามมิให้เปลี่ยนแปลงไปจากความประสงค์ของส่วนที่กล่าวของเรือนั้นตราบเท่าที่จำเป็นสำหรับผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ อย่างไรก็ดีผู้บังคับการซึ่งส่วนที่กล่าวของเรือตกมาอยู่ในอำนาจอาจใช้ส่วนที่กล่าวของเรือนั้นเพื่อประโยชน์อย่างอื่นในกรณีแห่งความจำเป็นทางทหารอันเร่งด่วนได้ เมื่อได้จัดให้ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ซึ่งอยู่ในส่วนของเรือนั้นได้รับการดูแลรักษาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ข้อ ๒๙

เรือพยาบาลใด ณ ท่าเรือซึ่งตกอยู่ในครอบครองของฝ่ายศัตรูนั้นจะต้องได้รับอนุญาตให้ออกจากท่าเรือนั้นได้

ข้อ ๓๐

บรรดาเรือดังกล่าวไว้ในข้อ ๒๒, ๒๔, ๒๕ และ ๒๗ นั้น จะต้องให้การบรรเทาทุกข์และความช่วยเหลือแก่ผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ซึ่งเรืออับปาง โดยไม่คำนึงถึงว่าจะเป็นคนสัญชาติใด

บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญารับว่าจะไม่ใช้เรือเหล่านี้เพื่อการทหารอันใด

เรือเช่นว่านี้จะต้องไม่กีดขวางการเคลื่อนไหวของผู้ที่ทำการรบระหว่างและภายหลังการรบ เรือเหล่านี้จะกระทำการโดยเสี่ยงภัยแห่งตนเอง

ข้อ ๓๑

ภาคีคู่พิพาทจะต้องมีสิทธิที่จะควบคุมและค้นเรือดังกล่าวในข้อ ๒๒, ๒๔, ๒๕, และ ๒๗ และจะปฏิเสธไม่รับความช่วยเหลือจากเรือเหล่านี้ สั่งให้เรือเหล่านี้ไปเสียหรือยังคับให้ไปทางใด ควบคุมการใช้วิทยุและการสื่อสารอื่น ๆ ของเรือเหล่านี้ และแม้ว่าจะกักเรือเหล่านี้ไว้ในระยะเวลาไม่เกินเจ็ดวัน นับแต่วันที่รับได้ก็ได้ ถ้าความร้ายแรงของพฤติการณ์ยังคับให้ต้องกระทำเช่นนั้น

ภาคีคู่พิพาทอาจจะส่งเจ้าหน้าที่ไปอยู่ในเรือชั่วคราว โดยให้มีหน้าที่แต่เพียงที่จะดูแลให้ปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามความในวรรคก่อนนั้นก็ได้

เท่าที่จะเป็นไปได้ ภาคีคู่พิพาทจะต้องจดคำสั่งที่ให้แก่นายเรือไว้ในปูมของเรือพยาบาลในภาษาหนึ่งภาษาใดที่นายเรือจะเข้าใจได้

ไม่ว่าจะเป็นการกระทำไปฝ่ายเดียว หรือโดยมีข้อตกลงกันไว้เป็นพิเศษก็ตาม คู่พิพาทอาจจะให้มีผู้สังเกตการณ์ที่เป็นกลางขึ้นอยู่บนเรือของตนเพื่อพิสูจน์การปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้โดยเคร่งครัดก็ได้

ข้อ ๓๒

เรือดังกล่าวไว้ในข้อ ๒๒, ๒๔, ๒๕ และ ๒๗ นั้น มิให้ถือว่าเป็นเรือรบในกรณีที่จอดอยู่ในท่าที่เป็นกลาง

ข้อ ๓๓

เรือพาณิชย์ซึ่งได้ทำการเปลี่ยนแปลงเป็นเรือพยาบาลนั้น จะใช้เพื่อการอื่นไม่ได้ตลอดเวลาแห่งการสู้รบ

ข้อ ๓๔

ความคุ้มครองซึ่งเรือพยาบาลและส่วนของเรือที่จัดไว้สำหรับผู้ป่วยไข้ มีสิทธิจะได้รับนั้นจะไม่ระงับไปเว้นแต่จะนำไปใช้นอกหน้าที่ทางมนุษยธรรมเพื่อกระทำการอันเป็นภยันตรายแก่ฝ่ายศัตรู

อย่างไรก็ดีความคุ้มครองจะระงับได้ก็แต่เมื่อได้ให้คำเตือนตามสมควรแล้ว โดยแจ้งกำหนดระยะเวลาอันเหมาะสมตามควรแก่กรณี และคำเตือนเช่นว่านั้นได้ถูกทอดทิ้งละเลยเสีย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรือพยาบาลจะต้องไม่มีหรือใช้ระหัสลับสำหรับการวิทยุหรือการสื่อสารอื่น ๆ

ข้อ ๓๕

พฤติการณ์ต่อไปนี้จะไม่ถือว่าทำให้เรือพยาบาลหรือส่วนของเรือที่จัดไว้สำหรับผู้ป่วยไข้ต้องเสียสิทธิแห่งการคุ้มครองซึ่งควรจะได้รับ คือ

(๑) การที่ลูกเรือของเรือพยาบาลหรือส่วนของเรือที่จัดไว้สำหรับผู้ป่วยไข้ มีอาวุธเพื่อรักษาความเรียบร้อย เพื่อป้องกันตนเองหรือผู้ป่วยไข้และผู้บาดเจ็บ

(๒) การที่มีเครื่องมือสำหรับใช้โดยเฉพาะในการเดินเรือหรือการสื่อสารอยู่บนเรือ

(๓) การที่ค้นพยาวุธและเครื่องกระสุนซึ่งแยกหรือถือได้ขึ้นเรือ หรือส่วนของเรือที่จัดไว้สำหรับผู้ป่วยไข้อันเป็นของที่ยึดมาจากผู้ขาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ซึ่งเรืออับปาง และยังมิได้ส่งมอบให้แก่เจ้าหน้าที่

(๔) การที่กิจการในด้านมนุษยธรรมของเรือพยาบาล และส่วนของเรือที่จัดไว้สำหรับผู้ป่วยไข้ หรือของลูกเรือได้ขยายไปถึงการดูแลรักษาผู้ขาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ หรือผู้ซึ่งเรืออับปาง อันเป็นพลเรือน

(๕) การขนส่งเครื่องมือและพนักงานทางแพทย์ โดยเฉพาะนั้นมีมากเหนือและมากกว่าความต้องการตามปกติ

ส่วนที่ ๔

พนักงาน

ข้อ ๓๖

พนักงานทางศาสนา พนักงานแพทย์ และพนักงานพยาบาลของเรือพยาบาล และลูกเรือของเรือพยาบาลจะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครอง เขาเหล่านี้จะถูกจับกุมในระหว่างเวลาที่เขาปฏิบัติหน้าที่ในเรือพยาบาลมิได้ ไม่ว่าจะมีผู้ขาดเจ็บหรือป่วยไข้อยู่บนเรือนั้นหรือไม่ก็ตาม

ข้อ ๓๗

พนักงานทางศาสนา พนักงานแพทย์ และพนักงานพยาบาลซึ่งได้รับมอบหมายให้ดูแลรักษาหรืออบรมจิตใจของบุคคลที่ได้ระบุไว้ในข้อ ๑๒ และ ๑๓ นั้น ถ้าตกไปอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู จะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครอง เขาเหล่านี้จะพึงปฏิบัติหน้าที่ของตนต่อไปได้ตราบ

จำเป็นเพื่อดูแลรักษาผู้ป่วยและบาดเจ็บ บุคคลเหล่านี้จะต้องถูกส่งตัวกลับในภายหลัง ในทันทีที่ผู้บัญชาการทหารสูงสุดอยู่ใต้บังคับบัญชานั้นเห็นว่า จะพึงปฏิบัติได้เมื่อไปจากเรือนั้น บุคคลเหล่านี้จะนำทรัพย์สินส่วนตัวของตนไปได้ด้วย

อย่างไรก็ดีถ้าเป็นการจำเป็นที่จะกักตัวพนักงานเหล่านี้บางคนไว้ตามความจำเป็นในการแพทย์และทางจิตใจของเชลยศึก ก็ให้กระทำการทุกอย่างที่จะกระทำได้ เพื่อให้บุคคลเหล่านี้ได้ขึ้นบกโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

พนักงานที่ถูกกักตัวอยู่นี้เมื่อขึ้นบกแล้วจะต้องอยู่ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาเจนีวา เพื่อยังความเป็นไปของผู้บาดเจ็บ และป่วยไข้ ในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙

หมวด ๕

การขนส่งทางการแพทย์

ข้อ ๓๙

บรรดาเรือที่จัดหามาเพื่อการนั้นให้ได้รับอนุญาตให้ทำการขนส่งเครื่องมือที่มุ่งหมายจะเอาไปใช้โดยเฉพาะในการรักษาผู้บาดเจ็บ และป่วยไข้ในกองทัพ หรือเพื่อใช้ในการป้องกันโรค แต่จะต้องแจ้งรายละเอียดในการเดินทางไปให้ประเทศฝ่ายปรปักษ์ทราบ และได้รับอนุมัติจากประเทศนั้นเสียก่อน ให้ประเทศฝ่ายปรปักษ์สงวนสิทธิที่จะยึดเรือที่ขนส่งนั้นได้ แต่จะจับกุมเรือหรือยึดเครื่องมือที่ขนส่งมานั้นไม่ได้

โดยความตกลงระหว่างภาคีคู่พิพาท อาจจัดให้มีผู้สังเกตการณ์เข้ามาอยู่ในอาณาเขตของรัฐชายฝั่งด้วย เพื่อตรวจเครื่องมือที่ได้ส่งมานั้นก็ได้ เพื่อการนี้จะต้องอนุญาตให้เข้าถึงเครื่องมือนั้นได้โดยเสรี

ข้อ ๓๕

อากาศยานทางการแพทย์กล่าวคือ อากาศยานที่ใช้โดยเฉพาะในการขนย้ายผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ซึ่งเรืออับปาง และในการขนส่งพนักงานและเครื่องมือทางแพทย์นั้นห้ามมิให้ใช้เป็นจุดเพื่อการโจมตี แต่จะต้องได้รับความเคารพจากภาคีคู่พิพาท ในขณะที่ทำการบินอยู่ในระดับความสูง ในเวลาและตามเส้นทางที่ได้ตกลงกันไว้โดยเฉพาะระหว่างภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้องแล้ว

อากาศยานเหล่านี้จะต้องมีเครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัดตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๑ พร้อมด้วยธงชาติของตนที่ด้านใต้ ด้านบน และด้านข้างทั้งสอง และจะต้องมีเครื่องหมายหรือเครื่องแสดงลักษณะอย่างอื่นซึ่งอาจเป็นที่ตกลงกันระหว่างภาคีคู่พิพาทเมื่อเริ่มต้นหรือในระหว่างสู้รบก็ได้

เว้นแต่จะได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น ห้ามมิให้ทำการบินเหนืออาณาเขตของฝ่ายศัตรูหรือที่ฝ่ายศัตรูยึดครอง

อากาศยานทางการแพทย์จะต้องเชื่อฟังคำสั่งให้ร่อนลงพื้นดินหรือพื้นน้ำ เมื่อได้มีการร่อนลงเช่นว่านั้น อากาศยานพร้อมด้วยผู้ที่อยู่ในอากาศยานนั้นอาจทำการบินต่อไปได้หลังจากได้มีการตรวจสอบแล้ว หากมีการตรวจสอบเช่นว่านั้น

ในกรณีที่ต้องร่อนลงโดยไม่สมัครใจบนพื้นดินหรือพื้นน้ำในอาณาเขตของฝ่ายศัตรู หรือที่ฝ่ายศัตรูยึดครองอยู่ ผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้ซึ่งเรืออับปาง รวมทั้งพนักงานประจำอากาศยานจะต้องเป็นเชลยศึก พนักงานแพทย์จะต้องได้รับการปฏิบัติตามข้อ ๓๖ และ ๓๗

ข้อ ๔๐

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในวรรคสอง อากาศยานทางการแพทย์ของภาคีคู่พิพาทอาจทำการบินเหนืออาณาเขตของประเทศที่เป็นกลาง ร่อนลงสู่อาณาเขตนั้นในกรณีจำเป็น หรือใช้อาณาเขตนั้นเป็นท่าแวะก็ได้ อากาศยานนั้น ๆ จะต้องแจ้งให้ประเทศที่เป็นกลางทราบล่วงหน้าถึงการบินผ่านเหนืออาณาเขตนั้น และจะต้องเชื่อฟังคำสั่งให้ร่อนลงสู่พื้นดินหรือพื้นน้ำ อากาศยานเช่นว่านี้จะต้องไม่ถูกโจมตีเฉพาะเมื่อทำการบินตามเส้นทางในระดับสูงและตามเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ โดยเฉพาะในระหว่างภาคีคู่พิพาทและประเทศที่เป็นกลางที่เกี่ยวข้อง

อย่างไรก็ดี ประเทศที่เป็นกลางอาจวางเงื่อนไขหรือข้อกำกัดในการบินผ่านหรือร่อนลงสู่อาณาเขตของตนสำหรับอากาศยานทางการแพทย์ เงื่อนไขหรือข้อกำกัดซึ่งอาจวางไว้ดังกล่าวแล้วนี้จะต้องใช้บังคับโดยเท่าเทียมกันแก่ภาคีคู่พิพาททุกฝ่าย

นอกจากจะได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น ระหว่างประเทศที่เป็นกลางและภาคีคู่พิพาท ผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ หรือผู้ซึ่งเรืออับปาง ซึ่งลงจากอากาศยานทางการแพทย์ด้วยความเห็นชอบของท้องถิ่นในอาณาเขตที่เป็นกลาง จะต้องถูกกักกุมไว้โดยประเทศที่เป็นกลางในลักษณะที่บุคคลเหล่านั้นจะกลับเข้าไปมีส่วนในการปฏิบัติการสงครามอีกไม่ได้ในเขต

กฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้เช่นนั้น ค่าใช้จ่ายในเรื่องที่อยู่และการกักกันบุคคลเหล่านี้ให้ประเทศที่บุคคลดังกล่าวนั้นสังกัดอยู่เป็นผู้จ่าย

หมวด ๖

เครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัด

ข้อ ๔๑

ภายใต้การควบคุมของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางทหาร ให้แสดงเครื่องกาชาดบนพื้นสีขาวไว้บนธง ผ้าพันแขน และบนเครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในบริการแพทย์

อย่างไรก็ดี สำหรับประเทศที่ใช้เครื่องหมายชักวงเดือนแดงหรือสิงห์แดง และดวงอาทิตย์ บนพื้นสีขาว เป็นเครื่องหมายอยู่แล้ว ก็ให้เครื่องหมายเหล่านั้นเป็นอันได้รับความรับรองตามความแห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๔๒

พนักงานที่ระบุไว้ในข้อ ๓๖ และข้อ ๓๗ จะต้องมีผ้าพันแขนป้องกันน้ำได้ สวมติดไว้ที่แขนซ้าย มีเครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัด ซึ่งเจ้าหน้าที่ทหารเป็นผู้จ่ายและประทับตราให้

พนักงานเช่นว่านี้นอกจากจะต้องมีแผ่นโลหะประจำตัวตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๑๙ แล้ว ยังจะต้องถือบัตรประจำตัวพิเศษ มีเครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัดอีกด้วย บัตรนี้จะต้องป้องกันน้ำได้ และมีขนาดที่พอเหมาะที่จะใส่ในกระเป๋าได้ ข้อความในบัตรนั้นให้เขียนเป็นภาษาแห่งชาติอย่างน้อยจะต้องระบุนามเต็ม วันที่เกิด ยศ และเลขหมายประจำบริการของผู้ถือบัตร และจะต้องแสดงให้ทราบว่าผู้ถือได้รับคุ้มครองโดยอนุสัญญานี้

ฉบับนี้ในฐานะใด บัตรนี้จะต้องมีรูปถ่ายของเจ้าของและมีลายมือชื่อหรือลายพิมพ์นิ้วมือของตนหรือทั้งสองอย่าง และจะต้องประทับตราของเจ้าหน้าที่ทหาร

บัตรประจำตัวนี้จะต้องมีลักษณะอย่างเดียวกันให้ตลอดทั้งกองทัพและเท่าที่จะกระทำได้จะต้องให้เข้าแบบเดียวกันหมดในกองทัพต่าง ๆ ของอัครภาคีผู้ทำสัญญา ภาคีคู่พิพาทอาจถือแบบตามที่ได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้เป็นตัวอย่างได้ ภาคีคู่พิพาทจะต้องแจ้งให้ทราบซึ่งกันและกันเมื่อได้มีการสั่งแบบเกิดขึ้นถึงแบบที่ตนใช้อยู่ หากเป็นไปได้ บัตรประจำตัวควรทำขึ้นเป็นสองฉบับเป็นอย่างน้อย ซึ่งประเทศผู้ออกบัตรจะเก็บรักษาไว้ฉบับหนึ่ง

ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ พนักงานดังกล่าวจะถูกยึดเครื่องหมายหรือบัตรประจำตัวหรือถูกตัดสิทธิในการที่จะสวมผ้าพันแขนหาได้ไม่ ในกรณีที่เกิดสูญหาย บุคคลเหล่านั้นมีสิทธิได้รับสำเนาบัตรและได้รับเครื่องหมายใหม่แทน

ข้อ ๔๓

บรรดาเรือที่ระบุไว้ในข้อ ๒๒, ๒๔, ๒๕ และ ๒๗ จะต้องมีเครื่องหมายไว้ดังต่อไปนี้

(ก) ด้านนอกทั้งหมดให้ทาสีขาว

(ข) ให้ทาสีเครื่องหมายกาชาดสีแดงเข้มแสดงไว้ที่ข้างลำเรือข้างละอัน หรือมากกว่าหนึ่งอันให้ใหม่ที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้มองเห็นได้ง่ายที่สุดจากทะเลและทางอากาศ

เรือพยาบาลทุกลำจะต้องให้เป็นที่ทราบได้โดยชักธงชาติของตน และถ้าเรือนั้นเป็นของประเทศที่เป็นกลางให้ชักธงของภาคีคู่พิพาทที่ตนยอมรับอยู่ได้ความควบคุมเพิ่มขึ้นอีกด้วย ให้ชักธงขาวมีกาชาดไว้บนเสากระโดงใหญ่ให้สูงที่สุดที่จะทำได้

เรือชูชีพประจำเรือพยาบาล เรือชูชีพประจำฝั่ง และเรือเล็กทุกลำซึ่งใช้ในการแพทย์ ให้ทาสีขาวมีกาชาดสีแดงเข้มแสดงไว้อย่างเด่นชัด และจะต้องปฏิบัติตามวิธีการข้างต้นเพื่อแสดงว่าเป็นเรือพยาบาล

บรรดาเรือใหญ่และเรือเล็กที่กล่าวข้างต้น ซึ่งประสงค์จะให้ได้รับความคุ้มครองตามที่มีสิทธิอยู่นั้นในเวลากลางคืน และในเวลาที่มองเห็นได้ยาก จะต้องดำเนินการตามที่จำเป็นด้วยความยินยอมของภาคีคู่พิพาทซึ่งตนอยู่ใต้อำนาจ เพื่อทำให้สีและเครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัดของตนเห็นได้ชัดอย่างเพียงพอ

บรรดาเรือพยาบาลซึ่งฝ่ายศัตรูกักคุมไว้ชั่วคราวตามข้อ ๓๑ จะต้องลดธงของภาคีคู่พิพาทซึ่งตนปฏิบัติการร่วมอยู่หรือซึ่งตนยอมรับอยู่ในความควบคุมนั้นลง

เรือชูชีพประจำฝั่งนั้นถ้ายังคงปฏิบัติการอยู่ต่อไปจากฐานทัพที่ถูกยึดครองด้วยความยินยอมของประเทศที่ยึดครอง อาจได้รับอนุญาตให้คงชักธงชาติของตนต่อไปคู่กับธงซึ่งมีกาชาดบนพื้นขาวในขณะที่อยู่ไกลจากฐานทัพ ทั้งนี้จะต้องยอกกล่าวล่วงหน้าแก่ภาคีคู่พิพาทฝ่ายที่เกี่ยวข้องทราบเสียก่อน

ยรรดาบทบัญญัติว่าด้วยการชาดในข้อนี้ ให้ใช้บังคับสำหรับเครื่องหมายอื่น ๆ ที่ระบุไว้ในข้อ ๔๑ อย่างเดียวกัน

ภาคีคู่พิพาทจะต้องพยายามในทุกโอกาสที่จะทำความตกลงซึ่งกันและกันเพื่อใช้วิธีใหม่ที่สุดเท่าที่จะพึงจัดหาได้เพื่ออำนวยความสะดวกในการที่จะแสดงลักษณะของเรือพยาบาล

ข้อ ๔๔

เครื่องหมายแสดงลักษณะต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๔๓ นั้น ไม่ว่าในยามสงบหรือยามสงครามจะใช้ได้ก็แต่เพื่อแสดงลักษณะหรือเพื่อคุ้มครองเรือตามที่ระบุไว้ในข้อนั้นเท่านั้น เว้นแต่จะมีบัญญัติไว้ในอนุสัญญาระหว่างประเทศอื่นใด หรือโดยความตกลงระหว่างภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

ข้อ ๔๕

ถ้อยทีกฎหมายของตนยังไม่มีอยู่โดยเพียงพอ อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะต้องดำเนินการที่จำเป็นเพื่อป้องกันและปราบปรามการฝ่าใช้เครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัดที่บัญญัติไว้ในข้อ ๔๓ นั้นในทุกโอกาส

หมวด ๗

การปฏิบัติตามอนุสัญญา

ข้อ ๔๖

ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องดำเนินการโดยผ่านทางผู้ยับยั้งการหาของ

ตนเพื่อประกันให้การปฏิบัติตามอนุสัญญาข้อต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นให้เป็นไปโดยละเอียดและดำเนินการที่จำเป็นต่าง ๆ สำหรับกรณีที่ไม่ได้คาดหมายไว้ล่วงหน้าให้สอดคล้องกับหลักทั่วไปแห่งอนุสัญญานี้

ข้อ ๔๗

ห้ามมิให้มีการกระทำการอันเป็นการตอบแทนแก่คน ต่อผู้ขาดเจ็บผู้ป่วยไข้และผู้ซึ่งเรืออับปาง พนักงาน เรือ หรือบริภัณฑ์ที่ได้รับการคุ้มครองโดยอนุสัญญานี้

ข้อ ๔๘

อัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะเผยแพร่ตัวบทแห่งอนุสัญญานี้ในประเทศของตนอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งในยามสงบและในยามสงคราม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งให้รวมการศึกษาอนุสัญญานี้เข้าในโครงการศึกษาของทหาร และถ้าจะเป็นไปได้ในโครงการศึกษาของพลเรือนด้วย เพื่อให้พลเมืองโดยทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองทหารที่มีหน้าที่ทำการรบ พนักงานแพทย์ และ อนุศาสนาจารย์ ได้ทราบหลักการแห่งอนุสัญญานี้

ข้อ ๔๙

อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะได้ส่งคำแปล ทางการของอนุสัญญานี้ให้กันและกันโดยผ่านทางคณะรัฐมนตรีสหพันธรัฐสวิส และในระหว่างการสู้รบให้ส่งผ่านทางประเทศที่คุ้มครอง รวมทั้งกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งตนอาจบัญญัติขึ้นเพื่อประกันการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้

หมวด ๙

การปราบปรามการผ้าใช้
และการละเมิด
ข้อ ๕๐

อัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะตรากฎหมายตามที่จำเป็นขึ้นไว้ ให้ยกลงโทษทางอาญาอันระบุรัยใช้ได้อย่างไม่มีผลแก่บุคคลที่กระทำหรือสั่งให้กระทำการละเมิดอันร้ายแรงใด ๆ ต่ออนุสัญญาฉบับนี้ดังได้นิยามไว้ในข้อต่อไป

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายมีพันธกรณีที่จะต้องค้นหาตัวผู้ที่ต้องหาว่าได้กระทำหรือสั่งให้กระทำการละเมิดอันร้ายแรงนั้น ๆ และจะต้องนำตัวบุคคลเหล่านั้น ไม่ว่าจะมีสัญชาติใดขึ้นศาลของตน หากประสงค์และเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายของตนแล้ว อัครภาคีฝ่ายนั้นอาจส่งบุคคลดังกล่าวไปให้อัครภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคดีก็ได้ แต่อัครภาคีฝ่ายนั้นจะต้องแสดงว่ามีข้อกล่าวหาอันมีมูลเพียงพอ

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะต้องจัดการตามที่จำเป็นเพื่อระงับบรรดาการกระทำใดๆ อันขัดต่อบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ นอกจากการละเมิดอันร้ายแรงที่ได้นิยามไว้ในข้อต่อไป

ในทุกพฤติการณ์ บุคคลผู้ต้องหาจะต้องได้รับประโยชน์แห่งการคุ้มครองในการพิจารณา และการต่อสู้คดีโดยเป็นธรรมซึ่งเป็นประโยชน์ไม่น้อยกว่าที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๐๕ และข้อต่อ ๆ ไปแห่งอนุสัญญา

เขนว่า ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก

ข้อ ๕๑

การละเมิดอันร้ายแรงที่ได้กล่าวถึงในข้อก่อนนั้น ได้แก่การกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไปนี้ หากได้กระทำต่อบุคคลหรือทรัพย์สินซึ่งอนุสัญญาฉบับนี้ให้ความคุ้มครอง คือการฆ่าโดยเจตนา การทรมาน หรือการปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรมรวมทั้งการทดลองทางชีววิทยา การกระทำให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส หรือทำอันตรายแก่ร่างกาย หรืออนามัยอย่างร้ายแรงโดยเจตนา การทำลายและริบทรัพย์สินอย่างไพศาลโดยไม่มีความจำเป็นทางทหาร และซึ่งได้กระทำไปโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และโดยพลการ

ข้อ ๕๒

อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะปลดเปลื้องตนเอง หรืออัครภาคีอื่นใดจากความรับผิดชอบที่ตนเอง หรืออัครภาคีอื่นมีอยู่เนื่องจากการละเมิดซึ่งได้กล่าวในข้อก่อนนั้นหาได้ไม่

ข้อ ๕๓

เมื่อมีคำร้องขอของภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งจะต้องจัดให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับข้อกล่าวหาว่าได้มีการละเมิดอนุสัญญาขึ้นด้วยประการใด ๆ โดยวิธีการตามที่ภาคีที่เกี่ยวข้องจะได้ตกลงกัน

หากไม่อาจตกลงกันได้ในวิธีสำหรับการสอบสวนแล้ว ภาคีคู่กรณีควรจะตกลงกันเลือกผู้ชี้ขาดขึ้นคนหนึ่งซึ่งจะตัดสินว่าจะต้องดำเนินการตามวิธีใด

เมื่อปรากฏชัดว่าได้มีการละเมิดแล้ว ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดการให้การละเมิดนั้นสิ้นสุดลงและกำจัดการละเมิดนั้นภายในเวลาสั้นที่สุดที่จะทำได้

มาตรา ๒
บทสุดท้าย
ข้อ ๕๔

อนุสัญญาฉบับนี้ได้จัดทำขึ้นเป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ตัวบททั้งสองเป็นอันถูกต้องเท่ากัน

คณะมนตรีสหพันธสวิสจะต้องจัดให้มีคำแปลของอนุสัญญานี้เป็นทางการเป็นภาษารุสเซียและสเปญ

ข้อ ๕๕

อนุสัญญาฉบับนี้ซึ่งลงวันที่วันนี้เปิดให้ลงรวมในนามจนถึงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๐ ในนามของประเทศซึ่งได้ส่งผู้แทนไปในการประชุมซึ่งได้เปิดขึ้น ณ เมืองเจนีวาเมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๙ กับทั้งประเทศที่มิได้มีผู้แทนเข้าร่วมการประชุมครั้งนั้นด้วย ภาคีแห่งอนุสัญญากรุงเฮก ฉบับที่ ๑๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๐๗ ว่าด้วยการนำหลักการแห่งอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. ๑๙๐๖ มาดัดแปลงใช้แก่สงครามทางทะเลหรือแห่งอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. ๑๘๖๔,๑๙๐๖ หรือ ๑๙๒๙ ว่าด้วยการบันเทาทุกข์ผู้ป่วยเจ็บและป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบ

ข้อ ๕๖

อนุสัญญานี้จะต้องได้รับสัตยาบันโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ และจะต้องเก็บรักษาสัตยาบันสาสน์ไว้ที่กรุงเบอร์น

ให้จัดทำบันทึกการส่งมอบสัตยาบันสาส์นแต่ละฉบับไว้ และให้คณะมนตรีสหพันธรัฐสวิสส่งสำเนาอันรับรองว่าถูกต้องไปให้ประเทศต่าง ๆ ที่ได้ลงนามไว้หรือที่ได้แจ้งการภาคยานุวัติอนุสัญญาแล้ว

ข้อ ๕๗

อนุสัญญานี้จะเป็นอันมีผลบังคับใช้หกเดือน หลังจากเวลาที่ได้มีการมอบสัตยาบันสาส์นไว้แล้วไม่น้อยกว่าสองฉบับ

แต่นั้นไปอนุสัญญาจะเป็นอันมีผลบังคับใช้แก่อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายหกเดือนหลังจากที่ได้มอบสัตยาบันสาส์นแล้ว

ข้อ ๕๘

อนุสัญญาฉบับนี้ให้เป็นอันใช้แทนอนุสัญญากรุงเฮก ฉบับที่ ๑๐ ลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๐๗ ว่าด้วยการนำหลักการแห่งอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. ๑๙๐๖ มาดัดแปลงใช้แก่สงครามทางทะเล ในความสัมพันธ์ระหว่างอัครภาคีผู้ทำสัญญา

ข้อ ๕๙

ตั้งแต่วันที่มีผลบังคับใช้เป็นต้นไป จะได้เปิดโอกาสให้ประเทศใด ๆ ที่มิได้ลงนามไว้ทำการภาคยานุวัติอนุสัญญานี้ได้

ข้อ ๖๐

การภาคยานุวัติจะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร ไปยังคณะมนตรีสหพันธสวิสและจะมีผลบังคับหกเดือนหลังจากวันที่ได้รับการแจ้งนั้น

คณะมนตรีสหพันธสวิสจะต้องแจ้งการภาคยานุวัติไปยังประเทศต่างๆ ที่ได้ลงนามไว้ หรือที่ได้แจ้งการภาคยานุวัติอนุสัญญาแล้ว

ข้อ ๖๑

สถานการณ์ดังที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๒ และ ๓ ระเกิดผลทันทีแก่สัตยาบันสาส์นที่ได้มอบไว้ และการภาคยานุวัตที่ได้แจ้งแล้วโดยภาคีคู่พิพาทก่อนหรือภายหลังการสู้รบหรือการครอบครอง คณะมนตรีสหพันธสวิสจะต้องแจ้งการสัตยาบันหรือการภาคยานุวัติใด ๆ ที่ได้รับจากภาคีคู่พิพาทโดยวิธีที่เร็วที่สุด

ข้อ ๖๒

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายย่อมมีเสรีภาพที่จะบอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้

การบอกเลิกนี้จะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังคณะมนตรีสหพันธสวิสซึ่งจะได้ส่งต่อไปยังรัฐบาลอัครภาคีผู้ทำสัญญาทั้งหลาย

การบอกเลิกจะมีผลหนึ่งปีภายหลังที่ได้แจ้งไปให้คณะมนตรีสหพันธสวิสทราบ อย่างไรก็ดีการบอกเลิกซึ่งได้แจ้งไปในขณะที่ประเทศที่บอกเลิกนั้นยังพัวพันอยู่ในการพิพาทใดๆ จะยังไม่มีผลจนกว่าจะได้ทำสันติภาพกันแล้ว และภายหลังที่การดำเนินการเกี่ยวกับการปล่อยตัวกลับประเทศเดิมของบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาฉบับนี้ได้สิ้นสุดลงแล้ว

การบอกเลิกจะมีผลแต่เฉพาะที่เกี่ยวกับประเทศที่บอกเลิกเท่านั้น การบอกเลิกนี้จะไม่ขัดขวางพันธกรณีซึ่งภาคีคู่พิพาทยังจะต้องปฏิบัติตามโดยอาศัยหลักแห่งกฎหมายระหว่างชาติอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากขนบ

ธรรมเนียมซึ่งเป็นที่รับรู้กันในระหว่างอารยชนจากกฎแห่งมนุษยธรรม และจากความรู้สึกผิดชอบของมหาชน

ข้อ ๖๓

คณะมนตรีสหพันธสวิสจะต้องจัดการจดทะเบียนอนุสัญญาฉบับนี้ไว้ ณ สำนักงานเลขาธิการแห่งสหประชาชาติ คณะมนตรีสหพันธสวิสจะต้องแจ้งบรรดาการให้สัตยาบัน การภาคยานุวัติ และการยอกเลิกที่ตนได้รับเกี่ยวกับอนุสัญญาฉบับนี้ให้สำนักงานเลขาธิการแห่งสหประชาชาติทราบด้วย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้ส่งมอบสาส์นมอบอำนาจเต็มของตนไว้แล้ว ได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้

ทำ ณ เมืองเจนีวา เมื่อวันที่สิบสอง เดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ต้นฉบับจะได้เก็บรักษาไว้ ณ สำนักงานบรรณสารของสหพันธรัฐสวิส คณะมนตรีสหพันธสวิสจะได้ส่งสำเนาอนุสัญญาอันรับรองว่าถูกต้องแล้วไปยังแต่ละรัฐที่ได้ลงนามและรัฐที่ได้ทำการภาคยานุวัติอนุสัญญานี้

ภาคผนวก

ด้านหน้า

(เนื้อที่สงวนไว้สำหรับชื่อประเทศและเจ้าหน้าที่ทหารที่ออกบัตรนี้)

บัตรประจำตัว

สำหรับพนักงานแพทย์และทางศาสนา ซึ่งประจำกองทัพในทะเล

นามสกุล.....

นามตัว.....

วันที่เกิด.....

ยศ.....

เลขหมายของทหาร.....

ผู้ถือบัตรนี้ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาเจนีวา ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เพื่อยังความเยื้องอยู่ของผู้บาดเจ็บ ป่วยไข้ และผู้สังกัดในกองทัพซึ่งเรืออับปางในทะเลให้ดีขึ้น ในฐานะที่เป็น.....

วันออกบัตร เลขหมายประจำบัตร

.....

ด้านหลัง

รูปถ่ายของผู้ถือ

ตราประจำของ
เจ้าหน้าที่ทหาร
ผู้ออกบัตร

ลายมือชื่อหรือลายพิมพ์นิ้วมือ
หรือทั้งสองอย่าง

ความสูง	ตา	ผม

ตำหนิแสดงรูปพรรณอื่น ๆ

.....

.....

.....

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ครุสภา
นายกำธร สถิรกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา
๑๑ มิถุนายน ๒๔๙๖

GENEVA CONVENTION FOR THE AMELIORATION OF THE CONDITION OF THE WOUNDED AND SICK IN ARMED FORCES IN THE FIELD OF AUGUST 12,1949.

ERRATA

Article 2 First paragraph, second line "peace time" should read "peacetime"
Fifth line "recognised " should be "recognized"

Article 3 First paragraph, sub-paragraph(1) second line
Delete comma after "forces"

Article 6 First paragraph, second line
Article 52 dhould be added to the list of Articles.
Fifth and sixth line
For "or of the members of medical personnel"
read "of members of the medical personnel"

Article 7 First line
For "as also" read "as well as"

Article 8 First paragraph, fourth line
Article 11 Second paragraph first line
Article 17 Third paragraph sixth line and
Annex I Article 8, second paragraph first line
For "To this effect" read "For this purpose"

Article 10 First paragraph, first line
Article 23 First paragraph, first line
Article 40 Third paragraph, third line and
Annex I Article 7, second paragraph, first line
Insert "High" before" Contracting Parties"

Article 10 Sixth paragraph, second line
Insert "also" after "mention"

Article 13 Sub-paragraph(2) sixth and seventh line
Insert commas after the words "corps and"movement"
Sub-paragraph(1) third line and
Sub-paragraph(2) sixth and seventh line
For "these" read "such" in each case

Sub-paragraph(4) fifth line
For "military" read "armed forces"

Sub-paragraph(5) first and second line
Insert commas after the words "crews" and "apprentices"

Article 14 First line
For "of the foregoing Article," read "of Article 13,"

Article 16 First paragraph, fourth line
For "their" read "his"
Fourth paragraph, eleventh line
For "and" read " as well as"

Article 16 Second paragraph, third and fourth line
Article 28 Second paragraph, third and fourth line
Article 30 Second paragraph, third and fourth line and
Article 49 last paragraph, fourth and fifth line
Delete "of August 12,1949," after the word "Convention" and insert" of August 12,1949" after the words "Prisoners of War" in each case

Article 17 First paragraph, third line
Insert comma after the word "examination"
First paragraph, fourth line
Delete the word "and" before the word "if"
Second paragraph, fourth and fifth line
Delete the words "in the detail" after the words "in detail".

Article 18	Fourth paragraph, second line For "obligations" read "obligation"
Article 20	Second and fourth line Delete "of August 12,1949" after the word "Convention" and insert "of August 12,1949" after the words "Armed Forces at Sea"
Article 22	Sub-paragraph(3), second line For "and which have not yet been handed" read "and not yet handed"
Article 23	First paragraph, second line For "the Parties thereto" read "the Parties to the conflict"
Article 28	Second paragraph, letter (b) third line For "profesisonal" read "professional" Fourth and fifth line For "To that end" read "For this purpose"
Article 30	Second paragraph, fourth line For "concerning" read "relative to"
Article 36	Last paragraph last line Insert "the Articles" before "following"
Article 37	Third paragraph, fourth, fifth, sixth and seventh line For "shall be detained by the neutral Power in such a manner that they cannot again take part in operations of war where so required by international law" read "shall be detained by the neutral Power, where so required by international law, in such a manner that they cannot again take part in operations of war"
Article 40	Second paragraph, sixth line For "full name" read "surname and first names" Third paragraph, seventh line for "make" read "made"
Article 52	Last paragraph, last line For "within the briefest" read "with the least"
Article 53	Second paragraph, sixth line Insert "thereof" after "imitation"
Article 56	Fifth line Delete the word "of" Last line For "of Armies" read " in Armies"
Article 64	Last paragraph, first line Should read "Done at Geneva this twelfth day of August 1949.....
ANNEX I	Article 1, third line Insert the word "the" between the words "of" and "Condition" Article 5, first line For "They" read "Hospital zones" Second line For "hospital zones" read "they" Article 7, first line add "High" before"Contracting" Article 8, first paragraph, second line For "adversary" read "adverse Party" Article 8, third and sixth line Article 9, first line and Article 10, fifth line For "Special Committees" read "Special Commissions"
ANNEX II	Delete "of August 12,1949" after "Convention" and add "of August 12,1949" after "Field".

GENEVA CONVENTION
FOR THE
AMELIORATION OF THE CONDITION
OF WOUNDED, SICK AND SHIPWRECKED
MEMBERS OF ARMED FORCES AT SEA
OF AUGUST 12,1949

ERRATA

Article 3	First paragraph, sub-paragraph(1) second and third lines. Delete commas after "forces" and "combat. Sub-paragraph(1),letter (d), fourth line For "judicia" read "judicial". Sub-paragraph(2) Should read "The wounded, sick and shipwrecked shall...."
Article 4	Second paragraph Delete "of August 12,1949" after "Convention" and add "of August 12,1949" after "Field".
Article 5	Fourth line For "gelligerente" read "Parties to the conflict".
Article 6	First paragraph, second line For "and 43" read 39,40,43 and 53". Sixth and seventh line Replace "the wounded and sick, or of the members of medical personnel or of chaplains" by "the wounded, sick and shipwrecked persons of members of the medical personnel or of Chaplains" Nineth line: for "not" read "nor" Second paragraph add "persons" after "shipwrecked".
Article 7	First line Add "and shipwrecked person" after "sick For "as also" read "as well as".
Article 8 Article 11	First paragraph, fourth line and Second paragraph, first line For "To this effect" read "For this purpose"
Article 9	After "shipwrecked" add "persons"
Article 10 Article 42	First paragraph, first line and Third paragraph, third line Insert the word "High" before the words"Contract--ing Parties".
Article 10	Sixth paragraph, second Insert "also" after "mention".
Article 12	First line delete "the"
Article 13	Sub-paragraph(2), sixth and seventh line Insert commas after the words "corps" and "movements" Substitute "such" for "these" in the sixth and seventh line. Sub-paragraph(4) Second line "civil" should be "civilian" Sixth line "military" should read "armed forces".
Article 15	Second, third and fourth line For "it shall be ensured that they can take no further part in operations of war where so required by international" read "it shall be ensured, where so required by international law, that they can take no further part in operations of war".

Article 17 First paragraph, fourth, fifth, sixth and seventh line
For "be so guarded by the neutral Power that the said persons cannot again take part in operations of war, where so required by international law" read " be so guarded by the neutral Power, where so required by international law, that the said persons cannot again take part in operations of war"

Article 19 First paragraph, fourth line
For "their" read "his"
Letter (a)
For "they depend" read "he depends"
Second paragraph delete "of August 12,1949" after "Convention" and add "of August 12,1949" after "War"

Article 20 Second paragraph, second line delete "of August 12,1949" after "Convention" and add "of August 12, 1949" after "Field"

Article 23 Second line delete "of August 12,1949" after "Convention" and add "of August 12,1949" after "Field"

Article 31 Second paragraph, third line
For "shall be" read "are"

Article 32 Second line for "assimilated to" read "classed as"

Article 35 In (3) third line for "which have not yet been handed" use "not yet handed"

Article 38 First paragraph last line for "nor to" read "or"

Article 39 Fifth paragraph, last line
For "according the Article 36 and following" read "according to Article 36 and 37"

Article 40 First paragraph sixth line for "all" read "every"
Third paragraph, fourth, fifth and sixth line
For "shall be detained by the neutral Power, so that they cannot again take part in operations of war, where so required by international law." read "shall be detained by the neutral Power, where so required by international law, in such a manner that they cannot again take part in operations of war."

Article 41 First paragraph, second line
Insert the word "a between the words "on" and "white"

Article 42 Second paragraph, second line add "wearing" between "to" and "the"

Article 42 Second paragraph, sixth line
For "full name" read "surname and first names"
Third paragraph, third line
Insert "High" before "Contracting"

Article 43 Sixth paragraph, third line add "when away from their base" after "allowed" and delete"when away from their base " from sixth line.

Article 47 Second line
Insert the word "the" before "personnel"

Article 50 Fourth paragraph delete "of August 12,1949" after "Convention" and add "Of August 12,1949" after "War"

Article 53	Last paragraph last line use "least" for"briefest"
Article 55	Fourth line For "21 April 1949" read"April 21,1949". Sixth line For "18 October,1907" read "October 18,1907" Last line For "of Armies" read "in Armies".
Article 58	Second line For "18 October 1907" read "October 18,1907" Third line Insert "of the principles" before "of the Geneva Convention of 1906"
Article 59	Last line for "Convetnion" use " Convention"
ANNEX	Front For (Space reserved for indicating the country and the military authority issuing this card) Use (Space reserved for the name of the country and military authority issuing this card) Delete "of August 12,1949" after "Convention" and add "of August 12,1949" after "Sea" Reverse side For "Signature of Fingerprints or both" Use "Signature of bearer or Fingerprints of both".

GENEVA CONVENTION

FOR THE

AMELIORATION OF THE CONDITION

OF WOUNDED, SICK AND SHIPWRECKED

MEMBERS OF ARMED FORCES AT SEA

OF AUGUST 12, 1949

---------OO----------

The undersigned, Plenipotentiaries of the Governments represented at the Diplomatic Conference held at Geneva from April 21 to August 12, 1949, for the purpose of revising the Xth Hague Convention of October 18, 1907 for the Adaptation to Maritime Warfare of the Principles of the Geneva Convention of 1906, have agreed as follows:

CHAPTER I

GENERAL PROVISIONS

ARTICLE 1

The High Contracting Parties undertake to respect and to ensure respect for the present Convention in all circumstances.

ARTICLE 2

In addition to the provisions which shall be implemented in peace time, the present Convention shall apply to all cases of declared war or of any other armed conflict which may arise between two or more of the High Contracting Parties, even if the state of war is not recognised by one of them.

The Convention shall also apply to all cases of partial or total occupation of the territory of a High Contracting Party, even if the said occupation meets with no armed resistance.

/Although

Although one of the Powers in conflict may not be a party to the present Convention, the Powers who are parties thereto shall remain bound by it in their mutual relations. They shall, furthermore, be bound by the Convention in relation to the said Power, if the latter accepts and applies the provisions thereof.

ARTICLE 3

In the case of armed conflict not of an international character occurring in the territory of one of the High Contracting Parties, each Party to the conflict shall be bound to apply, as a minimum, the following provisions:

(1) Persons taking no active part in the hostilities, including members of armed forces, who have laid down their arms and those placed "hors de combat," by sickness, wounds, detention, or any other cause, shall in all circumstances be treated humanely, without any adverse distinction founded on race, colour, religion or faith, sex, birth or wealth, or any other similar criteria.

To this end the following acts are and shall remain prohibited at any time and in any place whatsoever with respect to the above-mentioned persons:

(a) violence to life and person, in particular murder of all kinds, mutilation, cruel treatment and torture;

(b) taking of hostages;

(c) outrages upon personal dignity, in particular, humiliating and degrading treatment;

(d) the passing of sentences and the carrying out of executions without previous judgment pronounced

/by

by a regularly constituted court, affording all the judicia guarantees which are recognised as indispensable by civilised peoples.

(2) The wounded and sick shall be collected and cared for.

An impartial humanitarian body, such as the International Committee of the Red Cross, may offer its services to the Parties to the conflict.

The Parties to the conflict should further endeavour to bring into force, by means of special agreements, all or part of the other provisions of the present Convention.

The application of the preceding provisions shall not affect the legal status of the Parties to the conflict.

ARTICLE 4

In case of hostilities between land and naval forces of Parties to the conflict, the provisions of the present Convention shall apply only to forces on board ship.

Forces put ashore shall immediately become subject to the provisions of the Geneva Convention of August 12, 1949, for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field.

ARTICLE 5

Neutral Powers shall apply by analogy the provisions of the present Convention to the wounded, sick and shipwrecked, and to members of the medical personnel and to chaplains of the armed forces of the belligerents received or interned in their territory, as well as to dead persons found.

ARTICLE 6

In addition to the agreements expressly provided for

/in

in Articles 10, 18, 31, 38 and 43, the High Contracting Parties may conclude other special agreements for all matters concerning which they may deem it suitable to make separate provision. No special agreement shall adversely affect the situation of the wounded and sick, or of the members of medical personnel or of chaplains, as defined by the present Convention, not restrict the rights which it confers upon them.

Wounded, sick, and shipwrecked, as well as medical personnel and chaplains, shall continue to have the benefit of such agreements as long as the Convention is applicable to them, except where express provisions to the contrary are contained in the aforesaid or in subsequent agreements, or where more favourable measures have been taken with regard to them by one or other of the Parties to the conflict.

ARTICLE 7

Wounded and sick, as also members of the medical personnel and chaplains, may in no circumstances renounce in part or in entirety the rights secured to them by the present Convention, and by the special agreements referred to in the foregoing Article, if such there be.

ARTICLE 8

The present Convention shall be applied with the cooperation and under the scrutiny of the Protecting Powers whose duty it is to safeguard the interests of the Parties to the conflict. To this effect, the Protecting Powers may appoint, apart from their diplomatic or consular staff, delegates from amongst their own nationals or the nationals of other neutral Powers. The said delegates shall be subject to the approval of the Power with which they are to carry out their duties.

/The

The Parties to the conflict shall facilitate to the greatest extent possible the task of the representatives or delegates of the Protecting Powers.

The representatives or delegates of the Protecting Powers shall not in any case exceed their mission under the present Convention. They shall, in particular, take account of the imperative necessities of security of the State wherein they carry out their duties. Their activities shall only be restricted as an exceptional and temporary measure when this is rendered necessary by imperative military necessities.

ARTICLE 9

The provisions of the present Convention constitute no obstacle to the humanitarian activities which the International Committee of the Red Cross or any other impartial humanitarian organisation may, subject to the consent of the Parties to the conflict concerned, undertake for the protection of wounded, sick and shipwrecked, medical personnel and chaplains, and for their relief.

ARTICLE 10

The Contracting Parties may at any time agree to entrust to an organisation which offers all guarantees of impartiality and efficacy the duties incumbent on the Protecting Powers by virtue of the present Convention.

When wounded, sick and shipwrecked, or medical personnel and chaplains do not benefit or cease to benefit, no matter for what reason, by the activities of a Protecting Power or of an organisation provided for in the first paragraph above, the Detaining Power shall request a neutral State, or such an organisation, to undertake the functions performed

/under

under the present Convention by a Protecting Power designated by the Parties to a conflict.

If protection cannot be arranged accordingly, the Detaining Power shall request or shall accept, subject to the provisions of this Article, the offer of the services of a humanitarian organisation, such as the International Committee of the Red Cross, to assume the humanitarian functions performed by Protecting Powers under the present Convention.

Any neutral Power, or any organisation invited by the Power concerned or offering itself for these purposes, shall be required to act with a sense of responsibility towards the Party to the conflict on which persons protected by the present Convention depend, and shall be required to furnish sufficient assurances that it is in a position to undertake the appropriate functions and to discharge them impartially.

No derogation from the preceding provisions shall be made by special agreements between Powers one of which is restricted, even temporarily, in its freedom to negotiate with the other Power or its allies by reason of military events, more particularly where the whole, or a substantial part, of the territory of the said Power is occupied.

Whenever in the present Convention mention is made of a Protecting Power, such mention applies to substitute organisations in the sense of the present Article.

ARTICLE 11

In cases where they deem it advisable in the interest of protected persons, particularly in cases of disagreement between the Parties to the conflict as to the application or interpretation of the provisions of the present Convention,

/the

the Protecting Powers shall lend their good offices with a view to settling the disagreement.

To this effect, each of the Protecting Powers may, either at the invitation of one Party or on its own initiative, propose to the Parties to the conflict a meeting of their representatives, in particular of the authorities responsible for the wounded, sick and shipwrecked, medical personnel and chaplains, possibly on neutral territory suitably chosen. The Parties to the conflict shall be bound to give effect to the proposals made to them for this purpose. The Protecting Powers may, if necessary, propose for approval by the Parties to the conflict a person belonging to a neutral Power, or delegated by the International Committee of the Red Cross, who shall be invited to take part in such a meeting.

CHAPTER II

WOUNDED, SICK AND SHIPWRECKED

ARTICLE 12

The members of the armed forces and other persons mentioned in the following Article who are at sea and who are wounded, sick or shipwrecked shall be respected and protected in all circumstances, it being understood that the term "shipwreck" means shipwreck from any cause and includes forced landings at sea by or from aircraft.

Such persons shall be treated humanely and cared for by the Parties to the conflict in whose power they may be, without any adverse distinction founded on sex, race, nationality, religion, political opinions, or any other similar criteria. Any attempts upon their lives, or violence to their persons, shall be strictly prohibited; in particular, they shall not be murdered or exterminated, subjected to

/torture

torture or to biological experiments; they shall not wilfully be left without medical assistance and care, nor shall conditions exposing them to contagion or infection be created.

Only urgent medical reasons will authorise priority in the order of treatment to be administered.

Women shall be treated with all consideration due to their sex.

ARTICLE 13

The present Convention shall apply to the wounded, sick and shipwrecked at sea belonging to the following categories:

(1) Members of the armed forces of a Party to the conflict as well as members of militias or volunteer corps forming part of these armed forces;

(2) Members of other militias and members of other volunteer corps, including those of organised resistance movements, belonging to a Party to the conflict and operating in or outside their own territory, even if this territory is occupied, provided that these militias or volunteer corps including these organised resistance movements fulfil the following conditions:

(a) that of being commanded by a person responsible for his subordinates;

(b) that of having a fixed distinctive sign recognisable at a distance;

(c) that of carrying arms openly;

(d) that of conducting their operations in accordance with the laws and customs of war;

(3) Members of regular armed forces who profess

/allegiance

allegiance to a Government or an authority not recognised by the Detaining Power;

(4) Persons who accompany the armed forces without actually being members thereof, such as civil members of military aircraft crews, war correspondents, supply contractors, members of labour units or of services responsible for the welfare of the military, provided that they have received authorisation from the armed forces which they accompany;

(5) Members of crews including masters, pilots and apprentices of the merchant marine and the crews of civil aircraft of the Parties to the conflict who do not benefit by more favourable treatment, under any other provisions of international law;

(6) Inhabitants of a non-occupied territory who, on the approach of the enemy, spontaneously take up arms to resist the invading forces, without having had time to form themselves into regular armed units, provided they carry arms openly and respect the laws and customs of war.

ARTICLE 14

All warships of a belligerent Party shall have the right to demand that the wounded, sick or shipwrecked on board military hospital ships, and hospital ships belonging to relief societies or to private individuals, as well as merchant vessels, yachts and other craft shall be surrendered, whatever their nationality, provided that the wounded and sick are in a fit state to be moved and that the warship can provide adequate facilities for necessary medical treatment.

/ARTICLE 15

ARTICLE 15

If wounded, sick or shipwrecked persons are taken on board a neutral warship or a neutral military aircraft, it shall be ensured that they can take no further part in operations of war where so required by international law.

ARTICLE 16

Subject to the provisions of Article 12, the wounded, sick and shipwrecked of a belligerent who fall into enemy hands shall be prisoners of war, and the provisions of international law concerning prisoners of war shall apply to them. The captor may decide, according to circumstances, whether it is expedient to hold them, or to convey them to a port in the captor's own country, to a neutral port or even to a port in enemy territory. In the last case, prisoners of war thus returned to their home country may not serve for the duration of the war.

ARTICLE 17

Wounded, sick or shipwrecked persons who are landed in neutral ports with the consent of the local authorities, shall, failing arrangements to the contrary between the neutral and the belligerent Powers, be so guarded by the neutral Power that the said persons cannot again take part in operations of war, where so required by international law.

The costs of hospital accommodation and internment shall be borne by the Power on whom the wounded, sick or shipwrecked persons depend.

ARTICLE 18

After each engagement, Parties to the conflict shall without delay take all possible measures to search for and

/collect

collect the shipwrecked, wounded and sick, to protect them against pillage and ill-treatment, to ensure their adequate care, and to search for the dead and prevent their being despoiled.

Whenever circumstances permit, the Parties to the conflict shall conclude local arrangements for the removal of the wounded and sick by sea from a besieged or encircled area and for the passage of medical and religious personnel and equipment on their way to that area.

ARTICLE 19

The Parties to the conflict shall record as soon as possible in respect of each shipwrecked, wounded, sick or dead person of the adverse Party falling into their hands, any particulars which may assist in their identification. These records should if possible include:

(a) designation of the Power on which they depend;

(b) army, regimental, personal or serial number;

(c) surname;

(d) first name or names;

(e) date of birth;

(f) any other particulars shown on his identity card or disc;

(g) date and place of capture or death;

(h) particulars concerning wounds or illness, or cause of death.

As soon as possible the above mentioned information shall be forwarded to the information bureau described in Article 122 of the Geneva Convention of August 12, 1949, relative to the Treatment of Prisoners of War, which shall transmit this information to the Power on which these persons

/depend

depend through the intermediary of the Protecting Power and of the Central Prisoners of War Agency.

Parties to the conflict shall prepare and forward to each other through the same bureau, certificates of death or duly authenticated lists of the dead. They shall likewise collect and forward through the same bureau one half of the double identity disc, or the identity disc itself if it is a single disc, last wills or other documents of importance to the next of kin, money and in general all articles of an intrinsic or sentimental value, which are found on the dead. These articles, together with unidentified articles, shall be sent in sealed packets, accompanied by statements giving all particulars necessary for the identification of the deceased owners, as well as by a complete list of the contents of the parcel.

ARTICLE 20

Parties to the conflict shall ensure that burial at sea of the dead, carried out individually as far as circumstances permit, is preceded by a careful examination, if possible by a medical examination, of the bodies, with a view to confirming death, establishing identity and enabling a report to be made. Where a double identity disc is used, one half of the disc should remain on the body.

If dead persons are landed, the provisions of the Geneva Convention of August 12, 1949, for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field shall be applicable.

ARTICLE 21

The Parties to the conflict may appeal to the charity of commanders of neutral merchant vessels, yachts or other craft, to take on board and care for wounded, sick or

/shipwrecked

shipwrecked persons, and to collect the dead.

Vessels of any kind responding to this appeal, and those having of their own accord collected wounded, sick or shipwrecked persons, shall enjoy special protection and facilities to carry out such assistance.

They may, in no case, be captured on account of any such transport; but, in the absence of any promise to the contrary, they shall remain liable to capture for any violations of neutrality they may have committed.

CHAPTER III

HOSPITAL SHIPS

ARTICLE 22

Military hospital ships, that is to say, ships built or equipped by the Powers specially and solely with a view to assisting the wounded, sick and shipwrecked, to treating them and to transporting them, may in no circumstances be attacked or captured, but shall at all times be respected and protected, on condition that their names and descriptions have been notified to the Parties to the conflict ten days before those ships are employed.

The characteristics which must appear in the notification shall include registered gross tonnage, the length from stem to stern and the number of masts and funnels.

ARTICLE 23

Establishments ashore entitled to the protection of the Geneva Convention of August 12, 1949, for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field shall be protected from bombardment or attack from the sea.

/ARTICLE 24

ARTICLE 24

Hospital ships utilised by National Red Cross Societies, by officially recognised relief societies or by private persons shall have the same protection as military hospital ships and shall be exempt from capture, if the Party to the conflict on which they depend has given them an official commission and in so far as the provisions of Article 22 concerning notification have been complied with.

These ships must be provided with certificates of the responsible authorities, stating that the vessels have been under their control while fitting out and on departure.

ARTICLE 25

Hospital ships utilised by National Red Cross Societies, officially recognised relief societies, or private persons of neutral countries shall have the same protection as military hospital ships and shall be exempt from capture, on condition that they have placed themselves under the control of one of the Parties to the conflict, with the previous consent of their own governments and with the authorisation of the Party to the conflict concerned, in so far as the provisions of Article 22 concerning notification have been complied with.

ARTICLE 26

The protection mentioned in Articles 22, 24 and 25 shall apply to hospital ships of any tonnage and to their lifeboats, wherever they are operating. Nevertheless, to ensure the maximum comfort and security, the Parties to the conflict shall endeavour to utilise, for the transport of wounded, sick and shipwrecked over long distances and on the high seas only hospital ships of over 2,000 tons gross.

/ARTICLE 27

ARTICLE 27

Under the same conditions as those provided for in Articles 22 and 24 small craft, employed by the State or by the officially recognised lifeboat institutions for coastal rescue operations, shall also be respected and protected, so far as operational requirements permit.

The same shall apply so far as possible to fixed coastal installations used exclusively by these craft for their humanitarian missions.

ARTICLE 28

Should fighting occur on board a warship, the sickbays shall be respected and spared as far as possible. Sickbays and their equipment shall remain subject to the laws of warfare, but may not be diverted from their purpose, so long as they are required for the wounded and sick. Nevertheless, the commander into whose power they have fallen may, after ensuring the proper care of the wounded and sick who are accommodated therein,,apply them to other purposes in case of urgent military necessity.

ARTICLE 29

Any hospital ship in a port which falls into the hands of the enemy shall be authorised to leave the said port.

ARTICLE 30

The vessels described in Articles 22, 24, 25 and 27 shall afford relief and assistance to the wounded, sick and shipwrecked without distinction of nationality.

The High Contracting Parties undertake not to use these vessels for any military purpose.

Such vessels shall in no wise hamper the movements of the combatants.

/During

During and after an engagement, they will act at their own risk.

ARTICLE 31

The Parties to the conflict shall have the right to control and search the vessels mentioned in Articles 22, 24, 25 and 27. They can refuse assistance from these vessels, order them off, make them take a certain course, control the use of their wireless and other means of communication, and even detain them for a period not exceeding seven days from the time of interception, if the gravity of the circumstances so requires.

They may put a commissioner temporarily on board whose sole task shall be to see that orders given in virtue of the provisions of the preceding paragrph shall be carried out.

As far as possible, the Parties to the conflict shall enter in the log of the hospital ship, in a language he can understand, the orders they have given the captain of the vessel.

Parties to the conflict may, either unilaterally or by particular agreements put on board their ships neutral observers who shall verify the strict observation of the provisions contained in the present Convention.

ARTICLE 32

Vessels described in Articles 22, 24 25 and 27 are not assimilated to warships as regards their stay in a neutral port.

ARTICLE 33

Merchant vessels which have been transformed into hospital ships cannot be put to any other use throughout the

/duration

duration of hostilities.

ARTICLE 34

The protection to which hospital ships and sick-bays are entitled shall not cease unless they are used to commit, outside their humanitarian duties, acts harmful to the enemy. Protection may, however, cease only after due warning has been given, naming in all appropriate cases a reasonable time limit, and after such warning has remained unheeded.

In particular, hospital ships may not possess or use a secret code for their wireless or other means of communication.

ARTICLE 35

The following conditions shall not be considered as depriving hospital ships or sick-bays of vessels of the protection due to them:

(1) The fact that the crews of ships or sick-bays are armed for the maintenance of order, for their own defence or that of the sick and wounded.

(2) The presence on board of apparatus exclusively intended to facilitate navigation or communication.

(3) The discovery on board hospital ships or in sick-bays of portable arms and ammunition taken from the wounded, sick and shipwrecked, and which have not yet been handed to the proper service.

(4) The fact that the humanitarian activities of hospital ships and sick-bays of vessels or of the crews extend to the care of wounded, sick or shipwrecked civilians.

(5) The transport of equipment and of personnel intended exclusively for medical duties, over and above the normal requirements.

CHAPTER IV

PERSONNEL

ARTICLE 36

The religious, medical and hospital personnel of hospital ships and their crews shall be respected and protected; they may not be captured during the time they are in the service of the hospital ship, whether or not there are wounded and sick on board.

ARTICLE 37

The religious, medical and hospital personnel assigned to the medical or spiritual care of the persons designated in Articles 12 and 13 shall, if they fall into the hands of the enemy, be respected and protected; they may continue to carry out their duties as long as this is necessary for the care of the wounded and sick. They shall afterwards be sent back as soon as the Commander-in-Chief, under whose authority they are, considers it practicable. They may take with them, on leaving the ship, their personal property.

If, however, it prove necessary to retain some of this personnel owing to the medical or spiritual needs of prisoners of war, everything possible shall be done for their earliest possible landing.

Retained personnel shall be subject, on landing, to the provisions of the Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field of August 12, 1949.

CHAPTER V

MEDICAL TRANSPORTS

ARTICLE 38

Ships chartered for that purpose shall be authorised to

/transport

transport equipment exclusively intended for the treatment of wounded and sick members of armed forces or for the prevention of disease, provided that the particulars regarding their voyage have been notified to the adverse Power and approved by the latter. The adverse Power shall preserve the right to board the carrier ships but not to capture them nor to seize the equipment carried.

By agreement amongst the Parties to the conflict, neutral observers may be placed on board such ships to verify the equipment carried. For this purpose, free access to the equipment shall be given.

ARTICLE 39

Medical aircraft, that is to say, aircraft exclusively employed for the removal of wounded, sick and shipwrecked, and for the transport of medical personnel and equipment, may not be the object of attack, but shall be respected by the Parties to the conflict, while flying at heights, at times and on routes specifically agreed upon between the Parties to the conflict concerned.

They shall be clearly marked with the distinctive emblem prescribed in Article 41, together with their national colours, on their lower, upper and lateral surfaces. They shall be provided with any other markings or means of identification which may be agreed upon between the Parties to the conflict upon the outbreak or during the course of hostilities.

Unless agreed otherwise, flights over enemy or enemy-occupied territory are prohibited.

Medical aircraft shall obey every summons to alight on land or water. In the event of having thus to alight, the aircraft with its occupants may continue its flight

/after

after examination, if any.

In the event of alighting involuntarily on land or water in enemy or enemy-occupied territory, the wounded, sick and shipwrecked, as well as the crew of the aircraft shall be prisoners of war. The medical personnel shall be treated according the Articles 36 and following.

ARTICLE 40

Subject to the provisions of the second paragraph, medical aircraft of Parties to the conflict may fly over the territory of neutral Powers, land thereon in case of necessity, or use it as a port of call. They shall give neutral Powers prior notice of their passage over the said territory, and obey all summons to alight, on land or water. They will be immune from attack only when flying on routes, at heights and at times specifically agreed upon between the Parties to the conflict and the neutral Power concerned.

The neutral Powers may, however, place conditions or restrictions on the passage or landing of medical aircraft on their territory. Such possible conditions or restrictions shall be applied equally to all Parties to the conflict.

Unless otherwise agreed between the neutral Powers and the Parties to the conflict, the wounded, sick or shipwrecked who are disembarked with the consent of the local authorities on neutral territory by medical aircraft shall be detained by the neutral Power, so that they cannot again take part in operations of war, where so required by international law. The cost of their accommodation and internment shall be borne by the Power on which they depend.

CHAPTER VI

THE DISTINCTIVE EMBLEM

ARTICLE 41

Under the direction of the competent military authority, the emblem of the red cross on white ground shall be displayed on the flags, armlets and on all equipment employed in the Medical Service.

Nevertheless, in the case of countries which already use as emblem, in place of the red cross, the red crescent or the red lion and sun on a white ground, these emblems are also recognised by the terms of the present Convention.

ARTICLE 42

The Personnel designated in Articles 36 and 37 shall wear, affixed to the left arm, a water-resistant armlet bearing the distinctive emblem, issued and stamped by the military authority.

Such personnel, in addition to the identity disc mentioned in Article 19, shall also carry a special identity card bearing the distinctive emblem. This card shall be water-resistant and of such size that it can be carried in the pocket. It shall be worded in the national language, shall mention at least the full name, the date of birth, the rank and the service number of the bearer, and shall state in what capacity he is entitled to the protection of the present Convention. The card shall bear the photograph of the owner and also either his signature or his fingerprints or both. It shall be embossed with the stamp of the military authority.

The identity card shall be uniform throughout the same armed forces and, as far as possible, of a similar type in

/the

the armed forces of the Contracting Parties. The Parties to the conflict may be guided by the model which is annexed, by way of example, to the present Convention. They shall inform each other, at the outbreak of hostilities, of the model they are using. Identity cards should be made out, if possible, at least in duplicate, one copy being kept by the home country.

In no circumstances may the said personnel be deprived of their insignia or identity cards nor of the right to wear the armlet. In case of loss they shall be entitled to receive duplicates of the cards and to have the insignia replaced.

ARTICLE 43

The ships designated in Articles 22, 24, 25 and 27 shall be distinctively marked as follows:

(a) All exterior surfaces shall be white.

(b) One or more dark red crosses as large as possible shall be painted and displayed on each side of the hull and on the horizontal surfaces, so placed as to afford the greatest possible visibility from the sea and from the air.

All hospital ships shall make themselves known by hoisting their national flag and further, if they belong to a neutral state, the flag of the Party to the conflict whose direction they have accepted. A white flag with a red cross shall be flown at the mainmast as high as possible.

Lifeboats of hospital ships, coastal lifeboats and all small craft used by the Medical Service shall be painted white with dark red crosses prominently displayed and shall, in general, comply with the identification system prescribed above for hospital ships.

/The

The above-mentioned ships and craft which may wish to ensure by night and in times of reduced visibility the protection to which they are entitled must, subject to the assent of the Party to the conflict under whose power they are, take the necessary measures to render their painting and distinctive emblems sufficiently apparent.

Hospital ships which, in accordance with Article 31 are provisionally detained by the enemy, must haul down the flag of the Party to the conflict in whose service they are or whose direction they have accepted.

Coastal lifeboats, if they continue to operate with the consent of the Occupying Power from a base which is occupied, may be allowed to continue to fly their own national colours along with a flag carrying a red cross on a white ground, when away from their base, subject to prior notification to all the Parties to the conflict concerned.

All the provisions in this Article relating to the red cross shall apply equally to the other emblems mentioned in Article 41.

Parties to the conflict shall at all times endeavour to conclude mutual agreements in order to use the most modern methods available to facilitate the identification of hospital ships.

ARTICLE 44

The distinguishing signs referred to in Article 43 can only be used, whether in time of peace or war, for indicating or protecting the ships therein mentioned, except as may be provided in any other international Convention or by agreement between all the Parties to the conflict concerned.

/ARTICLE 45

ARTICLE 45

The High Contracting Parties shall, if their legislation is not already adequate, take measures necessary for the prevention and repression, at all times, of any abuse of the distinctive signs provided for under Article 43.

CHAPTER VII

EXECUTION OF THE CONVENTION

ARTICLE 46

Each Party to the conflict, acting through its Commanders-in-Chief, shall ensure the detailed execution of the preceding Articles, and provide for unforeseen cases, in conformity with the general principles of the present Convention.

ARTICLE 47

Reprisals against the wounded, sick and shipwrecked persons, personnel, the vessels or the equipment protected by the Convention are prohibited.

ARTICLE 48

The High Contracting Parties undertake, in time of peace as in time of war, to disseminate the text of the present Convention as widely as possible in their respective countries, and, in particular, to include the study thereof in their programmes of military and, if possible, civil instruction, so that the principles thereof may become known to the entire population, in particular to the armed fighting forces, the medical personnel and the chaplains.

ARTICLE 49

The High Contracting Parties shall communicate to one another through the Swiss Federal Council and, during

/hostilities

hostilities through the Protecting Powers, the official translations of the present Convention, as well as the laws and regulations which they may adopt to ensure the application thereof.

CHAPTER VIII

REPRESSION OF ABUSES AND INFRACTIONS

ARTICLE 50

The High Contracting Parties undertake to enact any legislation necessary to provide effective penal sanctions for persons committing, or ordering to be committed, any of the grave breaches of the present Convention defined in the following Article.

Each High Contracting Party shall be under the obligation to search for persons alleged to have committed, or to have ordered to be committed, such grave breaches, and shall bring such persons, regardless of their nationality, before its own courts. It may also, if it prefers, and in accordance with the provisions of its own legislation, hand such persons over for trial to another High Contracting Party concerned, provided such High Contracting Party has made out a "prima facie" case.

Each High Contracting Party shall take measures necessary for the suppression of all acts contrary to the provisions of the present Convention other than the grave breaches defined in the following Article.

In all circumstances, the accused persons shall benefit by safeguards of proper trial and defence, which shall not be less favourable than those provided by Article 105 and those following of the Geneva Convention of August 12, 1949, relative to the Treatment of Prisoners of War.

/ ARTICLE 51

ARTICLE 51

Grave breaches to which the preceding Article relates shall be those involving any of the following acts, if committed against persons or property protected by the Convention: wilful killing, torture or inhuman treatment, including biological experiments, wilfully causing great suffering or serious injury to body or health, and extensive destruction and appropriation of property, not justified by military necessity and carried out unlawfully and wantonly.

ARTICLE 52

No High Contracting Party shall be allowed to absolve itself or any other High Contracting Party of any liability incurred by itself or by another High Contracting Party in respect of breaches referred to in the preceding Article.

ARTICLE 53

At the request of a Party to the conflict, an enquiry shall be instituted, in a manner to be decided between the interested Parties, concerning any alleged violation of the Convention.

If agreement has not been reached concerning the procedure for the enquiry, the Parties should agree on the choice of an umpire, who will decide upon the procedure to be followed.

Once the violation has been established, the Parties to the conflict shall put an end to it and shall repress it within the briefest possible delay.

FINAL PROVISIONS

ARTICLE 54

The present Convention is established in English and in French. Both texts are equally authentic.

/The

The Swiss Federal Council shall arrange for official translations of the Convention to be made in the Russian and Spanish languages.

ARTICLE 55

The present Convention, which bears the date of this day, is open to signature until February 12, 1950, in the name of the Powers represented at the Conference which opened at Geneva on 21 April 1949; furthermore, by Powers not represented at that Conference, but which are parties to the Xth Hague Convention of 18 October, 1907 for the adaptation to Maritime Warfare of the principles of the Geneva Convention of 1906, or to the Geneva Conventions of 1864, 1906 or 1929 for the Relief of the Wounded and Sick of Armies in the Field.

ARTICLE 56

The present Convention shall be ratified as soon as possible and the ratifications shall be deposited at Berne.

A record shall be drawn up of the deposit of each instrument of ratification and certified copies of this record shall be transmitted by the Swiss Federal Council to all the Powers in whose name the Convention has been signed, or whose accession has been notified.

ARTICLE 57

The present Convention shall come into force six months after not less than two instruments of ratification have been deposited.

Thereafter, it shall come into force for each High Contracting Party six months after the deposit of the instrument of ratification.

/ARTICLE 58

ARTICLE 58

The present Convention replaces the Xth Hague Convention of 18 October 1907 for the adaptation to Maritime Warfare of the Geneva Convention of 1906, in relations between the High Contracting Parties.

ARTICLE 59

From the date of its coming into force, it shall be open to any Power in whose name the present Convention has not been signed, to accede to this Convetnion.

ARTICLE 60

Accessions shall be notified in writing to the Swiss Federal Council, and shall take effect six months after the date on which they are received.

The Swiss Federal Council shall communicate the accessions to all the Powers in whose name the Convention has been signed, or whose accession has been notified.

ARTICLE 61

The situations provided for in Articles 2 and 3 shall give immediate effect to ratifications deposited and accessions notified by the Parties to the conflict before or after the beginning of hostilities or occupation. The Swiss Federal Council shall communicate by the quickest method any ratifications or accessions received from Parties to the conflict.

ARTICLE 62

Each of the High Contracting Parties shall be at liberty to denounce the present Convention.

The denunciation shall be notified in writing to the Swiss Federal Council, which shall transmit it to the Governments of all the High Contracting Parties.

The denunciation shall take effect one year after the

/notification

notification thereof has been made to the Swiss Federal Council. However, a denunciation of which notification has been made at a time when the denouncing Power is involved in a conflict shall not take effect until peace has been concluded, and until after operations connected with release and repatriation of the persons protected by the present Convention have been terminated.

The denunciation shall have effect only in respect of the denouncing Power. It shall in no way impair the obligations which the Parties to the conflict shall remain bound to fulfil by virtue of the principles of the law of nations, as they result from the usages established among civilised peoples, from the laws of humanity and the dictates of the public conscience.

ARTICLE 63

The Swiss Federal Council shall register the present Convention with the Secretariat of the United Nations. The Swiss Federal Council shall also inform the Secretariat of the United Nations of all ratifications, accessions and denunciations received by it with respect to the present Convention.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, having deposited their respective full powers, have signed the present Convention.

DONE at Geneva this twelfth day of August 1949, in the English and French languages. The original shall be deposited in the archives of the Swiss Confederation. The Swiss Federal Council shall transmit certified copies thereof to each of the signatory and acceding States.

/ANNEX

ANNEX

Front

(Space reserved for indicating the country and the military authority issuing this card)

IDENTITY CARD

for members of medical and religious personnel attached to the armed forces at sea

---

Surname .....

First names .....

Date of Birth .....

Rank .....

Army Number .....

The bearer of this card is protected by the Geneva Convention of August 12, 1949, for the Amelioration of the Condition of the Wounded, Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces at Sea, in his capacity as

.....

Date of Issue ..... Number of Card .....

Reverse Side

Photo of bearer

Embossed Stamp of military authority issuing card

Signature of

Fingerprints or both

Height	Eyes	Hair

Other distinguishing marks

.....

.....

.....

.....

.....

อนุสัญญาเจนีวาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก

ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒)

ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจเต็มของรัฐบาลที่ได้มีผู้แทนไปในการประชุมทางการทูตที่ได้จัดให้มีขึ้น ณ เมืองเจนีวา ตั้งแต่วันที่ ๒๑ เมษายน ถึงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เพื่อแก้ไขอนุสัญญาเจนีวา เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก ฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๙ ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ภาค ๑

บททั่วไป

ข้อ ๑

บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะเคารพและจะรับประกันให้เคารพอนุสัญญาฉบับนี้ในทุกพฤติการณ์

ข้อ ๒

นอกจากบทบัญญัติที่จะต้องใช้บังคับในยามสงบแล้ว ให้ใช้อนุสัญญาฉบับนี้บังคับแก่บรรดากรณีสงครามที่ได้มีการประกาศ หรือกรณีพิพาทกันด้วยอาวุธอย่างอื่นใด ซึ่งอาจเกิดขึ้นระหว่างอัครภาคีผู้ทำสัญญาสองฝ่ายหรือกว่านั้นขึ้นไป แม้ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะมิได้รับรองว่ามีสถานะสงครามก็ตาม

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บรรดากรณีการยึดครองอาณาเขตบางส่วนหรือทั้งหมดของอัครภาคีผู้ทำสัญญาด้วย แม้ว่าการยึดครองดังกล่าวจะมิได้ประสบการต่อต้านด้วยอาวุธก็ตาม

แม้ว่าประเทศที่พิพาทกันประเทศหนึ่งจะมิได้เข้นภาคีอนุสัญญาฉบับนี้ก็ตาม ประเทศที่เข้นภาคียังคงมีความผูกพันกันตามอนุสัญญานี้ ในความสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน ยิ่งกว่านั้น บรรดาประเทศดังกล่าวแล้วยังต้องมีความผูกพันตามอนุสัญญานี้ในการสัมพันธ์กับประเทศที่มิได้เข้นภาคีนั้นด้วย หากว่าประเทศนั้นยอมรับและใช้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้

ข้อ ๓

ในกรณีที่การพิพาทกันด้วยอาวุธอันมิได้มีลักษณะเข้นกรณีระหว่างประเทศ เกิดขึ้นในอาณาเขตของอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องมีความผูกพันที่จะใช้บทบัญญัติต่อไปนี้เข้นอย่างน้อย คือ

๑) บุคคลซึ่งมิได้เข้าร่วมในการสู้รบโดยตรง รวมทั้งผู้สังกัดในกองทัพซึ่งได้วางอาวุธแล้ว และผู้ซึ่งถูกกันออกจากการต่อสู้ เพราะป่วยไข้ บาดเจ็บ ถูกกักคุม หรือเพราะเหตุอื่นใดก็ดี ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆจะต้องได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม โดยไม่คำนึงถึงลักษณะความแตกต่างอันเข้นผลเสื่อมเสียเนื่องมาแต่เชื้อชาติ ผิว ศาสนา หรือความเชื่อถือ เพศ กำเนิด หรือความมั่งมี หรือเหตุอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน

เพื่อการนี้ บรรดาการกระทำต่อไปนี้แก่บุคคลดังกล่าวข้างต้นเข้นอันห้าม และคงห้ามต่อไปไม่ว่าในกาละและเทศะใด คือ

ก) การประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฆาตกรรมทุกชนิด การตัดทอนอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใด การทำทารุณกรรม และการทรมาน

ข) การจับตัวไปเป็นประกัน

ค) การทำลายเกียรติยศแห่งบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติให้เป็นที่อับอายขายหน้า และเสื่อมทรามต่ำช้า

ง) การตัดสินลงโทษและการปฏิบัติการตามคำตัดสิน โดยไม่มีคำพิพากษาของศาลที่ได้ตั้งขึ้นตามระเบียบ อันเป็นการให้หลักประกันความยุติธรรมซึ่งอารยะชนทั้งหลายยอมรับนับถือว่าเป็นสิ่งซึ่งไม่อาจจะละเว้นเสียได้

๒) ให้รวบรวมและรักษาผู้ป่วยเจ็บและป่วยไข้

องค์การมนุษยธรรมซึ่งไม่ลำเอียงทางฝ่ายใด เช่นคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ อาจเสนอบริการของตนให้แก่ภาคีคู่พิพาทก็ได้

ภาคีคู่พิพาทควรพยายามนำบทบัญญัติอื่นๆแห่งอนุสัญญานี้ทั้งหมดหรือบางส่วนมาใช้บังคับอีกด้วย โดยทำความตกลงกันเป็นพิเศษด้วย

การใช้บทบัญญัติข้างต้นนี้ จะไม่กระทบกระเทือนฐานะทางกฎหมายของภาคีคู่พิพาท

ข้อ ๔

ก. เชลยศึก ตามความหมายแห่งอนุสัญญานี้ ได้แก่บุคคลประเภทหนึ่งประเภทใดดังต่อไปนี้ ซึ่งได้ตกอยู่ในอำนาจของฝ่ายศัตรู คือ

(๑) ผู้สังกัดในกองทัพของภาคีคู่พิพาท รวมทั้งผู้สังกัดในมิลิเชียหรือหน่วยอาสาสมัครที่เป็นส่วนของกองทัพเหล่านี้

(๒) ผู้สังกัดในมิลิเชีย และผู้สังกัดหน่วยอาสาสมัครอื่นใด รวมทั้งผู้สังกัดในขบวนต่อต้านที่จัดตั้งขึ้นโดยมีระเบียบ ซึ่ง

เป็นของภาคีคู่พิพาทและปฏิบัติการอยู่ภายใน หรือภายนอกอาณาเขตของตน แม้ว่าอาณาเขตนั้นจะถูกยึดครองอยู่ก็ตาม หากว่ามิลิเชีย หรือหน่วยอาสาสมัคร รวมทั้งขบวนต่อต้านที่จัดตั้งขึ้นโดยมีระเบียบเหล่านี้ ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ คือ

(ก) มีผู้บัญชาสั่งการอันเป็นบุคคลที่รับผิดชอบสำหรับผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา

(ข) มีเครื่องหมายที่กำหนดไว้เด่นชัดสามารถจะเห็นได้ในระยะไกล

(ค) ถืออาวุธโดยเปิดเผย

(ง) ปฏิบัติการรบตามกฎ และประเพณีการสงคราม

(๓) ผู้สังกัดในกองทัพประจำ ซึ่งมีความสวามิภักดิ์ต่อรัฐบาลหรือเจ้าหน้าที่ ที่มิได้รับการรับรองจากประเทศที่กักคุม

(๔) บุคคลซึ่งร่วมอยู่แต่มิได้สังกัดอยู่ในกองทัพโดยตรง เช่น พลเรือนที่สังกัดอยู่ในพวกคนประจำอากาศยานทหาร ผู้สื่อข่าวสงคราม ผู้รับเหมาส่งเสบียง ผู้สังกัดในหน่วยกรรมกร หรือในบริการต่าง ๆ ที่รับผิดชอบต่อสวัสดิภาพของกองทัพ หากว่าบุคคลเหล่านี้ได้รับอนุมัติจากกองทัพที่ตนได้ร่วมอยู่ โดยกองทัพนั้นออกบัตรประจำตัวซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับแบบที่ได้ผนวกไว้

(๕) ยรรคาบุคคลประจำเรือ รวมทั้งนายเรือ คนนำร่อง และผู้ฝึกหัดงานของเรือพาณิชย์ และคนประจำอากาศยานพลเรือน

ของภาคีคู่พิพาท ซึ่งไม่ได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติที่อนุเคราะห์กว่าตามบทบัญญัติอื่นแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ

(๖) ประชาชนในอาณาเขตที่มิได้ถูกยึดครอง ซึ่งเมื่อข้าศึกบุกเข้ามาได้สมัครใจจับอาวุธเข้าต่อต้านกองทหารที่บุกเข้ามานั้น โดยไม่มีเวลาจัดรวมกันเข้าเป็นหน่วยกองทหารประจำ หากว่าบุคคลเหล่านี้ถืออาวุธโดยเปิดเผย และเคารพต่อกฎและประเพณีการสงคราม

ข. โดยนัยเดียวกันบุคคลต่อไปนี้จะต้องได้รับการปฏิบัติฐานเชลยศึกตามอนุสัญญาฉบับนี้ คือ

(๑) บุคคลที่สังกัดอยู่ หรือเคยสังกัดอยู่ในกองทัพของประเทศที่ถูกยึดครอง หากว่าประเทศที่ยึดครองพิจารณาเห็นจำเป็นที่จะต้องกักกันไว้ โดยเหตุผลแห่งความสวามิภักดิ์เช่นว่านั้น แม้ว่าแต่เดิมจะได้เคยปลดปล่อยบุคคลเหล่านี้ไว้ในขณะที่การสู้รบกำลังดำเนินอยู่ภายนอกอาณาเขตที่ประเทศนั้นทำการยึดครองก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อบุคคลเช่นว่านี้ได้พยายามที่จะเข้าร่วมในกองทัพที่ตนสังกัด ซึ่งกำลังทำการต่อสู้อยู่แต่ไม่สามารถเข้าร่วมได้ หรือในเมื่อบุคคลเหล่านี้ไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกตัวเพื่อทำการกักกัน

(๒) บุคคลประเภทหนึ่งประเภทใดที่ได้ระบุไว้ในข้อนี้ ซึ่งประเทศที่เป็นกลางหรือประเทศที่มิได้เป็นฝ่ายในสงครามได้รับเข้าไว้ในอาณาเขตของตน และเป็นบุคคลซึ่งประเทศเหล่านี้จำต้อง

กักกันไว้ตามกฎหมายระหว่างประเทศ ทั้งนี้โดยไม่เป็นผลเสื่อมเสียต่อการปฏิบัติที่อนุเคราะห์ดีกว่า ซึ่งประเทศเหล่านี้อาจจะเลือกอำนวยให้ และโดยยกเว้นข้อ ๘, ๑๐, ๑๕, ๓๐ วรรค ๕, ๕๘ ถึง ๖๗, ๙๒, ๑๒๖ และข้อต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับประเทศที่คุ้มครอง ในเมื่อมีความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างภาคีคู่พิพาทกับประเทศที่เป็นกลางหรือประเทศที่มิได้เป็นฝ่ายในสงครามที่เกี่ยวข้องด้วย เมื่อมีความสัมพันธ์ทางการทูตเช่นนี้แล้ว ภาคีคู่พิพาทซึ่งบุคคลเหล่านี้สังกัดอยู่จะต้องได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ของประเทศที่คุ้มครองต่อบุคคลเหล่านี้ได้ ดังที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้โดยไม่เป็นผลเสื่อมเสียต่อหน้าที่ ซึ่งภาคีเหล่านี้ปฏิบัติอยู่เป็นปรกติตามธรรมเนียมทางการทูตและกงสุล และตามสนธิสัญญาต่าง ๆ

ก. ข้อนี้จะกระทบกระเทือนแต่อย่างใดถึงฐานะของพนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์ ดังที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๓๓ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ ๕

อนุสัญญาฉบับนี้ให้เป็นอันใช้แก่บุคคลต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในข้อ ๔ นับตั้งแต่เวลาที่บุคคลเหล่านั้นตกอยู่ในอำนาจของฝ่ายศัตรู จนกระทั่งในที่สุดได้รับการปล่อยตัวและการส่งตัวกลับประเทศเดิม

หากมีการสงสัยว่าบุคคลที่ได้ปฏิบัติการฐานผู้เป็นฝ่ายในสงครามและได้ตกไปอยู่ในมือของฝ่ายศัตรูนั้น จะเข้าอยู่ในประเภทหนึ่งประเภทใด

ดังที่ได้ระบุไว้ในข้อ ๔ หรือไม่แล้ว บุคคลเช่นว่านี้จะต้องได้รับความคุ้มครองโดยอนุสัญญาฉบับนี้ จนกว่าศาลที่ทรงอำนาจจะได้ชี้ขาดในฐานะของบุคคลเหล่านี้

ข้อ ๖

นอกจากความตกลงที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะในข้อ ๑๐, ๒๓, ๒๘, ๓๓, ๖๐, ๖๕, ๖๖, ๖๗, ๗๒, ๗๓, ๗๕, ๑๐๙, ๑๑๐, ๑๑๘, ๑๑๙, ๑๒๒ และ ๑๓๒ แล้ว บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญาอาจทำความตกลงพิเศษอื่น ๆ สำหรับเรื่องทั้งปวง ซึ่งตนเห็นสมควรทำเป็นบทบัญญัติไว้ต่างหากก็ได้ ห้ามมิให้ทำความตกลงพิเศษใด ๆ อันจะเป็นผลเสื่อมเสียแก่ฐานะของเชลยศึกตามที่ได้นิยามไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ หรือกำกัดสิทธิต่าง ๆ ที่อนุสัญญานี้ให้ไว้แก่บุคคลเหล่านั้น

บรรดาเชลยศึกจะคงได้รับประโยชน์จากความตกลงต่าง ๆ เช่นว่านี้ ตราบเท่าที่อนุสัญญานี้จะพึงปรับใช้แก่บุคคลเหล่านั้น เว้นแต่เมื่อมีบทบัญญัติที่ชัดกันอย่างชัดแจ้งปรากฏอยู่ในความตกลงที่กล่าวแล้ว หรือในความตกลงที่จะได้ทำขึ้นภายหลัง หรือเมื่อภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้นำระเบียบการต่าง ๆ ที่ดีกว่ามาใช้แก่บุคคลเหล่านี้

ข้อ ๗

บรรดาเชลยศึกไม่ว่าในพฤติการณ์เช่นไรจะยอมสละสิทธิบางส่วนหรือทั้งหมด ที่ตนได้รับตามอนุสัญญาฉบับนี้ และตามความตกลงพิเศษต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในข้อก่อนในกรณีที่มีความตกลงพิเศษเช่นว่านั้นหาได้ไม่

ข้อ ๙

อนุสัญญาฉบับนี้ให้ใช้บังคับด้วยความร่วมมือและภายใต้การควบคุมของประเทศที่คุ้มครองซึ่งมีหน้าที่พิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของภาคีคู่พิพาท เพื่อการนี้นอกจากพนักงานทูตหรือกงสุลของตนแล้ว ประเทศที่คุ้มครองจะแต่งตั้งผู้แทนจากคนชาติของตนหรือคนชาติของประเทศที่เป็นกลางอื่นอีกก็ได้ ผู้แทนดังกล่าวนี้จะต้องได้รับความเห็นชอบของประเทศที่ตนจะไปปฏิบัติหน้าที่ด้วย

ภาคีคู่พิพาทจะต้องอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติภาระกิจของผู้แทนหรือผู้ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครองอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผู้แทนหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครองไม่ว่าในกรณีใดจะกระทำการเกินหน้าที่ของตนตามอนุสัญญาฉบับนี้หาได้ไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องคำนึงถึงความจำเป็นอันบังคับเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐซึ่งตนไปปฏิบัติหน้าที่

ข้อ ๙

บทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ไม่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติทางมนุษยธรรม ซึ่งคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ หรือองค์การมนุษยธรรมอื่นใดที่ไม่ลำเอียงทางฝ่ายใด ที่จะกระทำเพื่อความคุ้มครองเชลยศึกและเพื่อบรรเทาทุกข์แก่บุคคลเหล่านั้น โดยได้รับความยินยอมของภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๐

บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญาอาจจะตกลงกันไม่ว่าเวลาใด ที่จะมอบหมายหน้าที่ทั้งปวงอันตกอยู่ภายใต้ประเทศที่คุ้มครองตามอนุสัญญานี้ให้แก่องค์การใดๆ ซึ่งให้หลักประกันทั้งปวงในความไม่ลำเอียง และในทางประสิทธิภาพก็ได้

เมื่อเชลยศึกมิได้รับประโยชน์ หรือมิได้รับประโยชน์อีกต่อไป ไม่ว่าเพราะเหตุใด จากการปฏิบัติการของประเทศที่คุ้มครอง หรือขององค์การหนึ่งองค์การใดที่ระบุไว้ในวรรคแรกข้างต้นนั้นแล้ว ให้ประเทศกักคุมร้องขอรัฐที่เป็นกลางรัฐหนึ่งรัฐใด หรือองค์การหนึ่งองค์การใดเช่นว่านั้นเข้ารับหน้าที่ทั้งหลาย อันประเทศที่คุ้มครองซึ่งแต่งตั้งโดยภาคีคู่พิพาทเป็นผู้ปฏิบัติอยู่ตามอนุสัญญานี้

ถ้าไม่อาจจัดความคุ้มครองได้ตามนัยดังกล่าวแล้ว ให้ประเทศที่กักคุมร้องขอหรือรับสนองบริการขององค์การมนุษยธรรม เช่นคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศเป็นต้น ภายในบังคับบทบัญญัติแห่งข้อนี้ ที่จะเข้ารับปฏิบัติหน้าที่ในทางมนุษยธรรม ซึ่งประเทศที่คุ้มครองเป็นผู้ปฏิบัติอยู่ตามอนุสัญญานี้

ประเทศที่เป็นกลางประเทศใด หรือองค์การใดซึ่งได้รับเชิญจากประเทศที่เกี่ยวข้องหรือเสนอตนเองเพื่อการนี้ จะต้องปฏิบัติการด้วยความสำนึกในความรับผิดชอบต่อภาคีคู่พิพาทซึ่งผู้ที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้สังกัดอยู่ และจะต้องให้คำรับรองอันพอเพียงว่า ตนอยู่ในฐานะที่จะเข้ารับหน้าที่ตามสมควรและจะปฏิบัติหน้าที่นั้นโดยไม่ลำเอียง

ประเทศต่าง ๆ จะทำความตกลงพิเศษใด ๆ อันขัดต่อบทบัญญัติข้างต้นนี้หาได้ไม่ ในเมื่อประเทศหนึ่งในบรรดาประเทศเหล่านั้นถูกกำกัดเสรีภาพ แม้เพียงชั่วคราวก็ดี ในการที่จะเจรจากับประเทศอื่นหรือพันธมิตรของตน โดยเหตุผลอันเกี่ยวกับเหตุการณ์ทางทหาร เฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่ออาณาเขตทั้งหมดหรืออาณาเขตส่วนใหญ่ของประเทศดังกล่าวถูกยึดครอง

เมื่อใดในอนุสัญญาฉบับนี้มีข้อความกล่าวถึงประเทศที่คุ้มครองข้อความนั้นให้ใช้บังคับแก่องค์การต่าง ๆ ที่เข้ามาแทนตามนัยแห่งข้อนี้

ข้อ ๑๑

ในกรณีที่เห็นว่าเป็นการสมควรเพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่มีการขัดแย้งกันในระหว่างภาคีคู่พิพาทเกี่ยวกับการใช้หรือการตีความบทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ ประเทศที่คุ้มครองจะได้อำนวยความช่วยเหลือเพื่อทำความตกลงในข้อที่เกิดขัดแย้งกันนั้น

เพื่อการนี้ ประเทศที่คุ้มครองแต่ละประเทศ จะเป็นโดยการเชื้อเชิญของภาคีฝ่ายหนึ่ง หรือโดยการริเริ่มของตนเองก็ตาม อาจเสนอต่อภาคีคู่พิพาทให้มีการประชุมระหว่างผู้แทนของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับเชลยศึกก็ได้ ซึ่งถ้าอาจทำได้ก็ให้ประชุมกันในอาณาเขตที่เป็นกลางอันได้จัดเลือกขึ้นตามความเหมาะสม ภาคีคู่พิพาทมีข้อผูกพันที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นผลตามข้อที่ได้เสนอมายังตนเพื่อการนี้ ถ้าจำเป็นประเทศที่คุ้มครองอาจเสนอขอความเห็นชอบ

จากภาคีคู่พิพาทในตัวบุคคลแห่งประเทศที่เป็นกลาง หรือที่ได้รับแต่งตั้งโดยคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศซึ่งจะได้รับเชิญให้เข้าร่วมการประชุมดังกล่าวก็ได้

ภาค ๓
การคุ้มครองโดยทั่วไปแก่เชลยศึก
ข้อ ๑๒

เชลยศึกย่อมอยู่ในอำนาจของประเทศที่เป็นศัตรู แต่มิใช่อยู่ในอำนาจของเอกชนหรือหน่วยทหารที่เป็นผู้จับกุมไว้ ประเทศที่กักคุมจะต้องรับผิดชอบต่อการปฏิบัติที่จะให้แก่เชลยศึก โดยไม่คำนึงถึงความรับผิดชอบเฉพาะตัวซึ่งอาจจะมีอยู่

ประเทศที่กักคุมจะย้ายตัวเชลยศึกได้ ก็เพื่อส่งไปยังประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเท่านั้น และก็ต่อเมื่อประเทศที่กักคุมพอใจแล้วว่าประเทศผู้รับตัวพร้อมและสามารถที่จะปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ได้ เมื่อเชลยศึกถูกย้ายตัวไปตามพฤติการณ์เช่นว่านั้นแล้ว ความรับผิดชอบในการปฏิบัติตามอนุสัญญาตกอยู่กับประเทศที่รับบุคคลนั้นไว้ตลอดเวลาที่บุคคลนั้นอยู่ในความควบคุมของตน

อย่างไรก็ดี ถ้าประเทศนั้นละเลยไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ เฉพาะที่สำคัญประการใด เมื่อได้รับแจ้งจากประเทศที่คุ้มครองแล้ว ประเทศที่ทำการย้ายตัวเชลยศึกไปจะต้องจัดการให้เป็นผลเพื่อแก้ไขสถานการณ์นั้น หรือจะต้องขอร้องให้ส่งตัวเชลยศึกกลับคืนไป คำขอร้องเช่นนี้จะต้องได้รับการปฏิบัติตาม

ข้อ ๑๓

เชลยศึกจะต้องได้รับผลปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมทุกโอกาส การกระทำหรือการละเว้นใด ๆ อันมิชอบด้วยกฎหมายของประเทศที่กักคุมซึ่งก่อให้เกิดการตายหรือเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อฉนามัยของเชลยศึกที่อยู่ในความควบคุมของตนนั้น เป็นอันต้องห้าม และจะถือว่าเป็นการละเมิดอนุสัญญาฉบับนี้อย่างร้ายแรงด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เชลยศึกจะต้องไม่ถูกทำการตัดทอนอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใด หรือถูกเป็นเครื่องทดลองอย่างหนึ่งอย่างใดทางแพทย์ หรือทางวิทยาศาสตร์อันไม่เป็นการจำเป็นในทางแพทย์ ทางทันตแพทย์ หรือในการรักษาพยาบาล และได้กระทำไปเพื่อประโยชน์ของเชลยศึกนั้น

โดยนัยเดียวกัน เชลยศึกจะได้รับความคุ้มครองในทุกโอกาส โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะได้รับความคุ้มครองต่อยรรดาการประทุษร้าย หรือต่อการขู่เข็ญ และต่อการถูกเหยียดหยามและความอยากสอดรู้เห็นของประชาชน

ห้ามมิให้กระทำการอันเป็นการตอบแทนแก้แค้นต่อเชลยศึก

ข้อ ๑๔

ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ เชลยศึกมีสิทธิที่จะได้รับความเคารพในตัวตนและเกียรติยศ

สตรีจะต้องได้รับการปฏิบัติอันควรแก่เพศด้วยประการทั้งปวง และจะต้องได้รับประโยชน์จากผลปฏิบัติอันเท่าเทียมกับที่ชำนวยให้แก่ชายในทุกกรณี

ให้เชลยศึกคงมีความสามารถในทางแพ่ง โดยสมบูรณ์ตามที่ตนได้รับอยู่เมื่อเวลาถูกจับ ประเทศที่กักคุมจะต้องไม่กำกัดการใช้สิทธิ ซึ่งได้จากความสามารถเช่นว่านี้ ไม่ว่าจะเป็นภายในหรือภายนอกอาณาเขตของตน เว้นแต่จะเป็นการจำเป็นเนื่องจากการถูกจับกุมนั้น

ข้อ ๑๕

ประเทศที่ทำการกักคุมเชลยศึกย่อมผูกพันที่จะต้องจัดการเลี้ยงดู และให้การรักษาพยาบาลตามควรแก่สภาพแห่งอนามัยของเชลยศึก โดยไม่คิดมูลค่า

ข้อ ๑๖

ภายในขอบข่ายแห่งบทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ที่เกี่ยวกับยศและเพศ และภายใต้การปฏิบัติเป็นพิเศษเนื่องจากเหตุผลแห่งสภาพทางอนามัย ทางอายุ หรือคุณวุฒิทางวิชาชีพของตน เชลยศึกทุกคนจะต้องได้รับการปฏิบัติจากประเทศที่กักคุมโดยเท่าเทียมกัน โดยไม่คำนึงถึงลักษณะความแตกต่างอันเป็นผลเสื่อมเสียเนื่องมาแต่ เชื้อชาติ สัญชาติ ความเชื่อถือทางศาสนา หรือความคิดเห็นทางการเมือง หรือความแตกต่างอื่น ๆ อันมีมูลฐานคล้ายคลึงกันนี้

ภาค ๓

การคุมขัง

หมวด ๑

การเริ่มต้นแห่งการคุมขัง

ข้อ ๑๗

ในเมื่อถูกซักถามในเรื่องนี้ เชลยศึกทุกคนจำต้องให้การเฉพาะเพียงนามสกุล นามตัวและยศ วันเกิด และหมายเลขประจำกองทัพ ประจำกรม ประจำตัวหรือหมายเลขลำดับ หรือถ้าให้การดังกล่าวนี้ไม่ได้ ก็แจ้งให้ทราบข้อความทำนองเดียวกันนี้

หากผู้ใดขู่เข็ญให้ละเมิดกฎข้อนี้ ผู้นั้นอาจจะต้องถูกกำกัดเอกสิทธิ์ซึ่งได้กำหนดให้ไว้ตามยศและฐานะของตนได้

ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องจัดให้บุคคลที่อยู่ในเขตอำนาจของตนซึ่งอาจได้รับวินิจฉัยให้เป็นเชลยศึกได้นั้น มีบัตรประจำตัวที่แสดงนามสกุล นามตัว ยศ หมายเลขประจำกองทัพ ประจำกรม ประจำตัวหรือหมายเลขลำดับ หรือข้อความทำนองเดียวกันนี้ และวันเกิด นอกจากนั้น บัตรประจำตัวอาจจะมีลายมือชื่อหรือลายพิมพ์นิ้วมือ หรือทั้งลายมือชื่อและลายพิมพ์นิ้วมือของเจ้าของบัตร และอาจมีข้อความอย่างอื่นๆ ที่ภาคีคู่พิพาทอาจประสงค์จะเพิ่มเติมขึ้นเกี่ยวกับบุคคลในกองทัพของตนอีกด้วยก็ได้ เท่าที่สามารถจะทำได้บัตรประจำตัวจะต้องมีขนาด ๖.๕ × ๑๐ ซ.ม. และจะต้องทำขึ้นเป็นสองฉบับ เมื่อได้รับคำขอ [illegible] ศัตรูจะ

ต้องนำบัตรประจำตัวออกมาแสดง แต่ไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ตาม ห้ามมิให้ยึดเอาบัตรประจำตัวนี้ไปเสียจากเชลยศึก

ห้ามมิให้ใช้การทรมานทางร่างกายหรือจิตใจ หรือการบังคับในรูปใด ๆ แก่เชลยศึก เพื่อจะเอาข้อความไม่ว่าชนิดใด ๆ จากเชลยศึก เชลยศึกผู้ปฏิเสธไม่ยอมตอบจะต้องไม่ถูกขู่เข็ญ ถูกเหยียดหยาม หรือถูกกระทำให้เป็นที่เดือดร้อนรำคาญ หรือถูกตัดทอนผลประโยชน์ไม่ว่าประการใดๆ

เชลยศึกซึ่งไม่สามารถจะแสดงรูปพรรณของตนได้ เนื่องจากสภาพทางร่างกายหรือจิตใจ จะต้องถูกมอบตัวไปให้แพทย์ และจะต้องจัดทำรูปพรรณของเชลยศึกผู้นั้นโดยทุกวิธีเท่าที่จะทำได้ ภายใต้บทบัญญัติแห่งวรรคก่อนนั้น

การซักถามเชลยศึก จะต้องใช้ภาษาที่เชลยศึกนั้นเข้าใจได้

ข้อ ๑๘

ยศ ตราสิ่งของและเครื่องใช้ส่วนตัว นอกจากอาวุธ ม้า ยุทธภัณฑ์ และเอกสารทางทหาร ให้คงอยู่ในครอบครองของเชลยศึกได้ รวมทั้งหมวกเหล็ก หน้ากากป้องกันไอพิษ และสิ่งของทำนองดังกล่าวแล้วนี้ ซึ่งได้จ่ายให้สำหรับการป้องกันตัว สิ่งของและเครื่องใช้สำหรับการนุ่งห่มหรือสำหรับการกินอยู่ก็ให้คงอยู่ในครอบครองของเชลยศึกได้เช่นเดียวกัน แม้ว่าสิ่งของและเครื่องใช้เหล่านี้จะเป็นยุทธภัณฑ์ของเชลยศึกตามข้อบังคับทางทหารก็ตาม

ไม่ว่าเวลาใด จะปล่อยให้เชลยศึกปราศจากเสียซึ่งเอกสารแสดงรูปพรรณหาได้ไม่ ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดหาเอกสารเช่นว่านี้ให้แก่เชลยศึกที่ไม่มีเอกสาร

เครื่องหมายแสดงยศ และสัญชาติ เครื่องอิสริยาภรณ์ และสิ่งของซึ่งมีค่าในทางส่วนตัว หรือมีค่าในทางจิตใจนั้น ห้ามมิให้ยึดเอาไปเสียจากเชลยศึก

จำนวนเงินที่เชลยศึกมีติดตัวอยู่นั้นห้ามมิให้ยึดเอาไปเสียได้ นอกจากโดยคำสั่งของนายทหารผู้หนึ่งผู้ใด และภายหลังที่ได้จดจำนวนและรายการของเจ้าของลงในทะเบียนไว้เป็นพิเศษแล้ว และจะต้องให้ใบรับที่มีรายการอันชัดเจนเป็นข้อๆ โดยกรอก นาม ยศ และหน่วยสังกัดของบุคคลที่ออกใบรับดังกล่าวไว้ จำนวนเงินที่เป็นสกุลเงินตราของประเทศที่กักคุม หรือที่ได้เปลี่ยนเป็นเงินตราสกุลอื่นตามคำร้องขอของเชลยศึกนั้น จะต้องนำเข้าบัญชีของเชลยศึก ดังที่บัญญัติไว้ในข้อ ๖๔

ประเทศที่กักคุมจะยึดสิ่งของอันมีค่าไปจากเชลยศึกได้ก็แต่เพียงเพื่อความปลอดภัยเท่านั้น เมื่อได้ยึดสิ่งของเช่นว่านั้นไปแล้วให้ใช้วิธีดำเนินการตามที่ได้วางไว้สำหรับจำนวนเงินที่ได้ยึดไปเก็บไว้

สิ่งของต่างๆ เช่นว่านั้น รวมทั้งจำนวนเงินที่ยึดไปไม่ว่าจะเป็นเงินตราสกุลใดนอกจากเงินตราในสกุลของประเทศที่กักคุม และซึ่งเจ้าของก็มิได้ร้องขอให้ทำการแลกเปลี่ยนนั้น ให้เก็บไว้ในความอารักขาของประเทศที่กักคุม และให้คืนให้แก่เชลยศึกในรูปเดิม เมื่อพ้นจากการถูกจับกุมแล้ว

ข้อ ๑๙

ภายหลังการถูกจับกุมแล้ว เชลยศึกจะต้องถูกอพยพไปยังค่ายที่ตั้งอยู่ในพื้นที่อันห่างไกลจากแนวรบพอสมควร โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้เชลยศึกอยู่นอกเขตอันตราย

เฉพาะเชลยศึกซึ่งจะต้องเสี่ยงอันตรายในการอพยพมากกว่าที่จะให้คงอยู่ ณ ที่เดิมเนื่องจากการขาดเจ็บหรือป่วยไข้เท่านั้น ที่จะให้คงอยู่ในเขตอันตรายต่อไปได้เป็นการชั่วคราว

เชลยศึกจะต้องไม่ถูกปล่อยให้อยู่ในอันตรายโดยไม่จำเป็นในขณะที่รอการอพยพพ้นจากแนวรบ

ข้อ ๒๐

การอพยพเชลยศึกจะต้องกระทำอย่างมีมนุษยธรรมเสมอ และต้องเป็นไปในสภาพที่คล้ายคลึงกับที่กองทหารของประเทศที่กักคุมทำการย้ายสถานที่

ประเทศที่กักคุมจะได้จ่ายอาหารและน้ำดื่มอย่างเพียงพอให้แก่เชลยศึกซึ่งกำลังทำการอพยพ พร้อมทั้งเครื่องนุ่งห่มและการรักษาพยาบาลที่จำเป็น ประเทศที่กักคุมจะต้องใช้ความระมัดระวังทั้งมวลตามสมควรเพื่อประกันความปลอดภัยของเชลยศึกระหว่างการอพยพนั้น และจะต้องจัดทำบัญชีรายชื่อของเชลยศึกที่ถูกอพยพย้ายนั้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ในระหว่างการอพยพนั้น ถ้าจะต้องส่งเชลยศึกไปยังค่ายสำหรับผ่านต่อไปแล้ว การพักอยู่ในค่ายเช่นว่านั้นจะมีระยะเวลาสั้นที่สุดเท่าที่จะสั้นได้

หมวด ๒

การกักกันเชลยศึก

ส่วนที่ ๑

ข้อสังเกตทั่วไป

ข้อ ๒๑

ประเทศที่กักคุมอาจทำการกักกันเชลยศึกได้ ทั้งอาจจะบังคับมิให้ออกไปจากค่ายที่เชลยศึกถูกกักกันอยู่นั้นเกินเขตที่กำหนดขึ้นไว้ก็ได้ หรือถ้าค่ายนั้นมีรั้วล้อมอยู่จะห้ามมิให้ออกไปนอกเขตรั้วนั้นก็ได้ ภายใต้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้เกี่ยวกับการลงโทษทางอาญาและทางวินัย เชลยศึกจะต้องไม่ถูกกักอยู่ในที่คุมขัง นอกจากเมื่อจำเป็นต้องพิทักษ์รักษาอนามัยของเชลยศึกและทั้งนี้เฉพาะระหว่างที่ยังมีพฤติการณ์อันจำเป็นต้องกักขังเช่นว่านี้อยู่เท่านั้น

เชลยศึกอาจได้รับปล่อยตัวเป็นบางส่วนหรือทั้งหมด โดยมีทัณฑ์บน หรือโดยให้คำมั่นไว้เท่าที่กฎหมายของประเทศที่ตนสังกัดอยู่จะอนุญาตให้ทำได้ ระเบียบการเช่นว่านี้ให้นำมาใช้เฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่อาจจะเป็นส่วนช่วยให้สภาพทางอนามัยของเชลยศึกดีขึ้น ห้ามมิให้บังคับให้เชลยศึกรับอิสรภาพโดยมีทัณฑ์บนหรือโดยให้คำมั่นไว้

เมื่อเกิดการสู้รบขึ้น ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งให้ภาคีฝ่ายปฏิปักษ์ทราบถึงบรรดากฎหมาย และข้อบังคับที่อนุญาตหรือที่ห้าม

มิให้คนชาติของตนรับอิสรภาพโดยมิทัณฑ์บนหรือโดยให้คำมั่น เชลยศึกที่ถูกปล่อยตัวโดยมิทัณฑ์บนหรือโดยให้คำมั่นตามกฎหมายและข้อบังคับที่ได้แจ้งไว้นั้น ย่อมผูกพันในเกียรติยศของตนที่จะต้องปฏิบัติไปโดยบริสุทธิใจทั้งต่อประเทศที่ตนสังกัดอยู่ และต่อประเทศที่จับกุมตนให้เต็มตามข้อสัญญาทัณฑ์บนหรือคำมั่นของตน ในกรณีเช่นว่านี้ ประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่ย่อมไม่ผูกพันที่จะต้องเรียกร้องหรือรับเอาบริการใดๆ ซึ่งขัดกับทัณฑ์บนหรือคำมั่นที่ได้ให้ไว้นั้น

ข้อ ๒๒

เชลยศึกอาจจะถูกกักกันได้ก็เฉพาะแต่ในสถานที่ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นดิน และที่ให้หลักประกันทางสุขภาพและอนามัยทุกประการเท่านั้น ห้ามมิให้กักกันเชลยศึกไว้ในทัณฑ์สถาน เว้นแต่ในกรณีพิเศษอันเป็นการสมควรเพื่อประโยชน์ของเชลยศึกนั้นเอง

เชลยศึกซึ่งถูกกักกันอยู่ในที่ที่มีอนามัยไม่ดี หรือในที่ซึ่งมีอากาศอันเป็นอันตรายต่อเชลยศึกแล้ว จะต้องให้ย้ายไปยังที่ซึ่งมีอากาศดีกว่านั้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

ประเทศที่กักกุมจะต้องรวมเชลยศึกไว้ในค่ายหรือในบริเวณค่ายไว้ตามสัญชาติ ภาษาและประเพณี โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องไม่แยกเชลยศึกเหล่านี้ออกจากเชลยศึกที่สังกัดในกองทัพ ซึ่งตนได้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเวลาที่ถูกจับกุม เว้นแต่เชลยศึกนั้นจะยินยอม

ข้อ ๒๓

ไม่ว่าในเวลาใดๆ ห้ามมิให้ส่งตัวเชลยศึกไปหรือกักกุมตัวไว้ในที่ที่อาจได้รับภัยในการยิงจากแนวรบ และห้ามมิให้ใช้เชลยศึกเป็นเครื่อง

ป้องกันเพื่อให้จุดใดจุดหนึ่งหรือเขตใดเขตหนึ่ง พ้นจากการปฏิบัติทางทหาร

เชลยศึกจะต้องมีที่หลบภัยจากการทิ้งระเบิดทางอากาศ และจากภยันตรายต่าง ๆ ของสงครามให้เท่าเทียมกันกับพลเมือง พลเรือนแห่งท้องที่นั้นได้รับ ยกเว้นแต่ผู้ที่จะต้องจัดให้การคุ้มครองที่พักของตนต่อภยันตรายดังกล่าวแล้ว เชลยศึกอาจเข้าที่หลบภัยเช่นว่านี้ได้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้หลังจากมีสัญญาณภัย ระเบียบการคุ้มครองอื่นใดที่ให้แก่พลเมืองอย่างไรให้นำมาใช้แก่เชลยศึกด้วย

ขรรคาประเทศที่กักคุมจะต้องแจ้งให้ประเทศที่เกี่ยวข้องทราบข้อความที่เป็นประโยชน์ทั้งมวลเกี่ยวกับที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของค่ายเชลยศึก โดยผ่านทางประเทศที่คุ้มครอง

หากไม่เป็นการขัดกับเหตุผลทางทหารแล้ว ค่ายเชลยศึกจะต้องมีตัวอักษร P W หรือ P G เป็นเครื่องหมายในเวลากลางวัน โดยติดตั้งไว้ให้มองเห็นได้อย่างชัดเจนจากทางอากาศ อย่างไรก็ตาม ประเทศที่เกี่ยวข้องอาจตกลงกันใช้แบบเครื่องหมายอย่างอื่นก็ได้ เฉพาะแต่ค่ายเชลยศึกเท่านั้นที่จะต้องมีเครื่องหมายไว้ดังเช่นว่านี้

ข้อ ๒๔

ค่ายสำหรับผ่านต่อไป หรือค่ายที่เป็นเครื่องกันชนิดถาวร จะต้องจัดให้เป็นไปตามสภาพที่ได้ระบุไว้ในหมวดนี้ และเชลยศึกที่อยู่ในค่ายก็จะต้องได้รับผลปฏิบัติเช่นเดียวกับเชลยศึกในค่ายอื่น ๆ

ส่วนที่ ๒

ที่อยู่ อาหาร และเครื่องนุ่งห่มของเชลยศึก

ข้อ ๒๕

เชลยศึกจะต้องมีที่อยู่ในสภาพอันเท่าเทียมกับที่ได้ให้แก่ทหารของประเทศที่กักคุมซึ่งตั้งอยู่ในเขตเดียวกัน สภาพดังกล่าวนี้จะต้องเป็นไปโดยคำนึงถึงนิสัย และประเพณีของเชลยศึก และจะต้องไม่เป็นการเสื่อมเสียแก่อนามัยของเชลยศึกแต่อย่างใดด้วย

บทบัญญัติข้างต้นนี้ ให้ใช้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับห้องนอนของเชลยศึก ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นที่ทั้งหมดและจำนวนเนื้อที่ลูกบาศก์อย่างน้อยที่สุดและเครื่องอุปกรณ์ที่ติดตั้งทั่ว ๆ ไป ที่นอนหมอนมุ้ง และผ้าห่มนอน

อาคารซึ่งจัดไว้ให้เชลยศึกใช้เฉพาะตัว หรือใช้รวมกันนั้นจะต้องป้องกันอย่างเต็มที่มิให้ชื้น ให้ได้รับความอบอุ่นและแสงสว่างเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างเวลาค่ำถึงสว่าง ทั้งจะต้องจัดให้ความระมัดระวังทุกประการเพื่อมิให้เกิดอัคคีภัยขึ้น

ค่ายใดที่จัดให้เชลยศึกสตรีและชายอยู่รวมกันแล้ว จะต้องจัดห้องนอนแยกจากกันไว้ด้วย

ข้อ ๒๖

การปันส่วนอาหารธรรมดาประจำวันจะต้องมีปริมาณ คุณภาพและประเภทอย่างพอเพียงในอันที่จะให้เชลยศึกมีอนามัยดี และที่จะป้องกันมิให้น้ำหนักตัวลดลง หรือป้องกันการขยายตัวของโรคขาดอาหาร ทั้งจะต้องคำนึงถึงอาหารปรกติของเชลยศึกด้วย

ประเทศที่กักคุมจะต้องจ่ายอาหารขั้นส่วนเพิ่มเติมแก่เชลยศึกที่ต้องทำงานตามแต่ความจำเป็นแก่งานที่ทำอยู่นั้น

เชลยศึกจะต้องได้รับน้ำบริโภคอย่างพอเพียง จะต้องอนุญาตให้สูบยาสูบได้ด้วย

เชลยศึกจะต้องมีส่วนเข้าร่วมในการจัดทำอาหารของตนเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อการนี้อาจใช้เชลยศึกให้ทำงานใช้อยู่ในโรงครัวได้ นอกจากนั้น เชลยศึกยังจะต้องได้รับปัจจัยเพื่อตนจะได้จัดทำอาหารที่ตนมีอยู่เพิ่มเติมขึ้นเองได้

สำหรับห้องรับประทานอาหารนั้นจะต้องจัดหาอาคารให้ตามสมควร ห้ามมิให้วางระเบียบการต่าง ๆ สำหรับลงโทษส่วนรวมในทางระเบียบวินัยเกี่ยวกับอาหารการกิน

ข้อ ๒๗

ประเทศที่กักคุมจะต้องจ่ายเครื่องนุ่งห่ม เสื้อผ้าชั้นใน และรองเท้าให้แก่เชลยศึกตามจำนวนที่เพียงพอ ซึ่งจะต้องเป็นไปโดยคำนึงสภาพของอากาศแห่งภูมิภาคที่เชลยศึกถูกกักคุมตัวอยู่ เครื่องแบบของทหารฝ่ายศัตรูซึ่งประเทศที่กักคุมได้จับกุมมาไว้นั้นถ้าเหมาะสมแก่อากาศก็ให้ใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มของเชลยศึกได้

ประเทศที่กักคุมจะต้องเป็นผู้จ่ายซ่อมและทำการซ่อมแซมสิ่งของต่าง ๆ ข้างต้นนั้นโดยสม่ำเสมอ นอกจากนี้ เชลยศึกที่ต้องทำงานก็จะต้องได้รับเครื่องนุ่งห่มตามสมควรแก่ลักษณะความจำเป็นของงานนั้น

ข้อ ๒๘

ในค่ายทุกค่ายจะต้องจัดให้มีร้านจำหน่ายสิ่งของขึ้น ให้เป็นที่ซึ่งเชลยศึกอาจหาเครื่องอาหาร สะบู่ และยาสูบ และสิ่งของธรรมดาต่าง ๆ ที่ใช้ประจำวันได้ อัตราราคาจะต้องไม่เกินกว่าราคาในตลาดท้องถิ่นนั้น

กำไรที่ยังเกิดขึ้นจากยรรดาร้านจำหน่ายสิ่งของในค่ายนั้น จะต้องใช้เพื่อประโยชน์ของเชลยศึก ให้ตั้งกองทุนพิเศษขึ้นเพื่อการนี้ ผู้แทนของเชลยศึกมีสิทธิที่จะเข้าร่วมในการดำเนินการของร้านจำหน่ายสิ่งของและในกองทุนนี้

เมื่อค่ายแห่งหนึ่งยุบลง ให้โอนยอดเงินคงเหลือของกองทุนพิเศษไปยังองค์การสวัสดิภาพระหว่างประเทศ เพื่อใช้เป็นประโยชน์แก่เชลยศึกที่มีสัญชาติเดียวกันกับผู้ที่ได้มีส่วนบำรุงอยู่ในทุนนี้ ในกรณีการส่งตัวกลับประเทศเดิมโดยทั่ว ๆ ไปนั้น ให้ประเทศที่กักคุมเก็บรักษากำไรดังกล่าวนี้ไว้ เว้นแต่จะได้ตกลงกันเป็นอย่างอื่นระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่ ๓

สุขภาพและการรักษาพยาบาล

ข้อ ๒๙

ประเทศที่กักคุมผูกพันที่จะต้องในอันที่จะจัดการทั้งมวลตามที่จำเป็นในทางสุขาภิบาล เพื่อประกันให้มีความสะอาดและอนามัยในค่ายและเพื่อป้องกันโรคระบาด

เชลยศึกจะต้องได้รับความสะดวกเกี่ยวกับการสุขาอันถูกต้องตามกฎเกณฑ์แห่งสุขภาพไว้สำหรับใช้ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน และจะต้องได้รับการดูแลรักษาให้อยู่ในสภาพที่สะอาดอยู่เสมอ ค่ายใดที่จัดไว้ให้เชลยศึกสตรีอยู่ จะต้องจัดให้มีความสะดวกเกี่ยวกับการสุขาแยกไว้สำหรับเชลยศึกสตรีนั้นต่างหาก

อนึ่ง นอกจากอ่างที่อาบน้ำและบ่อน้ำอาบน้ำ ซึ่งจะต้องจัดให้มีขึ้นในค่ายแล้ว จะต้องจัดให้เชลยศึกมีน้ำและสบู่อย่างเพียงพอสำหรับชำระร่างกาย และสำหรับซักฟอกเสื้อผ้าส่วนตัวอีกด้วย ทั้งจะต้องจัดสถานที่อำนวยความสะดวก และให้เวลาตามที่จำเป็นแก่เชลยศึกเพื่อการนี้ด้วย

ข้อ ๓๐

ค่ายทุกๆแห่งจะต้องมีสถานที่พยาบาลอันเพียงพอเพื่อเชลยศึกจะได้รับการรักษาพยาบาลตามความประสงค์ และจะได้รับอาหารที่เหมาะสมด้วย ถ้าจำเป็นผู้ป่วยเป็นโรคติดต่อและโรคจิตจะต้องจัดแยกไว้อีกแผนกหนึ่งต่างหาก

เชลยศึกที่ป่วยเนื่องจากโรคร้ายแรง หรือซึ่งมีอาการอันจำเป็นต้องได้รับการรักษาพยาบาลเป็นพิเศษ ต้องทำการผ่าตัดหรือต้องอยู่ในความดูแลในโรงพยาบาล จะต้องอนุญาตรับไว้ในหน่วยแพทย์ทหารหรือพลเรือนซึ่งจะให้การรักษาเช่นนั้นได้ แม้จะพิจารณาให้ส่งตัวกลับประเทศเดิมในไม่ช้าก็ตาม ทั้งจะต้องอำนวยความสะดวกเป็นพิเศษในดูแลรักษาผู้ทุพพลภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ตายอดและในการปรับปรุงให้

บุคคลเหล่านี้ได้เข้าอยู่ในสภาพปรกติเช่นเดิมระหว่างรอการส่งตัวกลับประเทศเดิม

เชลยศึกจะต้องได้รับการรักษาพยาบาลโดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากพนักงานแพทย์ของประเทศที่ตนสังกัดอยู่ ถ้าสามารถทำได้จากพนักงานแพทย์ซึ่งมีสัญชาติเดียวกับตน

เชลยศึกจะต้องไม่ถูกขัดขวางในการที่จะให้เข้าหน้าที่แพทย์ทำการตรวจเมื่อได้รับคำร้องขอ เจ้าหน้าที่ผู้กักคุมจะต้องออกใบรับรองเป็นทางการแสดงลักษณะแห่งโรคหรือบาดแผล ตลอดถึงระยะเวลาและลักษณะของการรักษาพยาบาลให้แก่เชลยศึกทุกคนผู้ที่ได้รับการรักษาพยาบาลมาแล้ว สำเนาใบรับรองนี้จะต้องส่งไปยังสำนักตัวแทนกลางสำหรับเชลยศึก

ค่ารักษาพยาบาล รวมทั้งค่าจัดหาเครื่องมือใด ๆ ที่จำเป็นเพื่อบำรุงรักษาให้เชลยศึกมีอนามัยดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฟันเทียมและเครื่องใช้เทียมอื่น ๆ และแว่นตา เหล่านี้ประเทศที่กักคุมจะต้องเป็นผู้ออก

ข้อ ๓๑

การตรวจทางแพทย์แก่บรรดาเชลยศึกจะต้องกระทำอย่างน้อยเดือนละครั้ง รวมทั้งการตรวจสอบและการบันทึกน้ำหนักของเชลยศึกแต่ละคนไว้ วัตถุประสงค์ในการตรวจนี้โดยเฉพาะก็เพื่อที่จะควบคุมสภาพทั่วไปทางอนามัย อาหาร และความสะอาดของเชลยศึก และตรวจหาโรคติดต่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วัณโรค ไข้ขับสัน และมาลาเรีย เพื่อ

การนี้จะต้องใช้วิธีรักษาอันมีประสิทธิภาพยิ่งเท่าที่จะทำได้ เช่น การใช้รังสีวิทยาถ่ายภาพขนาดเล็กรวมไว้เป็นระยะ ๆ เพื่อตรวจหาเชื้อวัณโรคเสียแต่เนิ่น

ข้อ ๓๒

ประเทศที่กักคุมอาจให้เชลยศึกซึ่งเป็น อายุรแพทย์ ศัลยแพทย์ ทันตแพทย์ นางพยาบาล หรือพลพยาบาล ซึ่งแม้มิได้ประจำอยู่ในบริการทางการแพทย์แห่งกองทัพของตนก็ตาม เข้าปฏิบัติหน้าที่ทางแพทย์เพื่อประโยชน์แก่เชลยศึกซึ่งสังกัดอยู่กับประเทศเดียวกันนั้นก็ได้ ในกรณีเช่นนั้นให้ถือว่าบุคคลดังกล่าวนั้นยังคงเป็นเชลยศึกอยู่ แต่จะต้องได้รับผลปฏิบัติอย่างเดียวกันกับพนักงานแพทย์ซึ่งประเทศที่กักคุมได้กักตัวไว้ บุคคลเหล่านี้จะต้องได้รับการยกเว้นจากการงานอย่างอื่นตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔๙

ส่วนที่ ๔

พนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์ที่ถูกกักตัวไว้ให้อยู่ช่วยเหลือเชลยศึก

ข้อ ๓๓

บรรดาพนักงานแพทย์และอนุศาสนาจารย์ ขณะที่ถูกประเทศที่กักคุมกักตัวอยู่เพื่อที่จะให้ช่วยเหลือเชลยศึกนั้น มิให้ถือว่าเป็นเชลยศึก

อย่างไรก็ดี บุคคลเหล่านี้จะต้องได้รับประโยชน์และความคุ้มครองจากอนุสัญญาฉบับนี้เป็นอย่างน้อยที่สุด และจะต้องได้รับความสะดวกทั้งมวลอันจำเป็นแก่การรักษาพยาบาล และการสั่งสอนทางศาสนาแก่เชลยศึก

บุคคลเหล่านี้จะต้องปฏิบัติหน้าที่ทางการแพทย์ และทางจิตใจต่อไป เพื่อประโยชน์ของเชลยศึก โดยเฉพาะอย่างยิ่งของเชลยศึกซึ่งอยู่ในกองทัพที่ตนสังกัดอยู่ ภายในกรอบแห่งกฎหมาย และข้อบังคับทางทหารของประเทศที่กักคุม และภายใต้การควบคุมแห่งบริการเจ้าหน้าที่ของประเทศนั้นตามมารยาทในทางอาชีพของตน นอกจากนั้นแล้วให้บุคคลเหล่านี้ได้รับความสะดวกต่าง ๆ ต่อไปนี้ ในการปฏิบัติหน้าที่ทางการแพทย์และทางจิตใจของตนอีกด้วยคือ

(ก) ให้ได้รับอนุญาตไปเยี่ยมเชลยศึกได้เป็นครั้งคราวตามกองแรงงาน หรือในโรงพยาบาลซึ่งอยู่นอกค่ายเพื่อการนี้ ประเทศที่กักคุมจะได้จัดหาพาหนะสำหรับขนส่งให้ตามความจำเป็น

(ข) นายทหารแพทย์ผู้อาวุโสในแต่ละค่าย จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อเจ้าหน้าที่ทหารของค่ายทุกประการเท่าที่เกี่ยวกับกิจการของพนักงานแพทย์ที่ถูกกักตัวอยู่ เพื่อการนี้ เมื่อเกิดการสู้รบขึ้น ภาคีคู่พิพาทจะต้องตกลงกันถึงลำดับชั้นของพนักงานแพทย์ รวมทั้งพนักงานแพทย์ของสมาคมที่กล่าวถึงในข้อ ๒๖ แห่งอนุสัญญาเจนีวาเพื่อยังความเป็นไปของผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น ฉบับลง

วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๑๙๔๙ นายทหารแพทย์ผู้อาวุโสนี้รวมทั้งอนุศาสนาจารย์ จะต้องมีสิทธิที่จะทำการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของค่ายในปัญหาทั้งมวลอันเกี่ยวกับหน้าที่ของตน เจ้าหน้าที่เช่นว่านี้จะต้องจัดอำนวยความสะดวกทั้งมวลอันจำเป็นให้แก่บุคคลเหล่านั้นเพื่อการติดต่อทางจดหมายเกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้

(ค) แม้ว่าจะต้องอยู่ภายใต้วินัยภายในของค่ายที่ตนถูกกักตัวอยู่ก็ตาม พนักงานเช่นว่านี้จะต้องไม่ถูกบังคับให้ทำงานอย่างอื่นใดนอกเหนือไปจากงานที่เกี่ยวกับหน้าที่ทางแพทย์หรือทางศาสนาของตน

ในระหว่างที่สู้รบอยู่นั้น ภาคีคู่พิพาทจะต้องตกลงกันเกี่ยวกับการปลดเปลื้องภาระของพนักงานที่ถูกกักตัวอยู่ และจะต้องจัดวางวิธีดำเนินการที่จะพึงปฏิบัติต่อไป

บทบัญญัติดังกล่าวมาข้างต้นนี้จะไม่ทำให้ประเทศที่กักคุมพ้นจากพันธกรณีที่เกี่ยวกับเชลยศึกในทางการแพทย์หรือทางจิตใจ

ส่วนที่ ๕

กิจการที่เกี่ยวกับศาสนา สติปัญญาและร่างกาย

ข้อ ๓๔

เชลยศึกจะต้องมีเสรีภาพอย่างกว้างขวางเต็มที่ในการปฏิบัติหน้าที่ในทางศาสนาของตน รวมทั้งการเข้าร่วมประกอบพิธีกรรมตามความเลื่อมใสของตน โดยมีเงื่อนไขว่าเชลยศึกนั้นจะต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยที่เจ้าหน้าที่ทางทหารได้วางไว้

จะต้องจัดหาสถานที่ไว้ให้เป็นที่พอเพียง เพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

ข้อ ๓๕

บรรดาอนุศาสนาจารย์ซึ่งตกอยู่ในอำนาจของประเทศฝ่ายศัตรูและซึ่งยังตกค้างหรือถูกกักตัวไว้เพื่อทำการช่วยเหลือเชลยศึก จะต้องได้รับอนุญาตให้ดำเนินการในพิธีศาสนาแก่เชลยศึก และปฏิบัติศาสนกิจของตนได้โดยเสรีในหมู่เชลยศึกที่ถือศาสนาเดียวกัน ตามความเชื่อมั่นในทางศาสนาของตน ให้แบ่งแยกอนุศาสนาจารย์เหล่านี้ไปประจำค่ายและกองแรงงานต่าง ๆ ที่มีเชลยศึกที่สังกัดในกองทัพเดียวกัน พูดภาษาเดียวกัน หรือนับถือศาสนาเดียวกัน และให้ได้รับความสะดวกต่าง ๆ ที่จำเป็น รวมทั้งพาหนะการขนส่งตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๓๓ เพื่อไปเยี่ยมเยียนเชลยศึกนอกค่าย อนุศาสนาจารย์จะทำการโต้ตอบจดหมายได้โดยเสรีภายใต้การตรวจตราควบคุม ในเรื่องต่าง ๆ อันเกี่ยวกับหน้าที่ในทางศาสนาของตนกับเจ้าหน้าที่ทางศาสนาในประเทศที่ทำการกักคุมและกับองค์การศาสนาระหว่างประเทศ จดหมายและไปรษณีย์บัตรต่าง ๆ ซึ่งอนุศาสนาจารย์อาจส่งไปเพื่อการนี้ให้นับเพิ่มเติมจากส่วนนั้นตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๗๑

ข้อ ๓๖

เชลยศึกผู้เป็นบรรพชิตทางศาสนา โดยมิได้ทำหน้าที่อนุศาสนาจารย์ในกองทัพของตน ไม่ว่าจะเป็นลัทธิศาสนาใด ย่อมทำการสั่งสอนศาสนา

แก่บรรดาศาสนิกชนของตนได้โดยเสรี เพื่อการนี้เชลยศึกดังกล่าวจะต้องได้รับผลปฏิบัติเช่นเดียวกับอนุศาสนาจารย์ที่ถูกประเทศที่กักคุมกักตัวไว้ และจะต้องไม่ถูกบังคับให้ทำงานอื่นใดอีก

ข้อ ๓๗

เมื่อเชลยศึกไม่ได้รับความช่วยเหลือจากอนุศาสนาจารย์ที่ถูกกักตัวไว้หรือจากบรรพชิตเชลยศึกแห่งลัทธิศาสนาของตนแล้ว หากมีคำร้องขอของเชลยศึกที่เกี่ยวข้องจะต้องแต่งตั้งบรรพชิตขึ้นคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ถือลัทธิศาสนาเดียวกับเชลยศึก หรือลัทธิศาสนาที่คล้ายคลึงกัน หรือในกรณีที่ไม่มีบรรพชิตดังกล่าวแล้วก็ให้แต่งตั้งฆราวาสที่ทรงคุณวุฒิเข้าประจำตำแหน่งนั้น หากว่าวิธีเช่นว่านี้ทำได้โดยไม่ขัดกับหลักแห่งการสารภาพผิดการแต่งตั้งนี้ ภายใต้ความเห็นชอบของประเทศที่กักคุม จะต้องกระทำด้วยความยินยอมของหมู่เชลยศึกที่เกี่ยวข้อง และในกรณีที่จำเป็นก็จะต้องกระทำด้วยความเห็นชอบของเจ้าหน้าที่ทางศาสนาประจำท้องถิ่นที่มีความเชื่อถือลัทธิศาสนาเดียวกัน บุคคลที่ได้รับแต่งตั้งเช่นนี้จะต้องปฏิบัติตามข้อบังคับทั้งมวลซึ่งประเทศที่กักคุมได้บัญญัติขึ้นไว้เพื่อประโยชน์ทางวินัย และเพื่อความมั่นคงทางทหาร

ข้อ ๓๘

ประเทศที่กักคุมจะได้ส่งเสริมการฝึกฝนในทางสติปัญญา การศึกษา และการพักผ่อน การกีฬา และการเล่นแข่งขันระหว่างเชลยศึกด้วยกัน โดยเการพ่อความพอใจเป็นส่วนตัวของเชลยศึกทุกคน และจะต้องจัด

รทั้งผวลตามที่จำเป็นเพื่อให้ได้ผลในกิจการดังกล่าวแล้วนั้น โดยจัดอาคารสถานที่ให้เป็นที่เพียงพอรวมทั้งเครื่องมือที่จำเป็นให้

เชลยศึกจะต้องมีโอกาสสำหรับกายบริหาร รวมทั้งการกีฬา การแข่งขันต่าง ๆ และการที่จะได้อยู่กลางแจ้ง เพื่อการนี้จะต้องจัดหาสถานที่กลางแจ้งไว้ให้เพียงพอในค่ายทุกค่าย

ส่วนที่ ๖

วินัย

ข้อ ๗๕

ค่ายเชลยศึกทุกค่ายจะต้องอยู่ภายใต้อำนาจหน้าที่โดยตรงของนายทหารชั้นสัญญาบัตรที่รับผิดชอบผู้หนึ่งของกองทัพประจำแห่งประเทศที่กักคุม นายทหารผู้นี้จะต้องมีสำเนาอนุสัญญาฉบับนี้หนึ่งฉบับ และจะต้องจัดให้เจ้าหน้าที่ประจำค่ายและยามรักษาการณ์ทราบถึงบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ และจะต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติการตามอนุสัญญานี้ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลของตน

ยกเว้นบรรดานายทหาร เชลยศึกจะต้องทำความเคารพและแสดงกิริยาอาการภายนอกอันเป็นการคารวะต่อนายทหารของประเทศที่กักคุมดังที่ได้บัญญัติไว้ในข้อบังคับที่ใช้อยู่ในกองทัพของตนเอง

เชลยศึกซึ่งเป็นนายทหารจะต้องทำความเคารพเฉพาะนายทหารของประเทศที่กักคุมที่มียศสูงกว่าเท่านั้น อย่างไรก็ดี เชลยศึกนั้นจะต้องทำความเคารพผู้บัญชาการค่ายไม่ว่าผู้บังคับการจะมียศชั้นใดก็ดี

ข้อ ๔๐

ให้อนุญาตให้ใช้เครื่องหมายยศ เครื่องหมายสัญชาติ และเครื่องอิสริยาภรณ์ต่าง ๆ ได้

ข้อ ๔๑

ในค่ายทุกค่ายจะต้องติดประกาศตัวบทและภาคผนวกของอนุสัญญานี้ตลอดจนข้อความของความตกลงพิเศษอย่างหนึ่งอย่างใดดังที่บัญญัติอยู่ในข้อ ๖ ในภาษาของพวกเชลยศึกไว้ ณ ที่ต่าง ๆ ซึ่งเชลยศึกทั้งหลายจะอ่านดูได้ และเมื่อมีคำร้องขอก็จะต้องแจกจ่ายสำเนาให้แก่เชลยศึก ซึ่งไม่สามารถเข้าไปอ่านสำเนาที่ติดประกาศไว้ได้

ข้อบังคับ คำสั่ง คำแจ้งความ และประกาศทุกชนิดที่เกี่ยวกับความประพฤติของเชลยศึก จะต้องออกเป็นภาษาที่เชลยศึกเข้าใจได้ ข้อบังคับ คำสั่ง และประกาศเช่นว่านี้ให้ยืดประกาศไว้ในลักษณะดังกล่าวข้างต้นนั้น และจะต้องจัดส่งสำเนาไปให้ผู้แทนเชลยศึกด้วย คำสั่งและคำบัญชาทุก ๆ อันที่มีถึงเชลยศึกเป็นส่วนตัวจะต้องทำเป็นภาษาซึ่งเชลยศึกจะเข้าใจได้เช่นเดียวกัน

ข้อ ๔๒

การใช้อาวุธต่อเชลยศึก โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้ที่กำลังหลบหนีหรือกำลังพยายามจะหลบหนีนั้น ให้ถือว่าเป็นวิธีการอันรุนแรงที่สุดซึ่งจะต้องมีการเตือนให้ทราบก่อนเสมอตามควรแก่พฤติการณ์

ส่วนที่ ๗

ยศของเชลยศึก

ข้อ ๔๓

เมื่อเกิดการสู้รบขึ้น ภาคีคู่พิพาทจะต้องติดต่อให้กันทราบตำแหน่งและยศของบุคคลทั้งหลายที่ระบุไว้ในข้อ ๔ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ เพื่อทจะประกันให้มีการปฏิบัติด้วยความเสมอภาคระหว่างเชลยศึกที่มียศเท่ากัน ตำแหน่งและยศซึ่งได้รับแต่งตั้งขึ้นภายหลังนั้น จะต้องติดต่อให้ทราบเช่นเดียวกัน

ประเทศที่กักคุมจะต้องยอมรับนับถือการเลื่อนยศที่เชลยศึกได้รับและซึ่งประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่ได้แจ้งมาให้ทราบตามระเบียบ

ข้อ ๔๔

นายทหารและเชลยศึกที่อยู่ในฐานะเทียบเท่ากัน จะต้องได้รับผลปฏิบัติให้สมกับยศและอายุของตน

เพื่อที่จะปฏิบัติการงานในค่ายของนายทหาร ให้จัดมอบหน้าที่ให้พลทหารที่อยู่กองทัพเดียวกัน และถ้าสามารถทำได้ที่พูดภาษาเดียวกันในจำนวนที่เพียงพอ โดยคำนึงถึงยศของนายทหารและเชลยศึกที่มีฐานะเทียบเท่ากัน แต่พลทหารรับใช้เช่นว่านี้จะต้องไม่ถูกบังคับให้ทำงานอื่นใดอีก

การควบคุมดูแลห้องรับประทานอาหารโดยนายทหาร จะต้องได้รับความสะดวกทุกประการ

ข้อ ๔๕

บรรดาเชลยศึกที่มิใช่เป็นนายทหาร และเชลยศึกที่มีฐานะเทียบเท่ากันนั้น จะต้องได้รับการปฏิบัติให้สมกับยศและอายุของตน

การควบคุมดูแลห้องรับประทานอาหารโดยเชลยศึกเองจะต้องได้รับความสะดวกทุกประการ

ส่วนที่ ๙

การย้ายเชลยศึก หลังจากได้มาถึงค่ายแล้ว

ข้อ ๔๖

ในการพิจารณาย้ายเชลยศึกนั้น ประเทศที่กักคุมจะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของเชลยศึกเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อจะไม่ให้เพิ่มความยุ่งยากแก่การส่งตัวกลับประเทศเดิม

การย้ายเชลยศึกจะต้องกระทำอย่างมีมนุษยธรรมเสมอ และต้องเป็นไปในลักษณะที่ไม่เลวกว่าการย้ายของผู้ที่อยู่ในกองทัพของประเทศที่กักคุม ทั้งจะต้องคำนึงถึงสภาพอากาศที่เชลยศึกเคยชินอยู่ และสภาพการย้ายซึ่งจะต้องไม่เป็นอันตรายต่ออนามัยของเชลยศึกไม่ว่าในกรณีใดๆ

ระหว่างทำการย้ายนั้น ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดหาอาหารและน้ำดื่มแก่เชลยศึกให้เป็นที่พอเพียง เพื่อให้เชลยศึกมีอนามัยดี พร้อมทั้งจัดหาเครื่องนุ่งห่มที่หลบภัย และให้การรักษาพยาบาลเท่าที่จำเป็นด้วย ประเทศที่กักคุมจะต้องให้ความระมัดระวังตามสมควรที่จะจัดให้มีความปลอดภัย

ระหว่างทำการย้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ต้องขนส่งทางทะเลหรือทางอากาศและจะต้องทำบัญชีรายชื่อเชลยศึกที่ถูกย้าย โดยครบถ้วนก่อนจะออกเดินทางไป

ข้อ ๔๗

เชลยศึกที่ยาดเจ็บและป่วยไข้จะต้องไม่ถูกย้าย ตราบใดที่การเดินทางจะยังเป็นอันตรายต่อการฟื้นจากอาการป่วยไข้ของเชลยศึกนั้น นอกจากจะเป็นการจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของเชลยศึกเอง

ถ้าแนวรบเคลื่อนเข้าใกล้มายังค่ายแล้ว เชลยศึกในค่ายดังกล่าวจะต้องไม่ถูกย้าย นอกจากการย้ายจะกระทำได้ในสภาพปลอดภัยเพียงพอหรือถ้าคงอยู่ ณ ที่นั้นจะเป็นการเสี่ยงภัยมากยิ่งกว่าการย้ายไป

ข้อ ๔๘

ในกรณีที่มีการย้ายเชลยศึกจะต้องได้รับแจ้งเป็นทางการถึงการออกเดินทางและตำบลที่อยู่ทางไปรษณีย์ใหม่ การแจ้งให้ทราบเช่นว่านี้จะต้องยอกล่วงหน้าให้มีเวลาพอที่เชลยศึกจะรวบรวมเข้าของเดินทางและแจ้งให้ญาติที่สนิทของตนทราบ

เชลยศึกจะได้รับอนุญาตให้นำสิ่งของส่วนตัว จดหมาย และหีบห่อเดินทางซึ่งส่งมาให้ตนติดตัวไปด้วย น้ำหนักของหีบห่อเช่นนี้จะถูกจำกัดก็ได้ ถ้าเป็นการจำเป็นโดยพฤติการณ์แห่งการย้ายนั้น โดยจำกัดลงเท่าที่เชลยศึกแต่ละคนจะนำไปได้ตามสมควรซึ่งจะต้องไม่เกินกว่าคนละ ๒๕ กิโลแกรม

จดหมายและพัสดุหีบห่อที่ส่งไปยังค่ายเดิมของเชลยศึกนั้นให้ส่งต่อไปให้เชลยศึกโดยมิชักช้า ผู้บัญชาการค่ายจะต้องดำเนินการอันจำเป็นโดยทำความตกลงกับผู้แทนของเชลยศึกเพื่อจัดให้ทำการขนส่งทรัพย์สินส่วนรวมของเชลยศึกและสิ่งของซึ่งเชลยศึกไม่สามารถจะเอาติดตัวไปด้วยเพราะเหตุมีข้อจำกัดกำหนดขึ้นไว้ตามความในวรรคสองของข้อนี้

ค่าใช้จ่ายในการย้ายนั้นให้ประเทศที่กักคุมเป็นผู้ออก

หมวด ๓

แรงงานของเชลยศึก

ข้อ ๔๙

ประเทศที่กักคุมอาจใช้แรงงานของเชลยศึกซึ่งมีร่างกายสมบูรณ์โดยคำนึงถึงอายุ เพศ ยศ และความเหมาะสมทางร่างกายและด้วยความประสงค์โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่จะบำรุงรักษาอนามัยทางร่างกายและจิตใจของเชลยศึกให้อยู่ในสภาพที่ดี

นายทหารชั้นประทวนที่เป็นเชลยศึกจะต้องถูกบังคับให้ทำหน้าที่เพียงควบคุมดูแลการงานเท่านั้น บุคคลที่ไม่จำเป็นสำหรับงานเช่นว่านี้อาจขอทำงานอื่นที่เหมาะสมได้ ทั้งนี้จะต้องจัดหาให้เท่าที่จะสามารถทำได้

ถ้านายทหารหรือบุคคลที่มีฐานะเทียบเท่ากันนั้นขอทำงานที่เหมาะสมแล้ว ก็ให้จัดหาให้ได้เท่าที่จะสามารถทำได้ แต่ไม่ว่าในพฤติการณ์ใดๆ ห้ามมิให้บังคับบุคคลเหล่านี้ให้ทำงาน

ข้อ ๕๐

นอกจากงานที่เกี่ยวกับการปกครอง การจัดตั้งและการบำรุงรักษาค่ายแล้ว เชลยศึกยังจะถูกบังคับให้ทำได้แต่เพียงงานที่ได้ระบุไว้ดังต่อไปนี้เท่านั้น คือ

(ก) กสิกรรม

(ข) อุตสาหกรรมเกี่ยวกับการประดิษฐ์หรือการขุดหาวัตถุดิบ อุตสาหกรรมหัตถกรรมยกเว้นอุตสาหกรรมทางทำโลหะ ทางเครื่องจักร์ และทางเคมี งานสาธารณะ และการก่อสร้างซึ่งไม่มีลักษณะหรือวัตถุประสงค์ทางทหาร

(ค) การขนส่งและจัดการเกี่ยวกับคลังพัสดุที่ไม่มีลักษณะ หรือวัตถุประสงค์ทางทหาร

(ง) ธุระกิจทางการค้า งานศิลป์ และงานฝีมือ

(จ) งานการเรือน

(ฉ) บริการสาธารณูปโภคที่ไม่มีลักษณะหรือวัตถุประสงค์ทางทหาร

หากมีการละเมิดบทบัญญัติต่าง ๆ ข้างต้นนี้แล้ว เชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิทำคำร้องทุกข์ได้ ตามความในข้อ ๗๘

ข้อ ๕๑

เชลยศึกจะต้องได้รับเงื่อนไขในการทำงานตามสมควร โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับที่อยู่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม และเครื่องมือ เงื่อนไขเช่นว่านี้จะ

ต้องไม่อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าที่คนชาติของประเทศที่กักคุม ซึ่งถูกใช้งานอันคล้ายคลึงกันนั้นได้รับอยู่ และให้คำนึงถึงสภาพแห่งอากาศด้วย

ในการใช้แรงงานของเชลยศึกนั้น ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดให้ปรับใช้กฎหมายของชาติเกี่ยวกับการคุ้มครองแรงงานและโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อบังคับสำหรับความปลอดภัยของคนงานในเขตที่เชลยศึกเช่นว่านี้ทำงานอยู่

เชลยศึกจะได้รับการฝึกหัดและจะได้รับเครื่องป้องกันอันตรายอันเหมาะสมแก่งานที่เชลยศึกจะทำและคล้ายคลึงกับที่ให้แก่คนชาติแห่งประเทศที่กักคุม ภายใต้บทบัญญัติแห่งข้อ ๕๒ เชลยศึกอาจต้องได้รับการเสี่ยงภัยธรรมดาเช่นคนงานพลเรือนเหล่านี้ได้

ไม่ว่าในกรณีใด ห้ามมิให้ดัดแปลงเงื่อนไขในการทำงานให้เข้มงวดขึ้นโดยใช้การลงโทษทางวินัย

ข้อ ๕๒

ห้ามมิให้ใช้เชลยศึกทำงานอันมีลักษณะผิดอนามัยหรือที่มีลักษณะเป็นอันตราย นอกจากเชลยศึกจะเป็นผู้อาสาสมัคร

ห้ามมิให้กำหนดหน้าที่การงานให้เชลยศึกอันอาจเป็นการทำให้เห็นได้ว่าเป็นสิ่งที่อัปยศขายหน้าสำหรับผู้ที่สังกัดอยู่ในกองทัพของประเทศที่กักคุมเอง

การเคลื่อนย้ายทุ่นระเบิดหรือเครื่องกลที่คล้ายคลึงกันนี้ จะต้องถือว่าเป็นงานที่มีอันตราย

ข้อ ๕๓

ระยะเวลาทำงานประจำวันของเชลยศึก รวมทั้งเวลาเดินทางไปและกลับจะต้องไม่นานเกินไป และไม่ว่ากรณีใด ๆ จะต้องไม่เกินกว่าเวลาที่กำหนดไว้สำหรับคนงานพลเรือนในตำบลนั้น ซึ่งเป็นคนชาติของประเทศที่กักคุมและที่ทำงานอย่างเดียวกัน

เชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้หยุดพักในตอนกลางวันของวันทำงานไม่น้อยกว่าหนึ่งชั่วโมง การหยุดพักนี้จะต้องเป็นเช่นเดียวกันกับการหยุดพักของคนงานของประเทศที่กักคุม หากว่าคนงานของประเทศที่กักคุมได้รับเวลาพักนานกว่า นอกจากนั้นเชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้หยุดพักเป็นเวลาติดต่อกัน ๒๔ ชั่วโมงทุกสัปดาห์ วันที่เหมาะที่สุดก็คือวันอาทิตย์หรือวันหยุดงานของประเทศเดิมของเชลยศึก ยิ่งกว่านั้น เชลยศึกทุกคนที่ได้ทำงานมาแล้ว หนึ่งปีจะต้องได้รับอนุญาตให้พักได้ ๘ วันติดต่อกัน ซึ่งระหว่างนั้นจะต้องจ่ายค่าจ้างแรงงานให้ด้วย

ถ้าใช้ทำงานโดยวิธีต่าง ๆ เช่น ทำงานเป็นชิ้น ๆ ไปแล้ว วิธีการเช่นว่านั้นจะต้องไม่เป็นเหตุให้ระยะเวลาทำงานนานเกินไป

ข้อ ๕๔

ค่าจ้างแรงงานที่จะต้องจ่ายให้เชลยศึกจะต้องกำหนดลงไว้ตามบทบัญญัติแห่งข้อ ๖๒ ของอนุสัญญาฉบับนี้

เชลยศึกที่ได้รับอุบัติเหตุอันเนื่องจากงาน หรือเชลยศึกซึ่งติดโรคมาเนื่องจากการนั้น หรือเพราะผลของงานที่ทำ จะต้องได้รับการดูแลรักษาทุกประการเท่าที่จำเป็นแก่อาการป่วยไข้ของตน นอกจากนั้น ประเทศ

ที่กักคุมจะต้องให้ใบรับรองแพทย์ลักเชลยศึกเช่นว่านั้น เพื่อเชลยศึกจะได้สามารถยื่นคำร้องเรียกค่าเสียหายแก่ประเทศที่ตนสังกัดอยู่ และจะต้องจัดส่งสำเนาไปยังสำนักตัวแทนกลางสำหรับเชลยศึกดังที่บัญญัติไว้ในข้อ ๑๒๒

ข้อ ๕๕

เชลยศึกจะต้องได้รับการตรวจทางแพทย์เป็นระยะ ๆ เพื่อรับรองว่ามีร่างกายสมบูรณ์สำหรับทำงาน อย่างน้อยที่สุดเดือนละครั้ง การตรวจจะต้องคำนึงโดยเฉพาะถึงลักษณะของงานซึ่งเชลยศึกจะต้องทำ

ถ้าเชลยศึกผู้ใดเห็นว่าตนไม่สามารถทำงานได้แล้ว เชลยศึกผู้นั้นจะได้รับอนุญาตให้ไปหาเจ้าหน้าที่แพทย์ประจำค่ายของตนได้ อายรแพทย์หรือศัลยแพทย์อาจจะรับรองว่าเชลยศึก ซึ่งมีความเห็นว่าตนมีร่างกายไม่สมบูรณ์สำหรับทำงานนั้น ควรจะได้รับยกเว้นจากการทำงานได้

ข้อ ๕๖

การจัดดำเนินการและการปกครองของกองแรงงานทั้งหลายจะต้องเป็นไปเช่นเดียวกับที่ใช้อยู่ในค่ายเชลยศึก

กองแรงงานทุกกองนั้นให้คงอยู่ภายใต้ความควบคุม และเป็นส่วนหนึ่งในทางการปกครองของค่ายเชลยศึก เจ้าหน้าที่ทางทหารและผู้บัญชาการของค่ายที่กล่าวแล้วจะต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติตามบทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ในกองแรงงานทั้งหลาย ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลของเจ้าหน้าที่นั้น

ผู้บัญชาการค่ายจะต้องเก็บบันทึกเกี่ยวกับกองแรงงาน ซึ่งสังกัด

อยู่ในค่ายของตนอันเป็นบันทึกฉบับที่ล่าที่สุด และจะต้องส่งบันทึกนั้นไปยังผู้แทนของประเทศที่คุ้มครอง ผู้แทนของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศหรือผู้แทนองค์การอื่น ๆ ที่ให้การบรรเทาทุกข์แก่เชลยศึก ซึ่งอาจมาเยี่ยมค่ายนั้น

ข้อ ๕๗

การปฏิบัติต่อเชลยศึกที่ทำงานให้แก่บุคคลเอกชน แม้ว่าบุคคลผู้นั้นจะรับผิดชอบในการอารักขาและคุ้มครองเชลยศึกก็ตาม จะต้องไม่อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ ประเทศที่กักคุมเจ้าหน้าที่ทางทหาร และผู้บัญชาการค่ายที่เชลยศึกเช่นว่านี้สังกัดอยู่ จะต้องรับผิดชอบด้วยประการทั้งปวงในการเลี้ยงดู การดูแลรักษา การปฏิบัติ และการจ่ายค่าจ้างแรงงานของเชลยศึกเช่นว่านี้

เชลยศึกเช่นว่านี้จะต้องมีสิทธิที่จะคงติดต่อกับผู้แทนของเชลยศึกในค่ายที่ตนสังกัดอยู่ได้

หมวดที่ ๔

รายได้ทางการเงินของเชลยศึก

ข้อ ๕๘

เมื่อเกิดการสู้รบขึ้น และระหว่างรอการตกลงในเรื่องนี้กับประเทศที่คุ้มครองนั้น ประเทศที่กักคุมอาจกำหนดจำนวนเงินสูงสุดเป็นเงินสดหรือเป็นรูปอื่นใดที่คล้ายคลึงกันนี้ เพื่อให้เชลยศึกมีไว้ในครอบครองได้ เงินจำนวนที่เกินไปจากนี้ซึ่งอยู่ในความครอบครองของเชลยศึกโดยชอบธรรม และซึ่งได้ยึดไปหรือกันไว้จากเชลยศึกนั้น จะต้องนำไปเข้าบัญชี

ของเชลยศึกนั้นไว้รวมทั้งเงินใด ๆ ที่เชลยศึกนำฝากไว้เองด้วย และจะเปลี่ยนเป็นเงินตราสกุลอื่นโดยปราศจากความยินยอมของเชลยศึกหาได้ไม่

ถ้าเชลยศึกได้รับอนุญาตให้จัดหาบริการหรือซื้อเครื่องสินค้าต่าง ๆ ภายนอกค่ายโดยการจ่ายเป็นเงินสดแล้ว การจ่ายเช่นว่านี้เชลยศึกจะต้องเป็นผู้กระทำด้วยตนเองหรือโดยการจัดการของค่าย และคิดเอากับบัญชีของเชลยศึกที่เกี่ยวข้อง ประเทศที่กักคุมจะต้องวางกฎต่าง ๆ ที่จำเป็นไว้ในเรื่องนี้

ข้อ ๕๙

เงินสดที่ได้ยึดไปจากเชลยศึกตามข้อ ๑๘ เมื่อเวลาที่เชลยศึกถูกจับกุม และซึ่งเป็นเงินตราในสกุลของประเทศที่กักคุมนั้น จะต้องนำเข้าในบัญชีของเชลยศึกที่แยกไว้ต่างหาก ตามบทบัญญัติในข้อ ๖๔ ของหมวดนี้

จำนวนเงินตราในสกุลของประเทศที่กักคุม อันได้มาจากการเปลี่ยนเงินตราสกุลอื่น ๆ ซึ่งได้ยึดไว้จากเชลยศึกในเวลาเดียวกันนั้น จะต้องนำไปเข้าบัญชีของเชลยศึกที่แยกไว้ต่างหากนั้น

ข้อ ๖๐

ประเทศที่กักคุมจะอนุญาตให้เชลยศึกทุกคนเบิกเงินประจำเดือนเป็นการล่วงหน้าได้ในจำนวนที่จะได้กำหนดไว้โดยการเปลี่ยนเป็นเงินตราในสกุลของประเทศดังกล่าวแล้ว ดังต่อไปนี้

ประเภท ๑: เชลยศึกที่มียศต่ำกว่าสิบเอก: แปดแฟรงค์สวิส

ประเภท ๒: สิบเอกและนายทหารชั้นประทวนอื่น หรือเชลยศึกที่มียศเทียบเท่ากันนี้: สิบสองแฟรงค์สวิส

ประเภท ๓: จ่าและนายทหารชั้นสัญญาบัตรที่มียศต่ำกว่าพันตรี หรือเชลยศึกที่มียศเทียบเท่ากันนี้: ห้าสิบแฟรงค์สวิส

ประเภท ๔: พันตรี พันโท พันเอก หรือเชลยศึกที่มียศเทียบเท่ากันนี้: หกสิบแฟรงค์สวิส

ประเภท ๕: นายทหารชั้นนายพล หรือเชลยศึกที่มียศเทียบเท่ากันนี้: เจ็ดสิบห้าแฟรงค์สวิส

อย่างไรก็ดี ภาคีผู้พิพาทที่เกี่ยวข้องอาจทำความตกลงกันเป็นพิเศษเพื่อเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินที่จะจ่ายล่วงหน้าให้แก่เชลยศึกประเภทต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้นนั้นได้

นอกจากนั้น ถ้าจำนวนที่กล่าวไว้ในวรรคแรกข้างต้น เมื่อเทียบกับเงินเดือนของกองทัพแห่งประเทศที่กักคุมแล้วจะเป็นจำนวนสูงเกินควรไป หรือด้วยเหตุใดก็ตามจะทำให้ประเทศที่กักคุมอยู่ในฐานะที่ลำบากแล้ว ระหว่างรอการจัดทำความตกลงพิเศษกับประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงจำนวนดังกล่าวข้างต้นนั้น ประเทศที่กักคุม

(ก) จะต้องเพิ่มขั้นเงินของเชลยศึกตามจำนวนที่กล่าวไว้ในวรรคแรกข้างต้นต่อไป

(ข) อาจจำกัดจำนวนที่จะพึงจ่ายจากเงินล่วงหน้าเหล่านี้แก่เชลยศึกเพื่อใช้จ่ายส่วนตัวตามจำนวนที่สมควร แต่สำหรับประเภท ๑ จะต้อง

ได้ไม่น้อยกว่าจำนวนที่ประเทศที่กักคุมจ่ายให้แก่ผู้ที่สังกัดอยู่ในกองทัพของตน

การจำกัดอย่างหนึ่งอย่างใด จะต้องแจ้งเหตุผลให้ประเทศที่คุ้มครองทราบโดยมิชักช้า

ข้อ ๖๑

ประเทศที่กักคุมจะต้องรับจำนวนเงินซึ่งประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่อาจจะส่งมาให้เพื่อแจกจ่ายเป็นส่วนเพิ่มให้แก่เชลยศึก โดยมีเงื่อนไขว่าจำนวนเงินที่จะนำมาจ่ายนั้นจะต้องจ่ายให้เท่ากันแก่เชลยศึกแต่ละคนในประเภทเดียวกัน จะต้องจ่ายให้แก่เชลยศึกทุกคนในประเภทนั้นซึ่งสังกัดอยู่กับประเทศนั้น และจะต้องจัดนำเข้ายัญชีของแต่ละคนโดยเร็วที่สุดตามความในบทบัญญัติแห่งข้อ ๖๔ การจ่ายเพิ่มเติมให้เช่นนี้จะไม่ทำให้ประเทศที่กักคุมพ้นจากพันธกรณีที่มีอยู่ตามอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ ๖๒

เชลยศึกจะต้องได้รับอัตราค่าจ้างแรงงานอย่างเป็นธรรมโดยตรงจากเจ้าหน้าที่ที่กักคุม อัตราเช่นเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะเป็นผู้กำหนด แต่จะต้องไม่ต่ำกว่าหนึ่งในสี่ของหนึ่งแฟรงค์สวิสต่อวันทำงานเต็มวันไม่ว่าในกรณีใด ประเทศที่กักคุมจะต้องแจ้งให้เชลยศึกและประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่ทราบอัตราการจ่ายค่าจ้างแรงงานรายวันซึ่งได้กำหนดไว้ โดยผ่านประเทศที่คุ้มครอง

โดยนัยเดียวกันเจ้าหน้าที่ที่กักคุมจะต้องจ่ายค่าจ้างแรงงานให้เชลยศึก ซึ่งได้รับมอบประจำหน้าที่หรือการงานที่ใช่ฝีมือหรือกึ่งฝีมือที่เกี่ยวกับการปกครอง การจัดตั้งหรือการบำรุงรักษาค่าย และให้แก่เชลยศึกซึ่งมีหน้าที่ทางศาสนาหรือทางแพทย์ต่อเพื่อนเชลยศึกของตน

ค่าจ้างแรงงานของผู้แทนเชลยศึก หรือของที่ปรึกษาถ้ามี และของผู้ช่วยผู้แทนนั้น จะต้องจ่ายจากกองทุนที่เก็บได้เป็นกำไรจากร้านจำหน่ายสิ่งของ อัตราส่วนค่าจ้างแรงงานนี้ ผู้แทนเชลยศึกจะเป็นผู้กำหนดขึ้น และจะต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้ชำนาญการค่ายด้วย ถ้าไม่มีกองทุนเช่นว่านี้แล้วเจ้าหน้าที่ที่กักคุมจะได้จ่ายค่าจ้างแรงงานให้แก่เชลยศึกเหล่านี้อย่างเป็นธรรม

ข้อ ๖๓

เชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้รับเงินที่มีผู้ส่งมาถึงตนเป็นส่วนตัวหรือส่วนรวม

เชลยศึกทุกคนย่อมมีสิทธิที่จะใช้เงินที่เหลืออยู่ในบัญชีของตนดังที่บัญญัติไว้ในข้อต่อไป ภายในข้อจำกัดต่าง ๆ ซึ่งประเทศที่กักคุมได้กำหนดไว้ การจ่ายเงินเช่นว่านี้ ประเทศที่กักคุมจะต้องเป็นผู้จ่ายเมื่อมีการร้องขอ เชลยศึกอาจจะทำการจ่ายเงินไปยังต่างประเทศได้ด้วย ภายในข้อกำกัดทางการคลังหรือทางการเงิน ซึ่งประเทศที่กักคุมเห็นว่าจำเป็น ในกรณีนี้จะต้องจัดการจ่ายเงินที่เชลยศึกส่งไปถึงผู้ที่ต้องพึ่งพิงตนเป็นอันดับแรก

ไม่ว่าในพฤติการณ์เช่นไร และด้วยความยินยอมของประเทศที่ตนสังกัดอยู่ เชลยศึกอาจทำการจ่ายเงินในประเทศของตนเองได้ ดังต่อไปนี้ คือ ประเทศที่กักคุมจะต้องส่งใบแจ้งความที่แสดงรายการที่จำเป็นเกี่ยวกับเชลยศึก แสดงผู้รับประโยชน์ในการจ่ายเงินและจำนวนรวมที่จะต้องจ่ายโดยบอกเป็นเงินตราในสกุลของประเทศที่กักคุม ไปยังประเทศที่กล่าวนั้นโดยผ่านประเทศที่คุ้มครอง ใบแจ้งความดังกล่าวนี้

เชลยศึกจะต้องลงนาม และผู้บัญชาการค่ายจะต้องลงนามกำกับไว้ด้วย ประเทศที่กักคุมจะได้หักเงินจากบัญชีของเชลยศึกตามจำนวนที่เท่ากัน เงินจำนวนที่หักไว้เช่นนี้ให้นำเข้าไว้ในรายรับของประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่

ในการใช้บทบัญญัติต่าง ๆ ข้างต้นนี้ ประเทศที่กักคุมอาจจะอนุโลมใช้แบบข้อบังคับในภาคผนวกที่ ๕ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ให้เป็นประโยชน์ได้

ข้อ ๖๔

ประเทศที่กักคุมจะได้ถือบัญชีของเชลยศึกแต่ละคนไว้ ซึ่งอย่างน้อยที่สุดจะต้องแสดงถึง

(๑) จำนวนที่เป็นของเชลยศึก หรือที่เชลยศึกได้รับเป็นการจ่ายล่วงหน้า หรือการจ่ายค่าจ้างแรงงานหรือได้รับมาจากทางอื่น จำนวนเงินในสกุลของประเทศที่กักคุมซึ่งได้ยึดมาจากเชลยศึก จำนวนเงินที่ได้ยึดมาจากเชลยศึกและได้เปลี่ยนเป็นเงินตราในสกุลของประเทศดังกล่าวตามที่เชลยศึกร้องขอ

(๒) เงินที่ได้จ่ายให้แก่เชลยศึกเป็นเงินสด หรือในลักษณะอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน เงินที่ได้จ่ายในนามของเชลยศึก และตามคำร้องขอของเชลยศึก เงินที่ได้โอนไปจ่ายตามข้อ ๖๓ วรรคสาม

ข้อ ๖๕

รายการทุกอันในบัญชีของเชลยศึกนั้น เชลยศึกหรือผู้แทนที่ทำการในนามของเชลยศึก จะต้องลงนามกำกับหรือเซ็นอักษรย่อไว้ด้วย

เชลยศึกจะได้รับความสะดวกตามสมควรไม่ว่าเวลาใดในอันที่จะขอดูและขอสำเนาบัญชีเงินฝากของตน ซึ่งผู้แทนของประเทศที่คุ้มครองอาจขอตรวจได้เช่นเดียวกันในเวลาที่มาเยี่ยมค่าย

เมื่อเชลยศึกถูกย้ายจากค่ายหนึ่งไปยังอีกค่ายหนึ่ง จะต้องส่งบัญชีเฉพาะตัวของเชลยศึกตามไปด้วย ในกรณีการย้ายจากประเทศที่กักคุมประเทศหนึ่งไปยังประเทศที่กักคุมอีกประเทศหนึ่งนั้น จะต้องส่งเงินที่เป็นทรัพย์สมบัติของเชลยศึก และที่มิใช่เงินตราในสกุลของประเทศที่กักคุมตามเชลยศึกไปด้วย เชลยศึกจะต้องได้รับใบรับรองสำหรับจำนวนเงินอื่นใดที่ยังมีเหลืออยู่ในบัญชีรายรับของตน

ภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้องอาจตกลงกันแข้งให้กันและกันทราบจำนวนเงินในบัญชีของเชลยศึกในระยะเวลาตามที่จะกำหนดขึ้นได้ โดยผ่านทางประเทศที่คุ้มครอง

ข้อ ๖๖

เมื่อการคุมขังได้สิ้นสุดลงแล้ว ในการปล่อยตัวเชลยศึกหรือการส่งตัวกลับประเทศเดิมนั้น ประเทศที่กักคุมจะต้องทำรายการแถลงบัญชีแสดงจำนวนเงินที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นของเชลยศึกมอบให้แก่เชลยศึก โดยมีนายทหารผู้ที่ได้รับมอบอำนาจนายหนึ่งของประเทศนั้นเป็นผู้ลงนาม ประเทศที่กักคุมจะต้องส่งบัญชีแสดงรายละเอียดต่าง ๆ ตามสมควรของบรรดาเชลยศึกด้วย โดยผ่านประเทศที่คุ้มครองไปยังรัฐบาลที่เชลยศึกสังกัดอยู่ เมื่อการคุมขังเชลยศึกเหล่านั้นได้สิ้นสุดลงโดยการส่งตัวกลับประเทศเดิม การปล่อยตัว การหลบหนี การตาย หรือโดยวิธีอื่น ๆ และแสดงจำนวนเงินของเชลยศึกที่ยังคงเหลืออยู่ บัญชีรายชื่อเช่นว่านี้ให้ผู้แทนที่ทรงอำนาจของประเทศที่กักคุมรับรองไว้ทุกแผ่น

บทบัญญัติข้างต้นอันหนึ่งอันใดของข้อนี้ อาจเปลี่ยนแปลงได้โดยความตกลงร่วมกันระหว่างภาคีคู่พิพาททั้งสองฝ่าย

ประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่จะต้องรับผิดชอบในการชำระเงินจำนวนที่ยังค้างอยู่แก่เชลยศึกจากประเทศที่กักคุม เมื่อการคุมขังได้สิ้นสุดลงแล้ว

ข้อ ๖๗

การจ่ายล่วงหน้าที่ให้แก่เชลยศึกตามข้อ ๖๐ นั้น จะต้องถือว่าได้กระทำไปในนามของประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่ การจ่ายล่วงหน้าเช่นนั้น และการจ่ายทุกประเภทที่ประเทศดังกล่าวได้กระทำไปตามข้อ ๖๓ วรรคสามและข้อ ๖๘ ให้เป็นเรื่องที่จะได้ตกลงกันระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เมื่อการสู้รบได้สิ้นสุดลงแล้ว

ข้อ ๖๘

การเรียกร้องค่าทดแทนของเชลยศึกเกี่ยวกับการบาดเจ็บหรือพิการอื่นใดอันเกิดจากการทำงานนั้น จะต้องติดต่อให้ประเทศที่เชลยศึกสังกัดทราบโดยผ่านประเทศที่คุมครอง ในทุกกรณี ตามข้อ ๕๔ ประเทศที่กักคุมจะได้จัดให้เชลยศึกผู้เกี่ยวข้องได้รับยันทึกแสดงลักษณะของการบาดเจ็บหรือพิการ พฤติการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและรายละเอียดของการปฏิบัติทางแพทย์หรือทางโรงพยาบาล ยันทึกนี้นายทหารผู้รับผิดชอบของประเทศที่กักคุมจะต้องลงนามไว้ และรายละเอียดในทางแพทย์ก็จะต้องได้รับการรับรองจากนายทหารแพทย์

การเรียกร้องอย่างใด ๆ ที่มาจากเชลยศึกเพื่อให้ชดใช้ค่าทดแทนเกี่ยวกับสิ่งของส่วนตัว เงิน หรือสิ่งมีค่าอื่น ๆ ซึ่งประเทศที่กักคุมได้กักไว้ตามข้อ ๑๘ และยังมิได้จ่ายให้ในเมื่อมีการส่งตัวเชลยศึกกลับประเทศเดิม หรือเกี่ยวกับความเสียหายที่อ้างว่าเนื่องมาจากความผิด

ประเทศที่กักกุม หรือของเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งผู้ใดของประเทศนั้น เหล่านี้ก็ให้คิดต่อให้ประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่ทราบเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม สิ่งของส่วนตัวเช่นว่านี้ อย่างหนึ่งอย่างใดที่เชลยศึกจำเป็นต้องใช้ระหว่างอยู่ในการคุมขังนั้นให้ประเทศที่กักคุมเป็นผู้จ่ายซ่อมให้ ในทุกกรณีประเทศที่กักคุมจะได้จัดทำบันทึกให้เชลยศึกฉบับหนึ่งโดยมีนายทหารผู้รับผิดชอบลงนาม แสดงข้อความทุกประการเท่าที่ทราบเกี่ยวกับเหตุผลที่ว่า ทำไมจึงไม่ส่งสิ่งของ เงิน และสิ่งมีค่าต่าง ๆ เช่นนี้คืนให้แก่เชลยศึก สำเนาบันทึกนี้จะได้ส่งไปให้ประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่ ๑ ฉบับ โดยผ่านทางสำนักตัวแทนกลางสำหรับเชลยศึกดังบัญญัติไว้ในข้อ ๑๒๓

หมวด ๕

ความสัมพันธ์ของเชลยศึกกับภายนอก

ข้อ ๖๘

ในทันทีที่เชลยศึกได้ตกอยู่ในอำนาจของคน ประเทศที่กักคุมจะต้องแจ้งให้เชลยศึกและประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่โดยผ่านทางประเทศที่คุ้มครองเพื่อให้ทราบระเบียบการต่างๆ ที่ได้จัดวางขึ้นเพื่อปฏิบัติตามบทบัญญัติต่าง ๆ แห่งหมวดนี้ ทั้งจะต้องแจ้งให้ภาคีที่เกี่ยวข้องทราบถึงการแก้ไขระเบียบการเช่นว่านี้ในภายหลังด้วย

ข้อ ๗๐

ในทันทีที่ถูกจับกุมหรือหลังจากการมาถึงค่ายไม่เกินกว่าหนึ่งสัปดาห์แม้จะเป็นค่ายสำหรับส่งผ่านต่อไปก็ตาม ทั้งในกรณีการป่วยไข้

หรือการย้ายไปยังโรงพยาบาลหรือไปยังค่ายแห่งอื่นนั้น จะต้องให้เชลยศึกทุกคนสามารถเขียนหนังสือโดยตรงถึงครอบครัวของตนทางหนึ่ง และถึงสำนักตัวแทนกลางสำหรับเชลยศึกดังที่บัญญัติไว้ในข้อ ๑๒๓ อีกทางหนึ่ง เพื่อแจ้งให้บรรดาญาติพี่น้องของตนทราบถึงการถูกจับกุม ตำบลที่อยู่และสภาพแห่งอนามัยของตน โดยใช้บัตร ซึ่งถ้าเป็นไปได้ก็จะให้มีลักษณะเหมือนแบบที่ผนวกอยู่กับอนุสัญญาฉบับนี้ ให้ส่งบัตรดังกล่าวแล้วไปโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้และจะต้องไม่หน่วงเหนี่ยวไว้ด้วยประการใด ๆ

ข้อ ๗๐

เชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้ส่งและรับจดหมาย และไปรษณีย์บัตร ถ้าประเทศที่กักคุมเห็นเป็นการจำเป็นจะจำกัดจำนวนจดหมาย และไปรษณีย์บัตรที่เชลยศึกแต่ละคนจะส่งไปแล้ว จำนวนดังกล่าวนั้นสำหรับจดหมายจะต้องไม่น้อยกว่าสองฉบับและสำหรับไปรษณีย์บัตรจะต้องไม่น้อยกว่าสี่ฉบับต่อเดือน โดยไม่รวมถึงบัตรแจ้งการจับกุมตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๗๐ และจัดทำให้มีข้อความตามแบบที่ได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้อย่างใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนข้อจำกัดอื่น ๆ อาจจะกำหนดเพิ่มเติมขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเป็นที่พอใจแก่ประเทศที่คุ้มครองแล้ว ว่าจะเป็นประโยชน์แก่เชลยศึกที่เกี่ยวข้องที่จะทำเช่นนั้น เนื่องจากความยากลำบากในการแปลเพราะประเทศที่กักคุมไม่สามารถจะหานักภาษาที่ทรงคุณวุฒิเพียงพอเพื่อทำการตรวจข้อความในจดหมายตามที่จำเป็นได้ ถ้าจะต้องตั้งข้อจำกัดสำหรับจดหมายโต้ตอบที่มีมาถึงเชลยศึก แล้วประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่เท่านั้นจะเป็นผู้ที่จะออกคำสั่งได้ ซึ่งอาจเป็น

โดยคำร้องขอของประเทศที่กักคุมก็ได้ จดหมายและไปรษณีย์ยัตระเช่นว่านี้จะต้องจัดส่งไปโดยวิธีที่รวดเร็วที่สุดเท่าที่ประเทศที่กักคุมจะจัดได้ และจะต้องไม่ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือยึดไว้โดยเหตุผลทางวินัย

เชลยศึกซึ่งไม่ได้รับข่าวคราวจากครอบครัวเป็นเวลานาน หรือไม่สามารถจะรับข่าวจากญาติที่สนิทหรือส่งข่าวไปยังบุคคลดังกล่าวนั้นโดยทางไปรษณีย์ธรรมดาได้ รวมทั้งผู้ซึ่งอยู่ห่างไกลมากจากบ้านของตนนั้น จะต้องได้รับอนุญาตให้ส่งโทรเลขได้ ส่วนค่าธรรมเนียมนั้นคิดจากบัญชีของเชลยศึกซึ่งมีอยู่กับประเทศที่กักคุม หรือจะจ่ายเป็นเงินตราตามสกุลที่เชลยศึกมีอยู่ในกรณีที่มีเร่งด่วน เชลยศึกจะต้องได้ประโยชน์จากระเบียบการนี้เช่นเดียวกัน

โดยปรกติ จดหมายโต้ตอบของเชลยศึกจะต้องเขียนเป็นภาษาของเชลยศึกนั้นเอง ภาคีคู่พิพาทอาจยอมให้เขียนจดหมายโต้ตอบเป็นภาษาอื่นก็ได้

ถุงที่บรรจุไปรษณีย์ของเชลยศึกจะต้องประทับตราอย่างแข็งแรงและมีป้ายแสดงสิ่งของที่บรรจุภายในโดยชัดเจน และจะต้องจ่าหน้าซองถึงที่ทำการปลายทาง

ข้อ ๗๒

เชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้รับหีบห่อของที่ส่งมาเป็นรายบุคคลหรือที่ส่งมาเป็นส่วนรวมโดยทางไปรษณีย์หรือทางอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหีบห่อที่บรรจุเครื่องอาหาร เครื่องนุ่งห่ม เวชภัณฑ์ และวัตถุที่ใช้ในทางศาสนา การศึกษา หรือการพักผ่อนตามที่เชลยศึกนั้นประสงค์ รวมทั้งหนังสือวัตถุสำหรับสักการะบูชา เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ กระดาษ

ข้อสอบ เครื่องดนตรี เครื่องกีฬา และสิ่งของต่าง ๆ ที่เป็นเครื่องช่วยให้เชลยศึกได้ทำการศึกษาเพิ่มเติมหรือใช้ในทางวัฒนธรรมของตน

การส่งของเช่นว่านี้ไม่ทำให้ประเทศที่กักคุมหลุดพ้นจากพันธกรณีซึ่งมีอยู่ตามอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อจำกัดซึ่งจะพึงทำได้สำหรับการส่งของเหล่านั้นนั้น จะต้องเป็นแต่เพียงข้อจำกัดต่าง ๆ ซึ่งประเทศที่คุ้มครองเสนอขึ้นเพื่อประโยชน์ของเชลยศึกเอง หรือที่คณะกรรมการสากลกาชาดหรือองค์การอื่น ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือแก่เชลยศึกเป็นผู้เสนอขึ้นเกี่ยวกับการส่งของในส่วนของตนเท่านั้น เนื่องจากภาวะอันตึงเครียดทางการขนส่งและการคมนาคม

เงื่อนไขในการส่งหีบห่อเป็นรายบุคคลและที่เป็นส่วนรวมนั้น ถ้าจำเป็นจะต้องเป็นไปตามความตกลงพิเศษระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องซึ่งไม่ว่าในกรณีใด จะต้องไม่หน่วงเหนี่ยวมิให้เชลยศึกได้รับเครื่องอุปโภคบริโภคที่ส่งมาบรรเทาทุกข์นั้นโดยล่าช้า หนังสือจะต้องไม่รวมอยู่ในหีบห่อบรรจุเครื่องนุ่งห่มและอาหาร เวชภัณฑ์นั้นโดยปรกติจะต้องส่งเป็นหีบห่อที่ส่งมาเป็นส่วนรวม

ข้อ ๗๓

ในกรณีที่ไม่มีความตกลงพิเศษระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับเงื่อนไขในการรับและการแจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์อันส่งมาเป็นส่วนรวมแล้ว ให้ใช้กฎและข้อบังคับอันเกี่ยวกับการส่งของเป็นส่วนรวมซึ่งผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้บังคับ

ความตกลงพิเศษที่ระบุถึงข้างต้นนี้จะต้องไม่กำกัดสิทธิของผู้แทนเชลยศึกในอันที่จะเข้าครอบครองสิ่งของที่ส่งมาบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวม

ที่ส่งมาสำหรับเชลยศึก และในอันที่จะดำเนินการแจกจ่าย หรือจำหน่ายสิ่งของนั้นเพื่อประโยชน์ของเชลยศึก

นอกจากนั้นความตกลงเช่นว่านี้จะต้องไม่กำกัดสิทธิของผู้แทนแห่งประเทศที่คุ้มครอง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศหรือองค์การอื่นใดซึ่งให้ความช่วยเหลือเชลยศึกและรับผิดชอบในการส่งสิ่งของอันเป็นส่วนรวมนั้น ๆ ในอันที่จะควบคุมดูแลการแจกจ่ายให้แก่ผู้รับ

ข้อ ๗๔

สิ่งของบรรเทาทุกข์ทั้งปวงที่ส่งมาให้เชลยศึกจะต้องได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีขาเข้า ศุลกากรและค่าติดพันอื่น ๆ

จดหมายโต้ตอบ สิ่งของบรรเทาทุกข์ และเงินที่ส่งไปให้เชลยศึกซึ่งได้รับอนุญาตแล้ว หรือที่เชลยศึกส่งผ่านที่ทำการไปรษณีย์ ไม่ว่าส่งโดยทางตรงหรือส่งผ่านทางสำนักงานสนเทศดังบัญญัติไว้ในข้อ ๑๒๒ และสำนักตัวแทนกลางสำหรับเชลยศึกดังบัญญัติไว้ในข้อ ๑๒๓ จะต้องได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมไปรษณีย์ทั้งในประเทศต้นทางและปลายทาง และในประเทศระหว่างทางด้วย

ถ้าไม่สามารถส่งของที่มุ่งหมายจะส่งมาบรรเทาทุกข์เชลยศึกโดยผ่านที่ทำการไปรษณีย์เพราะมีน้ำหนักมากเกินไป หรือเพราะเหตุอื่นใดแล้ว จะต้องคิดค่าขนส่งในอาณาเขตทั้งปวงที่อยู่ภายใต้การควบคุมของประเทศที่กักคุมเอากับประเทศที่กักคุมนี้ ส่วนประเทศอื่น ๆ ที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญานี้จะต้องเป็นผู้เสียค่าขนส่งในอาณาเขตของตน

เมื่อมิได้มีความตกลงไว้เป็นพิเศษระหว่างภาคีที่เกี่ยวข้องแล้ว ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งของเช่นว่านี้ นอกเหนือจากค่าใช้จ่ายที่การยกเว้นต่าง ๆ ข้างต้นคลุมถึงนั้น ให้คิดเอากับผู้ส่ง

อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามลดค่าโทรเลขที่เซลยศักส่งหรือที่ส่งไปยังเซลยศักลงเท่าที่จะกระทำได้

ข้อ ๗๕

ถ้าการปฏิบัติการทางทหารขัดขวางประเทศที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติตามพันธกรณีที่จะจัดให้ทำการขนส่งสิ่งของตามที่ได้ระบุไว้ในข้อ ๗๐, ๗๑, ๗๒, และ ๗๗ แล้ว ประเทศที่คุ้มครองที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศหรือองค์การอื่นใดซึ่งได้รับความเห็นชอบจากภาคีคู่พิพาท อาจจัดให้ทำการขนส่งของเช่นว่านี้โดยวิธีที่เหมาะสมก็ได้ (โดยรถไฟยวดยาน เรือหรืออากาศยาน ฯลฯ) เพื่อการนี้ อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามจัดหาพาหนะสำหรับการขนส่งเช่นว่านี้ให้ และอนุญาตการจราจรโดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการออกหนังสือคุ้มครองอันจำเป็นให้

การขนส่งเช่นว่านี้ อาจจะใช้สำหรับขนส่งสิ่งของดังต่อไปนี้ได้ด้วยคือ

(ก) จดหมาย บัญชีรายชื่อและรายงานที่โต้ตอบกันระหว่างสำนักตัวแทนสนเทศกลางที่ระบุไว้ในข้อ ๑๒๓ และสำนักงานสนเทศแห่งชาติที่ระบุไว้ในข้อ ๑๒๒

(ข) จดหมาย และรายงานเกี่ยวกับเซลยศัก ซึ่งประเทศที่คุ้มครอง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศหรือองค์การอื่นใด ที่ช่วยเหลือเซลยศัก อันเป็นการโต้ตอบกับผู้แทนของตนหรือกับภาคีคู่พิพาท

บทบัญญัติเหล่านี้ไม่เป็นการจำกัดสิทธิของภาคีคู่พิพาทที่จะจัดหาวิธีการขนส่งอย่างอื่นตามที่ตนเห็นว่าดีกว่า หรือยกเลิกวิธีการออกหนังสือ

คุ้มครองให้สำหรับการขนส่งดังกล่าวแล้ว ภายใต้เงื่อนไขที่จะได้เป็นที่ตกลงซึ่งกันและกัน

เมื่อมิได้มีความตกลงพิเศษแต่อย่างใดแล้ว ค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการใช้วิธีขนส่งเช่นว่านั้นให้ภาคีคู่พิพาท ซึ่งคนชาติของตนได้รับประโยชน์จากการนั้นเป็นผู้เสียตามส่วน

ข้อ ๗๖

การตรวจจดหมายที่ส่งไปยังเชลยศึกหรือที่เชลยศึกส่งไปนั้น จะต้องกระทำโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ การตรวจจดหมายที่ส่งทางไปรษณีย์นั้นให้รัฐที่ส่งและรัฐที่รับเท่านั้นเป็นผู้ตรวจ และให้ฝ่ายหนึ่งตรวจได้เพียงครั้งเดียว

การตรวจหีบห่อที่มีความมุ่งหมายจะส่งไปให้เชลยศึกนั้น จะต้องไม่กระทำในลักษณะที่จะทำให้สิ่งของที่บรรจุอยู่นั้นเสื่อมเสีย การตรวจจะต้องกระทำต่อหน้าผู้รับ หรือต่อหน้าเพื่อนเชลยศึกด้วยกัน ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากเชลยศึกโดยเรียบร้อยแล้ว นอกจากในกรณีที่เป็นสิ่งพิดเขียนหรือที่พิมพ์ การส่งมอบของซึ่งส่งมาเป็นรายบุคคล หรือของอันเป็นส่วนรวมให้แก่เชลยศึกนั้นจะต้องไม่หน่วงเหนี่ยวไว้ โดยการอ้างถึงความยุ่งยากในการตรวจ

การห้ามส่งจดหมายใด ๆ ซึ่งภาคีคู่พิพาทได้สั่งห้าม โดยเหตุผลทางทหารหรือทางการเมืองก็ตาม จะต้องเป็นเพียงชั่วคราวเท่านั้นและมีระยะเวลาสั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้

ข้อ ๗๗

ประเทศที่กักคุมจะต้องอำนวยความสะดวกสำหรับการส่งนิติกรรม กระดาษ หรือเอกสารที่มีความมุ่งหมายจะส่งมาให้เชลยศึกหรือที่เชลยศึกส่งไปโดยผ่านประเทศที่คุมครองหรือสำนักตัวแทนกลางสำหรับเชลยศึกที่บัญญัติไว้ในข้อ ๑๒๓ โดยเฉพาะอย่างยิ่งใบมอบฉันทะและพินัยกรรม

ในทุกกรณี ประเทศที่กักคุมจะต้องให้ความสะดวกแก่เชลยศึกในการตระเตรียม และการจัดการเอกสารต่าง ๆ เช่นว่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่กักคุมจะต้องอนุญาตให้เชลยศึกได้ปรึกษาหารือกับทนายความและจะต้องจัดการที่จำเป็นเพื่อรับรองความถูกต้องแห่งลายมือชื่อของเชลยศึก

หมวด ๖

ความสัมพันธ์ระหว่างเชลยศึกกับเจ้าหน้าที่

ส่วนที่ ๑

คำกล่าวหาของเชลยศึกเกี่ยวกับสภาพการคุมขัง

ข้อ ๗๘

เชลยศึกมีสิทธิที่จะยื่นคำขอร้องต่อเจ้าหน้าที่ทางทหารซึ่งตนอยู่ในอำนาจเกี่ยวกับสภาพการคุมขังซึ่งเชลยศึกได้รับอยู่

เชลยศึกย่อมมีสิทธิอันไม่จำกัดที่จะร้องเรียนต่อผู้แทนของประเทศที่คุมครองโดยผ่านทางผู้แทนของเชลยศึกเอง หรือถ้าเชลยศึกพิจารณาเห็นว่าเป็นการจำเป็นจะทำการร้องเรียนโดยตรงเพื่อชี้แจงให้ทราบถึงข้อที่ตนมีเหตุจะต้องกล่าวหาเกี่ยวกับสภาพการคุมขัง

คำขอร้องและคำกล่าวหาเหล่านี้จะต้องไม่ถูกจำกัดหรือถือว่าเป็นส่วนหนึ่งแห่งส่วนจำกัดของจดหมายโต้ตอบที่ระบุไว้ในข้อ ๗๑ ทั้งจะต้องรีบส่งไปโดยทันที ถึงแม้จะปรากฏว่าคำขอร้องและคำกล่าวหาเหล่านี้ไม่มีมูลก็จะยกมาเป็นเหตุเพื่อทำการลงโทษอย่างหนึ่งอย่างใดหาได้ไม่

ผู้แทนเชลยศึกอาจส่งรายงานเป็นระยะ ๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ในค่ายและความต้องการของเชลยศึกไปยังผู้แทนของประเทศที่คุ้มครอง

ส่วนที่ ๒

ผู้แทนของเชลยศึก

ข้อ ๗๙

ในสถานที่ทุกแห่งที่มีเชลยศึกอยู่ ยกเว้นที่ซึ่งมีนายทหาร ให้เชลยศึกมีเสรีภาพในการเลือกตั้งโดยวิธีลงคะแนนลับทุก ๆ ระยะ ๖ เดือน และทุกครั้งที่มีการว่างลงเพื่อเลือกตั้งผู้แทนเชลยศึก เพื่อมอบหมายให้ทำการแทนตนสำหรับติดต่อกับเจ้าหน้าที่ทางทหาร ประเทศที่คุ้มครอง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ และองค์การอื่นใดที่อาจจะช่วยเหลือแก่ตน ผู้แทนเชลยศึกเหล่านี้มีสิทธิที่จะได้รับเลือกใหม่ได้

ในค่ายสำหรับนายทหารและสำหรับบุคคลที่มีฐานะเทียบเท่ากับนายทหารหรือในค่ายผสมนั้น จะต้องยอมรับให้นายทหารผู้มีอาวุโสในหมู่เชลยศึกเป็นผู้แทนเชลยศึกของค่าย ในกรณีที่เป็นค่ายสำหรับนายทหาร ให้นายทหารผู้นั้นได้รับความช่วยเหลือโดยมีที่ปรึกษาคนหนึ่งหรือมากกว่านั้น ซึ่งนายทหารทั้งหลายได้เลือกตั้งขึ้น ส่วนในค่ายผสมจะต้องได้รับเลือกผู้ช่วยเหลือจากเชลยศึกซึ่งมิใช่นายทหาร และจะต้องได้รับเลือกตั้งจากเชลยศึกนั้น

ในค่ายกรรมกรสำหรับเชลยศึกนั้น จะต้องจัดให้มีนายทหารซึ่งมีสัญชาติเดียวกันเพื่อปฏิบัติหน้าที่ทางการปกครองซึ่งเชลยศึกรับผิดชอบอยู่ นายทหารเหล่านี้อาจได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนของเชลยศึกตามวรรคแรกแห่งข้อนี้ก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้จะต้องเลือกผู้ช่วยของผู้แทนเชลยศึกจากเชลยศึกซึ่งมิใช่นายทหาร

ผู้แทนทุกคนที่ได้รับเลือกตั้งขึ้น จะต้องได้รับอนุมัติจากประเทศที่กักคุมก่อนที่จะมีสิทธิเริ่มปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีที่ประเทศที่กักคุมไม่อนุมัติเชลยศึกที่ได้รับเลือกตั้งจากเพื่อนเชลยศึกด้วยกันแล้ว ก็จะต้องแจ้งเหตุผลการปฏิเสธเช่นว่านั้นไปให้ประเทศที่คุ้มครองทราบ

ในทุกกรณี ผู้แทนเชลยศึกจะต้องมีสัญชาติ ภาษา และประเพณีเดียวกับเชลยศึกที่ตนทำการแทน ดังนั้น เชลยศึกซึ่งถูกจ่ายไปอยู่ตามส่วนต่าง ๆ ของค่ายตามแต่สัญชาติ ภาษา และประเพณีของตนนั้น จะต้องมีผู้แทนเชลยศึกของตนเองแต่ละส่วนโดยเป็นไปตามวรรคข้างต้นนั้น

ข้อ ๙๐

ผู้แทนเชลยศึกจะต้องเพิ่มพูนความเป็นอยู่ทางร่างกาย จิตใจและสติปัญญาของเชลยศึก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่เชลยศึกตกลงจะจัดตั้งวิธีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันขึ้นในพวกของตนแล้ว องค์การนี้จะต้องอยู่ภายในเขตอำนาจของผู้แทนเชลยศึกเพิ่มขึ้นจากหน้าที่พิเศษที่ได้รับมอบหมายโดยบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้

ผู้แทนเชลยศึกไม่จำต้องรับผิดชอบสำหรับความผิดใด ๆ ที่เชลยศึกได้กระทำขึ้น เพียงแต่โดยเหตุผลแห่งหน้าที่ของตนเท่านั้น

ข้อ ๘๑

ผู้แทนเชลยศึกจะต้องไม่ถูกเรียกร้องให้ปฏิบัติงานอย่างอื่นอีก หากว่าการเรียกร้องนั้นจะทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของตนได้รับความลำบากมากขึ้น

ผู้แทนเชลยศึกอาจแต่งตั้งผู้ช่วยจากบรรดาเชลยศึกตามที่เห็นว่าจำเป็นทั้งจะต้องได้รับความสะดวกในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องได้รับเสรีภาพในการเคลื่อนไหวบางประการ ตามความจำเป็นแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตน (การตรวจตรากองแรงงาน การรับเครื่องอุปโภคบริโภค ฯลฯ)

ผู้แทนเชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้ไปเยี่ยมตามสถานที่ต่าง ๆ ที่เชลยศึกถูกกักคุมอยู่ และเชลยศึกทุกคนมีสิทธิที่จะปรึกษาหารือผู้แทนของตนได้อย่างเสรี

โดยนัยเดียวกันผู้แทนเชลยศึกจะต้องได้รับความสะดวกทั้งมวลในการติดต่อโดยทางไปรษณีย์และโทรเลขกับเจ้าหน้าที่กักคุม ประเทศที่คุ้มครอง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ และตัวแทนของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ คณะกรรมการผสมทางการแพทย์ และองค์การต่าง ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือแก่เชลยศึก ผู้แทนเชลยศึกแห่งกองแรงงานจะได้รับความสะดวกอย่างเดียวกัน ในการติดต่อกับผู้แทนเชลยศึกของค่ายใหญ่ การติดต่อเช่นว่านี้จะต้องไม่ถูกจำกัด และจะต้องไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของส่วนจำกัดดังที่ระบุไว้ในข้อ ๗๑

ผู้แทนเชลยศึกซึ่งถูกโยกย้ายจะต้องได้มีเวลาอันสมควรเพื่อแจ้งให้ผู้ที่จะมาแทนตนได้ทราบถึงกิจการประจำวันของตน

หากมีการปลดจากหน้าที่ ก็จะต้องติดต่อแจ้งเหตุผลแห่งการนี้ไปให้ประเทศที่คุ้มครองทราบ

ส่วนที่ ๓

การลงโทษทางอาญาและทางวินัย

๑. บททั่วไป

ข้อ ๘๒

เชลยศึกจะต้องอยู่ในบังคับแห่งกฎหมาย ข้อบังคับ และคำสั่งอันใช้อยู่ในกองทัพของประเทศที่กักคุม ประเทศที่กักคุมมีอำนาจที่จะใช้ระเบียบการในทางตุลาการหรือทางวินัยแก่เชลยศึกซึ่งกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดต่อกฎหมาย ข้อบังคับ หรือคำสั่งเช่นที่ว่านี้ อย่างไรก็ดีห้ามมิให้ดำเนินคดีหรือลงโทษใด ๆ อันขัดต่อบทบัญญัติแห่งส่วนนี้

ถ้ากฎหมาย ข้อบังคับ หรือคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดของประเทศที่กักคุมจะกำหนดให้การกระทำใด ๆ ซึ่งเชลยศึกกระทำมีโทษอาญา ซึ่งการกระทำเช่นเดียวกันนี้ หากผู้สังกัดในกองทัพของประเทศที่กักคุมเป็นผู้กระทำเช่นนั้นไม่มีโทษอาญาแล้ว การกระทำเช่นว่านี้จะต้องได้รับแต่เพียงโทษทางวินัยเท่านั้น

ข้อ ๘๓

ในการชี้ขาดว่าการดำเนินคดีเกี่ยวกับความผิดซึ่งเชลยศึกถูกกล่าวหาว่าได้กระทำขึ้น จะเป็นไปตามกฎหมายหรือทางวินัยนั้น ประเทศที่กักคุมจะต้องประกันว่าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้ให้ความปรานีอย่างมากที่สุด และเมื่อสามารถทำได้ก็ให้ใช้ระเบียบการทางวินัยมากกว่าทางกฎหมาย

ข้อ ๘๔

เชลยศึกจะต้องถูกพิจารณาคดีโดยศาลทหารเท่านั้นนอกจากกฎหมายที่ใช้อยู่ของประเทศที่กักคุมจะอนุญาตไว้โดยชัดแจ้งให้ศาลพลเรือน

พิจารณาผู้ที่สังกัดในกองทัพของประเทศที่กักคุมนั้นเกี่ยวกับความผิดโดยเฉพาะที่เชลยศึกได้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำขึ้น

ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ ก็ตาม เชลยศึกจะถูกพิจารณาคดีโดยศาลชนิดหนึ่งชนิดใดที่ไม่ได้ให้หลักประกันอันสำคัญในความอิสระและความไม่ลำเอียงทางฝ่ายใด ดังเป็นที่รับรองกันอยู่โดยทั่วไปแล้วมิได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อศาลนั้นใช้วิธีพิจารณาที่ไม่ให้ผู้ต้องหามีสิทธิและวิธีการต่อสู้คดีดังที่บัญญัติไว้ในข้อ ๑๐๕

ข้อ ๘๕

เชลยศึกที่ถูกฟ้องตามกฎหมายของประเทศที่กักคุมสำหรับการกระทำผิดใด ๆ ที่ได้กระทำก่อนการจับกุมนั้น ให้คงได้รับประโยชน์จากอนุสัญญาฉบับนี้ แม้ว่าจะได้ถูกตัดสินลงโทษไปแล้วก็ตาม

ข้อ ๘๖

ห้ามมิให้ลงโทษเชลยศึกเกินกว่าหนึ่งครั้ง สำหรับการกระทำอันเดียวหรือข้อหาอันเดียวกัน

ข้อ ๘๗

เชลยศึกจะต้องไม่ถูกเจ้าหน้าที่ทางทหารและศาลของประเทศที่กักคุมตัดสินลงโทษอย่างหนึ่งอย่างใด นอกจากจะเป็นโทษที่ได้บัญญัติไว้สำหรับผู้สังกัดในกองทัพของประเทศดังกล่าวที่ได้กระทำผิดอย่างเดียวกัน

ในการกำหนดโทษนั้น ศาลหรือเจ้าหน้าที่ของประเทศที่กักคุมจะต้องคำนึงอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้ถึงข้อที่ว่า ผู้ต้องหาซึ่งมิใช่คนชาติของประเทศที่กักคุมนั้น ย่อมไม่จำต้องผูกพันในหน้าที่แห่งความสวามิภักดิ์ใด ๆ และผู้ต้องหานั้นต้องตกอยู่ในอำนาจของประเทศนั้น โดย

ผลแห่งพฤติการณ์ต่าง ๆ อันมิใช่เป็นความประสงค์ของตน ศาลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวย่อมมีเสรีภาพที่จะลดโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดซึ่งเชลยศึกถูกกล่าวหา และจะต้องไม่ถูกผูกพันว่าจะต้องใช้อัตราโทษขั้นต่ำตามที่บัญญัติไว้

การลงโทษเป็นส่วนรวมสำหรับการกระทำของแต่ละคนก็ดี การเฆี่ยนตีก็ดี การจำคุกไว้ในสถานที่ปราศจากแสงตะวันก็ดี และโดยทั่วไปห้ามมิให้กระทำการทรมานหรือการทารุณโหดร้ายทุกชนิด

ห้ามมิให้ประเทศที่กักคุมจะถอดยศเชลยศึก หรือขัดขวางมิให้เชลยศึกประดับตรา

ข้อ ๘๘

นายทหาร นายทหารชั้นประทวน และพลทหารซึ่งเป็นเชลยศึกที่กำลังได้รับโทษทางวินัยหรือตามคำพิพากษาของศาลอยู่ จะต้องไม่ได้รับผลปฏิบัติที่ร้ายแรงกว่าที่ใช้ในการลงโทษอย่างเดียวกันนี้สำหรับผู้สังกัดอยู่ในกองทัพของประเทศที่กักคุมซึ่งมียศเท่ากัน

เชลยศึกสตรีจะต้องไม่ถูกตัดสินหรือลงโทษ หรือได้รับการปฏิบัติในระหว่างรับโทษอยู่ร้ายแรงกว่าสตรีซึ่งสังกัดในกองทัพของประเทศที่กักคุมที่ได้กระทำความผิดอย่างเดียวกันนี้

ไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ตาม เชลยศึกสตรีจะต้องไม่ถูกตัดสินหรือลงโทษหรือได้รับการปฏิบัติในระหว่างรับโทษอยู่ร้ายแรงกว่าชายซึ่งสังกัดอยู่ในกองทัพของประเทศที่กักคุมที่ได้กระทำความผิดอย่างเดียวกัน

เชลยศึกที่ได้รับการตัดสินลงโทษทางวินัยหรือตามคำพิพากษาของศาลนั้น จะต้องได้รับผลปฏิบัติโดยไม่แตกต่างไปจากเชลยศึกอื่น ๆ

๒. การลงโทษทางวินัย

ข้อ ๔๙

โทษทางวินัยอันพึงปรับใช้แก่เชลยศึก มีดังต่อไปนี้คือ

(๑) โทษปรับไม่เกินกว่าร้อยละ ๕๐ ของเงินจ่ายล่วงหน้าและเงินค่าจ้างแรงงานซึ่งเชลยศึกอาจได้รับจากทางอื่นตามบทบัญญัติแห่งข้อ ๖๐ และ ๖๒ โดยมีระยะเวลาไม่เกินกว่าสามสิบวัน

(๒) งดเอกสิทธิ์ที่ให้ไว้นอกเหนือการปฏิบัติดังบัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้

(๓) ให้ทำงานออกแรงไม่เกินวันละสองชั่วโมง

(๔) การคุมขัง

ห้ามมิให้ใช้การลงโทษที่ระบุไว้ในข้อ (๓) แก่นายทหาร ไม่ว่ากรณีใด โทษทางวินัยจะต้องไม่เป็นไปอย่างไร้มนุษยธรรม ทารุณ หรือเป็นอันตรายต่ออนามัยของเชลยศึก

ข้อ ๕๐

ไม่ว่ากรณีใดกำหนดระยะเวลาการลงโทษคราวเดียวจะต้องไม่เกินกว่าสามสิบวัน ระยะเวลาการคุมขังขณะรอฟังการพิจารณาโทษทางวินัย หรือคำตัดสินลงโทษทางวินัยนั้นจะต้องหักออกจากคำตัดสินลงโทษเชลยศึก

กำหนดเวลาอย่างสูงสามสิบวันตามที่ได้บัญญัติไว้ข้างต้นนั้นจะเพิ่มให้เกินขึ้นไปอีกไม่ได้ ถึงแม้ว่าเชลยศึกนั้นจะต้องได้รับโทษสำหรับความผิดหลายประการในเวลาเดียวกันในขณะที่สั่งลงโทษนั้น ทั้งนี้ ไม่ว่าการกระทำเช่นนี้จะเป็นการติดต่อกันหรือไม่ก็ตาม

ระยะเวลาระหว่างการตัดสินลงโทษทางวินัยและการบังคับ ตามคำตัดสินนั้นจะต้องไม่เกินกว่าหนึ่งเดือน

เมื่อเชลยศึกถูกทำโทษทางวินัยเป็นกรณีใหม่ จะต้องให้ระยะเวลาอย่างน้อยสามวันล่วงพ้นไประหว่างการบังคับโทษสองคราวใด ๆ หากว่ากำหนดโทษรายใดรายหนึ่งมีระยะเวลาสิบวัน หรือกว่านั้นขึ้นไป

ข้อ ๙๑

การหลบหนีของเชลยศึกจะถือว่าได้สำเร็จแล้วต่อเมื่อ

(๑) เชลยศึกได้เข้าไปร่วมอยู่ในกองทัพของประเทศที่ตนสังกัด หรือในกองทัพของประเทศพันธมิตร

(๒) เชลยศึกได้ออกไปพ้นอาณาเขตที่อยู่ภายใต้การควบคุมของประเทศที่กักคุม หรือของประเทศพันธมิตรของประเทศดังกล่าว

(๓) เชลยศึกได้ขึ้นไปอยู่บนเรือที่ติดธงของประเทศที่ตนสังกัด หรือของประเทศพันธมิตร ที่อยู่ในน่านน้ำอาณาเขตของประเทศที่กักคุม แต่เรือดังกล่าวนั้นมิได้ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของประเทศที่กักคุมนั้น

เชลยศึกซึ่งหลบหนีไปได้ตามนัยแห่งข้อนี้ และซึ่งถูกจับตัวได้ใหม่นั้น จะไม่ต้องรับโทษอย่างใดเกี่ยวกับการหลบหนีที่แล้วมา

ข้อ ๙๒

เชลยศึกที่พยายามหลบหนีและถูกจับตัวได้ก่อนจะหลบหนีไปได้สำเร็จตามนัยแห่งข้อ ๙๑ จะต้องได้รับโทษทางวินัยเท่านั้นสำหรับการกระทำที่ว่านี้ แม้ว่าจะเป็นความผิดซ้ำก็ตาม

เชลยศึกที่ถูกจับตัวได้อีกนี้ จะต้องถูกส่งให้เจ้าหน้าที่ทางทหารผู้มีอำนาจโดยมิชักช้า

โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติแห่งข้อ ๔๘ วรรค ๔ เชลยศึกที่ต้องถูกลงโทษจากผลแห่งการหลบหนีไปไม่สำเร็จอาจต้องอยู่ภายใต้การควบคุมเป็นพิเศษ การควบคุมเช่นว่านี้จะต้องไม่กระทบกระเทือนต่อสภาพแห่งอนามัยของเชลยศึก และจะต้องกระทำในค่ายเชลยศึก ทั้งจะต้องไม่ทำให้เพิกถอนการคุ้มครองใด ๆ ที่เชลยศึกได้รับอยู่ตามอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๙๓

การหลบหนี หรือพยายามหลบหนี แม้จะเป็นความผิดที่กระทำซ้ำก็ดี จะต้องไม่ถือว่าเป็นพฤติการณ์เพื่อเพิ่มโทษให้หนักขึ้น หากว่าเชลยศึกจะต้อง ถูกฟ้อง ตามกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับ ความผิดที่กระทำขึ้นในระหว่างการหลบหนีหรือพยายามหลบหนี

ตามหลักที่กล่าวไว้ในข้อ ๘๓ นั้น ความผิดใด ๆ ที่เชลยศึกกระทำด้วยเจตนาเพียงแต่จะยังความสะดวกแก่การหลบหนี และมิได้ก่อให้เกิดการประทุษร้ายแก่ชีวิตและร่างกาย เช่น ความผิดที่กระทำต่อทรัพย์สมบัติสาธารณะ การลักทรัพย์โดยปราศจากเจตนาที่หวังความร่ำรวย การทำหรือใช้เอกสารปลอม การสวมเครื่องแต่งตัวพลเรือนเหล่านี้ ย่อมลงโทษได้เพียงวินัยเท่านั้น

เชลยศึกที่ช่วยเหลือ ให้มีการหลบหนีหรือพยายามหลบหนี จะต้องได้รับเพียงโทษสำหรับการกระทำนี้เพียงทางวินัยเท่านั้น

ข้อ ๙๔

ถ้าเชลยศึกที่หลบหนีถูกจับตัวคืนมาได้แล้ว จะต้องแจ้งไปให้ประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่ทราบการนี้ในลักษณะที่นิยามไว้ในข้อ ๑๒๒ หากว่าได้แจ้งการหลบหนีของเชลยศึกนี้ไว้

ข้อ ๙๕

เชลยศึกที่ต้องหาว่ากระทำความผิดทางวินัยจะต้องไม่ถูกคุมขังระหว่างรอการพิจารณา นอกจากว่าผู้สังกัดในกองทัพของประเทศที่กักคุมซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดเช่นเดียวกันจะต้องถูกคุมขังเช่นนั้น หรือหากว่าเป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งระเบียบและวินัยของค่าย

ระยะเวลาที่เชลยศึกถูกคุมขังระหว่างรอการตัดสินความผิดต่อวินัยนั้น จะต้องลดลงให้เหลือน้อยที่สุดและจะต้องไม่เกินกว่าสิบสี่วัน

บทบัญญัติแห่งข้อ ๙๗ และ ๙๘ ของส่วนนี้ ให้ใช้กับเชลยศึกซึ่งอยู่ในที่คุมขังระหว่างรอการตัดสินความผิดต่อวินัย

ข้อ ๙๖

การกระทำซึ่งเป็นความผิดต่อวินัยนั้น จะต้องทำการสอบสวนทันทีโดยไม่เป็นการเสื่อมเสียแก่อำนาจศาลและเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร การลงโทษทางวินัยนั้น ให้นายทหารซึ่งเป็นผู้มีอำนาจทางวินัย ในฐานเป็นผู้บัญชาการค่าย หรือนายทหารผู้รับผิดชอบซึ่งทำหน้าที่แทนหรือได้รับมอบอำนาจทางวินัยเท่านั้น เป็นผู้สั่ง

ไม่ว่าในกรณีใด ๆ ก็ตาม ห้ามมิให้มอบอำนาจเช่นว่านี้ให้แก่เชลยศึกหรือให้เชลยศึกใช้อำนาจเช่นว่านี้

ก่อนตัดสินลงโทษทางวินัยอย่างหนึ่งอย่างใด ผู้ต้องหาจะต้องได้ทราบข้อความโดยละเอียดเกี่ยวกับความผิดที่ตนถูกกล่าวหา และจะต้องมีโอกาสชี้แจงถึงความประพฤติและต่อสู้คดีของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องได้รับอนุญาตให้เรียกพยานและถ้าจำเป็นก็ให้จัดหาล่ามผู้ทรงคุณวุฒิมาช่วยได้ คำตัดสินนั้นจะต้องอ่านให้ฟังต่อหน้าเชลยศึกที่ถูกต้องหาและผู้แทนเชลยศึก

ให้ผู้ยัญชาการค่ายรักษาสมุดราชการโทษทางวินัยไว้ ซึ่งผู้แทนของประเทศที่คุ้มครองจะขอตรวจดูได้

ข้อ ๙๗

ไม่ว่ากรณีใด ๆ เชลยศึกจะไม่ต้องถูกย้ายไปยังสถานราชทัณฑ์ (เรือนจำ ทัณฑ์สถาน เรือนจำมหันตโทษ ฯลฯ) เพื่อรับโทษทางวินัย

สถานที่ทั้งหลายซึ่งใช้เป็นที่ลงโทษทางวินัยนั้นจะต้องให้มีลักษณะถูกต้องตามหลักสุขาภิบาลตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๕ เชลยศึกที่กำลังได้รับโทษอยู่จะต้องสามารถรักษาตัวของเขาให้อยู่ในสภาพที่สะอาดตามความในข้อ ๒๙

นายทหารหรือผู้ที่มีฐานะเทียบเท่ากัน จะต้องไม่ถูกให้พักอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกันกับนายทหารชั้นประทวนหรือพลทหาร

เชลยศึกสตรีที่กำลังรับโทษทางวินัยจะต้องถูกคุมขังไว้ในสถานที่ซึ่งแยกต่างหากจากเชลยศึกชาย และจะต้องอยู่ในความปกครองของสตรีโดยตรง

ข้อ ๙๘

เชลยศึกที่กำลังถูกคุมขังอันเป็นการลงโทษทางวินัยนั้นจะยังคงได้รับประโยชน์จากบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ นอกจากเท่าที่ไม่สามารถจะปรับใช้ได้ เพราะเหตุที่ต้องถูกคุมขังอยู่เท่านั้น ไม่ว่าในกรณีใด ห้ามมิให้เชลยศึกถูกตัดประโยชน์ที่มีอยู่ตามบทบัญญัติแห่งข้อ๗๘ และ๑๒๖

ห้ามมิให้ตัดสิทธิของเชลยศึกที่ถูกตัดสินให้ลงโทษทางวินัย อันเป็นสิทธิซึ่งมีอยู่ตามยศของเขา

เชลยศึกที่ถูกตัดสินลงโทษทางวินัย จะต้องได้รับอนุญาตให้บริหารร่างกายและให้อยู่กลางแจ้งได้อย่างน้อยที่สุดวันละสองชั่วโมง

ถ้าเชลยศึกขอร้อง จะต้องได้รับอนุญาตไปให้แพทย์ตรวจได้ทุกวัน เชลยศึกจะต้องได้รับการดูแลรักษาตามความจำเป็นแห่งสภาพอนามัยของตน และถ้าจำเป็น ก็ให้ย้ายไปยังสถานที่พยาบาลของค่ายหรือไปยังโรงพยาบาล

เชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้อ่านและเขียน ตลอดจนส่งและรับจดหมายด้วย อย่างไรก็ดี หีบห่อและเงินที่ส่งมาให้นั้น จะเก็บรักษาไว้จนกว่าจะครบกำหนดโทษก็ได้ ในระหว่างนั้นให้มอบของที่ส่งไปเช่นว่านั้นแก่ผู้แทนเชลยศึกเพื่อรักษาไว้ ซึ่งถ้ามีของสดเสียได้อยู่ในหีบห่อนั้นแล้ว ก็ให้ผู้แทนเชลยศึกมอบให้แก่สถานที่พยาบาลต่อไป

๓. การดำเนินคดีทางศาล

ข้อ ๙๙

เชลยศึกจะต้องไม่ถูกฟ้องหรือถูกลงโทษสำหรับการกระทำซึ่งกฎหมายของประเทศที่กักคุม หรือกฎหมายระหว่างประเทศที่ใช้อยู่ในเวลาที่ได้กระทำการดังกล่าวนั้นมิได้ห้ามไว้

ห้ามมิให้ทำการบังคับทางจิตใจหรือร่างกายแก่เชลยศึก เพื่อที่จะชักจูงให้เชลยรับสารภาพผิดในการกระทำที่ตนถูกกล่าวหา

เชลยศึกจะต้องไม่ถูกตัดสินลงโทษ โดยไม่มีโอกาสที่จะแสดงข้อต่อสู้ และที่จะได้รับความช่วยเหลือจากทนายความผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อ ๑๐๐

ความผิดใดซึ่งตามกฎหมายของประเทศที่กักคุมอาจลงโทษถึงประหารชีวิตได้แล้ว จะต้องแจ้งให้เชลยศึกและประเทศที่คุ้มครองทราบโดยเร็วที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้

หลังจากนั้น ห้ามมิให้กำหนดโทษประหารชีวิตสำหรับความผิดอย่างอื่นโดยมิได้รับความยินยอมของประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่

การลงโทษประหารชีวิตแก่เชลยศึกนั้น จะกระทำได้ก็ต่อเมื่อศาลได้ทราบแล้วโดยเฉพาะ ตามข้อ ๘๗ วรรค ๒ ที่ว่า ผู้ต้องหามิได้เป็นคนชาติของประเทศที่กักคุม เพราะฉะนั้นจึงไม่มีหน้าที่จะต้องสวามิภักดิ์ต่อประเทศนั้นอย่างใดเลย และการที่เชลยศึกต้องตกอยู่ในอำนาจของประเทศนั้น ก็เนื่องจากผลแห่งพฤติการณ์อันมิใช่เป็นความปรารถนาของตน

ข้อ ๑๐๑

ถ้าเชลยศึกถูกพิพากษาลงโทษประหารชีวิตแล้ว ห้ามมิให้ดำเนินการตามคำพิพากษานกว่ากำหนดระยะเวลาจะได้ล่วงพ้นไปแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือน นับแต่วันที่ประเทศที่คุ้มครองได้รับทราบ ณ ตำบลที่ได้แจ้งไว้ ถึงรายละเอียดตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๐๗

ข้อ ๑๐๒

การลงโทษเชลยศึกนั้นจะถือว่าเป็นการสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อคำพิพากษาลงโทษนั้นเป็นคำพิพากษาของศาล ศาลเดียวกันซึ่งใช้วิธีพิจารณาอย่างเดียวกันกับในคดีของผู้ที่สังกัดอยู่ในกองทัพของประเทศที่กักคุม ทั้งได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งส่วนนี้ด้วยแล้ว

ข้อ ๑๐๓

การสอบสวนของศาลเกี่ยวกับเชลยศึกจะต้องปฏิบัติไปโดยเร็วที่สุดเท่าที่พฤติการณ์จะอำนวยให้ และเพื่อที่จะให้การพิจารณาคดีของเชลยศึกนั้นได้ดำเนินไปโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เชลยศึกจะต้องไม่ถูกคุมขังขณะรอการพิจารณาคดี นอกจากผู้สังกัดในกองทัพของประเทศที่กักคุมจะต้องถูกคุมขังเช่นนั้น หากถูกกล่าวหาในความผิดอันคล้ายคลึงกันนี้ หรือหากว่ามีความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้นเพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของชาติ ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ ก็ตามห้ามมิให้ทำการคุมขังเช่นนี้เกินกว่าสามเดือน

ระยะเวลาที่เชลยศึกถูกคุมขังอยู่ขณะที่รอการพิจารณาคดีนั้นจะต้องนำมาหักออกจากการลงโทษจำคุก และจะต้องคำนึงถึงด้วยในการกำหนดโทษใด ๆ

บทบัญญัติแห่งข้อ ๙๗ และ ๙๘ ของส่วนนี้ ให้นำมาใช้สำหรับเชลยศึกที่ถูกคุมขังขณะรอการพิจารณาคดีด้วย

ข้อ ๑๐๔

ในคดีใดซึ่งประเทศที่กักคุมตกลงให้ดำเนินการฟ้องเชลยศึกตามกฎหมายแล้ว ประเทศที่กักคุมจะต้องแจ้งให้ประเทศที่คุ้มครองทราบโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และอย่างน้อยที่สุดจะต้องก่อนเริ่มการพิจารณาคดีสามสัปดาห์ระยะเวลาสามสัปดาห์นี้ให้นับจากวันที่ได้แจ้งให้ประเทศที่คุ้มครองทราบตามตำบลที่อยู่ ซึ่งประเทศที่คุ้มครองได้แจ้งไว้กับประเทศที่กักคุมก่อนหน้านี้แล้ว

การแจ้งดังกล่าวจะต้องมีข้อความต่อไปนี้ คือ

(๑) นามสกุลและนามตัวของเชลยศึก ยศ หมายเลขประจำกองทัพ ประจำกรม ประจำตัว หรือหมายเลขลำดับ วันเกิด และอาชีพ หรือการค้าถ้ามี

(๒) สถานที่กักกันหรือที่ถูกคุมขัง

(๓) รายละเอียดแห่งหัวข้อที่กล่าวหาเพื่อฟ้องร้อง โดยระบุบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่จะนำมาปรับใช้ได้ด้วย

(๔) ชื่อศาลที่จะทำการพิจารณาคดี รวมทั้งวันและสถานที่ที่กำหนดไว้สำหรับการเริ่มพิจารณาคดี

ประเทศที่กักคุมจะต้องติดต่อข้อความทำนองเดียวกันนี้ไปให้ผู้แทนเชลยศึกทราบด้วย

เมื่อเปิดการพิจารณาคดี ถ้าไม่มีหลักฐานมาแสดงว่าประเทศที่คุมครองหรือเชลยศึกและผู้แทนเชลยศึกที่เกี่ยวข้องได้รับแจ้งให้ทราบดังกล่าวมาข้างต้นนั้น อย่างน้อยที่สุดสามสัปดาห์ก่อนเปิดการพิจารณาคดีแล้ว ห้ามมิให้ดำเนินการพิจารณาคดี และให้เลื่อนการพิจารณาคดีไป

ข้อ ๑๐๕

เชลยศึกมีสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนเชลยศึกของตน ที่จะหาทนายความผู้ทรงคุณวุฒิ มาทำการสู้คดีให้ที่จะเรียกพยาน และถ้าเชลยศึกเห็นว่าจำเป็นก็มีสิทธิใช้ล่ามที่สามารถ ประเทศที่กักคุมจะต้องแจ้งให้เชลยศึกทราบในเวลาอันควรก่อนการพิจารณาคดีว่าตนมีสิทธิเหล่านี้

เมื่อเชลยศึกไม่เลือกหาทนายความ ประเทศที่คุมครองจะต้องจัดหาทนายความให้ และให้มีเวลาอย่างน้อยที่สุดหนึ่งสัปดาห์เพื่อการนี้เมื่อได้รับคำร้องขอ ประเทศที่กักคุมจะต้องส่งรายชื่อบุคคลที่มีคุณวุฒิเป็นทนายความให้แก่ประเทศที่คุมครอง แต่ถ้าเชลยศึกหรือประเทศที่คุมครองไม่เลือกทนายความ ประเทศที่กักคุมจะต้องตั้งทนายความที่สามารถเข้าทำการต่อสู้คดีให้

ทนายความที่ทำการต่อสู้คดีแทนเชลยศึกนั้น จะต้องมีเวลาจัดการอย่างน้อยที่สุดสองสัปดาห์ก่อนเปิดการพิจารณาคดี ทั้งจะต้องได้รับความสะดวกต่าง ๆ อันจำเป็นเพื่อตระเตรียมการต่อสู้คดีของผู้ต้องหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้เข้าเยี่ยมผู้ต้องหาได้โดยเสรี และทำการสัมภาษณ์เป็นการส่วนตัวได้ และให้ปรึกษาหารือกับพยานฝ่ายจำเลยตลอดจนตัวจำเลยได้ด้วย ทนายความหรือที่ปรึกษานี้จะได้รับความสะดวกต่าง ๆ เหล่านี้นานกว่าจะสิ้นระยะเวลาสำหรับอุทธรณ์หรือสำหรับการยื่นคำร้องทุกข์

รายละเอียดข้อกล่าวหาในการฟ้องเชลยศึกและเอกสารต่าง ๆ โดยทั่วไปซึ่งได้ส่งให้แก่ผู้ต้องหาตามกฎหมายซึ่งใช้อยู่ในกองทัพของประเทศที่กักคุมนั้น จะต้องส่งให้เชลยศึกผู้ต้องหาในภาษาซึ่งเชลยศึกผู้นั้นเข้าใจได้และภายในเวลาอันควรก่อนเปิดการพิจารณาคดี ให้มีการติดต่อส่งเอกสารอย่างเดียวกันในพฤติการณ์เช่นเดียวกันนี้แก่ทนายความซึ่งทำการต่อสู้คดีในนามของเชลยศึกด้วย

ผู้แทนของประเทศที่คุมครองจะต้องมีสิทธิเข้าฟังการพิจารณาคดี นอกจากว่าการพิจารณาคดีนั้นต้องพิจารณาลับเป็นพิเศษเพื่อประโยชน์

แห่งความมั่นคงของรัฐ ในกรณีเช่นนี้ประเทศที่กักคุมจะต้องแจ้งให้ประเทศที่คุ้มครองทราบ

ข้อ ๑๐๖

เชลยศึกทุกคนจะต้องมีสิทธิอุทธรณ์หรือยื่นคำร้องทุกข์คำพิพากษาอย่างหนึ่งอย่างใดที่ตนได้รับ เช่นเดียวกับผู้ที่สังกัดอยู่ในกองทัพของประเทศที่กักคุมนั้น เพื่อที่จะให้ลบล้างหรือแก้ไขคำพิพากษา หรือที่จะให้เปิดการพิจารณาคดีใหม่ได้ เชลยศึกจะต้องได้รับแจ้งให้ทราบโดยชัดแจ้งว่าตนมีสิทธิอุทธรณ์ หรือร้องทุกข์ รวมทั้งกำหนดเวลาซึ่งจะพึงปฏิบัติการดังกล่าวนั้น

ข้อ ๑๐๗

คำพิพากษาและการตัดสินใด ๆ ที่ลงโทษแก่เชลยศึก จะต้องแจ้งให้ประเทศที่คุ้มครองทราบทันทีตามแบบที่มีข้อความโดยย่อ ซึ่งจะต้องชี้แจงให้ทราบด้วยว่าเชลยศึกนั้นมีสิทธิหรือไม่ที่จะอุทธรณ์เพื่อทำการลบล้างคำตัดสินหรือเพื่อการเปิดพิจารณาคดีใหม่ ข้อความทั้งนี้จะต้องส่งไปให้ผู้แทนเชลยศึกที่เกี่ยวข้องทราบด้วยเช่นเดียวกัน และหากว่าการอ่านคำพิพากษามิได้ทำต่อหน้าเชลยศึกผู้ต้องหาแล้ว ก็จะต้องส่งไปให้เชลยศึกที่ต้องหาในภาษาที่เชลยศึกนั้นเข้าใจได้ด้วย นอกจากนั้นประเทศที่กักคุมจะต้องแจ้งให้ประเทศที่คุ้มครองทราบโดยทันทีถึงการตัดสินใจของเชลยศึกที่จะใช้หรือจะสละสิทธิแห่งการอุทธรณ์ที่ว่านั้น

อนึ่ง ถ้าในที่สุดเชลยศึกถูกพิพากษาลงโทษหรือถ้าการตัดสินลงโทษเชลยศึกในขั้นต้นเป็นโทษประหารชีวิตแล้ว ประเทศที่กักคุมจะ

ต้องแจ้งให้ประเทศที่คุ้มครองทราบข้อความละเอียดโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยกล่าวถึง

(๑) สำนวนความโดยละเอียดของคำวินิจฉัยและคำตัดสิน

(๒) รายงานโดยย่อของการสอบสวนอย่างหนึ่งอย่างใดในชั้นแรกและในชั้นพิจารณาคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เน้นถึงประเด็นสำคัญของข้อกล่าวหาและข้อต่อสู้

(๓) แจ้งให้ทราบสถานที่ซึ่งจะใช้ลงโทษ หากมีการลงโทษ

การติดต่อดังที่ได้ระบุในอนุวรรคข้างต้นนี้ จะต้องส่งไปให้ประเทศที่คุ้มครอง ตามตำบลที่อยู่ซึ่งได้แจ้งให้ประเทศที่กักคุมทราบล่วงหน้าไว้แล้ว

ข้อ ๑๐๘

การลงโทษใด ๆ แก่เชลยศึกหลังจากที่คำพิพากษามีผลเป็นอันใช้บังคับได้แล้วนั้น จะต้องกระทำในสถานที่และภายใต้เงื่อนไขเช่นเดียวกันกับในกรณีของผู้ที่สังกัดอยู่ในกองทัพของประเทศที่กักคุม เงื่อนไขต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องเป็นไปตามควรแก่อนามัยและมนุษยธรรมในทุกกรณี

เชลยศึกสตรีที่ถูกพิพากษาลงโทษเช่นนี้จะต้องถูกคุมขังไว้ในสถานที่ซึ่งแยกไว้ต่างหาก และจะต้องอยู่ในความควบคุมของสตรีด้วยกัน

ในกรณีใดก็ตาม เชลยศึกที่ถูกพิพากษาลงโทษตัดทอนเสรีภาพนั้นให้คงได้รับประโยชน์แห่งบทบัญญัติของข้อ ๗๘ และ ๑๒๖ ของอนุสัญญาฉบับนี้ นอกจากนั้น เชลยศึกยังมีสิทธิที่จะรับและส่งจดหมาย

โดยย่อ ที่จะได้รับหีบห่อส่งของบรรเทาทุกข์อย่างน้อยที่สุดเดือนละ ๑ ห่อ ที่จะออกกำลังกายในกลางแจ้งได้อย่างสม่ำเสมอ ที่จะได้รับการรักษาพยาบาลตามความจำเป็นแห่งสภาพอนามัยของตน และความช่วยเหลือทางจิตใจตามที่เชลยศึกจะพึงประสงค์ โทษที่เชลยศึกจะได้รับนั้นจะต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งข้อ ๘๗ วรรคสาม

ภาค ๔

ความสิ้นสุดแห่งการคุมขัง

หมวด ๑

การส่งตัวกลับประเทศเดิมโดยตรงและการพักอาศัยในประเทศที่เป็นกลาง

ข้อ ๑๐๙

ภายใต้บทบัญญัติแห่งวรรคสามของข้อนี้ ภาคีคู่พิพาทย่อมมีความผูกพันที่จะต้องจัดส่งตัวเชลยศึกที่ได้รับบาดเจ็บและที่ป่วยไข้อย่างสาหัสกลับคืนประเทศของเชลยศึกนั้น โดยไม่คำนึงถึงจำนวนหรือยศ หลังจากได้ดูแลรักษาจนอยู่ในลักษณะที่สมควรเดินทางได้แล้ว ตามวรรคแรกแห่งข้อต่อไป

ตลอดระยะเวลาแห่งการสู้รบ ภาคีคู่พิพาทจะต้องพยายามด้วยความร่วมมือกับประเทศที่เป็นกลางที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินการวางระเบียบเกี่ยวกับการที่จะให้เชลยศึกที่บาดเจ็บและป่วยไข้ซึ่งระบุไว้ในวรรค ๒ แห่งข้อต่อไปนี้ได้พักอาศัยในประเทศที่เป็นกลาง นอกจากนั้นยังอาจทำความตกลงต่าง ๆ เพื่อการส่งตัวเชลยศึกที่ร่างกายสมบูรณ์

และซึ่งได้ถูกคุมขังอยู่เป็นระยะเวลานาน แล้วกลับประเทศเดิมโดยตรง หรือเพื่อกักกันไว้ในประเทศที่เป็นกลาง

เชลยศึกที่ป่วยไข้หรือได้รับบาดเจ็บ ซึ่งมีสิทธิจะได้รับเลือกเพื่อส่งตัวกลับประเทศเดิมตามวรรคแรกแห่งข้อนั้น ห้ามมิให้ส่งตัวกลับประเทศเดิมโดยขัดกับความประสงค์ของเชลยศึกในระหว่างที่มีการสู้รบ

ข้อ ๑๑๐

บุคคลต่อไปนี้จะต้องถูกส่งตัวกลับประเทศเดิมโดยตรง คือ

(๑) ผู้บาดเจ็บหรือป่วยไข้ที่จะรักษาให้หายไม่ได้ ซึ่งปรากฏว่าความสมบูรณ์ทางร่างกาย และทางจิตใจได้เสื่อมโทรมลงอย่างร้ายแรง

(๒) ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ ซึ่งแพทย์มีความเห็นว่าคงจะรักษาให้หายภายในหนึ่งปีมิได้ ซึ่งมีอาการที่จำเป็นต้องได้รับการรักษาพยาบาล ทั้งปรากฏว่าความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจได้เสื่อมทรามลงอย่างร้ายแรง

(๓) ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ซึ่งรักษาหายแล้ว แต่ปรากฏว่าความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจได้เสื่อมทรามลงอย่างร้ายแรงเป็นการประจำ

บุคคลต่อไปนี้อาจได้รับให้พักอาศัยอยู่ในประเทศที่เป็นกลาง คือ

(๑) ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ ซึ่งอาจมีหวังที่จะรักษาให้หายได้ภายในหนึ่งปีจากวันที่ได้รับบาดเจ็บ หรือจากวันเริ่มป่วยไข้ หากว่าการรักษาพยาบาลในประเทศที่เป็นกลางจะเพิ่มความหวังว่าจะรักษาให้หายได้แน่นอนและรวดเร็วยิ่งขึ้น

(๒) เชลยศึกซึ่งแพทย์มีความเห็นว่าถ้าหากถูกคุมขังต่อไป จะเป็นการกระทบกระเทือนต่ออนามัยทางร่างกายและจิตใจอย่างร้ายแรง แต่ถ้าได้ไปพักอาศัยอยู่ในประเทศที่เป็นกลางแล้ว การกระทบกระเทือนเช่นว่านั้นจะเป็นอันสิ้นไป

เงื่อนไขต่าง ๆ ซึ่งเชลยศึกจะต้องปฏิบัติตามในการเข้าไปพักอาศัยอยู่ในประเทศที่เป็นกลางเพื่อเป็นทางสำหรับส่งตัวกลับประเทศเดิม รวมทั้งฐานะของเชลยศึกด้วยนั้น จะได้กำหนดขึ้นไว้โดยความตกลงระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยปรกติ เชลยศึกที่ได้พักอาศัยอยู่ในประเทศที่เป็นกลาง และเข้าอยู่ในประเภทต่อไปนี้ ควรจะได้รับการส่งตัวกลับประเทศเดิม คือ

(๑) ผู้ซึ่งมีสภาพอนามัย ทรุดโทรมในลักษณะที่พอจะเข้าเงื่อนไขแห่งการส่งตัวกลับประเทศเดิมโดยตรงได้

(๒) ผู้ซึ่งยังคงมีกำลังทางจิตใจและทางร่างกายเสื่อมโทรมอย่างมากมาย แม้ภายหลังการรักษาพยาบาลแล้วก็ดี

ถ้าภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้องมิได้ทำความตกลงกันเป็นพิเศษขึ้นเพื่อกำหนดกรณีต่าง ๆ เกี่ยวกับการพิการ หรือความป่วยไข้อันจะเป็นเหตุให้จำต้องจัดการส่งตัวกลับประเทศเดิมโดยตรง หรือให้ไปพักอาศัยอยู่ในประเทศที่เป็นกลางแล้ว กรณีต่าง ๆ เช่นว่านี้จะต้องเป็นไปตามหลักซึ่งได้วางไว้ในแบบความตกลงเกี่ยวกับการส่งตัวกลับประเทศเดิมโดยตรงและการพักอาศัยในประเทศที่เป็นกลางของเชลยศึกที่ยาดเจ็บและป่วยไข้ และตามข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับคณะกรรมการแพทย์ผสม ซึ่งได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ ๑๑๑

ประเทศที่กักคุม ประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่ และประเทศที่เป็นกลาง ซึ่งประเทศทั้งสองดังกล่าวแล้วได้ตกลงเลือกขึ้นนั้น จะต้องพยายามจัดทำความตกลงต่าง ๆ เพื่อจัดการกักกันเชลยศึกไว้ใน อาณาเขต ของประเทศที่เป็นกลางดังกล่าวนั้น จนกระทั่งการสู้รบได้สิ้นสุดลง

ข้อ ๑๑๒

เมื่อเกิดการสู้รบ จะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการแพทย์ผสมขึ้นเพื่อทำการตรวจเชลยศึกที่บาดเจ็บและป่วยไข้ และดำเนินการตามสมควรแก่เชลยศึกเหล่านั้น การแต่งตั้งหน้าที่ และการดำเนินงานของคณะกรรมการเหล่านี้ จะต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งข้อบังคับที่ได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้

อย่างไรก็ดี เชลยศึกซึ่งเจ้าหน้าที่แพทย์ของประเทศที่กักคุม เห็นว่าเป็นผู้ที่ได้รับบาดเจ็บหรือป่วยไข้อย่างสาหัสจนเห็นได้ชัดนั้นอาจ ถูกส่งตัวกลับประเทศเดิม โดยคณะกรรมการแพทย์ผสมไม่จำต้องทำการตรวจก็ได้

ข้อ ๑๑๓

นอกจากบุคคลที่เจ้าหน้าที่แพทย์แห่งประเทศที่กักคุมได้กำหนดตัวไว้แล้ว เชลยศึกที่บาดเจ็บและป่วยไข้ซึ่งอยู่ในประเภทที่กำหนดไว้ต่อไปนี้ มีสิทธิที่จะขอให้คณะกรรมการแพทย์ผสมได้บัญญัติไว้ในข้อก่อนนั้น ทำการตรวจร่างกายได้ คือ

(๑) ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ซึ่งอายุรแพทย์หรือศัลยแพทย์ซึ่งมีสัญชาติเดียวกัน หรือซึ่งเป็นคนชาติของ ภาคีคู่พิพาทที่เป็น พันธมิตร

กับประเทศที่เชลยศึกดังกล่าวสังกัดอยู่ และเป็นผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในค่ายนั้นเป็นผู้เสนอ

(๒) ผู้ยาดเจ็บและป่วยไข้ซึ่งผู้แทนเชลยศึกของตนเสนอ

(๓) ผู้ยาดเจ็บและป่วยไข้ซึ่งประเทศซึ่งตนสังกัดอยู่ หรือองค์การที่ประเทศดังกล่าวได้รับรองแล้ว และที่ได้ให้ความช่วยเหลือแก่เชลยศึกเป็นผู้เสนอ

อย่างไรก็ตาม เชลยศึกซึ่งมิได้อยู่ในประเภทหนึ่งประเภทใดใน ๓ ประเภทที่กล่าวมาแล้วนั้น อาจขอให้คณะกรรมการแพทย์ผสมทำการตรวจร่างกายได้ แต่ให้ทำการตรวจหลังจากผู้ที่อยู่ในประเทศดังกล่าวแล้ว

อายุรแพทย์หรือศัลยแพทย์ซึ่งมีสัญชาติเดียวกันกับเชลยศึก ซึ่งขอให้คณะกรรมการแพทย์ผสมทำการตรวจร่างกาย รวมทั้งผู้แทนของเชลยศึกที่กล่าวนั้น จะต้องได้รับอนุญาตให้อยู่ในเวลาทำการตรวจด้วย

ข้อ ๑๑๔

เชลยศึกที่ประสบอุบัติเหตุ นอกจากการยาดเจ็บนั้น ตนจะเป็นผู้กระทำขึ้นเอง จะต้องได้รับประโยชน์จากบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับการส่งตัวกลับประเทศเดิม หรือไปพักอาศัย อยู่ในประเทศที่เป็นกลาง

ข้อ ๑๑๕

เชลยศึกที่จำต้องรับโทษทางวินัย และมีสิทธิที่จะได้รับเลือกให้ส่งตัวกลับประเทศเดิมหรือไปพักอาศัยอยู่ในประเทศที่เป็นกลางนั้น ห้ามมิให้กันไว้โดยเหตุที่ว่าเชลยศึกนั้นยังมิได้รับโทษ

เชลยศึกที่ได้ถูกกักคุมเกี่ยวกับการดำเนินคดีหรือการตัดสินลงอาญา และที่ได้กำหนดตัวสำหรับส่งกลับประเทศเดิมหรือไปพักอาศัยอยู่ในประเทศที่เป็นกลางนั้น อาจได้รับประโยชน์จากระเบียบการเช่นว่านี้ก่อนเสร็จสิ้นการดำเนินคดีหรือก่อนการสิ้นสุดแห่งการลงอาญา ถ้าประเทศที่กักคุมเห็นชอบด้วยแล้ว

ภาคีคู่พิพาทจะต้องติดต่อกันให้ทราบชื่อของผู้ที่จะต้องถูกกักคุมอยู่จนกว่าจะเสร็จสิ้นการดำเนินคดีหรือสิ้นสุดแห่งการลงอาญา

ข้อ ๑๑๖

ค่าใช้จ่ายในการส่งตัวเชลยศึกกลับประเทศเดิมหรือในการขนส่งเชลยศึกไปยังประเทศที่เป็นกลางนับจากเขตแดนของประเทศที่กักคุมนั้น ประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่จะต้องเป็นผู้ออก

ข้อ ๑๑๗

ห้ามมิให้จัดบุคคลที่จะส่งตัวกลับประเทศเดิมเข้าปฏิบัติกิจการทหารประจำการ

หมวด ๒

การปล่อยตัวและการส่งตัวเชลยศึกกลับประเทศเดิม เมื่อยุติการสู้รบแล้ว

ข้อ ๑๑๘

ภายหลังการสู้รบโดยทางกำลังได้สิ้นสุดลงแล้ว จะต้องปล่อยตัวเชลยศึกและส่งตัวกลับประเทศเดิมโดยมิชักช้า

ถ้าในความตกลงใด ๆ ที่ได้กระทำกันระหว่างภาคีคู่พิพาทเพื่อหยุดการสู้รบไม่มีข้อกำหนดตามที่กล่าวข้างต้น หรือถ้าไม่มีความตกลง

อย่างหนึ่งอย่างใดเช่นว่านั้นแล้ว ประเทศที่กักคุมแต่ละฝ่ายจะได้จัดวางแผนการเพื่อส่งตัวเชลยศึกกลับประเทศเดิม และปฏิบัติการตามแผนการนั้นโดยมิชักช้าตามหลักที่ได้กำหนดไว้ในวรรคก่อน

ไม่ว่าในกรณีใดในสองกรณีดังกล่าวแล้ว จะต้องแจ้งให้เชลยศึกทราบถึงระเบียบการต่าง ๆ ที่นำมาใช้นี้ด้วย

ในทุกกรณีค่าใช้จ่ายในการส่งตัวเชลยศึกกลับประเทศเดิมจะต้องเฉลี่ยเป็นส่วนตามความเป็นธรรมระหว่างประเทศที่กักคุมและประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่ การแบ่งส่วนนี้จะต้องกระทำตามหลักดังต่อไปนี้ คือ

(ก) ถ้าประเทศทั้งสองอยู่ติดกัน ประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่จะต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการส่งตัวกลับประเทศเดิม ตั้งแต่ชายแดนของประเทศที่กักคุม

(ข) ถ้าประเทศทั้งสองไม่อยู่ติดกัน ประเทศที่กักคุมจะต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการขนส่งเชลยศึกในอาณาเขตของตนจนถึงชายแดนของตน หรือถึงท่าลงเรือที่ใกล้ที่สุดกับอาณาเขตของประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่ ภาคีที่เกี่ยวข้องจะต้องตกลงระหว่างกันเกี่ยวกับส่วนค่าใช้จ่ายอย่างอื่นในการส่งตัวเชลยศึกกลับประเทศเดิม เพื่อแบ่งส่วนค่าใช้จ่ายนี้ระหว่างกันโดยเป็นธรรม การกระทำความตกลงนี้ไม่ว่าในพฤติการณ์ใดๆ จะถือเป็นข้ออ้างเพื่อหน่วงเหนี่ยวการส่งตัวเชลยศึกกลับประเทศเดิม ด้วยประการใด ๆ หาได้ไม่

ข้อ ๑๑๙

การส่งตัวกลับประเทศเดิมจะต้องจัดทำโดยเงื่อนไขต่าง ๆ เช่นเดียวกับที่ได้วางไว้ในข้อ ๔๖ ถึง ๔๘ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ เกี่ยวกับการย้ายเชลยศึก โดยคำนึงถึงบทบัญญัติแห่งข้อ ๑๑๘ และบทบัญญัติของวรรคต่อ ๆ ไปนี้ด้วย

ในการส่งตัวกลับประเทศเดิมนั้นจะต้องคืนสิ่งของอันมีค่าอย่างหนึ่งอย่างใดที่ได้ยึดไว้จากเชลยศึกตามข้อ ๑๘ และเงินตราต่างประเทศซึ่งยังมิได้เปลี่ยนเป็นเงินตราในสกุลของประเทศที่กักคุมให้แก่เชลยศึก สิ่งของอันมีค่าและเงินตราต่างประเทศซึ่งจะเป็นด้วยเหตุใดก็ตาม มิได้คืนให้แก่เชลยศึกในเวลาส่งตัวกลับนั้น จะต้องส่งไปยังสำนักงานสนเทศที่ได้ตั้งขึ้นตามข้อ ๑๒๒

เชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้นำสิ่งของส่วนตัว จดหมายและหีบห่อที่มีมาถึงเชลยศึกติดตัวไปได้ น้ำหนักของหีบห่อเดินทางเช่นว่านี้อาจถูกจำกัดเท่าที่เชลยศึกแต่ละคนจะนำไปได้ตามสมควร ถ้าเป็นการจำเป็นโดยพฤติการณ์แห่งการส่งตัวกลับประเทศเดิมนั้น อย่างไรก็ดี เชลยศึกแต่ละคนจะต้องได้รับอนุญาตให้นำของไปได้อย่างน้อยที่สุด ๒๕ กิโลกรัม

สิ่งของส่วนตัวอื่น ๆ ของเชลยศึกที่ถูกส่งตัวกลับประเทศเดิมนั้นจะต้องอยู่ในความรับผิดชอบของประเทศที่กักคุม ที่จะจัดส่งไปให้เชลยศึกโดยทันทีหลังจากได้ทำความตกลงเกี่ยวกับการนี้ โดยจัดระเบียบการขนส่งและการออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่

เชลยศึกซึ่งยังรอการดำเนินคดีสำหรับความผิดทางอาญานั้น อาจจะต้องถูกกักคุมอยู่จนกระทั่งสิ้นสุดการดำเนินคดีเช่นที่กล่าวนี้แล้ว และ

ถ้าจำเป็นก็อาจต้องถูกกักคุมอยู่จนกว่าได้รับโทษเสร็จสิ้นแล้ว ระเบียบปฏิบัติเช่นเดียวกันนี้ให้ใช้แก่เชลยศึกที่ถูกตัดสินลงโทษสำหรับความผิดทางอาญาแล้วด้วย

ภาคีคู่พิพาทจะต้องติดต่อให้กันทราบชื่อของเชลยศึกซึ่งจะต้องถูกกักคุมอยู่จนกระทั่งสิ้นสุดการดำเนินคดี หรือจนกว่าจะได้รับโทษเสร็จสิ้นแล้ว

ให้จัดตั้งคณะกรรมการขึ้นโดยความตกลงระหว่างภาคีคู่พิพาท เพื่อทำการค้นหาเชลยศึกที่กระจัดกระจายอยู่ และเพื่อประกันให้การส่งตัวเชลยศึกกลับประเทศเดิมได้เป็นไปโดยล่าช้าน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

หมวด ๓

มรณกรรมของเชลยศึก

ข้อ ๑๒๐

พินัยกรรมของเชลยศึกจะต้องจัดทำขึ้นให้ถูกต้องตามเงื่อนไขแห่งความสมบูรณ์ตามกฎหมายแห่งประเทศเดิมของเชลยศึก ซึ่งจะต้องแจ้งให้ประเทศที่กักคุมทราบถึงเงื่อนไขตามกฎหมายของตนในเรื่องนี้เมื่อเชลยศึกร้องขอ และในทุกกรณีหลังจากมรณกรรม จะต้องส่งพินัยกรรมไปยังประเทศที่คุ้มครองโดยไม่ชักช้า และส่งสำเนารับรองว่าถูกต้องไปยังสำนักตัวแทนกลางด้วย

ให้จัดส่งมรณบัตรตามแบบซึ่งผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้ หรือบัญชีรายชื่อของบุคคลทุกคนที่ถึงมรณกรรมในขณะที่เป็นเชลยศึก ซึ่งนายทหารผู้รับผิดชอบได้รับรองแล้ว ไปยังสำนักงานสนเทศสำหรับ

เชลยศึกซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามข้อ ๑๒๒ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ มรณบัตรหรือบัญชีรายชื่อที่รับรองแล้วนั้น จะต้องแสดงรายการรูปพรรณดังที่ได้กล่าวไว้ในวรรคสามแห่งข้อ ๑๗ และต้องแสดงวันที่และสถานที่ถึงแก่กรรม เหตุแห่งมรณกรรม วันที่และสถานที่ฝังศพและรายการทั้งหลายที่จำเป็นแก่การแสดงให้รู้ถึงหลุมฝังศพด้วย

การฝังหรือเผาศพเชลยศึกนั้น จะต้องได้ทำการชันสูตรร่างกายทางแพทย์เสียก่อน เพื่อยืนยันการตายและเพื่อสามารถทำรายงานชันสูตรได้ และเพื่อจัดทำรูปพรรณชันไว้ในกรณีที่จำเป็น

เจ้าหน้าที่ผู้กักคุมจะต้องจัดให้เชลยศึกซึ่งถึงแก่กรรมในขณะที่กำลังถูกคุมขังได้รับการฝังอย่างมีเกียรติ และถ้าเป็นไปได้ให้เป็นไปตามพิธีศาสนาของเชลยศึกนั้น และจัดให้ที่ฝังศพนั้น ๆ ได้รับความเคารพได้รับการบำรุงรักษาตามสมควร กับให้มีเครื่องหมายไว้เพื่อให้ค้นหาได้ทุกเวลา และถ้าสามารถจัดทำได้แล้ว ให้ฝังศพเชลยศึกซึ่งสังกัดอยู่ในประเทศเดียวกันไว้ ณ ที่แห่งเดียวกัน

เชลยศึกที่ถึงมรณกรรมนั้นจะต้องฝังไว้คนละที่ นอกจากจะมีพฤติการณ์ที่จะหลีกเลี่ยงมิได้บังคับให้ต้องฝังรวมกัน ศพนั้นจะเผาได้ก็ต่อเมื่อมีเหตุผลทางสุขภาพบังคับ หรือโดยเหตุผลทางศาสนาของผู้ตาย หรือตามความประสงค์อันชัดแจ้งของผู้มรณะที่จะให้กระทำเช่นนั้นในกรณีที่มีการเผาศพ ให้ระบุข้อความนี้พร้อมด้วยเหตุผลไว้ในมรณบัตรของผู้ตาย

เพื่อที่จะให้ค้นหาหลุมฝังศพได้เสมอ ให้จัดทำบันทึกรายการของการฝังและหลุมฝังศพต่าง ๆ ไว้กับสำนักงานทะเบียนหลุมฝังศพซึ่งประเทศที่กักคุมได้จัดตั้งขึ้น บัญชีรายชื่อหลุมฝังศพและรายการของเชลยศึกที่ถูกฝังไว้ในสุสานและที่อื่น ๆ นั้น ให้ส่งไปให้ประเทศที่เชลยศึกดังกล่าวสังกัดอยู่ ความรับผิดชอบในการดูแลรักษาหลุมฝังศพเหล่านี้และความรับผิดชอบสำหรับบันทึกการเคลื่อนย้ายศพในภายหลังใด ๆ นั้น ให้ตกอยู่กับประเทศที่ควบคุมอาณาเขตนั้น หากว่าประเทศนั้นเป็นภาคีแห่งอนุสัญญานี้ บทบัญญัติเหล่านี้ให้ใช้กับกรณีซึ่งสำนักงานทะเบียนหลุมฝังศพจะต้องเก็บไว้จนกว่าจะได้จัดการไปตามสมควรตามความประสงค์ของประเทศเจ้าของศพ

ข้อ ๑๒๑

ทุก ๆ ครั้งที่มีการมรณะหรือบาดเจ็บอันร้ายแรงเกิดขึ้นแก่เชลยศึกหรือสงสัยว่าได้เกิดขึ้นโดยการกระทำของทหารยาม หรือเชลยศึกอื่นหรือบุคคลอื่นใด รวมทั้งการมรณะที่ไม่ปรากฏสาเหตุอีกด้วยนั้น ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดให้มีการสอบสวนเป็นทางการโดยทันที

ให้ส่งคำบอกกล่าวในเรื่องนี้ไปยังประเทศที่คุ้มครองทันที ให้จัดทำคำให้การของพยานไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ซึ่งเป็นเชลยศึกอยู่ และให้จัดส่งรายงานรวมทั้งคำให้การเช่นว่านี้ไปให้ประเทศที่คุ้มครองทราบ

ถ้าการสอบสวนแสดงให้เห็นความผิดของบุคคลคนหนึ่งหรือหลายคน ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดการเท่าที่จำเป็นทั้งมวล เพื่อให้มีการฟ้องร้องบุคคลผู้ต้องรับผิดดังกล่าว

ภาค ๕

สำนักงานสนเทศ และสมาคมบรรเทาทุกข์เชลยศึก

ข้อ ๑๒๒

เมื่อได้มีการพิพาทขึ้นและในทุกกรณีที่มีการยึดครอง ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องจัดตั้งสำนักงานสนเทศขึ้นเป็นทางการสำหรับเชลยศึกซึ่งอยู่ในอำนาจของตน ประเทศที่เป็นกลางหรือประเทศที่มิได้เป็นฝ่ายในสงครามซึ่งอาจได้รับบุคคลในประเภทหนึ่งประเภทใดตามที่ระบุไว้ในข้อ ๔ เข้าไว้ในอาณาเขตของตนนั้น จะต้องดำเนินการอย่างเดียวกันนั้นแก่บุคคลเช่นว่านั้น ประเทศที่เกี่ยวข้องจะต้องจัดให้สำนักงานสนเทศสำหรับเชลยศึก มีสถานที่ เครื่องมือ และเจ้าหน้าที่ตามที่จำเป็น เพื่อปฏิบัติงานได้โดยมีสมรรถภาพ ให้สำนักงานที่ว่านี้มีเสรีภาพที่จะใช้เชลยศึกทำงานในสำนักงานได้ภายใต้เงื่อนไขที่ได้วางไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ ในหมวดที่ว่าด้วยการทำงานของเชลยศึก

ภายในระยะเวลาอันเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งให้สำนักงานของตนทราบข้อความ ตามที่ระบุอยู่ในวรรคสี่, ห้า และ หก แห่งข้อนี้เกี่ยวกับบุคคลที่เป็นศัตรูที่อยู่ในประเภทหนึ่งประเภทใดที่ระบุไว้ในข้อ ๔ ซึ่งได้ตกมาอยู่ในอำนาจของตน ประเทศที่เป็นกลางหรือประเทศที่มิได้เป็นฝ่ายในสงครามจะได้ดำเนินการอย่างเดียวกันนั้นแก่บุคคลที่อยู่ในประเภทเช่นว่านั้น ซึ่งตนได้รับเข้าไว้ในอาณาเขตของตน

สำนักงานจะได้ส่งข่าวเช่นว่านโดยวิธีที่เร็วที่สุดไปยังประเทศที่เกี่ยวข้องทันที โดยผ่านประเทศที่คุ้มครอง และโดยผ่านสำนักตัวแทนกลางที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๒๓ ด้วย

ข้อความนี้จะได้แจ้งให้ญาติสนิทที่เกี่ยวข้องทราบได้โดยรวดเร็วภายใต้บทบัญญัติแห่งข้อ ๑๗ ข้อความเท่าที่สำนักงานสนเทศจะหาได้สำหรับเชลยศึกแต่ละคนนั้น จะต้องรวมถึง นามสกุล นามตัว ยศ หมายเลขประจำกองทัพ ประจำกรม ประจำตัว หรือหมายเลขลำดับสถานที่ และวันเกิด โดยละเอียด ชื่อประเทศที่ตนสังกัด นามตัวของบิดา และนามเดิมของมารดา ชื่อและที่อยู่ของบุคคลที่จะต้องแจ้งข่าวไปให้ทราบ และตำบลที่อยู่ซึ่งจะได้ส่งจดหมายถึงเชลยศึกไปให้

สำนักงานสนเทศจะต้องได้รับข่าวจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการโยกย้าย การปล่อยตัว การส่งตัวกลับประเทศเดิม การหลบหนี การส่งตัวเข้าโรงพยาบาล และมรณกรรม และจะต้องส่งข่าวเช่นว่านี้ต่อไปตามวิธีที่ได้ระบุไว้ในวรรคสามข้างต้นนั้น

โดยนัยเดียวกัน ข่าวที่เกี่ยวกับสภาพอนามัยของเชลยศึกซึ่งป่วยหนักหรือบาดเจ็บสาหัสก็จะต้องแจ้งให้ทราบโดยสม่ำเสมอ และถ้าทำได้ให้แจ้งให้ทราบทุกสัปดาห์

นอกจากนั้นสำนักงานสนเทศจะต้องรับผิดชอบในการตอบคำถามทั้งปวงที่ส่งมาอันเกี่ยวกับเชลยศึก รวมทั้งที่เกี่ยวกับเชลยศึกซึ่งได้ถึงแก่กรรมในที่คุมขัง ให้สำนักงานสนเทศสืบหาข้อความเพื่อตอบคำถามที่ส่งมานั้น ถ้าสำนักงานไม่มีข้อความเช่นว่านั้นอยู่

การติดต่อเป็นลายลักษณ์อักษรของสำนักงานนั้น จะต้องมีลายมือชื่อ หรือตราประทับรับรองเป็นหลักฐาน

นอกจากนั้น ให้สำนักงานสืบเทศมีหน้าที่รวบรวมสิ่งของส่วนตัวอันมีค่า รวมทั้งจำนวนเงินตรานอกเหนือจากเงินตราในสกุลของประเทศที่ถูกคุม และบรรดาเอกสารที่มีความสำคัญสำหรับญาติสนิท ซึ่งเชลยศึกที่ถูกส่งตัวกลับประเทศเดิมหรือได้รับการปล่อยตัว หรือที่ได้หลบหนีไป หรือที่ได้ถึงแก่กรรม ได้ทิ้งไว้ และจะต้องจัดส่งสิ่งของอันมีค่าดังกล่าวแล้วไปยังประเทศที่เกี่ยวข้อง สำนักงานจะได้ส่งสิ่งของเหล่านี้ไปในหีบห่อที่ปิดผนึกประทับตรา พร้อมด้วยบันทึกรายการให้ชัดความอันชัดแจ้งและโดยละเอียดเกี่ยวกับรูปพรรณของผู้ที่เป็นเจ้าของสิ่งของเหล่านั้น รวมทั้งบัญชีแสดงสิ่งของที่บรรจุไว้ในหีบห่อนั้นโดยครบถ้วนด้วย สิ่งของส่วนตัวอื่น ๆ ของเชลยศึกเช่นว่านี้จะต้องส่งไปตามข้อตกลง ซึ่งได้กระทำขึ้นระหว่างภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๒๓

ให้จัดตั้งสำนักตัวแทนสืบเทศกลางสำหรับเชลยศึกขึ้นในประเทศที่เป็นกลาง หากคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศเห็นเป็นการจำเป็นจะเสนอให้ประเทศที่เกี่ยวข้องจัดตั้งสำนักตัวแทนเช่นว่านี้ขึ้นก็ได้

ให้เป็นหน้าที่ของสำนักตัวแทนนี้ที่รวบรวมข่าวทั้งมวลอันเกี่ยวแก่เชลยศึก ซึ่งอาจได้รับมาโดยทางการหรือทางเอกชน และให้จัดส่งข่าวนั้นไปยังประเทศเดิมของเชลยศึกหรือไปยังประเทศที่เชลยศึกสังกัดอยู่โดยเร็วที่สุดเท่าที่สามารถทำได้

อัครภาคีผู้ทำสัญญาและโดยเฉพาะอย่างยิ่งอัครภาคีที่คนชาติได้รับประโยชน์จากบริการของสำนักตัวแทนกลาง พึงให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่สำนักตัวแทนดังกล่าวแล้ว ตามความต้องการของสำนักตัวแทน

บทบัญญัติข้างต้นนี้ ห้ามมิให้ตีความโดยเป็นการกำกัดกิจการในด้านมนุษยธรรมของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศหรือของสมาคมยรรเทาทุกข์ต่าง ๆ ที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๒๕

ข้อ ๑๒๔

สำนักงานสนเทศแห่งชาติและสำนักตัวแทนสนเทศกลาง จะต้องได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมไปรษณีย์ ตลอดจนการยกเว้นทั้งหลายที่บัญญัติไว้ในข้อ ๗๔ รวมทั้งการยกเว้นค่าโทรเลขเท่าที่จะพึงทำได้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ให้เสียในอัตราอย่างต่ำมาก

ข้อ ๑๒๕

ภายใต้บังคับแห่งระเบียบการซึ่งประเทศที่กักคุมอาจเห็นจำเป็นที่จะต้องจัดวางขึ้นเพื่อความมั่นคงของตน หรือเพื่อให้เป็นไปตามความต้องการอย่างอื่นตามสมควร ผู้แทนขององค์การทางศาสนา สมาคมยรรเทาทุกข์ หรือองค์การอื่นใดที่ให้ความช่วยเหลือแก่เชลยศึก จะต้องได้รับจากประเทศที่กล่าวนี้ ซึ่งความสะดวกทั้งมวล สำหรับตนเองหรือผู้แทนที่ได้รับแต่งตั้งโดยถูกต้องแล้ว ในอันที่จะเยี่ยมเยียนเชลยศึก แจกจ่ายเครื่องอุปโภคบริโภคสำหรับยรรเทาทุกข์ และวัสดุที่ส่งมาจากที่ใด ๆ เพื่อใช้ในการศาสนา การศึกษา หรือการพักผ่อน และเพื่อช่วยเหลือเชลยศึกในการจัดวางระเบียบสำหรับเวลาว่างของตน

ภายในค่าย สมาคม หรือองค์การ เช่นว่านั้นอาจตั้งขึ้นในอาณาเขตของประเทศที่กักคุม หรือในประเทศอื่นใดก็ได้ หรืออาจมีลักษณะเป็นองค์การระหว่างประเทศก็ได้

ประเทศที่กักคุม อาจจำกัดจำนวน สมาคม และ องค์การ ซึ่งได้รับอนุญาตให้มีผู้แทนไปดำเนินกิจการในอาณาเขต และ ภายใต้การควบคุมของตนได้ แต่ทั้งนี้ จะต้องเป็นไปภายใต้เงื่อนไขว่า การจำกัดเช่นว่านั้น จะต้องไม่เป็นการขัดขวางแก่การปฏิบัติเพื่อยังผลให้ดำเนินการบรรเทาทุกข์ได้อย่างเพียงพอแก่เชลยศึกทั้งมวล

ฐานะพิเศษของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศในเรื่องนี้ จะต้องเป็นที่รับรองและได้รับการเคารพทุกเมื่อ

เมื่อได้มอบเครื่องอุปโภคบริโภคบรรเทาทุกข์หรือวัสดุที่ได้ส่งมาเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวมาข้างต้นนั้น หรือหลังจากนั้นเล็กน้อยแล้ว จะต้องจัดส่งใบรับของแต่ละครั้งซึ่งผู้แทนเชลยศึกได้ลงนามไว้ ไปยังสมาคมบรรเทาทุกข์ หรือองค์การผู้ส่ง ในขณะเดียวกันให้เจ้าหน้าที่ปกครองซึ่งรับผิดชอบในการควบคุมเชลยศึกออกใบรับของเหล่านี้ให้ด้วย

ภาค ๖

การปฏิบัติตามอนุสัญญา

หมวดที่ ๑

บททั่วไป

ข้อ ๑๒๖

ผู้แทนหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครองจะต้องได้รับอนุญาตให้เข้าไปในที่ทุก ๆ แห่งที่มีเชลยศึกอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ในสถานที่กักกัน สถานที่คุมขัง และสถานที่ทำงาน และจะต้องได้รับอนุมัติให้เข้าไปในอาคารทุกแห่งซึ่งเชลยศึกอยู่ และให้ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในที่ซึ่งเชลยศึกจะเดินทางจากไป ที่จะผ่านและที่จะไปถึงเมื่อมีการย้ายเชลยศึกอีกด้วย ผู้แทนอาจสัมภาษณ์เชลยศึก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเข้าสัมภาษณ์ผู้แทนของ เชลยศึกโดยไม่ต้อง มีผู้รู้เห็น เป็น พยาน ซึ่งจะทำด้วยตนเองหรือโดยใช้ล่ามก็ได้

ผู้แทนหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครอง จะต้องมีเสรีภาพเต็มที่ที่จะเลือกสถานที่ซึ่งตนประสงค์จะไปเยี่ยมเยียน ห้ามมิให้กำกัดเวลาและกำหนดครั้งคราวแห่งการเยี่ยม การเยี่ยมจะถูกห้ามเสียมิได้ นอกจากเพื่อเหตุผลแห่งความจำเป็นทางทหารอย่างยิ่งยวด แต่ถึงกระนั้นจะห้ามได้ก็แต่เพียงเป็นการพิเศษและชั่วคราวเท่านั้น

ประเทศที่กักคุมและประเทศที่เชลยศึกถูกล่าวสังกัดอยู่ อาจยินยอมในกรณีที่เป็นการจำเป็น ให้เพื่อนร่วมชาติของเชลยศึกเหล่านั้นมีส่วนในการเยี่ยมเยียนด้วยก็ได้

ผู้แทนของคณะกรรมการกาชาด ระหว่างประเทศ จะต้องได้รับสิทธิดังกล่าวข้างบนนั้นด้วย การแต่งตั้งผู้แทนเช่นว่านี้ จะต้องเสนอให้ได้รับความเห็นชอบของประเทศที่กักคุมเชลยศึกที่จะได้รับการเยี่ยมเยียนนั้น

ข้อ ๑๒๗

อัครภาคี ผู้ทำสัญญา รับที่จะเผยแพร่ตัวบท แห่ง อนุสัญญานี้ในประเทศของตนให้กว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งในยามสงบและยามสงคราม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งให้รวมการศึกษาอนุสัญญานี้เข้าในโครงการศึกษา ของทหาร และ ถ้า เป็นไปได้ในโครงการศึกษา ของ

พลเรือนด้วย เพื่อให้กองทัพของตนและพลเมืองโดยทั่วไปได้ทราบหลักการแห่งอนุสัญญานี้

เจ้าหน้าที่ทหาร หรือเจ้าหน้าที่อื่นใด ซึ่งในยามสงครามมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเชลยศึกจะต้องมีตัวบทแห่งอนุสัญญานี้ และจะต้องได้รับการสอนเป็นพิเศษเกี่ยวกับบทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญา

ข้อ ๑๒๘

อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะได้ส่งคำแปลทางการของอนุสัญญาฉบับนี้ให้กันและกัน โดยผ่านทางคณะมนตรีสหพันธสวิส และในระหว่างการสู้รบให้ส่งผ่านทางประเทศที่คุ้มครอง รวมทั้งกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งตนอาจบัญญัติขึ้นเพื่อประกันการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้

ข้อ ๑๒๙

อัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะตรากฎหมาย ตามที่จำเป็นขึ้นไว้ให้มีบทลงโทษทางอาญาอันจะปรับใช้ได้อย่างมีผลแก่บุคคลที่กระทำ หรือสั่งให้กระทำการการละเมิดอันร้ายแรงใด ๆ ต่ออนุสัญญาฉบับนี้ ดังได้นิยามไว้ในข้อต่อไป

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายมีพันธกรณีที่จะต้องค้นหาตัวผู้ที่ต้องหาว่าได้กระทำ หรือได้สั่งให้กระทำการละเมิดอันร้ายแรงนั้น ๆ และจะต้องนำตัวบุคคลเหล่านี้ ไม่ว่าจะมีสัญชาติใด ขึ้นศาลของตน หากประสงค์เช่นนั้นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายของตนแล้ว อัครภาคีฝ่ายนั้นอาจส่งตัวบุคคลดังกล่าวไปให้แก่อัครภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคดีก็ได้ แต่อัครภาคีฝ่ายนั้นจะต้องแสดงว่ามีข้อกล่าวหาอันมีมูลเพียงพอ

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะต้องจัดการตามที่จำเป็นเพื่อระงับยับยั้งการกระทำใด ๆ อันขัดต่อบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ นอกจากการละเมิดอันร้ายแรงที่ได้ห้ามไว้ในข้อต่อไป

ในทุกพฤติการณ์ บุคคลผู้ต้องหาจะต้องได้รับประโยชน์แห่งการคุ้มครองในการพิจารณาและการสู้คดีโดยเที่ยงธรรม ซึ่งเป็นประโยชน์ไม่น้อยไปกว่าที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๐๕ และข้อต่อ ๆ ไปแห่งอนุสัญญานี้

ข้อ ๑๓๐

การละเมิดอันร้ายแรงที่ได้กล่าวถึงในข้อก่อนนั้น ได้แก่การกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไปนี้ หากได้กระทำต่อบุคคลหรือทรัพย์สินซึ่งอนุสัญญานี้ให้ความคุ้มครอง คือ การฆ่าโดยเจตนา การทรมาน หรือการปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรม รวมทั้งการทดลองทางชีววิทยา การกระทำให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส หรือทำอันตรายแก่ร่างกายหรืออนามัยอย่างร้ายแรงโดยเจตนา การบังคับให้เชลยศึกเข้าประจำการในกองทหารของประเทศที่เป็นศัตรู หรือการกระทำโดยเจตนาให้เชลยศึกเสียสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีโดยเที่ยงธรรมและตามระเบียบ ดังที่ได้กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้

ข้อ ๑๓๑

อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะปลดเปลื้องตนเองหรืออัครภาคีอื่นใดจากความรับผิดชอบที่ตนเองหรืออัครภาคีอื่นมีอยู่เนื่องจากการละเมิดซึ่งได้กล่าวถึงในข้อเหล่านั้น หาได้ไม่

ข้อ ๑๓๒

เมื่อมีคำร้องขอของภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่ง จะต้องจัดให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับข้อกล่าวหาว่าได้มีการละเมิดอนุสัญญาขึ้นด้วยประการใด ๆ โดยวิธีการตามที่ภาคีที่เกี่ยวข้องจะได้ตกลงกัน

หากไม่อาจตกลงกันได้ในวิธีการสำหรับการสอบสวนแล้ว ภาคีคู่กรณีควรจะตกลงกันเลือกผู้ชี้ขาดขึ้นคนหนึ่ง ซึ่งจะตัดสินว่าจะต้องดำเนินการตามวิธีใด

เมื่อปรากฏชัดว่าได้มีการละเมิดแล้ว ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดการให้การละเมิดนั้นสิ้นสุดลง และกำจัดการละเมิดนั้นภายในเวลาสั้นที่สุดที่จะทำได้

หมวด ๒

บทสุดท้าย

ข้อ ๑๓๓

อนุสัญญาฉบับนี้ได้จัดทำขึ้นเป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ตัวบททั้งสองเป็นอันถูกต้องเท่ากัน

คณะมนตรีสหพันธสวิสจะต้องจัดให้มีคำแปลของอนุสัญญานี้เป็นทางการเป็นภาษารุสเซียและภาษาสเปน

ข้อ ๑๓๔

อนุสัญญาฉบับนี้ให้เป็นอันใช้แทนอนุสัญญาฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๙ ในความสัมพันธ์ระหว่างอัครภาคีผู้ทำสัญญา

ข้อ ๑๓๕

ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศต่าง ๆ ผู้ซึ่งต้องผูกพันตามอนุสัญญากรุงเฮกว่าด้วยกฎและประเพณีการสงครามทางบก ไม่ว่าจะเป็นฉบับลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๘๙๙ หรือฉบับลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๐๗ ก็ตาม และผู้ซึ่งเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาฉบับนั้น อนุสัญญา ฉบับสุดท้ายนั้นให้ถือว่า เป็น ส่วนประกอบใน ส่วนที่ ๒ แห่ง ข้อบังคับที่ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญากรุงเฮกดังกล่าวข้างต้นนั้น

ข้อ ๑๓๖

อนุสัญญาฉบับนี้ซึ่งลงวันที่วันนี้ เปิดให้ลงนามจนถึงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๐ ในนามของประเทศที่ได้มีผู้แทนไปในการประชุม ซึ่งได้เปิดขึ้น ณ เมืองเจนีวา เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๙ กับทั้งประเทศที่มิได้มีผู้แทนเข้าร่วมประชุมในการประชุมครั้งนี้ แต่ที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา ฉบับลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๙

ข้อ ๑๓๗

อนุสัญญาฉบับนี้จะต้องได้รับสัตยาบันโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ และจะต้องเก็บรักษาสัตยาบันสาส์นไว้ที่กรุงเบอร์น

ให้จัดทำบันทึกการส่งมอบสัตยาบันสาส์นแต่ละฉบับไว้ และให้คณะมนตรีสหพันธสวิสส่งสำเนาอันรับรองว่าถูกต้องไปให้ประเทศต่าง ๆ ที่ได้ลงนามไว้ หรือที่ได้แจ้งการภาคยานุวัติอนุสัญญาแล้ว

ข้อ ๑๓๘

อนุสัญญาฉบับนี้จะเป็นอันมีผลบังคับให้หกเดือนหลังจากที่ได้มีการมอบสัตยาบันสาส์นไว้แล้วไม่น้อยกว่าสองฉบับ

แต่นั้นไปอนุสัญญาจะเป็นอันมีผลบังคับใช้แก่อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่าย หกเดือนหลังจากที่ได้มอบสัตยาบันสาส์นแล้ว

ข้อ ๑๓๙

ตั้งแต่วันที่มีผลบังคับใช้แล้วเป็นต้นไป จะได้เปิดให้ประเทศใด ๆ ที่มิได้ลงนามไว้ ทำการภาคยานุวัติอนุสัญญานี้ได้

ข้อ ๑๔๐

การภาคยานุวัติจะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังคณะมนตรีสหพันธสวิส และจะมีผลบังคับหกเดือนหลังจากวันที่ได้รับการแจ้งนั้น

คณะมนตรีสหพันธสวิสจะต้องแจ้งการภาคยานุวัติไปยังประเทศต่าง ๆ ที่ได้ลงนามไว้ หรือที่ได้แจ้งการภาคยานุวัติอนุสัญญาแล้ว

ข้อ ๑๔๑

สถานการณ์ดังที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๒ และ ๓ นั้น จะเกิดผลทันทีแก่สัตยาบันสาส์นที่ได้มอบไว้ และการภาคยานุวัติที่ได้แจ้งแล้วโดยภาคีคู่พิพาทก่อนหรือภายหลังการเริ่มสู้รบ หรือการยึดครอง คณะมนตรีสหพันธสวิสจะต้องแจ้งการสัตยาบัน หรือการภาคยานุวัติใด ๆ ที่ได้รับจากภาคีคู่พิพาทโดยวิธีที่เร็วที่สุด

ข้อ ๑๔๒

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่าย ย่อมมีเสรีภาพที่จะบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้

การบอกเลิกนี้จะต้องแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังคณะมนตรีสหพันธสวิส ซึ่งจะได้ส่งต่อไปยังรัฐบาลของอัครภาคีผู้ทำสัญญาทั้งหลาย

การ ยอกเลิกจะมีผลหนึ่งปีภายหลังที่ได้แจ้งไปให้คณะมนตรี สหพันธสวิสทราบ อย่างไรก็ดี การยอกเลิกซึ่งได้แจ้งไปในขณะที่ ประเทศที่ยอกเลิกนั้นยังพัวพันอยู่ในการพิพาทใด ๆ จะไม่มีผลจนกว่าจะ ได้ทำสันติภาพกันแล้ว และภายหลังที่การดำเนินการเกี่ยวกับปล่อยตัว และการส่งตัวกลับประเทศเดิมของบุคคลผู้ได้รับความคุ้มครองจาก อนุสัญญาฉบับนี้ได้สุดสิ้นลงแล้ว

การยอกเลิกจะมีผลแต่เฉพาะที่เกี่ยวกับประเทศที่ยอกเลิกเท่านั้น การยอกเลิกนี้จะไม่บั่นทอนพันธกรณีซึ่งภาคีคู่พิพาทยังจะต้องปฏิบัติตาม โดยอาศัยหลักแห่งกฎหมายนานาชาติ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากขนบ ธรรมเนียมซึ่งเป็นที่รับรู้กัน ในระหว่างอารยชนจากกฎแห่งมนุษยธรรม และจากความรู้สึกผิดชอบของมหาชน

ข้อ ๑๔๓

คณะมนตรีสหพันธสวิสจะต้องจัดการจดทะเบียนอนุสัญญาฉบับนี้ ไว้ณสำนักงานเลขาธิการแห่งสหประชาชาติ คณะมนตรีสหพันธสวิสจะ ต้องแจ้งให้บรรดาการสัตยาบัน การภาคยานุวัติ และการยอกเลิก ซึ่ง ตนได้รับเกี่ยวกับอนุสัญญาฉบับนี้ให้สำนักงานเลขาธิการแห่งสหประชา-ชาติทราบด้วย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ซึ่งได้ส่งมอบสำเนา มอบอำนาจเต็มของตนไว้แล้ว ได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้

ทำ ณ เมืองเจนีวา เมื่อวันที่ สิบสอง เดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ต้นฉบับจะได้เก็บรักษาไว้ ณ สำนัก งานบรรณสารของสหพันธรัฐสวิส คณะมนตรีสหพันธสวิสจะได้ส่ง สำเนาอนุสัญญาอันรับรองว่าถูกต้องแล้วไปยังแต่ละรัฐ ที่ได้ลงนาม และรัฐที่ได้ทำการภาคยานุวัติอนุสัญญานี้.

ภาคผนวกที่ ๒

ข้อบังคับเกี่ยวกับคณะกรรมการแพทย์ผสม

(ดูข้อ ๑๑๒)

ข้อ ๑

คณะกรรมการแพทย์ผสมตามที่บัญญัติไว้ในข้อ ๑๑๒ แห่งอนุสัญญานี้ ให้ประกอบด้วยกรรมการสามคน สองคนในจำนวนนั้นจะต้องเป็นคนของประเทศที่เป็นกลาง คนที่สามเป็นผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งจากประเทศที่กักคุมให้สมาชิกที่เป็นกลางคนหนึ่งจะเป็นประธาน

ข้อ ๒

กรรมการที่เป็นกลางทั้งสองคนจะต้องได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศด้วยความยินยอมของประเทศที่คุ้มครอง โดยการร้องขอของประเทศที่กักคุม บุคคลทั้งสองนี้อาจมีถิ่นที่อยู่ภายในประเทศเดิมของตนในประเทศที่เป็นกลางอื่นใด หรือในอาณาเขตของประเทศที่กักคุมก็ได้

ข้อ ๓

กรรมการที่เป็นกลางจะต้องได้รับความเห็นชอบของภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะแจ้งความเห็นชอบของตนไปยังคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ และประเทศที่ให้ความคุ้มครอง เมื่อได้แจ้งให้ทราบดังนี้แล้วให้ถือได้ว่ากรรมการที่เป็นกลางนั้นได้รับการแต่งตั้งแล้วโดยสมบูรณ์

ข้อ ๔

ให้แต่งตั้งกรรมการผู้ช่วยขึ้นตามจำนวนพอเพียงที่จะทำการแทนกรรมการประจำได้เมื่อมีกรณีจำเป็น กรรมการผู้ช่วยนี้ให้แต่งตั้งขึ้นพร้อมกับกรรมการประจำ หรืออย่างน้อยโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

ข้อ ๕

หากว่าด้วยเหตุผลใด ๆ ก็ตาม คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศไม่สามารถดำเนินการแต่งตั้งกรรมการที่เป็นกลางได้ ให้ประเทศที่เป็นผู้รักษาผลประโยชน์ของเชลยศึกเป็นผู้พิจารณาดำเนินการแต่งตั้งขึ้น

ข้อ ๖

กรรมการที่เป็นกลางนั้นเท่าที่จะพึงกระทำได้จะต้องเป็นศัลยแพทย์คนหนึ่ง และอีกคนหนึ่งจะต้องเป็นอายุรแพทย์

ข้อ ๗

กรรมการที่เป็นกลางจะต้องเป็นอิสระอย่างสมบูรณ์จากภาคีคู่พิพาท ซึ่งจะได้อำนวยความสะดวกทั้งปวงให้แก่กรรมการเหล่านี้ในการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการ

ข้อ ๘

โดยการตกลงกับประเทศที่กักคุม คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ในขณะที่ทำการแต่งตั้งตามที่บัญญัติไว้ในข้อ ๒ และ ๔ แห่งข้อบังคับฉบับนี้ จะได้กำหนดหน้าที่ของผู้ได้รับแต่งตั้งไว้

ข้อ ๙

ให้คณะกรรมการแพทย์ผสมเริ่มปฏิบัติงานโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้หลังจากที่กรรมการที่เป็นกลางได้รับความเห็นชอบแล้ว และไม่ว่าใน

กรณีใด ๆ ให้เริ่มภายในระยะเวลาสามเดือนนับแต่วันที่ได้รับความเห็นชอบเช่นว่านั้น

ข้อ ๑๐

คณะกรรมการแพทย์ผสมจะได้ทำการตรวจบรรดาเชลยศึกที่ระบุไว้ในข้อ ๑๑๓ แห่งอนุสัญญา คณะกรรมการจะได้เสนอให้ส่งตัวกลับประเทศเดิม ไม่ยอมให้ส่งตัวกลับประเทศเดิมหรือเลื่อนการตรวจไปภายหลัง มติของคณะกรรมการนั้นให้ถือเสียงข้างมาก

ข้อ ๑๑

มติของคณะกรรมการแพทย์ผสมในแต่ละกรณีนั้นให้แจ้งให้ประเทศที่กักคุมทราบระหว่างเดือนต่อจากที่คณะกรรมการได้ไปทำการเยี่ยมเยียนประเทศที่ได้ความคุ้มครอง และคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ คณะกรรมการแพทย์ผสมจะต้องแจ้งให้เชลยศึกแต่ละคนที่ได้ผ่านการตรวจแล้วทราบมติด้วย และให้ออกหนังสือสำคัญตามแบบตัวอย่างซึ่งผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้แก่ผู้ที่ได้เสนอให้ส่งตัวกลับประเทศเดิม

ข้อ ๑๒

ประเทศที่กักคุมจะต้องปฏิบัติตามมติของคณะกรรมการแพทย์ผสมภายในระยะเวลาสามเดือนนับแต่ที่ได้รับแจ้งมตินั้นเช่นว่านั้น

ข้อ ๑๓

หากไม่มีอายุรแพทย์ที่เป็นกลางในประเทศซึ่งจะต้องมีคณะกรรมการแพทย์ผสม และถ้าเป็นด้วยเหตุใดก็ดี ไม่อาจทำการแต่งตั้งแพทย์ที่เป็นกลางซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศอื่น ประเทศที่กักคุม ด้วยความ

เห็นชอบของประเทศที่ความคุ้มครอง จะต้องจัดตั้งคณะกรรมการแพทย์ขึ้นเพื่อปฏิบัติหน้าที่ อย่างเดียวกับคณะกรรมการแพทย์ผสม ภายใต้บทบัญญัติแห่งข้อ ๑,๒,๓,๔,๕, และ ๘ แห่งข้อบังคับฉบับนี้

ข้อ ๑๔

คณะกรรมการแพทย์ผสมจะต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นการประจำและจะต้องเยี่ยมค่ายหนึ่ง ๆ โดยมีระยะเวลาห่างกันคราวละไม่เกินหกเดือน.

ภาคผนวกที่ ๓

ข้อบังคับเกี่ยวกับการบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวม

(ดูข้อ ๗๓)

ข้อ ๑

ผู้แทนเชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้แจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวมที่ส่งมาอันอยู่ในความรับผิดชอบของตน ให้แก่เชลยศึกทุกคนที่อยู่ภายใต้การปกครองแห่งค่ายของผู้แทนนั้น ๆ รวมทั้งผู้ที่อยู่ในโรงพยาบาล หรือในเรือนจำหรือในทัณฑสถานอื่น ๆ

ข้อ ๒

การแจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวมที่ส่งมานั้น ให้จัดการไปตามคำสั่งของผู้ให้และตามแผนการที่ผู้แทนเชลยศึกได้กำหนดไว้ อย่างไรก็ดี การจ่ายพัสดุเวชภัณฑ์นั้น ชอบที่จะต้องจัดทำไปโดยการตกลงกับนายแพทย์อาวุโสและนายแพทย์นั้น ทั้งในโรงพยาบาลและในสถานพยาบาล อาจให้งดเว้นการปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวนั้นได้ หากเป็นการจำเป็นแก่คนไข้ของตนภายในขอบเขตดังได้กำหนดไว้นี้ การแจกจ่ายจะต้องจัดทำไปด้วยความเป็นธรรมเสมอไป

ข้อ ๓

ผู้แทนเชลยศึกดังกล่าวหรือผู้ช่วยจะต้องได้รับอนุญาตให้ไปยังสถานที่ซึ่งสิ่งของบรรเทาทุกข์มาถึงอันตั้งอยู่ใกล้ค่ายของบุคคลเหล่านั้น เพื่อที่ผู้แทนเชลยศึกหรือผู้ช่วยจะได้สามารถตรวจตราคุณภาพและปริมาณสิ่งของที่ได้รับและเพื่อจัดทำรายงานละเอียดในเรื่องนี้สำหรับผู้ให้

ข้อ ๔

ผู้แทนเชลยศึกจะต้องได้รับความสะดวกที่จำเป็นเพื่อตรวจตราว่าการแจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวมในหน่วยย่อย และหน่วยฝนวกต่าง ๆ แห่งค่ายของตนนั้นได้ทำไปตามคำสั่งของตนหรือไม่

ข้อ ๕

ผู้แทนเชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้กรอก และจัดให้ผู้แทนเชลยในกองแรงงานต่าง ๆ หรือนายแพทย์อาวุโสแห่งสถานที่พยาบาลและโรงพยาบาล กรอกแบบหรือข้อถามต่าง ๆ ที่จะส่งให้ผู้ให้เกี่ยวกับสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวม (การแจกจ่าย ความต้องการ ชั่วคราว ฯลฯ) แบบและข้อถามเช่นว่านี้เมื่อได้กรอกเสร็จแล้ว ให้จัดส่งไปให้ผู้ให้โดยมิชักช้า

ข้อ ๖

เพื่อจัดให้การแจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์ส่วนรวมแก่เชลยศึกในค่ายเป็นไปด้วยความสม่ำเสมอ และเพื่อเผชิญกับความจำเป็นซึ่งอาจเกิดขึ้นเพราะมีเชลยชุดใหม่มาถึง ผู้แทนเชลยศึกจะต้องได้รับอนุญาตให้จัดเพิ่มพูนและรักษาสิ่งของบรรเทาทุกข์ส่วนรวมเป็นส่วนสำรองไว้ให้เพียงพอก็ได้ เพื่อการนี้ผู้แทนจะต้องมีโรงเก็บของไว้ใช้ตามสมควร โรงเก็บของแต่ละแห่งจะต้องมีกุญแจสองชุด ผู้แทนเชลยศึกเก็บรักษาลูกกุญแจไว้ชุดหนึ่ง และผู้บัญชาการค่ายเก็บรักษาลูกกุญแจอีกชุดหนึ่งไว้

ข้อ ๗

เมื่อมีการส่งเสื้อผ้าส่วนรวมมา ให้เชลยศึกแต่ละคนคงเก็บเสื้อผ้าไว้ในครอบครองได้อย่างน้อยคนละหนึ่งชุด หากเชลยศึกผู้หนึ่งมีเสื้อผ้า

มากกว่าหนึ่งชุด ผู้แทนเชลยศึกจะได้รับอนุญาตให้เรียกเสื้อผ้าส่วนที่เกินจากผู้ที่มีเสื้อผ้าจำนวนมากชุดที่สุดหรือเฉพาะ บางสิ่งที่มีเกินกว่าหนึ่งชิ้น หากการกระทำเช่นนี้เป็นการจำเป็นเพื่อนำมาจ่ายให้แก่เชลยที่มีน้อยกว่า อย่างไรก็ตาม ห้ามมิให้ผู้แทนเชลยศึกเรียกเสื้อผ้าชั้นใน ถุงเท้าหรือรองเท้า อันเป็นชุดที่สอง เว้นแต่การกระทำเช่นนี้เป็นวิธีเดียวที่จะจัดหาให้แก่เชลยศึกที่ไม่มีของเหล่านี้เลย

ข้อ ๘

อัครภาคีผู้ทำสัญญาและโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่กักคุม จะต้องอนุญาต เท่าที่จะกระทำได้และภายใต้ข้อบังคับเกี่ยวกับการจัดหาเครื่องอุปโภคและบริโภคให้แก่พลเมือง ในอันที่จะจัดซื้อสิ่งของต่าง ๆ ที่จะต้องผลิตขึ้นในอาณาเขตของตน เพื่อแจกจ่ายบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวมของเชลยศึก ประเทศต่าง ๆ เหล่านี้จะต้องอำนวยความสะดวกในการโอนเงินและในการดำเนินการตามวิธีการคลัง ซึ่งมีลักษณะในทางเทคนิคหรือในทางปกครองที่ใช้เกี่ยวกับการจัดซื้อดังกล่าวนั้น

ข้อ ๙

บทบัญญัติดังกล่าวมาข้างต้นนั้น จะไม่เป็นอุปสรรคต่อสิทธิของเชลยศึกที่จะรับสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวมก่อนที่ตนได้มาถึงค่ายหรือในระหว่างโยกย้าย หรือจะไม่เป็นอุปสรรคต่อการที่ผู้แทนของประเทศที่คุ้มครองผู้แทนของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ หรือผู้แทนขององค์การอื่นใดซึ่งให้ความช่วยเหลือแก่เชลยศึก ซึ่งอาจรับผิดชอบในการจัดส่งสิ่งของเช่นว่านั้น ในอันที่จะทำการแจกจ่ายสิ่งของดังกล่าวแก่ผู้รับด้วยวิธีการอื่นใดซึ่งตนเห็นสมควร.

ภาคผนวกที่ ๔

ก. บัตรประจำตัว

(ดูข้อ ๔)

(ชื่อประเทศและเจ้าหน้าที่ทหารผู้ออกบัตรฉบับนี้)

บัตรประจำตัว

สำหรับบุคคลที่ติดตามกองทัพ

(รูปถ่ายผู้ถือ)

นามสกุล .....

นามตัว .....

วันที่และสถานที่เกิด .....

ติดตามกองทัพในฐานะเป็น .....

วันที่ออกบัตร .....

ลายมือชื่อผู้ถือบัตร .....

หมายเหตุ บัตรนี้ควรทำเป็นสองหรือสามภาษา ซึ่งภาษาหนึ่งให้เป็นภาษาสากล ขนาดจริงของบัตร คือ ๑๓×๑๐ ซม. ให้พับตามรอยจุด.

ภาคผนวกที่ ๔

ข. บัตรจับกุม

(ดูข้อ ๗๐)

ด้านหน้า

ไปรษณีย์สำหรับเชลยศึก | ยกเว้นค่าไปรษณียากร

บัตรจับกุมสำหรับเชลยศึก

สำคัญ

บัตรนี้จะต้องให้เชลยแต่ละคนกรอกข้อความในทันทีที่ผู้นั้นถูกจับเป็นเชลย และทุก ๆ ครั้งที่ผู้นั้นมีการเปลี่ยนตำบลที่อยู่ (โดยถูกย้ายไปเข้าอยู่ใน โรงพยาบาล หรือในค่ายแห่งอื่น)

บัตรนี้ไม่เกี่ยวกับบัตรพิเศษซึ่งเชลยแต่ละคนได้รับอนุญาตให้ส่งไปยังญาติพี่น้องของตน

สำนักตัวแทนกลางสำหรับเชลยศึก คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ

เจนีวา

สวิตเซอร์แลนด์

ด้านหลัง

เขียนให้ชัดเจนและใช้อักษรใหญ่

๑. ประเทศซึ่งเชลยสังกัดอยู่.....

๒. นามสกุล ๓. นามตัว (เขียนเต็ม) ๔. นามตัวของบิดา

๕. วันที่เกิด..... ๖. สถานที่เกิด.....

๗. ยศ.....

๘. เลขหมายประจำตัวในกองทัพ.....

๙ ตำบลที่อยู่ของญาติสนิท.....

*๑๐. ถูกจับเป็นเชลยเมื่อ (หรือ) มาจาก (ค่ายหมายเลข, โรงพยาบาล, ฯลฯ).....

*๑๑. ก) อนามัยดี, ข) ไม่ยาดเจ็บ, ค) หายเป็นปกติแล้ว ง) พักฟื้น จ) บ่วยไข้ ฉ) บาดเจ็บเล็กน้อย ช) บาดเจ็บสาหัส

๑๒. ตำบลที่อยู่ปัจจุบันของข้าพเจ้า:เลขหมายประจำตัวเชลยที่.....
ชื่อค่าย.....

๑๓. วันที่..... ๑๔. ลายมือชื่อ.....

*ขีดฆ่าส่วนที่ไม่ใช้—อย่าเติมหมายเหตุอื่นใด—ดูคำอธิบายด้านหลัง

หมายเหตุ แบบเอกสารนี้ควรทำเป็นสองหรือสามภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเป็นภาษาของเชลยเอง และเป็นภาษาของประเทศที่กักคุม ขนาดจริง: ๑๕×๑๐.๕ ซม.

ภาคผนวกที่ ๔

ค. บัตรและจดหมายติดต่อ

(ดูข้อ ๗๑)

๑. บัตร

ด้านหน้า

ไปรษณีย์สำหรับเชลยศึก
ไปรษณีย์บัตร

ยกเว้นค่าไปรษณียากร

ถึง.....

ผู้ส่ง
นามสกุลและนามตัว

วันที่และสถานที่เกิด

เลขหมายประจำตัวเชลย

ที่ค่าย

ที่ประเทศที่ส่งไป

สถานที่ส่งถึง

ถนน.....

ประเทศ.....

จังหวัด.....

ด้านหลัง

วันที่.....

ที่ค่าย.....

เขียนเฉพาะขนเส้นจุดและเขียนให้ชัดเจนที่สุด

หมายเหตุ แบบนี้ควรทำเป็นสองหรือสามภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเป็นภาษาของเชลยเอง และเป็นภาษาของประเทศผู้กักคุม ขนาดจริงของแบบ ๑๕×๑๐ ซม.

ค. บัตรและจดหมายติดต่อ

(ดูข้อ ๗๑)

๒. จดหมาย

ไปรษณีย์
สำหรับเซลยศึก
ยกเว้นค่าไปรษณียากร

ถึง .....

.....

สถานที่ส่งถึง .....

ถนน .....

ประเทศ .....

จังหวัด .....

.....

.....

.

ภาคผนวกที่ ๔

ง. แจ้งความมรณกรรม

(ดูข้อ ๑๒๐)

(ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ) แจ้งความมรณกรรม

ประเทศซึ่งเชลยได้สังกัดอยู่.....

นามสกุลและนามตัว.....

นามตัวของบิดา

สถานที่และวันที่เกิด

สถานที่และวันที่มรณะ

ยศและเลขหมายประจำตัวในกองทัพ (ตามที่ปรากฏอยู่บนแผ่นโลหะประจำตัว)

ตำบลที่อยู่ของญาติสนิท

ถูกจับเป็นเชลยที่ไหนและเมื่อใด?

สาเหตุและพฤติการณ์แห่งมรณกรรม

สถานที่ฝัง

หลุมฝังศพมีเครื่องหมายไว้หรือไม่ และครอบครัวจะสามารถค้นพบในภายหลังหรือไม่?

ประเทศที่กักคุมได้เก็บรักษาทรัพย์ส่วนตัวไว้หรือได้ส่งทรัพย์เหล่านั้นไปพร้อมกับแจ้งความมรณกรรมฉบับนี้?

ถ้าได้ส่งไปแล้วส่งผ่านสำนักตัวแทนใด

บุคคลผู้หนึ่งผู้ใดที่ได้รักษาพยาบาลผู้ตายในขณะป่วยไข้หรือในเวลาใกล้สิ้นใจ (แพทย์, นางพยาบาล, บรรพชิตทางศาสนา, เพื่อนเชลยด้วยกัน) จะสามารถให้ข้อความโดยย่อเกี่ยวกับพฤติการณ์แห่งมรณกรรมและการฝังศพไว้ ณ ที่นี้หรือในใบแนบต่างหากได้หรือไม่.?

(วันที่ ตราประจำและลายมือชื่อของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ)

ลายมือชื่อและตำบลที่อยู่ของพยานสองคน:

.....

หมายเหตุ แบบนี้ควรทำเป็นสองหรือสามภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเป็นภาษาของเชลยเอง และเป็นภาษาของประเทศที่กักคุม ขนาดจริงของแบบ: ๒๑ × ๓๐ ซม.

ภาคผนวกที่ ๔

จ. หนังสือสำคัญในการส่งตัวกลับประเทศเดิม

(ดูภาคผนวกที่ ๒ ข้อ ๑๑)

หนังสือสำคัญในการส่งตัวกลับประเทศเดิม

วันที่ :

ค่าย :

โรงพยาบาล :

นามสกุล :

นามตัว :

วันเกิด :

ยศ :

เลขหมายประจำตัวในกองทัพ :

เลขหมายประจำตัวเชลย :

ชาดแผล – โรค :

มติของคณะกรรมการ :

ประธาน

คณะกรรมาธิการแพทย์ผสม :

A = ให้ส่งตัวกลับประเทศเดิมโดยตรง

B = ให้พักอาศัยในประเทศที่เป็นกลาง

NC = ทำการตรวจใหม่โดยคณะกรรมการในคราวต่อไป.

ภาคผนวกที่ ๕

ตัวอย่าง : ข้อบังคับเกี่ยวกับการส่งเงินโดยเชลยศึกไปยังประเทศของเชลยเอง

(ดูข้อ ๖๓)

๑) ใบแจ้งความที่กล่าวไว้ในข้อ ๖๓ วรรค ๓ นั้น ให้แสดงรายการดังต่อไปนี้ คือ

ก) เลขหมายตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๗ ยศ นามสกุลและนามตัวของเชลยศึกผู้ทำการส่งเงิน

ข) นามสกุลและตำบลที่อยู่ของผู้รับเงินในประเทศเดิม

ค) จำนวนเงินซึ่งจะต้องจ่ายในสกุลเงินตราของประเทศที่กักคุม

๒) เชลยศึกจะต้องลงลายมือชื่อในใบแจ้งความนี้ หากเขียนหนังสือไม่เป็นให้เชลยศึกผู้นั้นลงแกงใด โดยมีพยานรับรอง และให้ผู้แทนเชลยลงนามกำกับ

๓) ผู้บัญชาการค่าย จะได้ออก หนังสือสำคัญควบไปกับใบแจ้งความนี้ รับรองว่าเชลยศึกผู้นั้นมีบัญชีเป็นเจ้าหนี้ไม่ต่ำกว่าจำนวนเงินที่เชลยผู้นั้นจะต้องจ่าย

๔) ใบแจ้งความนี้อาจทำในรูปรายการได้ รายการดังกล่าวแต่ละแผ่นจะต้องได้รับการรับรองว่าจริงโดยผู้แทนเชลยศึก และให้ผู้บังคับการค่ายรับรองว่าถูกต้องด้วย.

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ครุสภา
นายกำธร สถิรกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา
๑๑ มิถุนายน ๒๔๙๖

GENEVA CONVENTION
RELATIVE TO THE TREATMENT
OF PRISONERS OF WAR OF AUGUST 12,1[illegible]

ERRATA

Article 4	First paragraph, sub-paragraph (1) 3rd line Sub-paragraph(2) 6th and 7th. For "these" read "such" in each case Sub-paragraph(4) 2nd line For "civil" read "civilian"
Article 18	Insert "and" between "officer" and "after" in paragraph four,2nd line
Article 21	2nd line for "inturnment" read "internment"
Article 22	Third paragraph, 3rd line For "these" read "such" Third paragraph 5th line for "inturned" read "interned"
Article 25	Third paragraph 2nd line for "form" read "from"
Article 28	Third paragraph last line for "Power" read "Powers"
Article 30	Second paragraph 4th line for "civil" read "civilian"
Article 32	last line for "form" read "from"
Article 35	Delete "the" from the 15th line
Article 38	Second paragraph 2nd line Insert the word "for" between the words "and" and "being
Article 58	Second paragraph 3rd line add "by" after "or" and before "the" Second paragraph 4th line For "administration and charged to" read "administration who will charge them to"
Article 59	First line for "Cach" read "Cash"
Article 68	Second paragraph 15th line for "Contral" read "Central" Second paragraph 1st line for "form" read "by"
Article 87	Last paragraph 2nd line For "form" read "from" in each case
Article 92	First paragraph, 2nd line for "sesse" read "sense"
Article 96	First paragraph 2nd line for "inventigated" read "investigated"
Article 41	First paragraph 4th line for "at" read "in"
Article 51	Third paragraph 5th line for "mormal" read "normal"
Article 67	6th line for "arrengements" read "arrangements"
Article 71	Third paragraph 1st line for "or" read "of"
Article 74	2nd line for "form" read "from"
Article 78	Second paragraph 3rd line for "presentative" read "representative"
Article 81	Second paragraph 4th line for"accomplichment" read "accomplishment" Fourth paragraph last line delete "of the"

Article 82	Second paragraph last line for "punshments" read "punishment"
Article 88	Last paragraph 2nd line for "form" read "from"
Article 97	Second paragraph 3rd line for "Aprisoner" read"A prisoner"
Article 101 Article 108	First paragraph 1st line and second paragraph 1st line for "against" read "on" in each case.
Article 105	First paragraph 5th line for "intepreter" read "interpreter"
Article 109	First paragraph 3rd line insert "of" after "regardless"
Article 110	Last paragraph 6th line for "repatreation" read "repatriation"
Article 118	Fourth paragraph sub-paragraph letter(b) nineth line for "and" read "any" Second paragraph 5th line for "or" read "of"
Article 119	Sixth paragraph 2nd line insert "the" before "proceedings"
Article 123	First paragraph 3rd line for "proposed" read "propose" Second paragraph 1st line insert "the" after "all"
Article 126	First paragraph 3rd line for "palces" read "places"
Article 132	Last paragraph last line for"briefest" read"least"
ANNEX I	Third line of (1) insert "this" after "when" In (2)(g) for "apinal" read "spinal" In (3)(s) for "infectius" read "infectious" and for "disorder" read "disorders"
ANNEX IV	A. Identity card First line of remarks, substitute "by" by "for" B. Capture card, reversed side item(4) for"neme" read "name" item(12) add "is" after"address".

GENEVA CONVENTION RELATIVE TO THE TREATMENT OF PRISONERS OF WAR OF AUGUST 12, 1949.

=======

The undersigned, Plenipotentiaries of the Governments represented at the Diplomatic Conference held at Geneva from April 21, to August 12, 1949, for the purpose of revising the Convention concluded at Geneva on July 27, 1929, relative to the Treatment of Prisoners of War, have agreed as follows:

PART I

GENERAL PROVISIONS

ARTICLE 1

The High Contracting Parties undertake to respect and to ensure respect for the present Convention in all circumstances.

ARTICLE 2

In addition to the provisions which shall be implemented in peace time, the present Convention shall apply to all cases of declared war or of any other armed conflict which may arise between two or more of the High Contracting Parties, even if the state of war is not recognised by one of them.

The Convention shall also apply to all cases of partial or total occupation of the territory of a High Contracting Party, even if the said occupation meets with no armed resistance.

Although one of the Powers in conflict may not be a party to the present Convention, the Powers who are parties thereto shall remain bound by it in their mutual relations. They shall, furthermore, be bound by the Convention in relation to the said Power, if the latter accepts and applies the provisions thereof.

ARTICLE 3

In the case of armed conflict not of an international character occurring in the territory of one of the High Contracting Parties, each Party to the conflict shall be bound to apply, as a minimum, the following provisions:

(1) Persons taking no active part in the hostilities, including members of armed forces who have laid down their arms and those placed hors de combat by sickness, wounds, detention, or any other cause, shall in all circumstances be treated humanely, without any adverse distinction founded on race, colour, religion or faith, sex, birth or wealth, or any other similar criteria.

To this end the following acts are and shall remain prohibited at any time and in any place whatsoever with respect to the above-mentioned persons:

(a) violence to life and person, in particular murder of all kinds, mutilation, cruel treatment and torture;

(b) taking of hostages;

(c) outrages upon personal dignity, in particular, humiliating and degrading treatment;

(d) the passing of sentences and the carrying out of executions without previous judgment pronounced by a regularly constituted court affording all the judicial guarantees which are recognised as indispensable by civilised peoples.

(2) The wounded and sick shall be collected and cared for.

/An

An impartial humanitarian body, such as the International Committee of the Red Cross, may offer its services to the Parties to the conflict.

The Parties to the conflict should further endeavour to bring into force, by means of special agreements, all or part of the other provisions of the present Convention.

The application of the preceding provisions shall not affect the legal status of the Parties to the conflict.

ARTICLE 4

A. Prisoners of war, in the sense of the present Convention, are persons belonging to one of the following categories, who have fallen into the power of the enemy:

(1) Members of the armed forces of a Party to the conflict as well as members of militias or volunteer corps forming part of these armed forces;

(2) Members of other militias and members of other volunteer corps, including those of organised resistance movements, belonging to a Party to the conflict and operating in or outside their own territory, even if this territory is occupied, provided that these militias or volunteer corps, including these organised resistance movements, fulfil the following conditions:

(a) that of being commanded by a person responsible for his subordinates;

(b) that of having a fixed distinctive sign recognisable at a distance;

(c) that of carrying arms openly;

(d) that of conducting their operations in accordance with the laws and customs of war;

(3) Members of regular armed forces who profess allegiance to a government or an authority not recognised by the Detaining Power;

/(4)

(4) Persons who accompany the armed forces without actually being members thereof, such as civil members of military aircraft crews, war correspondents, supply contractors, members of labour units or of services responsible for the welfare of the armed forces, provided that they have received authorisation from the armed forces which they accompany, who shall provide them for that purpose with an identity card similar to the annexed model;

(5) Members of crews, including masters, pilots and apprentices, of the merchant marine and the crews of civil aircraft of the Parties to the conflict, who do not benefit by more favourable treatment under any other provisions of International Law;

(6) Inhabitants of a non-occupied territory who on the approach of the enemy spontaneously take up arms to resist the invading forces, without having had time to form themselves into regular armed units, provided they carry arms openly and respect the laws and customs of war.

B. The following shall likewise be treated as prisoners of war under the present Convention:

(1) Persons belonging, or having belonged, to the armed forces of the occupied country, if the occupying Power considers it necessary by reason of such allegiance to intern them, even though it has originally liberated them while hostilities were going on outside the territory it occupies, in particular where such persons have made an unsuccessful attempt to rejoin the armed forces to which they belong and which are engaged in combat, or where they fail to comply with a summons made to them with a view to internment.

/(2)

(2) The persons belonging to one of the categories enumerated in the present Article, who have been received by neutral or non-belligerent Powers on their territory and whom these Powers are required to intern under International Law, without prejudice to any more favourable treatment which these Powers may choose to give and with the exception of Articles 8, 10, 15, 30, fifth paragraph, 58-67, 92, 126 and, where diplomatic relations exist between the Parties to the conflict and the neutral or non-belligerent Power concerned, those Articles concerning the Protecting Power. Where such diplomatic relations exist, the Parties to a conflict on whom these persons depend shall be allowed to perform towards them the functions of a Protecting Power as provided in the present Convention, without prejudice to the functions which these Parties normally exercise in conformity with diplomatic and consular usage and treaties.

C. This Article shall in no way affect the status of medical personnel and chaplains as provided for in Article 33 of the present Convention.

ARTICLE 5

The present Convention shall apply to the persons referred to in Article 4 from the time they fall into the power of the enemy and until their final release and repatriation.

Should any doubt arise as to whether persons having committed a belligerent act and having fallen into the hands of the enemy, belong to any of the categories enumerated in Article 4, such persons shall enjoy the protection of the

/present

present Convention until such time as their status has been determined by a competent tribunal.

ARTICLE 6

In addition to the agreements expressly provided for in Articles 10, 23, 28, 33, 60, 65, 66, 67, 72, 73, 75, 109, 110, 118, 119, 122 and 132, the High Contracting Parties may conclude other special agreements for all matters concerning which they may deem it suitable to make separate provision. No special agreement shall adversely affect the situation of prisoners of war, as defined by the present Convention, nor restrict the rights which it confers upon them.

Prisoners of war shall continue to have the benefit of such agreements as long as the Convention is applicable to them, except where express provisions to the contrary are contained in the aforesaid or in subsequent agreements, or where more favourable measures have been taken with regard to them by one or other of the Parties to the conflict.

ARTICLE 7

Prisoners of war may in no circumstances renounce in part or in entirety the rights secured to them by the present Convention, and by the special agreements referred to in the foregoing Article, if such there be.

ARTICLE 8

The present Convention shall be applied with the cooperation and under the scrutiny of the Protecting Powers whose duty it is to safeguard the interests of the Parties to the conflict. For this purpose, the Protecting Powers may appoint, apart from their diplomatic or consular staff, delegates from amongst their own nationals or the nationals of other neutral Powers. The said delegates shall be subject to the approval of the Power with which they are to carry out their duties.

/The

The Parties to the conflict shall facilitate to the greatest extent possible the task of the representatives or delegates of the Protecting Powers.

The representatives or delegates of the Protecting Powers shall not in any case exceed their mission under the present Convention. They shall, in particular, take account of the imperative necessities of security of the State wherein they carry out their duties.

ARTICLE 9

The provisions of the present Convention constitute no obstacle to the humanitarian activities which the International Committee of the Red Cross or any other impartial humanitarian organisation may, subject to the consent of the Parties to the conflict concerned, undertake for the protection of prisoners of war and for their relief.

ARTICLE 10

The High Contracting Parties may at any time agree to entrust to an organisation which offers all guarantees of impartiality and efficacy the duties incumbent on the Protecting Powers by virtue of the present Convention.

When prisoners of war do not benefit or cease to benefit, no matter for what reason, by the activities of a Protecting Power or of an organisation provided for in the first paragraph above, the Detaining Power shall request a neutral State, or such an organisation, to undertake the functions performed under the present Convention by a Protecting Power designated by the Parties to a conflict.

If protection cannot be arranged accordingly, the Detaining Power shall request or shall accept, subject to the provisions of this Article, the offer of the services of a humanitarian organisation, such as the International Committee

/of

of the Red Cross, to assume the humanitarian functions performed by Protecting Powers under the present Convention.

Any neutral Power or any organisation invited by the Power concerned or offering itself for these purposes, shall be required to act with a sense of responsibility towards the Party to the conflict on which persons protected by the present Convention depend, and shall be required to furnish sufficient assurances that it is in a position to undertake the appropriate functions and to discharge them impartially.

No derogation from the preceding provisions shall be made by special agreements between Powers one of which is restricted, even temporarily, in its freedom to negotiate with the other Power or its allies by reason of military events, more particularly where the whole, or a substantial part, of the territory of the said Power is occupied.

Whenever in the present Convention mention is made of a Protecting Power, such mention applies to substitute organisations in the sense of the present Article.

ARTICLE 11

In cases where they deem it advisable in the interest of protected persons, particularly in cases of disagreement between the Parties to the conflict as to the application or interpretation of the provisions of the present Convention, the Protecting Powers shall lend their good offices with a view to settling the disagreement.

For this purpose, each of the Protecting Powers may, either at the invitation of one Party or on its own initiative, propose to the Parties to the conflict a meeting of their representatives, and in particular of the authorities responsible for prisoners of war, possibly on neutral territory suitably chosen. The Parties to the conflict shall be bound to give effect to the proposals made to them for this purpose.

/The

The protecting Powers may, if necessary, propose for approval by the Parties to the conflict a person belonging to a neutral Power, or delegated by the International Committee of the Red Cross, who shall be invited to take part in such a meeting.

PART II

GENERAL PROTECTION OF PRISONERS OF WAR

ARTICLE 12

Prisoners of war are in the hands of the enemy Power, but not of the individuals or military units who have captured them. Irrespective of the individual responsibilities that may exist, the Detaining Power is responsible for the treatment given them.

Prisoners of war may only be transferred by the Detaining Power to a Power which is a party to the Convention and after the Detaining Power has satisfied itself of the willingness and ability of such transferee Power to apply the Convention. When prisoners of war are transferred under such circumstances, responsibility for the application of the Convention rests on the Power accepting them while they are in its custody.

Nevertheless if that Power fails to carry out the provisions of the Convention in any important respect the Power by whom the prisoners of war were transferred shall, upon being notified by the Protecting Power take effective measures to correct the situation or shall request the return of the prisoners of war. Such requests must be complied with.

ARTICLE 13

Prisoners of war must at all times be humanely treated. Any unlawful act or omission by the Detaining Power causing death or seriously endangering the health of a prisoner of war in its custody is prohibited and will be regarded as a

/ serious

serious breach of the present Convention. In particular, no prisoner of war may be subjected to physical mutilation or to medical or scientific experiments of any kind which are not justified by the medical, dental or hospital treatment of the prisoner concerned and carried out in his interest.

Likewise, prisoners of war must at all times be protected, particularly against acts of violence or intimidation and against insults and public curiosity.

Measures of reprisal against prisoners of war are prohibited.

ARTICLE 14

Prisoners of war are entitled in all circumstances to respect for their persons and their honour.

Women shall be treated with all the regard due to their sex and shall in all cases benefit by treatment as favourable as that granted to men.

Prisoners of war shall retain the full civil capacity which they enjoyed at the time of their capture. The Detaining Power may not restrict the exercise, either within or without its own territory, of the rights such capacity confers except in so far as the captivity requires.

ARTICLE 15

The Power detaining prisoners of war shall be bound to provide free of charge for their maintenance and for the medical attention required by their state of health.

ARTICLE 16

Taking into consideration the provisions of the present Convention relating to rank and sex, and subject to any privileged treatment which may be accorded to them by reason of their state of health, age or professional qualifications,

all prisoners of war shall be treated alike by the Detaining Power, without any adverse distinction based on race, nationality, religious belief or political opinions, or any other distinction founded on similar criteria.

PART III

CAPTIVITY

SECTION I

BEGINNING OF CAPTIVITY

ARTICLE 17

Every prisoner of war, when questioned on the subject, is bound to give only his surname, first names and rank, date of birth, and army, regimental, personal or serial number, or failing this, equivalent information.

If he wilfully infringes this rule he may render himself liable to a restriction of the privileges accorded to his rank or status.

Each Party to a conflict is required to furnish the persons under its jurisdiction who are liable to become prisoners of war, with an identity card showing the owner's surname, first names, rank, army, regimental, personal or serial number or equivalent information and date of birth. The identity card may, furthermore, bear the signature or the finger-prints or both of the owner, and may bear, as well, any other information the Party to the conflict may wish to add concerning persons belonging to its armed forces. As far as possible the card shall measure 6.5 x 10 cm. and shall be issued in duplicate. The identity card shall be shown by the prisoner of war upon demand, but may in no case be taken away from him.

No physical or mental torture, nor any other form of coercion may be inflicted on prisoners of war to secure from

/them

them information of any kind whatever. Prisoners of war who refuse to answer may not be threatened, insulted, or exposed to any unpleasant or disadvantageous treatment of any kind.

Prisoners of war who, owing to their physical or mental condition, are unable to state their identity shall be handed over to the medical service. The identity of such prisoners shall be established by all possible means, subject to the provisions of the preceding paragraph.

The questioning of prisoners of war shall be carried out in a language which they understand.

ARTICLE 18

All effects and articles of personal use, except arms, horses, military equipment and military documents, shall remain in the possession of prisoners of war, likewise their metal helmets and gas masks and like articles issued for personal protection. Effects and articles used for their clothing or feeding shall likewise remain in their possession, even if such effects and articles belong to their regulation military equipment.

At no time should prisoners of war be without identity documents. The Detaining Power shall supply such documents to prisoners of war who possess none.

Badges of rank and nationality, decorations and articles having above all a personal or sentimental value may not be taken from prisoners of war.

Sums of money carried by prisoners of war may not be taken away from them except by order of an officer after the amount and particulars of the owner have been recorded in a special register, and an itemized receipt has been given legibly inscribed with the name, rank and unit of the person issuing the said receipt. Sums in the currency of the

/Detaining

Detaining Power or which are changed into such currency at the prisoner's request shall be placed to the credit of the prisoner's account as provided in Article 64.

The Detaining Power may withdraw articles of value from prisoners of war only for reasons of security; when such articles are withdrawn, the procedure laid down for sums of money impounded shall apply.

Such objects, likewise the sums taken away in any currency other than that of the Detaining Power, and the conversion of which has not been asked for by the owners, shall be kept in the custody of the Detaining Power and shall be returned in their initial shape to prisoners of war at the end of their captivity.

ARTICLE 19

Prisoners of war shall be evacuated as soon as possible after their capture to camps situated in an area far enough from the combat zone for them to be out of danger.

Only those prisoners of war who, owing to wounds or sickness, would run greater risks by being evacuated than by remaining where they are, may be temporarily kept back in a danger zone.

Prisoners of war shall not be unnecessarily exposed to danger while awaiting evacuation from a fighting zone.

ARTICLE 20

The evacuation of prisoners of war shall always be effected humanely and in conditions similar to those for the forces of the Detaining Power in their changes of station.

The Detaining Power shall supply prisoners of war who are being evacuated with sufficient food and potable water, and

/ with

with the necessary clothing and medical attention. The Detaining Power shall take all suitable precautions to ensure their safety during evacuation, and shall establish as soon as possible a list of the prisoners of war who are evacuated.

If prisoners of war must, during evacuation, pass through transit camps, their stay in such camps shall be as brief as possible.

SECTION II
INTERNMENT OF PRISONERS OF WAR

CHAPTER I
GENERAL OBSERVATIONS

ARTICLE 21

The Detaining Power may subject prisoners of war to internment. It may impose on them the obligation of not leaving, beyond certain limits, the camp where they are interned, or if the said camp is fenced in, of not going outside its perimeter. Subject to the provisions of the present Convention relative to penal and disciplinary sanctions, prisoners of war may not be held in close confinement except where necessary to safeguard their health and then only during the continuation of the circumstances which make such confinement necessary.

Prisoners of war may be partially or wholly released on parole or promise, in so far as is allowed by the laws of the Power on which they depend. Such measures shall be taken particularly in cases where this may contribute to the improvement of their state of health. No prisoner of war shall be compelled to accept liberty on parole or promise.

Upon the outbreak of hostilities, each Party to the conflict shall notify the adverse Party of the laws and regulations allowing or forbidding its own nationals to accept liberty on parole or promise. Prisoners of war who are paroled

/ or

or who have given their promise in conformity with the laws and regulations so notified, are bound on their personal honour scrupulously to fulfil, both towards the Power on which they depend and the Power which has captured them, the engagements of their paroles or promises. In such cases, the Power on which they depend is bound neither to require nor to accept from them any service incompatible with the parole or promise given.

ARTICLE 22

Prisoners of war may be interned only in premises located on land and affording every guarantee of hygiene and healthfulness. Except in particular cases which are justified by the interest of the prisoners themselves, they shall not be interned in penitentiaries.

Prisoners of war interned in unhealthy areas, or where the climate is injurious for them, shall be removed as soon as possible to a more favourable climate.

The Detaining Power shall assemble prisoners of war in camps or camp compounds according to their nationality, language and customs, provided that these prisoners shall not be separated from prisoners of war belonging to the armed forces with which they were serving at the time of their capture, except with their consent.

ARTICLE 23

No prisoner of war may at any time be sent to, or detained in areas where he may be exposed to the fire of the combat zone, nor may his presence be used to render certain points or areas immune from military operations.

Prisoners of war shall have shelters against air bombardment and other hazards of war, to the same extent as the local

/ civilian

civilian population. With the exception of those engaged in the protection of their quarters against the aforesaid hazards, they may enter such shelters as soon as possible after the giving of the alarm. Any other protective measure taken in favour of the population shall also apply to them.

Detaining Powers shall give the Powers concerned, through the intermediary of the Protecting Powers, all useful information regarding the geographical location of prisoner of war camps.

Whenever military considerations permit, prisoner of war camps shall be indicated in the day-time by the letters PW or PG, placed so as to be clearly visible from the air. The Powers concerned may, however, agree upon any other system of marking. Only prisoner of war camps shall be marked as such.

ARTICLE 24

Transit or screening camps of a permanent kind shall be fitted out under conditions similar to those described in the present Section, and the prisoners therein shall have the same treatment as in other camps.

CHAPTER II

QUARTERS, FOOD AND CLOTHING OF PRISONERS OF WAR

ARTICLE 25

Prisoners of war shall be quartered under conditions as favourable as those for the forces of the Detaining Power who are billeted in the same area. The said conditions shall make allowance for the habits and customs of the prisoners and shall in no case be prejudicial to their health.

The foregoing provisions shall apply in particular to the dormitories of prisoners of war as regards both total surface

/ and

and minimum cubic space, and the general installations, bedding and blankets.

The premises provided for the use of prisoners of war individually or collectively, shall be entirely protected form dampness and adequately heated and lighted, in particular between dusk and lights out. All precautions must be taken against the danger of fire.

In any camps in which women prisoners of war, as well as men, are accommodated, separate dormitories shall be provided for them.

ARTICLE 26

The basic daily food rations shall be sufficient in quantity, quality and variety to keep prisoners of war in good health and to prevent loss of weight or the development of nutritional deficiencies. Account shall also be taken of the habitual diet of the prisoners.

The Detaining Power shall supply prisoners of war who work with such additional rations as are necessary for the labour on which they are employed.

Sufficient drinking water shall be supplied to prisoners of war. The use of tobacco shall be permitted.

Prisoners of war shall as far as possible be associated with the preparation of their meals; they may be employed for that purpose in the kitchens. Furthermore, they shall be given the means of preparing, themselves, the additional food in their possession.

Adequate premises shall be provided for messing.

Collective disciplinary measures affecting food are prohibited.

/ ARTICLE 27

ARTICLE 27

Clothing, underwear and footwear shall be supplied to prisoners of war in sufficient quantities by the Detaining Power, which shall make allowance for the climate of the region where the prisoners are detained. Uniforms of enemy armed forces captured by the Detaining Power should if suitable for the climate be made available to clothe prisoners of war.

The regular replacement and repair of the above articles shall be assured by the Detaining Power. In addition, prisoners of war who work shall receive appropriate clothing, wherever the nature of the work demands.

ARTICLE 28

Canteens shall be installed in all camps, where prisoners of war may procure foodstuffs, soap and tobacco and ordinary articles in daily use. The tariff shall never be in excess of local market prices.

The profits made by camp canteens shall be used for the benefit of the prisoners; a special fund shall be created for this purpose. The prisoners' representative shall have the right to collaborate in the management of the canteen and of this fund.

When a camp is closed down, the credit balance of the special fund shall be handed to an international welfare organisation, to be employed for the benefit of prisoners of war of the same nationality as those who have contributed to the fund. In case of a general repatriation, such profits shall be kept by the Detaining Power, subject to any agreement to the contrary between the Power concerned.

CHAPTER III

HYGIENE AND MEDICAL ATTENTION

ARTICLE 29

The Detaining Power shall be bound to take all sanitary measures necessary to ensure the cleanliness and healthfulness of camps, and to prevent epidemics.

Prisoners of war shall have for their use, day and night, conveniences which conform to the rules of hygiene and are maintained in a constant state of cleanliness. In any camps in which women prisoners of war are accommodated, separate conveniences shall be provided for them.

Also, apart from the baths and showers with which the camps shall be furnished, prisoners of war shall be provided with sufficient water and soap for their personal toilet and for washing their personal laundry; the necessary installations, facilities and time shall be granted them for that purpose.

ARTICLE 30

Every camp shall have an adequate infirmary where prisoners of war may have the attention they require, as well as appropriate diet. Isolation wards shall, if necessary, be set aside for cases of contagious or mental disease.

Prisoners of war suffering from serious disease, or whose condition necessitates special treatment, a surgical operation or hospital care, must be admitted to any military or civil medical unit where such treatment can be given, even if their repatriation is contemplated in the near future. Special facilities shall be afforded for the care to be given to the disabled, in particular to the blind, and for their rehabilitation, pending repatriation.

/ Prisoners

Prisoners of war shall have the attention preferably of medical personnel of the Power on which they depend and, if possible, of their nationality.

Prisoners of war may not be prevented from presenting themselves to the medical authorities for examination. The detaining authorities shall, upon request, issue to every prisoner who has undergone treatment, an official certificate indicating the nature of his illness or injury, and the duration and kind of treatment received. A duplicate of this certificate shall be forwarded to the Central Prisoners of War Agency.

The costs of treatment, including those of any apparatus necessary for the maintenance of prisoners of war in good health, particularly dentures and other artificial appliances, and spectacles, shall be borne by the Detaining Power.

ARTICLE 31

Medical inspections of prisoners of war shall be made at least once a month. They shall include the checking and the recording of the weight of each prisoner of war. Their purpose shall be, in particular, to supervise the general state of health, nutrition and cleanliness of prisoners and to detect contagious diseases, especially tuberculosis, malaria and venereal disease. For this purpose the most efficient methods available shall be employed, e.g. periodic mass miniature radiography for the early detection of tuberculosis .

ARTICLE 32

Prisoners of war who, though not attached to the medical service of their armed forces, are physicians, surgeons, dentists, nurses or medical orderlies, may be required by the

/ Detaining

Detaining Power to exercise their medical functions in the interests of prisoners of war dependent on the same Power. In that case they shall continue to be prisoners of war but shall receive the same treatment as corresponding medical personnel retained by the Detaining Power. They shall be exempted form any other work under Article 49.

CHAPTER IV

MEDICAL PERSONNEL AND CHAPLAINS RETAINED TO ASSIST PRISONERS OF WAR

ARTICLE 33

Members of the medical personnel and chaplains while retained by the Detaining Power with a view to assisting prisoners of war, shall not be considered as prisoners of war. They shall, however, receive as a minimum the benefits and protection of the present Convention, and shall also be granted all facilities necessary to provide for the medical care of, and religious ministration to prisoners of war.

They shall continue to exercise their medical and spiritual functions for the benefit of prisoners of war, preferably those belonging to the armed forces upon which they depend, within the scope of the military laws and regulations of the Detaining Power, and under the control of its competent services, in accordance with their professional etiquette. They shall also benefit by the following facilities in the exercise of their medical or spiritual functions:

(a) They shall be authorised to visit periodically prisoners of war situated in working detachments or in hospitals outside the camp. For this purpose, the Detaining Power shall place at their disposal the necessary means of transport.

/ (b)

(b) The senior medical officer in each camp shall be responsible to the camp military authorities for everything connected with the activities of retained medical personnel. For this purpose, Parties to the conflict shall agree at the outbreak of hostilities on the subject of the corresponding ranks of the medical personnel, including that of societies mentioned in Article 26 of the Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field of August 12, 1949. This senior medical officer, as well as chaplains, shall have the right to deal with the competent authorities of the camp on all questions relating to their duties. Such authorities shall afford them all necessary facilities for correspondence relating to these questions.

(c) Although they shall be subject to the internal discipline of the camp in which they are retained, such personnel may not be compelled to carry out any work other than that concerned with their medical or religious duties.

During hostilities, the Parties to the conflict shall agree concerning the possible relief of retained personnel and shall settle the procedure to be followed.

None of the preceding provisions shall relieve the Detaining Power of its obligations with regard to prisoners of war from the medical or spiritual point of view.

CHAPTER V

RELIGIOUS, INTELLECTUAL AND PHYSICAL ACTIVITIES

ARTICLE 34

Prisoners of war shall enjoy complete latitude in the exercise of their religious duties, including attendance at the service of their faith, on condition that they comply with the disciplinary routine prescribed by the military authorities.

Adequate premises shall be provided where religious services may be held.

ARTICLE 35

Chaplains who fall into the hands of the enemy Power and who remain or are retained with a view to assisting prisoners of war, shall be allowed to minister to them and to exercise freely their ministry amongst prisoners of war of the same religion, in accordance with their religious conscience. They shall be allocated among the various camps and labour detachments containing prisoners of war belonging to the same forces, speaking the same language or practising the same religion. They shall enjoy the necessary facilities, including the means of transport provided for in Article 33, for visiting the prisoners of war outside their camp. They shall be free to correspond, subject to censorship, on matters concerning their religious duties with the ecclesiastical authorities in the country of detention and with the international religious organisations. Letters and cards which they may send for this purpose shall be in addition to the quota provided for in Article 71.

/ ARTICLE 36

ARTICLE 36

Prisoners of war who are ministers of religion, without having officiated as chaplains to their own forces, shall be at liberty, whatever their denomination, to minister freely to the members of their community. For this purpose, they shall receive the same treatment as the chaplains retained by the Detaining Power. They shall not be obliged to do any other work.

ARTICLE 37

When prisoners of war have not the assistance of a retained chaplain or of a prisoner of war minister of their faith, a minister belonging to the prisoners' or a similar denomination, or in his absence a qualified layman, if such a course is feasible from a confessional point of view, shall be appointed at the request of the prisoners concerned to fill this office. This appointment, subject to the approval of the Detaining Power, shall take place with the agreement of the community of prisoners concerned and, wherever necessary, with the approval of the local religious authorities of the same faith. The person thus appointed shall comply with all regulations established by the Detaining Power in the interests of discipline and military security.

ARTICLE 38

While respecting the individual preferences of every prisoner, the Detaining Power shall encourage the practice of intellectual, educational, and recreational pursuits, sports and games amongst prisoners, and shall take the measures necessary to ensure the exercise thereof by providing them with adequate premises and necessary equipment.

/ Prisoners

Prisoners shall have opportunities for taking physical exercise including sports and games and being out of doors. Sufficient open spaces shall be provided for this purpose in all camps.

CHAPTER VI

DISCIPLINE

ARTICLE 39

Every prisoner of war camp shall be put under the immediate authority of a responsible commissioned officer belonging to the regular armed forces of the Detaining Power. Such officer shall have in his possession a copy of the present Convention; he shall ensure that its provisions are known to the camp staff and the guard and shall be responsible, under the direction of his government, for its application.

Prisoners of war, with the exception of officers, must salute and show to all officers of the Detaining Power the external marks of respect provided for by the regulations applying in their own forces.

Officer prisoners of war are bound to salute only officers of a higher rank of the Detaining Power; they must, however, salute the camp commander regardless of his rank.

ARTICLE 40

The wearing of badges of rank and nationality, as well as of decorations, shall be permitted.

ARTICLE 41

In every camp the text of the present Convention and its Annexes and the content of any special agreement provided for in Article 6, shall be posted, in the prisoners'

/ own

own language, at places where all may read them. Copies shall be supplied, on request, to the prisoners who cannot have access to the copy which has been posted.

Regulations, orders, notices and publications of every kind relating to the conduct of prisoners of war shall be issued to them in a language which they understand. Such regulations, orders and publications shall be postted in the manner described above and copies shall be handed to the prisoners' representative. Every order and command addressed to prisoners of war individually must likewise be given in language which they understand.

ARTICLE 42

The use of weapons against prisoners of war, especially against those who are escaping or attempting to escape, shall constitute an extreme measure, which shall always be preceded by warnings appropriate to the circumstances.

CHAPTER VII

RANK OR PRISONER OF WAR

ARTICLE 43

Upon the outbreak of hostilities, the Parties to the conflict shall communicate to one another the titles and ranks of all the persons mentioned in Article 4 of the present Convention, in order to ensure equality of treatment between prisoners of equivalent rank. Titles and ranks which are subsequently created shall form the subject of similar communications.

The Detaining Power shall recognise promotions in rank which have been accorded to prisoners of war and which have been duly notified by the Power on which these prisoners depend.

/ ARTICLE 44

ARTICLE 44

Officers and prisoners of equivalent status shall be treated with the regard due to their rank and age.

In order to ensure service in officers' camps, other ranks of the same armed forces who, as far as possible, speak the same language, shall be assigned in sufficient numbers, account being taken of the rank of officers and prisoners of equivalent status. Such orderlies shall not be required to perform any other work.

Supervision of the mess by the officers themselves shall be facilitated in every way.

ARTICLE 45

Prisoners of war other than officers and prisoners of equivalent status shall be treated with the regard due to their rank and age.

Supervision of the mess by the prisoners themselves shall be facilitated in every way.

CHAPTER VIII

TRANSFER OF PRISONERS OF WAR
AFTER THEIR ARRIVAL IN CAMP

ARTICLE 46

The Detaining Power, when deciding upon the transfer of prisoners of war, shall take into account the interests of the prisoners themselves, more especially so as not to increase the difficulty of their repatriation.

The transfer of prisoners of war shall always be effected humanely and in conditions not less favourable than those under which the forces of the Detaining Power are

/ transferred.

transferred. Account shall always be taken of the climatic conditions to which the prisoners of war are accustomed and the conditions of transfer shall in no case be prejudicial to their health.

The Detaining Power shall supply prisoners of war during transfer with sufficient food and drinking water to keep them in good health, likewise with the necessary clothing, shelter and medical attention. The Detaining Power shall take adequate precautions especially in case of transport by sea or by air, to ensure their safety during transfer, and shall draw up a complete list of all transferred prisoners before their departure.

ARTICLE 47

Sick or wounded prisoners of war shall not be transferred as long as their recovery may be endangered by the journey, unless their safety imperatively demands it.

If the combat zone draws closer to a camp, the prisoners of war in the said camp shall not be transferred unless their transfer can be carried out in adequate conditions of safety, or if they are exposed to greater risks by remaining on the spot than by being transferred.

ARTICLE 48

In the event of transfer, prisoners of war shall be officially advised of their departure and of their new postal address. Such notifications shall be given in time for them to pack their luggage and inform their next of kin.

They shall be allowed to take with them their personal effects, and the correspondence and parcels which have

/ arrived

arrived for them. The weight of such baggage may be limited, if the conditions of transfer so require, to what each prisoner can reasonably carry, which shall in no case be more than twenty-five kilograms per head.

Mail and parcels addressed to their former camp shall be forwarded to them without delay. The camp commander shall take, in agreement with the prisoners' representative, any measures needed to ensure the transport of the prisoners' community property and of the luggage they are unable to take with them, in consequence of restrictions imposed by virtue of the second paragraph of this Article.

The costs of transfers shall be borne by the Detaining Power.

SECTION III

LABOUR OF PRISONERS OF WAR

ARTICLE 49

The Detaining Power may utilise the labour of prisoners of war who are physically fit, taking into account their age, sex, rank and physical aptitude, and with a view particularly to maintaining them in a good state of physical and mental health.

Non-commissioned officers who are prisoners of war shall only be required to do supervisory work. Those not so required may ask for other suitable work which shall, so far as possible, be found for them.

If officers or persons of equivalent status ask for suitable work, it shall be found for them, so far as possible, but they may in no circumstances be compelled to work.

/ ARTICLE 50

ARTICLE 50

Besides work connected with camp administration, installation or maintenance, prisoners of war may be compelled to do only such work as is included in the following classes:

(a) agriculture;

(b) industries connected with the production or the extraction of raw materials; manufacturing industries, with the exception of metallurgical, machinery and chemical industries; public works and building operations which have no military character or purpose;

(c) transport and handling of stores which are not military in character or purpose;

(d) commercial business, and arts and crafts;

(e) domestic service;

(f) public utility services having no military character or purpose.

Should the above provisions be infringed, prisoners of war shall be allowed to exercise their right of complaint, in conformity with Article 78.

ARTICLE 51

Prisoners of war must be granted suitable working conditions, especially as regards accommodation, food, clothing and equipment; such conditions shall not be inferior to those enjoyed by nationals of the Detaining Power employed in similar work; account shall also be taken of climatic conditions.

The Detaining Power in utilising the labour of prisoners of war, shall ensure that in areas in which such prisoners are employed, the national legislation concerning the

/ protection

protection of labour, and, more particularly, the regulations for the safety of workers, are duly applied.

Prisoners of war shall receive training and be provided with the means of protection suitable to the work they will have to do and similar to those accorded to the nationals of the Detaining Power. Subject to the provisions of Article 52, prisoners may be submitted to the mormal risks run by these civilian workers.

Conditions of labour shall in no case be rendered more arduous by disciplinary measures.

ARTICLE 52

Unless he be a volunteer, no prisoner of war may be employed on labour which is of an unhealthy or dangerous nature.

No prisoner of war shall be assigned to labour which would be looked upon as humiliating for a member of the Detaining Power's own forces.

The removal of mines or similar devices shall be considered as dangerous labour.

ARTICLE 53

The duration of the daily labour of prisoners of war, including the time of the journey to and fro, shall not be excessive, and must in no case exceed that permitted for civilian workers in the district, who are nationals of the Detaining Power and employed on the same work.

Prisoners of war must be allowed, in the middle of the day's work, a rest of not less than one hour. This rest will be the same as that to which workers of the Detaining Power are entitled, if the latter is of longer duration. They shall be allowed in addition a rest of twenty-four consecutive hours every week, preferably on Sunday or the day of

/ rest

rest in their country of origin. Furthermore, every prisoner who has worked for one year shall be granted a rest of eight consecutive days, during which his working pay shall be paid him.

If methods of labour such as piece work are employed, the length of the working period shall not be rendered excessive thereby.

ARTICLE 54

The working pay due to prisoners of war shall be fixed in accordance with the provisions of Article 62 of the present Convention.

Prisoners of war who sustain accidents in connection with work, or who contract a disease in the course, or in consequence of their work, shall receive all the care their condition may require. The Detaining Power shall furthermore deliver to such prisoners of war a medical certificate enabling them to submit their claims to the Power on which they depend, and shall send a duplicate to the Central Prisoners of War Agency provided for in Article 123.

ARTICLE 55

The fitness of prisoners of war for work shall be periodically verified by medical examinations, at least once a month. The examinations shall have particular regard to the nature of the work which prisoners of war are required to do.

If any prisoner of war considers himself incapable of working, he shall be permitted to appear before the medical authorities of his camp. Physicians or surgeons may recommend that the prisoners who are, in their opinion, unfit for work, be exempted therefrom.

/ ARTICLE 56

ARTICLE 56

The organisation and administration of labour detachments shall be similar to those of prisoner of war camps.

Every labour detachment shall remain under the control of and administratively part of a prisoner of war camp. The military authorities and the commander of the said camp shall be responsible, under the direction of their government, for the observance of the provisions of the present Convention in labour detachments.

The camp commander shall keep an up-to-date record of the labour detachments dependent on his camp, and shall communicate it to the delegates of the Protecting Poser, of the International Committee of the Red Cross, or of other agencies giving relief to prisoners of war, who may visit the camp.

ARTICLE 57

The treatment of prisoners of war who work for private persons , even if the latter are responsible for guarding and protecting them, shall not be inferior to that which is provided for by the present Convention. The Detaining Power, the military authorities and the commander of the camp to which such prisoners belong shall be entirely responsible for the maintenance, care, treatment, and payment of the working pay of such prisoners of war.

Such prisoners of war shall have the right to remain in communication with the prisoners' representatives in the camps on which they depend.

SECTION IV

FINANCIAL RESOURCES OF PRISONERS OF WAR

/ ARTICLE 58

ARTICLE 58

Upon the outbreak of hostilities, and pending an arrangement on this matter with the Protecting Power, the Detaining Power may determine the maximum amount of money in cash or in any similar form, that prisoners may have in their possession. Any amount in excess, which was properly in their possession and which has been taken or withheld from them, shall be placed to their account, together with any monies deposited by them, and shall not be converted into any other currency without their consent.

If prisoners of war are permitted to purchase services or commodities outside the camp against payment in cash, such payments shall be made by the prisoner himself or the camp administration and charged to the accounts of the prisoners concerned. The Detaining Power will establish the necessary rules in this respect.

ARTICLE 59

Cash which was taken from prisoners of war, in accordance with Article 18, at the time of their capture, and which is in the currency of the Detaining Power, shall be placed to their separate accounts, in accordance with the provisions of Article 64 of the present Section.

The amounts, in the currency of the Detaining Power, due to the conversion of sums in other currencies that are taken from the prisoners of war at the same time, shall also be credited to their separate accounts.

/ ARTICLE 60

ARTICLE 60

The Detaining Power shall grant all prisoners of war a monthly advance of pay, the amount of which shall be fixed by conversion, into the currency of the said Power, of the following amounts:

Category I : Prisoners ranking below sergeants: eight Swiss francs.

Category II : Sergeants and other non-commissioned officers, or prisoners of equivalent rank: twelve Swiss francs.

Category III : Warrant officers and commissioned officers below the rank of major or prisoners of equivalent rank: fifty Swiss francs.

Category IV : Majors, lieutenant-colonels, colonels or prisoners of equivalent rank: sixty Swiss francs.

Category V : General officers or prisoners of war of equivalent rank: seventy-five Swiss francs.

However, the Parties to the conflict concerned may by special agreement modify the amount of advances of pay due to prisoners of the preceding categories.

Furthermore, if the amounts indicated in the first paragraph above would be unduly high compared with the pay of the Detaining Power's armed forces or would, for any reason, seriously embarrass the Detaining Power, then, pending the conclusion of a special agreement with the Power on which the prisoners depend to vary the amounts indicated above, the Detaining Power:

/ (a)

(a) shall continue to credit the accounts of the prisoners with the amounts indicated in the first paragraph above;

(b) may temporarily limit the amount made available from these advances of pay to prisoners of war for their own use, to sums which are reasonable, but which, for Category I, shall never be inferior to the amount that the Detaining Power gives to the members of its own armed forces.

The reasons for any limitations will be given without delay to the Protecting Power.

ARTICLE 61

The Detaining Power shall accept for distribution as supplementary pay to prisoners of war sums which the Power on which the prisoners depend may forward to them, on condition that the sums to be paid shall be the same for each prisoner of the same category, shall be payable to all prisoners of that category depending on that Power, and shall be placed in their separate accounts, at the earliest opportunity, in accordance with the provisions of Article 64. Such supplementary pay shall not relieve the Detaining Power of any obligation under this Convention.

ARTICLE 62

Prisoners of war shall be paid a fair working rate of pay by the detaining authorities direct. The rate shall be fixed by the said authorities, but shall at no time be less than one-fourth of one Swiss franc for a full working day. The Detaining Power shall inform prisoners of war, as well as the Power on which they depend, through the

/ intermediary

intermediary of the Protecting Power, of the rate of daily working pay that it has fixed.

Working pay shall likewise be paid by the detaining authorities to prisoners of war permanently detailed to duties or to a skilled or semi-skilled occupation in connection with the administration, installation or maintenance of camps, and to the prisoners who are required to carry out spiritual or medical duties on behalf of their comrades.

The working pay of the prisoners' representative. of his advisers, if any, and of his assistants, shall be paid out of the fund maintained by canteen profits. The scale of this working pay shall be fixed by the prisoners' representative and approved by the camp commander. If there is no such fund, the detaining authorities shall pay these prisoners a fair working rate of pay.

ARTICLE 63

Prisoners of war shall be permitted to receive remittances of money addressed to them individually or collectively.

Every prisoner of war shall have at his disposal the credit balance of his account as provided for in the following Article, within the limits fixed by the Detaining Power, which shall make such payments as are requested. Subject to financial or monetary restrictions which the Detaining Power regards as essential, prisoners of war may also have payments made abroad. In this case payments addressed by prisoners of war to dependents shall be given priority.

/ In any

In any event, and subject to the consent of the Power on which they depend, prisoners may have payments made in their own country, as follows: the Detaining Power shall send to the aforesaid Power through the Protecting Power, a notification giving all the necessary particulars concerning the prisoners of war, the beneficiaries of the payments, and the amount of the sums to be paid, expressed in the Detaining Power's currency. The said notification shall be signed by the prisoners and countersigned by the camp commander. The Detaining Power shall debit the prisoners' account by a corresponding amount; the sums thus debited shall be placed by it to the credit of the Power on which the prisoners depend.

To apply the foregoing provisions, the Detaining Power may usefully consult the Model Regulations in Annex V of the present Convention.

ARTICLE 64

The Detaining Power shall hold an account for each prisoner of war, showing at least the following:

(1) The amounts due to the prisoner or received by him as advances of pay, or working pay or derived from any other source; the sums in the currency of the Detaining Power which were taken from him; the sums taken from him and converted at his request into the currency of the said Power.

(2) The payments made to the prisoner in cash, or in any other similar form; the payments made on his behalf and at his request; the sums transferred under Article 63, third paragraph.

/ ARTICLE 65

ARTICLE 65

Every item entered in the account of a prisoner of war shall be countersigned or initialled by him, or by the prisoners' representative acting on his behalf.

Prisoners of war shall at all times be afforded reasonable facilities for consulting and obtaining copies of their accounts, which may likewise be inspected by the representatives of the Protecting Powers at the time of visits to the camp.

When prisoners of war are transferred from one camp to another, their personal accounts will follow them. In case of transfer from one Detaining Power to another, the monies which are their property and are not in the currency of the Detaining Power will follow them. They shall be given certificates for any other monies standing to the credit of their accounts.

The Parties to the conflict concerned may agree to notify to each other at specific intervals through the Protecting Power, the amount of the accounts of the prisoners of war.

ARTICLE 66

On the termination of captivity, through the release of a prisoner of war or his repatriation, the Detaining Power shall give him a statement, signed by an authorised officer of that Power, showing the credit balance then due to him. The Detaining Power shall also send through the Protecting Power to the government upon which the prisoner of war depends, lists giving all appropriate particulars of all prisoners of war whose captivity has

/ been

been terminated by repatriation, release, escape, death or any other means, and showing the amount of their credit balances. Such lists shall be certified on each sheet by an authorised representative of the Detaining Power.

Any of the above provisions of this Article may be varied by mutual agreement between any two Parties to the conflict.

The Power on which the prisoner of war depends shall be responsible for settling with him any credit balance due to him from the Detaining Power on the termination of his captivity.

ARTICLE 67

Advances of pay, issued to prisoners of war in conformity with Article 60, shall be considered as made on behalf of the Power on which they depend. Such advances of pay, as well as all payments made by the said Power under Article 63, third paragraph, and Article 68, shall form the subject of arrengements between the Powers concerned, at the close of hostilities.

ARTICLE 68

Any claim by a prisoner of war for compensation in respect of any injury or other disability arising out of work shall be referred to the Power on which he depends, through the Protecting Power. In accordance with Article 54, the Detaining Power will, in all cases, provide the prisoner of war concerned with a statement showing the nature of the injury or disability, the circumstances in which it arose and particulars of medical or hospital treatment given for it. This statement will be signed by

a responsible officer of the Detaining Power and the medical particulars certified by a medical officer.

Any claim form a prisoner of war for compensation in respect of personal effects, monies or valuables impounded by the Detaining Power under Article 18 and not forthcoming on his repatriation, or in respect of loss alleged to be due to the fault of the Detaining Power or any of its servants shall likewise be referred to the Power on which he depends. Nevertheless, any such personal effects required for use by the prisoners of war whilst in captivity shall be replaced at the expense of the Detaining Power. The Detaining Power will, in all cases, provide the prisoner of war with a statement, signed by a responsible officer, showing all available information regarding the reasons why such effects, monies or valuables have not been restored to him. A copy of this statement will be forwarded to the Power on which he depends through the Contral Agency for Prisoners of War provided for in Article 123.

SECTION V

RELATIONS OF PRISONERS OF WAR WITH THE EXTERIOR

ARTICLE 69

Immediately upon prisoners of war falling into its power, the Detaining Power shall inform them and the Powers on which they depend, through the Protecting Power, of the measures taken to carry out the provisions of the present Section, They shall likewise inform the parties concerned of any subsequent modification of such measures.

/ ARTICLE 70

ARTICLE 70

Immediately upon capture, or not more than one week after arrival at a camp, even if it is a transit camp, likewise in case of sickness or transfer to hospital or another camp, every prisoner of war shall be enabled to write direct to his family, on the one hand, and to the Central Prisoners of War Agency provided for in Article 123, on the other hand, a card similar, if possible, to the model annexed to the present Convention, informing his relatives of his capture, address and state of health. The said cards shall be forwarded as rapidly as possible and may not be delayed in any manner.

ARTICLE 71

Prisoners of war shall be allowed to send and receive letters and cards. If the Detaining Power deems it necessary to limit the number of letters and cards sent by each prisoner of war, the said number shall not be less than two letters and four cards monthly, exclusive of the capture cards provided for in Article 70, and conforming as closely as possible to the models annexed to the present Convention. Further limitations may be imposed only if the Protecting Power is satisfied that it would be in the interests of the prisoners of war concerned to do so owing to difficulties of translation caused by the Detaining Power's inability to find sufficient qualified linguists to carry out the necessary censorship. If limitations must be placed on the correspondence addressed to prisoners of war, they may be ordered only by the Power on which the prisoners depend, possibly at the request of the Detaining Power. Such letters and cards must be conveyed by the

/ most

most rapid method at the disposal of the Detaining Power; they may not be delayed or retained for disciplinary reasons.

Prisoners of war who have been without news for a long period, or who are unable to receive news from their next of kin or to give them news by the ordinary postal route, as well as those who are at a great distance from their homes, shall be permitted to send telegrams, the fees being charged against the prisoners of war's accounts with the Detaining Power or paid in the currency at their disposal. They shall likewise benefit by this measure in cases of urgency.

As a general rule, the correspondence or prisoners of war shall be written in their native language. The Parties to the conflict may allow correspondence in other languages.

Sacks containing prisoner of war mail must be securely sealed and labelled so as clearly to indicate their contents, and must be addressed to offices of destination.

ARTICLE 72

Prisoners of war shall be allowed to receive by post or by any other means individual parcels or collective shipments containing, in particular, foodstuffs, clothing, medical supplies and articles of a religious, educational or recreational character which may meet their needs, including books, devotional articles, scientific equipment, examination papers, musical instruments, sports outfits and materials allowing prisoners of war to pursue their studies or their cultural activities.

Such shipments shall in no way free the Detaining

/ Power

Power from the obligations imposed upon it by virtue of the present Convention.

The only limits which may be placed on these shipments shall be those proposed by the Protecting Power in the interest of the prisoners themselves, or by the International Committee of the Red Cross or any other organisation giving assistance to the prisoners, in respect of their own shipments only, on account of exceptional strain on transport or communications.

The conditions for the sending of individual parcels and collective relief shall, if necessary, be the subject of special agreements between the Powers concerned, which may in no case delay the receipt by the prisoners of relief supplies. Books may not be included in parcels of clothing and foodstuffs. Medical supplies shall, as a rule, be sent in collective parcels.

ARTICLE 73

In the absence of special agreements between the Powers concerned on the conditions for the receipt and distribution of collective relief shipments, the rules and regulations concerning collective shipments which are annexed to the present Convention shall be applied.

The special agreements referred to above shall in no case restrict the right of prisoners' representatives to take possession of collective relief shipments intended for prisoners of war, to proceed to their distribution or to dispose of them in the interest of the prisoners.

Nor shall such agreements restrict the right of representatives of the Protecting Power, the International Committee of the Red Cross or any other organisation giving

/ assistance

assistance to prisoners of war and responsible for the forwarding of collective shipments, to supervise their distribution to the recipients.

ARTICLE 74

All relief shipments for prisoners of war shall be exempt form import, customs and other dues.

Correspondence, relief shipments and authorised remittances of money addressed to prisoners of war or despatched by them through the post office, either direct or through the Information Bureaux provided for in Article 122 and the Central Prisoners or War Agency provided for in Article 123, shall be exempt from any postal dues, both in the countries of origin and destination, and in intermediate countries.

If relief shipments intended for prisoners of war cannot be sent through the post office by reason of weight or any other cause, the cost of transportation shall be borne by the Detaining Power in all the territories under its control. The other Powers party to the Convention shall bear the cost of transport in their respective territories.

In the absence of special agreements between the Parties concerned, the costs connected with transport of such shipments, other than costs covered by the above exemption, shall be charged to the senders.

The High Contracting Parties shall endeavour to reduce, so far as possible, the rates charged for telegrams sent by prisoners of war, or addressed to them.

ARTICLE 75

Should military operations prevent the Powers concerned from fulfilling their obligation to assure the transport of

/ the

the shipments referred to in Articles 70, 71, 72 and 77, the Protecting Powers concerned, the International Committee of the Red Cross or any other organisation duly approved by the Parties to the conflict may undertake to ensure the conveyance of such shipments by suitable means (railway wagons, motor vehicles, vessels or aircraft, etc.). For this Purpose, the High Contracting Parties shall endeavour to supply them with such transport and to allow its circulation, especially by granting the necessary safe-conducts.

Such transport may also be used to convey:

(a) correspondence, lists and reports exchanged between the Central Information Agency referred to in Article 123 and the National Bureaux referred to in Article 122;

(b) correspondence and reports relating to prisoners of war which the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross or any other body assisting the prisoners, exchange either with their own delegates or with the Parties to the conflict.

These provisions in no way detract from the right of any Party to the conflict to arrange other means of transport, if it should so prefer, nor preclude the granting of safe-conducts, under mutually agreed conditions, to such means of transport.

In the absence of special agreements, the costs occasioned by the use of such means of transport shall be borne proportionally by the Parties to the conflict whose nationals are benefited thereby.

ARTICLE 76

The censoring of correspondence addressed to prisoners of war or despatched by them shall be done as quickly as possible, Mail shall be censored only by the despatching State and the receiving State, and once only by each.

The examination of consignments intended for prisoners of war shall not be carried out under conditions that will expose the goods contained in them to deterioration; except in the case of written or printed matter, it shall be done in the presence of the addressee, or of a fellow-prisoner duly delegated by him. The delivery to prisoners of individual or collective consignments shall not be delayed under the pretext of difficulties of censorship.

Any prohibition of correspondence ordered by Parties to the conflict, either for military or political reasons, shall be only temporary and its duration shall be as short as possible.

ARTICLE 77

The Detaining Power shall provide all facilities for the transmission, through the Protecting Power or the Central Prisoners of War Agency provided for in Article 123, of instruments, papers or documents intended for prisoners of war or despatched by them, especially powers of attorney and wills.

In all cases they shall facilitate the preparation and execution of such documents on behalf of prisoners of war; in particular, they shall allow them to consult a lawyer and shall take what measures are necessary for the authentication of their signatures.

SECTION VI

RELATIONS BETWEEN PRISONERS OF WAR AND THE AUTHORITIES

CHAPTER I

COMPLAINTS OF PRISONERS OF WAR RESPECTING THE CONDITIONS OF CAPTIVITY

ARTICLE 78

Prisoners of war shall have the right to make known to the military authorities in whose power they are, their requests regarding the conditions of captivity to which they are subjected.

They shall also have the unrestricted right to apply to the representatives of the Protecting Powers either through their prisoners' presentative or , if they consider it necessary, direct, in order to draw their attention to any points on which they may have complaints to make regarding their conditions of captivity.

These requests and complaints shall not be limited nor considered to be a part of the correspondence quota referred to in Article 71. They must be transmitted immediately. Even if they are recognised to be unfounded, they may not give rise to any punishment.

Prisoners' representatives may send periodic reports on the situation in the camps and the needs of the prisoners of war to the representatives of the Protecting Powers.

CHAPTER II

PRISONERS OF WAR REPRESENTATIVES

/ ARTICLE 79

ARTICLE 79

In all places where there are prisoners of war, except in those where there are officers, the prisoners shall freely elect by secret ballot, every six months, and also in case of vacancies, prisoners' representatives entrusted with representing them before the military authorities, the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross and any other organisation which may assist them. These prisoners' representatives shall be eligible for re-election.

In camps for officers and persons of equivalent status or in mixed camps, the senior officer among the prisoners of war shall be recognised as the camp prisoners' representative. In camps for officers, he shall be assisted by one or more advisers chosen by the officers; in mixed camps, his assistants shall be chosen from among the prisoners of war who are not officers and shall be elected by them.

Officer prisoners of war of the same nationality shall be stationed in labour camps for prisoners of war, for the purpose of carrying out the camp administration duties for which the prisoners of war are responsible. These officers may be elected as prisoners' representatives under the first paragraph of this Article. In such a case the assistants to the prisoners' representatives shall be chosen from among those prisoners of war who are not officers.

Every representative elected must be approved by the Detaining Power before he has the right to commence his duties. Where the Detaining Power refuses to approve a prisoner of war elected by his fellow prisoners of war, it must inform the Protecting Power of the reason for such refusal.

/ In all

In all cases the prisoners' representative must have the same nationality, language and customs as the prisoners of war whom he represents. Thus, prisoners of war distributed in different sections of a camp, according to their nationality, language or customs, shall have for each section their own prisoners' representative, in accordance with the foregoing paragraphs.

ARTICLE 80

Prisoners' representatives shall further the physical, spiritual and intellectual well-being of prisoners of war.

In particular, where the prisoners decide to organise amongst themselves a system of mutual assistance, this organisation will be within the province of the prisoners' representative, in addition to the special duties entrusted to him by other provisions of the present Convention.

Prisoners' representatives shall not be held responsible, simply by reason of their duties, for any offences committed by prisoners of war.

ARTICLE 81

Prisoners' representatives shall not be required to perform any other work, if the accomplishment of their duties is thereby made more difficult.

Prisoners' representatives may appoint from amongst the prisoners such assistants as they may require. All material facilities shall be granted them, particularly a certain freedom of movement necessary for the accomplishment of their duties (inspections of labour detachments, receipts of supplies, etc.).

Prisoners' representatives shall be permitted to visit premises where prisoners of war are detained, and every

/ prisoner

prisoner of war shall have the right to consult freely his prisoners' representative.

All facilities shall likewise be accorded to the prisoners' representatives for communication by post and telegraph with the detaining authorities, the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross and their delegates, the Mixed Medical Commissions and with the bodies which give assistance to prisoners of war. Prisoners' representatives of labour detachments shall enjoy the same facilities for communication with the prisoners' representatives of the principal camp. Such communications shall not be restricted, nor considered as forming a part of the of the quota mentioned in Article 71.

Prisoners' representatives who are transferred shall be allowed a reasonable time to acquaint their successors with current affairs.

In case of dismissal, the Reasons therefor shall be communicated to the Protecting Power.

CHAPTER III

PENAL AND DISCIPLINARY SANCTIONS

I. General Provisions

ARTICLE 82

A prisoner of war shall be subject to the laws, regulations and orders in force in the armed forces of the Detaining Power; the Detaining Power shall be justified in taking judicial or disciplinary measures in respect of any offence committed by a prisoner of war against such laws, regulations or orders. However, no proceedings or punishments contrary to the provisions of this Chapter shall be allowed.

/ If any law,

If any law, regulation or order of the Detaining Power shall declare acts committed by a prisoner of war to be punishable, whereas the same acts would not be punishable if committed by a member of the forces of the Detaining Power, such acts shall entail disciplinary punshments only.

ARTICLE 83

In deciding whether proceedings in respect of an offence alleged to have been committed by a prisoner of war shall be judicial or disciplinary, the Detaining Power shall ensure that the competent authorities exercise the greatest leniency and adopt wherever possible disciplinary rather than judicial measures.

ARTICLE 84

A prisoner of war shall be tried only by a military court, unless the existing laws of the Detaining Power expressly permit the civil courts to try a member of the armed forces of the Detaining Power in respect of the particular offence alleged to have been committed by the prisoner of war.

In no circumstances whatever shall a prisoner of war be tried by a court of any kind which does not offer the essential guarantees of independence and impartiality as generally recognised, and, in particular, the procedure of which does not afford the accused the rights and means of defence provided for in Article 105.

ARTICLE 85

Prisoners of war prosecuted under the laws of the Detaining Power for acts committed prior to capture shall retain, even if convicted, the benefits of the present Convention.

/ ARTICLE 86

ARTICLE 86

No prisoner of war may be punished more than once for the same act or on the same charge.

ARTICLE 87

Prisoners of war may not be sentenced by the military authorities and courts of the Detaining Power to any penalties except those provided for in respect of members of the armed forces of the said Power who have committed the same acts.

When fixing the penalty, the courts or authorities of the Detaining Power shall take into consideration, to the widest extent possible, the fact that the accused, not being a national of the Detaining Power, is not bound to it by any duty of allegiance, and that he is in its power as the result of circumstances independent of his own will. The Said courts or authorities shall be at liberty to reduce the penalty provided for the violation of which the prisoner of war is accused, and shall therefore not be bound to apply the minimum penalty prescribed.

Collective punishment for individual acts, corporal punishments, imprisonment in premises without daylight and in general any form of torture or cruelty are forbidden.

No prisoner of war may be deprived of his rank by the Detaining Power, or prevented from wearing his badges.

ARTICLE 88

Officers, non-commissioned officers and men who are prisoners of war undergoing a disciplinary or judicial punishment, shall not be subjected to more severe treatment than that applied in respect of the same punishment to

/ members

members of the armed forces of the Detaining Power of equivalent rank.

A woman prisoner of war shall not be awarded or sentenced to a punishment more severe, or treated whilst undergoing punishment more severely, than a woman member of the armed forces of the Detaining Power dealt with for a similar offence.

In no case may a woman prisoner of war be awarded or sentenced to a punishment more severe, or treated whilst undergoing punishment more severely, than a male member of the armed forces of the Detaining Power dealt with for a similar offence.

Prisoners of war who have served disciplinary or judicial sentences may not be treated differently form other prisoners of war.

II. Disciplinary Sanctions

ARTICLE 89

The disciplinary punishments applicable to prisoners of war are the following:

(1) a fine which shall not exceed 50 per cent of the advances of pay and working pay which the prisoner of war would otherwise receive under the provisions of Articles 60 and 62 during a period of not more than thirty days;

(2) discontinuance of privileges granted over and above the treatment provided for by the present Convention;

(3) fatigue duties not exceeding two hours daily;

(4) confinement.

/ The punishments

The punishment referred to under (3) shall not be applied to officers.

In no case shall disciplinary punishments be inhuman, brutal or dangerous to the health of prisoners of war.

ARTICLE 90

The duration of any single punishment shall in no case exceed thirty days. Any period of confinement awaiting the hearing of a disciplinary offence or the award of disciplinary punishment shall be deducted from an award pronounced against a prisoner of war.

The maximum of thirty days provided above may not be exceeded, even if the prisoner of war is answerable for several acts at the same time when he is awarded punishment, whether such acts are related or not.

The period between the pronouncing of an award of disciplinary punishment and its execution shall not exceed one month.

When a prisoner of war is awarded a further disciplinary punishment, a period of at least three days shall elapse between the execution of any two of the punishments, if the duration of one of these is ten days or more.

ARTICLE 91

The escape of a prisoner of war shall be deemed to have succeeded when:

(1) he has joined the armed forces of the Power on which he depends, or those of an allied Power;

(2) he has left the territory under the control of the Detaining Power, or of an ally of the said Power;

/ (3) he

(3) he has joined a ship flying the flag of the Power on which he depends, or of an allied Power, in the territorial waters of the Detaining Power, the said ship not being under the control of the last named Power.

Prisoners of war who have made good their escape in the sense of this Article and who are recaptured, shall not be liable to any punishment in respect of their previous escape.

ARTICLE 92

A prisoner of war who attempts to escape and is recaptured before having made good his escape in the sesse of Article 91 shall be liable only to a disciplinary punishment in respect of this act, even if it is a repeated offence.

A prisoner of war who is recaptured shall be handed over without delay to the competent military authority.

Article 88, fourth paragraph notwithstanding, prisoners of war punished as a result of an unsuccessful escape may be subjected to special surveillance. Such surveillance must not affect the state of their health, must be undergone in a prisoner of war camp, and must not entail the suppression of any of the safeguards granted them by the present Convention.

ARTICLE 93

Escape or attempt to escape, even if it is a repeated offence, shall not be deemed an aggravating circumstance if the prisoner of war is subjected to trial by judicial proceedings in respect of an offence committed during his escape or attempt to escape.

/ In conformity

In conformity with the principle stated in Article 83, offences committed by prisoners of war with the sole intention of facilitating their escape and which do not entail any violence against life or limb, such as offences against public property, theft without intention of self-enrichment, the drawing up or use of false papers, the wearing of civilian clothing, shall occasion disciplinary punishment only.

Prisoners of war who aid or abet an escape or an attempt to escape shall be liable on this count to disciplinary punishment only.

ARTICLE 94

If an escaped prisoner of war is recaptured, the Power on which he depends shall be notified thereof in the manner defined in Article 122, provided notification of his escape has been made.

ARTICLE 95

A prisoner of war accused of an offence against discipline shall not be kept in confinement pending the hearing unless a member of the armed forces of the Detaining Power would be so kept if he were accused of a similar offence, or if it is essential in the interests of camp order and discipline.

Any period spent by a prisoner of war in confinement awaiting the disposal of an offence against discipline shall be reduced to an absolute minimum and shall not exceed fourteen days.

The provisions of Articles 97 and 98 of this Chapter shall apply to prisoners of war who are in confinement awaiting the disposal of offences against discipline.

/ ARTICLE 96

ARTICLE 96

Acts which constitute offences against discipline shall be inventigated immediately.

Without prejudice to the competence of courts and superior military authorities, disciplinary punishment may be ordered only by an officer having disciplinary powers in his capacity as camp commander, or by a responsible officer who replaces him or to whom he has delegated his disciplinary powers.

In no case may such powers be delegated to a prisoner of war or be exercised by a prisoner of war.

Before any disciplinary award is pronounced, the accused shall be given precise information regarding the offences of which he is accused, and given an opportunity of explaining his conduct and of defending himself. He shall be permitted, in particular, to call witnesses and to have recourse, if necessary, to the services of a qualified interpreter. The decision shall be announced to the accused prisoner of war and to the prisoners' representative.

A record of disciplinary punishments shall be maintained by the camp commander and shall be open to inspection by representatives of the Protecting Power.

ARTICLE 97

Prisoners of war shall not in any case be transferred to penitentiary establishments (prisons, penitentiaries, convict prisons, etc.) to undergo disciplinary punishment therein.

All premises in which disciplinary punishments are undergone shall conform to the sanitary requirements set

/ forth

forth in Article 25. Aprisoner of war undergoing punishment shall be enabled to keep himself in a state of cleanliness, in conformity with Article 29.

Officers and persons of equivalent status shall not be lodged in the same quarters as non-commissioned officers or men.

Women prisoners of war undergoing disciplinary punishment shall be confined in seperate quarters from male prisoners of war and shall be under the immediate supervision of women.

ARTICLE 98

A prisoner of war undergoing confinement as a disciplinary punishment, shall continue to enjoy the benefits of the provisions of this Convention except in so far as these are necessarily rendered inapplicable by the mere fact that he is confined. In no case may he be deprived of the benefits of the provisions of Articles 78 and 126.

A prisoner of war awarded disciplinary punishment may not be deprived of the prerogatives attached to his rank.

Prisoners of war awarded disciplinary punishment shall be allowed to exercise and to stay in the open air at least two hours daily.

They shall be allowed, on their request, to be present at the daily medical inspections. They shall receive the attention which their state of health requires and, if necessary, shall be removed to the camp infirmary or to a hospital.

They shall have permission to read and write, likewise to send and receive letters. Parcels and remittances of

/ money

money however, may be withheld from them until the completion of the punishment; they shall meanwhile be entrusted to the prisoners' representative, who will hand over to the infirmary the perishable goods contained in such parcels.

III. Judicial Proceedings

ARTICLE 99

No prisoner of war may be tried or sentenced for an act which is not forbidden by the law of the Detaining Power or by International Law, in force at the time the said act was committed.

No moral or physical coercion may be exerted on a prisoner of war in order to induce him to admit himself guilty of the act of which he is accused.

No prisoner of war may be convicted without having had an opportuinty to present his defence and the assistance of a qualified advocate or counsel.

ARTICLE 100

Prisoners of war and the Protecting Powers shall be informed, as soon as possible of the offences which are punishable by the death sentence under the laws of the Detaining Power.

Other offences shall not thereafter be made punishable by the death penalty without the concurrence of the Power upon which the prisoners of war depend.

The death sentence cannot be pronounced against a prisoner of war unless the attention of the court has, in accordance with Article 87, second paragraph, been particularly called to the fact that since the accused is not a

/ national

national of the Detaining Power, he is not bound to it by any duty of allegiance, and that he is in its power as the result of circumstances independent of his own will.

ARTICLE 101

If the death penalty is pronounced against a prisoner of war, the sentence shall not be executed before the expiration of a period of at least six months from the date when the Protecting Power receives, at an indicated address, the detailed communication provided for in Article 107.

ARTICLE 102

A prisoner of war can be validly sentenced only if the sentence has been pronounced by the same courts according to the same procedure as in the case of members of the armed forces of the Detaining Power, and if, furthermore, the provisions of the present Chapter have been observed.

ARTICLE 103

Judicial investigations relating to a prisoner of war shall be conducted as rapidly as circumstances permit and so that his trial shall take place as soon as possible. A prisoner of war shall not be confined while awaiting trial unless a member of the armed forces of the Detaining Power would be so confined if he were accused of a similar offence, or if it is essential to do so in the interests of national security. In no circumstances shall this confinement exceed three months.

Any period spent by a prisoner of war in confinement awaiting trial shall be deducted from any sentence of imprisonment passed upon him and taken into account in fixing any penalty.

/ The provisions

The provisions of Articles 97 and 98 of this Chapter shall apply to a prisoner of war whilst in confinement awaiting trial.

ARTICLE 104

In any case in which the Detaining Power has decided to institute judicial proceedings against a prisoner of war, it shall notify the Protecting Power as soon as possible and at least three weeks before the opening of the trial. This period of three weeks shall run as from the day on which such notification reaches the Protecting Power at the address previously indicated by the latter to the Detaining Power.

The said notification shall contain the following information:

(1) surname and first names of the prisoner of war, his rank, his army, regimental personal or serial number, his date of birth, and his profession or trade, if any;

(2) place of internment or confinement;

(3) specification of the charge or charges on which the prisoner of war is to be arraigned, giving the legal provisions applicable;

(4) designation of the court which will try the case, likewise the date and place fixed for the opening of the trial.

The same communication shall be made by the Detaining Power to the prisoner' representative.

If no evidence is submitted, at the opening of a trial, that notification referred to above was received by the Protecting Power, by the prisoner of war and by the prisoners'

/ representative

representative concerned, at least three weeks before the opening of the trial, then the latter cannot take place and must be adjourned.

ARTICLE 105

The prisoner of war shall be entitled to assistance by one of his prisoner comrades, to defence by a qualified advocate or counsel of his own choice, to the calling of witnesses and, if he deems necessary, to the services of a competent intepreter. He shall be advised of these rights by the Detaining Power in due time before the trial.

Failing a choice by the prisoner of war, the Portecting Power shall find him an advocate or counsel, and shall have at least one week at its disposal for the purpose. The Detaining Power shall deliver to the said Power, on request, a list of persons qualified to present the defence. Failing a choice of an advocate or counsel by the prisoner of war or the Protecting Power, the Detaining Power shall appoint a competent advocate or counsel to conduct the defence.

The advocate or counsel conducting the defence on behalf of the prisoner of war shall have at his disposal a period of two weeks at least before the opening of the trial, as well as the necessary facilities to prepare the defence of the accused. He may, in particular, freely visit the accused and interview him in private. He may also confer with any witnesses for the defence, including prisoners of war. He shall have the benefit of these facilities until the term of appeal or petition has expired.

Particulars of the charge or charges on which the prisoner of war is to be arraigned, as well as the documents

which are generally communicated to the accused by virtue of the laws in force in the armed forces of the Detaining Power, shall be communicated to the accused prisoner of war in a language which he understands, and in good time before the opening of the trial. The same communication in the same circumstances shall be made to the advocate or counsel conducting the defence on behalf of the prisoner of war.

The representatives of the Protecting Power shall be entitled to attend the trial of the case, unless, exceptionally, this is held in camera in the interest of State security. In such a case the Detaining Power shall advise the Protecting Power accordingly.

ARTICLE 106

Every prisoner of war shall have, in the same manner as the members of the armed forces of the Detaining Power, the right of appeal or petition from any sentence pronounced upon him, with a view to the quashing or revising of the sentence or the reopening of the trial. He shall be fully informed of his right to appeal or petition and of the time limit within which he may do so.

ARTICLE 107

Any judgment and sentence pronounced upon a prisoner of war shall be immediately reported to the Protecting Power in the form of a summary communication, which shall also indicate whether he has the right of appeal with a view to the quashing of the sentence or the re-opening of the trial. This communication shall likewise be sent to the prisoners' representative concerned. It shall also be sent to the accused prisoner of war in a language he understands if the sentence was not pronounced in his presence. The Detaining Power

/shall

shall also immediately communicate to the Protecting Power the decision of the prisoner of war to use or to waive this right of appeal.

Furthermore, if a prisoner of war is finally convicted or if a sentence pronounced against a prisoner of war in the first instance is a death sentence, the Detaining Power shall as soon as possible address to the Protecting Power a detailed communication containing :

(1) the precise wording of the finding and sentence;

(2) a summarized report of any preliminary investigation and of the trial, emphasising in particular the elements of the prosecution and the defence;

(3) notification, where applicable, of the establishment where the sentence will be served.

The communications provided for in the foregoing sub-paragrphs shall be sent to the Protecting Power at the address previously made known to the Detaining Power.

ARTICLE 108

Sentences pronounced against prisoners of war after a conviction has become duly enforceable, shall be served in the same establishments and under the same conditions as in the case of members of the armed forces of the Detaining Power. These conditions shall in all cases conform to the requirements of health and humanity.

A woman prisoner of war against whom such a sentence has been pronounced shall be confined in separate quarters and shall be under the supervision of women.

In any case, prisoners of war sentenced to a penalty depriving them of their liberty shall retain the benefit of

/the provisions

the provisions of Articles 78 and 126 of the present Convention. Furthermore, they shall be entitled to receive and despatch correspondence, to receive at least one relief parcel monthly, to take regular exercise in the open air, to have the medical care required by their state of health, and the spiritual assistance they may desire. Penalties to which they may be subjected shall be in accordance with the provisions of Article 87, third paragraph.

PART IV

TERMINATION OF CAPTIVITY

SECTION I

DIRECT REPATRIATION AND ACCOMMODATION IN NEUTRAL COUNTRIES

ARTICLE 109

Subject to the provisions of the third paragraph of this Article, Parties to the conflict are bound to send back to their own country, regardless number or rank, seriously wounded and seriously sick prisoners of war, after having cared for them until they are fit to travel, in accordance with the first paragraph of the following Article.

Throughout the duration of hostilities, Parties to the conflict shall endeavour, with the cooperation of the neutral Powers concerned, to make arrangements for the accommodation in neutral countries of the sick and wounded prisoners of war referred to in the second paragraph of the following Article. They may, in addition, conclude agreements with a view to the direct repatriation or internment in a neutral country of able-bodied prisoners of war who have undergone a long period of captivity.

/ No sick

No sick or injured prisoner of war who is eligible for repatriation under the first paragraph of this Article, may be repatriated against his will during hostilities.

ARTICLE 110

The following shall be repatriated direct:

(1) Incurably wounded and sick whose mental or physical fitness seems to have been gravely diminished.

(2) Wounded and sick who, according to medical opinion, are not likely to recover within one year, whose condition requires treatment and whose mental or physical fitness seems to have been gravely diminished.

(3) Wounded and sick who have recovered, but whose mental or physical fitness seems to have been gravely and permanently diminished.

The following may be accommodated in a neutral country:

(1) Wounded and sick whose recovery may be expected within one year of the date of the wound or the beginning of the illness, if treatment in a neutral country might increase the prospects of a more certain and speedy recovery.

(2) Prisoners of war whose mental or physical health, according to medical opinion, is seriously threatened by continued captivity, but whose accommodation in a neutral country might remove such a threat.

The conditions which prisoners of war accommodated in a neutral country must fulfil in order to permit their repatriation shall be fixed, as shall likewise their status, by agreement between the Powers concerned. In general, prisoners of war who have been accommodated in a neutral country, and who belong to the following categories, should be repatriated:

/(1)

(1) Those whose state of health has deteriorated so as to fulfil the conditions laid down for direct repatriation;

(2) Those whose mental or physical powers remain, even after treatment, considerably impaired.

If no special agreements are concluded between the Parties to the conflict concerned to determine the cases of disablement or sickness entailing direct repatriation or accommodation in a neutral country, such cases shall be settled in accordance with the principles laid down in the Model Agreement concerning direct repatreation and accommodation in neutral countries of wounded and sick prisoners of war and in the Regulations concerning Mixed Medical Commissions annexed to the present Convention.

ARTICLE 111

The Detaining Power, the Power on which the prisoners of war depend, and a neutral Power agreed upon by these two Powers, shall endeavour to conclude agreements which will enable prisoners of war to be interned in the territory of the said neutral Power until the close of hostilities.

ARTICLE 112

Upon the outbreak of hostilities, Mixed Medical Commissions shall be appointed to examine sick and wounded prisoners of war, and to make all appropriate decisions regarding them. The appointment, duties and functioning of these Commissions shall be in conformity with the provisions of the Regulations annexed to the present Convention.

However, prisoners of war who, in the opinion of the medical authorities of the Detaining Power, are manifestly

/ seriously

seriously injured or seriously sick, may be repatriated without having to be examined by a Mixed Medical Commission.

ARTICLE 113

Besides those who are designated by the medical authorities of the Detaining Power, wounded or sick prisoners of war belonging to the categories listed below shall be entitled to present themselves for examination by the Mixed Medical Commissions provided for in the foregoing Article:

(1) wounded and sick proposed by a physician or surgeon who is of the same nationality, or a national of a Party to the conflict allied with the Power on which the said prisoners depend, and who exercises his functions in the camp;

(2) wounded and sick proposed by their prisoners' representative;

(3) wounded and sick proposed by the Power on which they depend, or by an organisation duly recognised by the siad Power and giving assistance to the prisoners.

Prisoners of war who do not belong to one of the three foregoing categories may nevertheless present themselves for examination by Mixed Medical Commissions, but shall be examined only after those belonging to the said categories.

The physician or surgeon of the same nationality as the prisoners who present themselves for examination by the Mixed Medical Commission, likewise the prisoners' representative of the said prisoners, shall have permission to be present at the examination.

/ ARTICLE 114

ARTICLE 114

Prisoners of war who meet with accidents shall, unless the injury is self-inflicted, have the benefit of the provisions of this Convention as regards repatriation or accommodation in a neutral country.

ARTICLE 115

No prisoner of war on whom a disciplinary punishment has been imposed and who is eligible for repatriation or for accommodation in a neutral country, may be kept back on the plea that he has not undergone his punishment.

Prisoners of war detained in connection with a judicial prosecution or conviction and who are designated for repatriation or accommodation in a neutral country, may benefit by such measures before the end of the proceedings or the completion of the punishment, if the Detaining Power consents.

Parties to the conflict shall communicate to each other the names of those who will be detained until the end of the proceedings or the completion of the punishment.

ARTICLE 116

The costs of repatriating prisoners of war or of transporting them to a neutral country shall be borne, from the frontiers of the Detaining Power, by the Power on which the said prisoners depend.

ARTICLE 117

No repatriated person may be employed on active military service.

SECTION II

RELEASE AND REPATRIATION OF PRISONERS OF WAR AT THE CLOSE OF HOSTILITIES

ARTICLE 118

Prisoners of war shall be released and repatriated without delay after the cessation of active hostilities.

In the absence of stipulations to the above effect in any agreement concluded between the Parties to the conflict with a view to the cessation of hostilities, or failing any such agreement, each of the Detaining Powers shall itself establish and execute without delay a plan or repatriation in conformity with the principle laid down in the foregoing paragraph.

In either case, the measures adopted shall be brought to the knowledge of the prisoners of war.

The costs of repatriation of prisoners of war shall in all cases be equitably apportioned between the Detaining Power and the Power on which the prisoners depend. This apportionment shall be carried out on the following basis:

(a) If the two Powers are contiguous, the Power on which the prisoners of war depend shall bear the costs of repatriation from the frontiers of the Detaining Power.

(b) If the two Powers are not contiguous, the Detaining Power shall bear the costs of transport of prisoners of war over its own territory as far as its frontier or its port of embarkation nearest to the territory of the Power on which the prisoners of war depend. The parties concerned shall agree between themselves

/ as to

as to the equitable apportionment of the remaining costs of the repatriation. The conclusion of this agreement shall in no circumstances justify and delay in the repatriation of the prisoners of war.

ARTICLE 119

Repatriation shall be effected in conditions similar to those laid down in Articles 46 to 48 inclusive of the present Convention for the transfer of prisoners of war, having regard to the provisions of Article 118 and to those of the following paragraphs.

On repatriation, any articles of value impounded from prisoners of war under Article 18, and any foreign currency which has not been converted into the currency of the Detaining Power, shall be restored to them. Articles of value and foreign currency which, for any reason whatever, are not restored to prisoners of war on repatriation, shall be despatched to the Information Bureau set up under Article 122.

Prisoners of war shall be allowed to take with them their personal effects, and any correspondence and parcels which have arrived for them. The weight of such baggage may be limited, if the conditions of repatriation so require, to what each prisoner can reasonably carry. Each prisoner shall in all cases be authorised to carry at least twenty-five kilograms.

The other personal effects of the repatriated prisoner shall be left in the charge of the Detaining Power which shall have them forwarded to him as soon as it has concluded an agreement to this effect, regulating the conditions of transport and the payment of the costs involved, with the Power on which the prisoner depends.

/ Prisoners

Prisoners of war against whom criminal proceedings for an indictable offence are pending may be detained until the end of such proceedings, and, if necessary, until the completion of the punishment. The same shall apply to prisoners of war already convicted for an indictable offence.

Parties to the conflict shall communicate to each other the names of any prisoners of war who are detained until the end of proceedings or until punishment has been completed

By agreement between the Parties to the conflict, commissions shall be established for the purpose of searching for dispersed prisoners of war and of assuring their repatriation with the least possible delay.

SECTION III

DEATH OF PRISONERS OF WAR

ARTICLE 120

Wills of prisoners of war shall be drawn up so as to satisfy the conditions of validity required by the legislation of their country of origin, which will take steps to inform the Detaining Power of its requirements in this respect. At the request of the prisoner of war and, in all cases, after death, the will shall be transmitted without delay to the Protecting Power; a certified copy shall be sent to the Central Agency.

Death certificates, in the form annexed to the present Convention, or lists certified by a responsible officer, of all persons who die as prisoners of war shall be forwarded as rapidly as possible to the Prisoner of War Information Bureau established in accordance with Article 122. The death certificates or certified lists shall show particulars

/ of identity

of identity as set out in the third paragraph of Article 17, and also the date and place of death, the cause of death, the date and place of burial and all particulars necessary to identify the graves.

The burial or cremation of a prisoner of war shall be preceded by a medical examination of the body with a view to confirming death and enabling a report to be made and, where necessary, establishing identity.

The detaining authorities shall ensure that prisoners of war who have died in captivity, are honourably buried, if possible according to the rites of the religion to which they belonged, and that their graves are respected, suitably maintained and marked so as to be found at any time. Wherever possible, deceased prisoners of war who depended on the same Power shall be interred in the same place.

Deceased prisoners of war shall be buried in individual graves, unless unavoidable circumstances require the use of collective graves. Bodies may be cremated only for imperative reasons of hygiene, on account of the religion of the deceased or in accordance with his express wish to this effect. In case of cremation, the fact shall be stated and the reasons given in the death certificate of the deceased.

In order that graves may always be found, all particulars of burials and graves shall be recorded with a Graves Registration Service established by the Detaining Power. Lists of graves and particulars of the prisoners of war interred in cemeteries and elsewhere shall be tansmitted to the Power on which such prisoners of war depended. Responsibility for the care of these graves and for records of any subsequent moves of the bodies shall rest on the Power

/ controlling

controlling the territory, if a Party to the present Convention. These provisions shall also apply to the ashes which shall be kept by the Graves Registration Service until proper disposal thereof in accordance with the wishes of the home country.

ARTICLE 121

Every death or serious injury of a prisoner of war caused or suspected to have been caused by a sentry, another prisoner of war, or any other person, as well as any death the cause of which is unknown, shall be immediately followed by an official enquiry by the Detaining Power.

A communication on this subject shall be sent immediately to the Protecting Power. Statements shall be taken from witnesses, especially from those who are prisoners of war and a report including such statements shall be forwarded to the Protecting Power.

If the enquiry indicates the guilt of one or more persons, the Detaining Power shall take all measures for the prosecution of the person or persons responsible.

PART V

INFORMATION BUREAUX AND RELIEF SOCIETIES
FOR PRISONERS OF WAR

ARTICLE 122

Upon the outbreak of a conflict and in all cases of occupation, each of the Parties to the conflict shall institute an official Information Bureau for prisoners of war who are in its power. Neutral or non-belligerent Powers who may have received within their territory persons belonging to

/ one of

one of the categories referred to in Article 4, shall take the same action with respect to such persons. The Power concerned shall ensure that the Prisoners of war Information Bureau is provided with the necessary accommodation, equipment and staff to ensure its efficient working. It shall be at liberty to employ prisoners of war in such a Bureau under the conditions laid down in the Section of the present Convention dealing with work by prisoners of war.

Within the shortest possible period, each of the Parties to the conflict shall give its Bureau the information referred to in the fourth, fifth and sixth paragraphs of this Article regarding any enemy person belonging to one of the categories referred to in Article 4, who has fallen into its power. Neutral or non-belligerent Powers shall take the same action with regard to persons belonging to such categories whom they have received within their territory.

The Bureau shall immediately forward such information by the most rapid means to the Powers concerned through the intermediary of the Protecting Powers, and likewise of the Central Agency provided for in Article 123.

This information shall make it possible quickly to advise the next of kin concerned. Subject to the provisions of Article 17, the information shall include, in so far as available to the Information Bureau, in respect of each prisoner of war, his surname, first names, rank, army, regimental, personal or serial number, place and full date of birth, indication of the Power on which he depends, first name of the father and maiden name of the mother, name and address of the person to be informed and the address to which correspondence for the prisoner may be sent.

/ The

The Information Bureau shall receive from the various departments concerned information regarding transfers, releases, repatriations, escapes, admissions to hospital, and deaths, and shall transmit such information in the manner described in the third paragraph above.

Likewise, information regarding the state of health of prisoners of war who are seriously ill or seriously wounded shall be supplied regularly, every week if possible.

The Information Bureau shall also be responsible for replying to all enquiries sent to it concerning prisoners of war, including those who have died in captivity; it will make any enquiries necessary to obtain the information which is asked for if this is not in its possession.

All written communications made by the Bureau shall be authenticated by a signature or a seal.

The Information Bureau shall furthermore be charged with collecting all personal valuables, including sums in currencies other than that of the Detaining Power and documents of importance to the next of kin, left by prisoners of war who have been repatriated or released, or who have escaped or died, and shall forward the said valuables to the Powers concerned. Such articles shall be sent by the Bureau in sealed packets which shall be accompanied by statements giving clear and full particulars of the identity of the person to whom the articles belonged, and by a complete list of the contents of the parcel. Other personal effects of such prisoners of war shall be transmitted under arrangements agreed upon between the Parties to the conflict concerned.

ARTICLE 123

A Central Prisoners of War Information Agency shall be created in a neutral country. The International Committee of the Red Cross shall, if it deems necessary, proposed to the Powers concerned the organisation of such an Agency.

The function of the Agency shall be to collect all information it may obtain through official or private channels respecting prisoners of war, and to transmit it as rapidly as possible to the country of origin of the prisoners of war or to the Power on which they depend. It shall receive from the Parties to the conflict all facilities for effecting such transmissions.

The High Contracting Parties, and in particular those whose nationals benefit by the services of the Central Agency, are requested to give the said Agency the financial aid it may require.

The foregoing provisions shall in no way be interpreted as restricting the humanitarian activities of the International Committee of the Red Cross, or of the relief Societies provided for in Article 125.

ARTICLE 124

The national Information Bureaux and the Central Information Agency shall enjoy free postage for mail, likewise all the exemptions provided for in Article 74, and further, so far as possible, exemption from telegraphic charges or, at least, greatly reduced rates.

ARTICLE 125

Subject to the measures which the Detaining Powers may consider essential to ensure their security or to meet any other reasonable need, the representatives of religious

/ organisations,

organisations, relief societies, or any other organisation assisting prisoners of war, shall receive from the said Powers, for themselves and their duly accredited agents, all necessary facilities for visiting the prisoners, distributing relief supplies and material, from any source, intended for religious, educational or recreative purposes, and for assisting them in organising their leisure time within the camps. Such societies or organisations may be constituted in the territory of the Detaining Power or in any other country or they may have an international character.

The Detaining Power may limit the number of societies and organisations whose delegates are allowed to carry out their activities in its territory and under its supervision, on condition, however, that such limitation shall not hinder the effective operation of adequate relief to all prisoners of war.

The special position of the International Committee of the Red Cross in this field shall be recognised and respected at all times.

As soon as relief supplies or material intended for the above-mentioned purposes are handed over to prisoners of war, or very shortly afterwards, receipts for each consignment, signed by the prisoners' representative, shall be forwarded to the relief society or organisation making the shipment. At the same time, receipts for these consignments shall be supplied by the administrative authorities responsible for guarding the prisoners.

PART VI

EXECUTION OF THE CONVENTION

SECTION I

GENERAL PROVISIONS

ARTICLE 126

Representatives or delegates of the Protecting Powers shall have permission to go to all places where prisoners of war may be, particularly to palces of internment, imprisonment and labour, and shall have access to all premises occupied by prisoners of war; they shall also be allowed to go to the places of departure, passage and arrival of prisoners who are being transferred. They shall be able to interview the prisoner, and in particular the prisoners' representatives, without witnesses, either personally or through an interpreter.

Representatives and delegates of the Protecting Powers shall have full liberty to select the places they wish to visit. The duration and frequency of these visits shall not be restricted. Visits may not be prohibited except for reasons of imperative military necessity, and then only as an exceptional and temporary measure.

The Detaining Power and the Power on which the said prisoners of war depend may agree, if necessary, that compatriots of these prisoners of war be permitted to participate in the visits.

The delegates of the International Committee of the Red Cross shall enjoy the same prerogatives. The appointment of such delegates shall be submitted to the approval of the Power detaining the prisoners of war to be visited.

/ ARTICLE 127

ARTICLE 127

The High Contracting Parties undertake, in time of peace as in time of war, to disseminate the text of the present Convention as widely as possible in their respective countries, and, in particular, to include the study thereof in their programmes of military and, if possible, civil instruction, so that the principles thereof may become known to all their armed forces and to the entire population.

Any military or other authorities, who in time of war assume responsibilities in respect of prisoners of war, must possess the /text of the Convention and be specially instructed as to its provisions.

ARTICLE 128

The High Contracting Parties shall communicate to one another through the Swiss Federal Council and, during hostilities, through the Protecting Powers, the official translations of the present Convention, as well as the laws and regulations which they may adopt to ensure the application thereof.

ARTICLE 129

The High Contracting Parties undertake to enact any legislation necessary to provide effective penal sanctions for persons committing, or ordering to be committed, any of the grave breaches of the present Convention defined in the following Article.

Each High Contracting Party shall be under the obligation to search for persons alleged to have committed, or to have ordered to be committed, such grave breaches, and shall bring such persons, regardless of their nationality, before its own courts. It may also, if it prefers, and in accordance

/ with

with the provisions of its own legislation, hand such persons over for trial to another High Contracting Party concerned, provided such High Contracting Party has made out a prima facie case.

Each High Contracting Party shall take measures necessary for the suppression of all acts contrary to the provisions of the present Convention other than the grave breaches defined in the following Article.

In all circumstances, the accused persons shall benefit by safeguards of proper trial and defence, which shall not be less favourable than those provided by Article 105 and those following of the present Convention.

ARTICLE 130

Grave breaches to which the preceding article relates shall be those involving any of the following acts, if committed against persons or property protected by the Convention: wilful killing, torture or inhuman treatment, including biological experiments, wilfully causing great suffering or serious injury to body or health, compelling a prisoner of war to serve in the forces of the hostile Power, or wilfully depriving a prisoner of war of the rights of fair and regular trial prescribed in this Convention.

ARTICLE 131

No High Contracting Party shall be allowed to absolve itself or any other High Contracting Party of any liability incurred by itself or by another High Contracting Party in respect of breaches referred to in the preceding Article.

/ ARTICLE 132

ARTICLE 132

At the request of a Party to the conflict, an enquiry shall be instituted, in a manner to be decided between the interested Parties, concerning any alleged violation of the Convention.

If Agreement has not been reached concerning the procedure for the enquiry, the Parties should agree on the choice of an umpire who will decide upon the procedure to be followed.

Once the violation has been established, the Parties to the conflict shall put an end to it and shall repress it within the briefest possible delay.

SECTION II

FINAL PROVISIONS

ARTICLE 133

The present Convention is established in English and in French. Both texts are equally authentic.

The Swiss Federal Council shall arrange for official translations of the Convention to be made in the Russian and Spanish languages.

ARTICLE 134

The present Convention replaces the Convention of July 27, 1929, in relations between the High Contracting Parties.

ARTICLE 135

In the relations between the Powers which are bound by the Hague Convention relative to the Laws and Customs of War on Land, whether that of July 29, 1899, or that of October 18, 1907, and which are parties to the present Convention, this last Convention shall be complementary to Chapter II of the Regulations annexed to the above-mentioned Conventions of the Hague.

/ ARTICLE 136

ARTICLE 136

The present Convention, which bears the date of this day, is open to signature until February 12, 1950, in the name of the Powers represented at the Conference which opened at Geneva on April 21, 1949; furthermore, by Powers not represented at that Conference, but which are parties to the Convention of July 27, 1929.

ARTICLE 137

The present Convention shall be ratified as soon as possible and the ratifications shall be deposited at Berne.

A record shall be drawn up of the deposit of each instrument of ratification and certified copies of this record shall be transmitted by the Swiss Federal Council to all the Powers in whose name the Convention has been signed, or whose accession has been notified.

ARTICLE 138

The present Convention shall come into force six months after not less than two instruments of ratification have been deposited.

Thereafter, it shall come into force for each High Contracting Party six months after the deposit of the instrument of ratification.

ARTICLE 139

From the date of its coming into force, it shall be open to any Power in whose name the present Convention has not been signed, to accede to this Convention.

ARTICLE 140

Accessions shall be notified in writing to the Swiss Federal Council, and shall take effect six months after the

/ date

date on which they are received.

The Swiss Federal Council shall communicate the accessions to all the Powers in whose name the Convention has been signed, or whose accession has been notified.

ARTICLE 141

The situations provided for in Articles 2 and 3 shall give immediate effect to ratifications deposited and accessions notified by the Parties to the conflict before or after the beginning of hostilities or occupation. The Swiss Federal Council shall communicate by the quickest method any ratifications or accessions received from Parties to the conflict.

ARTICLE 142

Each of the High Contracting Parties shall be at liberty to denounce the present Convention.

The denunciation shall be notified in writing to the Swiss Federal Council, which shall transmit it to the Governments of all the High Contracting Parties.

The denunciation shall take effect one year after the notification thereof has been made to the Swiss Federal Council. However, a denunciation of which notification has been made at a time when the denouncing Power is involved in a conflict shall not take effect until peace has been concluded, and until after operations connected with release and repatriation of the persons protected by the present Convention have been terminated.

The denunciation shall have effect only in respect of the denouncing Power. It shall in no way impair the obligations which the Parties to the conflict shall remain bound

/ to fulfil

to fulfil by virtue of the principles of the law of nations, as they result from the usages established among civilised peoples, from the laws of humanity and the dictates of the public conscience.

ARTICLE 143

The Swiss Federal Council shall register the present Convention with the Secretariat of the United Nations. The Swiss Federal Council shall also inform the Secretariat of the United Nations of all ratifications, accessions and denunciations received by it with respect to the present Convention.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, having deposited their respective full powers, have signed the present Convention.

DONE at Geneva this twelfth day of August 1949, in the English and French languages. The original shall be deposited in the archives of the Swiss Conferderation. The Swiss Federal Council shall transmit certified copies thereof to each of the signatory and acceding States.

ANNEX I

MODEL AGREEMENT CONCERNING
DIRECT REPATRIATION AND ACCOMMODATION IN
NEUTRAL COUNTRIES OF WOUNDED
AND SICK PRISONERS OF WAR

(see Article 110)

I. -- PRINCIPLES FOR DIRECT REPATRIATION
AND ACCOMMODATION IN NEUTRAL COUNTRIES

A. DIRECT REPATRIATION

The following shall be repatriated direct:

(1) All prisoners of war suffering from the following disabilities as the result of trauma: loss of a limb, paralysis, articular or other disabilities, when disability is at least the loss of a hand or a foot, or the equivalent of the loss of a hand or a foot.

Without prejudice to a more generous interpretation, the following shall be considered as equivalent to the loss of a hand or a foot:

(a) loss of a hand or of all the fingers, or of the thumb and forefinger of one hand; loss of a foot, or of all the toes and metatarsals of one foot;

(b) ankylosis, loss of osseous tissue, cicatricial contracture preventing the functioning of one of the large articulations or of all the digital joints of one hand;

(c) pseudarthrosis of the long bones;

(d) deformities due to fracture or other injury which seriously interfere with function and weight-bearing power.

(2) All wounded prisoners of war whose condition has become chronic, to the extent that prognosis appears to exclude recovery - in spite of treatment - within one year from

/ the date

the date of the injury, as, for example, in case of:

(a) projectile in the heart, even if the Mixed Medical Commission should fail, at the time of their examination, to detect any serious disorders;

(b) metallic splinter in the brain or the lungs, even if the Mixed Medical Commission cannot, at the time of examination, detect any local or general reaction;

(c) osteomyelitis, when recovery cannot be foreseen in the course of the year following the injury, and which seems likely to result in ankylosis of a joint, or other impairments equivalent to the loss of a hand or a foot;

(d) perforating and suppurating injury to the large joints;

(e) injury to the skull, with loss or shifting of bony tissue;

(f) injury or burning of the face with loss of tissue and functional lesions;

(g) injury to the apinal cord;

(h) lesion of the peripheral nerves, the sequelae of which are equivalent to the loss of a hand or foot, and the cure of which requires more than a year from the date of injury, for example; injury to the brachial or lumbosacral plexus, median or sciatic nerves, likewise combined injury to the radial and cubital nerves or to the lateral popliteal nerve (N. peroneous communis) and medial popliteal nerve (N. tabialis); etc. The separate injury of the radial (musculo-spiral), cubital, lateral or medial popliteal nerves shall not, however, warrant repatriation except in case of contractures or of serious neurotrophic disturbance;

/ (i)

(i) injury to the urinary system, with incapacitating results.

(3) All sick prisoners of war whose condition has become chronic to the extent that prognosis seems to exclude recovery - in spite of treatment - within one year from the inception of the disease, as, for example, in case of:

(a) progressive tuberculosis of any organ which, according to medical prognosis, cannot be cured or at least considerably improved by treatment in a neutral country;

(b) exudate pleurisy;

(c) serious diseases of the respiratory organs of non-tubercular etiology, presumed incurable, for example: serious pulmonary emphysema, with or without bronchitis; chronic asthma[@]; chronic bronchitis[@] lasting more than one year in captivity; bronchiectasis[@]; etc.

(d) serious chronic affections of the circulatory system, for example: valvular lesions and myocarditis[@], which have shown signs of circulatory failure during captivity, even though the Mixed Medical Commission cannot detect any such signs at the time of examination; affections of the pericardium and the vessels (Buerger's disease, aneurisms of the large vessels); etc.

[@] The decision of the Mixed Medical Commission shall be based to a great extent on the records kept by camp physicians and surgeons of the same nationality as the prisoners of war, or on an examination by medical specialists of the Detaining Power.

(e) serious chronic affections of the digestive organs, for example: gastric or duodenal ulcer; sequelae of gastric operations performed in captivity; chronic gastritis, enteritis or colitis, having lasted more than one year and seriously affecting the general condition; cirrhosis of the liver; chronic cholecystopathy[@]; etc.

(f) serious chronic affections of the genito-urinary organs, for example: chronic diseases of the kidney with consequent disorders; nephrectomy because of a tubercular kidney; chronic pyelitis or chronic cystitis; hydronephrosis or pyonephrosis; chronic grave gynaecological conditions; normal pregnancy and obstetrical disorder, where it is impossible to accommodate in a neutral country; etc.

(g) serious chronic diseases of the central and peripheral nervous system, for example: all obvious psychoses and psychoneuroses, such as serious hysteria, serious captivity psychoneurosis, etc., duly verified by a specialist[@]; any epilepsy duly verified by the camp physician[@]; cerebral arteriosclerosis; chronic neuritis lasting more than one year; etc.

(h) serious chronic diseases of the neuro-vegetative system, with considerable diminution of mental or physical fitness, noticeable loss of weight and general astenia;

[@] The decision of the Mixed Medical Commission shall be based to a great extent on the records kept by camp physicians and surgeons of the same nationality as the prisoners of war, or on an examination by medical specialists of the Detaining Power.

(i) blindness of both eyes, or of one eye when the vision of the other is less than 1 in spite of the use of corrective glasses; diminution of visual acuity in cases where it is impossible to restore it by correction to an acuity of 1/2 in at least one eye[@]; other grave ocular affections, for example: glaucoma, iritis, choroiditis; trachoma, etc.

(k) auditive disorders, such as total unilateral deafness, if the other ear does not discern the ordinary spoken word at a distance of one metre[@]; etc.

(l) serious affections of metabolism, for example: diabetes mellitus requiring insulin treatment; etc.

(m) serious disorders of the endocrine glands, for example: thyrotoxicosis; hypothyrosis; Addison's disease; Simmond's cachexia; tetany; etc.

(n) grave and chronic disorders of the blood-forming organs;

(o) serious cases of chronic intoxication, for example: lead poisoning, mercury poisoning, morphinism, cocainism, alcoholism; gas or radiation poisoning; etc.

(p) chronic affections of locomotion, with obvious functional disorders, for example: arthritis deformans; primary and secondary progressive chronic polyarthritis; rheumatism with serious clinical symptoms; etc.

[@] The decision of the Mixed Medical Commission shall be based to a great extent on the records kept by camp physicians and surgeons of the same nationality as the prisoners ofwar, or on an examination by medical specialists of the Detaining Power.

(q) serious chronic skin diseases, not amenable to treatment;

(r) any malignant growth;

(s) serious chronic infectious diseases, persisting for one year after their inception, for example: malaria with decided organic impairment, amoebic or bacillary dysentery with grave disorder; tertiary visceral syphilis resistant to treatment; leprosy; etc.

(t) serious avitaminosis or serious inanition.

B. ACCOMMODATION IN NEUTRAL COUNTRIES

The following shall be eligible for accommodation in a neutral country:

(1) all wounded prisoners of war who are not likely to recover in captivity, but who might be cured or whose condition might be considerably improved by accommodation in a neutral country;

(2) prisoners of war suffering from any form of tuberculosis, of whatever organ, and whose treatment in a neutral country would be likely to lead to recovery of at least to considerable improvement, with the exception of primary tuberculosis cured before captivity;

(3) prisoners of war suffering from affections requiring treatment of the respiratory, circulatory, digestive, nervous, sensory, genito-urinary, cutaneous, locomotive organs, etc., if such treatment would clearly have better results in a neutral country than in captivity;

(4) prisoners of war who have undergone a nephrectomy in captivity for a non-tubercular renal affection; cases of osteomyelitis, on the way to recovery or latent; diabetes mellitus not requiring insulin treatment; etc.

/ (5)

(5) prisoners of war suffering from war or captivity neuroses.

Cases of captivity neurosis which are not cured after three months of accommodation in a neutral country, or which after that length of time are not clearly on the way to complete cure, shall be repatriated;

(6) all prisoners of war suffering from chronic intoxication (gases, metals, alkaloids, etc.), for whom the prospects of cure in a neutral country are especially favourable;

(7) all women prisoners of war who are pregnant or mothers with infants and small children.

The following cases shall not be eligible for accommodation in a neutral country:

(1) all duly verified chronic psychoses;

(2) all organic or functional nervous affections considered to be incurable;

(3) all contagious diseases during the period in which they are transmissible, with the exception of tuberculosis.

II. - GENERAL OBSERVATIONS

(1) The conditions given shall, in a general way, be interpreted and applied in as broad a spirit as possible.

Neuropathic and psychopathic conditions caused by war or captivity, as well as cases of tuberculosis in all stages, shall be above all benefit by such liberal interpretation. Prisoners of war who have sustained several wounds, none of which, considered by itself, justifies repatriation, shall be examined in the same spirit, with due regard for the psychic traumatism due to the number of their wounds.

/ (2)

(2) All unquestionalbe cases giving the right to direct repatriation (amputation, total blindness or deafness, open pulmonary tuberculosis, mental disorder, malignant growth, etc.) shall be examined and repatriated as soon as possible by the camp physicians or by military medical commissions appointed by the Detaining Power.

(3) Injuries and diseases which existed before the war and which have not become worse, as well as war injuries which have not prevented subsequent military service, shall not entitle to direct repatriation.

(4) The provisions of this Annex shall be interpreted and applied in a similar manner in all countries party to the conflict. The Powers and authorities concerned shall grant to Mixed Medical Commissions all the facilities necessary for the accomplishment of their task.

(5) The examples quoted under (1) above represent only typical cases. Cases which do not correspond exactly to these provisions shall be judged in the spirit of the provisions of Article 110 of the present Convention, and of the principles embodied in the present Agreement.

ANNEX II

REGULATIONS CONCERNING
MIXED MEDICAL COMMISSIONS

(see Article 112)

ARTICLE 1

The Mixed Medical Commissions provided for in Article 112 of the Convention shall be composed of three members, two of whom shall belong to a neutral country, the third being appointed by the Detaining Power. One of the neutral members shall take the chair.

ARTICLE 2

The two neutral members shall be appointed by the International Committee of the Red Cross, acting in agreement with the Protecting Power, at the request of the Detaining Power. They may be domiciled either in their country of origin, in any other neutral country, or in the territory of the Detaining Power.

ARTICLE 3

The neutral members shall be approved by the Parties to the conflict concerned, who shall notify their approval to the International Committee of the Red Cross and to the Protecting Power. Upon such notification, the neutral members shall be considered as effectively appointed.

ARTICLE 4

Deputy members shall also be appointed in sufficient number to replace the regular members in case of need. They shall be appointed at the same time as the regular members, or at least, as soon as possible.

/ ARTICLE 5

ARTICLE 5

If for any reason the International Committee of the Red Cross cannot arrange for the appointment of the neutral members, this shall be done by the Power protecting the interests of the prisoners of war to be examined.

ARTICLE 6

So far as possible, one of the two neutral members shall be a surgeon and the other a physician.

ARTICLE 7

The neutral members shall be entirely independent of the Parties to the conflict, which shall grant them all facilities in the accomplishment of their duties.

ARTICLE 8

By agreement with the Detaining Power, the International Committee of the Red Cross, when making the appointments provided for in Articles 2 and 4 of the present Regulations, shall settle the terms of service of the nominees.

ARTICLE 9

The Mixed Medical Commission shall begin their work as soon as possible after the neutral members have been approved, and in any case within a period of three months from the date of such approval.

ARTICLE 10

The Mixed Medical Commission shall examine all the prisoners designated in Article 113 of the Convention. They shall propose repatriation, rejection, or reference to a later examination. Their decisions shall be made by a majority vote.

/ ARTICLE 11

ARTICLE 11

The decisions made by the Mixed Medical Commission in each specific case shall be communicated, during the month following their visit, to the Detaining Power, the Protecting Power and the International Committee of the Red Cross. The Mixed Medical Commission shall also inform each prisoner of war examined of the decision made, and shall issue to those whose repatriation has been proposed certificates similar to the model appended to the present Convention.

ARTICLE 12

The Detaining Power shall be required to carry out the decisions of the Mixed Medical Commissions within three months of the time when it receives due notification of such decisions.

ARTICLE 13

If there is no neutral physician in a country where the services of a Mixed Medical Commission seems to be required, and if it is for any reason impossible to appoint neutral doctors who are resident in another country, the Detaining Power, acting in agreement with the Protecting Power, shall set up a Medical Commission which shall undertake the same duties as a Mixed Medical Commission, subject to the provisions of Article 1, 2, 3, 4, 5 and 8 of the present Regulations.

ARTICLE 14

Mixed Medical Commissions shall function permanently and shall visit each camp at intervals of not more than six months.

ANNEX III

REGULATIONS CONCERNING COLLECTIVE RELIEF

(see Article 73)

ARTICLE 1

Prisoners' representatives shall be allowed to distribute collective relief shipments for which they are responsible, to all prisoners of war administered by their camp, including those who are in hospitals, or in prisons or other penal establishments.

ARTICLE 2

The distribution of collective relief shipments shall be effected in accordance with the instructions of the donors and with a plan drawn up by the prisoners' representatives. The issue of medical stores shall, however, be made for preference in agreement with the senior medical officers, and the latter may, in hospitals and infirmaries, waive the said instructions, if the needs of their patients so demand. Within the limits thus defined, the distribution shall always be carried out equitably.

ARTICLE 3

The siad prisoners' representatives or their assistants shall be allowed to go to the points of arrival of relief supplies near their camps so as to enable the prisoners' representatives or their assistants to verify the quality as well as the quantity of the goods received, and to make out detailed reports thereon for the donors.

ARTICLE 4

Prisoners' representatives shall be given the facilities

/ necessary

necessary for verifying whether the distribution of collective relief in all sub-divisions and annexes of their camps has been carried out in accordance with their instructions.

ARTICLE 5

Prisoners' representatives shall be allowed to fill up, and cause to be filled up by the prisoners' representatives of labour detachments or by the senior medical officers of infirmaries and hospitals, forms or questionnaires intended for the donors, relating to collective relief supplies (distribution, requirements, quantities, etc.). Such forms and questionnaires, duly completed, shall be forwarded to the donors without delay.

ARTICLE 6

In order to secure the regular issue of collective relief to the prisoners of war in their camp, and to meet any needs that may arise from the arrival of new contingents of prisoners, prisoners' representatives shall be allowed to build up and maintain adequate reserve stocks of collective relief. For this purpose, they shall have suitable warehouses at their disposal; each warehouse shall be provided with two locks, the prisoners' representative holding the keys of one lock and the camp commander the keys of the other.

ARTICLE 7

When collective consignments of clothing are available, each prisoner of war shall retain in his possession at least one complete set of clothes. If a prisoner has more than one set of clothes, the prisoners' representative shall be permitted to withdraw excess clothing from those with the largest number of sets, or particular articles in excess of

/ one,

one, if this is necessary in order to supply prisoners who are less well provided. He shall not, however, withdraw second sets of underclothing, socks or footwear, unless this is the only means of providing for prisoners of war with none.

ARTICLE 8

The High Contracting Parties, and the Detaining Power in particular, shall authorise, as far as possible and subject to the regulations governing the supply of the population, all purchases of goods made in their territories for the distribution of collective relief to prisoners of war. They shall similarly facilitate the transfer of funds and other financial measures of a technical or administrative nature taken for the purpose of making such purchases.

ARTICLE 9

The foregoing provisions shall not constitute an obstacle to the right of prisoners of war to receive collective relief before their arrival in a camp or in the course of transfer, nor to the possibility of representatives of the Protecting Power, the International Committee of the Red Cross, or any other body giving assistance to prisoners which may be responsible for the forwarding of such supplies, ensuring the distribution thereof to the addressees by any other means that they may deem useful.

ANNEX IV

A. IDENTITY CARD

(see Article 4)

Height	Weight	Eyes	Hair

Any other mark of identification.....
.....
.....

Finger-prints (optional)

(Right forefinger)

(Left forefinger)

Blood type
.....
Religion
.....

Official seal
imprint

NOTICE

This identity card is issued to persons who accompany the armed Forces of but are not part of them. The card must be carried at all times by the person to whom it is issued. If the bearer is taken prisoner, he shall at once hand the card to the Detaining Authorities, to assist in his identification.

(Name of the country and military authority issuing this card)

IDENTITY CARD

for a person who accompanies the armed forces

Photograph of the bearer

Name.....
First name.....
Date and place of birth.....
Accompanies the Armed Forces as.....

Date of issue

.....

Signature of bearer

.....

Remarks. - This card should be made out by preference in two or three languages, one of which is in international use. Actual size of the card: 13 by 10 centimetres. It should be folded along the dotted line.

/ B. CAPTURE CARD

ANNEX IV

B. CAPTURE CARD.

(see Article 70)

1. Front

PRISONER OF WAR MAIL	Postage free
CAPTURE CARD FOR PRISONER OF WAR	
IMPORTANT This card must be completed by each prisoner immediately after being taken prisoner and each time his address is changed (by reason of transfer to a hospital or to another camp). This card is distinct from the special card which each prisoner is allowed to send to his relatives.	CENTRAL PRISONERS OF WAR AGENCY INTERNATIONAL COMMITTEE OF THE RED CROSS GENEVA SWITZERLAND

2. Reversed Side

Write legibly and in block letters	1. Power on which the prisoner depends.....
2. Name	3. First names (in full) 4. First neme of father
5. Date of birth.....	6. Place of birth.....
7. Rank.....	
8. Service number.....	
9. Address of next of kin.....	
@10. Taken prisoner on: (or) Coming from (Camp No., hospital, etc.).....	
@11. (a) Good health - (b) Not wounded - (c) Recovered - (d) Convalescent - (e) Sick - (f) Slightly wounded - (g) Seriously wounded.	
12. My present address: Prisoner No. ..... Name of camp.....	
13. Date.....	14. Signature.....
@ Strike out what is not applicable - Do not add any remaks - See explanations overleaf.	

Remarks. - This form should be made out in two or three languages, particularly in the prisoner's own language and in that of the Detaining Power. Actual size: 15 by 10.5 centimetres.

/ C. CORRESPONDENCE

ANNEX IV

C. CORRESPONDENCE CARD AND LETTER

(see Article 71)

1. CARD.

1. Front

PRISONER OF WAR MAIL

POST CARD

Postage free

To.....

Sender

Name and first names

.....

Place and date of birth

.....

Prisoner of War No.

.....

Name of camp

.....

Country where posted

.....

.....

Place of Destination

.....

Street .....

Country.....

Province or Department.....

2. Reverse Side

NAME OF CAMP..... Date.....

.....

.....

.....

.....

.....

Write on the dotted lines only and as legibly as possible.

Remarks. - This form should be made out in two or three languages, particularly in the prisoner's own language and in that of the Detaining Power. Actual size of form: 15 by 10 centimetres.

/ 2. LETTER

ANNEX IV

C. CORRESPONDENCE CARD AND LETTER

(see article 71)

2. LETTER

PRISONER OF WAR MAIL

Postage free

To .....

.....

Place.....

Street.....

Country.....

Department or Province.....

Country where posted.....

Name of camp.....

Prisoner of War No. .....

Date and place of birth.....

Name and first names.....

Sender

.....

Remarks. - This form should be made out in two or three languages, particularly in the prisoner's own language and in that of the Detaining Power. It should be folded along the dotted line, the tab being inserted in the slit (marked by a line of asterisks); it then has the appearance of an envelope. Overleaf, it is lined like the postcard above (Annex IV C_1); this space can contain about 250 words which the prisoner is free to write. Actual size of the folded form: 29 by 15 centimetres.

/ D. NOTIFICATION OF HEALTH

ANNEX IV

D. NOTIFICATION OF DEATH

(see Article 120)

(Title of responsible authority)	NOTIFICATION OF DEATH
	Power on which the prisoner depended.....
Name and first names.....	
First name of father	.....
Place and date of birth	.....
Place and date of death	.....
Rank and service number (as given on identity disc	.....
Address of next of kin	.....
Where and when taken prisoner	.....
Cause and circumstances of death	.....
Place of burial	.....
Is the grave marked and can it be found later by the relatives ?	.....
Are the personal effects of the deceased in the keeping of the Detaining Power or are they being forwarded together with this notification ?	.....
If forwarded, through what agency ?	.....
Can the person who cared for the deceased during sickness or during his last moments (doctor, nurse, minister of religion, fellow prisoner) give here or on an attached sheet a short account of the circumstances of the death and burial?	.....
(Date, seal and signature of responsible authority.)	Signature and address of two witnesses
.....	.....

Remarks. - This form should be made out in two or three languages, particular in the prisoner's own language and in that of the Detaining Power. Actual size of the form: 21 by 30 centimetres.

ANNEX IV

E. REPATRIATION CERTIFICATE

(see Annex II, Article II)

REPATRIATION CERTIFICATE.

Date:

Camp:

Hospital:

Surname:

First Names:

Date of birth:

Rank:

Army Number:

P.W. Number:

Injury-Disease:

Decision of the Commission:

Chairman of the

Mixed Medical Commission:

A = direct repatriation

B = accommodation in a neutral country

NC = re-examination by next commission

ANNEX V

MODEL REGULATIONS CONCERNING PAYMENTS SENT BY PRISONERS TO THEIR OWN COUNTRY

(see Article 63)

(1) The Notification referred to in the third paragraph of Article 63 will show:

(a) number as specified in Article 17, rank, surname and first names of the prisoner of war who is the payer;

(b) the name and address of the payee in the country of origin;

(c) the amount to be so paid in the currency of the country in which he is detained.

(2) The notification will be signed by the prisoner of war, or his witnessed mark made upon it if he cannot write, and shall be countersigned by the prisoner' representative.

(3) The camp commander will add to this notification a certificate that the prisoner of war concerned has a credit balance of not less than the amount registered as payable.

(4) The notification may be made up in lists, each sheet of such lists being witnessed by the prisoner' representative and certified by the camp commander.

อนุสัญญาเจนีวา

ว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลพลเรือน

ในเวลาสงคราม

ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ (พ.ศ. ๒๔๙๒)

ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจเต็มของรัฐบาลที่ได้มีผู้แทนไปในการประชุมทางการทูต ที่ได้จัดให้มีขึ้น ณ เมืองเจนีวา ตั้งแต่วันที่ ๒๑ เมษายน ถึงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เพื่อจัดทำอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองพลเรือนในเวลาสงคราม ได้ตกลงกัน ดังต่อไปนี้

ภาค ๑
บททั่วไป

ข้อ ๑

บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะเคารพและจะจัดประกันให้เคารพอนุสัญญานี้ในทุกพฤติการณ์

ข้อ ๒

นอกจากบทบัญญัติที่จะต้องใช้บังคับในยามสงบแล้ว ให้ใช้อนุสัญญาฉบับนี้บังคับแก่บรรดากรณีสงครามที่ได้มีการประกาศ หรือกรณีพิพาทกันด้วยอาวุธอย่างอื่นใดซึ่งอาจเกิดขึ้นระหว่างอัครภาคีผู้ทำสัญญาสองฝ่ายหรือกว่านั้นขึ้นไป แม้ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะมิได้รับรองว่ามีสถานสงครามก็ตาม

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บรรดากรณีการยึดครองอาณาเขตบางส่วนหรือทั้งหมดของอัครภาคีผู้ทำสัญญาด้วย แม้ว่าการยึดครองดังกล่าวจะมิได้ประสบการต่อต้านด้วยอาวุธก็ตาม

แม้ว่าประเทศที่พิพาทกันประเทศหนึ่งจะมิได้เป็นภาคีอนุสัญญาฉบับ

นักตาม ประเทศที่เป็นภาคียังคงมีความผูกพันตามอนุสัญญานั้นในความสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน ยิ่งกว่านั้นบรรดาประเทศดังกล่าวแล้วยังต้องมีความผูกพันตามอนุสัญญานั้นในการสัมพันธ์กับประเทศที่มิได้เป็นภาคีนั้นด้วย หากว่าประเทศนั้นยอมรับและใช้บทบัญญัติแห่งอนุสัญญานั้น

ข้อ ๓

ในกรณีที่การพิพาทกันด้วยอาวุธอันมิได้มีลักษณะเป็นกรณีระหว่างประเทศเกิดขึ้นในอาณาเขตของอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องมีความผูกพันที่จะใช้บทบัญญัติต่อไปนี้เป็นอย่างน้อย คือ

(๑) บุคคลซึ่งมิได้เข้าร่วมในการสู้รบโดยตรงร่วมทั้งผู้สังกัดในกองทัพซึ่งได้วางอาวุธแล้วและผู้ซึ่งถูกกันออกจากการต่อสู้เพราะป่วยไข้ บาดเจ็บ ถูกกักคุม หรือเพราะเหตุอื่นใดก็ดี ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ จะต้องได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม โดยไม่คำนึงถึงลักษณะความแตกต่างอันเป็นผลเสื่อมเสียเนื่องมาแต่เชื้อชาติ ผิว ศาสนา หรือลัทธิ ความเชื่อถือ เพศ กำเนิด หรือความมั่งมี หรือเหตุอื่นใดที่ศัลยคลึงกัน

เพื่อการนี้ บรรดาการกระทำต่อไปนี้แก่บุคคลดังกล่าวข้างต้นเป็นอันห้ามและคงห้ามต่อไปไม่ว่าในกาละและเทศะใด คือ

ก. การประทุษร้ายต่อชีวิต และร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฆาตกรรมทุกชนิด การตัดทอนอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใด การทำทารุณกรรม และการทรมาน

ข. การจับตัวไปเป็นประกัน

ค. การทำลายเกียรติยศแห่งบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติให้เป็นที่อับอายขายหน้าและเสื่อมทรามต่ำช้า

ง. การตัดสินลงโทษและการปฏิบัติการตามคำตัดสินโดยไม่มีคำพิพากษาของศาลที่ได้ตั้งขึ้นตามระเบียบอันเป็นการให้หลักประกันความยุติธรรม ซึ่งอารยชนทั้งหลายยอมรับนับถือว่าเป็นสิ่งซึ่งไม่อาจจะละเว้นเสียได้

๒. ให้รวบรวมและรักษาผู้บาดเจ็บและป่วยไข้

องค์การมนุษยธรรมซึ่งไม่ลำเอียง ทางฝ่ายใด เช่นคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศอาจเสนอบริการของตนให้แก่ภาคีคู่พิพาทก็ได้

ภาคีคู่พิพาทควรพยายามนำบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ทั้งหมดหรือบางส่วนมาใช้บังคับอีกด้วย โดยทำความตกลงกันเป็นพิเศษ

การใช้บทบัญญัติข้างต้นนี้จะไม่กระทบกระเทือนฐานะทางกฎหมายของภาคีคู่พิพาท

ข้อ ๔

บุคคลที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้ ได้แก่บรรดาผู้ซึ่งขณะหนึ่งและในลักษณะอย่างใดก็ตามในกรณีพิพาทหรืออยู่ครองได้ตกอยู่ในมือของภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่ง หรือของประเทศที่ยึดครองอันบุคคลเหล่านั้นมิใช่เป็นคนชาติ

คนชาติของรัฐซึ่งไม่มีความผูกพันตามอนุสัญญานี้ย่อมไม่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้ คนชาติของรัฐที่เป็นกลางซึ่งตกอยู่ในอาณาเขตของรัฐที่เป็นฝ่ายในสงครามและคนชาติของรัฐที่เป็นฝ่ายร่วมในสงคราม

ไม่นับว่าเป็นบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองในขณะที่รัฐอันบุคคลดังกล่าวเป็นคนชาติมีผู้แทนทางทูตตามปกติอยู่ในรัฐซึ่งบุคคลเหล่านั้นตกอยู่ในมือแต่บทบัญญัติแห่งภาค ๒ นั้น ย่อมใช้บังคับได้กว้างกว่าดังที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๓

บรรดาบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาเจนีวา ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๑๙๔๙ เพื่อยังความเย็นไข้ของผู้บาดเจ็บและผู้ป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น หรือตามอนุสัญญาเจนีวา ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๑๙๔๙ เพื่อยังความเย็นไข้ของผู้บาดเจ็บ ผู้ป่วยไข้ และผู้สังกัดในกองทัพซึ่งเรืออับปางในทะเลให้ดีขึ้น หรือตามอนุสัญญาเจนีวาลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึกนั้น มิให้ถือว่าเป็นบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองตามความหมายแห่งอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ ๕

หากว่าภายในอาณาเขตของภาคีคู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ภาคีคู่พิพาทฝ่ายนั้นมีเหตุอันเป็นที่พอใจว่าบุคคลผู้ได้รับความคุ้มครองผู้ใดเป็นผู้ที่ต้องสงสัยอย่างแน่นอนว่าได้กระทำหรือเกี่ยวข้องในการกระทำกิจการต่าง ๆ อันเป็นปฏิปักษ์ต่อความมั่นคงของรัฐนั้นแล้ว ผู้นั้นเป็นอันไม่มีสิทธิที่จะเรียกร้องบรรดาสิทธิและเอกสิทธิตามอนุสัญญาฉบับนี้ ซึ่งถ้าได้ใช้ในทางที่เป็นคุณแก่บุคคลเอกชนผู้นั้นแล้ว จะทำให้ความมั่นคงแห่งรัฐดังกล่าวเสื่อมเสียไป

หากว่าภายในอาณาเขตยึดครอง บุคคลที่ได้รับความคุ้มครองผู้ใดต้อง

ถูกกักคุมในฐานที่เป็นราชบุรุษหรือผู้ก่ออาชญากรรมหรือในฐานะที่เป็นบุคคลต้องสงสัยอย่างแน่นอนว่าได้กระทำการจารกรรมหรือในฐานะที่เป็นปฏิปักษ์ต่อความมั่นคงแห่งประเทศที่ยึดครองแล้ว ในกรณีที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อความมั่นคงทางทหาร ให้ถือว่าบุคคลผู้นั้นได้สละสิทธิในการติดต่อตามอนุสัญญาฉบับนี้

อย่างไรก็ตาม ในแต่ละกรณีให้บุคคลเช่นว่านี้ได้รับผลปฏิบัติอันกอปรด้วยมนุษยธรรม และในกรณีที่มีการฟ้องร้องห้ามมิให้ตัดสิทธิของบุคคลดังกล่าวในอันที่จะได้รับการพิจารณาโดยเที่ยงธรรมตามระเบียบดังที่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ กับทั้งต้องให้บุคคลดังกล่าวได้รับสิทธิและเอกสิทธิของผู้ที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้อย่างเต็มที่ในเร็ววันที่สุดโดยไม่ขัดกับความมั่นคงของรัฐหรือประเทศที่ยึดครองแล้วแต่กรณี

ข้อ ๖

อนุสัญญาฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วาระเริ่มแรกที่เกิดมีกรณีพิพาทหรือยึดครองอย่างหนึ่งอย่างใด ดังระบุไว้ในข้อ ๒

ในอาณาเขตของภาคีคู่พิพาท อนุสัญญานี้เป็นอันเลิกใช้บังคับเมื่อการปฏิบัติต่าง ๆ ของทหารได้ยุติลงโดยทั่วไปแล้ว

ในกรณีอาณาเขตที่ถูกยึดครอง อนุสัญญานี้เป็นอันเลิกใช้บังคับเมื่อพ้นหนึ่งปี นับแต่การปฏิบัติต่าง ๆ ของทหารได้ยุติลงโดยทั่วไปแล้ว อย่างไรก็ดีตลอดเวลาที่ยึดครองนั้น ประเทศที่ยึดครองมีข้อผูกพันตราบเท่าที่ประเทศนั้นยังใช้อำนาจและหน้าที่ในการปกครองในอาณาเขตดัง

กล่าวแล้วนั้น ตามบทบัญญัติในข้อต่าง ๆ แห่งอนุสัญญานี้คือข้อ ๑ ถึง ๑๒, ๒๗, ๒๘, ถึง ๓๔, ๔๗, ๔๘, ๕๑, ๕๒, ๕๓, ๕๙, ๖๑ ถึง ๗๗, ๑๔๓

บรรดาผู้ที่ได้รับความคุ้มครองนั้น หากจะมีการปล่อยตัว การส่งตัวกลับประเทศเดิม หรือการกลับตั้งถิ่นฐาน ภายหลังวันเช่นว่านั้นแล้ว ก็คงให้ได้รับประโยชน์ตามอนุสัญญาฉบับนี้ในระหว่างระยะเวลานั้นต่อไป

ข้อ ๗

นอกจากความตกลงที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะในข้อ ๑๑, ๑๔, ๑๕, ๑๗, ๓๖, ๑๐๘, ๑๐๙, ๑๓๒, ๑๓๓, และ ๑๔๙ แล้ว บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญาอาจทำความตกลงพิเศษอื่น ๆ สำหรับเรื่องทั้งปวงซึ่งตนเห็นสมควรทำเป็นบทบัญญัติไว้ต่างหากก็ได้ ห้ามมิให้ทำความตกลงพิเศษใด ๆ อันจะเป็นผลเสื่อมเสียแก่ฐานะของผู้ที่ได้รับความคุ้มครองตามที่ได้นิยามไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้หรือกำกัดสิทธิต่าง ๆ ที่อนุสัญญานี้ให้ไว้แก่บุคคลเหล่านั้น

บรรดาผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจะคงได้รับประโยชน์จากความตกลงต่าง ๆ เช่นว่านี้ตราบเท่าที่อนุสัญญานี้จะพึงปรับใช้แก่บุคคลเหล่านั้น เว้นแต่เมื่อบทบัญญัติที่ขัดกันอย่างชัดแจ้งปรากฏอยู่ในความตกลงที่กล่าวแล้ว หรือในความตกลงที่จะได้ทำขึ้นภายหลัง หรือเมื่อภาคีผู้พิพาทฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ได้นำระเบียบการต่าง ๆ ที่ดีกว่ามาใช้แก่บุคคลเหล่านั้น

ข้อ ๘

บรรดาผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง ไม่ว่าในพฤติการณ์เช่นใด จะย่อม

สละสิทธิบางส่วนหรือทั้งหมดที่ตนได้รับตามอนุสัญญาฉบับนี้ และตามความตกลงพิเศษต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในข้อก่อน ในกรณีที่มีความตกลงพิเศษเช่นว่านั้น หาได้ไม่

ข้อ ๙

อนุสัญญาฉบับนี้ให้ใช้บังคับด้วยความร่วมมือและภายใต้การควบคุมของประเทศที่คุ้มครอง ซึ่งมีหน้าที่พิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของภาคีคู่พิพาท เพื่อการนี้นอกจากพนักงานทูตหรือกงสุลของตนแล้ว ประเทศที่คุ้มครองจะแต่งตั้งผู้แทนจากคนชาติของตนหรือคนชาติของประเทศที่เป็นกลางอื่นอีกก็ได้ ผู้แทนดังกล่าวนี้จะต้องได้รับความเห็นชอบของประเทศที่ตนจะไปปฏิบัติหน้าที่ด้วย

ภาคีคู่พิพาทจะต้องอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติภารกิจของผู้แทนหรือผู้ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครองอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผู้แทนหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครองไม่ว่าในกรณีใด จะกระทำการเกินหน้าที่ของตนตามอนุสัญญาฉบับนี้หาได้ไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องคำนึงถึงความจำเป็นอันบังคับเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐที่ตนไปปฏิบัติหน้าที่

ข้อ ๑๐

บทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ ไม่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติทางมนุษยธรรม ซึ่งคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศหรือ

องค์การมนุษยธรรมอันใดที่ไม่ลำเอียงทางฝ่ายใด ที่รัฐจะกระทำเพื่อคุ้มครองบุคคลพลเรือนและเพื่อบรรเทาทุกข์แก่บุคคลเหล่านั้นโดยได้รับความยินยอมของภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๑

บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญาอาจจะตกลงกันไม่ว่าเวลาใดที่จะมอบหมายหน้าที่ทั้งปวง อันตกอยู่กับประเทศที่คุ้มครองตามอนุสัญญาฉบับนี้ให้แก่องค์การระหว่างประเทศใดๆ ซึ่งให้หลักประกันทั้งปวงในความไม่ลำเอียงและในทางประสิทธิภาพก็ได้

เมื่อผู้ที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาฉบับนี้ มิได้รับประโยชน์หรือมิได้รับประโยชน์อีกต่อไปไม่ว่าเพราะเหตุใด จากการปฏิบัติการของประเทศที่คุ้มครอง หรือขององค์การหนึ่งองค์การใดที่ระบุไว้ในวรรคแรกข้างต้นนั้นแล้ว ให้ประเทศที่ถูกคุมร้องขอรัฐที่เป็นกลางรัฐหนึ่งรัฐใดหรือองค์การหนึ่งองค์การใดเช่นว่านั้น เข้ารับหน้าที่ทั้งหลายอันประเทศที่คุ้มครอง ซึ่งแต่งตั้งโดยภาคีคู่พิพาทเป็นผู้ปฏิบัติอยู่ตามอนุสัญญาฉบับนี้

ถ้าไม่อาจจัดความคุ้มครองได้ตามนัยดังกล่าวแล้ว ให้ประเทศที่ถูกคุมร้องขอหรือรับสนองบริการขององค์การมนุษยธรรม เช่นคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศเป็นต้น ภายในบังคับบทบัญญัติแห่งข้อนี้ที่จะเข้ารับปฏิบัติหน้าที่ในทางมนุษยธรรม ซึ่งประเทศที่คุ้มครองเป็นผู้ปฏิบัติอยู่ตามอนุสัญญาฉบับนี้

ประเทศที่เป็นกลางประเทศใด หรือองค์การใด ซึ่งได้รับเชิญจากประเทศที่เกี่ยวข้อง หรือเสนอตนเองเพื่อการนี้ จะต้องปฏิบัติการด้วย

ความสำนึกในความรับผิดชอบต่อภาคีคู่พิพาท ซึ่งผู้ที่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาฉบับนี้สังกัดอยู่ และจะต้องให้คำรับรองอันพอเพียงว่าตนอยู่ในฐานะที่จะเข้ารับหน้าที่ตามสมควร และจะปฏิบัติหน้าที่นั้นโดยไม่ลำเอียง

ประเทศต่างๆจะทำความตกลงพิเศษใดๆอันขัดต่อบทบัญญัติข้างต้นนี้หาได้ไม่ ในเมื่อประเทศหนึ่งในบรรดาประเทศเหล่านั้นถูกกำกัดเสรีภาพแม้เพียงชั่วคราวก็ดี ในการที่จะเจรจากับประเทศอื่นหรือพันธมิตรของตน โดยผลอันเกี่ยวกับเหตุการณ์ทางทหาร เฉพาะอย่างยิ่งในเมื่ออาณาเขตทั้งหมดหรืออาณาเขตส่วนใหญ่ของประเทศดังกล่าวถูกยึดครอง

เมื่อใดอนุสัญญาฉบับนี้ มีข้อความกล่าวถึงประเทศที่คุ้มครอง ข้อความนั้นให้ใช้บังคับแก่องค์การต่าง ๆ ที่เข้ามาแทนตามนัยแห่งข้อนี้

บทบัญญัติแห่งข้อนี้ให้ขยายและปรับใช้แก่กรณีที่คนชาติของรัฐที่เป็นกลาง ซึ่งอยู่ในอาณาเขตที่ถูกยึดครอง หรือซึ่งตกอยู่ในอาณาเขตของรัฐที่เป็นฝ่ายในสงคราม ซึ่งรัฐที่บุคคลเหล่านั้นสังกัดอยู่ไม่มีผู้แทนในทางทูตตามปกติประจำอยู่

ข้อ ๑๒

ในกรณีที่เห็นว่าเป็นการสมควรเพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่ได้รับความคุ้มครองโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีการขัดแย้งกันในระหว่างภาคีคู่พิพาทเกี่ยวกับการใช้หรือการตีความบทบัญญัติต่างๆแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ ประเทศที่คุ้มครองจะได้อำนวยความช่วยเหลือเพื่อทำความตกลงในข้อที่เกิดขัดแย้งกันนั้น

เพื่อการนี้ ประเทศที่คุ้มครองแต่ละประเทศ จะเป็นโดยการเชื้อเชิญ

ของภาคีฝ่ายหนึ่ง หรือโดยการริเริ่มของตนเองก็ตาม อาจเสนอต่อภาคีคู่พิพาทให้มีการประชุมระหว่างผู้แทนของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับผู้ที่ได้รับความคุ้มครองก็ได้ ซึ่งถ้าอาจทำได้ก็ให้ประชุมกันในอาณาเขตที่เป็นกลางอันได้จัดเลือกขึ้นตามความเหมาะสม ภาคีคู่พิพาทมีข้อผูกพันที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นผลตามข้อที่ได้เสนอมายังตนเพื่อการนั้น ถ้าจำเป็นประเทศที่คุ้มครองอาจเสนอขอความเห็นชอบจากภาคีคู่พิพาทในตัวบุคคลแห่งประเทศที่เป็นกลางหรือที่ได้รับแต่งตั้งโดยคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศซึ่งจะได้รับเชิญให้เข้าร่วมการประชุมดังกล่าวก็ได้

ภาค ๒

การคุ้มครองโดยทั่วไปแก่พลเมืองต่อผลแห่งสงครามบางประการ

ข้อ ๑๓

บทบัญญัติในภาค ๒ ย่อมคลุมถึงพลเมืองทั้งมวลของประเทศที่พิพาทกัน โดยไม่คำนึงถึงลักษณะความแตกต่างอันเป็นผลเสื่อมเสียโดยเฉพาะอย่างยิ่งซึ่งเนื่องมาแต่เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา หรือความคิดเห็นในทางการเมือง และย่อมมุ่งหมายที่จะบรรเทาความทุกข์ทรมานอันเกิดแต่สงคราม

ข้อ ๑๔

ในยามสงบ บรรดาอัครภาคีผู้ทำสัญญา และภายหลังเมื่อได้เกิดการสู้รบขึ้นแล้ว บรรดาผู้เป็นฝ่ายในการสู้รบนั้น อาจจัดตั้งขึ้นใน

ธาณาเขตของตน และถ้าหากมีความจำเป็นเกิดขึ้นอาจจัดตั้งขึ้นในเขตที่ยึดครอง ซึ่งเขตและท้องที่สำหรับโรงพยาบาลและสำหรับความปลอดภัยซึ่งได้จัดวางระเบียบขึ้น เพื่อคุ้มครองคนยากเจ็บ คนป่วยไข้และคนชราเด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี สตรีมีครรภ์และมารดาที่มีบุตรอายุต่ำกว่า ๗ ปี ให้พ้นจากภัยสงคราม

เมื่อมีการสู้รบเกิดขึ้นและระหว่างที่ทำการสู้รบกันอยู่นั้น ภาคีที่เกี่ยวข้องอาจทำความตกลงกันเพื่อรับรองเขตและท้องที่ที่ได้จัดตั้งขึ้นนั้นเพื่อการนี้ ภาคีดังกล่าวแล้วอาจเพิ่มเติมยกข้อญัตติของร่างความตกลงที่ได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้ โดยการแก้ไขตามที่เห็นว่าเป็นการจำเป็นก็ได้

ประเทศที่คุ้มครองและคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ จะได้รับเชิญเพื่อให้ความช่วยเหลือ ในการจัดตั้งและการรับรองเขตและท้องที่สำหรับโรงพยาบาลและสำหรับความปลอดภัยเหล่านี้

ข้อ ๑๕

ภาคีคู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือโดยผ่านรัฐที่เป็นกลาง หรือองค์การมนุษยธรรมแห่งใดก็ตาม อาจเสนอต่อภาคีฝ่ายปฏิปักษ์ให้จัดตั้งขึ้นในภูมิภาคที่มีการต่อสู้กัน ซึ่งเขตที่เป็นกลางเพื่อให้บุคคลดังต่อไปนี้หลบภัยจากผลของสงครามก็ได้ โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างใดๆ คือ

(ก) พลรบและผู้ที่มิใช่พลรบ ซึ่งยากเจ็บและป่วยไข้

(ฆ) บุคคลพลเรือน ซึ่งมิได้มีส่วนในการสู้รบ และซึ่งขณะที่มีถิ่นที่อยู่อยู่ในเขตนั้น มิได้กระทำการใด ๆ ที่มีลักษณะเกี่ยวกับการทหาร

เมื่อภาคีที่เกี่ยวข้องตกลงเห็นพ้องกันในที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ การบริหาร การส่งอาหาร และการควบคุมดูแลเขตที่เป็นกลางตามที่ได้เสนอชื่อนั้น แล้วให้ผู้แทนของภาคีคู่พิพาทจัดทำความตกลงและลงนามกันเป็นลายลักษณ์อักษร ความตกลงนั้นให้กำหนดเวลาเริ่มต้นและระยะเวลาที่จะให้คำรงไว้ซึ่งความเป็นกลางแห่งเขตนั้นด้วย

ข้อ ๑๖

ให้ผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ตลอดจนคนทุพพลภาพ และสตรีมีครรภ์ได้รับการพิจารณาเพื่อความคุ้มครองและเคารพเป็นพิเศษ

ตราบเท่าที่ความจำเป็นในทางการทหารเปิดช่อง ให้ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องอำนวยความสะดวกแก่การที่จะค้นหาผู้ที่ถูกฆ่าตาย หรือบาดเจ็บ กับให้ความช่วยเหลือผู้ที่ประสบภัยจากเรืออัปปาง และบุคคลอื่นที่ตกอยู่ในอันตรายอย่างร้ายแรง และต้องให้ความคุ้มครองแก่บุคคลเหล่านั้น ต่อการถูกปล้นสดมภ์และการปฏิบัติอันเลวทราม

ข้อ ๑๗

ภาคีคู่พิพาทจะต้องพยายามจัดทำความตกลงเฉพาะท้องถิ่น เพื่อการขนย้ายผู้บาดเจ็บ ป่วยไข้ คนทุพพลภาพ คนชรา เด็ก และสตรีที่คลอดบุตรออกจากเขตที่ถูกยึดหรือถูกล้อมไว้ และเพื่อจัดให้บรรพชิต

แห่งศาสนาต่าง ๆ พนักงานแพทย์และบริภัณฑ์ทางการแพทย์ได้ผ่านไปสู่เขตนั้น ๆ ได้

ข้อ ๑๙

โรงพยาบาลฝ่ายพลเรือนที่ได้จัดตั้งขึ้นเพื่อดูแลรักษาผู้บาดเจ็บ และป่วยไข้ คนทุพพลภาพ และสตรีที่คลอดบุตรนั้น ห้ามมิให้ใช้เป็นจุดแห่งการโจมตีไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ แต่จะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครองจากภาคีคู่พิพาทตลอดไป

รัฐที่เป็นภาคีคู่พิพาท จะต้องจัดให้บรรดาโรงพยาบาลฝ่ายพลเรือนมีหนังสือสำคัญ แสดงว่าเป็นโรงพยาบาลฝ่ายพลเรือนและแสดงว่าสิ่งก่อสร้างซึ่งครอบครองอยู่นั้น มิได้ใช้เพื่อประโยชน์อื่นใด ซึ่งทำให้โรงพยาบาลเหล่านี้เสียสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามความในข้อ ๑๙

โรงพยาบาลฝ่ายพลเรือนจะต้องจัดให้มีเครื่องหมาย ติดไว้ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๘ แห่งอนุสัญญาเจนีวา ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เพื่อยังความเป็นไปของผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องได้รับอนุมัติจากรัฐแล้วเท่านั้น

ตราบเท่าที่ความจำเป็นในทางการทหารเปิดช่องให้ ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้เครื่องหมายพิเศษอันเด่นชัด แสดงว่าเป็นสถานพยาบาลฝ่ายพลเรือนนั้นเห็นได้โดยชัดเจน แก่กองทัพบก กองทัพอากาศ และกองทัพเรือ ของฝ่ายศัตรูเพื่อป้องกันการกระทำของฝ่ายศัตรูอันอาจเกิดขึ้นได้

โดยเหตุที่อันตรายอาจเกิดขึ้นแก่โรงพยาบาลซึ่งตั้งอยู่ใกล้จุดทางทหารได้ จึงเป็นการสมควรที่จะให้โรงพยาบาลเช่นว่านั้น ไปตั้งอยู่ ณ สถานที่ที่ไกลที่สุดที่จะไกลได้จากจุดที่ว่านั้น

ข้อ ๑๙

ความคุ้มครองที่โรงพยาบาลฝ่ายพลเรือนมีสิทธิที่จะได้รับนั้น จะไม่ระงับไป เว้นแต่จะใช้สถานที่นั้นนอกหน้าที่ในทางมนุษยธรรม เพื่อกระทำการอันเป็นภยันตรายแก่ฝ่ายศัตรู อย่างไรก็ตาม ความคุ้มครองจะระงับได้ก็ต่อเมื่อได้รับคำเตือนตามสมควร โดยกำหนดระยะเวลาอันเหมาะสมตามควรแก่กรณี และคำเตือนเช่นว่านั้นได้ถูกทอดทิ้งละเลยเสีย

ผู้ป่วยไข้หรือบาดเจ็บที่เป็นผู้สังกัดในกองทัพ ได้รับการรักษาพยาบาลอยู่ในโรงพยาบาลเหล่านี้ก็ดี หรือการที่มีอาวุธเล็กและกระสุนอันได้มาจากพลรบเช่นว่านั้น ซึ่งยังมิได้มอบให้แก่เจ้าหน้าที่ก็ดี มิให้ถือว่าเป็นการกระทำอันเป็นภยันตรายต่อฝ่ายศัตรู

ข้อ ๒๐

บุคคลซึ่งโดยปกติทำงานโดยเฉพาะในหน้าที่ดำเนินการ และบริหารกิจการของโรงพยาบาลฝ่ายพลเรือน รวมตลอดถึงเจ้าหน้าที่ทำการค้นหา ขนย้าย ขนส่ง และดูแลรักษาบุคคลพลเรือนที่บาดเจ็บและป่วยไข้ คนทุพพลภาพ และสตรีที่คลอดบุตรนั้น จะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครอง

ภายในอาณาเขตที่ยึดครองและในเขตที่มีการปฏิบัติการทางทหาร พนักงานดังกล่าวข้างต้นจะต้องมีหลักฐาน โดยใช้บัตรประจำตัวรับรองฐานะของคนมีรูปถ่ายของผู้ถือบัตรและประทับตราของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ และจะต้องมีผ้าพันแขนป้องกันน้ำได้ ซึ่งได้ประทับตราแล้วสวมไว้ที่แขนซ้ายในขณะปฏิบัติหน้าที่ด้วย ผ้าพันแขนนี้ให้รัฐเป็นผู้ออกให้และต้องมีเครื่องหมายตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๓๘ แห่งอนุสัญญาเจนีวา ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เพื่อยังความเป็นไปของผู้ป่วยเจ็บและบาดเจ็บในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น

พนักงานอื่น ๆ ที่ทำงานในหน้าที่ดำเนินการและบริหารกิจการของโรงพยาบาลฝ่ายพลเรือน จะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครอง และมีสิทธิที่จะสวมผ้าพันแขนตามที่บัญญัติไว้ และภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในข้อนี้ซึ่งตนจะต้องปฏิบัติในขณะกระทำการตามหน้าที่นั้น ๆ ได้ บัตรประจำตัวนั้นจะต้องแสดงถึงหน้าที่ซึ่งตนจะต้องปฏิบัติ

เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินกิจการของโรงพยาบาลแต่ละแห่งจะต้องพร้อมอยู่เสมอในอันที่จะแสดงบัญชีรายนามของพนักงานดังกล่าว อันครบถ้วนแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของชาติหรือของผู้ยึดครอง

ข้อ ๒๑

ขบวนพาหนะหรือรถไฟพยาบาลทางบก หรือเรือที่จัดไว้โดยเฉพาะทางทะเลเพื่อขนส่งบุคคลพลเรือนที่บาดเจ็บและป่วยไข้ คนทุพพลภาพและสตรีที่คลอดบุตร จะต้องได้รับความเคารพและคุ้มครองเช่นเดียวกับโรงพยาบาล ตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๘ และจะต้องจัดทำเครื่องหมาย ด้วยความเห็นชอบของรัฐโดยแสดงเครื่องหมายพิเศษอันเด่น

ชัด ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๘ ของอนุสัญญาเจนีวา ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เพื่อยังการเยี่ยงไปของผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น

ข้อ ๒๒

อากาศยานที่ใช้เฉพาะในการขนย้ายบุคคลพลเรือนที่บาดเจ็บหรือป่วยไข้ คนทุพพลภาพ และสตรีที่คลอดบุตร หรือในการขนส่งพนักงานแพทย์ และเครื่องบริภัณฑ์ในการแพทย์นั้น จะต้องไม่ถูกโจมตี แต่จะต้องได้รับความเคารพในขณะที่ทำการบินในระดับความสูง ในเวลา และตามสายการบินที่ได้ตกลงกันไว้โดยเฉพาะระหว่างภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้องทั้งมวล

อากาศยานเหล่านั้นอาจมีเครื่องหมายอันเด่นชัด แสดงไว้ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๘ ของอนุสัญญาเจนีวา ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เพื่อยังการเยี่ยงไปของผู้บาดเจ็บและป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบให้ดีขึ้น

เว้นแต่จะได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น ห้ามมิให้ทำการบินเหนือดินแดนเขตของฝ่ายศัตรูหรือที่ฝ่ายศัตรูยึดครอง

อากาศยานเช่นว่านั้นจะต้องเชื่อฟังคำสั่งให้ร่อนลงสู่พื้นดิน เมื่อได้มีการร่อนลงตามคำสั่งดังกล่าวนี้ อากาศยานพร้อมด้วยผู้ที่อยู่ในอากาศยานนั้น อาจทำการบินต่อไปได้หลังจากได้มีการตรวจสอบแล้ว หากมีการตรวจสอบเช่นว่านั้น

ข้อ ๒๓

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะต้องยอมให้บรรดาการส่งเวชภัณฑ์

และคลังพัสดุสำหรับโรงพยาบาล ตลอดจนวัตถุที่จำเป็นแก่พิธีกรรมทางศาสนา เพื่อใช้โดยเฉพาะสำหรับยุคคลพลเรือนของอัครภาคีผู้ทำสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งผ่านไปได้โดยเสรี แม้ว่าอัครภาคีอีกฝ่ายหนึ่งนั้นจะเป็นปฏิปักษ์กันด้วยก็ตาม กับทั้งจะต้องอนุญาตให้การส่งอาหารที่จำเป็น เสื้อผ้า และยาบำรุงสำหรับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี สตรีมีครรภ์และสตรีที่คลอดบุตร ผ่านไปได้โดยเสรีเช่นเดียวกัน

พันธกรณีของอัครภาคีผู้ทำสัญญาฝ่ายหนึ่งที่จะต้องยอมให้มีการส่งสิ่งของดังกล่าวในวรรคก่อนผ่านไปได้โดยเสรีนั้น ให้อยู่ในบังคับแห่งเงื่อนไขว่าอัครภาคีฝ่ายนั้นมีความพอใจว่าจะไม่มีเหตุผลอันร้ายแรงที่จะทำให้เกรงว่า

(ก) สิ่งของที่ส่งนั้นอาจถูกบ่ายเบี่ยงไปจากจุดปลายทาง หรือ

(ข) การควบคุมจะไม่ได้ผล หรือ

(ค) ประโยชน์อันแน่นอนจะตกเป็นกำลังทางทหารหรือทางเศรษฐกิจของฝ่ายศัตรู โดยการสับเปลี่ยนการส่งสินค้าดังกล่าวข้างต้นซึ่งมิฉะนั้นฝ่ายศัตรูจะต้องเป็นผู้จัดส่งหรือต้องผลิต หรือโดยการปล่อยวัสดุ บริการ หรือความสะดวกเช่นว่านั้น ซึ่งมิฉะนั้นฝ่ายศัตรูจะต้องเป็นผู้จัดหามาเพื่อทำการผลิตสินค้าเช่นว่านั้น

ประเทศที่ยอมให้มีการส่งสิ่งของผ่านไปได้ดังกล่าวในวรรคแรกของข้อนี้ อาจให้อนุญาตเช่นว่านั้นโดยมีเงื่อนไขว่า การแจกจ่ายแก่ยุคคลที่จะได้รับประโยชน์จากการนั้นจะต้องกระทำภายใต้ความควบคุมในท้องที่โดยประเทศที่คุ้มครองก็ได้

สิ่งของเช่นว่านั้นจะต้องจัดส่งไปโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ และประเทศที่อนุญาตให้ส่งผ่านโดยเสรีนั้น มีสิทธิที่จะกำหนดระเบียบการทางเทคนิค เพื่อใช้ในการอนุญาตให้ส่งผ่านก็ได้

ข้อ ๒๔

ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดการตามที่จำเป็น เพื่อจัดประกันให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี ซึ่งเป็นกำพร้า หรือต้องแยกจากครอบครัวเพราะผลแห่งสงคราม จะไม่ถูกละทิ้งให้พึ่งตัวเองและการเลี้ยงดู การประกอบพิธีกรรมในทางศาสนา และการศึกษาของเด็กนั้นจะต้องได้รับความสะดวกในทุกพฤติการณ์ การศึกษาจะต้องอยู่ในความมอบหมายของบุคคลที่มีประเพณีวัฒนธรรมอย่างเดียวกันเท่าที่สามารถจะทำได้

ภาคีคู่พิพาทจะต้องอำนวยความสะดวก ในอันที่จะให้รับเด็กเช่นว่านั้นไว้ในประเทศที่เป็นกลางตลอดระยะเวลาที่พิพาทกัน ด้วยความยินยอมของประเทศที่คุ้มครองถ้ามี และภายใต้การควบคุมตามสมควรเพื่อป้องกันการให้เป็นไปตามหลักที่ได้กล่าวไว้ในวรรคแรก

นอกจากนั้นภาคีคู่พิพาทจะต้องพยายามจัดให้บรรดาเด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๒ ปี มีเครื่องหมายโดยแขวนแผ่นโลหะประจำตัวหรือด้วยวิธีอื่น

ข้อ ๒๕

บรรดาบุคคลผู้อยู่ในอาณาเขตของภาคีคู่พิพาท หรือในอาณาเขตที่ถูกยึดครองโดยฝ่ายนั้น จะได้รับความช่วยเหลือในการส่งข่าวคราวที่มีสภาพเป็นการส่วนตัวอย่างแท้จริงไปยังสมาชิกแห่งครอบครัว

ของตนได้ ไม่ว่าจะอยู่ ณ ที่ใดก็ตาม และที่จะรับข่าวคราวจากบุคคลเหล่านั้น จดหมายโต้ตอบนี้จะต้องจัดส่งไปโดยเร็วและปราศจากการหน่วงเหนี่ยวอันไม่จำเป็น

ถ้าเนื่องจากผลแห่งพฤติการณ์เป็นการยากลำบาก หรือพันวิสัยที่จะแลกเปลี่ยนจดหมายโต้ตอบระหว่างครอบครัว โดยวิธีการไปรษณีย์ธรรมดาได้ ให้ภาคีคู่พิพาทที่เกี่ยวข้องขอร้องไปยังผู้เป็นสื่อที่เป็นกลางอาทิ เช่น สำนักตัวแทนกลางตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๔๐ และจะต้องปรึกษากับผู้เป็นสื่อนั้น กำหนดวิธีที่จะจัดประกันให้ปฏิบัติตามพันธกรณีของตนได้ดีที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยความร่วมมือของสภากาชาด (หรือสภาชักวงเดือนแดง หรือสภาสิงห์โตแดงและดวงอาทิตย์)

ถ้าหากว่าภาคีคู่พิพาทเห็นเป็นการจำเป็นที่จะให้มีการ กำกัดการส่งจดหมายโต้ตอบระหว่างครอบครัว ข้อกำกัดเช่นว่านั้น จะมีได้แต่เพียงบังคับให้ใช้แบบข้อความมาตรฐาน อันมีถ้อยคำที่เลือกใช้ได้โดยเสรี ๒๕ คำ และจำกัดให้ส่งแบบข้อความเหล่านี้ได้เดือนละหนึ่งครั้ง

ข้อ ๒๖

ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่าย จะต้องอำนวยความสะดวกแก่การสอบถามซึ่งได้รับจากสมาชิกแห่งครอบครัวที่ต้องแยกย้ายกันเนื่องจากการสงคราม เพื่อจัดให้มีการติดต่อระหว่างกันและกันได้อีก และเพื่อจัดให้พบปะกัน ถ้าหากกระทำได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องส่งเสริมกิจการขององค์การที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการนี้ หากว่าตนยอมรับและองค์การเหล่านั้นยอมปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับความมั่นคงของตน

ภาค ๓

ฐานะและผลปฏิบัติของบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง

หมวด ๑

บทบัญญัติอันพึงใช้ร่วมกันสำหรับอาณาเขตของภาคีคู่พิพาทและอาณาเขตที่ถูกยึดครอง

ข้อ ๒๗

ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองมีสิทธิที่จะได้รับความเคารพในตัวตน เกียรติยศ สิทธิในทางครอบครัว การเชื่อถือและปฏิบัติทางศาสนา และจรรยามารยาทกับประเพณี จะต้องได้รับผลปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมทุกโอกาส และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องได้รับความคุ้มครองต่อบรรดาการประทุษร้ายใด ๆ หรือการขู่เข็ญว่าจะประทุษร้ายและต่อการถูกเหยียดหยามและความอยากสอดรู้เห็นของประชาชน

สตรีจะต้องได้รับความคุ้มครองเป็นพิเศษต่อการทำลายเกียรติยศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการข่มขืนกระทำชำเรา การบังคับให้เป็นโสเภณีหรือการอนาจารใด ๆ

โดยไม่เป็นการเสียสิทธิตามบทบัญญัติเกี่ยวด้วยสภาพแห่งอนามัย อายุ และเพศ บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองทั้งมวลจะต้องได้รับผลปฏิบัติจากภาคีคู่พิพาทซึ่งตนตกอยู่ในอำนาจ โดยลักษณะอย่างเดียวกันโดยมิต้องคำนึงถึงความแตกต่างอันเป็นผลเสื่อมเสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับเชื้อชาติ ศาสนา หรือความคิดเห็นในทางการเมือง

อย่างไรก็ตาม ภาคีคู่พิพาทอาจจัดวางระเบียบการเพื่อการควบคุม และเพื่อความปลอดภัยอันเกี่ยวกับบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง เท่าที่จำเป็นเพราะผลแห่งสงคราม

ข้อ ๒๘

ห้ามมิให้ใช้ตัวบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองเป็นเครื่องป้องกัน เพื่อให้สถานที่จุดใดจุดหนึ่ง หรือเขตใดเขตหนึ่งพ้นจากการปฏิบัติการทางทหาร

ข้อ ๒๙

ภาคีคู่พิพาทที่อาจมีบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองอยู่ในอำนาจของตนต้องรับผิดชอบสำหรับผลปฏิบัติของตัวแทนของตน แก่บุคคลเหล่านั้น โดยไม่ต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบเฉพาะตัวซึ่งอาจมีได้

ข้อ ๓๐

บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง จะต้องได้รับความสะดวกทุกประการในอันที่จะร้องเรียนต่อประเทศที่คุ้มครอง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ สภากาชาด (สภาชักวงเดือนแดง, สภาสิงห์โตแดงและดวงอาทิตย์) ประจำชาติของประเทศที่บุคคลเหล่านั้นอยู่ตลอดจนต่อองค์การใด ๆ ที่อาจให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลเหล่านั้นได้

บรรดาองค์การทั้งหลายที่กล่าวนี้จะต้องได้รับความสะดวกทั้งมวลเพื่อการนี้จากเจ้าหน้าที่ ภายในขอบเขตแห่งความจำเป็นทางทหารหรือเพื่อความมั่นคง

นอกจากการเยี่ยมเยียนของผู้แทนของประเทศที่คุ้มครองและของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๔๓ แล้ว ประเทศที่กักกุมหรือยึดครองจะต้องอำนวยความสะดวกให้มากที่สุดที่จะกระทำได้ แก่การเยี่ยมเยียนบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง โดยผู้แทนขององค์การอื่น อันมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ความช่วยเหลือทางจิตใจหรือให้การบรรเทาทุกข์ทางวัตถุแก่บุคคลเช่นว่านั้น

ข้อ ๓๑

ห้ามมิให้ปฏิบัติการข่มขู่ขู่เข็ญด้วยกำลังกายหรือทางจิตใจต่อบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อสับทรายข้อความจากบุคคลเหล่านั้นหรือจากบุคคลอื่น

ข้อ ๓๒

อัครภาคีผู้ทำสัญญายินยอมตกลงกันโดยเฉพาะเจาะจงว่า แต่ละฝ่ายจำต้องห้ามมิให้การดำเนินการใด ๆ อันมีลักษณะที่จะก่อให้เกิดความทรมานทางร่างกาย หรือกำจัดพันธ์แห่งบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งอยู่ในอำนาจของตน ข้อห้ามนี้มิใช่จะใช้บังคับแก่การฆาตกรรม การทรมาน การทำโทษทางร่างกาย การตัดทอนอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใด และการทดลองทางแพทย์ หรือทางวิทยาศาสตร์อันไม่เป็นการจำเป็นแก่การรักษาพยาบาลแก่บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองเท่านั้น แต่ใช้บังคับตลอดถึงการกระทำอื่นใด อันเป็นการทารุณเหี้ยมโหดไม่ว่าจะได้กระทำลงโดยตัวแทนฝ่ายพลเรือนหรือทหารก็ตาม

ข้อ ๓๓

ห้ามมิให้ลงโทษบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง สำหรับความผิดที่บุคคลนั้นมิได้กระทำด้วยตนเอง การลงอาญาแก่บุคคลเป็นหมู่ ๆ รวมกันตลอดจนบรรดาการกระทำที่เป็นการขู่เข็ญ หรือที่เป็นที่น่าหวาดกลัวนั้นเป็นอันห้ามมิให้กระทำ

ห้ามมิให้ทำการปล้นสดมภ์

ห้ามมิให้ทำการอันเป็นการตอบแทนแก้แค้นต่อบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองและทรัพย์สินของบุคคลเหล่านั้น

ข้อ ๓๔

ห้ามมิให้ทำการจับตัวไปเป็นประกัน

หมวด ๒

คนต่างด้าวในอาณาเขตของภาคีฝ่ายหนึ่งในการพิพาทฝ่ายหนึ่ง

ข้อ ๓๕

บรรดาบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งประสงค์จะออกไปเสียจากอาณาเขตเมื่อเริ่มเกิดการพิพาทหรือในระหว่างการพิพาทนั้น มีสิทธิที่ออกไปได้ เว้นแต่การที่จะออกไปนั้นเป็นการขัดกับประโยชน์ของชาติแห่งรัฐนั้น การร้องเรียนเพื่อขอออกไปจากอาณาเขตดังกล่าวแล้วของบุคคลเหล่านั้น จะต้องได้รับการพิจารณาตามวิธีการที่มีอยู่ตามระเบียบและจะต้องวินิจฉัยโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ บุคคลผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ออกไปเช่นนี้อาจนำเงินติดไปกับตนเท่าที่จำเป็น เพื่อเดินทางและอาจนำสิ่งของและวัตถุสำหรับใช้ส่วนตัวไปได้โดยปริมาณพอสมควร

ถ้าหากว่าบุคคลเช่นว่านั้น ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปจากอาณาเขต บุคคลผู้นั้นมีสิทธิที่จะขอให้ศาลที่มีอำนาจหรือคณะกรรมการฝ่ายปกครองที่ประเทศที่กักกุมได้ตั้งขึ้นเพื่อการนั้นพิจารณาการปฏิเสธนั้นใหม่อีกครั้งหนึ่งโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้

เมื่อมีการร้องขอ เว้นแต่จะมีเหตุผลขัดข้องเกี่ยวกับความมั่นคงหรือมีบุคคลที่เกี่ยวข้องคัดค้าน จะต้องแจ้งให้ผู้แทนของประเทศที่คุ้มครองทราบเหตุผลในการปฏิเสธคำขอเพื่อออกไปจากอาณาเขต และแจ้งให้ทราบนามของบรรดาบุคคลที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปจากอาณาเขตโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้

ข้อ ๓๖

การอนุญาตให้ออกไปจากอาณาเขตตามความในข้อก่อน จะต้องกระทำโดยมีเงื่อนไขอันพึงพอใจเกี่ยวกับความปลอดภัย สุขภาพ การสุขาภิบาลและอาหาร บรรดาค่าใช้จ่ายในการนี้ นับแต่จุดแรกที่ออกจากอาณาเขตของประเทศที่กักกุม ให้ตกเป็นของประเทศปลายทาง หรือในกรณีที่เกี่ยวกับการพักอยู่ในประเทศที่เป็นกลาง ให้ตกเป็นของประเทศที่ชนชาติของตนได้รับประโยชน์ ในเมื่อมีความจำเป็นอาจกำหนดรายละเอียดในทางปฏิบัติเพื่อการย้ายสถานที่นั้นไว้ โดยความตกลงกันเป็นพิเศษระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

บทบัญญัติดังกล่าวแล้ว ไม่เป็นการตัดสิทธิสำหรับความตกลงพิเศษเช่นว่านั้น ซึ่งอาจกระทำขึ้นระหว่างภาคีคู่พิพาทเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยน และการส่งตัวกลับประเทศเดิม ซึ่งชนชาติของคนที่ตกอยู่ในมือของฝ่ายศัตรู

ข้อ ๓๗

บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งถูกกักตัวอยู่ในระหว่างดำเนินการหรือต้องรับโทษอันเป็นการตัดเสรีภาพ จะต้องได้รับผลปฏิบัติอย่างมนุษยธรรมในระหว่างที่ถูกกักตัวอยู่นั้น

เมื่อถูกปล่อยตัวแล้ว บุคคลเหล่านั้นอาจร้องขอเพื่อออกไปจากอาณาเขตตามที่บัญญัติไว้ในข้อก่อน ๆ ได้

ข้อ ๓๘

ภายในข้อยกเว้นแห่งระเบียบการพิเศษที่อนุญาตไว้ตามอนุสัญญานี้นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามข้อ ๒๗ และ ๔๑ สภาวะแห่งบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจะคงเป็นไปตามหลักการที่กำหนดไว้โดยบทบัญญัติที่เกี่ยวกับคนต่างด้าวในยามสงบ ไม่ว่าในกรณีใดก็ตามบุคคลเหล่านั้นจะต้องได้รับสิทธิดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ

(๑) จะต้องได้รับความช่วยเหลือในอันที่จะได้รับการยกเว้นทุกข์เป็นรายตัวหรือเป็นหมู่คณะตามแต่ที่จะมีผู้ส่งไปยังบุคคลเหล่านั้น

(๒) หากมีความจำเป็นเกี่ยวกับสภาพแห่งอนามัยของตน บุคคลเหล่านั้นจะต้องได้รับการรักษา และได้รับผลปฏิบัติในโรงพยาบาลเท่าเทียมกับคนชาติของรัฐที่เกี่ยวข้อง

(๓) จะต้องได้รับอนุญาตให้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา และได้รับการอนุเคราะห์ในทางจิตใจจากบรรพชิตตามความเชื่อถือของตน

(๔) ถ้าหากว่าอยู่ ณ เขต โดยเฉพาะที่อาจได้รับอันตรายจากสงคราม บุคคลเหล่านั้นจะต้องได้รับอนุญาตให้โยกย้ายไปจากเขตนั้นเท่าเทียมกับคนชาติของรัฐที่เกี่ยวข้อง

(๕) เด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี สตรีมีครรภ์ และมารดาของเด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๗ ปี จะต้องได้รับประโยชน์จากผลปฏิบัติบุริมสิทธิเท่าเทียมกับคนชาติของรัฐที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๓๙

บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองผู้ซึ่งต้องสูญเสียการงานที่ได้ประโยชน์เพราะผลแห่งสงคราม จะต้องได้รับโอกาสที่จะต้องแสวงหาการงานเพื่อค่าจ้างได้ ภายในบังคับแห่งเหตุผลในทางความมั่นคง และตามบทบัญญัติแห่งข้อ ๔๐ โอกาสเช่นว่านั้นจะต้องเป็นไปโดยเท่าเทียมกัน กับที่ได้ให้แก่คนชาติของประเทศที่บุคคลเหล่านั้นเข้าไปอยู่ในอาณาเขต

เมื่อภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งใช้วิธีการ เพื่อการควบคุมแก่บุคคลผู้ได้รับความคุ้มครองคนใดคนหนึ่ง อันเป็นผลให้ผู้นั้นไม่สามารถเลี้ยงตัวเองได้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าบุคคลเช่นว่านั้นถูกขัดขวางโดยอ้างเหตุผลแห่งความมั่นคง มิให้แสวงหาการงานเพื่อรับค่าจ้างในสภาพอันสมควร ภาคีฝ่ายนั้นจะต้องจัดประกันในอันที่จะเลี้ยงดูบุคคลนั้นตลอดจนผู้ที่ต้องพึ่งพิงผู้นั้นด้วย

ไม่ว่าในกรณีใด ๆ บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง อาจจะได้รับเงินเดือนเลี้ยงจากประเทศของตน จากประเทศที่คุ้มครองหรือจากสมาคมบรรเทาทุกข์ที่กล่าวไว้ในข้อ ๓๐ ได้

ข้อ ๔๐

บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองอาจถูกบังคับให้ทำงานได้ ก็แต่เพียงเท่าเทียมกับคนชาติแห่งภาคีคู่พิพาทที่ตนเข้าไปอยู่ในอาณาเขตเท่านั้น

ถ้าหากว่าบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองมีสัญชาติศัตรู บุคคลเหล่านั้นอาจถูกยังคับให้ทำงานก็แต่เฉพาะเท่าที่จำเป็นตามปกติ เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการเลี้ยงดู ที่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม การขนส่งและอนามัยของมนุษย์เท่านั้น ซึ่งไม่เป็นงานอันเกี่ยวข้องโดยตรงกับการปฏิบัติการในทางทหาร

ในกรณีดังกล่าวใน ๒ วรรคก่อน บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองที่ถูกยังคับให้ทำงาน จะต้องได้รับประโยชน์ในเงื่อนไขในการทำงานและการคุ้มครองอันตรายเช่นเดียวกับคนงานแห่งชาตินั้น ๆ เฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับค่าจ้าง เวลาทำงาน เครื่องนุ่งห่ม และเครื่องมือ การฝึกหัดงานที่ได้เคยรับมาและค่าทดแทนความเสียหายสำหรับกรณีอุบัติเหตุและโรคภัยไข้เจ็บอันเกิดจากอาชีพการงาน

ถ้าหากว่ามีการฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้น บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจะต้องได้รับอนุญาตที่จะใช้สิทธิทำคำร้องตามข้อ ๓๐ ได้

ข้อ ๔๑

ถ้าหากว่าประเทศที่มีบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองอยู่ เห็นว่าระเบียบการควบคุมตามที่กล่าวไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ยังไม่เพียงพอ จะอาศัยระเบียบการควบคุมอื่น ๆ ที่ร้ายแรงนอกเหนือกว่าการกำหนดสถานที่ให้บุคคลเหล่านั้นอยู่หรือการกักกันตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๔๒ และ ๔๓ หาได้ไม่

การนำบทบัญญัติในข้อ ๓๙ วรรค ๒ มาใช้บังคับแก่กรณีที่บุคคลที่ถูกยังคับให้ออกไปจากถิ่นที่อยู่ตามปกติ โดยอาศัยคำสั่งโดยใกล้เคียง

ที่สุดเท่าที่จะทำได้ กำหนดสถานที่ให้ไปอยู่ ณ ที่อันใดนั้น ประเทศที่กักกุมจะต้องปฏิบัติตามหลักเกี่ยวกับมาตรฐานแห่งสวัสดิภาพตามที่ได้กำหนดไว้ในภาค ๓ หมวด ๔ ของอนุสัญญานี้

ข้อ ๔๒

การกักกันหรือการกำหนดสถานที่อยู่แก่บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองนั้น จะสั่งให้กระทำได้ก็ต่อเมื่อมีความจำเป็นอย่างแท้จริงเพื่อความมั่นคงของประเทศที่กักกุมเท่านั้น

ถ้าบุคคลใดร้องขอโดยสมัครใจ โดยผ่านผู้แทนของประเทศที่คุ้มครอง ให้กักกันคน และถ้าหากว่าตามสถานะของบุคคลผู้นั้น เกิดมีความจำเป็นต้องกระทำเช่นนี้ ก็ให้ประเทศที่บุคคลดังกล่าวตกอยู่ในอำนาจทำการกักกันไว้

ข้อ ๔๓

บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองผู้ใดถูกกักกันหรือกำหนดสถานที่ให้อยู่มีสิทธิที่จะขอให้ศาลที่มีอำนาจหรือคณะกรรมการฝ่ายปกครองที่ประเทศที่กักกุมได้ตั้งขึ้นเพื่อการนั้นพิจารณาใหม่โดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ถ้าการกักกันหรือการกำหนดสถานที่ให้อยู่ยังคงมีอยู่ต่อไป ศาลหรือคณะกรรมการฝ่ายปกครองจะต้องพิจารณากรณีของบุคคลเช่นว่านั้นเป็นระยะ ๆ และอย่างน้อยที่สุดปีละ ๒ ครั้ง เพื่อแก้ไขให้คำวินิจฉัยเดิมให้เป็นผลดีขึ้น ถ้าหากว่าพฤติการณ์เปิดช่องให้

เว้นไว้แต่บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจะคัดค้าน ประเทศที่กักกุมจะต้องแจ้งให้ประเทศที่คุ้มครองทราบนามของบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง

ซึ่งถูกกักกันหรือกำหนดสถานที่ให้อยู่ หรือซึ่งถูกปล่อยตัวจากการกักกันหรือสถานที่ที่กำหนดให้อยู่โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ ภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไขเช่นเดียวกัน จะต้องแจ้งคำวินิจฉัยของศาลหรือคณะกรรมการดังกล่าวในวรรคแรกของข้อนี้ให้ประเทศที่คุ้มครองทราบโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้เช่นเดียวกัน

ข้อ ๔๔

ในการใช้ระเบียบการควบคุมดังกล่าวไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ ประเทศที่กักคุมจะถือว่า ผู้หลบภัยซึ่งตามข้อเท็จจริงมิได้รับความคุ้มครองจากรัฐบาลใด ๆ เป็นคนต่างด้าวที่เป็นศัตรู โดยมูลฐานแต่เพียงว่าเป็นผู้มีสัญชาติโดยนิตินัยของรัฐที่เป็นศัตรูเท่านั้นหาได้ไม่

ข้อ ๔๕

ห้ามมิให้ย้าย ตัวบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง ไปยังประเทศที่มิได้เป็นภาคีแห่งอนุสัญญา

บทบัญญัตินี้ไม่ขัดขวางแก่การที่จะส่งตัวบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองกลับประเทศเดิม หรือกลับสู่ประเทศที่บุคคลนั้นมีถิ่นที่อยู่หลังจากการสู้รบได้ยุติลงแล้ว

ประเทศที่กักคุมจะย้ายตัวบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองได้ ก็เพื่อส่งไปยังประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาฉบับนี้เท่านั้น และก็ต่อเมื่อประเทศที่กักคุมพอใจแล้วว่าประเทศผู้รับตัวพร้อมและสามารถที่จะปฏิบัติตามอนุสัญญาฉบับนี้ ถ้าหากว่าบุคคลผู้ได้รับความคุ้มครองถูกย้ายตัวไปตามพฤติการณ์เช่นว่านั้นแล้ว ความรับผิดชอบในการปฏิบัติตาม

อนุสัญญาฉบับนี้ตกอยู่แก่ประเทศที่รับตัวบุคคลนั้นไว้ตลอดเวลาที่บุคคลนั้นอยู่ในความควบคุมของตน อย่างไรก็ดีถ้าประเทศนั้นละเลยไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ เฉพาะที่สำคัญประการใด เมื่อได้รับแจ้งจากประเทศที่ให้ความคุ้มครองแล้ว ประเทศที่ทำการย้ายตัวบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองไปจะต้องจัดการให้เป็นผล เพื่อแก้ไขสถานการณ์นั้นหรือจะต้องขอร้องให้ส่งตัวบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองนั้นกลับคืนไป คำขอร้องเช่นว่านี้จะต้องได้รับการปฏิบัติตาม

ไม่ว่าในพฤติการณ์เช่นไร บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจะต้องไม่ถูกย้ายตัวไปยังประเทศที่ตนมีเหตุผลที่จะเกรงกลัวต่อการถูกประหัสประหาร เพราะความคิดเห็นในทางการเมือง หรือความเลื่อมใสในทางศาสนาของตน

บทบัญญัติข้อนี้ไม่เป็นการขัดขวางแก่การส่งผู้ร้ายข้ามแดน ตามสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ซึ่งได้กระทำกันไว้ก่อนที่การสู้รบได้เกิดขึ้น

ข้อ ๔๖

ตราบเท่าที่ยังมิได้เพิกถอนไปก่อนแล้ว ระเบียบการกำกัดที่ได้นำมาใช้เกี่ยวกับบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจะต้องยกเลิกไปโดยเร็วที่สุดหลังจากการสู้รบได้ยุติลงแล้ว

ระเบียบการกำกัดที่กระทบถึงทรัพย์สินของบุคคลเหล่านี้ จะต้องยกเลิกไปตามกฎหมายของประเทศที่กักคุมโดยเร็วที่สุดหลังจากการสู้รบได้ยุติลงแล้ว

หมวด ๓

อาณาเขตที่ถูกยึดครอง

ข้อ ๔๗

บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งอยู่ในอาณาเขตที่ถูกยึดครองจะไม่เสียไปซึ่งประโยชน์ตามอนุสัญญานี้ ไม่ว่าในกรณีหรือโดยวิธีใด ๆ เนื่องจากได้มีการเปลี่ยนแปลงในสถาบันหรือในการปกครองของอาณาเขตดังกล่าวอันเป็นผลของการยึดครองอาณาเขต หรือเนื่องจากข้อตกลงอันได้ทำขึ้นระหว่างเจ้าหน้าที่แห่งอาณาเขตที่ถูกยึดครองและประเทศที่ยึดครอง หรือเนื่องจากประเทศที่ยึดครองนั้นได้รวมอาณาเขตที่ยึดครองนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนเข้าในประเทศของตน

ข้อ ๔๘

บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง ซึ่งมิใช่คนชาติของประเทศซึ่งต้องถูกยึดครองอาณาเขต อาจอ้างสิทธิในอันที่จะออกจากอาณาเขตนั้นได้ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติแห่งข้อ ๓๕ และคำสั่งวินิจฉัยในการนี้จะต้องเป็นไปตามวิธีการ ซึ่งประเทศที่ยึดครองจะได้กำหนดขึ้นตามข้อที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น

ข้อ ๔๙

การบังคับย้ายเอกชนหรือหมู่คณะรวมตลอดทั้งการเนรเทศบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองออกจากอาณาเขตที่ถูกยึดครอง ไปยังอาณาเขตของประเทศที่ยึดครอง หรือไปยังประเทศอื่นใดไม่ว่าจะเป็นอาณาเขตที่ถูกยึดครองหรือไม่ก็ตาม เป็นอันห้ามมิให้กระทำ ไม่ว่าด้วยเหตุผลใด ๆ

อย่างไรก็ดี ประเทศที่ยึดครองอาจจัดการอพยพทั้งหมด หรือแต่บางส่วนของเขตหนึ่งเขตใดก็ได้ ถ้าหากมีความจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของพลเมืองหรือมีเหตุผลอันจำเป็นทางทหาร การอพยพเช่นว่านี้ จะกระทำโดยพรากบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองออกไปนอกอาณาเขตที่ยึดครองหาได้ไม่ เว้นแต่จะมีเหตุผลในทางปฏิบัติซึ่งจะทำให้เป็นการพ้นวิสัยที่จะหลีกเลี่ยงการพรากเช่นนี้เสียได้ บุคคลที่ต้องอพยพเช่นว่านี้จะต้องถูกย้ายกลับสู่บ้านเดิมของตน เมื่อการสู้รบในเขตนั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว

ประเทศที่ยึดครองที่ทำการย้าย หรืออพยพ จะต้องจัดการเท่าที่สามารถจะทำได้ในทางปฏิบัติ เพื่อจัดหาที่พักอาศัยอันเหมาะสมเพื่อรับบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองเพื่อให้การย้ายได้กระทำไปในลักษณะอันเป็นที่พึงพอใจ เกี่ยวกับสุขภาพอนามัย ความปลอดภัย และอาหาร และจะมิให้บุคคลในครอบครัวเดียวต้องแยกจากกัน

ประเทศที่คุ้มครองจะต้องได้รับแจ้งให้ทราบถึงการย้าย และการอพยพในทันทีที่ได้มีการย้าย หรืออพยพขึ้น

ประเทศที่ยึดครองจะไม่กักคุมบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองไว้ในเขตที่อาจได้รับอันตรายแห่งสงครามโดยเฉพาะ เว้นแต่จะเป็นการจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของพลเมืองหรือมีเหตุผลอันจำเป็นทางทหาร

ประเทศที่ยึดครองจะต้องไม่ทำการเนรเทศ หรือย้ายส่วนหนึ่งส่วนใดแห่งพลเมืองพลเรือนของตน เข้าไปในอาณาเขตที่ตนยึดครอง

ข้อ ๕๐

ประเทศที่ยึดครองด้วยความร่วมมือของเจ้าหน้าที่แห่งประเทศและแห่งท้องถิ่น จะต้องอำนวยความสะดวกเพื่อให้กิจการของสถาบันทั้งหลายอันจัดไว้เพื่อการธรรมาสและการศึกษาของเด็ก ได้ดำเนินการไปด้วยดี

ประเทศที่ยึดครองจะต้องจัดการเท่าที่จำเป็นทั้งมวล เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดทำรูปพรรณของเด็ก และจดทะเบียนผู้ที่เป็นบิดามารดาเด็ก ไม่ว่าในกรณีใด ๆ จะต้องไม่ทำการเปลี่ยนแปลงฐานะส่วนตัวของบุคคลเหล่านั้น และจะต้องไม่ลงทะเบียนเอาบุคคลเหล่านี้เข้าในคณะหรือองค์การใดซึ่งขืนอยู่แก่ตน

ถ้าหากว่าสถาบันแห่งท้องถิ่นมีอยู่ไม่เป็นการเพียงพอกับการนี้ ประเทศที่ยึดครองจะต้องจัดการให้การเลี้ยงดู และการศึกษาแก่เด็กผู้เป็นกำพร้าหรือต้องแยกจากบิดามารดาของตน เนื่องจากการสงครามและเป็นผู้ที่ไม่ได้รับการดูแลอย่างเพียงพอจากญาติสนิทหรือเพื่อน ทั้งนี้หากเป็นไปได้ให้จัดทำโดยบุคคลอันมีสัญชาติภาษา และศาสนาเดียวกับบุคคลเหล่านั้น

แผนกพิเศษแผนกหนึ่งของสำนักงานที่จัดตั้งขึ้นตามข้อ ๑๓๖ จะต้องมีหน้าที่ดำเนินการที่จำเป็นทั้งมวล ในอันที่จะจัดทำรูปพรรณของเด็กผู้ซึ่งรูปพรรณยังเป็นที่สงสัยอยู่ รายละเอียดเกี่ยวกับบิดามารดาหรือญาติสนิทอื่น ๆ ถ้าสามารถรู้ได้จะต้องจดบันทึกไว้

ประเทศที่ยึดครองจะไม่ขัดขวางต่อการใช้ระเบียบการบุริมสิทธิใด ๆ อันเกี่ยวกับอาหาร การรักษาพยาบาล หรือการป้องกันต่อผลของสงคราม

ซึ่งอาจมิใช่อยู่ก่อนการยึดครอง เพื่อประโยชน์ของเด็กที่มีอายุต่ำกว่าสิบห้าปี สตรีมีครรภ์และมารดาของเด็กที่มีอายุต่ำกว่าเจ็ดปี

ข้อ ๕๑

ประเทศที่ยึดครองจะต้องไม่บังคับบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง ให้ต้องเข้าประจำในกองทัพ หรือหน่วยช่วยรบของตน ห้ามมิให้ทำการบังคับหรือโฆษณาโดยหวังจะให้มีการอาสาโดยสมัครใจ

ประเทศที่ยึดครอง จะต้องไม่บังคับ บุคคลที่ได้รับความคุ้มครองให้ทำงาน เว้นแต่บุคคลเหล่านั้นมีอายุเกินสิบแปดปี และให้ทำเฉพาะงานซึ่งมีความจำเป็นเพื่อความต้องการของกองทัพที่เข้าทำการยึดครอง หรือเพื่อธุรกิจการอันเป็นสาธารณูปโภค หรือเพื่อการเลี้ยงดู ที่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม การขนส่ง หรืออนามัยของพลเมืองแห่งประเทศที่ถูกยึดครองนั้น บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจะต้องไม่ถูกบังคับให้มีหน้าที่ต้องทำงานใด ๆ ซึ่งทำให้เกิดพันธกรณีแก่ตนที่จะต้องมีส่วนในการรบพุ่งทางทหาร ห้ามมิให้ประเทศที่ยึดครองบังคับบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองให้ใช้วิธีการบังคับเพื่อยังความปลอดภัยแก่สถานที่ที่บุคคลเหล่านั้นต้องทำงานตามที่ถูกเกณฑ์นั้น

งานนี้จะต้องกระทำก็แต่เฉพาะในอาณาเขตที่ถูกยึดครองซึ่งบุคคลที่ถูกเกณฑ์ให้ทำงานนั้นอยู่ บุคคลเช่นว่านี้แต่ละคนจะต้องได้อยู่ในที่ทำงานอันเป็นประจำโดยปรกติเท่าที่สามารถจะทำได้ คนงานจะต้องได้รับค่าจ้างอันสมควร และงานนั้นจะต้องได้สัดส่วนสัมพันธ์กับกำลังแรง และสติปัญญาความสามารถของบุคคลเหล่านั้น กฎหมายที่ใช้บังคับในประเทศที่ถูกยึดครองอันว่าด้วยเงื่อนไขการทำงานและการคุ้มครอง โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งเกี่ยวกับค่าจ้างเวลาทำงาน เครื่องมือการผักงานในชั้นแรก และค่าทดแทนความเสียหายสำหรับกรณีอุบัติเหตุ และโรคภัยอันเกิดจากอาชีพการงาน จะต้องใช้บังคับแก่บุคคลผู้ได้รับความคุ้มครอง ซึ่งได้รับมอบให้ทำงาน ตามหน้าที่ได้กล่าวไว้ในข้อนี้

ห้ามมิให้ใช้การเรียกเกณฑ์แรงงาน เป็นสาเหตุเพื่อระดมคนงานเข้าในองค์การอันมีลักษณะในทางการทหาร หรือกึ่งการทหาร

ข้อ ๕๒

สัญญาความตกลง หรือข้อบังคับใด ๆ จะต้องไม่เป็นการกระทบกระเทือนต่อสิทธิของคนงาน ไม่ว่าโดยสมัครใจหรือไม่ และไม่ว่าจะอยู่ณ ที่ใด ในอันที่จะร้องเรียนต่อผู้แทนของประเทศที่คุ้มครอง เพื่อที่จะขอให้ประเทศดังกล่าวนั้นยื่นมือเข้าเกี่ยวข้อง

ห้ามมิให้กำหนดระเบียบการใด ๆ อันมุ่งหมายจะก่อให้เกิดการว่างงาน หรือจำกัดโอกาสของคนงานในอาณาเขตที่ถูกยึดครอง เพื่อจะเป็นการจูงใจให้ทำงานให้แก่ประเทศที่ยึดครอง

ข้อ ๕๓

ห้ามมิให้ประเทศที่ยึดครองทำลายทรัพย์สิน อันเป็นสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ซึ่งเป็นของส่วนตัวหรือส่วนรวมของเอกชน หรือของรัฐหรือขององค์การสาธารณะ หรือขององค์การสังคม หรือสหกรณ์ เว้นแต่การทำลายนั้นเป็นการจำเป็นโดยแท้เพื่อการปฏิบัติทางการทหาร

ข้อ ๕๔

ห้ามมิให้ประเทศที่ยึดครองเปลี่ยนฐานะของข้าราชการหรือผู้พิพากษาในอาณาเขตที่ถูกยึดครองนั้น หรือลงโทษหรือกระทำการใดอันเป็นการใช้

อำนาจบังคับ หรือเลือกปฏิบัติต่อบุคคลดังกล่าวแล้ว เพราะบุคคลเหล่านั้นไม่ยอมปฏิบัติหน้าที่อันเป็นการฝืนใจตนเอง

การห้ามนี้ไม่เป็นการขัดต่อการที่จะใช้ข้อ ๕๑ วรรคสอง และไม่กระทบกระเทือนต่อสิทธิของประเทศที่ยึดครองในอันที่จะปลดข้าราชการออกจากตำแหน่งเสียได้

ข้อ ๕๕

ประเทศที่ยึดครองมีหน้าที่อย่างเต็มความสามารถที่จะทำได้ในอันที่จะจัดให้มีอาหารและเวชภัณฑ์สำหรับพลเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องนำเข้ามาซึ่งเสบียงอาหาร คลังเวชภัณฑ์ และสิ่งของอื่น ๆ อันจำเป็น ในเมื่อไม่มีสิ่งของเหล่านี้เพียงพอในอาณาเขตที่ถูกยึดครองนั้น

ห้ามมิให้ประเทศที่ยึดครองเรียกเกณฑ์เสบียงอาหาร สิ่งของต่าง ๆ หรือเวชภัณฑ์ อันมีอยู่ในอาณาเขตที่ถูกยึดครอง เว้นแต่เพื่อใช้สำหรับกองทหารที่ทำการยึดครอง และสำหรับพนักงานฝ่ายปกครองและทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงความต้องการของพลเมืองพลเรือนด้วย ภายในบังคับบทบัญญัติของอนุสัญญาระหว่างประเทศอื่น ๆ ประเทศที่ยึดครองจะต้องดำเนินการหาวิธีให้มีการทดแทนอันเป็นธรรมสำหรับสิ่งของที่เรียกเกณฑ์ไปนั้น

ประเทศที่ยึดครองมีเสรีภาพที่จะตรวจสอบสถานะของอาหารและเวชภัณฑ์ในอาณาเขตที่ถูกยึดครองได้ไม่ว่าเวลาใด เว้นแต่จะมีการห้ามไว้ชั่วคราวเพราะความจำเป็นเกี่ยวกับการทหาร

ข้อ ๕๖

ประเทศที่ยึดครองมีหน้าที่อย่างเต็มความสามารถที่จะทำได้ที่จะจัดให้มีและบำรุงรักษาไว้ซึ่งสถานที่และบริการทางยาและทางการพยาบาล ตลอดจนการอนามัยและสุขภาพของประชาชนในอาณาเขตที่ถูกยึดครอง ด้วยความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ของประเทศและของท้องถิ่นนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใช้และปฏิบัติตามวิธีการบำบัดและป้องกันเท่าที่จำเป็นเพื่อต่อสู้กับการลุกลามของเชื้อโรคติดต่อและโรคระบาด เจ้าหน้าที่แพทย์ทุกประเภทจะต้องได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติการตามหน้าที่ของตน

ถ้าได้จัดให้มีโรงพยาบาลขึ้นใหม่ในอาณาเขตที่ถูกยึดครอง และถ้าองค์การเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกยึดครองมิได้ทำการอยู่ ณ ที่นั้น หากเป็นการจำเป็น เจ้าหน้าที่ยึดครองจะต้องให้ความรับรองแก่โรงพยาบาลนั้นตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๘ ในพฤติการณ์อย่างเดียวกันนี้ เจ้าหน้าที่ยึดครองจะต้องให้ความรับรองแก่พนักงานและยวดยานสำหรับการขนส่งของโรงพยาบาลตามความในข้อ ๒๐ และ ๒๑ ด้วย

ในการนำระเบียบการอนามัยและสุขภาพมาใช้ และการปฏิบัติตามระเบียบการนี้ ประเทศที่ยึดครองจะต้องคำนึงถึงความรู้สึกในทางศีลธรรมและจรรยาของพลเมืองแห่งอาณาเขตที่ถูกยึดครองนั้นด้วย

ข้อ ๕๗

ประเทศที่ยึดครองอาจเรียกเกณฑ์โรงพยาบาลพลเรือนได้เป็นการชั่วคราว และเฉพาะในกรณีที่จำเป็นอันรีบด่วน เพื่อทำการรักษาพยาบาลทหารที่ต้องยากเจ็บหรือป่วยไข้ และโดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องดำเนินการเท่า

ที่จำเป็นในระยะเวลาอันสมควร เพื่อการรักษาพยาบาลผู้เจ็บป่วยและเพื่อจัดหาสถานที่สำหรับการพยาบาลให้ตามความต้องการของพลเมืองพลเรือน

สัมภาระและคลังพัสดุของโรงพยาบาลพลเรือนนั้น จะเรียกเกณฑ์เอาไปไม่ได้ถ้าหากว่าเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อความต้องการของพลเมืองพลเรือน

ข้อ ๕๘

ประเทศที่ยึดครองจะต้องอนุญาตให้ยรรพชิตทางศาสนาได้ไปให้ความช่วยเหลือในทางจิตใจแก่ยรรคาศาสนิกชนของตนได้

ประเทศที่ยึดครองจะต้องรับจัดส่งหนังสือและสิ่งของอันจำเป็นในทางศาสนาให้ และจะต้องอำนวยความสะดวกในการแจกจ่ายสิ่งของเหล่านี้ในอาณาเขตที่ถูกยึดครอง

ข้อ ๕๙

ถ้าหากว่าพลเมืองทั้งหมดหรือบางส่วนในอาณาเขตที่ถูกยึดครองไม่ได้รับเครื่องอุปโภคบริโภคเพียงพอ ประเทศที่ยึดครองจะต้องยอมให้จัดโครงการยรรเทาทุกข์ขึ้นสำหรับพลเมืองดังกล่าวนั้น และจะต้องอำนวยความสะดวกแก่บุคคลเหล่านั้นทุกวิถีทางที่สามารถจะทำได้

โครงการเช่นว่านี้ ซึ่งอาจจัดทำขึ้นโดยรัฐหรือองค์การมนุษยธรรมอันไม่ลำเอียงทางฝ่ายใด เช่น คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศเป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องจัดให้มีการส่งเสบียงอาหาร เวชภัณฑ์ และเครื่องนุ่งห่ม

ภาคีผู้ทำสัญญาทุกฝ่ายจะต้องยอมให้การส่งสิ่งของเหล่านี้ผ่านไปได้โดยเสรีและจะต้องให้ความคุ้มครองแก่สิ่งของเหล่านี้ด้วย

อย่างไรก็ดี ประเทศที่อนุญาตให้ส่งสิ่งของผ่านไปยังอาณาเขตที่ถูกยึดครองโดยภาคีคู่พิพาทฝ่ายปฏิปักษ์ได้โดยเสรีนั้น มีสิทธิที่จะตรวจค้นสิ่งของนั้น และที่จะกำหนดเวลาและทางที่จะให้ผ่าน รวมทั้งจะต้องได้รับเหตุผลอันเย็นที่พอใจโดยผ่านทางประเทศที่คุ้มครอง ว่าสิ่งของเหล่านี้จะได้ใช้เพื่อบรรเทาทุกข์พลเมืองผู้ขัดสน และจะไม่ใช้เพื่อประโยชน์ของประเทศที่ยึดครองนั้น

ข้อ ๖๐

สิ่งของบรรเทาทุกข์ที่ส่งไปนั้น จะไม่เย็นการปลดเปลื้องประเทศที่ยึดครองจากความรับผิดชอบอย่างใดอย่างหนึ่งตามข้อ ๕๕,๕๘ และข้อ ๕๙ ประเทศที่ยึดครองจะนำเอาสิ่งของที่ส่งมาบรรเทาทุกข์ไปใช้ในประการอย่างอื่นผิดความประสงค์ที่ได้มุ่งหมายไว้ไม่ได้เว้นแต่ในกรณีจำเป็นอันริยด่วนเพื่อประโยชน์ของพลเมืองในอาณาเขตที่ถูกยึดครอง และด้วยความเห็นชอบของประเทศที่คุ้มครอง

ข้อ ๖๑

การจ่ายแจกสิ่งของที่ส่งมาบรรเทาทุกข์ตามที่กล่าวไว้ในข้อก่อน ๆ นั้น จะต้องกระทำด้วยความร่วมมือและอยู่ในความควบคุมดูแลของประเทศที่คุ้มครอง หน้าที่นี้จะเย็นอันตกลงกันระหว่างประเทศที่ยึดครองและประเทศที่คุ้มครอง มอบหมายให้แก่ประเทศที่เย็นกลางประเทศหนึ่ง

หรือคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ หรือองค์การมนุษยธรรมซึ่งไม่ลำเอียงทางฝ่ายใดก็ได้

สิ่งของที่ส่งไปให้นี้ จะต้องได้รับยกเว้นจากค่าภาระ ภาษี หรือศุลกากรทั้งมวลในอาณาเขตที่ถูกยึดครอง เว้นแต่จะเป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจของอาณาเขตนั้น ประเทศที่ยึดครองจะต้องอำนวยความสะดวกในอันที่จะจ่ายแจกสิ่งของที่ส่งมานี้โดยเร็ว

ภาคีผู้ทำสัญญาทุกฝ่ายจะต้องพยายามอย่างยิ่งที่จะอนุญาตให้สิ่งของที่ส่งมาบรรเทาทุกข์ทั่วไป ได้ผ่านและขนส่งโดยไม่คิดสมุดค่าไปยังอาณาเขตที่ถูกยึดครอง

ข้อ ๖๒

เว้นแต่เป็นการจำเป็นยิ่งเพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคง บุคคลผู้ได้รับความคุ้มครองในอาณาเขตที่ถูกยึดครองจะต้องได้รับอนุญาตให้รับสิ่งของที่เอกชนส่งมาบรรเทาทุกข์แก่บุคคลเหล่านั้นได้

ข้อ ๖๓

ภายในบังคับแห่งระเบียบการชั่วคราวซึ่งได้กำหนดเป็นกรณีพิเศษเพื่อความมั่นคงของประเทศที่ยึดครอง

ก) สภากาชาด (สภาซึ่งกวงเดือนแดง สภาสิงห์โตแดง และดวงอาทิตย์) ประจำชาติที่ได้มีการรับรองแล้ว สามารถจะปฏิบัติกิจการตามหลักของกาชาดต่างที่ได้นิยามไว้โดยที่ประชุมสากลกาชาด สมาคมบรรเทาทุกข์อื่น ๆ ก็จะได้รับอนุญาตให้ดำเนินกิจการอันเกี่ยวกับมนุษยธรรมได้ภายใต้เงื่อนไขอย่างเดียวกัน

ข) ห้ามมิให้ประเทศที่ยึดครองเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลงในตัวพนักงานหรือองค์ประกอบของสถานและสมาคมเหล่านี้ ซึ่งเป็นการเสียหายแก่กิจการดังกล่าวแล้วก็ได้

หลักการอย่างเดียวกันนี้ ให้นำมาใช้กับกิจการและพนักงานขององค์การพิเศษอันไม่มีลักษณะในทางการทหาร ซึ่งได้มีอยู่แล้ว หรือจะได้ตั้งขึ้นเพื่อประโยชน์ที่จะยังความเป็นอยู่ของพลเมือง พลเรือน โดยรักษาไว้ซึ่งบริการอันจำเป็นเกี่ยวกับสาธารณูปโภค โดยการแจกจ่ายเครื่องบรรเทาทุกข์ และโดยจัดตั้งการช่วยเหลือจากภัยอันตราย

ข้อ ๖๔

กฎหมายอาญาของอาณาเขตที่ถูกยึดครองจะต้องคงใช้บังคับอยู่ เว้นแต่เท่าที่จะถูกยกเลิกหรือพักใช้โดยประเทศที่ยึดครอง ในกรณีที่เป็นภัยต่อความมั่นคงของตน หรือเป็นการขัดต่อการใช้อนุสัญญาฉบับนี้ ภายในบังคับแห่งข้อพิจารณาข้อหลังนี้และเพื่อความจำเป็นให้การดำเนินการพิจารณาพิพากษาคดีได้เป็นไปโดยเที่ยงธรรม ศาลในอาณาเขตที่ถูกยึดครองยังคงมีอำนาจหน้าที่พิจารณาพิพากษาความผิดตามที่กฎหมายดังกล่าวบัญญัติไว้

อย่างไรก็ดี ประเทศที่ยึดครองอาจให้พลเมืองของอาณาเขตที่ถูกยึดครองยอมปฏิบัติตามบทบัญญัติอันเป็นหลักสาระสำคัญในอันที่จะช่วยให้ประเทศที่ยึดครองได้ปฏิบัติตามพันธกรณีแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ เพื่อที่จะรักษาการปกครองของอาณาเขตนั้นให้ดำเนินไปโดยมีระเบียบ และเพื่อความมั่นคงของประเทศที่ยึดครอง รวมทั้งผู้สังกัดและทรัพย์สิน

ของกองทัพหรือเจ้าหน้าที่ทางปกครองของฝ่ายที่ยึดครอง กับทั้งสถานที่และเส้นทางคมนาคมซึ่งใช้อยู่ด้วย

ข้อ ๖๕

บทบัญญัติแห่งกฎหมายอาญาที่ได้ตราขึ้นโดยประเทศที่ยึดครองนั้นห้ามมิให้ใช้บังคับก่อนที่ได้ประกาศและได้โฆษณาให้ประชาชนทราบแล้ว ในภายของบุคคลเหล่านั้นบทบัญญัติแห่งกฎหมายอาญาเหล่านี้จะใช้บังคับให้มีเหตุผลย้อนหลังไม่ได้

ข้อ ๖๖

ในกรณีที่ได้มีการละเมิดบทกฎหมายอาญาซึ่งประเทศที่ยึดครองได้ประกาศใช้ตามความในข้อ ๖๔ วรรคสอง ประเทศที่ยึดครองอาจส่งตัวผู้ต้องหาไปพิจารณายังศาลทหารอันไม่มีลักษณะเป็นการเมืองที่ตั้งขึ้นโดยถูกต้องตามระเบียบ โดยมีเงื่อนไขว่าศาลนั้นจะต้องนั่งพิจารณาในประเทศที่ถูกยึดครอง ศาลอุทธรณ์ก็ควรจะต้องนั่งพิจารณาในประเทศที่ถูกยึดครองด้วย

ข้อ ๖๗

ศาลจะต้องใช้บังคับแต่เพียงบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ก่อนการกระทำผิดได้เกิดขึ้น และจะต้องเป็นไปตามหลักทั่วไปของกฎหมายโดยเฉพาะในหลักที่ว่าโทษนั้นจะต้องได้ส่วนสัมพันธ์กับความผิด ศาลจะต้องคำนึงถึงข้อที่ว่าผู้ต้องหานั้นมิใช่เป็นบุคคลในสัญชาติของประเทศที่ยึดครองนั้นด้วย

ข้อ ๖๘

บุคคลผู้ที่ได้รับการคุ้มครองซึ่งกระทำผิดโดยเจตนาเฉพาะที่จะให้

เสียหายแก่ประเทศที่ยึดครองนั้น แต่ความผิดนั้นยังไม่ถึงกับเป็นการมุ่งร้ายต่อชีวิตหรือร่างกายของบุคคลซึ่งกักในกองทัพ หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองของฝ่ายที่ยึดครอง หรือไม่เป็นอันตรายต่อหมู่ชนอย่างร้ายแรง หรือไม่เป็นการเสียหายอันร้ายแรงแก่ทรัพย์สินของกองทัพ หรือองค์การปกครองของฝ่ายที่ยึดครอง หรือแก่สิ่งปลูกสร้างซึ่งฝ่ายยึดครองใช้อยู่จะต้องรับโทษโดยถูกกักกัน หรือจำคุกอย่างธรรมดาแต่กำหนดระยะในการให้กักกันหรือจำคุกจะต้องได้ส่วนสัมพันธ์กับความผิดที่ได้กระทำขึ้นนั้น อนึ่ง การกักกันหรือการจำคุกสำหรับความผิดเช่นว่านี้จะต้องเป็นระเบียบ การตัดเสรีภาพอย่างเดียวที่ใช้แก่บุคคลที่ได้รับความคุ้มครอง ศาลตามที่ระบุไว้ตามข้อ ๖๖ ของอนุสัญญาฉบับนี้ อาจใช้ดุลยพินิจที่จะสั่งเปลี่ยนโทษจำคุกให้เป็นการกักกันโดยมีกำหนดระยะเวลาเท่ากันก็ได้

ยกบัญญัติแห่งกฎหมายอาญาที่ได้ประกาศใช้โดยประเทศที่ยึดครองตามข้อ ๖๔ และข้อ ๖๕ อาจวางโทษประหารชีวิตแก่บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองได้เฉพาะแต่ในกรณีที่ผู้นั้นมีความผิดฐานกระทำจารกรรมหรือวินาศกรรมอย่างร้ายแรงต่อสิ่งปลูกสร้างทางทหารของประเทศที่ยึดครองหรือความผิดฐานฆาตกรรมต่อบุคคลคนเดียวหรือหลายคนโดยเจตนาแต่ความผิดเช่นว่านั้นจะต้องมีโทษถึงประหารชีวิตตามกฎหมาย ของอาณาเขตที่ถูกยึดครองซึ่งเป็นอันใช้อยู่แล้วก่อนที่ได้เริ่มการยึดครอง

การลงโทษประหารชีวิตแก่บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจะกระทำได้ก็ต่อเมื่อศาลได้ทราบแล้วโดยเฉพาะในข้อที่ว่าผู้ต้องหามิได้เป็นคนชาติของประเทศที่ยึดครอง และเพราะฉะนั้นผู้นั้นจึงไม่มีหน้าที่จะต้องสวามิภักดิ์ต่อประเทศนั้นแต่อย่างใดเลย

ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม ห้ามมิให้ทำการลงโทษประหารชีวิตแก่บุคคลที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งมีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ในขณะที่กระทำความผิด

ข้อ ๖๙

ไม่ว่าในกรณีใด ๆ ระยะเวลาระหว่างที่ผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งเป็นผู้ต้องหา ต้องถูกจับกุมระหว่างรอการพิจารณาหรือการลงโทษนั้น จะต้องคิดหักจากกำหนดโทษจำคุกตามคำพิพากษา

ข้อ ๗๐

ห้ามมิให้ประเทศที่ยึดครองทำการจับกุม ฟ้อง และลงโทษบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองเพราะการใด ๆ ที่ได้กระทำไป หรือ เพราะความคิดเห็นอันได้แสดงออกก่อนการเข้ายึดครอง หรือระหว่างที่มีการหยุดชั่วคราวในการเข้ายึดครองนั้น เว้นแต่เป็นการละเมิดกฎและประเพณีการสงคราม

คนชาติของประเทศที่ยึดครอง ผู้ซึ่งหลบพำนักอยู่ในอาณาเขตของรัฐที่ถูกยึดครองก่อนที่การสู้รบได้เกิดขึ้นนั้น จะต้องไม่ถูกจับกุม ฟ้อง ลงโทษ หรือเนรเทศจากอาณาเขตที่ถูกยึดครอง เว้นแต่สำหรับความผิดซึ่งได้กระทำขึ้นหลังจากได้เกิดการสู้รบขึ้นแล้ว หรือสำหรับความผิดตามกฎหมายสามัญอันได้กระทำขึ้นก่อนที่การสู้รบได้เกิดขึ้น ซึ่งตามกฎหมายของรัฐที่ถูกยึดครองยอมให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในยามสงบ

ข้อ ๗๑

ห้ามมิให้ศาลที่มีอำนาจของประเทศที่ยึดครองทำการพิพากษาลงโทษใด ๆ เว้นแต่จะได้มีการพิจารณาตามระเบียบแล้ว

บุคคลผู้ต้องหาซึ่งถูกฟ้องโดยประเทศที่ยึดครองนั้น จะต้องได้รับแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรโดยมิชักช้าด้วยภาษาที่ตนเข้าใจถึงรายละเอียดแห่งข้อที่ตนถูกกล่าวหานั้น และจะต้องนำตัวไปดำเนินการพิจารณาโดยเร็วเท่าที่จะทำได้ ประเทศที่คุ้มครองจะต้องได้รับแจ้งให้ทราบถึงการดำเนินคดีซึ่งประเทศที่ยึดครองได้กล่าวหาบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองในกรณีที่เกี่ยวกับข้อกล่าวหาอันเป็น ความผิด ที่มีโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไป ประเทศที่คุ้มครองอาจขอทราบไม่ว่าเวลาใดถึงสถานะแห่งการพิจารณาเช่นว่านั้น อนึ่ง ประเทศที่คุ้มครองมีสิทธิที่จะขอให้เสนอรายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับการดำเนินคดีดังกล่าว และการดำเนินคดีอื่น ๆ ซึ่งประเทศที่ยึดครองได้กล่าวหาต่อบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง

การแจ้งให้ประเทศที่คุ้มครองทราบตามที่บัญญัติในวรรคสองข้างต้นจะต้องจัดส่งไปทันที และไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม จะต้องส่งให้ถึงประเทศที่คุ้มครองภายในสามสัปดาห์ก่อนวันนั่งพิจารณาครั้งแรก ถ้าหากว่าเมื่อเริ่มการพิจารณาไม่ปรากฏหลักฐานว่าได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติในข้อนี้ครบถ้วนแล้ว ห้ามมิให้ดำเนินการพิจารณาต่อไป การแจ้งดังกล่าวจะต้องมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(ก) ลักษณะรูปพรรณของผู้ต้องหา

(ข) ที่พำนักอาศัยหรือที่คุมขัง

(ค) รายละเอียดแห่งหัวข้อที่กล่าวหา (โดยระบุบทบัญญัติแห่งกฎหมายอาญาซึ่งยกขึ้นอ้าง)

(ง) ชื่อศาลที่จะต้องนั่งพิจารณาคดี

(๑) สถานที่และวันที่จะนั่งพิจารณาครั้งแรก

ข้อ ๗๒

บุคคลผู้ต้องหามีสิทธิที่จะเสนอหลักฐานอันจำเป็นแก่การต่อสู้คดีของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่จะอ้างพยานบุคคล และทั้งมีสิทธิที่จะเลือกหาทนายความผู้ทรงคุณวุฒิมาช่วยเหลือ ซึ่งมีสิทธิที่จะเข้าเยี่ยมตนได้โดยเสรีและต้องได้รับความสะดวกเท่าที่จำเป็นแก่การเตรียมการต่อสู้คดี

ถ้าผู้ต้องหาไม่เลือกหาทนายความ ประเทศที่คุ้มครองอาจหาทนายความให้ถ้าผู้ต้องหาถูกฟ้องในคดีร้ายแรง และไม่มีประเทศที่คุ้มครองดำเนินการ ประเทศที่คุ้มครองจะเป็นผู้หาทนายความให้โดยได้รับความยินยอมของผู้ต้องหา

เว้นแต่ตนจะสละสิทธิโดยเสรี ผู้ต้องหาจะต้องมีล่ามช่วยหนึ่งนายทั้งในชั้นการไต่สวน และในระหว่างการพิจารณาในศาล ผู้ต้องหามีสิทธิไม่ว่าเวลาใดที่จะคัดค้านล่ามและขอให้เปลี่ยนตัวได้

ข้อ ๗๓

บุคคลผู้ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลใช้ ผู้นั้นจะต้องได้รับแจ้งให้ทราบโดยชัดแจ้งว่าตนมีสิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ รวมทั้งกำหนดเวลาซึ่งจะพึงปฏิบัติการดังกล่าวนั้น

ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การอุทธรณ์ ในกรณีที่กฎหมายซึ่งศาลใช้นั้นไม่มีบทบัญญัติในเรื่องอุทธรณ์ บุคคลผู้ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษมีสิทธิที่จะยื่นคำร้อง

ทุกข์คัดค้านคำวินิจฉัยและการลงโทษไปยังเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศที่ยึดครอง

ข้อ ๗๔

ผู้แทนของประเทศที่คุ้มครองมีสิทธิที่จะเข้าไปนั่งฟังการพิจารณาคดีของบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองใด ๆ นอกจากจะมีเหตุผลพิเศษอันจะต้องพิจารณาเป็นการลับเพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของประเทศที่ยึดครอง ซึ่งในกรณีเช่นนี้จะต้องแจ้งไปให้ประเทศที่คุ้มครองทราบ ให้ส่งคำแจ้งเกี่ยวกับวันและสถานที่ซึ่งจะทำการพิจารณาไปให้ประเทศที่คุ้มครองทราบ

คำพิพากษาใดซึ่งมีการลงโทษประหารชีวิตหรือโทษจำคุกตั้งแต่สองปีขึ้นไป จะต้องส่งไปยังประเทศที่คุ้มครองโดยเร็วเท่าที่จะทำได้ พร้อมด้วยเหตุผลประกอบคำพิพากษานั้น การแจ้งนั้นจะต้องอ้างถึงการแจ้งซึ่งทำขึ้นตามข้อ ๗๑ และในกรณีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก ให้แจ้งชื่อของสถานที่ซึ่งจะใช้ลงโทษตามคำพิพากษานั้น ให้ศาลเก็บบันทึกหลักฐานแห่งคำพิพากษานอกจากที่กล่าวข้างบนนี้ไว้ เพื่อผู้แทนของประเทศที่คุ้มครองตรวจดูได้ในกรณีที่คำพิพากษามีโทษถึงประหารชีวิตหรือโทษจำคุกตั้งแต่สองปีหรือกว่านั้นขึ้นไป ระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์จะต้องไม่เริ่มนับจนกว่าประเทศที่คุ้มครองจะได้รับแจ้งคำพิพากษานั้นแล้ว

ข้อ ๗๕

ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม ห้ามมิให้ตัดสิทธิของบุคคลซึ่งถูกพิพากษาให้ลงโทษประหารชีวิตในอันที่จะยื่นคำร้องขออภัยโทษหรือขอบรรเทาโทษ

ห้ามมิให้ดำเนินการบังคับตามคำพิพากษาให้ประหารชีวิตจนกว่ากำหนดระยะจะได้ล่วงพ้นไปแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือนนับแต่วันที่ประเทศที่คุ้มครองได้รับแจ้งคำพิพากษาอันถึงที่สุดยืนยันการลงโทษประหารชีวิตหรือคำสั่งให้ยกเรื่องราวขออภัยโทษหรือยกเว้นโทษนั้น

กำหนดระยะเวลาหกเดือนที่รอการบังคับตามคำพิพากษาให้ประหารชีวิตนั้นอาจลดลงมาได้เฉพาะกรณีที่มีเหตุผลเกี่ยวกับการฉุกเฉินอันสำคัญทำให้เกิดการรวมกำลังอันเป็นการคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศที่ยึดครองหรือของกำลังทหารแห่งประเทศนั้นโดยมีเงื่อนไขในทุกกรณีว่าประเทศที่คุ้มครองจะได้รับแจ้งการย่นระยะเวลาดังกล่าว และจะต้องมีเวลาและโอกาสพอสมควรเพื่อทำการคัดค้านต่อเจ้าหน้าที่ที่ยึดครองผู้มีอำนาจเกี่ยวกับคำพิพากษาโทษประหารชีวิตเช่นว่านั้น

ข้อ ๗๖

บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด จะต้องถูกกักคุมอยู่ในประเทศที่ถูกยึดครอง และถ้าต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจะต้องได้รับโทษตามคำพิพากษาในประเทศนั้น ถ้าสามารถจะทำได้ให้แยกบุคคลดังกล่าวจากผู้ถูกกักคุมอื่น ๆ และให้ได้รับการดูแลในทางอาหารและทางสุขภาพเพียงพอในอันที่จะให้มีอนามัยดี และซึ่งอย่างน้อยที่สุดให้เท่ากับที่จะพึงได้รับในเรือนจำในประเทศที่ถูกยึดครอง

บุคคลดังกล่าวจะต้องได้รับการรักษาพยาบาลตามความจำเป็นเกี่ยวกับสภาพแห่งอนามัยของตน

บุคคลดังกล่าวมีสิทธิที่จะได้รับการช่วยเหลือในทางจิตใจตามที่ตนพึงต้องการด้วย

สตรีจะต้องแยกให้อยู่ต่างหาก และให้อยู่ในความดูแลของสตรีโดยตรง

ผู้เยาว์จะต้องได้รับการพิจารณาให้ได้รับการปฏิบัติพิเศษตามสมควรสำหรับผู้เยาว์

บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งถูกกักคุมจะต้องมีสิทธิที่จะได้รับการเยี่ยมเยียนจากผู้แทนของประเทศที่คุ้มครอง และของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศตามที่บัญญัติไว้ในข้อ ๑๔๓

บุคคลเช่นว่านี้จะต้องมีสิทธิที่จะได้รับพัสดุหีบห่อเพื่อยังชีพเทาทุกเดือนละหีบหนึ่งเป็นอย่างน้อย

ข้อ ๗๗

บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งตกเป็นผู้ต้องหาว่าได้กระทำความผิด หรือถูกศาลตัดสินลงโทษในอาณาเขตที่ถูกยึดครองนั้น เมื่อการยึดครองได้สิ้นลงแล้ว จะต้องส่งตัวให้แก่เจ้าหน้าที่ในอาณาเขตที่ได้รับการปลดปล่อยเป็นเสรีแล้วนั้น พร้อมด้วยบันทึกสำนวนความที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๗๘

ถ้าประเทศที่ยึดครองพิจารณาเห็นเป็นการจำเป็นเนื่องจากเหตุผลอันสำคัญยิ่งเกี่ยวกับความมั่นคงในอันที่จะจัดการ เพื่อความปลอดภัยของบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองประเทศนั้นจะทำได้อย่างมากที่สุดก็แต่เพียงกำหนดสถานที่ให้อยู่หรือทำการกักกันเท่านั้น

คำวินิจฉัยเกี่ยวกับการกำหนดสถานที่ให้อยู่หรือการกักกันนั้น จะต้องกระทำตามวิธีการตามระเบียบซึ่งประเทศที่ยึดครองจะได้กำหนดขึ้นตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ วิธีการนี้ให้กำหนดสิทธิที่จะอุทธรณ์

สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องด้วยการอุทธรณ์จะต้องได้รับความวินิจฉัยโดยไม่ชักช้า ในกรณีที่คำวินิจฉัยยืนตามคำวินิจฉัยเดิม จะต้องได้รับการตรวจพิจารณาใหม่เป็นระยะ ๆ หากเป็นไปได้ทุกหกเดือน โดยองค์การผู้มีอำนาจซึ่งแต่งตั้งขึ้นโดยประเทศดังกล่าวนั้น

บุคคลผู้ได้รับความคุ้มครองที่ต้องอยู่ภายในสถานที่กำหนด และโดยผลแห่งการนี้จำต้องออกจากบ้านของตน จะต้องได้รับประโยชน์โดยสมบูรณ์ตามข้อ ๓๙ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้

หมวด ๔

ข้อบังคับสำหรับปฏิบัติแก่ผู้กักกัน

ส่วนที่ ๑

บททั่วไป

ข้อ ๗๙

ภาคีคู่พิพาทจะต้องไม่กักกันบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง นอกจากตามบทบัญญัติข้อ ๔๑, ๔๒, ๔๓, ๖๘ และ ๗๘

ข้อ ๘๐

ให้ผู้ถูกกักกันคงมีความสามารถในทางแพ่งโดยสมบูรณ์ และสามารถใช้สิทธิเกี่ยวกับการนั้นตามควรแก่ฐานะของตน

ข้อ ๘๑

ภาคีคู่พิพาทซึ่งกักกันบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง จะต้องผูกพัน

ที่จะเลี้ยงดูบุคคลดังกล่าวโดยไม่คิดค่า และต้องให้การรักษาพยาบาลตามความจำเป็นเกี่ยวกับสภาพแห่งอนามัยของบุคคลเหล่านั้น

ห้ามมิให้หักเบี้ยเลี้ยง เงินเดือน หรือสิทธิเรียกร้องของผู้กักกันไว้เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการดังกล่าวนี้

ประเทศที่กักคุมจะต้องให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ซึ่งต้องพึ่งพิงผู้ถูกกักกัน ถ้าหากบุคคลเหล่านี้เช่นว่านั้นไม่มีรายได้พอเพียงหรือไม่สามารถหาเลี้ยงชีพได้

ข้อ ๘๒

ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดให้ผู้ถูกกักกันอยู่ด้วยกันอนุโลมตามสัญชาติภาษาและขนบธรรมเนียมประเพณีของเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้ถูกกักกันซึ่งเป็นคนชาติของประเทศเดียวกันจะต้องไม่ถูกแยกกันเพียงแต่เพราะเหตุที่มีภาษาต่างกันเท่านั้น

ตลอดระยะเวลาแห่งการกักกัน สมาชิกแห่งครอบครัวเดียวกันและโดยเฉพาะบิดามารดากับบุตร จะต้องจัดให้อยู่ในสถานที่กักกันเดียวกัน เว้นแต่เป็นการจำเป็นที่จะต้องแยกกันเป็นการชั่วคราวโดยเหตุผลในทางการงาน อนามัย หรือเพื่อปฏิบัติตามบทบัญญัติในส่วนที่ ๙ ของหมวดนี้ ผู้ถูกกักกันอาจร้องขอให้นำบุตรซึ่งถูกปล่อยให้อยู่โดยมิเสรีภาพโดยไม่ได้รับความดูแลของบิดามารดามากักกันรวมกับตนได้

หากเป็นไปได้ ผู้ถูกกักกันซึ่งเป็นสมาชิกในครอบครัวเดียวกัน จะต้องจัดให้อยู่ในบ้านเดียวกัน และต้องจัดให้อยู่แยกจากผู้ถูกกักกันอื่น ๆ ตลอดทั้งให้ความสะดวกตามที่จำเป็นแก่การครองชีพของครอบครัว

ส่วนที่ ๓

สถานที่กักกัน

ข้อ ๘๓

ประเทศที่กักคุมจะต้องไม่จัดตั้งสถานที่กักกันขึ้นในเขตที่อาจได้รับอันตรายจากสงครามโดยเฉพาะ

ประเทศที่กักกันจะต้องให้ข้อความอันเป็นประโยชน์ทั้งปวงเกี่ยวกับสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของสถานที่กักกันแก่ประเทศที่เป็นศัตรูโดยผ่านทางประเทศที่คุ้มครอง

หากไม่เป็นการขัดกับเหตุผลทางทหารแล้ว ค่ายกักกันจะต้องมีอักษร IC เป็นเครื่องหมาย โดยติดตั้งไว้ให้มองเห็นได้อย่างชัดเจนจากทางอากาศในเวลากลางวัน อย่างไรก็ตาม ประเทศที่เกี่ยวข้องอาจตกลงกันใช้แบบเครื่องหมายอย่างอื่นก็ได้ ห้ามมิให้ใช้เครื่องหมายอย่างเดียวกับที่กล่าวนี้สำหรับสถานที่อื่นนอกจากค่ายกักกัน

ข้อ ๘๔

ผู้ถูกกักกันจะต้องได้อยู่อาศัยและปกครองแยกจากเชลยศึก และแยกจากบุคคลซึ่งถูกตัดอิสระภาพด้วยประการอื่น

ข้อ ๘๕

ประเทศที่กักคุมจะต้องผูกพันในอันที่จะจัดการทั้งมวลตามที่จำเป็นและที่พึงทำได้นับแต่เริ่มการกักกันเป็นต้นไป เพื่อให้บุคคลที่ได้รับความคุ้มครองได้อยู่ในอาคารหรือที่พักอันให้ประกันทุกทางเท่าที่จะทำได้เกี่ยวกับสุขภาพและอนามัย และจัดหาเครื่องป้องกันอันพอเพียงจากความร้ายแรง

แห่งอากาศและผลของการสงคราม ไม่ว่าในกรณีใดห้ามมิให้ตั้งสถานที่กักกันฉาวรในเขตที่มีอนามัยไม่ดี หรือในตำบลซึ่งมีอากาศเย็นอันตรายต่อผู้ถูกกักกัน ในทุกกรณีหากที่ซึ่งบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองได้ถูกกักกันเย็นการชั่วคราวอยู่ในเขตที่มีอนามัยไม่ดี หรือมีอากาศเย็นอันตรายต่ออนามัยของตน จะต้องย้ายบุคคลผู้นั้นไปอยู่ ณ สถานที่กักกันอันเหมาะสมกว่านั้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่พฤติการณ์จะพึงอำนวยให้

อาคารที่กล่าวแล้วนั้น จะต้องป้องกันอย่างเต็มที่มิให้ชื้น ให้ได้รับความอบอุ่นและแสงสว่างเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่เวลาค่ำถึงสว่าง สถานที่ซึ่งจัดให้เป็นที่หลับนอนจะต้องให้กว้างขวางพอเพียงและให้อากาศถ่ายเทได้อย่างดี และผู้ถูกกักกันจะต้องมีที่นอนอันเหมาะสมและผ้าห่มนอนอย่างพอเพียงโดยคำนึงถึงอากาศและอายุ เพศ และสภาพแห่งอนามัยของผู้ถูกกักกัน

ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับความสะดวกเกี่ยวกับการสุขาอันถูกต้องตามกฎเกณฑ์แห่งสุขภาพไว้สำหรับใช้ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน และจะต้องได้รับการดูแลรักษาให้อยู่ในสภาพที่สะอาดอยู่เสมอ จะต้องจัดให้ผู้ถูกกักกันมีน้ำและสบู่อย่างพอเพียงสำหรับชำระร่างกายเป็นประจำวันและสำหรับซักเสื้อผ้าส่วนตัว ทั้งจะต้องจัดสถานที่และอำนวยความสะดวกที่จำเป็นเพื่อการนี้ด้วยอายน้ำหรืออ่างที่อายน้ำจะต้องจัดไว้ให้ด้วย จะต้องมีกำหนดเวลาตามที่จำเป็นไว้สำหรับการซักฟอกและทำความสะอาด

ในเมื่อจำเป็น โดยถือเป็นระเบียบการพิเศษและชั่วคราวในอันที่จะจัดให้สตรีผู้ถูกกักกันซึ่งมิใช่สมาชิกในครอบครัวเดียวกันอยู่ในสถานที่กักกัน

เดียวกับชาย จะต้องจัดให้มีสถานที่หลับนอน และความสะดวกเกี่ยวกับการสุขาแยกไว้สำหรับสตรีผู้ถูกกักขังนั้นต่างหาก

ข้อ ๘๖

ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดหาอาหารอันเหมาะสมเพื่อให้ถูกกักกันได้ใช้ในการปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนาของตน ไม่ว่าจะเป็นลัทธิศาสนาใดก็ตาม

ข้อ ๘๗

จะต้องจัดให้มีร้านจำหน่ายสิ่งของขึ้นในสถานที่กักกันทุกแห่ง เว้นแต่ในกรณีที่อาจจัดหาความสะดวกอย่างอื่นให้ได้ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในอันที่จะให้ผู้ถูกกักกันได้สามารถหาซื้อเครื่องอาหารและสิ่งของซึ่งใช้ประจำวัน รวมทั้งสบู่และยาสูบในราคาที่ไม่สูงกว่าราคาตลาดแห่งท้องถิ่น เพื่อที่จะให้ความเป็นอยู่และความสุขสบายส่วนตัวดียิ่งขึ้น

กำไรซึ่งบังเกิดขึ้นจากร้านจำหน่ายสิ่งของนี้ให้นำเข้าบัญชีกองทุนเพื่อสวัสดิภาพ ซึ่งจะจัดตั้งขึ้นสำหรับแต่ละสถานที่กักกัน และจัดการเพื่อประโยชน์ของผู้ถูกกักกันซึ่งประจำอยู่ในสถานที่กักกันเช่นว่านั้น ให้คณะกรรมการผู้ถูกกักกันซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามข้อ ๑๐๒ มีสิทธิที่จะตรวจสอบการดำเนินการของร้านจำหน่ายสิ่งของและของกองทุนดังกล่าวนี้ได้

เมื่อสถานที่กักกันต้องยุบลง ให้โอนยอดเงินคงเหลือของกองทุนเพื่อสวัสดิภาพไปยังกองทุนเพื่อสวัสดิภาพของสถานที่กักกันอื่นสำหรับผู้ถูกกักกันซึ่งมีสัญชาติเดียวกัน หรือถ้าไม่มีสถานที่เช่นว่านั้น ก็ให้โอนไปยังกองทุนเพื่อสวัสดิภาพกลางซึ่งจะต้องจัดการเพื่อประโยชน์ของผู้ถูกกักกัน

ทั้งปวงที่ยังคงเหลืออยู่ในความควบคุมของประเทศที่กักคุม ในกรณีการปล่อยโดยทั่วไปให้ประเทศที่กักคุมเก็บรักษากำไรดังกล่าวไว้ เว้นแต่จะได้ตกลงกันเป็นอย่างอื่นระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๘๘

ในสถานที่กักกันทุกแห่งอันอาจถูกโจมตีทางอากาศ และอาจได้รับอันตรายอันเนื่องในการสงคราม จะต้องจัดให้มีที่หลบภัยโดยจำนวนและลักษณะอันเพียงพอที่จะป้องกันได้เท่าที่จำเป็น ในกรณีที่มีสัญญาณภัยจะต้องปล่อยให้ผู้ถูกกักกันเข้าไปในที่หลบภัยโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เว้นแต่ผู้ซึ่งยังคงเหลืออยู่เพื่อป้องกันสถานที่ของตนให้พ้นจากอันตรายดังกล่าวแล้วระเบียบการป้องกันใดซึ่งได้จัดให้มีขึ้นเพื่อสงเคราะห์พลเมืองให้นำมาใช้แก่ผู้ถูกกักกันด้วย

ในสถานที่กักกันจะต้องจัดการให้มีวิธีการป้องกันตามสมควรจากอันตรายเพลิงไหม้

ส่วนที่ ๓

อาหารและเครื่องนุ่งห่ม

ข้อ ๘๙

การปันส่วนอาหารประจำวันสำหรับผู้ถูกกักกันจะต้องมีปริมาณ คุณภาพ และประเภท อย่างพอเพียงในอันที่จะบำรุงผู้ถูกกักกันให้มีสภาพอนามัยดี และเพื่อป้องกันการขยายตัวของโรคขาดอาหาร ทั้งให้คำนึงถึงอาหารพิเศษตามประเพณีของผู้ถูกกักกันด้วย

ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับข้าวซึ่งอาจจะปรุงอาหารเพิ่มเติมที่มีอยู่ได้ ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับน้ำอย่างพอเพียง จะต้องอนุญาตให้สูบยาสูบได้

ผู้ถูกกักกันซึ่งทำงานจะต้องได้รับการชั่นส่วนเพิ่มเติมโดยให้ได้ส่วนสัมพันธ์กับชนิดของงานที่ทำ

สตรีมีครรภ์และมารดาให้นมบุตร และเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีจะต้องได้รับอาหารเพิ่มเติมโดยให้ได้ส่วนสัมพันธ์กับความต้องการของร่างกายของบุคคลดังกล่าวนั้น

ข้อ ๕๐

ขณะเมื่อนำเข้าไปควบคุม ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับความสะดวกทั้งมวลในการขัดหาเครื่องนุ่งห่ม รองเท้า และเสื้อผ้าชั้นในสำหรับผลัดเปลี่ยนที่จำเป็น และต่อจากนั้นจะต้องได้รับความสะดวกในการจัดหาสิ่งของเพิ่มเติมตามที่ต้องการ หากผู้ถูกกักกันผู้ใดไม่มีเครื่องนุ่งห่มพอเพียง โดยคำนึงถึงสภาพของอากาศและไม่สามารถจัดหาได้ ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดหาให้โดยไม่คิดมูลค่า

เครื่องนุ่งห่มซึ่งประเทศที่กักคุมจัดหาให้แก่ผู้ถูกกักกัน และเครื่องหมายภายนอกซึ่งประทับติดอยู่ที่เสื้อผ้าของผู้ถูกกักกันนั้น จะต้องไม่เย็นที่น่าอับอายหรือทำให้ต้องถูกเยาะเย้ย

คนงานจะต้องได้รับเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับการทำงานรวมทั้งเครื่องนุ่งห่มซึ่งใช้เพื่อป้องกันตามความจำเป็นแห่งลักษณะของงานนั้นด้วย

ส่วนที่ ๔

สุขภาพและการรักษาพยาบาล

ข้อ ๕๑

สถานที่กักกันทุกแห่งจะต้องมีสถานที่พยาบาลอันเพียงพอภายใต้การอำนวยการของนายแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งผู้ถูกกักกันจะได้รับการรักษาได้ตามความจำเป็น กับทั้งจะต้องมีอาหารตามความเหมาะสมด้วย ผู้ป่วยเป็นโรคติดต่อและโรคจิตจะต้องจัดแยกไว้อีกแผนกหนึ่งต่างหาก

สตรีซึ่งคลอดบุตร และผู้ถูกกักกันซึ่งเจ็บป่วยเนื่องจากโรคร้ายแรงหรือซึ่งมีอาการอันจำเป็นต้องได้รับการรักษาพยาบาลเป็นพิเศษ ต้องทำการผ่าตัดหรือต้องอยู่ในความดูแลในโรงพยาบาล จะต้องอนุญาตให้อยู่ในสถานที่ซึ่งจะให้การรักษาพยาบาลอันพอเพียงได้ และต้องได้รับการดูแลรักษาไม่เลวกว่าที่ได้ให้แก่พลเมืองทั่วไป

ผู้ถูกกักกันจะขอให้เจ้าหน้าที่แพทย์ซึ่งมีสัญชาติเดียวกัน ทำการรักษาก็ได้ตามความพอใจ

ผู้ถูกกักกันจะต้องไม่ถูกขัดขวางในการที่จะให้เจ้าหน้าที่แพทย์ทำการตรวจเมื่อได้รับคำขอ เจ้าหน้าที่แพทย์ของประเทศที่กักคุมจะต้องออกใบรับรองเป็นทางการแสดงลักษณะแห่งโรคหรือบาดแผล ตลอดถึงระยะเวลาและลักษณะของการรักษาพยาบาลให้แก่ผู้ถูกกักกันทุกคนซึ่งได้รับการรักษาพยาบาลมาแล้ว สำเนาใบรับรองนี้จะต้องส่งไปยังสำนักตัวแทนกลางตามที่ได้กำหนดไว้ในข้อ ๑๔๐

การรักษาพยาบาล รวมทั้งการจัดหาเครื่องมือใด ๆ ซึ่งจำเป็น

เพื่อบำรุงรักษาให้ผู้ถูกกักกันมีอนามัยดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งฟูกเตียง และเครื่องใช้เตียงต่อน ๆ และแก่ [illegible] จะต้องไม่คิดมูลค่ากับผู้ถูกกักกัน

ข้อ ๙๒

การตรวจทางแพทย์แก่ผู้ถูกกักกันจะต้องกระทำอย่างน้อยเดือนละครั้ง วัตถุประสงค์ในการตรวจนี้ โดยเฉพาะก็เพื่อที่จะควบคุมสภาพทั่วไปทางอนามัย อาหาร และความสะอาดของผู้ถูกกักกัน และตรวจหาโรคติดต่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัณโรค ไข้ทับสันและกามโรค การตรวจเช่นว่านี้ โดยเฉพาะให้รวมถึงการชั่งน้ำหนักตัวของผู้ถูกกักกันแต่ละคน และการตรวจโดยทางรังสีวิทยาอย่างน้อยปีละครั้ง

ส่วนที่ ๕

กิจการที่เกี่ยวกับศาสนา สติปัญญา และร่างกาย

ข้อ ๙๓

ผู้ถูกกักกันจะต้องมีเสรีภาพอย่างกว้างขวางเต็มที่ในการปฏิบัติหน้าที่ในทางศาสนาของตน รวมทั้งการเข้าร่วมประกอบพิธีกรรมตามความเลื่อมใสของตน โดยมีเงื่อนไขว่าผู้ถูกกักกันจะต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยที่เจ้าหน้าที่กักคุมได้วางไว้

บรรพชิตทางศาสนาที่ถูกกักกันจะต้องได้รับอนุญาตให้ดำเนินการในพิธีศาสนาแก่บรรดาศาสนิกชนของตนได้โดยเสรี เพื่อการนี้ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดการด้วยความเย็นธรรมในการแบ่งแยกให้บรรพชิตเหล่านี้ไปประจำสถานที่กักกันซึ่งมีผู้ถูกกักกันที่พูดภาษาเดียวกัน และนับถือศาสนา

เดียวกันอยู่ ถ้าบรรพชิตดังกล่าวแล้วมีจำนวนน้อยเกินไป ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดอำนวยความสะดวกตามที่จำเป็น ตลอดจนพาหนะสำหรับขนส่งเพื่อให้บรรพชิตเหล่านี้ได้ย้ายจากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งและบรรพชิตเหล่านี้จะต้องได้รับอนุญาตให้เข้าไปเยี่ยมผู้ถูกกักกันซึ่งอยู่ในโรงพยาบาลได้ด้วย บรรพชิตทางศาสนาจะต้องได้รับเสรีภาพในการติดต่อทางจดหมายในเรื่องที่เกี่ยวกับการศาสนาของตนกับเจ้าหน้าที่ทางศาสนาของประเทศที่กักคุม และเท่าที่จะกระทำได้ กับองค์การศาสนาระหว่างประเทศอันมีความเลื่อมใสในศาสนาเดียวกับตน การติดต่อทางจดหมายดังกล่าวนี้จะต้องไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของส่วนจำกัดดังได้ระบุไว้ในข้อ ๑๐๗ แต่อย่างไรก็ดี จะต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติของข้อ ๑๑๒

เมื่อผู้ถูกกักกันไม่ได้มีโอกาสที่จะได้รับความช่วยเหลือจากบรรพชิตตามลัทธิศาสนาของตน หรือจำนวนบรรพชิตมีจำนวนน้อยเกินไป เจ้าหน้าที่ทางศาสนาของท้องถิ่นที่นับถือศาสนาเดียวกันอาจตกลงกับประเทศที่ถูกกักคุมแต่งตั้งบรรพชิตแห่งศาสนาเดียวกันกับผู้ถูกกักกันขึ้น หรือถ้าเป็นวิธีการอันอาจทำได้ในทางหลักศาสนา ก็อาจแต่งตั้งบรรพชิตในศาสนาคล้ายคลึงกัน หรืออาจแต่งตั้งบุคคลธรรมดาซึ่งมีคุณสมบัติในทางนั้นได้ บุคคลดังกล่าวนี้จะต้องได้รับความสะดวกทั้งปวงในการปฏิบัติตามหน้าที่ที่ตนได้รับมอบหมาย บุคคลที่ถูกแต่งตั้งนั้น ๆ จะต้องปฏิบัติตามข้อบังคับซึ่งประเทศที่กักคุมได้วางไว้เพื่อประโยชน์ในทางวินัยและความมั่นคง

ข้อ ๔๔

ประเทศที่กักกุมจะต้องส่งเสริมกิจการที่เกี่ยวกับสติปัญญาการศึกษาและการพักผ่อน การกีฬาและการเล่นแข่งขันระหว่างผู้ถูกกักกันโดยปล่อยให้ผู้ถูกกักกันได้มีเสรีภาพในอันที่จะเข้าร่วมในกิจการเหล่านี้หรือไม่ก็ตาม ประเทศที่กักกุมจะต้องจัดการเท่าที่จะปฏิบัติได้ทั้งมวลเพื่อให้ได้ผลในกิจการดังกล่าวแล้วนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจัดหาอาคารสถานที่อันเหมาะสมให้

ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับความสะดวกทั้งมวลเท่าที่จะกระทำได้ เพื่อที่จะได้ดำเนินการศึกษาต่อหรือได้เลือกศึกษาในวิชาแขนงใหม่ เด็กและเยาวชนจะต้องได้รับการศึกษา และจะต้องอนุญาตให้ได้เข้าโรงเรียนไม่ว่าจะอยู่ภายในหรือภายนอกสถานที่กักกันก็ตาม

ผู้ถูกกักกันจะต้องมีโอกาสสำหรับกายบริหาร การกีฬาและการเล่นแข่งขันกลางแจ้ง เพื่อการนี้จะต้องจัดหาสถานที่กลางแจ้งไว้ให้เพียงพอในสถานที่กักกันทุกแห่งสำหรับเด็กและเยาวชนนั้น จะต้องจัดสงวนสนามเล่นไว้เป็นพิเศษ

ข้อ ๔๕

ประกาศที่กักกุมจะต้องไม่ใช้ผู้ถูกกักกันให้ทำงานเหมือนหนึ่งคนงาน เว้นแต่ผู้ถูกกักกันประสงค์เช่นนั้น ไม่ว่าในกรณีใด ห้ามมิให้ใช้งานซึ่งเป็นการกระทำโดยบังคับบุคคลที่ได้รับผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งมิได้ถูกกักกัน อันเป็นการละเมิดข้อ ๔๐ หรือข้อ ๕๑ แห่งอนุสัญญานี้ และห้ามมิให้ใช้งานซึ่งมีลักษณะอันเป็นการเสื่อมทรามต่ำช้า และเป็นที่อับอายขายหน้า

ภายหลังที่ได้ทำงานเป็นระยะเวลา ๖ สัปดาห์แล้ว ผู้ถูกกักกันจะต้องมีเสรีภาพที่จะหยุดการทำงานได้ไม่ว่าในขณะใด แต่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้าก่อน ๘ วัน

บทบัญญัติดังกล่าวนี้จะไม่กระทบกระเทือนสิทธิของประเทศที่กักคุมที่จะใช้แพทย์ ทันตแพทย์ และพนักงานแพทย์ ที่ถูกกักกัน เท่าที่เกี่ยวกับความสามารถในวิชาชีพของบุคคลเหล่านั้น เพื่อประโยชน์แก่ผู้ถูกกักกันร่วมกันหรือในอันที่จะใช้ผู้ถูกกักกันทำงานในทางปกครอง และในทางบำรุงรักษาสถานที่กักกัน และจัดให้บุคคลเหล่านั้นเข้าทำงานในโรงครัวหรือทำงานเรือนอื่น ๆ หรือเรียกร้องให้บุคคลเหล่านั้นทำหน้าที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองแก่ผู้ถูกกักกันจากภัยทางอากาศหรือภัยอื่น ๆ อันเกิดจากการสงครามก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี ผู้ถูกกักกันจะต้องไม่ถูกเรียกร้องให้ทำงานซึ่งตามความเห็นของเจ้าหน้าที่แพทย์บุคคลผู้นั้นมีสุขภาพไม่เหมาะสมที่จะกระทำ

ประเทศที่กักคุมจะต้องรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในบรรดาเงื่อนไขของการทำงาน การรักษาพยาบาล การจ่ายค่าจ้าง และจัดให้ผู้กักกันได้รับค่าทดแทนความเสียหายสำหรับกรณีอุบัติเหตุและโรคภัยอันเกิดจากอาชีพการงาน มาตรฐานซึ่งได้กำหนดไว้สำหรับเงื่อนไขในการทำงานดังกล่าวแล้วและสำหรับค่าทดแทน จะต้องเป็นไปตามกฎหมายและข้อบังคับของประเทศและการปฏิบัติตามที่คงมีใช้อยู่ และไม่ว่าในกรณีใดจะต้องไม่อยู่ในระดับต่ำกว่าที่ใช้อยู่สำหรับงานชนิดเดียวกันและอยู่ในตำบลเดียวกัน ค่าจ้างแรงงานจะต้องกำหนดให้ตามมูลฐานแห่งความเป็นธรรม ตามความตกลงพิเศษระหว่างผู้ถูกกักกันกับประเทศที่กักคุม

และยรรดานายจ้างที่มิใช่ประเทศที่กักกัน ถ้ามีนายจ้างเช่นว่านั้น โดยคำนึงถึงพันธกรณีของประเทศที่กักกัน ที่จะต้องจัดการเลี้ยงดูผู้ถูกกักกันโดยไม่คิดมูลค่า และให้การรักษาพยาบาลอันจำเป็นแก่สภาพแห่งอนามัยของบุคคลเหล่านั้น ผู้ถูกกักกันที่ถูกใช้ให้ทำงานเป็นประจำดังที่ระบุไว้ในวรรค ๓ ของข้อนี้ จะต้องได้รับค่าจ้างที่เป็นธรรมจากประเทศที่กักคุม เงื่อนไขของงาน มาตราส่วน ค่าทดแทนความเสียหายสำหรับกรณีอุบัติเหตุและโรคภัยอันเกิดจากอาชีพการงาน ตามที่ได้จัดให้ทำดังกล่าวแล้วนั้น จะต้องไม่อยู่ในระดับต่ำกว่าที่ใช้อยู่สำหรับงานชนิดเดียวกันและอยู่ในตำบลเดียวกัน

ข้อ ๕๖

กองแรงงานทั้งมวลจะต้องเป็นส่วนหนึ่งและขึ้นกับสถานที่กักกัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศที่กักคุม และผู้บัญชาการของสถานที่กักกันจะต้องรับผิดชอบในการดูแลในกองแรงงานให้ปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้ ผู้บัญชาการจะต้องมีบัญชีกองแรงงาน ซึ่งสังกัดอยู่กับตนอันเป็นบัญชีฉบับล่าสุด และจะต้องส่งบัญชีนั้นไปยังผู้แทนของประเทศที่คุ้มครอง ผู้แทนของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ และผู้แทนขององค์การมนุษยธรรมอื่น ซึ่งอาจจะมาเยี่ยมสถานที่กักกันนั้น ๆ

ส่วนที่ ๖

ทรัพย์สินส่วนตัวและรายได้ทางการเงิน

ข้อ ๕๗

ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับอนุญาตให้เก็บรักษาเครื่องใช้ประจำตัวของตนไว้ได้ ยรรดาเงินตรา เช็ค ใบพันธบัตร ฯลฯ และสิ่งมีค่าซึ่งอยู่ใน

ความครอบครองของผู้ถูกกักกันนั้น ห้ามมิให้ยึดเอาไปเสียจากบุคคลเหล่านั้น เว้นแต่จะกระทำตามวิธีที่ได้กำหนดไว้ และในกรณีเช่นนี้จะต้องออกใบรับที่แสดงรายการละเอียดให้

จำนวนเงินจะต้องนำไปเข้าบัญชีของผู้ถูกกักกันแต่ละคนดังที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๙๘ เงินจำนวนนั้นจะนำมาแปลงเป็นเงินตราสกุลอื่นไม่ได้ เว้นแต่กฎหมายแห่งอาณาเขตที่เข้าของเงินถูกกักกันอยู่นั้นบังคับไว้หรือผู้ถูกกักกันได้ให้ความยินยอมแล้ว

บรรดาสิ่งของซึ่งมีค่าในทางส่วนตัวหรือมีค่าในทางจิตใจนั้น ห้ามมิให้ยึดเอาไปเสีย

ห้ามมิให้ค้นสตรีผู้ถูกกักกัน เว้นแต่ผู้ค้นจะเป็นสตรี

เมื่อมีการปล่อยตัวหรือส่งตัวกลับประเทศเดิม ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับคืนสิ่งของ เงินตรา หรือของมีค่าอื่น ๆ ซึ่งได้เอาไปจากตนในระหว่างถูกกักกัน และจะต้องได้รับคืนเงินตราที่แลกตามบัญชีเงินฝากซึ่งได้รักษาไว้ตามข้อ ๙๘ เว้นแต่สิ่งของบางอย่าง หรือจำนวนเงินซึ่งประเทศที่กักคุมได้เก็บไว้ตามกฎหมายที่ใช้อยู่ ในกรณีที่ทรัพย์สินของผู้ถูกกักกันถูกเก็บไว้ตามกฎหมายดังกล่าวแล้วนั้น ผู้เป็นเจ้าของจะต้องได้รับใบรับที่แสดงรายการละเอียดไว้

บรรดาเอกสารแสดงรูปพรรณประจำตัวหรือครอบครัวซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้ถูกกักกันนั้น ห้ามมิให้เอาไปเสียจากผู้ถูกกักกันโดยมิได้ออกใบรับให้ ไม่ว่าในเวลาใด จะปล่อยให้ผู้ถูกกักกันปราศจากเสียซึ่งเอกสารแสดงรูปพรรณหาได้ไม่ ถ้าผู้ถูกกักกันไม่มีเอกสารเช่นว่า

นั้นเจ้าหน้าที่ที่กักคุมจะต้องออกเอกสารพิเศษให้แก่ผู้ถูกกักกัน เพื่อจะได้ใช้แทนเอกสาร แสดงรูปพรรณ[illegible]จำตัวตลอดเวลาที่ถูกกักกัน

ผู้ถูกกักกันอาจจะเก็บเงินไว้กับตัวได้จำนวนหนึ่งซึ่งอาจจะเป็นเงินสดหรือบัตรซื้อของเพื่อจะได้สามารถซื้อของได้

ข้อ ๔๘

บรรดาผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับเบี้ยเลี้ยงตามระยะเวลาเป็นประจำเป็นจำนวนพอเพียง เพื่อสามารถซื้อสินค้าและสิ่งของ เช่นยาสูบ เครื่องสำอาง ฯลฯ เบี้ยเลี้ยงดังกล่าวนี้อาจจ่ายให้ในรูปสินเชื่อหรือบัตรซื้อของ

นอกจากนี้ ผู้ถูกกักกันอาจจะได้รับเบี้ยเลี้ยงจากประเทศที่ตนสวามิภักดิ์อยู่จากประเทศที่คุ้มครอง จากองค์การที่อาจให้ความช่วยเหลือแก่ตน หรือจากครอบครัวของตน หรือจากรายได้แห่งทรัพย์สินของตนตามกฎหมายของประเทศที่กักคุม เงินเบี้ยเลี้ยงซึ่งจ่ายโดยประเทศที่ตนสวามิภักดิ์อยู่ จะต้องมีจำนวนเท่ากันสำหรับผู้ถูกกักกันแต่ละประเภท (คนทุพพลภาพ คนป่วย หญิงมีครรภ์ ฯลฯ) แต่การแบ่งเงินโดยประเทศดังกล่าวแล้ว และการแจกจ่ายเงินโดยประเทศที่กักคุมนั้น ห้ามมิให้ทำโดยการเลือกปฏิบัติระหว่างผู้ถูกกักกันอันเป็นการต้องห้ามตามข้อ ๒๗ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้

ประเทศที่กักคุมจะต้องเปิดบัญชีเงินฝากขึ้นตามระเบียบสำหรับผู้ถูกกักกันทุก ๆ คน เพื่อที่จะได้นำเงินเบี้ยเลี้ยงดังกล่าวในอนุสัญญาฉบับนี้ ค่าจ้างที่ได้รับ และเงินที่มีผู้ส่งมาให้ไปเข้าบัญชี ตลอดจนจำนวนเงินที่ได้เอามาจากผู้ถูกกักกันนั้นซึ่งอาจมีได้ตามกฎหมายแห่งอาณาเขตที่กักกันนั้น ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับความสะดวกเท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย

ที่ใช้อยู่ในอาณาเขตเช่นว่านั้น ในจำนวนนี้จะส่งเงินไปยังครอบครัวของตน หรือยังบุคคลอื่นซึ่งต้องพึ่งพิงตนด้วย ผู้ถูกกักกันอาจจะเบิกเงินตามความจำเป็นจากบัญชีเงินฝากเพื่อใช้สอยส่วนตัวภายในวงเงินที่ประเทศที่กักคุมได้กำหนดไว้ และจะต้องได้รับความสะดวกตามสมควรไม่ว่าเวลาใดในอันที่จะขอดูและขอสำเนาบัญชีเงินฝากของตน รายการแถลงบัญชีนั้นจะต้องส่งให้ประเทศที่คุ้มครองในเมื่อร้องขอ และจะต้องติดตามผู้ถูกกักกันไปในเมื่อมีการย้าย

ส่วนที่ ๗

การปกครองและวินัย

ข้อ ๔๔

สถานที่กักกันทุก ๆ แห่งจะต้องอยู่ภายใต้อำนาจหน้าที่ของพนักงานผู้รับผิดชอบ ซึ่งได้คัดเลือกมาจากกองทหารประจำการหรือพนักงานประจำฝ่ายปกครองพลเรือนของประเทศที่กักคุม พนักงานเจ้าหน้าที่แห่งสถานที่กักกันจะต้องมีสำเนาอนุสัญญาฉบับนี้เป็นภาษาทางการหรือภาษาทางการภาษาใดภาษาหนึ่งของประเทศของตน และจะต้องรับผิดชอบในการที่จะปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ พนักงานผู้ควบคุมผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับการศึกษาบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้ และบรรดาระเบียบการในทางปกครองซึ่งได้จัดให้มีขึ้นเพื่อปฏิบัติการตามอนุสัญญานี้

ตัวบทของอนุสัญญาฉบับนี้และตัวบทความตกลงพิเศษซึ่งได้ทำขึ้นตามอนุสัญญานี้จะต้องนำไปยึดประกาศไว้ภายในสถานที่กักกันในภาษา

ที่ผู้ถูกกักกันเข้าใจ หรือต้องอยู่ใต้ความครอบครองของคณะกรรมการผู้ถูกกักกัน

ข้อบังคับ คำสั่ง คำแจ้งความ และประกาศทุกชนิดจะต้องแจ้งให้ผู้ถูกกักกันทราบ และปิดประกาศไว้ภายในสถานที่กักกันในภาษาที่ผู้ถูกกักกันเข้าใจ

คำสั่งและคำบังคับทุกฉบับที่แจ้งแก่ผู้ถูกกักกันเป็นรายตัว จะต้องเป็นภาษาที่ผู้ถูกกักกันเข้าใจเช่นเดียวกัน

ข้อ ๑๐๐

ระเบียบวินัยในสถานที่กักกันจะต้องไม่ขัดกับหลักมนุษยธรรม และไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ จะต้องไม่มีข้อบังคับที่กำหนดให้ผู้ถูกกักกันได้รับความเหน็ดเหนื่อยแก่ร่างกายอันเป็นอันตรายแก่อนามัย หรือต้องรับเคราะห์ในทางร่างกายหรือจิตใจ ห้ามมิให้กระทำเครื่องหมายรูปพรรณโดยการสักหรือพิมพ์รอยหรือทำเครื่องหมายบนร่างกาย

โดยเฉพาะห้ามมิให้มีการยืนยามและการเรียกชื่อโดยใช้ระยะเวลานาน การลงโทษโดยการบริหารร่างกาย การบริหารและการซ้อมทางทหาร หรือการลดจำนวนอาหารที่บันส่วน

ข้อ ๑๐๑

ผู้ถูกกักกันย่อมมีสิทธิที่จะยื่นคำร้องทุกข์ต่อเจ้าหน้าที่ซึ่งตนอยู่ใต้อำนาจเกี่ยวกับเงื่อนไขของการกักกันซึ่งตนต้องปฏิบัติ

ผู้ถูกกักกันจะต้องมีสิทธิที่จะร้องเรียนโดยปราศจากข้อจำกัดโดยผ่านทางคณะกรรมการผู้ถูกกักกันได้อีกด้วย หรือถ้าหากตนพิจารณา

เห็นว่าเป็นการจำเป็นจะร้องเรียนโดยตรงต่อผู้แทนของประเทศที่คุ้มครอง เพื่อชแจงให้ผู้แทนนั้นได้ทราบถึงเหตุการณ์ตามที่เป็นมีเหตุจะต้องกล่าวหาเกี่ยวกับสภาพแห่งการกักกันนั้น ๆ

คำร้องทุกข์และคำกล่าวหาเหล่านี้จะต้องจัดส่งไปโดยพลันและปราศจากการแก้ไข และถึงแม้ว่าคำกล่าวหานี้ปรากฏว่าไม่มีมูล ก็จะไม่เป็นเหตุให้ลงโทษได้

คณะกรรมการผู้ถูกกักกันอาจส่งรายงานเป็นระยะ ๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ในสถานที่กักกัน และความต้องการของผู้กักกันไปยังผู้แทนของประเทศที่คุ้มครอง

ข้อ ๑๐๒

ในสถานที่กักกันทุกแห่ง ให้ผู้ถูกกักกันมีเสรีภาพในการเลือกตั้งโดยวิธีลงคะแนนลับทุก ๆ ระยะ ๖ เดือน เพื่อเลือกตั้งกรรมการชุดคณะหนึ่งเพื่อเป็นผู้แทนของตนในการติดต่อกับประเทศที่ทำการกักคุมประเทศที่คุ้มครอง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ และองค์การอื่นซึ่งอาจให้ความช่วยเหลือแก่ตน กรรมการในคณะนั้นมีสิทธิได้รับเลือกตั้งใหม่ได้

ผู้ถูกกักกันซึ่งได้รับเลือกตั้งแล้วจะเข้ารับตำแหน่งที่ได้ก็ต่อเมื่อการเลือกตั้งนั้นได้รับอนุมัติจากเจ้าหน้าที่ของประเทศที่ทำการกักคุมแล้ว ถ้าไม่อนุมัติหรือมีการถอดถอนกรรมการ ก็จะต้องแจ้งเหตุผลไปยังประเทศที่คุ้มครองที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๐๓

คณะกรรมการผู้ถูกกักกันจะต้องเพิ่มพูนความเป็นอยู่ในทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญาของผู้ถูกกักกัน

โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้ถูกกักกันไม่ตกลงกันจะตั้งวิธีการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้คณะกรรมการผู้ถูกกักกันมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับองค์การนั้นเพิ่มขึ้นจากหน้าที่พิเศษที่ได้รับมอบหมายตามบทบัญญัติอื่น ๆ ของอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ ๑๐๔

กรรมการแห่งคณะกรรมการผู้ถูกกักกันจะต้องไม่ถูกเรียกร้องให้กระทำงานอื่นอีก ถ้าหากว่าการเรียกร้องนั้นจะทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของตนได้รับความลำบากมากขึ้น

กรรมการแห่งคณะกรรมการผู้ถูกกักกันอาจแต่งตั้งผู้ช่วยจากบรรดาผู้กักกันตามที่เห็นว่าเป็นการจำเป็น คณะกรรมการจะต้องได้รับความสะดวกทางปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องได้รับเสรีภาพในการเคลื่อนไหวบางประการตามความจำเป็นแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตน (การเยี่ยมเยียนกองแรงงาน การรับเครื่องอุปโภคบริโภค ฯลฯ)

โดยนัยเดียวกัน กรรมการแห่งคณะกรรมการผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับความสะดวกทั้งมวลในการติดต่อทางไปรษณีย์และโทรเลขกับเจ้าหน้าที่กักคุม ประเทศที่คุ้มครองคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ ผู้แทนของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ และจากองค์การที่อาจให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถูกกักกัน กรรมการซึ่งอยู่ในกองแรงงานจะต้องได้รับ ความสะดวกเช่นเดียวกันในการติดต่อกับคณะกรรมการผู้ถูกกักกันของตนในสถานที่ตั้งแหล่งใหญ่ของการกักกัน การ

ติดต่อดังกล่าวมานั้นจะต้องไม่ถูกจำกัด และไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของส่วนจำกัดดังได้ระบุไว้ในข้อ ๑๐๗

กรรมการแห่งคณะกรรมการผู้ถูกกักกันซึ่งถูกโยกย้าย จะต้องได้มีเวลาอันสมควร เพื่อแจ้งให้ผู้ที่จะมาแทนตนได้ทราบถึงกิจการประจำวันของตน

ส่วนที่ ๙

ความสัมพันธ์กับภายนอก

ข้อ ๑๐๕

ในทันทีที่ได้กักกันบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง ประเทศที่กักคุมจะต้องแจ้งไปยังประเทศซึ่งผู้ถูกกักกันสวามิภักดิ์อยู่ และประเทศที่คุ้มครองเพื่อให้ทราบถึงระเบียบการต่าง ๆ ที่ได้จัดวางขึ้นเพื่อปฏิบัติตามบทบัญญัติในส่วนนี้ ประเทศที่กักคุมจะต้องแจ้งไปยังภาคที่เกี่ยวข้องถึงการแก้ไขระเบียบการนั้นในภายหลังด้วย

ข้อ ๑๐๖

นับแต่เมื่อถูกกักกัน หรืออย่างช้าที่สุดต้องไม่เกินหนึ่งสัปดาห์นับแต่วันที่มาถึงสถานที่กักกัน และเช่นเดียวกับกรณีที่มีการย้ายไข้หรือโยกย้ายไปยังสถานที่กักกันแห่งอื่น หรือไปยังโรงพยาบาล จะต้องให้ผู้ถูกกักกันทุก ๆ คนสามารถส่งบัตรการกักกันโดยตรงไปยังครอบครัวของตนทางหนึ่ง และอีกทางหนึ่งส่งโดยตรงไปยังสำนักตัวแทนกลางตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๔๐ ถ้าหากกระทำได้ให้ทำตามแบบที่ได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญานี้ เพื่อแจ้งให้ญาติพี่น้องทราบถึงการที่ถูก

กักคุม ตำบลที่อยู่ และสภาพแห่งนามัยของตน ให้ส่งบัตรกักกันดังกล่าวแล้วไปโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ และจะต้องไม่หน่วงเหนี่ยวไว้ด้วยประการใด ๆ

ข้อ ๑๐๗

ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับอนุญาตให้ส่งและรับจดหมายและไปรษณีย์บัตร ถ้าประเทศที่กักคุมเห็นเป็นการจำเป็นจะจำกัดจำนวนจดหมายและไปรษณีย์บัตรที่ผู้ถูกกักกันแต่ละคนจะส่งไปแล้ว จำนวนดังกล่าวนั้นสำหรับจดหมายจะต้องไม่น้อยกว่าสองฉบับ และสำหรับไปรษณีย์บัตรจะต้องไม่น้อยกว่าสี่ฉบับต่อเดือน จดหมายและไปรษณีย์บัตรที่จะส่งนั้นให้มีข้อความตามแบบที่ได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้ให้ใกล้เคียงที่สุดที่จะทำได้ ถ้าจะต้องการจำกัดจำนวนจดหมายซึ่งส่งมายังผู้ถูกกักกัน ประเทศที่ผู้ถูกกักกันสวามิภักดิ์อยู่เท่านั้นเป็นผู้ที่จะออกคำสั่งจำกัดจำนวนนั้น ๆ ได้ ทั้งนี้อาจเป็นโดยคำร้องขอของประเทศที่กักคุม จดหมายและไปรษณีย์บัตรเหล่านั้นจะต้องจัดส่งไปภายในระยะเวลาอันสมควร และจะต้องไม่ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือยึดไว้โดยเหตุผลทางวินัย

ผู้ถูกกักกันซึ่งไม่ได้รับข่าวคราวจากครอบครัวเป็นเวลานาน หรือเห็นว่าเป็นการพ้นวิสัยที่จะได้รับข่าวคราวจากญาติพี่น้อง หรือที่จะส่งข่าวไปยังบุคคลดังกล่าวนั้นโดยทางไปรษณีย์ธรรมดา รวมทั้งบุคคลที่อยู่ห่างไกลมากจากบ้านของตน จะต้องได้รับอนุญาตให้ส่งโทรเลขได้โดยตนเองเป็นผู้เสียค่าส่งโดยใช้เงินตราตามสกุลที่ตนมีอยู่ สำหรับกรณีอันเป็นที่ยอมรับรองว่าเป็นการด่วน ผู้ถูกกักกันจะต้องได้ประโยชน์จากบทบัญญัติเช่นเดียวกัน

โดยปรกติการโต้ตอบจดหมาย ของผู้ถูกกักกันจะต้องกระทำเป็นภาษาของผู้ถูกกักกันเอง ภาคีผู้ทรงอำนาจอาจอนุญาตให้ทำการโต้ตอบจดหมายเป็นภาษาอื่นก็ได้

ข้อ ๑๐๙

ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับอนุญาตให้ได้รับหีบห่อของอันส่งมาเป็นรายบุคคลหรือส่งมาเป็นส่วนรวม โดยทางไปรษณีย์หรือทางอื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งหีบห่อที่บรรจุอาหาร เครื่องนุ่งห่ม เวชภัณฑ์ รวมทั้งหนังสือและวัตถุที่ใช้ในการสักการบูชา การศึกษาและการพักผ่อนตามที่บุคคลนั้นประสงค์ การส่งสิ่งของเช่นว่านี้ไม่ทำให้ประเทศที่กักคุมหลุดพ้นจากพันธกรณีซึ่งตนมีอยู่ตามอนุสัญญาฉบับนี้

ในกรณีที่มีความจำเป็นทางการทหารที่จะต้องจำกัดจำนวนสิ่งของเช่นว่านั้น จะต้องแจ้งให้ประเทศที่คุ้มครองและคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศหรือองค์การที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถูกกักกันและรับผิดชอบในการส่งสิ่งของนั้น ๆ ทราบภายในเวลาอันสมควร

เงื่อนไขในการส่งหีบห่อเป็นรายบุคคลและเป็นส่วนรวมนั้น ถ้าหากจำเป็นจะต้องเป็นไปตามความตกลงพิเศษระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องซึ่งไม่ว่าในกรณีใด ๆ จะต้องไม่หน่วงเหนี่ยวมิให้ผู้ถูกกักกันได้รับเครื่องอุปโภคบริโภคที่ส่งมายังเทาทุกข์โดยล่าช้า หีบห่อที่บรรจุเครื่องนุ่งห่มและอาหารจะต้องไม่มีหนังสือบรรจุรวมอยู่ด้วย เวชภัณฑ์สำหรับบรรเทาทุกข์นั้นโดยปรกติจะต้องส่งเป็นหีบห่อที่ส่งมาเป็นส่วนรวม

ข้อ ๑๐๘

ในกรณีที่ไม่มีความตกลงพิเศษระหว่างภาคีคู่พิพาท เกี่ยวกับเงื่อนไขในการรับและการแจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์อันส่งมาเป็นส่วน

รวมแล้ว ให้ใช้ข้อบังคับเกี่ยวกับการบรรเทาทุกข์ส่วนรวมที่ได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญาฉบับนี้บังคับ

ความตกลงพิเศษดังบัญญัติไว้ข้างต้น จะต้องไม่กำกัดสิทธิของคณะกรรมการผู้ถูกกักกันในอันที่จะเข้าครอบครองสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวม ที่ส่งมาสำหรับผู้ถูกกักกันและในอันที่จะรับแจกจ่ายและจำหน่ายสิ่งของนั้นเพื่อประโยชน์ของผู้รับ

นอกจากนั้น ความตกลงเช่นว่านี้จะต้องไม่กำกัดสิทธิของผู้แทนแห่งประเทศที่คุ้มครอง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ หรือองค์การอื่นใดที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถูกกักกันซึ่งรับผิดชอบในการส่งสิ่งของอันเป็นส่วนรวมนั้น ๆ ในอันที่จะควบคุมดูแลการแจกจ่ายให้แก่ผู้รับ

ข้อ ๑๑๐

สิ่งของบรรเทาทุกข์ทั้งปวงที่ส่งมาให้ผู้ถูกกักกันนั้น จะต้องได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีขาเข้า ศุลกากร และค่าติดพันอื่น ๆ

วัตถุทั้งปวงที่ส่งทางไปรษณีย์รวมทั้งหีบห่อ สิ่งของ บรรเทาทุกข์ ที่ส่งทางไปรษณียภัณฑ์ และเงินที่ส่งไปให้ผู้ถูกกักกันจากประเทศอื่น ๆ หรือที่ผู้ถูกกักกันส่งผ่านที่ทำการไปรษณีย์ ไม่ว่าส่งโดยตรงหรือส่งผ่านสำนักงานสนเทศดังบัญญัติไว้ ในข้อ ๑๓๖ และสำนักตัวแทนสนเทศกลางดังบัญญัติไว้ในข้อ ๑๔๐ จะต้องได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมไปรษณีย์ทั้งในประเทศต้นทางและปลายทาง และในประเทศที่อยู่ระหว่างทางเพื่อการนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการยกเว้นที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาสากลไปรษณีย์ ค.ศ. ๑๙๔๗ และความตกลงต่าง ๆ ของ

สหภาพไปรษณีย์แห่งโลก เพื่อประโยชน์ของบุคคลพลเรือนที่มีสัญชาติศัตรูที่ถูกกักคุมอยู่ในค่ายหรือเรือนพลเรือนนั้น ให้ขยายไปถึงบุคคลผู้ถูกกักกันอันซึ่งได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาฉบับนี้ ประเทศที่มิได้ลงนามในความตกลงต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น จะต้องผูกพันที่จะต้องยกเว้นค่าธรรมเนียมดังกล่าวนี้ในพฤติการณ์อย่างเดียวกัน

ค่าขนส่งสิ่งของบรรเทาทุกข์ที่มุ่งหมายจะส่งให้แก่ผู้ถูกกักกันซึ่งส่งผ่านที่ทำการไปรษณีย์ไม่ได้ เพราะมีน้ำหนักมากเกินไปหรือสาเหตุอื่น ให้ตกอยู่แก่ประเทศที่กักคุมสำหรับอาณาเขตทั้งปวงที่อยู่ภายใต้การควบคุมของประเทศนั้น ประเทศอื่น ๆ ที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ จะต้องเป็นผู้เสียค่าขนส่งในอาณาเขตของตน

ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวเนื่องกับการขนส่งเช่นว่านี้ ซึ่งความในวรรคก่อน ๆ คลุมไม่ถึง ให้คิดเอากับผู้ส่ง

อัครภาคีผู้ทำสัญญา จะต้องพยายามลดค่าโทรเลขที่ผู้ถูกกักกันส่งหรือที่ส่งไปยังผู้ถูกกักกันลงเท่าที่จะกระทำได้

ข้อ ๑๑๑

ถ้าการปฏิบัติการทางทหารขัดขวางประเทศที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติตามพันธกรณีที่จะจัดให้มีการส่งถุงไปรษณีย์และสิ่งของบรรเทาทุกข์ดังบัญญัติไว้ในข้อ ๑๐๖, ๑๐๗, ๑๐๘ และข้อ ๑๑๓ แล้ว ประเทศที่คุ้มครองที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ หรือองค์การอื่นใดที่ได้รับความเห็นชอบจากภาคีคู่พิพาท อาจจัดให้ทำการขนส่งของเช่นว่านี้โดยวิธีที่เหมาะสมก็ได้ (โดยรถไฟ ยวดยาน เรือ หรือ

อากาศยาน ฯลฯ) เพื่อการนี้ อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามจัดหาพาหนะสำหรับการขนส่งเช่นว่านั้น และอนุญาตการจราจร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โดยการออกหนังสือคุ้มครองอันจำเป็นให้

การขนส่งเช่นว่านี้อาจใช้สำหรับขนสิ่งของดังต่อไปนี้ได้ด้วย คือ

(ก) จดหมาย บัญชีรายชื่อ และรายงานที่โต้ตอบกันระหว่างสำนักตัวแทนสันเทศกลางดังกล่าวในข้อ ๑๔๐ และสำนักงานสันเทศแห่งชาติดังกล่าวในข้อ ๑๓๖

(ข) จดหมายและรายงานเกี่ยวกับผู้ถูกกักกัน ซึ่งประเทศคุ้มครอง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ หรือองค์การช่วยเหลือผู้ถูกกักกันอื่นใดอันเป็นการโต้ตอบกับผู้แทนของตนหรือกับภาคีคู่พิพาท

บทบัญญัติดังกล่าวมานี้ไม่เป็นการจำกัดสิทธิของภาคีคู่พิพาทที่จะจัดหาวิธีการขนส่งอย่างอื่นตามที่ตนเห็นว่าดีกว่า หรือยกเลิกวิธีการออกหนังสือคุ้มครองให้สำหรับวิธีการขนส่งดังกล่าวแล้ว ภายใต้เงื่อนไขที่จะได้เป็นที่ตกลงซึ่งกันและกัน

ค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการใช้จ่ายวิธีการขนส่งเช่นว่านี้ ให้ภาคีคู่พิพาทซึ่งคนชาติของตนได้ประโยชน์จากการนั้นเป็นผู้เสียโดยถือเฉลี่ยตามส่วนแห่งความสำคัญแห่งสิ่งของที่ส่ง

ข้อ ๑๑๒

การตรวจจดหมายที่ส่งไปยังผู้ถูกกักกัน หรือที่ผู้ถูกกักกันส่งไปจะต้องกระทำโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

การตรวจหีบห่อที่มีความมุ่งหมายจะส่งไปให้ผู้ถูกกักกันนั้น จะต้องไม่กระทำในลักษณะที่จะทำให้สิ่งของที่บรรจุเสื่อมเสียไป การตรวจให้

กระทำต่อหน้าผู้รับหรือต่อหน้าเพื่อนผู้ถูกกักกันด้วยกัน ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้รับโดยเรียบร้อยแล้ว ให้ส่งมอบของซึ่งส่งมาเป็นรายบุคคลหรือของอันเป็นส่วนรวมให้ผู้ถูกกักกันนั้น จะต้องไม่หน่วงเหนี่ยวไว้โดยอ้างถึงความยุ่งยากในการตรวจ

การห้ามส่งจดหมายใด ๆ ซึ่งภาคีคู่พิพาทได้สั่งห้าม โดยเหตุผลทางทหารหรือทางการเมืองก็ตาม จะต้องเป็นเพียงชั่วคราว และมีระยะเวลาสั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้

ข้อ ๑๑๓

ประเทศที่กักคุมจะต้องอำนวยความสะดวกตามสมควรสำหรับการส่งพินัยกรรม ใบมอบฉันทะ หนังสือมอบอำนาจ หรือเอกสารอื่นใดที่ความมุ่งหมายจะส่งมายังผู้ถูกกักกันหรือที่ผู้ถูกกักกันส่งไป โดยผ่านประเทศที่คุ้มครอง หรือสำนักตัวแทนกลาง ดังบัญญัติไว้ในข้อ ๑๔๐ หรือโดยวิธีอื่นตามความต้องการ

ในทุกกรณี ประเทศที่กักคุมจะต้องให้ความสะดวกแก่ผู้ถูกกักกันในการทำและการรับรองความถูกต้องตามกฎหมายแห่งเอกสารเช่นว่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยอมให้ผู้ถูกกักกันปรึกษาหารือกับทนายความได้

ข้อ ๑๑๔

ประเทศที่กักคุม จะต้องอำนวยความสะดวกทั้งปวงแก่ผู้ถูกกักกันเพื่อให้สามารถจัดการทรัพย์สินของตน แต่การกระทำทั้งนี้ จะต้องไม่ขัดกับสภาพแห่งการกักกันและกฎหมายที่ใช้อยู่ เพื่อการนี้ ประเทศดังกล่าวอาจยอมให้ผู้ถูกกักกันออกจากสถานกักกันไปได้ในกรณีจำเป็น และหากเป็นการกระทำได้ตามพฤติการณ์

ข้อ ๑๑๕

ในทุกกรณี ซึ่งผู้ถูกกักกันถูกนำความในคดีในศาลใด ๆ ถ้าผู้ถูกกักกันนั้นร้องขอประเทศที่กักคุมจะต้องจัดการให้ศาลได้ทราบถึงการกักคุมบุคคลผู้นั้น และจะต้องจัดประกันตามที่จำเป็นภายในขอบเขตแห่งกฎหมายเพื่อที่จะป้องกันมิให้บุคคลผู้นั้นต้องเสียเปรียบในทางใด ๆ เนื่องจากเหตุที่ตนถูกกักกัน ในข้อที่เกี่ยวกับการตระเตรียม และดำเนินคดีของตนหรือที่เกี่ยวกับการบังคับตามคำพิพากษาใด ๆ ของศาล

ข้อ ๑๑๖

ผู้ถูกกักกันทุกคน จะต้องได้รับอนุญาตให้พบปะผู้มาเยี่ยมเยียนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งญาติพี่น้องที่สนิท โดยมีกำหนดระยะเวลาอันเป็นประจำและบ่อยครั้งที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับอนุญาตให้ไปเยี่ยมบ้านของตนเท่าที่จะจัดทำได้ในกรณีรีบด่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีมรณกรรมหรือเจ็บป่วยอย่างหนักของญาติพี่น้อง

ส่วนที่ ๙

การลงโทษทางอาญาและทางวินัย

ข้อ ๑๑๗

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในส่วนนี้ กฎหมายที่ใช้อยู่ในอาณาเขตที่กักคุม จะคงเป็นอันยังใช้บังคับต่อไปแก่ผู้กักกันซึ่งกระทำความผิดในระหว่างถูกกักกัน

ถ้ามีกฎหมายทั่วไป ข้อบังคับ หรือคำสั่งกำหนดให้การใด ๆ ที่ผู้ถูกกักกันกระทำมีโทษอาญา ซึ่งการกระทำเช่นเดียวกันนั้น หากกระทำโดย

บุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่ผู้ถูกกักกันเข้นั้นมิได้มีโทษอาญาแล้ว การกระทำเช่นว่านั้นจะต้องได้รับแต่เพียงโทษทางวินัยเท่านั้น

ห้ามมิให้ลงโทษผู้ถูกกักกันเกินกว่าหนึ่งครั้ง สำหรับการกระทำอันเดียวกัน หรือข้อหาอันเดียวกัน

ข้อ ๑๑๙

ในการลงอาญา ศาลหรือเจ้าหน้าที่จะต้องคำนึงให้มากที่สุดถึงข้อที่ว่า จำเลยมิได้เป็นคนชาติของประเทศที่กักคุม ศาลหรือเจ้าหน้าที่มีเสรีภาพที่จะลดหย่อนผ่อนอาญาดัง ระบุไว้สำหรับความผิดซึ่งผู้ถูกกักกันตกเป็นจำเลย และเพื่อการนี้ ศาลหรือเจ้าหน้าที่ไม่จำต้องใช้อัตราโทษขั้นต่ำตามที่บัญญัติไว้

ห้ามมิให้ทำการจำคุกในสถานที่ซึ่งไม่มีแสงตะวัน และโดยทั่วไปห้ามมิให้กระทำการทารุณโหดร้ายทุกชนิด

ผู้ถูกกักกันที่ได้รับโทษทางวินัย หรือตามคำพิพากษาของศาลแล้ว จะต้องได้รับการปฏิบัติโดยไม่แตกต่างจากผู้ถูกกักกันอื่น ๆ

กำหนดระยะเวลากักคุมระหว่างพิจารณาซึ่งผู้ถูกกักกันได้รับนั้น จะต้องคิดหักจากโทษคุมขังใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นโทษทางวินัย หรือโทษตามคำพิพากษาของศาล ซึ่งตนจะต้องรับ

คณะกรรมการผู้ถูกกักกัน จะต้องได้รับแจ้งให้ทราบถึงการดำเนินพิจารณาคดีอันกระทำต่อผู้ถูกกักกันซึ่งตนเป็นผู้แทน ตลอดจนผลแห่งการพิจารณานั้น

ข้อ ๑๑๙

โทษทางวินัยอันพึงปรับใช้แก่ผู้ถูกกักกันมีดังต่อไปนี้ คือ

(๑) โทษปรับไม่เกินกว่าร้อยละห้าสิบของค่าจ้างซึ่งผู้ถูกกักกันจะพึงได้รับตามบทบัญญัติแห่งข้อ ๙๕ โดยมีระยะเวลาไม่เกินกว่าสามสิบวัน

(๒) งดเอกสิทธิ์ที่ให้ไว้นอกเหนือการปฏิบัติดังบัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้

(๓) ให้ทำงานออกแรงไม่เกินกว่าวันละสองชั่วโมงเกี่ยวกับการบำรุงรักษาสถานที่กักกัน

(๔) การคุมขัง

ไม่ว่ากรณีใด โทษทางวินัยจะต้องไม่เข้มไปอย่างไร้มนุษยธรรมหรือทารุณ หรือเข้มอันตรายต่ออนามัยของผู้ถูกกักกัน การลงโทษทางวินัยให้คำนึงถึงอายุ เพศ และสภาพแห่งอนามัยของผู้ถูกกักกันด้วย

กำหนดระยะเวลาการลงโทษคราวเดียวอย่างมากที่สุดไม่ว่ากรณีใดจะต้องไม่เกินกว่าสามสิบวันต่อเนื่องกัน แม้ว่าผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับโทษสำหรับการละเมิดทางวินัยหลายประการในขณะที่สั่งลงโทษนั้น ไม่ว่าการละเมิดเช่นว่านั้นจะเข้มการติดต่อกันหรือไม่ก็ตาม

ข้อ ๑๒๐

ผู้ถูกกักกันซึ่งถูกจับได้หลังจากที่หลบหนี หรือพยายามหลบหนีจะต้องได้รับโทษทางวินัยเท่านั้น สำหรับการกระทำที่ว่านี้ถึงแม้ว่าจะเข้มความผิดซ้ำก็ดี

โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติแห่งข้อ ๑๑๘ วรรค ๓ ผู้ถูกกักกันที่ถูกลงโทษ เพราะเหตุหลบหนี หรือพยายามหลบหนี อาจต้อง

อยู่ภายใต้การควบคุมเป็นพิเศษ [illegible] เงื่อนไขว่า การควบคุมเช่นว่านั้น จะไม่กระทบกระเทือนต่อสภาพแห่งอนามัยของบุคคลเหล่านั้น และเป็นการกระทำในสถานกักกันแห่งใดแห่งหนึ่ง ทั้งจะไม่ทำให้ต้องยกเลิกการคุ้มครองอันหนึ่งอันใดที่อนุสัญญาฉบับนี้ได้ให้ไว้

ผู้ถูกกักกันซึ่งช่วยเหลือให้มีการหลบหนี หรือพยายามหลบหนี จะต้องได้รับโทษสำหรับการกระทำนี้เพียงทางวินัยเท่านั้น

ข้อ ๑๒๑

การหลบหนี หรือพยายามหลบหนี ถึงแม้เป็นความผิดที่กระทำซ้ำก็ดี จะต้องไม่ถือว่าเป็นพฤติการณ์เพื่อเพิ่มโทษให้หนักขึ้นในคดีที่ผู้ถูกกักกันถูกฟ้องหาว่ากระทำความผิดในระหว่างหลบหนี

ภาคีคู่พิพาท จะต้องจัดประกันให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจใช้ความปรานีในการวินิจฉัยว่า จะสมควรลงโทษทางวินัย หรือตามกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับการกระทำผิดต่อเนื่องกับการหลบหนี ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ก็ตาม

ข้อ ๑๒๒

การกระทำซึ่งเป็นความผิดต่อวินัยนั้น จะต้องทำการสอบสวนทันทีระเบียบนี้ให้ใช้บังคับโดยเฉพาะแก่กรณีหลบหนี หรือพยายามหลบหนี ผู้ถูกกักกันที่ถูกจับได้หลังจากการหลบหนีนั้น ให้ส่งไปให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

ในกรณีความผิดต่อวินัย การคุมขังผู้ถูกกักกันทั้งช่วงระหว่างรอการพิจารณานั้นจะต้องลดให้เหลือน้อยที่สุดและจะต้องไม่เกินกว่าสิบสี่วัน

ไม่ว่าในกรณีใด กำหนดระยะเวลาแห่งการคุมขังนี้ จะต้องหักออกจากโทษคุมขังตามคำพิพากษาของศาล

บทบัญญัติแห่งข้อ ๑๒๔ และ ๑๒๕ ให้ใช้บังคับแก่ผู้ถูกกักกันซึ่งถูกคุมขังระหว่างรอการพิจารณาสำหรับความผิดต่อวินัย

ข้อ ๑๒๓

โดยไม่เป็นการเสื่อมเสียแก่อำนาจศาล และเจ้าหน้าที่ชั้นสูง ผู้บัญชาการสถานที่กักกันหรือพนักงานผู้รับผิดชอบ หรือเจ้าพนักงานซึ่งเข้ารับหน้าที่แทน หรือผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจทางวินัยเท่านั้น จะเป็นผู้ที่จะสั่งลงโทษทางวินัยได้

ก่อนตัดสินลงโทษทางวินัยใด ๆ ผู้ถูกกักกันที่ต้องหาจะต้องได้ทราบข้อความโดยละเอียดเกี่ยวกับความผิดที่ทำให้ตนถูกกล่าวหา และจะต้องได้มีโอกาสชี้แจงถึงความประพฤติและต่อสู้คดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องได้รับอนุญาตให้เรียกพยาน และถ้าจำเป็นก็ให้จัดหาล่ามผู้ทรงคุณวุฒิมาช่วยได้ คำตัดสินนั้น จะต้องอ่านให้ฟังต่อหน้าผู้ต้องหาและกรรมการคนใดคนหนึ่งของคณะกรรมการผู้ถูกกักกัน

ระยะเวลาระหว่างเวลาตัดสินลงโทษทางวินัย และการบังคับตามคำตัดสินนั้นจะต้องไม่เกินกว่าหนึ่งเดือน

เมื่อผู้ถูกกักกันถูกตัดสินลงโทษทางวินัยเป็นกรณีใหม่ จะต้องให้ระยะเวลาอย่างน้อยสามวันล่วงพ้นไป ระหว่างการบังคับโทษสองคราวใด ๆ หากว่ากำหนดโทษรายใดรายหนึ่งมีระยะเวลาสิบวัน หรือกว่านั้นขึ้นไป

ให้ผู้บัญชาการสถานที่กักกันรักษาสมุดรายการโทษทางวินัยไว้ ซึ่งผู้แทนของประเทศที่คุ้มครองจะตรวจดูได้

ข้อ ๑๒๔

ไม่ว่าในกรณีใด ผู้ถูกกักกันจะต้องไม่ถูกย้ายไปยังสถานราชทัณฑ์ (เรือนจำทัณฑ์สถาน เรือนจำมหันตโทษ ฯลฯ) เพื่อรับโทษทางวินัย

สถานที่ ๆ ใช้ในการลงโทษทางวินัยจะต้องมีลักษณะถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องมีเครื่องนอนอย่างเพียงพอ ผู้ถูกกักกันที่ต้องโทษจะต้องสามารถรักษาตัวของเขาให้อยู่ในสภาพที่สะอาด

สตรีผู้ถูกกักกันซึ่งต้องโทษทางวินัย จะต้องคุมขังไว้ในสถานที่ ๆ แยกต่างหากไม่ปะปนกับชายผู้ถูกกักกัน และจะต้องอยู่ในความปกครองดูแลของสตรีโดยตรง

ข้อ ๑๒๕

ผู้ถูกกักกันที่ถูกตัดสินลงโทษทางวินัย จะต้องได้รับอนุญาตให้ขบริหารร่างกายและอยู่กลางแจ้งได้อย่างน้อยวันละสองชั่วโมง

ถ้าผู้ถูกกักกันขอร้อง จะต้องยอมให้ได้รับการตรวจของแพทย์ทุกวัน ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับการดูแลรักษาตามความจำเป็นแห่งสภาพอนามัยของตน และถ้าจำเป็นก็ให้ย้ายไปสู่สถานที่พยาบาลของสถานที่กักกัน หรือโรงพยาบาล

ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับอนุญาตให้อ่าน เขียน ตลอดจนส่งและรับจดหมายด้วย อย่างไรก็ดี หีบห่อ และเงินซึ่งส่งไปจะเก็บรักษาไว้จนกว่าจะครบกำหนดโทษก็ได้ ในระหว่างนั้นให้มอบของที่ส่งไปเช่นว่านั้นแก่คณะ

กรรมการผู้ถูกกักกันเพื่อรักษาไว้ ซึ่งถ้ามีของสดเสียได้อยู่ในหีบห่อนั้นแล้ว ก็ให้คณะกรรมการผู้ถูกกักกันมอบให้แก่สถานพยาบาลต่อไป

ห้ามมิให้ผู้ถูกกักกันที่ต้องรับโทษทางวินัย ถูกตัดประโยชน์แห่งบทบัญญัติแห่งข้อ ๑๐๗ และข้อ ๑๔๓ ของอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ ๑๒๖

บทบัญญัติแห่งข้อ ๗๑ รวมถึงข้อ ๗๖ ให้ใช้บังคับโดยอนุโลมแก่กระบวนการพิจารณาคดีในการพิจารณาคดีในการพิจารณาคดีใน

และการรักษาพยาบาลเท่าที่จำเป็นอีกด้วย ประเทศที่กักคุมจะต้องใช้ความระมัดระวังตามสมควรที่จะจัดให้มีความปลอดภัยระหว่างทำการย้าย และจะต้องทำบัญชีรายชื่อผู้ถูกกักกันที่ถูกย้ายทั้งปวงโดยครบถ้วนก่อนจะออกเดินทางไป

ผู้ถูกกักกันที่ป่วยไข้ ชราเจ็บ หรือทุพพลภาพ และสตรีที่คลอดบุตรจะต้องไม่ถูกย้าย ถ้าการเดินทางอาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพ เว้นแต่จะเป็นการจำเป็นเพื่อความปลอดภัยของบุคคลเหล่านั้น

ถ้าแนวรบเคลื่อนเข้าใกล้สถานที่กักกัน ผู้ถูกกักกันในสถานที่ดังกล่าวนั้น จะต้องไม่ถูกย้าย นอกจากการย้ายจะกระทำได้ในสภาพปลอดภัยเพียงพอ หรือถ้าคงอยู่ณที่นั้นจะเป็นการเสี่ยงภัยมากยิ่งกว่าการย้ายไป

เมื่อทำการวินิจฉัยเกี่ยวกับการย้ายผู้ถูกกักกัน ประเทศที่กักคุมจะต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้ถูกกักกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะไม่ทำอะไรให้เพิ่มความยุ่งยากให้แก่การส่งกลับไปสู่ประเทศเดิม หรือส่งกลับไปยังบ้านของบุคคลเหล่านั้น

ข้อ ๑๒๘

ในกรณีที่มีการย้าย ผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับแจ้งเป็นทางการถึงการออกเดินทางและตำบลที่อยู่ทางไปรษณีย์ใหม่ การแจ้งให้ทราบเช่นว่านั้น จะต้องยอกล่วงหน้าให้มีเวลาพอที่จะรวบรวมเข้าของเดินทางและแจ้งให้ญาติที่สนิททราบ

ผู้ถูกกักกันต้องได้รับอนุญาตให้นำสิ่งของส่วนตัว จดหมาย และหีบห่อ ซึ่งส่งมาให้ตนติดตัวไปด้วย น้ำหนักหีบห่อเดินทางเช่นว่านั้นจะถูกจำกัดก็ได้ ถ้าเป็นการจำเป็นโดยพฤติการณ์แห่งการย้ายนั้น แต่จะต้องไม่น้อยกว่าคนละยี่สิบห้ากิโลกรัม ไม่ว่ากรณีใด

จดหมายและพัสดุหีบห่อ ซึ่งส่งไปยังสถานที่กักกันเดิมนั้น ให้ส่งต่อไปให้ผู้ถูกกักกันโดยไม่ชักช้า

ผู้บัญชาการสถานที่กักกัน จะต้องดำเนินการอันจำเป็นโดยทำความตกลงกับคณะกรรมการผู้ถูกกักกัน เพื่อจัดให้ทำการขนส่งทรัพย์สินส่วนรวมของ ผู้ถูกกักกันและสิ่งของซึ่งผู้ถูกกักกันไม่สามารถเอาติดตัวไปด้วย เพราะเหตุที่มีข้อจำกัดกำหนดขึ้นไว้ตามความในวรรคสอง

ส่วนที่ ๑๑

มรณกรรม

ข้อ ๑๒๙

พินัยกรรมของผู้ถูกกักกันนั้น ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเป็นผู้เก็บรักษาไว้เพื่อให้ปลอดภัย และในเมื่อผู้ถูกกักกันถึงมรณกรรมลง ให้ส่งพินัยกรรมไปให้บุคคลที่ผู้ถูกกักกันได้ระบุไว้ก่อนแล้วนั้นโดยไม่ชักช้า

การมรณะของผู้ถูกกักกันทุก ๆ ราย จะต้องมีแพทย์รับรองและให้ออกมรณบัตรแสดงเหตุผลมรณะและเหตุการณ์ซึ่งทำให้เกิดการมรณะนั้น

การมรณะนั้น จะต้องจัดทำขึ้นทั้งสองเป็นทางการและให้จดทะเบียนไว้ตามระเบียบเกี่ยวกับการนั้นซึ่งใช้บังคับในอาณาเขตซึ่งสถานที่กักกัน

ตั้งอยู่และให้ส่งสำเนาอันรับรองว่าถูกต้องของบันทึกนั้นโดยไม่ชักช้าไปให้ประเทศที่คุ้มครอง และสำนักงานกลางที่ได้ระบุไว้ในข้อ ๑๔๐ นั้นด้วย

ข้อ ๑๓๐

เจ้าหน้าที่ฝ่ายกักคุมจะต้องจัดให้ผู้ถูกกักกันซึ่งถึงมรณกรรมลงระหว่างที่ถูกกักกันนั้นได้รับการฝังอย่างมีเกียรติ ถ้าเป็นไปได้ ตามพิธีศาสนาของผู้ถูกกักนั้น ๆ และจัดให้ที่ฝังศพนั้น ๆ ได้รับการเคารพและได้รับการบำรุงรักษาตามสมควร กับให้มีเครื่องหมายในลักษณะจะให้จำได้เสมอ

ผู้ถูกกักกันที่ถึงมรณกรรมนั้น จะต้องฝังไว้คนละที่ นอกจากจะมีพฤติการณ์ที่จะหลีกเลี่ยงมิได้บังคับให้ต้องฝังรวมกัน ศพนั้นจะเผาได้ก็ต่อเมื่อมีเหตุผลทางสุขภาพบังคับหรือโดยเหตุผลทางศาสนาของผู้มรณะหรือตามความประสงค์อันชัดแจ้งของผู้มรณะที่จะให้กระทำเช่นนั้น ในกรณีที่มีการเผาศพ ให้ระบุข้อความนี้พร้อมด้วยเหตุผลไว้ในมรณบัตรของผู้มรณะ เจ้าหน้าที่ฝ่ายกักคุมจะต้องรักษาอัฐิไว้ให้ปลอดภัย และเมื่อญาติสนิทของผู้มรณะร้องขอ ก็ให้ส่งไปให้โดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

ในทันทีที่ทำได้ตามพฤติการณ์ และต้องไม่ช้ากว่าเมื่อการสู้รบได้สิ้นสุดลงแล้ว ประเทศที่กักคุมจะต้องส่งบัญชีที่ฝังศพของผู้ถูกกักกันที่ถึงมรณกรรมไปให้ประเทศที่ผู้ถูกกักกันที่มรณะนั้นอยู่ โดยผ่านทางสำนักงานสนเทศซึ่งได้ระบุไว้ในข้อ ๑๓๖ บัญชีเหล่านี้จะต้องมีรายการทั้งหมดเท่าที่จำเป็นเพื่อแสดงรูปพรรณของผู้ถูกกักกันที่ถึงมรณกรรมรวมทั้งแหล่งที่อันชัดเจนของที่ฝังศพนั้น ๆ ด้วย

ข้อ ๑๓๑

ทุก ๆ ครั้งที่มีการมรณะหรือบาดเจ็บอันร้ายแรงเกิดขึ้นแก่ผู้ถูกกักกันหรือสงสัยว่าได้เกิดขึ้น โดยการกระทำของทหารยามหรือผู้ถูกกักกันอื่น หรือบุคคลอื่นใดรวมทั้งการมรณะซึ่งไม่ปรากฏสาเหตุอีกด้วย นั้นประเทศที่กักคุมจะต้องจัดให้มีการสอบสวนเบื้องทางการโดยทันที

ให้ส่งคำบอกกล่าวในเรื่องนี้ไปยังประเทศที่คุ้มครองทันที ให้จดคำให้การของพยานไว้ และให้จัดทำรายงานและส่งรายงานรวมทั้งคำพยานนั้นไปให้ประเทศที่คุ้มครองที่กล่าวแล้วนั้น

ถ้าการสอบสวนแสดงให้เห็นความผิดของบุคคลคนหนึ่งหรือหลายคน ประเทศที่กักคุมจะต้องจัดเท่าที่จำเป็นทั้งมวลเพื่อให้มีการฟ้องร้องบุคคลผู้ต้องรับผิดดังกล่าว

ส่วนที่ ๑๒

การปล่อยตัว การส่งตัวกลับประเทศเดิม และการพักอาศัยในประเทศที่เป็นกลาง

ข้อ ๑๓๒

ผู้ถูกกักกันทุกคนจะต้องถูกปล่อยตัวโดยประเทศที่กักคุมในทันทีที่ไม่มีเหตุอันจำเป็นที่จะกักกันตัวไว้แล้ว

นอกจากนี้ ภาคีคู่พิพาทจะต้องพยายามในระหว่างที่มีการสู้รบอยู่นั้นที่จะทำความตกลงเพื่อการปล่อยตัว การส่งตัวกลับไปประเทศเดิมการส่งตัวกลับไปถิ่นที่อยู่ หรือการพักอาศัยในประเทศที่เป็นกลาง สำหรับ

ผู้ถูกกักกันบางประเภท โดยเฉพาะเด็ก สตรีที่มีครรภ์ และมารดาซึ่งมีทารกและเด็ก ผู้ป่วยและบาดเจ็บและบาดเจ็บและผู้ถูกกักกันซึ่งได้รับการกักคุมมาเป็นเวลานานแล้ว

ข้อ ๑๓๓

การกักกันจะต้องสิ้นสุดลงโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ ภายหลังที่การสู้รบได้ยุติลงแล้ว

ผู้ถูกกักกันในอาณาเขตของภาคีพิพาทซึ่งได้ถูกดำเนินคดีฟ้องร้องทางอาญาสำหรับความผิดอันมิใช่ความผิดที่ต้องรับโทษฐานผิดวินัยโดยเฉพาะนั้น อาจถูกกักคุมไว้จนกว่าการพิจารณานั้นจะสิ้นสุดลง และถ้ามีพฤติการณ์บังคับ ก็อาจถูกกักคุมไว้จนกว่าจะได้รับโทษครบถ้วนแล้วได้ ยกบทบัญญัติเช่นว่านี้ให้ใช้บังคับแก่ผู้ถูกกักกันซึ่งได้เคยถูกพิพากษาลงโทษตัดอิสรภาพมาก่อนแล้ว

โดยความตกลงระหว่างประเทศที่กักคุมและประเทศที่เกี่ยวข้องอาจมีการตั้งคณะกรรมการขึ้นหลังจากที่การสู้รบหรือการยึดครองอาณาเขตได้สิ้นสุดลงแล้ว เพื่อค้นหาผู้ถูกกักกันที่กระจัดกระจายอยู่

ข้อ ๑๓๔

เมื่อการสู้รบได้ยุติลงแล้ว อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามที่จะจัดการให้ผู้ถูกกักกันได้กลับไปสู่ถิ่นที่อยู่ครั้งสุดท้ายของตน หรืออำนวยความสะดวกในการส่งตัวกลับไปประเทศเดิมของตน

ข้อ ๑๓๕

ประเทศที่กักคุมจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการที่ส่งตัวผู้ถูกกักกันที่ถูกปล่อยตัวแล้วกลับไปยังถิ่นที่อยู่ในขณะที่ถูกกักกันนั้น หรือถ้าถูกควบคุมตัว

ระหว่างเดินทางหรืออยู่ในระหว่างทะเลหลวง ก็ให้เสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางต่อไปหรือในการส่งตัวกลับไปยังที่ที่เริ่มออกเดินทาง

ในกรณีที่ประเทศที่กักคุมไม่ยอมอนุญาตให้ผู้ถูกกักกันที่ถูกปล่อยตัวแล้ว ซึ่งเป็นผู้ที่ได้เคยมีภูมิลำเนาประจำอยู่ในอาณาเขตของตนก่อนได้อยู่ต่อไปประเทศที่กักคุมนั้นจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพื่อส่งตัวผู้ถูกกักกันนั้นกลับประเทศเดิม แต่อย่างไรก็ดี ถ้าผู้ถูกกักกันเลือกที่จะกลับไปประเทศของตนในความรับผิดชอบของตนเองหรือตามคำสั่งของรัฐบาลของประเทศซึ่งตนสวามิภักดิ์อยู่แล้ว ประเทศที่กักคุมจะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางหลังจากที่ออกไปจากอาณาเขตของตนแล้ว ประเทศที่กักคุมไม่จำต้องเสียค่าใช้จ่ายในการส่งตัวกลับไปประเทศเดิมสำหรับผู้ถูกกักกันผู้ซึ่งถูกกักกันตามคำขอร้องของตนเอง

ถ้าผู้ถูกกักกันได้ถูกย้ายตามความในข้อ ๔๕ ประเทศที่ย้ายและที่รับตัวไว้จะต้องตกลงกำหนดส่วนของค่าใช้จ่ายดังกล่าวข้างต้นซึ่งแต่ละประเทศจะต้องเสีย

ข้อความที่กล่าวแล้วนั้น ไม่กระทบกระเทือนถึงข้อตกลงพิเศษซึ่งอาจจะได้ทำกันระหว่างภาคีคู่พิพาท เกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนและการส่งตัวกลับประเทศเดิมสำหรับคนชาติของตนซึ่งอยู่ในมือของศัตรู

หมวด ๕

สำนักงานสนเทศและสำนักตัวแทนกลาง

ข้อ ๑๓๖

เมื่อได้มีการพิพาทขึ้น และในทุกกรณีที่มีการยึดครอง ภาคีคู่พิพาท

แต่ละฝ่ายจะต้องจัดตั้งสำนักงานสนเทศขึ้นเป็นทางการ เพื่อรับผิดชอบในการรับและส่งข่าวเกี่ยวกับบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งอยู่ในอำนาจของตน

ภายในระยะเวลาอันสั้นที่สุด ภาคีคู่พิพาทแต่ละฝ่ายจะต้องแจ้งให้สำนักงานสนเทศของตนทราบถึงระเบียบการซึ่งตนได้กำหนดขึ้นเกี่ยวกับบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองซึ่งอยู่ในความควบคุมเกินกว่าสองสัปดาห์ ผู้ซึ่งถูกกำหนดสถานที่ให้อยู่หรือซึ่งถูกกักกัน อนึ่ง ภาคีที่กล่าวนี้จะต้องให้กระทรวงทบวงกรมของตนซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านั้นแจ้งให้สำนักงานที่กล่าวแล้วทราบทันทีถึงการเปลี่ยนแปลงซึ่งเกี่ยวกับบุคคลผู้ได้รับความคุ้มครองเหล่านี้ เช่น การย้าย การปล่อยตัว การส่งตัวกลับประเทศเดิม การหลบหนี การรับเข้าโรงพยาบาล การเกิด และการมรณะ

ข้อ ๑๓๗

สำนักงานแห่งชาติแต่ละแห่งจะต้องส่งข่าวเกี่ยวกับบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองไปให้ประเทศซึ่งบุคคลที่กล่าวแล้วนั้นเป็นคนชาติอยู่ หรือประเทศที่บุคคลเหล่านั้นมีถิ่นที่อยู่โดยทันทีโดยทางที่เร็วที่สุดโดยผ่านทางประเทศที่คุ้มครองและทางสำนักตัวแทนกลาง ตามที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๔๐ ด้วย สำนักงานเหล่านี้จะต้องตอบบรรดาข้อสอบถามทั้งมวลที่พึงได้รับมาเกี่ยวกับบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองนั้น

สำนักงานสนเทศเหล่านี้จะต้องส่งข่าวเกี่ยวกับบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองเว้นไว้แต่ว่าการส่งข่าวนั้นจะเป็นการเสียหายแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องหรือญาติพี่น้องของบุคคลดังกล่าวนั้น แม้ในกรณีเช่นนี้ก็ดี จะไม่แจ้งข่าวนั้นแก่สำนักตัวแทนกลางไม่ได้ ซึ่งเมื่อได้รับแจ้งให้ทราบถึงพฤติการณ์

แล้ว สำนักตัวแทนกลางจะได้ใช้ความระมัดระวังตามที่จำเป็นดังที่ระบุไว้ในข้อ ๑๔๐ การติดต่อเป็นลายลักษณ์อักษรของสำนักงานใด ๆ จะต้องมีลายมือชื่อหรือประทับตรารับรองเป็นหลักฐาน

ข้อ ๑๓๘

ข่าวซึ่งสำนักงานแห่งชาติได้รับและส่งไปนั้น จะต้องมีลักษณะที่จะชี้ให้ทราบรูปพรรณของบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองได้โดยถูกต้อง และที่จะแจ้งให้ญาติสนิททราบได้โดยเร็ว ข่าวเกี่ยวกับบุคคลแต่ละคนนั้น อย่างน้อยจะต้องมีนามสกุล นามตัว ตำบลและวันเกิด สัญชาติ ถิ่นที่อยู่สุดท้าย และตำหนิ นามตัวของบิดาและนามเดิมของมารดา และได้ดำเนินการปฏิบัติแก่ผู้นั้นในวันใด สถานที่ใดและในสภาพอย่างไร พร้อมทั้งตำบลที่จะส่งหนังสือไปให้ผู้นั้นได้กับนามและตำบลของผู้ที่จะต้องแจ้งไปให้ทราบด้วย

โดยนัยเดียวกัน ข่าวเกี่ยวกับสภาพอนามัยของผู้ถูกกักกันซึ่งป่วยหนักหรือถูกบาดเจ็บอย่างสาหัส ก็จะต้องแจ้งให้ทราบโดยสม่ำเสมอ และถ้าทำได้ ให้แจ้งให้ทราบทุกสัปดาห์

ข้อ ๑๓๙

อนึ่ง สำนักงานสนเทศแห่งชาติแต่ละแห่งจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบในการรวบรวมสิ่งของส่วนตัวอันมีค่าซึ่งผู้ที่ได้รับความคุ้มครองที่ได้ระบุไว้ในข้อ ๑๓๖ ได้ทิ้งไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ซึ่งได้ถูกส่งตัวกลับประเทศเดิมหรือถูกปล่อยตัวหรือผู้ที่ได้หลบหนีหรือถึงมรณกรรม สำนักงานสนเทศจะต้องส่งของที่มีค่าดังกล่าวแล้วไปให้ผู้เกี่ยวข้องโดยตรง หรือถ้า

ทำเป็นก็ให้ส่งผ่านทางสำนักตัวแทนกลาง สิ่งของเช่นว่านั้น ให้สำนักงานจัดส่งไปเป็นห่อปิดผนึกประทับตราพร้อมด้วยบันทึกรายการให้ข้อความอันชัดแจ้งและโดยละเอียดเกี่ยวกับรูปพรรณของผู้ที่เป็นเจ้าของสิ่งของเหล่านั้น รวมทั้งบัญชีแสดงสิ่งของที่บรรจุไว้ในหีบห่อนั้นโดยครบถ้วนด้วย การรับและส่งสิ่งของที่มีค่าเช่นว่านั้นให้จัดทำเป็นบันทึกรายระเอียดเก็บรักษาไว้

ข้อ ๑๔๐

ให้จัดตั้งสำนักตัวแทนสนเทศกลางสำหรับบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ถูกกักกันขังในประเทศที่เป็นกลาง หากคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศเห็นเป็นการจำเป็น จะเสนอให้ประเทศที่เกี่ยวข้องจัดตั้งสำนักตัวแทนเช่นว่านั้นขึ้นก็ได้ ซึ่งอาจเป็นสำนักงานเกี่ยวกันกับที่จัดให้มีขึ้นตามข้อ ๑๒๓ แห่งอนุสัญญาเจนีวา ลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการปฏิบัติเชลยศึก

ให้เป็นหน้าที่ของสำนักตัวแทนนี้จะรวบรวมบรรดาข่างชนิดที่กล่าวไว้ในข้อ ๑๓๖ ซึ่งอาจได้รับมาโดยทางการหรือทางเอกชน และให้จัดส่งไปให้ประเทศเดิมหรือประเทศที่เป็นที่อยู่ของบุคคลที่เกี่ยวข้องนั้นโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ เว้นไว้แต่ในกรณีที่การส่งข่าวไปนั้นจะเป็นที่เสียหายแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับข่าวที่กล่าวแล้วนั้น หรือแก่ญาติพี่น้องของบุคคลเหล่านั้น สำนักงานที่ว่านี้จะต้องได้รับความสะดวกทั้งมวลตามสมควรจากภาคีคู่พิพาทในการส่งข่าวนั้น ๆ

อัครภาคีผู้ทำสัญญาและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อัครภาคีที่คนชาติได้รับประโยชน์จากบริการของสำนักตัวแทนกลางพึงให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่สำนักตัวแทนที่กล่าวแล้วตามความต้องการของสำนักตัวแทน

บทบัญญัติข้างต้นนี้ห้ามมิให้ตีความโดยเป็นการกำกัดกิจการในด้านมนุษยธรรมของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ หรือของสมาคมบรรเทาทุกข์ต่าง ๆ ที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๔๒

ข้อ ๑๔๑

สำนักงานสนเทศแห่งชาติ และสำนักตัวแทนสนเทศกลาง จะต้องได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมไปรษณีย์ทั้งหมด ตลอดจนการยกเว้นทั้งหลายที่บัญญัติไว้ในข้อ ๑๑๐ รวมทั้งการยกเว้นค่าโทรเลขเท่าที่จะพึงทำได้ หรืออย่างน้อยก็ให้เสียในอัตราอย่างต่ำมาก

ภาค ๔

การปฏิบัติตามอนุสัญญา

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๑๔๒

ภายใต้บังคับแห่งระเบียบการซึ่งประเทศที่กักคุมอาจเห็นจำเป็นที่จะต้องวางขึ้นเพื่อความมั่นคงของตนหรือเพื่อให้เป็นไปตามความต้องการอย่างอื่นตามสมควร ผู้แทนขององค์การทางศาสนา สมาคมบรรเทาทุกข์ หรือองค์การอื่นใดที่ให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจะต้องได้รับจากประเทศเหล่านั้นซึ่งบรรดาความสะดวกต่าง ๆ สำหรับตนเองหรือผู้แทนที่ได้รับแต่งตั้งโดยถูกต้องแล้วในอันที่จะเยี่ยมเยียนบุคคลผู้ที่

ได้รับความคุ้มครอง แจกจ่ายเครื่องอุปโภคบริโภคสำหรับบรรเทาทุกข์และวัสดุที่ส่งมาจากที่ใด ๆ เพื่อใช้ในการศึกษา การพักผ่อน หรือการศาสนา หรือเพื่อช่วยเหลือบุคคลเหล่านั้น ในการจัดวางระเบียบสำหรับเวลาว่างของตนภายในที่กักกันนั้น สมาคมหรือองค์การเช่นว่านี้อาจตั้งขึ้นในอาณาเขตของประเทศที่กักคุมหรือในประเทศอื่นใดก็ได้ หรืออาจมีลักษณะเป็นองค์การระหว่างประเทศก็ได้

ประเทศที่กักคุมอาจจำกัดจำนวนสมาคมและองค์การซึ่งได้รับอนุญาตให้มีผู้แทนไปดำเนินกิจการในอาณาเขตและภายใต้ความควบคุมของตนได้ แต่ทั้งนี้จะต้องเป็นไปภายใต้เงื่อนไขว่าการกำจัดเช่นว่านี้จะต้องไม่เป็นการขัดขวางแก่การปฏิบัติเพื่อยังผลให้ดำเนินการบรรเทาทุกข์ได้อย่างเพียงพอแก่บุคคลที่ได้รับความคุ้มครองทั้งมวล

ฐานะพิเศษของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศในเรื่องนี้จะต้องเป็นที่รับรองและได้รับการเคารพทุกเมื่อ

ข้อ ๑๔๓

ผู้แทนหรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจของประเทศที่คุ้มครองจะต้องได้รับอนุญาตให้ไปในสถานที่ทุก ๆ แห่ง ที่มีบุคคลที่ได้รับความคุ้มครองอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่กักกัน สถานที่กักคุม และสถานที่ทำงาน

บุคคลเหล่านี้จะต้องได้รับอนุมัติให้เข้าไปในอาคารทุกแห่งที่มีบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองอยู่ และอาจสัมภาษณ์ผู้ได้รับความคุ้มครองโดยปราศจากผู้รู้เห็นเป็นพยานซึ่งจะทำโดยตนเองหรือโดยใช้ล่ามก็ได้

การเยี่ยมเยียนเหล่านี้จะห้ามเสียมิได้ เว้นไว้แต่ว่าจะมีเหตุผลจำเป็นในทางทหารบังคับ แต่ถึงกระนั้นก็จะห้ามได้ก็แต่เพียงเป็นการ

พิเศษและชั่วคราวเท่านั้น ห้ามมิให้กำกัดเวลาเยี่ยมและกำหนดครั้งคราวแห่งการเยี่ยม

ผู้แทนเช่นว่านั้นจะต้องมีเสรีภาพเต็มที่ที่จะเลือกสถานที่ ๆ ตนประสงค์จะไปเยี่ยมเยียน ประเทศที่กักคุมหรือที่ยึดครอง ประเทศที่คุ้มครอง และเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นประเทศอันเป็นแหล่งเดิมของผู้ที่จะได้รับการเยี่ยมเยียน อาจยินยอมให้ผู้ร่วมชาติของผู้ที่ถูกกักกันมีส่วนในการเยี่ยมเยียนนั้นด้วยก็ได้

ผู้แทนของคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศจะต้องได้รับสิทธิดังกล่าวข้างบนนั้นด้วยการแต่งตั้งผู้แทนเช่นว่านั้น จะต้องเสนอให้ได้รับความเห็นชอบของประเทศที่ปกครองอาณาเขตที่ผู้แทนจะไปทำหน้าที่นั้น

ข้อ ๑๔๔

อัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะเผยแพร่ตัวบทแห่งอนุสัญญานี้ในประเทศของตนให้กว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งในยามสงบและยามสงคราม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งให้รวมการศึกษาอนุสัญญานี้ไว้ในโครงการศึกษาของทหาร และถ้าจะเป็นไปได้ในโครงการศึกษาของพลเรือนด้วย เพื่อให้พลเมืองโดยทั่วไปได้ทราบหลักการแห่งอนุสัญญานี้

เจ้าหน้าที่พลเรือน ทหาร ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ซึ่งในยามสงครามมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับผู้ที่ได้รับความคุ้มครอง จะต้องมีตัวบทแห่งอนุสัญญานี้ และจะต้องได้รับการสอนเป็นพิเศษเกี่ยวกับบทบัญญัติต่าง ๆ แห่งอนุสัญญา

ข้อ ๑๔๕

อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะได้ส่งคำแปลทางการของอนุสัญญานี้ให้

กันและกัน โดยผ่านทางคณะมนตรีสหพันธ์สวิส และในระหว่างการสู้รบให้ส่งผ่านทางประเทศที่คุ้มครอง รวมทั้งกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งตนอาจบัญญัติขึ้นเพื่อประกันการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้

ข้อ ๑๔๖

อัครภาคีผู้ทำสัญญารับที่จะตรากฎหมายตามที่จำเป็นขึ้นไว้ให้มีบทลงโทษทางอาญาอันจะปรับใช้ได้อย่างมีผลแก่บุคคลที่กระทำหรือสั่งให้กระทำการละเมิดอันร้ายแรงใด ๆ ต่ออนุสัญญาฉบับนี้ดังได้นิยามไว้ในข้อต่อไป

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายมีพันธกรณีที่จะต้องค้นหาตัวผู้ที่ต้องหาว่าได้กระทำหรือได้สั่งให้กระทำการละเมิดอันร้ายแรงนั้นๆและจะต้องนำตัวบุคคลเหล่านี้ไม่ว่าจะมีสัญชาติใดขึ้นศาลของตน หากประสงค์และเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายของตนแล้ว อัครภาคีฝ่ายนั้นอาจส่งตัวบุคคลดังกล่าวไปให้อัครภาคีอีกฝ่ายหนึ่งที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาคดีก็ได้ แต่อัครภาคีฝ่ายนั้นจะต้องแสดงว่ามีข้อกล่าวหาอันมีมูลเพียงพอ

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายจะต้องจัดการตามที่จำเป็นเพื่อระงับบรรดาการกระทำใด ๆ อันขัดต่อบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ นอกจากการละเมิดอันร้ายแรงที่ได้นิยามไว้ในข้อต่อไป

ในทุกพฤติการณ์ บุคคลผู้ต้องหาจะต้องได้รับประโยชน์แห่งการคุ้มครองในการพิจารณาและการต่อสู้คดีโดยเยี่ยงธรรม ซึ่งเยี่ยงประโยชน์ไม่น้อยไปกว่าที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๑๐๕ และข้อต่อ ๆ ไปแห่งอนุสัญญาเจนีวา ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก

ข้อ ๑๔๗

การละเมิดอันร้ายแรงที่ได้กล่าวถึงในข้อก่อนนั้น ได้แก่การกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไปนี้ หากได้กระทำต่อบุคคลหรือทรัพย์สินซึ่งอนุสัญญาฉบับนี้ให้ความคุ้มครองคือ การฆ่าโดยเจตนา การทรมานหรือการปฏิบัติอย่างไร้มนุษยธรรม รวมทั้งการทดลองทางชีววิทยา การกระทำให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างสาหัส หรือทำอันตรายแก่ร่างกาย หรืออนามัยอย่างร้ายแรงโดยเจตนา การเนรเทศหรือการย้ายผู้ได้รับความคุ้มครองโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือการกักขังบุคคลเช่นว่านั้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย การบังคับให้ผู้ที่ได้รับความคุ้มครองเข้าประจำการในกองทหารของประเทศที่เป็นศัตรู หรือการกระทำโดยเจตนาให้ผู้ที่ได้รับความคุ้มครองเสียสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาโดยเที่ยงธรรมและตามระเบียบดังที่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ การจับตัวไปเป็นประกันและการทำลายและริบทรัพย์สินอย่างไพศาล โดยไม่มีความจำเป็นทางทหารและซึ่งได้กระทำไปโดยมิชอบด้วยกฎหมายและโดยพลการ

ข้อ ๑๔๘

อัครภาคีผู้ทำสัญญาจะปลดเปลื้องตนเองหรืออัครภาคีอื่นใดจากความรับผิดชอบที่ตนเองหรืออัครภาคีอื่นมีอยู่เนื่องจากการละเมิดซึ่งได้กล่าวถึงในข้อก่อนนั้นหาได้ไม่

ข้อ ๑๔๙

เมื่อมีคำร้องขอของภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่ง จะต้องจัดให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับข้อกล่าวหาว่าได้มีการละเมิดอนุสัญญาขึ้นด้วยประการใด ๆ โดยวิธีการตามที่ภาคีที่เกี่ยวข้องจะได้ตกลงกัน

หากไม่อาจตกลงกันได้ในวิธีการสำหรับการสอบสวนแล้ว ภาคีคู่กรณีควรจะตกลงกันเลือกผู้ชำนาญชาวชนคนหนึ่งซึ่งจะตัดสินว่าจะต้องดำเนินการตามวิธีใด

เมื่อปรากฏชัดว่าได้มีการละเมิดแล้ว ภาคีคู่พิพาทจะต้องจัดการให้การละเมิดนั้นสิ้นสุดลง และกำจัดการละเมิดนั้นภายในเวลาสั้นที่สุดที่จะทำได้

หมวด ๒

บทสุดท้าย

ข้อ ๑๕๐

อนุสัญญาฉบับนี้ได้จัดทำขึ้นเป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ตัวบททั้งสองเป็นอันถูกต้องเท่ากัน

คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะต้องจัดให้มีคำแปลของอนุสัญญานี้เป็นทางการเป็นภาษารุสเซียและภาษาสเปน

ข้อ ๑๕๑

อนุสัญญาฉบับนี้ซึ่งลงวันที่วันนี้ เปิดให้ลงนามจนถึงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๐ ในนามของประเทศที่ได้มีผู้แทนไปในการประชุมซึ่งได้เปิดขึ้น ณ เมืองเจนีวา เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๙

ข้อ ๑๕๒

อนุสัญญาฉบับนี้จะต้องได้รับสัตยาบันโดยเร็วที่สุดที่จะทำได้ และจะต้องเก็บรักษาสัตยาบันสาส์นไว้ที่กรุงเบอร์น

ให้จัดทำบันทึกการส่งมอบสัตยาบันสาส์นแต่ละฉบับไว้ และให้คณะมนตรีสหพันธ์สวิสส่งสำเนาอันรับรองว่าถูกต้องไปให้ประเทศต่าง ๆ ที่ได้ลงนามไว้ หรือที่ได้แจ้งการภาคยานุวัตอนุสัญญาแล้ว

ข้อ ๑๕๓

อนุสัญญาฉบับนี้จะเริ่มบังคับใช้หกเดือนหลังจากที่ได้มีการมอบสัตยาบันสาส์นไว้แล้วไม่น้อยกว่าสองฉบับ

แต่นั้นไป อนุสัญญาจะเริ่มบังคับใช้แก่อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายหกเดือนหลังจากที่ได้มอบสัตยาบันสาส์นแล้ว

ข้อ ๑๕๔

การสัมพันธ์ระหว่างประเทศผู้ซึ่งต้องผูกพันธ์ตามอนุสัญญากรุงเฮกว่าด้วยกฎและประเพณีการสงครามทางบก ไม่ว่าจะเริ่มฉบับลงวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๘๙๙ หรือฉบับลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๐๗ ก็ตาม และผู้ซึ่งเริ่มภาคีแห่งอนุสัญญาฉบับนี้ อนุสัญญาฉบับสุดท้ายนี้จะเริ่มข้อความเพื่อเติมหมวด ๒ และ ๓ ของข้อบังคับที่ได้ผนวกไว้ท้ายอนุสัญญากรุงเฮกที่ได้กล่าวข้างต้นนั้น

ข้อ ๑๕๕

ตั้งแต่วันที่มีผลบังคับใช้แล้วเริ่มต้นไป จะได้เปิดให้ประเทศใด ๆ ที่มิได้ลงนามไว้ทำการภาคยานุวัตอนุสัญญานี้ได้

ข้อ ๑๕๖

การภาคยานุวัตจะต้องแจ้งเริ่มลายลักษณอักษรไปยังคณะมนตรีสหพันธ์สวิส และจะมีผลบังคับหกเดือนหลังจากวันที่ได้รับการแจ้งนั้น

คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะต้องแจ้งการภาคยานุวัติไปยังประเทศต่าง ๆ ที่ได้ลงนามไว้หรือที่ได้แจ้งการภาคยานุวัติอนุสัญญาแล้ว

ข้อ ๑๕๗

สถานการณ์ดังที่ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๒ และ ๓ จะเกิดผลทันทีแก่สัตยาบันสาส์นที่ได้มอบไว้ และการภาคยานุวัติที่ได้แจ้งแล้ว โดยภาคีคู่พิพาทก่อนหรือภายหลังการเริ่มสู้รบหรือการยึดครอง คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะต้องแจ้งการสัตยาบันหรือการภาคยานุวัติใด ๆ ที่ได้รับจากภาคีคู่พิพาทโดยวิธีเร็วที่สุด

ข้อ ๑๕๘

อัครภาคีผู้ทำสัญญาแต่ละฝ่ายย่อมมีเสรีภาพที่จะบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้

การบอกเลิกนี้จะต้องแจ้งเป็นลายลักษณอักษรไปยังคณะมนตรีสหพันธ์สวิส ซึ่งจะได้ส่งต่อไปยังรัฐบาลของอัครภาคีผู้ทำสัญญาทั้งหลาย

การบอกเลิกจะมีผลหนึ่งปีภายหลังที่ได้แจ้งไปให้คณะมนตรีสหพันธ์สวิสทราบ อย่างไรก็ดี การบอกเลิกซึ่งได้แจ้งไปในขณะที่ประเทศที่บอกเลิกนั้นยังพัวพันอยู่ในการพิพาทใด ๆ จะไม่มีผลจนกว่าจะได้ทำสันติภาพกันแล้ว และภายหลังที่การดำเนินการเกี่ยวกับการปล่อยตัว การส่งตัวกลับประเทศเดิม และการกลับตั้งถิ่นฐานของบุคคลผู้ที่ได้รับความคุ้มครองจากอนุสัญญานี้ได้สุดสิ้นลงแล้ว

การบอกเลิกจะมีผลแต่เฉพาะที่เกี่ยวกับประเทศที่บอกเลิกเท่านั้น การบอกเลิกนี้จะไม่ยันทอนพันธกรณี ซึ่งภาคีคู่พิพาทยังจะต้องปฏิบัติ

ตามโดยอาศัยหลักแห่งกฎหมายนานาชาติอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากขนบธรรมเนียมซึ่งเป็นที่รับรู้กันในระหว่างอารยชน จากกฎแห่งมนุษยธรรม และจากความรู้สึกผิดชอบของมหาชน

ข้อ ๑๕๔

คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะต้องจัดการจดทะเบียนอนุสัญญาฉบับนี้ไว้ ณ สำนักงานเลขาธิการแห่งสหประชาชาติ คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะต้องแจ้งยืนยันการให้สัตยาบันการภาคยานุวัติ และการบอกเลิกซึ่งตนได้รับเกี่ยวกับอนุสัญญาฉบับนี้ให้สำนักงานเลขาธิการแห่งสหประชาชาติทราบด้วย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ซึ่งได้ส่งมอบสาส์นมอบอำนาจเต็มของตนไว้แล้ว ได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้

ทำ ณ เมืองเจนีวา เมื่อวันที่สิบสอง เดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ต้นฉบับจะได้เก็บรักษาไว้ในสำนักงานบรรณสารของสหพันธ์รัฐสวิส คณะมนตรีสหพันธ์สวิสจะได้ส่งสำเนาอนุสัญญาอันรับรองว่าถูกต้องแล้ว ไปยังแต่ละรัฐที่ได้ลงนามและรัฐที่ได้ทำการภาคยานุวัติอนุสัญญานี้

ภาคผนวกที่ ๑

ร่างความตกลงเกี่ยวกับเขตและท้องที่สำหรับโรงพยาบาลและความปลอดภัย

ข้อ ๑

เขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยจะต้องสงวนไว้โดยเฉพาะสำหรับบุคคลที่ระบุไว้ในข้อ ๒๓ แห่งอนุสัญญาเจนีวา เพื่อยังความเป็นอยู่ของผู้บาดเจ็บและผู้ป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบ ให้คัดซ้น ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ และในข้อ ๑๔ แห่งอนุสัญญาเจนีวา ว่าด้วยการคุ้มครองพลเรือนในเวลาสงคราม ฉบับลงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ และสำหรับพนักงานที่ได้รับมอบหมายให้จัดการและทำหน้าที่ในทางปกครองเขตและท้องที่เหล่านั้น และดูแลบุคคลที่รวมอยู่ในที่นั้น

อย่างไรก็ดีบุคคลที่มีเคหะสถานอยู่ประจำภายในเขตเช่นว่านี้ให้มีสิทธิที่จะอยู่ในที่นั้นได้

ข้อ ๒

ห้ามมิให้บุคคลใดที่พักอาศัยอยู่ในเขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยไม่ว่าในฐานะใด ๆ ก็ตามทำงานอย่างใดไม่ว่าภายในหรือภายนอกเขตนั้นอันเกี่ยวกับการปฏิบัติทางทหารหรือการผลิตวัสดุสงครามโดยตรง

ข้อ ๓

ประเทศที่จัดตั้งเขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยขึ้นนั้นจะต้องจัดการตามที่จำเป็นเพื่อห้ามบุคคลทุกคนที่ไม่มีสิทธิพักอาศัยหรือเข้าไปในเขตนั้นมิให้ล่วงล้ำเข้าไป

ข้อ ๔

เขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยนั้นจะต้องเป็นไปตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือ

(ก) จะต้องมีอาณาเขตแต่เพียงส่วนน้อยซึ่งอยู่ในปกครองของประเทศที่ได้จัดตั้งเขตนั้น

(ข) จะต้องมีพลเมืองน้อยเมื่อเทียบส่วนกับที่พักอาศัยที่จะพึงจัดให้ได้

(ค) จะต้องตั้งอยู่ห่างและปราศจากเป้าหมายทางทหารหรือโรงงานอุตสาหกรรมหรือสถานที่ตั้งทางฝ่ายปกครองแห่งใหญ่

(ง) จะต้องไม่ตั้งอยู่ในเขตซึ่งเป็นที่คาดหมายได้แน่ชัดว่าจะมีความสำคัญในการดำเนินการสงคราม

ข้อ ๕

เขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยนั้น จะต้องอยู่ภายใต้พันธกรณีดังต่อไปนี้ คือ

(ก) ยรรดาเส้นทางคมนาคมและยานพาหนะขนส่งที่อยู่ในครอบครองนั้นจะต้องไม่นำไปใช้ในการขนส่ง พนักงานหรือวัสดุทางทหาร แม้จะเป็นแต่เพียงการส่งผ่านก็ตาม

(ข) ไม่ว่าในกรณีใดเขตที่ว่านั้นจะต้องไม่มีการป้องกันทางทหาร

ข้อ ๖

เขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยทั้งปวงต้องทำเครื่องหมายโดยมีแถบสีแดงลาดอยู่บนพื้นสีขาว ตั้งอยู่บนอาคารและบริเวณภายนอก

เขตที่สงวนไว้โดยเฉพาะสำหรับผู้บาดเจ็บ และบ้วยใช้นั้นอาจมีเครื่องหมายเย็นรูปกาชาด (ชิกวงเดือนแดงสิงห์โตแดงและดวงอาทิตย์) บนพื้นสีขาวก็ได้

เขตเหล่านี้ในเวลากลางคืนอาจมีเครื่องหมายเช่นเดียวกันโดยใช้แสงไฟเย็นเครื่องหมายแสดงตามความเหมาะสมก็ได้

ข้อ ๗

ประเทศต่าง ๆ จะต้องส่งบัญชีเขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยทั้งปวงในอาณาเขตที่ตนปกครองอยู่ไปให้อัครภาคีผู้ทำสัญญาทุกฝ่ายในยามสงบหรือเมื่อเกิดสู้รบขึ้น ทั้งจะต้องแจ้งเพิ่มเติมให้ทราบถึงเขตที่จัดตั้งขึ้นใหม่ในเมื่อกำลังทำการสู้รบอยู่ด้วย

ในทันใดที่ภาคีฝ่ายปฏิบัติได้รับคำบอกกล่าวดังกล่าวข้างต้นแล้ว ให้ถือว่าเขตที่ว่านั้นได้จัดตั้งขึ้นโดยถูกต้องแล้ว

อย่างไรก็ดีถ้าภาคีฝ่ายปฏิบัติพิจารณาเห็นว่ามิได้มีการปฏิบัติตามเงื่อนไขต่าง ๆ ตามความตกลงฉบับนี้นั้นอาจจะปฏิเสธไม่ยอมรับรองเขตดังกล่าวได้ โดยส่งคำบอกกล่าวเช่นนั้นไปยังภาคีที่รับผิดชอบต่อเขตที่ว่านั้นโดยทันที หรือจะยอมรับรองเขตเช่นว่านั้นโดยใช้วิธีการควบคุมตามที่บัญญัติไว้ในข้อ ๘ ก็ได้

ข้อ ๘

ประเทศใดก็ตามเมื่อได้ยอมรับรองเขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยเขตหนึ่งหรือหลายเขตที่ได้จัดขึ้นโดยภาคีฝ่ายปฏิบัติแล้ว มีสิทธิที่จะร้องขอให้มีการควบคุมโดยคณะกรรมการพิเศษคณะหนึ่งหรือ

หลายคณะด้วยวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบแน่ว่าเขตเหล่านั้นได้เป็นไปตามเงื่อนไขและพันธกรณีต่าง ๆ ที่ได้กำหนดไว้ในความตกลงฉบับนี้

เพื่อการนี้บรรดากรรมการแห่งคณะกรรมการพิเศษจะมีสิทธิเข้าไปในเขตต่าง ๆ ได้ทุกเมื่อโดยเสรี และอาจเข้าไปพักอาศัยอยู่เป็นการประจำก็ได้ กรรมการจะต้องได้รับความสะดวกทุกประการในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการตรวจตราของตน

ข้อ ๙

หากคณะกรรมการพิเศษสังเกตุเห็นข้อเท็จจริงใดซึ่งพิจารณาเห็นว่าขัดต่อบทบัญญัติแห่งความตกลงฉบับนี้ คณะกรรมการนั้นจะต้องแจ้งข้อเท็จจริงเหล่านั้นแก่ประเทศที่ปกครองเขตที่ว่านั้นทันที และจะได้กำหนดระยะเวลาห้าวัน เพื่อให้จัดการแก้ไขเรื่องนั้นเสีย คณะกรรมการจะต้องแจ้งความทั้งนี้ให้ประเทศที่ยอมรับรองเขตนั้นทราบด้วย

เมื่อพ้นกำหนดเวลานั้นแล้ว หากประเทศที่ปกครองเขตนั้นยังมิได้ปฏิบัติตามข้อตักเตือน ภาคีฝ่ายปฏิปักษ์อาจประกาศว่าตนเป็นอันหมดความผูกพันตามความตกลงฉบับนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับเขตที่ว่านั้น

ข้อ ๑๐

ประเทศใด ๆ ที่ได้จัดตั้งเขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยขึ้นแห่งหนึ่งหรือหลายแห่งก็ตาม และภาคีฝ่ายปฏิปักษ์ทั้งหลายซึ่งได้รับแจ้งให้ทราบถึงการมีอยู่แห่งเขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยดังกล่าวนั้น จะได้แต่งตั้งหรือให้ประเทศที่คุ้มครองหรือประเทศอื่นที่เป็นกลางแต่งตั้งบุคคลที่สมควรจะได้รับเลือกเป็นกรรมการในคณะกรรมการพิเศษต่าง ๆ ตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๘ และ ๙

ข้อ ๑๑

ไม่ว่าในพฤติการณ์ใด ๆ ก็ตามห้ามมิให้ใช้เขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยเป็นจุดสำหรับการโจมตี เขตนั้น ๆ จะต้องได้รับความคุ้มครองและเคารพจากภาคีคู่พิพาททุกเมื่อ

ข้อ ๑๒

ในกรณีที่มีการยึดครองอาณาเขตนั้น เขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยที่ตั้งอยู่ในอาณาเขตนั้น ๆ จะคงได้รับการเคารพและใช้เช่นนั้นต่อไป

อย่างไรก็ดี ประเทศที่ยึดครองอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ของเขตเช่นว่านี้ได้ โดยมีเงื่อนไขว่าได้จัดการด้วยประการทั้งปวงแล้วเพื่อประกันความปลอดภัยของบุคคลที่อยู่ในเขตนั้น

ข้อ ๑๓

ความตกลงฉบับนี้ให้ใช้บังคับแก่ยุทธภาคทั้งปวงซึ่งประเทศต่าง ๆ อาจใช้เพื่อวัตถุประสงค์อย่างเดียวกันกับเขตโรงพยาบาลและเขตปลอดภัยด้วย

ภาคผนวกที่ ๒

ข้อบังคับเกี่ยวกับการบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวม

ข้อ ๑

คณะกรรมการผู้ถูกกักกัน จะต้องได้รับอนุญาตให้แจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวมที่ส่งมาอันอยู่ในความรับผิดชอบของตน ให้แก่ผู้ถูกกักกันทุกคน ซึ่งในทางปกครองอยู่ในอุปการะของสถานกักกันของคณะกรรมการดังกล่าว รวมทั้งบรรดาผู้ถูกกักกันที่อยู่ในโรงพยาบาลหรือในเรือนจำหรือทัณฑสถานอื่น ๆ ก็ได้

ข้อ ๒

การแจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวมที่ส่งมานั้น ให้จัดการตามคำสั่งของผู้ให้ และตามแผนการซึ่งคณะกรรมการผู้ถูกกักกันได้กำหนดไว้ อย่างไรก็ดีการจ่ายพัสดุเวชภัณฑ์นั้น ซอยที่จะต้องทำไปโดยการตกลงกับนายแพทย์อาวุโส และนายแพทย์นั้นทั้งในโรงพยาบาลและสถานที่พยาบาลอาจงดเว้นการปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวนั้นได้ หากเห็นการจำเป็นแก่คนไข้ของตน ภายในขอบเขตดังได้กำหนดไว้นี้ การแจกจ่ายจะต้องจัดทำไปด้วยความเป็นธรรมเสมอไป

ข้อ ๓

กรรมการแห่งคณะกรรมการผู้ถูกกักกัน จะต้องได้รับอนุญาตให้ไปยังสถานีรถไฟ หรือสถานีอื่น ๆ ซึ่งสิ่งของบรรเทาทุกข์มาถึงอันตั้งอยู่ใกล้สถานที่กักกันของตน เพื่อสามารถตรวจตรา ปริมาณ และคุณภาพของสิ่งของที่ได้รับ และเพื่อจัดทำรายงานละเอียดในเรื่องนี้สำหรับผู้ให้

ข้อ ๔

คณะกรรมการผู้ถูกกักกัน จะต้องได้รับ ความสะดวกที่จำเป็น เพื่อตรวจตรา ว่าการแจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวม ในหน่วยย่อย และหน่วยผนวกต่าง ๆ แห่งสถานที่กักกันของตน นั้นได้ทำไปตามคำสั่งของตนหรือไม่

ข้อ ๕

คณะกรรมการผู้ถูกกักกันจะต้องได้รับอนุญาตให้กรอก และจัดให้กรรมการของคณะกรรมการผู้ถูกกักกัน ในกองแรงงาน หรือนายแพทย์อาวุโสแห่งสถานที่พยาบาล และโรงพยาบาลกรอกแบบหรือข้อถามต่าง ๆ ที่จะส่งให้ผู้ให้เกี่ยวกับสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวม (การแจกจ่ายความต้องการ ปริมาณฯลฯ) แบบและข้อถามเช่นว่านั้น เมื่อได้กรอกเสร็จแล้วให้จัดส่งไปให้ผู้ให้โดยมิชักช้า

ข้อ ๖

เพื่อจัดให้การแจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์เป็นส่วนรวมแก่บรรดาผู้ถูกกักกันในสถานที่กักกันของตนเป็นไปด้วยความสม่ำเสมอ และเพื่อเผชิญกับความจำเป็นซึ่งอาจเกิดขึ้นเพราะมีผู้ถูกกักกันรุ่นใหม่มาถึง คณะ

กรรมการ ผู้ถูกกักกัน จะต้องได้รับอนุญาตให้จัดตั้งและรักษาสิ่งของบรรเทาทุกข์ส่วนรวมเข้นส่วนสำรองไว้ให้เพียงพอก็ได้ เพื่อการนี้คณะกรรมการผู้ถูกกักกันจะต้องมีโรงเก็บของไว้ใช้ตามสมควร โรงเก็บของแต่ละแห่งจะต้องมีกุญแจสองชุด คณะกรรมการผู้ถูกกักกันเก็บรักษาลูกกุญแจไว้ชุดหนึ่ง และผู้บัญชาการสถานที่กักกันเก็บรักษาลูกกุญแจอีกชุดหนึ่งไว้

ข้อ ๗

อัครภาคีผู้ทำสัญญา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่กักคุมจะต้องอนุญาตเท่าที่จะพึงกระทำได้และภายใต้ข้อบังคับเกี่ยวกับการจัดหาเครื่องอุปโภคและบริโภคให้แก่พลเมือง ในอันที่จะจัดซื้อสิ่งของต่าง ๆ ที่จะต้องผลิตขึ้นใน อาณาเขตของตน เพื่อแจกจ่าย บรรเทาทุกข์เข้นส่วนรวม ของผู้ถูกกักกัน ประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ต้องอำนวยความสะดวกในการโอนเงินและในการดำเนินการตามวิธีการคลังซึ่งมีลักษณะในทางเทคนิคหรือในทางปกครองที่ใช้เกี่ยวกับการจัดซื้อดังกล่าวนั้น

ข้อ ๘

บทบัญญัติดังกล่าวมาข้างต้นนั้นจะไม่เข้นอุปสรรคต่อสิทธิของผู้ถูกกักกันที่จะรับสิ่งของบรรเทาทุกข์เข้นส่วนรวม ก่อนที่ตนได้มาถึงสถานที่กักกัน หรือในระหว่างโยกย้ายหรือจะไม่เข้นอุปสรรคต่อการที่ผู้แทนของประเทศที่คุ้มครอง หรือคณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศหรือองค์การทางมนุษยธรรมอื่นใด ซึ่งให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ถูกกักกันและเข้นผู้รับผิดชอบในการจัดส่งสิ่งของเช่นว่านั้น ในอันที่จะทำการแจกจ่ายสิ่งของดังกล่าวแก่ผู้รับด้วยวิธีการอื่นใดซึ่งตนเห็นว่าเหมาะสม

ภาคผนวกที่ ๓

บัตรกักกัน

ไปรษณีย์สำหรับผู้ถูกกักกันพลเรือน	ยกเว้นไปรษณียากร
ไปรษณียบัตร	

สำคัญ

บัตรนี้จะต้องให้ผู้ถูกกักกันแต่ละคนกรอกข้อความ ในทันใดที่ถูกกักกัน และทุกๆ ครั้งที่ผู้นั้นมีการเปลี่ยนตำบลที่อยู่ของตนโดยถูกย้ายไปยังสถานที่กักกันแห่งอื่น หรือไปยังโรงพยาบาล

บัตรนี้ไม่เหมือนกับบัตรพิเศษ ซึ่งผู้ถูกกักกันแต่ละคนได้รับอนุญาตส่งไปยังญาติของตน

สำนักตัวแทนสนเทศกลาง สำหรับยุคลที่ได้รับความคุ้มครอง คณะกรรมการกาชาดระหว่างประเทศ

เขียนให้ชัดเจนและใช้อักษรใหญ่ —๑. สัญชาติ

๒. นามสกุล ๓. นามตัว (เขียนเต็ม) ๔. นามตัวของบิดา

๕. วันเกิด ๖. สถานที่เกิด

๗. อาชีพ

๘. สำนักที่อยู่ก่อนถูกกักกัน

๙. สำนักที่อยู่ของญาติสนิท

๑๐.* ถูกกักคุม เมื่อ

หรือ

มาจาก (โรงพยาบาล ฯลฯ) เมื่อ

๑๑.* สุขภาพ

๑๒. สำนักที่อยู่ปัจจุบัน

๑๓. วันเดือนปี ๑๔. ลงชื่อ

*ให้ขีดฆ่าข้อความที่ไม่ใช้ — อย่าเพิ่มเติมหมายเหตุใด ๆ — ดูคำอธิบายในบัตรอีกด้านหนึ่ง

(ขนาดของบัตรกักคุม —๑๐×๑๕ ซ.ม.)

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

จดหมาย
ในบริการของผู้ถูกกักกันพลเรือน
ยกเว้นไปรษณียากร

ถึง

ถนน และ เลขที่

สถานที่ส่งถึง (เขียนตัวอักษรใหญ่)

จังหวัด หรือ กรมกอง

ประเทศ (เขียนตัวอักษรใหญ่)

ภาคผนวกที่ ๓ (ต่อ)

บัตรโต้ตอบ

ไปรษณีย์สำหรับผู้ถูกกักกันพลเรือน

ยกเว้นไปรษณีย์ยากร

ไปรษณีย์บัตร

ถึง

ถนน และ เลขที่

สถานที่ส่งถึง (เขียนตัวอักษรใหญ่)

จังหวัด หรือกรมกอง

ประเทศ (เขียนตัวอักษรใหญ่)

ผู้ส่ง

นามสกุล และ นามตัว

ถนน และ เลขที่

สถานที่และวันเกิด

ตำบลของสถานักกัน

ตราแสตมป์

(ตอนที่ ๒ — ๑๐๐ × ๑๐๐ ซม.)

ด้านหลัง

GENEVA CONVENTION RELATIVE TO THE PROTECTION OF CIVILIAN PERSONS IN TIME OF WAR OF AUGUST 12,1949.

ERRATA

Preamble	Fourth line for "Civilians" read "Civilian Persons"
Article 3	First paragraph, sub-paragraph(1) second line Delete comma after "forces" Fifth line Insert comma after "humanely"
Article 2	Third paragraph 3rd and 4th line For "They shall remain bound" Use "They shall furthermore be bound"
Articles 4,18,20,21,22 and Annex I	For "Geneva Convention of August 12,1949 for the Amelioration of the Condition of the Wounded and sick in Armed Forces in the Field" Read "Geneva Convention for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field of August 12,1949"
Articles 4,140 and 146	For "Geneva Convention of August 12,1949 relative to the Treatment of Prisoners of War" Read"Geneva Convention relative to the Treatment of Prisoners of War of August 12,1949"
Article 4	For "Geneva Convention of August 12,1949 for the Amelioration of the Condition of Wounded, Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces at Sea" Read"Geneva Convention for the Amelioration of the condition of Wounded, Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces at Sea of August 12, 1949"
Article 5	Third paragraph, 6th line for "Sate" read "State"
Article 7	First paragraph 2nd line for "Article" read "Articles" "Article 149 " should be added to the list of Articles
Article 9 Article 12 Annex I Article 8,	First paragraph, 4th line Second paragraph, 1st line and second paragraph, 1st line For "To this effect " read "For this purpose"
Article 11	First paragraph, 1st line
Article 14 Annex 1	First paragraph, 1st line and Article 7, 1st paragraph 1st line Insert the word "High" before "Contracting Parties"
Article 11	First paragraph delete "international"
Article 21	1st and 2nd line Delete comma after "land" Insert comma after "sea" 3rd line Insert comma after "cases"
Article 32	4th line for "prohinbition" read "prohibition"
Article 35	5th line for "determined" read "decided"
Article 37	2nd line for "subject " read "serving"
Article 51	Third paragraph for "caried" read "carried"

Article 68	First paragraph, 10th line Delete the words "for such offences" after "imprisonment" and insert" for such offence" after "shall".
Article 72	Third paragraph 4th line "the right" should come before "at any time"
Article 105	Second line Insert "them" after "inform"
Article 110	Second paragraph 6th line for "To this effect" read "To this end"
Article 111	Delete "to ensure" after "may" from the 7th line
Article 132	Second paragraph 3rd line add "the" before "repatriation" and "return"
Article 138	5th line "first name" should read "first names"
Article 142	7th line add "for" before "distributing" 8th line for "matetial" read "material"
Article 149	Last paragraph substitute "least" for "briefest"
ANNEX I	Article 8 second paragraph 1st line For "Special Committees" read "Special Commissions" For "Geneva Convention of August 12,1949 relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War" Read"Geneva Convention relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War of August 12,1949"
ANNEX II	Article 2 4th line for "preferably" read "for preference" Article 2,7th line add "so" before "demand" Article 2, 8th line for "made " read "carried out" Article 6, 7th line for "adequate" read "suitable" and add "at their disposal" after " warehouses".
ANNEX III	For "name" read "surname"

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ครุสภา
นายกำธร สถิรกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา
๑๑ มิถุนายน ๒๔๘๖

GENEVA CONVENTION
RELATIVE TO THE PROTECTION
OF CIVILIAN PERSONS
IN TIME OF WAR
OF AUGUST 12, 1949

-------OO-------

The undersigned, Plenipotentiaries of the Governments represented at the Diplomatic Conference held at Geneva from April 21 to August 12, 1949, for the purpose of establishing a Convention for the Protection of Civilians in Time of War, have agreed as follows:

PART I
GENERAL PROVISIONS

ARTICLE 1

The High Contracting Parties undertake to respect and to ensure respect for the present Convention in all circumstances.

ARTICLE 2

In addition to the provisions which shall be implemented in peace time, the present Convention shall apply to all cases of declared war or of any other armed conflict which may arise between two or more of the High Contracting Parties, even if the state of war is not recognised by one of them.

The Convention shall also apply to all cases of partial or total occupation of the territory of a High Contracting Party, even if the said occupation meets with no armed resistance.

/Although

Although one of the Powers in conflict may not be a party to the present Convention, the Powers who are parties thereto shall remain bound by it in their mutual relations. They shall remain bound by the Convention in relation to the said Power, if the latter accepts and applies the provisions thereof.

ARTICLE 3

In the case of armed conflict not of an international character occurring in the territory of one of the High Contracting Parties, each Party to the conflict shall be bound to apply, as a minimum, the following provisions:

(1) Persons taking no active part in the hostilities, including members of armed forces, who have laid down their arms and those placed hors de combat by sickness, wounds, detention, or any other cause, shall in all circumstances be treated humanely without any adverse distinction founded on race, colour, religion or faith, sex, birth or wealth, or any other similar criteria.

To this end the following acts are and shall remain prohibited at any time and in any palce whatsoever with respect to the above-mentioned persons:

(a) violence to life and person, in particular murder of all kinds, multilation, cruel treatment and torture;

(b) taking of hostages;

(c) outrages upon personal dignity, in particular humiliating and degrading treatment;

(d) the passing of sentences and the carrying out of executions without previous judgment pronounced by a regularly constituted court, affording all the judicial guarantees

/ with

which are recognised as indispensable by civilised peoples.

(2) The wounded and sick shall be collected and cared for.

An impartial humanitarian body, such as the International Committee of the Red Cross, may offer its services to the Parties to the conflict.

The Parties to the conflict should further endeavour to bring into force, by means of special agreements, all or part of the other provisions of the present Convention.

The application of the preceding provisions shall not affect the legal status of the Parties to the conflict.

ARTICLE 4

Persons protected by the Convention are those who, at a given moment and in any manner whatsoever, find themselves, in case of a conflict or occupation, in the hands of a Party to the conflict or Occupying Power of which they are not nationals.

Nationals of a State which is not bound by the Convention are not protected by it. Nationals of a neutral State who find themselves in the territory of a belligerent State, and nationals of a co-belligerent State, shall not be regarded as protected persons while the State of which they are nationals has normal diplomatic representation in the State in whose hands they are.

The provisions of Part II are, however, wider in application, as defined in Article 13.

Persons protected by the Geneva Convention of August 12, 1949 for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field, or by the Geneva Convention of August 12, 1949 for the Amelioration of the

Condition of Wounded, Sick and Shipwrecked Members of Armed Forces at Sea, or by the Geneva Convention of August 12, 1949 relative to the Treatment of Prisoners of War, shall not be considered as protected persons within the meaning of the present Convention.

ARTICLE 5

Where in the territory of a Party to the conflict, the latter is satisfied that an individual protected person is definitely suspected of or engaged in activities hostile to the security of the State, such individual person shall not be entitled to claim such right and privileges under the present Convention as would, if exercised in the favour of such individual person, be prejudicial to the security of such State.

Where in occupied territory an individual protected person is detained as a spy or saboteur, or as a person under definite suspicion of activity hostile to the security of the Occupying Power, such person shall, in those cases where absolute military security so requires, be regarded as having forfeited rights of communication under the present Convention.

In each case such persons shall nevertheless be treated with humanity and in case of trial shall not be deprived of the rights of fair and regular trial prescribed by the present Convention. They shall also be granted the full rights and privileges of a protected person under the present Convention at the earliest date consistent with the security of the Sate or Occupying Power, as the case may be.

ARTICLE 6

The present Convention shall apply from the outset of any conflict or occupation mentioned in Article 2.

/In

In the territory of Parties to the conflict, the application of the present Convention shall cease on the general close of military operations.

In the case of occupied territory, the application of the present Convention shall cease one year after the general close of military operations; however, the Occupying Power shall be bound, for the duration of the occupation, to the extent that such Power exercises the functions of government in such territory, by the provisions of the following Articles of the present Convention: 1 to 12, 27, 29 to 34, 47, 49, 51, 52, 53, 59, 61 to 77, 143.

Protected persons whose release, repatriation or re-establishment may take place after such dates shall meanwhile continue to benefit by the present Convention.

ARTICLE 7

In addition to the agreements expressly provided for in Article 11, 14, 15, 17, 36, 108, 109, 132 and 133, the High Contracting Parties may conclude other special agreements for all matters concerning which they may deem it suitable to make separate provision. No special agreement shall adversely affect the situation of protected persons, as defined by the present Convention, nor restrict the rights which it confers upon them.

Protected persons shall continue to have the benefit of such agreements as long as the Convention is applicable to them, except where express provisions to the contrary are contained in the aforesaid or in subsequent agreements, or where more favourable measures have been taken with regard to them by one or other of the Parties to the conflict.

ARTICLE 8

Protected persons may in no circumstances renounce in part or in entirety the rights secured to them by the present Convention, and by the special agreements referred to in the foregoing Article, if such there be.

ARTICLE 9

The present Convention shall be applied with the co-operation and under the scrutiny of the Protecting Powers whose duty it is to safeguard the interests of the Parties to the conflict. To this effect, the Protecting Powers may appoint, apart from their diplomatic or consular staff, delegates from amongst their own nationals or the nationals of other neutral Powers. The said delegates shall be subject to the approval of the Power with which they are to carry out their duties.

The Parties to the conflict shall facilitate to the greatest extent possible the task of the representatives or delegates of the Protecting Powers.

The representatives or delegates of the Protecting Powers shall not in any case exceed their mission under the present Convention. They shall, in particular, take account of the imperative necessities of security of the State wherein they carry out their duties.

ARTICLE 10

The provisions of the present Convention constitute no obstacle to the humanitarian activities which the International Committee of the Red Cross or any other impartial humanitarian organisation may, subject to the consent of the Parties to the conflict concerned, undertake for the protection of civilian persons and for their relief.

/ARTICLE 11

ARTICLE 11

The Contracting Parties may at any time agree to entrust to an international organisation which offers all guarantees of impartiality and efficacy the duties incumbent on the Protecting Powers by virtue of the present Convention.

When persons protected by the present Convention do not benefit or cease to benefit, no matter for what reason, by the activities of a Protecting Power or of an organisation provided for in the first paragraph above, the Detaining Power shall request a neutral State, or such an organisation, to undertake the functions performed under the present Convention by a Protecting Power designated by the Parties to a conflict.

If protection cannot be arranged accordingly, the Detaining Power shall request or shall accept, subject to the provisions of this Article, the offer of the services of a humanitarian organisation, such as the International Committee of the Red Cross, to assume the humanitarian functions performed by Protecting Powers under the present Convention.

Any neutral Power, or any organisation invited by the Power concerned or offering itself for these purposes, shall be required to act with a sense of responsibility towards the Party to the conflict on which persons protected by the present Convention depend, and shall be required to furnish sufficient assurances that it is in a position to undertake the appropriate functions and to discharge them impartially.

No derogation from the preceding provisions shall be made by special agreements between Powers one of which is restricted, even temporarily, in its freedom to negotiate

/with

with the other Power or its allies by reason of military events, more particularly where the whole, or a substantial part, of the territory of the said Power is occupied.

Whenever in the present Convention mention is made of a Protecting Power, such mention applies to substitute organisations in the sense of the present Article.

The provisions of this Article shall extend and be adapted to cases of nationals of a neutral State who are in occupied territory or who find themselves in the territory of a belligerent State in which the State of which they are nationals has not normal diplomatic representation.

ARTICLE 12

In cases where they deem it advisable in the interest of protected persons, particularly in cases of disagreement between the Parties to the conflict as to the application or interpretation of the provisions of the present Convention, the Protecting Powers shall lend their good offices with a view to settling the disagreement.

To this effect, each of the Protecting Powers may, either at the invitation of one Party or on its own initiative, propose to the Parties to the conflict a meeting of their representatives, and in particular of the authorities responsible for protected persons, possibly on neutral territory suitably chosen. The Parties to the conflict shall be bound to give effect to the proposals made to them for this purpose. The Protecting Powers may, if necessary, propose for approval by the Parties to the conflict a person belonging to a neutral Power, or delegated by the International Committee of the Red Cross, who shall be invited to take part in such a meeting.

PART II

GENERAL PROTECTION OF POPULATIONS AGAINST CERAIN CONSEQUENCES OF WAR

ARTICLE 13

The provisions of Part II cover the whole of the populations of the countries in conflict, without any adverse distinction based, in particular, on race, nationality, religion or political opinion, and are intended to alleviate the sufferings caused by war.

ARTICLE 14

In time of peace, the Contracting Parties and, after the outbreak of hostilities, the Parties thereto, may establish in their own territory and, if the need arises, in occupied areas, hospital and safety zones and localities so organised as to protect from the effects of war, wounded, sick and aged persons, children under fifteen, expectant mothers and mothers of children under seven.

Upon the outbreak and during the course of hostilities, the Parties concerned may conclude agreements on mutual recognition of the zones and localities they have created. They may for this purpose implement the provisions of the Draft Agreement annexed to the present Convention, with such amendments as they may consider necessary.

The Protecting Powers and the International Committee of the Red Cross are invited to lend their good offices in order to facilitate the institution and recognition of these hospital and safety zones and localities.

ARTICLE 15

Any Party to the conflict may, either direct or through a neutral State or some humanitarian organisation, propose

/to

ARTICLE 18

Civilian hospitals organised to give care to the wounded and sick, the infirm and maternity cases, may in no circumstances be the object of attack but shall at all times be respected and protected by the Parties to the conflict.

States which are Parties to a conflict shall provide all civilian hospitals with certificates showing that they are civilian hospitals and that the buildings which they occupy are not used for any purpose which would deprive these hospitals of protection in accordance with Article 19.

Civilian hospitals shall be marked by means of the emblem provided for in Article 38 of the Geneva Convention of August 12, 1949, for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field, but only if so authorised by the State.

The Parties to the conflict shall, in so far as military considerations permit, take the necessary steps to make the distinctive emblems indicating civilian hospitals clearly visible to the enemy land, air and naval forces in order to obviate the possibility of any hostile action.

In view of the dangers to which hospitals may be exposed by being close to military objectives, it is recommended that such hospitals be situated as far as possible from such objectives.

ARTICLE 19

The protection to which civilian hospitals are entitled shall not cease unless they are used to commit, outside their humanitarian duties, acts harmful to the enemy, Protection may, however, cease only after due warning has been given, naming, in all appropriate cases, a reasonable time limit and after such warning has remained unheeded.

/The

The fact that sick or wounded members of the armed forces are nursed in these hospitals, or the presence of small arms and ammunition taken from such combatants which have not yet been handed to the proper service, shall not be considered to be acts harmful to the enemy.

ARTICLE 20

Persons regularly and solely engaged in the operation and administration of civilian hospitals, including the personnel engaged in the search for, removal and transporting of and caring for wounded and sick civilians, the infirm and maternity cases shall be respected and protected.

In occupied territory and in zones of military operations, the above personnel shall be recognisable by means of an identity card certifying their status, bearing the photograph of the holder and embossed with the stamp of the responsible authority, and also by means of a stamped, water-resistant armlet which they shall wear on the left arm while carrying out their duties. This armlet shall be issued by the State and shall bear the emblem provided for in Article 38 of the Geneva Convention of August 12, 1949 for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field.

Other personnel who are engaged in the operation and administration of civilian hospitals shall be entitled to respect and protection and to wear the armlet, as provided in and under the conditions prescribed in this Article, while they are employed on such duties. The identity card shall state the duties on which they are employed.

The management of each hospital shall at all times hold at the disposal of the competent national or occupying authorities an up-to-date list of such personnel.

/ARTICLE 21

ARTICLE 21

Convoys of vehicles or hospital trains on land, or specially provided vessels on sea conveying wounded and sick civilians, the infirm and maternity cases shall be respected and protected in the same manner as the hospitals provided for in Article 18, and shall be marked, with the consent of the State, by the display of the distinctive emblem provided for in Article 38 of the Geneva Convention of August 12, 1949 for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field.

ARTICLE 22

Aircraft exclusively employed for the removal of wounded and sick civilians, the infirm and maternity cases or for the transport of medical personnel and equipment shall not be attacked, but shall be respected while flying at heights, times and on routes specifically agreed upon between all the Parties to the conflict concerned.

They may be marked with the distinctive emblem provided for in Article 38 of the Geneva Convention of August 12, 1949 for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field.

Unless agreed otherwise, flights over enemy or enemy occupied territory are prohibited.

Such aircraft shall obey every summons to land. In the event of a landing thus imposed, the aircraft with its occupants may continue its flight after examination, if any.

ARTICLE 23

Each High Contracting Party shall allow the free passage of all consignments of medical and hospital stores and objects necessary for religious worship intended only for civilians

/of

of another High Contracting Party, even if the latter is its adversary. It shall likewise permit the free passage of all consignments of essential foodstuffs, clothing and tonics intended for children under fifteen, expectant mothers and maternity cases.

The obligation of a High Contracting Party to allow the free passage of the consignments indicated in the preceding paragraph is subject to the condition that this Party is satisfied that there are no serious reasons for fearing:

(a) that the consignments may be diverted from their destination, or

(b) that the control may not be effective, or

(c) that a definite advantage may accrue to the military efforts or economy of the enemy through the substitution of the above-mentioned consignments for goods which would otherwise be provided or produced by the enemy or through the release of such material, services or facilities as would otherwise be required for the production of such goods.

The Power which allows the passage of the consignments indicated in the first paragraph of this Article may make such permission conditional on the distribution to the persons benefited thereby being made under the local supervision of the Protecting Powers.

Such consignments shall be forwarded as rapidly as possible, and the Power which permits their free passage shall have the right to prescribe the technical arrangements under which such passage is allowed.

ARTICLE 24

The Parties to the conflict shall take the necessary measures to ensure that children under fifteen, who are orphaned or are separated from their families as a result of the war, are not left to their own resources, and that their maintenance, the exercise of their religion and their education are facilitated in all circumstances. Their education shall, as far as possible, be entrusted to persons of a similar cultural tradition.

The Parties to the conflict shall facilitate the reception of such children in a neutral country for the duration of the conflict with the consent of the Protecting Power, if any, and under due safeguards for the observance of the principles stated in the first paragraph.

They shall, furthermore, endeavour to arrange for all children under twelve to be identified by the wearing of identity discs, or by some other means.

ARTICLE 25

All persons in the territory of a Party to the conflict, or in a territory occupied by it, shall be enabled to give news of a strictly personal nature to members of their families, wherever they may be, and to receive news from them. This correspondence shall be forwarded speedily and without undue delay.

If, as a result of circumstances, it becomes difficult or impossible to exchange family correspondence by the ordinary post, the Parties to the conflict concerned shall apply to a neutral intermediary, such as the Central Agency provided for in Article 140, and shall decide in consultation with it how to ensure the fulfilment of their obligations under the best possible conditions, in particular with the cooperation of the National Red Cross (Red Crescent, Red Lion and

/Sun

Sun) Societies.

If the Parties to the conflict deem it necessary to restrict family correspondence, such restrictions shall be confined to the compulsory use of standard forms containing twenty-five freely chosen words, and to the limitation of the number of these forms despatched to one each month.

ARTICLE 26

Each Party to the conflict shall facilitate enquiries made by members of families dispersed, owing to the war, with the object of renewing contact with one another and of meeting, if possible. It shall encourage, in particular, the work of organisations engaged on this task provided they are acceptable to it and conform to its security regulations.

PART III

STATUS AND TREATMENT OF PROTECTED PERSONS

SECTION I

PROVISION COMMON TO THE TERRITORIES OF THE PARTIES TO THE CONFLICT AND TO OCCUPIED TERRITORIES

ARTICLE 27

Protected persons are entitled, in all circumstances, to respect for their persons, their honour, their family rights, their religious convictions and practices, and their manners and customs. They shall at all times be humanely treated, and shall be protected especially against all acts of violence or threats thereof and against insults and public curiosity.

Women shall be especially protected against any attack on their honour, in particular against rape, enforced prostitution, or any form of indecent assault.

Without prejudice to the provisions relating to their

/state

state of health, age and sex, all protected persons shall be treated with the same consideration by the Party to the conflict in whose power they are, without any adverse distinction, based, in particular, on race, religion or political opinion.

However, the Parties to the conflict may take such measures of control and security in regard to protected persons as may be necessary as a result of the war.

ARTICLE 28

The presence of a protected person may not be used to render certain points or areas immune from military operations.

ARTICLE 29

The Party to the conflict in whose hands protected persons may be is responsible for the treatment accorded to them by its agents, irrespective of any individual responsibility which may be incurred.

ARTICLE 30

Protected persons shall have every facility for making application to the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross, the National Red Cross (Red Crescent, Red Lion and Sun) Society of the country where they may be, as well as to any organisation that might assist them.

These several organisations shall be granted all facilities for that purpose by the authorities, within the bounds set by military or security considerations.

Apart from the visits of the delegates of the Protecting Powers and of the International Committee of the Red Cross, provided for by Article 143, the Detaining or Occupying Powers shall

/facilitate

facilitate as much as possible visits to protected persons by the representatives of other organisations whose object is to give spiritual aid or material relief to such persons.

ARTICLE 31

No physical or moral coercion shall be exercised against protected persons, in particular to obtain information from them or from third parties.

ARTICLE 32

The High Contracting Parties specifically agree that each of them is prohibited from taking any measure of such a character as to cause the physical suffering or extermination of protected persons in their hands. This prohinbition applies not only to murder, torture, corporal punishments, mutilation and medical or scientific experiments not necessitated by the medical treatment of a protected person, but also to any other measures of brutality whether applied by civilian or military agents.

ARTICLE 33

No protected person may be punished for an offence he or she has not personally committed. Collective penalties and likewise all measures of intimidation or of terrorism are prohibited.

Pillage is prohibited.

Reprisals against protected persons and their property are prohibited.

ARTICLE 34

The taking of hostages is prohibited.

SECTION II

ALIENS IN THE TERRITORY OF A PARTY TO THE CONFLICT

ARTICLE 35

All protected persons who may desire to leave the territory at the outset of, or during a conflict, shall be entitled to do so, unless their departure is contrary to the national interests of the State. The applications of such persons to leave shall be determined in accordance with regularly established procedures and the decision shall be taken as rapidly as possible. These persons permitted to leave may provide themselves with the necessary funds for their journey and take with them a reasonable amount of their effects and articles of personal use.

If any such person is refused permission to leave the territory, he shall be entitled to have such refusal reconsidered as soon as possible by an appropriate court or administrative board designated by the Detaining Power for that purpose.

Upon request, representatives of the Protecting Power shall, unless reasons of security prevent it, or the persons concerned object, be furnished with the reasons for refusal of any request for permission to leave the territory and be given, as expeditiously as possible, the names of all persons who have been denied permission to leave.

ARTICLE 36

Departures permitted under the foregoing Article shall be carried out in satisfactory conditions as regards safety, hygiene, sanitation and food. All costs in connection therewith, from the point of exit in the territory of the Detaining Power, shall be borne by the country of destination, or,

/in

in the case of accommodation in a neutral country, by the Power whose nationals are benefited. The practical details of such movements may, if necessary, be settled by special agreements between the Powers concerned.

The foregoing shall not prejudice such special agreements as may be concluded between Parties to the conflict concerning the exchange and repatriation of their nationals in enemy hands.

ARTICLE 37

Protected persons who are confined pending proceedings or subject to a sentence involving loss of liberty, shall during their confinement be humanely treated.

As soon as they are released, they may ask to leave the territory in conformity with the foregoing Articles.

ARTICLE 38

With the exception of special measures authorised by the present Convention, in particular by Articles 27 and 41 thereof, the situation of protected persons shall continue to be regulated, in principle, by the provisions concerning aliens in time of peace. In any case, the following rights shall be granted to them:

(1) they shall be enabled to receive the individual or collective relief that may be sent to them;

(2) they shall, if their state of health so requires, receive medical attention and hospital treatment to the same extent as the nationals of the State concerned;

(3) they shall be allowed to practise their religion and to receive spiritual assistance from ministers of their faith;

(4) if they reside in an area particularly exposed to the

/ dangers

dangers of war, they shall be authorised to move from that area to the same extent as the nationals of the State concerned;

(5) children under fifteen years, pregnant women and mothers of children under seven years shall benefit from any preferential treatment to the same extent as the nationals of the State concerned.

ARTICLE 39

Protected persons who, as a result of the war, have lost their gainful employment, shall be granted the opportunity to find paid employment. That opportunity shall, subject to security considerations and to the provisions of Article 40, be equal to that enjoyed by the nationals of the Power in whose territory they are.

Where a Party to the conflict applies to a protected person methods of control which result in his being unable to support himself, and especially if such a person is prevented for reasons of security from finding paid employment on reasonable conditions, the said Party shall ensure his support and that of his dependents.

Protected persons may in any case receive allowances from their home country, the Protecting Power, or the relief societies referred to in Article 30.

ARTICLE 40

Protected persons may be compelled to work only to the same extent as nationals of the Party to the conflict in whose territory they are.

If protected persons are of enemy nationality, they may only be compelled to do work which is normally necessary to ensure the feeding, sheltering, clothing, transport and health of human beings and which is not directly related to the

/ conduct

conduct of military operations.

In the cases mentioned in the two preceding paragraphs, protected persons compelled to work shall have the benefit of the same working conditions and of the same safeguards as national workers, in particular as regards wages, hours of labour, clothing and equipment, previous training and compensation for occupational accidents and diseases.

If the above provisions are infringed, protected persons shall be allowed to exercise their right of complaint in accordance with Article 30.

ARTICLE 41

Should the Power in whose hands protected persons may be consider the measures of control mentioned in the present Convention to be inadequate, it may not have recourse to any other measure of control more severe than that of assigned residence or internment, in accordance with the provisions of Articles 42 and 43.

In applying the provisions of Article 39, second paragraph, to the cases of persons required to leave their usual places of residence by virtue of a decision placing them in assigned residence elsewhere, the Detaining Power shall be guided as closely as possible by the standards of welfare set forth in Part III, Section IV of this Convention.

ARTICLE 42

The internment or placing in assigned residence of protected persons may be ordered only if the security of the Detaining Power makes it absolutely necessary.

If any person, acting through the representatives of the Protecting Power, voluntarily demands internment, and if his situation renders this step necessary, he shall be interned by the Power in whose hands he may be.

/ ARTICLE 43

ARTICLE 43

Any protected person who has been interned or placed in assigned residence shall be entitled to have such action reconsidered as soon as possible by an appropriate court or administrative board designated by the Detaining Power for that purpose. If the internment or placing in assigned residence is maintained, the court or administrative board shall periodically, and at least twice yearly, give consideration to his or her case, with a view to the favourable amendment of the initial decision, if circumstances permit.

Unless the protected persons concerned object, the Detaining Power shall, as rapidly as possible, give the Protecting Power the names of any protected persons who have been interned or subjected to assigned residence, or who have been released from internment or assigned residence. The decisions of the courts or boards mentioned in the first paragraph of the present Article shall also, subject to the same conditions, be notified as rapidly as possible to the Protecting Power.

ARTICLE 44

In applying the measures of control mentioned in the Present Convention, the Detaining Power shall not treat as enemy aliens exclusively on the basis of their nationality de jure of an enemy State, refugees who do not, in fact, enjoy the protection of any government.

ARTICLE 45

Protected persons shall not be transferred to a Power which is not a party to the Convention.

This provision shall in no way constitute an obstacle to the repatriation of protected persons, or to their return to their country of residence after the cessation of hostilities.

/ Protected

Protected persons may be transferred by the Detaining Power only to a Power which is a party to the present Convention and after the Detaining Power has satisfied itself of the willingness and ability of such transferee Power to apply the present Convention. If protected persons are transferred under such circumstances, responsibility for the application of the present Convention rests on the Power accepting them, while they are in its custody. Nevertheless, if that Power fails to carry out the provisions of the present Convention in any important respect, the Power by which the protected persons were transferred shall, upon being so notified by the Protecting Power, take effective measures to correct the situation or shall request the return of the protected persons. Such request must be complied with.

In no circumstances shall a protected person be transferred to a country where he or she may have reason to fear persecution for his or her political opinions or religious beliefs.

The Provisions of this Article do not constitute an obstacle to the extradition, in pursuance of extradition treaties concluded before the outbreak of hostilities, of protected persons accused of offences against ordinary criminal law.

ARTICLE 46

In so far as they have not been previously withdrawn, restrictive measures taken regarding protected persons shall be cancelled as soon as possible after the close of hostilities.

Restrictive measures affecting their property shall be cancelled, in accordance with the law of the Detaining Power, as soon as possible after the close of hostilities.

SECTION III

OCCUPIED TERRITORIES

ARTICLE 47

Protected persons who are in occupied territory shall not be deprived, in any case or in any manner whatsoever, of the benefits of the present Convention by any change introduced, as the result of the occupation of a territory, into the institutions or government of the said territory, nor by any agreement concluded between the authorities of the occupied territories and the Occupying Power, nor by any annexation by the latter of the whole or part of the occupied territory.

ARTICLE 48

Protected persons who are not nationals of the Power whose territory is occupied, may avail themselves of the right to leave the territory subject to the provisions of Article 35, and decisions thereon shall be taken in accordance with the procedure which the Occupying Power shall establish in accordance with the said Article.

ARTICLE 49

Individual or mass forcible transfers, as well as deportations of protected persons from occupied territory to the territory of the Occupying Power or to that of any other country, occupied or not, are prohibited, regardless of their motive.

Nevertheless, the Occupying Power may undertake total or partial evacuation of a given area if the security of the population or imperative military reasons so demand. Such evacuations may not involve the displacement of protected persons outside the bounds of the occupied territory except when for material reasons it is impossible to avoid such

/ displacement.

displacement. Persons thus evacuated shall be transferred back to their homes as soon as hostilities in the area in question have ceased.

The Occupying Power undertaking such transfers or evacuations shall ensure, to the greatest practicable extent, that proper accommodation is provided to receive the protected persons, that the removals are effected in satisfactory conditions of hygiene, health, safety and nutrition, and that members of the same family are not separated.

The Protecting Power shall be informed of any transfers and evacuations as soon as they have taken place.

The Occupying Power shall not detain protected persons in an area particularly exposed to the dangers of war unless the security of the population or imperative military reasons so demand.

The Occupying Power shall not deport or transfer parts of its own civilian population into the territory it occupies.

ARTICLE 50

The Occupying Power shall, with the cooperation of the national and local authorities, facilitate the proper working of all institutions devoted to the care and education of children.

The Occupying Power shall take all necessary steps to facilitate the identification of children and the registration of their parentage. It may not, in any case, change their personal status, nor enlist them in formations or organisations subordinate to it.

Should the local institution be inadequate for the purpose, the Occupying Power shall make arrangements for the maintenance and education, if possible by persons of their own nationality, language and religion, of children who are orphaned or separated

/ from

from their parents as a result of the war and who cannot be adequately cared for by a near relative or friend.

A special section of the Bureau set up in accordance with Article 136 shall be responsible for taking all necessary steps to identify children whose identity is in doubt. Particulars of their parents or other near relatives should always be recorded if available.

The Occupying Power shall not hinder the application of any preferential measures in regard to food, medical care and protection against the effects of war which may have been adopted prior to the occupation in favour of children under fifteen years, expectant mothers, and mothers of children under seven years.

ARTICLE 51

The Occupying Power may not compel protected persons to serve in its armed or auxiliary forces. No pressure or propaganda which aims at securing voluntary enlistment is permitted.

The Occupying Power may not compel protected persons to work unless they are over eighteen years of age, and then only on work which is necessary either for the needs of the army of occupation, or for the public utility services, or for the feeding, sheltering, clothing, transportation or health of the population of the occupied country. Protected persons may not be compelled to undertake any work which would involve them in the obligation of taking part in military operations. The Occupying Power may not compel protected persons to employ forcible means to ensure the security of the installations where they are performing compulsory labour.

The work shall be caried out only in the occupied territory where the persons whose services have been requisitioned

/ are

are. Every such person shall, so far as possible, be kept in his usual place of employment. Workers shall be paid a fair wage and the work shall be proportionate to their physical and intellectual capacities, The legislation in force in the occupied country concerning working conditions, and safeguards as regards, in particular, such matters as wages, hours of work, equipment, preliminary training and compensation for occupational accidents and diseases, shall be applicable to the protected persons assigned to the work referred to in this Article.

In no case shall requisition of labour lead to a mobilisation of workers in an organisation of a military or semi-military character.

ARTICLE 52

No contract, agreement or regulation shall impair the ritht of any worker, whether voluntary or not and wherever he may be, to apply to the representatives of the Protecting Power in order to request the said Power's intervention.

All measures aiming at creating unemployment or at restricting the opportunities offered to workers in an occupied territory, in order to induce them to work for the Occupying Power, are prohibited.

ARTICLE 53

Any destruction by the Occupying Power of real or personal property belonging individually or collectively to private persons, or to the State, or to other public authorities, or to social or cooperative organisations, is prohibited, except where such destruction is rendered absolutely necessary by military operations.

/ ARTICLE 54

ARTICLE 54

The Occupying Power may not alter the status of public officials or judges in the occupied territories, or in any way apply sanctions to or take any measures of coercion or discrimination against them, should they abstain form fulfilling their functions for reasons of conscience.

This prohibition does not prejudice the application of the second paragraph of Article 51. It does not affect the ritht of the Occupying Power to remove public officials from their posts.

ARTICLE 55

To the fullest extent of the means available to it, the Occupying Power has the duty of ensuring the food and medical supplies of the population; it should, in particular, bring in the necessary foodstuffs, medical stores and other articles if the resources of the occupied territory are inadequate.

The Occupying Power may not requisition foodstuffs, articles or medical supplies available in the occupied territory, except for use by the occupation forces and administration personnel, and then only if the requirements of the civilian population have been taken into account. Subject to the provisions of other international Conventions, the Occupying Power shall make arrangements to ensure that fair value is paid for any requisitioned goods.

The Protecting Power shall, at any time, be at liberty to verify the state of the food and medical supplies in occupied territories, except where temporary restrictions are made necessary by imperative military requirements.

ARTICLE 56

To the fullest extent of the means available to it, the Occupying Power has the duty of ensuring and maintaining, with

/ the

the cooperation of national and local authorities, the medical and hospital establishments and services, public health and hygiene in the occupied territory, with particular reference to the adoption and application of the prophylactic and preventive measures necessary to combat the spread of contagious diseases and epidemics. Medical personnel of all categories shall be allowed to carry out their duties.

If new hospitals are set up in occupied territory and if the competent organs of the occupied State are not operating there, the occupying authorities shall, if necessary, grant them the recognition provided for in Article 18, In similar circumstances, the occupying authorities shall also grant recognition to hospital personnel and transport vehicles under the provisions of Articles 20 and 21.

In adopting measures of health and hygiene and in their implementation, the Occupying Power shall take into consideration the moral and ethical susceptibilities of the population of the occupied territory.

ARTICLE 57

The Occupying Power may requisition civilian hospitals only temporarily and only in cases of urgent necessity for the care of military wounded and sick, and then on condition that suitable arrangements are made in due time for the care and treatment of the patients and for the needs of the civilian population for hospital accommodation.

The material and stores of civilian hospitals cannot be requisitioned so long as they are necessary for the needs of the civilian population.

ARTICLE 58

The Occupying Power shall permit ministers of religion to give spiritual assistance to the members of their religious

/ communities.

communities.

The Occupying Power shall also accept consignments of books and articles required for religious needs and shall facilitate their distribution in occupied territory.

ARTICLE 59

If the whole or part of the population of an occupied territory is inadequately supplied, the Occupying Power shall agree to relief schemes on behalf of the said population, and shall facilitate them by all the means at its disposal.

Such schemes, which may be undertaken either by States or by impartial humanitarian organisations such as the International Committee of the Red Cross, shall consist, in particular, of the provision of consignments of foodstuffs, medical supplies and clothing.

All Contracting Parties shall permit the free passage of these consignments and shall guarantee their protection.

A Power granting free passage to consignments on their way to territory occupied by an adverse Party to the conflict shall, however, have the right to search the consignments, to regulate their passage according to prescribed times and routes, and to be reasonably satisfied through the Protecting Power that these consignments are to be used for the relief of the needy population and are not to be used for the benefit of the Occupying Power.

ARTICLE 60

Relief consignments shall in no way relieve the Occupying Power of any of its responsibilities under Articles 55, 56 and 59. The Occupying Power shall in no way whatsoever divert relief consignments from the purpose for which they are intended, except in cases of urgent necessity, in the interests of the population of the occupied territory and with the consent of the Protecting Power.

ARTICLE 61

The distribution of the relief consignments referred to in the foregoing Articles shall be carried out with the cooperation and under the supervision of the Protecting Power. This duty may also be delegated, by agreement between the Occupying Power and the Protecting Power, to a neutral Power, to the International Committee of the Red Cross or to any other impartial humanitarian body.

Such consignments shall be exempt in occupied territory from all charges, taxes or customs duties unless these are necessary in the interests of the economy of the territory. The Occupying Power shall facilitate the rapid distribution of these consignments.

All Contracting Parties shall endeavour to permit the transit and transport, free of charge, of such relief consignments on their way to occupied territories.

ARTICLE 62

Subject to imperative reasons of security, protected persons in occupied territories shall be permitted to receive the individual relief consignments sent to them.

ARTICLE 63

Subject to temporary and exceptional measures imposed for urgent reasons of security by the Occupying Power :

(a) recognised National Red Cross (Red Crescent, Red Lion and Sun) Societies shall be able to pursue their activities in accordance with Red Cross principles, as defined by the International Red Cross Conferences. Other relief societies shall be permitted to continue their humanitarian activities under similar conditions;

/(b)

(b) the Occupying Power may not require any changes in the personnel or structure of these societies, which would prejudice the aforesaid activities.

The same principles shall apply to the activities and personnel of special organisations of a non-military character, which already exist or which may be established, for the purpose of ensuring the living conditions of the civilian population by the maintenance of the essential public utility services, by the distribution of relief and by the organisation of rescues.

ARTICLE 64

The penal laws of the occupied territory shall remain in force, with the exception that they may be repealed or suspended by the Occupying Power in cases where they constitute a threat to its security or an obstacle to the application of the present Convention. Subject to the latter consideration and to the necessity for ensuring the effective administration of justice, the tribunals of the occupied territory shall continue to function in respect of all offences covered by the said laws.

The Occupying Power may, however, subject the population of the occupied territory to provisions which are essential to enable the Occupying Power to fulfil its obligations under the present Convention, to maintain the orderly government of the territory, and to ensure the security of the Occupying Power, of the members and property of the occupying forces or administration, and likewise of the establishments and lines of communication used by them.

ARTICLE 65

The penal provisions enacted by the Occupying Power shall not come into force before they have been published and brought

/to

to the knowledge of the inhabitants in their own language. The effect of these penal provisions shall not be retroactive.

ARTICLE 66

In case of a breach of the penal provisions promulgated by it by virtue of the second paragraph of Article 64, the Occupying Power may hand over the accused to its properly constituted, non-political military courts, on condition that the said courts sit in the occupied country. Courts of appeal shall preferably sit in the occupied country.

ARTICLE 67

The courts shall apply only those provisions of law which were applicable prior to the offence, and which are in accordance with general principles of law, in particular the principle that the penalty shall be proportionate to the offence. They shall take into consideration the fact that the accused is not a national of the Occupying Power.

ARTICLE 68

Protected persons who commit an offence which is solely intended to harm the Occupying Power, but which does not constitute an attempt on the life or limb of members of the occupying forces or administration, nor a grave collective danger, nor seriously damage the property of the occupying forces or administration or the installations used by them, shall be liable to internment or simple imprisonment, provided the duration of such internment or imprisonment is proportionate to the offence committed. Furthermore, internment or imprisonment for such offences shall be the only measure adopted for depriving protected persons of liberty. The courts provided for under Article 66 of the

/present

present Convention may at their discretion convert a sentence of imprisonment to one of internment for the same period.

The penal provisions promulgated by the Occupying Power in accordance with Articles 64 and 65 may impose the death penalty on a protected person only in cases where the person is guilty of espionage, of serious acts of sabotage against the military installations of the Occupying Power or of intentional offences which have caused the death of one or more persons, provided that such offences were punishable by death under the law of the occupied territory in force before the occupation began.

The death penalty may not be pronounced against a protected person unless the attention of the court has been particularly called to the fact that since the accused is not a national of the Occupying Power, he is not bound to it by any duty of allegiance.

In any case, the death penalty may not be pronounced against a protected person who was under 18 years of age at the time of the offence.

ARTICLE 69

In all cases the duration of the period during which a protected person accused of an offence is under arrest awaiting trial or punishment shall be deducted from any period of imprisonment awarded.

ARTICLE 70

Protected persons shall not be arrested, prosecuted or convicted by the Occupying Power for acts committed or for opinions expressed before the occupation, or during a temporary interruption thereof, with the exception of breaches of the laws

/and

and customs of war.

Nationals of the occupying Power who, before the outbreak of hostilities, have sought refuge in the territory of the occupied State, shall not be arrested, prosecuted, convicted or deported from the occupied territory, except for offences committed after the outbreak of hostilities, or for offences under common law committed before the outbreak of hostilities which, according to the law of the occupied State, would have justified extradition in time of peace.

ARTICLE 71

No sentence shall be pronounced by the competent courts of the Occupying Power except after a regular trial.

Accused persons who are prosecuted by the Occupying Power shall be promptly informed, in writing, in a language which they understand, of the particulars of the charges preferred against them, and shall be brought to trial as rapidly as possible. The Protecting Power shall be informed of all proceedings instituted by the Occupying Power against protected persons in respect of charges involving the death penalty or imprinsonment for two years or more; it shall be enabled, at any time, to obtain information regarding the state of such proceedings. Furthermore, the Protecting Power shall be entitled, on request, to be furnished with all particulars of these and of any other proceedings instituted by the Occupying Power against protected persons.

The notification to the Protecting Power, as provided for in the second paragraph above, shall be sent immediately, and shall in any case reach the Protecting Power three weeks before the date of the first hearing. Unless, at the opening of the trial, evidence is submitted that the provisions

/of

of this Article are fully complied with, the trial shall not proceed. The notification shall include the following particulars :

(a) description of the accused;

(b) place of residence or detention;

(c) specification of the charge or charges (with mention of the penal provisions under which it is brought);

(d) designation of the court which will hear the case;

(e) place and date of the first hearing.

ARTICLE 72

Accused persons shall have the right to present evidence necessary to their defence and may, in particular, call witnesses. They shall have the right to be assisted by a qualified advocate or counsel of their own choice, who shall be able to visit them freely and shall enjoy the necessary facilities for preparing the defence.

Failing a choice by the accused, the Protecting Power may provide him with an advocate or counsel. When an accused person has to meet a serious charge and the Protecting Power is not functioning, the Occupying Power, subject to the consent of the accused, shall provide an advocate or counsel.

Accused persons shall, unless they freely waive such assistance, be aided by an interpreter, both during preliminary investigation and during the hearing in court. They shall have at any time the right to object to the interpreter and to ask for his replacement.

ARTICLE 73

A convicted person shall have the right of appeal provided for by the laws applied by the court. He shall be fully informed of his right to appeal or petition and of the

/time

time limit within which he may do so.

The penal procedure provided in the present Section shall apply, as far as it is applicable, to appeals. Where the laws applied by the Court make no provision for appeals, the convicted person shall have the right to petition against the finding and sentence to the competent authority of the Occupying Power.

ARTICLE 74

Representatives of the Protecting Power shall have the right to attend the trial of any protected person, unless the hearing has, as an exceptional measure, to be held in camera in the interests of the security of the Occupying Power, which shall then notify the Protecting Power. A notification in respect of the date and place of trial shall be sent to the Protecting Power.

Any judgment involving a sentence of death, or imprisonment for two years or more, shall be communicated, with the relevant grounds, as rapidly as possible to the Protecting Power. The notification shall contain a reference to the notification made under Article 71 and, in the case of sentences of imprisonment, the name of the place where the sentence is to be served. A record of judgments other than those referred to above shall be kept by the court and shall be open to inspection by representatives of the Protecting Power. Any period allowed for appeal in the case of sentences involving the death penalty or imprisonment of two years or more shall not run until notification of judgment has been received by the Protecting Power.

ARTICLE 75

In no case shall persons condemned to death be deprived of the right of petition for pardon or reprieve.

No death sentence shall be carried out before the expiration of a period of at least six months from the date of receipt by the Protecting Power of the notification of the final judgment confirming such death sentence, or of an order denying pardon or reprieve.

The six months period of suspension of the death sentence herein prescribed may be reduced in individual cases in circumstances of grave emergency involving an organised threat to the security of the Occupying Power or its forces, provided always that the Protecting Power is notified of such reduction and is given reasonalbe time and opportunity to make representations to the competent occupying authorities in respect of such death sentences.

ARTICLE 76

Protected persons accused of offences shall be detained in the occupied country and if convicted they shall serve their sentences therein. They shall, if possible, be separated from other detainees and shall enjoy conditions of food and hygiene which will be sufficient to keep them in good health, and which will be at least equal to those obtaining in prisons in the occupied country.

They shall receive the medical attention required by their state of health.

They shall also have the right to receive any spiritual assistance which they may require.

Women shall be confined in separate quarters and shall be under the direct supervision of women.

/Proper

Proper regard shall be paid to the special treatment due to minors.

Protected persons who are detained shall have the right to be visited by delegates of the Protecting Power and of the International Committee of the Red Cross, in accordance with the provisions of Article 143.

Such persons shall have the right to receive at least one relief parcel monthly.

ARTICLE 77

Protected persons who have been accused of offences or convicted by the courts in occupied territory, shall be handed over at the close of occupation, with the relevant records, to the authorities of the liberated territory.

ARTICLE 78

If the Occupying Power considers it necessary, for imperative reasons of security, to take safety measures concerning protected persons, it may, at the most, subject them to assigned residence or to internment.

Decisions regarding such assigned residence or internment shall be made according to a regular procedure to be prescribed by the Occupying Power in accordance with the provisions of the present Convention. This procedure shall include the right of appeal for the parties concerned. Appeals shall be decided with the least possible delay. In the event of the decision being upheld, it shall be subject to periodical review, if possible every six months, by a competent body set up by the said Power.

Protected persons made subject to assigned residence and thus required to leave their homes shall enjoy the full benefit of Article 39 of the present Convention.

SECTION IV

REGULATIONS FOR THE TREATMENT OF INTERNEES

CHAPTER I

GENERAL PROVISIONS

ARTICLE 79

The Parties to the conflict shall not intern protected persons, except in accordance with the provisions of Articles 41, 42, 43, 68 and 78.

ARTICLE 80

Internees shall retain their full civil capacity and shall exercise such attendant rights as may be compatible with their status.

ARTICLE 81

Parties to the conflict who intern protected persons shall be bound to provide free of charge for their maintenance, and to grant them also the medical attention required by their state of health.

No deduction from the allowances, salaries or credits due to the internees shall be made for the repayment of these costs.

The Detaining Power shall provide for the support of those dependent on the internees, if such dependents are without adequate means of support or are unable to earn a living.

ARTICLE 82

The Detaining Power shall, as far as possible, accommodate the internees according to their nationality, language and customs. Internees who are nationals of the same country

/shall

shall not be separated merely because they have different languages.

Throughout the duration of their internment, members of the same family, and in particular parents and children, shall be lodged together in the same place of internment, except when separation of a temporary nature is necessitated for reasons of employment, health or for the purposes of enforcement of the provisions of Chapter IX of the present Section. Internees may request that their children who are left at liberty without parental care shall be interned with them.

Wherever possible, interned members of the same family shall be housed in the same premises and given separate accommodation from other internees, together with facilities for leading a proper family life.

CHAPTER II.

PLACES OF INTERNMENT

ARTICLE 83

The Detaining Power shall not set up places of internment in areas particularly exposed to the dangers of war.

The Detaining Power shall give the enemy Powers, through the intermediary of the Protecting Powers, all useful information regarding the geographical location of places of internment.

Whenever military considerations permit, internment camps shall be indicated by the letters IC, placed so as to be clearly visible in the daytime from the air. The Powers concerned may, however, agree upon any other system of marking. No place other than an internment camp shall be marked as such.

ARTICLE 84

Internees shall be accommodated and administered separately from prisoners of war and from persons deprived of liberty for any other reason.

ARTICLE 85

The Detaining Power is bound to take all necessary and possible measures to ensure that protected persons shall, from the outset of their internment, be accommodated in buildings or quarters which afford every possible safeguard as regards hygiene and health, and provide efficient protection against the rigours of the climate and the effects of the war. In no case shall permanent places of internment be situated in unhealthy areas, or in districts the climate of which is injurious to the internees. In all cases where the district in which a protected person is temporarily interned is in an unhealthy area or has a climate which is harmful to his health, he shall be removed to a more suitable place of internment as rapidly as circumstances permit.

The premises shall be fully protected from dampness, adequately heated and lighted, in particular between dusk and lights out. The sleeping quarters shall be sufficiently spacious and well ventilated, and the internees shall have suitable bedding and sufficient blankets, account being taken of the climate, and the age, sex, and state of health of the internees.

Internees shall have for their use, day and night, sanitary conveniences which conform to the rules of hygiene, and are constantly maintained in a state of cleanliness. They shall be provided with sufficient water and soap for their daily personal toilet and for washing their personal laundry;

/installations

installations and facilities necessary for this purpose shall be granted to them. Showers or baths shall also be available. The necessary time shall be set aside for washing and for cleaning.

Whenever it is necessary, as an exceptional and temporary measure, to accommodate women internees who are not members of a family unit in the same place of internment as men, the provision of separate sleeping quarters and sanitary conveniences for the use of such women internees shall be obligatory.

ARTICLE 86

The Detaining Power shall place at the disposal of interned persons, of whatever denomination, premises suitable for the holding of their religious services.

ARTICLE 87

Canteens shall be installed in every place of internment, except where other suitable facilities are available. Their purpose shall be to enable internees to make purchases, at prices not higher than local market prices, of foodstuffs and articles of everyday use, including soap and tobacco, such as would increase their personal well-being and comfort.

Profits made by canteens shall be credited to a welfare fund to be set up for each place of internment, and administered for the benefit of the internees attached to such place of internment. The Internee Committee provided for in Article 102 shall have the right to check the management of the canteen and of the said fund.

When a place of internment is closed down, the balance of the welfare fund shall be transferred to the welfare fund of a place of internment for internees of the same nationality,

/or

or, if such a place does not exist, to a central welfare fund which shall be administered for the benefit of all internees remaining in the custody of the Detaining Power. In case of a general release, the said profits shall be kept by the Detaining Power, subject to any agreement to the contrary between the Powers concerned.

ARTICLE 88

In all places of internment exposed to air raids and other hazards of war, shelters adequate in number and structure to ensure the necessary protection shall be installed. In case of alarms, the internees shall be free to enter such shelters as quickly as possible, excepting those who remain for the protection of their quarters against the aforesaid hazards. Any protective measures taken in favour of the population shall also apply to them.

All due precautions must be taken in places of internment against the danger of fire.

CHAPTER III

FOOD AND CLOTHING

ARTICLE 89

Daily food rations for internees shall be sufficient in quantity, quality and variety to keep internees in a good state of health and prevent the development of nutritional deficiencies. Account shall also be taken of the customary diet of the internees.

Internees shall also be given the means by which they can prepare for themselves any additional food in their possession.

/Sufficient

Sufficient drinking water shall be supplied to internees. The use of tobacco shall be permitted.

Internees who work shall receive additional rations in proportion to the kind of labour which they perform.

Expectant and nursing mothers and children under fifteen years of age shall be given additional food, in proportion to their physiological needs.

ARTICLE 90

When taken into custody, internees shall be given all facilities to provide themselves with the necessary clothing, footwear and change of underwear, and later on, to procure further supplies if required. Should any internees not have sufficient clothing, account being taken of the climate, and be unable to procure any, it shall be provided free of charge to them by the Detaining Power.

The clothing supplied by the Detaining Power to internees and the outward markings placed on their own clothes shall not be ignominious nor expose them to ridicule.

Workers shall receive suitable working outfits, including protective clothing, whenever the nature of their work so requires.

CHAPTER IV

HYGIENE AND MEDICAL ATTENTION

ARTICLE 91

Every place of internment shall have an adequate infirmary, under the direction of a qualified doctor, where internees may have the attention they require, as well as appropriate diet. Isolation wards shall be set aside for cases of contagious or mental diseases.

/Maternity

Maternity cases and internees suffering from serious diseases, or whose condition requires special treatment, a surgical operation or hospital care, must be admitted to any institution where adequate treatment can be given and shall receive care not inferior to that provided for the general population.

Internees shall, for preference, have the attention of medical personnel of their own nationality.

Internees may not be prevented from presenting themselves to the medical authorities for examination. The medical authorities of the Detaining Power shall, upon request, issue to every internee who has undergone treatment an official certificate showing the nature of his illness or injury, and the duration and nature of the treatment given. A duplicate of this certificate shall be forwarded to the Central Agency provided for in Article 140.

Treatment, including the provision of any apparatus necessary for the maintenance of internees in good health, particularly dentures and other artificial appliances and spectacles, shall be free of charge to the internee.

ARTICLE 92

Medical inspections of internees shall be made at least once a month. Their purpose shall be, in particular, to supervise the general state of health, nutrition and cleanliness of internees, and to detect contagious diseases, especially tuberculosis, malaria, and venereal diseases. Such inspections shall include, in particular, the checking of weight of each internee and, at least once a year, radioscopic examination.

CHAPTER V

RELIGIOUS, INTELLECTUAL AND PHYSICAL ACTIVITIES

ARTICLE 93

Internees shall enjoy complete latitude in the exercise of their religious duties, including attendance at the services of their faith, on condition that they comply with the disciplinary routine prescribed by the detaining authorities.

Ministers of religion who are interned shall be allowed to minister freely to the members of their community. For this purpose the Detaining Power shall ensure their equitable allocation amongst the various places of internment in which there are internees speaking the same language and belonging to the same religion. Should such ministers be too few in number, the Detaining Power shall provide them with the necessary facilities, including means of transport, for moving from one place to another, and they shall be authorised to visit the internees who are in hospital. Ministers of religion shall be at liberty to correspond on matters concerning their ministry with the religious authorities in the country of detention and, as far as possible, with the international religious organisations of their faith. Such correspondence shall not be considered as forming a part of the quota mentioned in Article 107. It shall, however, be subject to the provisions of Article 112.

When internees do not have at their disposal the assistance of ministers of their faith, or should these latter be too few in number, the local religious authorities of the same faith may appoint, in agreement with the Detaining Power, a minister of the internees' faith or, if such a course is feasible from a denominational point of view, a minister of

/similar

similar religion or a qualified layman. The latter shall enjoy the facilities granted to the ministry he has assumed. Persons so appointed shall comply with all regulations laid down by the Detaining Power in the interests of discipline and security.

ARTICLE 94

The Detaining Power shall encourage intellectual, educational and recreational pursuits, sports and games amongst internees, whilst leaving them free to take part in them or not. It shall take all practicable measures to ensure the exercise thereof, in particular by providing suitable premises.

All possible facilities shall be granted to internees to continue their studies or to take up new subjects. The education of children and young people shall be ensured; they shall be allowed to attend schools either within the place of internment or outside.

Internees shall be given opportunities for physical exercise, sports and outdoor games. For this purpose, sufficient open spaces shall be set aside in all places of internment. Special playgrounds shall be reserved for children and young people.

ARTICLE 95

The Detaining Power shall not employ internees as workers, unless they so desire. Employment which, if undertaken under compulsion by a protected person not in internment, would involve a breach of Articles 40 or 51 of the present Convention, and employment on work which is of a degrading or humiliating character are in any case prohibited.

After a working period of six weeks, internees shall be

/free

free to give up work at any moment, subject to eight days' notice.

These provisions constitute no obstacle to the right of the Detaining Power to employ interned doctors, dentists and other medical personnel in their professional capacity on behalf of their fellow internees, or to employ internees for administrative and maintenance work in places of internment and to detail such persons for work in the kitchens or for other domestic tasks, or to require such persons to undertake duties connected with the protection of internees against aerial bombardment or other war risks. No internee may, however, be required to perform tasks for which he is, in the opinion of a medical officer, physically unsuited.

The Detaining Power shall take entire responsibility for all working conditions, for medical attention, for the payment of wages, and for ensuring that all employed internees receive compensation for occupational accidents and diseases. The standards prescribed for the said working conditions and for compensation shall be in accordance with the national laws and regulations, and with the existing practice; they shall in no case be inferior to those obtaining for work of the same nature in the same district. Wages for work done shall be determined on an equitable basis by special agreements between the internees, the Detaining Power, and, if the case arises, employers other than the Detaining Power, due regard being paid to the obligation of the Detaing Power to provide for free maintenance of internees and for the medical attention which their state of health may require. Internees permanently detailed for categories of work mentioned in the third paragraph of this Article,

/shall

shall be paid fair wages by the Detaining Power. The working conditions and the scale of compensation for occupational accidents and diseases to internees, thus detailed, shall not be inferior to those applicable to work of the same nature in the same district.

ARTICLE 96

All labour detachments shall remain part of and dependent upon a place of internment. The competent authorities of the Detaining Power and the commandant of a place of internment shall be responsible for the observance in a labour detachment of the provisions of the present Convention. The commandant shall keep an up-to-date list of the labour detachments subordinate to him and shall communicate it to the delegates of the Protecting Power, of the International Committee of the Red Cross and of other humanitarian organisations who may visit the places of internment.

CHAPTER VI

PERSONAL PROPERTY AND FINANCIAL RESOURCES

ARTICLE 97

Internees shall be permitted to retain articles of personal use. Monies, cheques, bonds, etc., and valuables in their possession may not be taken from them except in accordance with established procedure. Detailed receipts shall be given therefor.

The amounts shall be paid into the account of every internee as provided for in Article 98. Such amounts may not be converted into any other currency unless legislation in force in the territory in which the owner is interned so requires or the internee gives his consent.

/Articles

Articles which have above all a personal or sentimental value may not be taken away.

A woman internee shall not be searched except by a woman.

On release or repatriation, internees shall be given all articles, monies or other valuables taken from them during internment and shall receive in currency the balance of any credit to their accounts kept in accordance with Article 98, with the exception of any articles or amounts withheld by the Detaining Power by virtue of its legislation in force. If the property of an internee is so withheld, the owner shall receive a detailed receipt.

Family or identity documents in the possession of internees may not be taken away without a receipt being given. At no time shall internees be left without identity documents. If they have none, they shall be issued with special documents drawn up by the detaining authorities, whcih will serve as their identity papers until the end of their internment.

Internees may keep on their persons a certain amount of money, in cash or in the shape of purchase coupons, to enable them to make purchases.

ARTICLE 98

All internees shall receive regular allowances, sufficient to enable them to purchase goods and articles, such as tobacco, toilet requisites, etc. Such allowances may take the form of credits or purchase coupons.

Furthermore, internees may receive allowances from the Power to which they owe allegiance, the Protecting Powers, the organisations which may assist them, or their families, as well as the income on their property in accordance with

/the law

the law of the Detaining Power. The amount of allowances granted by the Power to which they owe allegiance shall be the same for each category of internees (infirm, sick, pregnant women, etc.) but may not be allocated by that Power or distributed by the Detaining Power on the basis of discriminations between internees which are prohibited by Article 27 of the present Convention.

The Detaining Power shall open a regular account for every internee, to which shall be credited the allowances named in the present Article, the wages earned and the remittances received, together with such sums taken from him as may be available under the legislation in force in the territory in which he is interned. Internees shall be granted all facilities consistent with the legislation in force in such territory to make remittances to their families and to other dependants. They may draw from their accounts the amounts necessary for their personal expenses, within the limits fixed by the Detaining Power. They shall at all times be afforded reasonable facilities for consulting and obtaining copies of their accounts. A statement of accounts shall be furnished to the Protecting Power, on request, and shall accompany the internee in case of transfer.

CHAPTER VII

ADMINISTRATION AND DISCIPLINE

ARTICLE 99

Every place of internment shall be put under the authority of a responsible officer, chosen from the regular military forces or the regular civil administration of the Detaining Power. The officer in charge of the place of

/internment

internment must have in his possession a copy of the present Convention in the official language, or one of the official languages, of his country and shall be responsible for its application. The staff in control of internees shall be instructed in the provisions of the present Convention and of the administrative measures adopted to ensure its application.

The text of the present Convention and the texts of special agreements concluded under the said Convention shall be posted inside the place of internment, in a language which the internees understand, or shall be in the possession of the Internee Committee.

Regulations, orders, notices and publications of every kind shall be communicated to the internees and posted inside the places of internment, in a language which they understand.

Every order and command addressed to internees individually must likewise be given in a language which they understand.

ARTICLE 100

The disciplinary regime in places of internment shall be consistent with humanitarian principles, and shall in no circumstances include regulations imposing on internees any physical exertion dangerous to their health or involving physical or moral victimisation. Identification by tattooing or imprinting signs or markings on the body, is prohibited.

In particular, prolonged standing and roll-calls, punishment drill, military drill and manoeuvres, or the reduction of food rations, are prohibited.

ARTICLE 101

Internees shall have the right to present to the authorities in whose power they are, any petition with regard to the conditions of internment to which they are subjected.

They shall also have the right to apply without restriction through the Internee Committee or, if they consider it necessary, direct to the representatives of the Protecting Power, in order to indicate to them any points on which they may have complaints to make with regard to the conditions of internment.

Such petitions and complaints shall be transmitted forthwith and without alteration, and even if the latter are recognised to be unfounded, they may not occasion any punishment.

Periodic reports on the situation in places of internment and as to the needs of the internees may be sent by the Internee Committees to the representatives of the Protecting Powers.

ARTICLE 102

In every place of internment, the internees shall freely elect by secret ballot every six months, the members of a Committee empowered to represent them before the Detaining and the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross and any other organisation which may assist them. The members of the Committee shall be eligible for re-election.

Internees so elected shall enter upon their duties after their election has been approved by the detaining authorities. The reasons for any refusals or dismissals shall be communicated to the Protecting Powers concerned.

ARTICLE 103

The Internee Committees shall further the physical, spiritual and intellectual well-being of the internees.

In case the internees decide, in particular, to organise a system of mutual assistance amongst themselves, this organisation would be within the competence of the Committees in addition to the special duties entrusted to them under other provisions of the present Convention.

ARTICLE 104

Members of Internee Committees shall not be required to perform any other work, if the accomplishment of their duties is rendered more difficult thereby.

Members of Internee Committees may appoint from amongst the internees such assistants as they may require. All material facilities shall be granted to them, particularly a certain freedom of movement necessary for the accomplishment of their duties (visits to labour detachments, receipt of supplies, etc.).

All facilities shall likewise be accorded to members of Internee Committees for communication by post and telegraph with the detaining authorities, the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross and their delegates, and with the organisations which give assistance to internees. Committee members in labour detachments shall enjoy similar facilities for communication with their Internee Committee in the principal place of internment. Such communications shall not be limited, nor considered as forming a part of the quota mentioned in Article 107.

Members of Internee Committees who are transferred shall be allowed a reasonable time to acquaint their successors with current affairs.

CHAPTER VIII

RELATIONS WITH THE EXTERIOR

ARTICLE 105

Immediately upon interning protected persons, the Detaining Powers shall inform the Power to which they owe allegiance and their Protecting Power of the measures taken for executing the provisions of the present Chapter. The Detaining Powers shall likewise inform the Parties concerned of any subsequent modifications of such measures.

ARTICLE 106

As soon as he is interned, or at the latest not more than one week after his arrival in a place of internment, and likewise in cases of sickness or transfer to another place of internment or to a hospital, every internee shall be enabled to send direct to his family, on the one hand, and to the Central Agency provided for by Article 140, on the other, an internment card similar, if possible, to the model annexed to the present Convention, informing his relatives of his detention, address and state of health. The said cards shall be forwarded as rapidly as possible and may not be delayed in any way.

ARTICLE 107

Internees shall be allowed to send and receive letters and cards. If the Detaining Power deems it necessary to limit the number of letters and cards sent by each internee, the said number shall not be less than two letters and four cards monthly; these shall be drawn up so as to conform as closely as possible to the models annexed to the present Convention. If limitations must be placed on the correspondence

/addressed

addressed to internees, they may be ordered only by the Power to which such internees owe allegiance, possibly at the request of the Detaining Power. Such letters and cards must be conveyed with reasonable despatch; they may not be delayed or retained for disciplinary reasons.

Internees who have been a long time without news, or who find it impossible to receive news from their relatives, or to give them news by the ordinary postal route, as well as those who are at a considerable distance from their homes, shall be allowed to send telegrams, the charges being paid by them in the currency at their disposal. They shall likewise benefit by this provision in cases which are recognised to be urgent.

As a rule, internees' mail shall be written in their own language. The Parties to the conflict may authorise correspondence in other languages.

ARTICLE 108

Internees shall be allowed to receive, by post or by any other means, individual parcels or collective shipments containing in particular foodstuffs, clothing, medical supplies, as well as books and objects of a devotional, educational or recreational character which may meet their needs. Such shipments shall in no way free the Detaining Power from the obligations imposed upon it by virtue of the present Convention.

Should military necessity require the quantity of such shipments to be limited, due notice thereof shall be given to the Protecting Power and to the International Committee of the Red Cross, or to any other organisation giving assistance to the internees and responsible for the forwarding of such shipments.

The conditions for the sending of individual parcels and collective shipments shall, if necessary, be the subject

/of

of special agreements between the Powers concerned, which may in no case delay the receipt by the internees of relief supplies. Parcels of clothing and foodstuffs may not include books. Medical relief supplies shall, as a rule, be sent in collective parcels.

ARTICLE 109

In the absence of special agreements between Parties to the conflict regarding the conditions for the receipt and distribution of collective relief shipments, the regulations concerning collective relief which are annexed to the present Convention shall be applied.

The special agreements provided for above shall in no case restrict the right of Internee Committees to take possession of collective relief shipments intended for internees, to undertake their distribution and to dispose of them in the interests of the recipients.

Nor shall such agreements restrict the right of representatives of the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross, or any other organisation giving assistance to internees and responsible for the forwarding of collective shipments, to supervise their distribution to the recipients.

ARTICLE 110

All relief shipments for internees shall be exempt from import, customs and other dues.

All matter sent by mail, including relief parcels sent by parcel post and remittances of money, addressed from other countries to internees or despatched by them through the post office, either direct or through the Information Bureaux provided for in Article 136 and the Central Information Agency provided for in Article 140, shall be exempt

/from

from all postal dues both in the countries of origin and destination and in intermediate countries. To this effect, in particular, the exemption provided by the Universal Postal Convention of 1947 and by the agreements of the World Postal Union in favour of civilians of enemy nationality detained in camps or civilian prisons, shall be extended to the other interned persons protected by the present Convention. The countries not signatory to the above-mentioned agreements shall be bound to grant freedom from charges in the same circumstances.

The cost of transporting relief shipments which are intended for internees and which, by reason of their weight or any other cause, cannot be sent through the post office, shall be borne by the Detaining Power in all the territories under its control. Other Powers which are Parties to the present Convention shall bear the cost of transport in their respective territories.

Costs connected with the transport of such shipments, which are not covered by the above paragraphs, shall be charged to the senders.

The High Contracting Parties shall endeavour to reduce, so far as possible, the charges for telegrams sent by internees, or addressed to them.

ARTICLE 111

Should military operations prevent the Powers concerned from fulfilling their obligation to ensure the conveyance of the mail and relief shipments provided for in Articles 106, 107, 108 and 113, the Protecting Powers concerned, the International Committee of the Red Cross or any other organisation duly approved by the Parties to the conflict

/may

may undertake to ensure the conveyance of such shipments by suitable means (rail, motor vehicles, vessels or aircraft, etc.). For this purpose, the High Contracting Parties shall endeavour to supply them with such transport, and to allow its circulation, especially by granting the necessary safe-conducts.

Such transport may also be used to convey:

(a) correspondence, lists and reports exchanged between the Central Information Agency referred to in Article 140 and the National Bureaux referred to in Article 136;

(b) correspondence and reports relating to internees which the Protecting Powers, the International Committee of the Red Cross or any other organisation assisting the internees exchange either with their own delegates or with the Parties to the conflict.

These provisions in no way detract from the right of any Party to the conflict to arrange other means of transport if it should so prefer, nor preclude the granting of safe conducts, under mutually agreed conditions, to such means of transport.

The costs occasioned by the use of such means of transport shall be borne, in proportion to the importance of the shipments, by the Parties to the conflict whose nationals are benefited thereby.

ARTICLE 112

The censoring of correspondence addressed to internees or despatched by them shall be done as quickly as possible.

The examination of consignments intended for internees shall not be carried out under conditions that will expose

/the goods

the goods contained in them to deterioration. It shall be done in the presence of the addressee, or of a fellow-internee duly delegated by him. The delivery to internees of individual or collective consignments shall not be delayed under the pretext of difficulties of censorship.

Any prohibition of correspondence ordered by the Parties to the conflict either for military or political reasons, shall be only temporary and its duration shall be as short as possible.

ARTICLE 113

The Detaining Powers shall provide all reasonable facilities for the transmission, through the Protecting Power or the Central Agency provided for in Article 140, or as otherwise required, of wills, powers of attorney, letters of authority, or any other documents intended for internees or despatched by them.

In all cases the Detaining Powers shall facilitate the execution and authentication in due legal form of such documents on behalf of internees, in particular by allowing them to consult a lawyer.

ARTICLE 114

The Detaining Power shall afford internees all facilities to enable them to manage their property, provided this is not incompatible with the conditions of internment and the law which is applicable. For this purpose, the said Power may give them permission to leave the place of internment in urgent cases and if circumstances allow.

ARTICLE 115

In all cases where an internee is a party to proceedings in any court, the Detaining Power shall, if he so requests, cause the court to be informed of his detention and shall, within legal limits, ensure that all necessary steps are taken to prevent him from being in any way prejudiced, by reason of his internment, as regards the preparation and conduct of his case or as regards the execution of any judgment of the court.

ARTICLE 116

Every internee shall be allowed to receive visitors, especially near relatives, at regular intervals and as frequently as possible.

As far as is possible, internees shall be permitted to visit their homes in urgent cases, particularly in cases of death or serious illness of relatives.

CHAPTER IX

PENAL AND DISCIPLINARY SANCTIONS

ARTICLE 117

Subject to the provisions of the present Chapter, the laws in force in the territory in which they are detained will continue to apply to internees who commit offences during internment.

If general laws, regulations or orders declare acts committed by internees to be punishable, whereas the same acts are not punishable when committed by persons who are not internees, such acts shall entail disciplinary punishments only.

No internee may be punished more than once for the same act, or on the same count.

ARTICLE 118

The courts or authorities shall in passing sentence take as far as possible into account the fact that the defendant is not a national of the Detaining Power. They shall be free to reduce the penalty prescribed for the offence with which the internee is charged and shall not be obliged, to this end, to apply the minimum sentence prescribed.

Imprisonment in premises without daylight, and, in general, all forms of cruelty without exception are forbidden.

Internees who have served disciplinary or judicial sentences shall not be treated differently from other internees.

The duration of preventive detention undergone by an internee shall be deducted from any disciplinary or judicial penalty involving confinement to which he may be sentenced.

Internee Committees shall be informed of all judicial proceedings instituted against internees whom they represent, and of their result.

ARTICLE 119

The disciplinary punishments applicable to internees shall be the following :

(1) a fine which shall not exceed 50 per cent of the wages which the internee would otherwise receive under the provisions of Article 95 during a period of not more than thirty days;

(2) discontinuance of privileges granted over and above the treatment provided for by the present Convention;

(3) fatigue duties, not exceeding two hours daily, in connection with the maintenance of the place of internment;

(4) confinement.

/In no

In no case shall disciplinary penalties be inhuman, brutal or dangerous for the health of internees. Account shall be taken of the internee's age, sex and state of health.

The duration of any single punishment shall in no case exceed a maximum of thirty consecutive days, even if the internee is answerable for several breaches of discipline when his case is dealt with, whether such breaches are connected or not.

ARTICLE 120

Internees who are recaptured after having escaped or when attempting to escape shall be liable only to disciplinary punishment in respect of this act, even if it is a repeated offence.

Article 118, paragraph 3, notwithstanding, internees punished as a result of escape or attempt to escape may be subjected to special surveillance, on condition that such surveillance does not affect the state of their health, that it is exercised in a place of internment and that it does not entail the abolition of any of the safeguards granted by the present Convention.

Internees who aid and abet an escape or attempt to escape, shall be liable on this count to disciplinary punishment only.

ARTICLE 121

Escape, or attempt to escape, even if it is a repeated offence, shall not be deemed an aggravating circumstance, in cases where an internee is prosecuted for offences committed during his escape.

The Parties to the conflict shall ensure that the competent authorities exercise leniency in deciding whether punishment inflicted for an offence shall be of a disciplinary or

/judicial

judicial nature, especially in respect of acts committed in connection with an escape, whether successful or not.

ARTICLE 122

Acts which constitute offences against discipline shall be investigated immediately. This rule shall be applied, in particular, in cases of escape or attempt to escape. Recaptured internees shall be handed over to the competent authorities as soon as possible.

In case of offences against discipline, confinement awaiting trial shall be reduced to an absolute minimum for all internees, and shall not exceed fourteen days. Its duration shall in any case be deducted from any sentence of confinement.

The provisions of Articles 124 and 125 shall apply to internees who are in confinement awaiting trial for offences against discipline.

ARTICLE 123

Without prejudice to the competence of courts and higher authorities, disciplinary punishment may be ordered only by the commandant of the place of internment, or by a responsible officer or official who replaces him, or to whom he has delegated his disciplinary powers.

Before any disciplinary punishment is awarded, the accused internee shall be given precise information regarding the offences of which he is accused, and given an opportunity of explaining his conduct and of defending himself. He shall be permitted, in particular, to call witnesses and to have recourse, if necessary, to the services of a qualified interpreter. The decision shall be announced in the presence of

/the accused

the accused and of a member of the Internee Committee.

The period elapsing between the time of award of a disciplinary punishment and its execution shall not exceed one month.

When an internee is awarded a further disciplinary punishment, a period of at least three days shall elapse between the execution of any two of the punishments, if the duration of one of these is ten days or more.

A record of disciplinary punishments shall be maintained by the commandant of the place of internment and shall be open to inspection by representatives of the Protecting Power.

ARTICLE 124

Internees shall not in any case be transferred to penitentiary establishments (prisons, penitentiaries, convict prisons, etc.) to undergo disciplinary punishment therein.

The premises in which disciplinary punishments are undergone shall conform to sanitary requirements; they shall in particular be provided with adequate bedding. Internees undergoing punishment shall be enabled to keep themselves in a state of cleanliness.

Women internees undergoing disciplinary punishment shall be confined in separate quarters from male internees and shall be under the immediate supervision of women.

ARTICLE 125

Internees awarded disciplinary punishment shall be allowed to exercise and to stay in the open air at least two hours daily.

They shall be allowed, if they so request, to be present at the daily medical inspections. They shall receive the attention which their state of health requires and, if

/necessary

necessary, shall be removed to the infirmary of the place of internment or to a hospital.

They shall have permission to read and write, likewise to send and receive letters. Parcels and remittances of money, however, may be withheld from them until the completion of their punishment; such consignments shall meanwhile be entrusted to the Internee Committee, who will hand over to the infirmary the perishable goods contained in the parcels.

No internee given a disciplinary punishment may be deprived of the benefit of the provisions of Articles 107 and 143 of the present Convention.

ARTICLE 126

The provisions of Articles 71 to 76 inclusive shall apply, by analogy, to proceedings against internees who are in the national territory of the Detaining Power.

CHAPTER X

TRANSFERS OF INTERNEES

ARTICLE 127

The transfer of internees shall always be effected humanely. As a general rule, it shall be carried out by rail or other means of transport, and under conditions at least equal to those obtaining for the forces of the Detaining Power in their changes of station. If as an exceptional measure such removals have to be effected on foot, they may not take place unless the internees are in a fit state of health, and may not in any case expose them to excessive fatigue.

The Detaining Power shall supply internees during transfer with drinking water and food sufficient in quantity, quality

/and

and variety to maintain them in good health, and also with the necessary clothing, adequate shelter and the necessary medical attention. The Detaining Power shall take all suitable precautions to ensure their safety during transfer, and shall establish before their departure a complete list of all internees transferred.

Sick, wounded or infirm internees and maternity cases shall not be transferred if the journey would be seriously detrimental to them, unless their safety imperatively so demands.

If the combat zone draws close to a place of internment, the internees in the said place shall not be transferred, unless their removal can be carried out in adequate conditions of safety, or if they are exposed to greater risks by remaining on the spot than by being transferred.

When making decisions regarding the transfer of internees, the Detaining Power shall take their interests into account and, in particular, shall not do anything to increase the difficulties of repatriating them or returning them to their own homes.

ARTICLE 128

In the event of transfer, internees shall be officially advised of their departure and of their new postal address. Such notification shall be given in time for them to pack their luggage and inform their next of kin.

They shall be allowed to take with them their personal effects, and the correspondence and parcels which have arrived for them. The weight of such baggage may be limited if the conditions of transfer so require, but in no case to less than twentyfive kilograms per internee.

/Mail

Mail and parcels addressed to their former place of internment shall be forwarded to them without delay.

The commandant of the place of internment shall take, in agreement with the Internee Committee, any measures needed to ensure the transport of the internees' community property and of the luggage the internees are unable to take with them in consequence of restrictions imposed by virtue of the second paragraph.

CHAPTER XI

DEATHS

ARTICLE 129

The wills of internees shall be received for safe-keeping by the responsible authorities; and in the event of the death of an internee his will shall be transmitted without delay to a person whom he has previously designated.

Deaths of internees shall be certified in every case by a doctor, and a death certificate shall be made out, showing the causes of death and the conditions under which it occurred.

An official record of the death, duly registered, shall be drawn up in accordance with the procedure relating thereto in force in the territory where the place of internment is situated, and a duly certified copy of such record shall be transmitted without delay to the Protecting Power as well as to the Central Agency referred to in Article 140.

ARTICLE 130

The detaining authorities shall ensure that internees who die while interned are honourably buried, if possible according to the rites of the religion to which they belonged and that their graves are respected, properly maintained, and

/marked

marked in such a way that they can always be recognised.

Deceased internees shall be buried in individual graves unless unavoidable circumstances require the use of collective graves. Bodies may be cremated only for imperative reasons of hygiene, on account of the religion of the deceased or in accordance with his expressed wish to this effect. In case of cremation, the fact shall be stated and the reasons given in the death certificate of the deceased. The ashes shall be retained for safe-keeping by the detaining authorities and shall be transferred as soon as possible to the next of kin on their request.

As soon as circumstances permit, and not later than the close of hostilities, the Detaining Power shall forward lists of graves of deceased internees to the Powers on whom deceased internees depended through the Information Bureaux provided for in Article 136. Such lists shall include all particulars necessary for the identification of the deceased internees as well as the exact location of their graves.

ARTICLE 131

Every death or serious injury of an internee caused or suspected to have been caused by a sentry, another internee or any other person, as well as any death the cause of which is unknown, shall be immediately followed by an official enquiry by the Detaining Power.

A communication on this subject shall be sent immediately to the Protecting Power. The evidence of any witnesses shall be taken, and a report including such evidence shall be prepared and forwarded to the said Protecting Power.

If the enquiry indicates the guilt of one or more persons, the Detaining Power shall take all necessary steps to ensure the prosecution of the person or persons responsible.

CHAPTER XII

RELEASE, REPATRIATION AND ACCOMMODATION IN NEUTRAL COUNTRIES

ARTICLE 132

Each interned person shall be released by the Detaining Power as soon as the reasons which necessitated his internment no longer exist.

The Parties to the conflict shall, moreover, endeavour during the course of hostilities, to conclude agreements for the release, repatriation, return to places of residence or the accommodation in a neutral country of certain classes of internees, in particular children, pregnant women and mothers with infants and young children, wounded and sick, and internees who have been detained for a long time.

ARTICLE 133

Internment shall cease as soon as possible after the close of hostilities.

Internees in the territory of a Party to the conflict against whom penal proceedings are pending for offences not exclusively subject to disciplinary penalties, may be detained until the close of such proceedings and, if circumstances require, until the completion of the penalty. The same shall apply to internees who have been previously sentenced to a punishment depriving them of liberty.

By agreement between the Detaining Power and the Powers concerned, committees may be set up after the close of hostilities, or of the occupation of territories, to search for dispersed internees.

ARTICLE 134

The High Contracting Parties shall endeavour, upon the close of hostilities or occupation, to ensure the return of all internees to their last place of residence, or to facilitate their repatriation.

ARTICLE 135

The Detaining Power shall bear the expense of returning released internees to the places where they were residing when interned, or, if it took them into custody while they were in transit or on the high seas, the cost of completing their journey or of their return to their point of departure.

Where a Detaining Power refuses permission to reside in its territory to a released internee who previously had his permanent domicile therein, such Detaining Power shall pay the cost of the said internee's repatriation. If, however, the internee elects to return to his country on his own responsibility or in obedience to the Government of the Power to which he owes allegiance, the Detaining Power need not pay the expenses of his journey beyond the point of his departure from its territory. The Detaining Power need not pay the cost of repatriation of an internee who was interned at his own request.

If internees are transferred in accordance with Article 45, the transferring and receiving Powers shall agree on the portion of the above costs to be borne by each.

The foregoing shall not prejudice such special agreements as may be concluded between Parties to the conflict concerning the exchange and repatriation of their nationals in enemy hands.

SECTION V

INFORMATION BUREAUX AND CENTRAL AGENCY

ARTICLE 136

Upon the outbreak of a conflict and in all cases of occupation, each of the Parties to the conflict shall establish an official Information Bureau responsible for receiving and transmitting information in respect of the protected persons who are in its power.

Each of the Parties to the conflict shall, within the shortest possible period, give its Bureau information of any measure taken by it concerning any protected persons who are kept in custody for more than two weeks, who are subjected to assigned residence or who are interned. It shall, furthermore, require its various departments concerned with such matters to provide the aforesaid Bureau promptly with information concerning all changes pertaining to these protected persons, as, for example, transfers, releases, repatriations, escapes, admittances to hospitals, births and deaths.

ARTICLE 137

Each national Bureau shall immediately forward information concerning protected persons by the most rapid means to the Powers of whom the aforesaid persons are nationals, or to Powers in whose territory they resided, through the intermediary of the Protecting Powers and likewise through the Central Agency provided for in Article 140. The Bureaux shall also reply to all enquiries which may be received regarding protected persons.

Information Bureaux shall transmit information concerning a protected person unless its transmission might be detrimental to the person concerned or to his or her relatives.

/Even

Even in such a case, the information may not be withheld from the Central Agency which, upon being notified of the circumstances, will take the necessary precautions indicated in Article 140.

All communications in writing made by any Bureau shall be authenticated by a signature or a seal.

ARTICLE 138

The information received by the national Bureau and transmitted by it shall be of such a character as to make it possible to identify the protected person exactly and to advise his next of kin quickly. The information in respect of each person shall include at least his surname, first name, place and date of birth, nationality, last residence and distinguishing characteristics, the first name of the father and the maiden name of the mother, the date, place and nature of the action taken with regard to the individual, the address at which correspondence may be sent to him and the name and address of the person to be informed.

Likewise, information regarding the state of health of internees who are seriously ill or seriously wounded shall be supplied regularly and if possible every week.

ARTICLE 139

Each national Information Bureau shall, furthermore, be responsible for collecting all personal valuables left by protected persons mentioned in Article 136, in particular those who have been repatriated or released, or who have escaped or died; it shall forward the said valuables to those concerned, either direct, or, if necessary, through the Central Agency. Such articles shall be sent by the

/Bureau

Bureau in sealed packets which shall be accompanied by statements giving clear and full identity particulars of the person to whom the articles belonged, and by a complete list of the contents of the parcel. Detailed records shall be maintained of the receipt and despatch of all such valuables.

ARTICLE 140

A Central Information Agency for protected persons, in particular for internees, shall be created in a neutral country. The International Committee of the Red Cross shall, if it deems necessary, propose to the Powers concerned the organisation of such an Agency, which may be the same as that provided for in Article 123 of the Geneva Convention of August 12, 1949 relative to the Treatment of Prisoners of War.

The function of the Agency shall be to collect all information of the type set forth in Article 136 which it may obtain through official or private channels and to transmit it as rapidly as possible to the countries of origin or of residence of thepersons concerned, except in cases where such transmissions might be detrimental to the persons whom the said information concerns, or to their relatives. It shall receive from the Parties to the conflict all reasonable facilities for effecting such transmissions.

The High Contracting Parties, and in particular those whose nationals benefit by the services of the Central Agency, are requested to give the said Agency the financial aid it may require.

The foregoing provisions shall in no way be interpreted as restricting the humanitarian activities of the International Committee of the Red Cross and of the relief Societies described in Article 142.

ARTICLE 141

The national Information Bureaux and the Central Information Agency shall enjoy free postage for all mail, likewise the exemptions provided for in Article 110, and further, so far as possible, exemption from telegraphic charges or, at least, greatly reduced rates.

PART IV

EXECUTION OF THE CONVENTION

SECTION I

GENERAL PROVISIONS

ARTICLE 142

Subject to the measures which the Detaining Powers may consider essential to ensure their security or to meet any other reasonable need, the representatives of religious organisations, relief societies, or any other organisations assisting the protected persons, shall receive from these Powers, for themselves or their duly accredited agents, all facilities for visiting the protected persons, distributing relief supplies and matetial from any source, intended for educational, recreational or religious purposes, or for assisting them in organising their leisure time within the places of internment. Such societies or organisations may be constituted in the territory of the Detaining Power, or in any other country, or they may have an international character.

The Detaining Power may limit the number of societies and organisations whose delegates are allowed to carry out their activities in its territory and under its supervision, on condition, however, that such limitation shall not hinder

/the supply

the supply of effective and adequate relief to all protected persons.

The special position of the International Committee of the Red Cross in this field shall be recognised and respected at all times.

ARTICLE 143

Representatives or delegates of the Protecting Powers shall have permission to go to all places where protected persons are, particularly to places of internment, detention and work.

They shall have access to all premises occupied by protected persons and shall be able to interview the latter without witnesses, personally or through an interpreter.

Such visits may not be prohibited except for reasons of imperative military necessity, and then only as an exceptional and temporary measure. Their duration and frequency shall not be restricted.

Such representatives and delegates shall have full liberty to select the places they wish to visit. The Detaining or Occupying Power, the Protecting Power and when occasion arises the Power of origin of the persons to be visited, may agree that compatriots of the internees shall be permitted to participate in the visits.

The delegates of the International Committee of the Red Cross shall also enjoy the above prerogatives. The appointment of such delegates shall be submitted to the approval of the Power governing the territories where they will carry out their duties.

ARTICLE 144

The High Contracting Parties undertake, in time of peace as in time of war, to disseminate the text of the present Convention as widely as possible in their respective countries, and, in particular, to include the study thereof in their programmes of military and, if possible, civil instruction, so that the principles thereof may become known to the entire population.

Any civilian, military, police or other authorities who, in time of war, assume responsibilities in respect of protected persons must possess the text of the Convention and be specially instructed as to its provisions.

ARTICLE 145

The High Contracting Parties shall communicate to one another through the Swiss Federal Council and, during hostilities, through the Protecting Powers, the official translations of the present Convention, as well as the laws and regulations which they may adopt to ensure the application thereof.

ARTICLE 146

The High Contracting Parties undertake to enact any legislation necessary to provide effective penal sanctions for persons committing, or ordering to be committed, any of the grave breaches of the present Convention defined in the following Article.

Each High Contracting Party shall be under the obligation to search for persons alleged to have committed, or to have ordered to be committed, such grave breaches, and shall bring such persons, regardless of their nationality, before its own courts. It may also, if it prefers, and in accordance

/with

with the provisions of its own legislation, hand such persons over for trial to another High Contracting Party concerned, provided such High Contracting Party has made out a prima facie case.

Each High Contracting Party shall take measures necessary for the suppression of all acts contrary to the provisions of the present Convention other than the grave breaches defined in the following Article.

In all circumstances, the accused persons shall benefit by safeguards of proper trial and defence, which shall not be less favourable than those provided by Article 105 and those following of the Geneva Convention of August 12, 1949, relative to the Treatment of Prisoners of War.

ARTICLE 147

Grave breaches to which the preceding Article relates shall be those involving any of the following acts, if committed against persons or property protected by the present Convention: wilful killing, torture or inhuman treatment, including biological experiments, wilfully causing great suffering or serious injury to body or health, unlawful deportation or transfer or unlawful confinement of a protected person, compelling a protected person to serve in the forces of a hostile Power, or wilfully depriving a protected person of the rights of fair and regular trial prescribed in the present Convention, taking of hostages and extensive destruction and appropriation of property, not justified by military necessity and carried out unlawfully and wantonly.

ARTICLE 148

No High Contracting Party shall be allowed to absolve itself or any other High Contracting Party of any liability

/incurred

incurred by itself or by another High Contracting Party in respect of breaches referred to in the preceding Article.

ARTICLE 149

At the request of a Party to the conflict, an enquiry shall be instituted, in a manner to be decided between the interested Parties, concerning any alleged violation of the Convention.

If agreement has not been reached concerning the procedure for the enquiry, the Parties should agree on the choice of an umpire who will decide upon the procedure to be followed.

Once the violation has been established, the Parties to the conflict shall put an end to it and shall repress it within the briefest possible delay.

SECTION II

FINAL PROVISIONS

ARTICLE 150

The present Convention is established in English and in French. Both texts are equally authentic.

The Swiss Federal Council shall arrange for official translations of the Convention to be made in the Russian and Spanish languages.

ARTICLE 151

The present Convention, which bears the date of this day, is open to signature until February 12, 1950, in the name of the Powers represented at the Conference which opened at Geneva on April 21, 1949.

ARTICLE 152

The present Convention shall be ratified as soon as possible and the ratifications shall be deposited at Berne.

A record shall be drawn up of the deposit of each instrument of ratification and certified copies of this record shall be transmitted by the Swiss Federal Council to all the Powers in whose name the Convention has been signed, or whose accession has been notified.

ARTICLE 153

The present Convention shall come into force six months after not less than two instruments of ratification have been deposited.

Thereafter, it shall come into force for each High Contracting Party six months after the deposit of the instrument of ratification.

ARTICLE 154

In the relations between the Powers who are bound by The Hague Conventions relative to the Laws and Customs of War on Land, whether that of July 29, 1899, or that of October 18, 1907, and who are parties to the present Convention, this last Convention shall be supplementary to Sections II and III of the Regulations annexed to the above mentioned Conventions of The Hague.

ARTICLE 155

From the date of its coming into force, it shall be open to any Power in whose name the present Convention has not been signed, to accede to this Convention.

ARTICLE 156

Accessions shall be notified in writing to the Swiss Federal Council, and shall take effect six months after the date on which they are received.

The Swiss Federal Council shall communicate the accessions to all the Powers in whose name the Convention has been signed, or whose accession has been notified.

ARTICLE 157

The situations provided for in Articles 2 and 3 shall give immediate effect to ratifications deposited and accessions notified by the Parties to the conflict before or after the beginning of hostilities or occupation. The Swiss Federal Council shall communicate by the quickest method any ratifications or accessions received from Parties to the conflict.

ARTICLE 158

Each of the High Contracting Parties shall be at liberty to denounce the present Convention.

The denunciation shall be notified in writing to the Swiss Federal Council, which shall transmit it to the Governments of all the High Contracting Parties.

The denunciation shall take effect one year after the notification thereof has been made to the Swiss Federal Council. However, a denunciation of which notification has been made at a time when the denouncing Power is involved in a conflict shall not take effect until peace has been concluded, and until after operations connected with release, repatriation and re-establishment of the persons protected by the present Convention have been terminated.

The denunciation shall have effect only in respect of

/the

the denouncing Power. It shall in no way impair the obligations which the Parties to the conflict shall remain bound to fulfil by virtue of the principles of the law of nations, as they result from the usages established among civilised peoples, from the laws of humanity and the dictates of the public conscience.

ARTICLE 159

The Swiss Federal Council shall register the present Convention with the Secretariat of the United Nations. The Swiss Federal Council shall also inform the Secretariat of the United Nations of all ratifications, accessions and denunciations received by it with respect to the present Convention.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, having deposited their respective full powers, have signed the present Convention.

DONE at Geneva this twelfth day of August 1949, in the English and French languages. The original shall be deposited in the archives of the Swiss Confederation. The Swiss Federal Council shall transmit certified copies thereof to each of the signatory and acceding States.

ANNEX I

DRAFT AGREEMENT RELATING TO HOSPITAL AND SAFETY ZONES AND LOCALITIES

ARTICLE 1

Hospital and safety zones shall be strictly reserved for the persons mentioned in Article 23 of the Geneva Convention of August 12, 1949 for the Amelioration of the Condition of the Wounded and Sick in Armed Forces in the Field, and in Article 14 of the Geneva Convention of August 12, 1949 relative to the Protection of Civilian Persons in Time of War, and for the personnel entrusted with the organisation and administration of these zones and localities, and with the care of the persons therein assembled.

Nevertheless, persons whose permanent residence is within such zones shall have the right to stay there.

ARTICLE 2

No persons residing, in whatever capacity, in a hospital and safety zone shall perform any work, either within or without the zone, directly connected with military operations or the production of war material.

ARTICLE 3

The Power establishing a hospital and safety zone shall take all necessary measures to prohibit access to all persons who have no right of residence or entry therein.

ARTICLE 4

Hospital and safety zones shall fulfil the following conditions:

(a) They shall comprise only a small part of the territory governed by the Power which has established them.

/ (b)

(b) They shall be thinly populated in relation to the possibilities of accommodation.

(c) They shall be far removed and free from all military objectives, or large industrial or administrative establishments.

(d) They shall not be situated in areas which, according to every probability, may become important for the conduct of the war.

ARTICLE 5

Hospital and safety zones shall be subject to the following obligations :

(a) The lines of communication and means of transport which they possess shall not be used for the transport of military personnel or material, even in transit.

(b) They shall in no case be defended by military means.

ARTICLE 6

Hospital and safety zones shall be marked by means of oblique red bands on a white ground, placed on the buildings and outer precincts.

Zones reserved exclusively for the wounded and sick may be marked by means of the Red Cross (Red Crescent, Red Lion and Sun) emblem on a white ground.

They may be similarly marked at night by means of appropriate illumination.

ARTICLE 7

The Powers shall communicate to all the Contracting Parties in peacetime or on the outbreak of hostilities, a list of the hospital and safety zones in the territories governed

/by

by them. They shall also give notice of any new zones set up during hostilities.

As soon as the adverse party has received the above-mentioned notification, the zone shall be regularly established.

If, however, the adverse party considers that the conditions of the present agreement have not been fulfilled, it may refuse to recognise the zone by giving immediate notice thereof to the party responsible for the said zone; or may make its recognition of such zone dependent upon the institution of the control provided for in Article 8.

ARTICLE 8

Any Power having recognised one or several hospital and safety zones instituted by the adverse Party shall be entitled to demand control by one or more Special Commissions, for the purpose of ascertaining if the zones fulfil the conditions and obligations stipulated in the present agreement.

To this effect members of the Special Committees shall at all times have free access to the various zones and may even reside there permanently. They shall be given all facilities for their duties of inspection.

ARTICLE 9

Should the Special Commissions note any facts which they consider contrary to the stipulations of the present agreement, they shall at once draw the attention of the Power governing the said zone to these facts, and shall fix a time limit of five days within which the matter should be rectified. They shall duly notify the Power who has recognised the zone.

If, when the time limit has expired, the Power governing

/the zone

the zone has not complied with the warning, the adverse party may declare that it is no longer bound by the present agreement in respect of the said zone.

ARTICLE 10

Any Power setting up one or more hospital and safety zones, and the adverse parties to whom their existence has been notified, shall nominate or have nominated by the Protecting Powers or by other neutral Powers, persons eligible to be members of the Special Commissions mentioned in Article 8 and 9.

ARTICLE 11

In no circumstances may hospital and safety zones be the object of attack. They shall be protected and respected at all times by the Parties to the conflict.

ARTICLE 12

In the case of occupation of a territory, the hospital and safety zones therein shall continue to be respected and utilised as such.

Their purpose may, however, be modified by the Occupying Power, on condition that all measures are taken to ensure the safety of the persons accommodated.

ARTICLE 13

The present agreement shall also apply to localities which the Powers may utilise for the same purposes as hospital and safety zones.

ANNEX II

DRAFT REGULATIONS CONCERNING COLLECTIVE RELIEF

ARTICLE 1

The Internee Committees shall be allowed to distribute collective relief shipments for which they are responsible to all internees who are dependent for administration on the said Committee's place of internment including those internees who are in hospitals, or in prisons or other penitentiary establishments.

ARTICLE 2

The distribution of collective relief shipments shall be effected in accordance with the instructions of the donors and with a plan drawn up by the Internee Committees. The issue of medical stores shall, however, be made preferably in agreement with the senior medical officers, and the latter may, in hospitals and infirmaries, waive the said instructions, if the needs of their patients demand. Within the limits thus defined, the distribution shall always be made equitably.

ARTICLE 3

Members of Internee Committees shall be allowed to go to the railway stations or other points of arrival of relief supplies near their places of internment so as to enable them to verify the quantity as well as the quality of the goods received and to make out detailed reports thereon for the donors.

ARTICLE 4

Internee Committees shall be given the facilities necessary for verifying whether the distribution of collective

/relief

relief in all subdivisions and annexes of their places of internment has been carried out in accordance with their instructions.

ARTICLE 5

Internee Committees shall be allowed to complete, and to cause to be completed by members of the Internee Committees in labour detachments or by the senior medical officers of infirmaries and hospitals, forms or questionnaires intended for the donors, relating to collective relief supplies (distribution, requirements, quantities, etc.). Such forms and questionnaires, duly completed, shall be forwarded to the donors without delay.

ARTICLE 6

In order to secure the regular distribution of collective relief supplies to the internees in their place of internment, and to meet any needs that may arise through the arrival of fresh parties of internees, the Internee Committees shall be allowed to create and maintain sufficient reserve stocks of collective relief. For that purpose, they shall have adequate warehouses; each warehouse shall be provided with two locks, the Internee Committee holding the keys of one lock, and the commandant of the place of internment the keys of the other.

ARTICLE 7

The High Contracting Parties and the Detaining Powers in particular shall, so far as is in any way possible and subject to the regulations governing the food supply of the population, authorise purchases of goods to be made in their

/territories

territories for the distribution of collective relief to the internees. They shall likewise facilitate the transfer of funds and other financial measures of a technical or administrative nature taken for the purpose of making such purchases.

ARTICLE 8

The foregoing provisions shall not constitute an obstacle to the right of internees to receive collective relief before their arrival in a place of internment or in the course of their transfer, nor to the possibility of representatives of the Protecting Power, or of the International Committee of the Red Cross or any other humanitarian organisation giving assistance to internees and responsible for forwarding such supplies, ensuring the distribution thereof to the recipients by any other means they may deem suitable.

ANNEX III

INTERNMENT CARD

1. Front

Write legibly and in block letters - 1. Nationality

2. Name 3. First names (in full) 4. First name of Father

.....

5. Date of Birth 6. Place of Birth

7. Occupation

8. Address before detention

9. Address of next of kin

.....

+ 10. Interned on :
(or)
Coming from (hospital, etc.) on :

+ 11. State of health

12. Present address

13. Date 14. Signature

* Strike out what is not applicable — Do not add any remarks —

See explanations on other side of card

2. Reverse side

CIVILIAN INTERNEES MAIL — Postage free

POST CARD

IMPORTANT

This card must be completed by each internee immediately on being interned and each time his address is altered by reason of transfer to another place of internment or to a hospital.

This card is not the same as the special card which each internee is allowed to send to his relatives.

CENTRAL INFORMATION AGENCY

FOR PROTECTED PERSONS

INTERNATIONAL COMMITTEE

OF THE RED CROSS

(Size of internment card — 10 X 15 cm.)

ANNEX III (continued)

LETTER

CIVILIAN INTERNEE SERVICE

Postage free

To

Street and number

Place of destination (in block capitals)

Province or Department

Country (in block capitals)

Sender :

Name and first names

Date and place of birth

Internment address

(Size of letter - 29 x 15 cm.)

ANNEX III (continued)

CORRESPONDENCE CARD

1. Front

CIVILIAN INTERNEE MAIL Postage free

POST CARD

To

Street and number

Place of destination (in block capitals)

Province or Department

Country (in block capitals)

Sender:

Name and first names

Place and date of birth

Internment address

2. Reverse side

Date :

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Write on the dotted lines only and as legibly as possible.

(Size of correspondence card — 10 × 15 cm.)

438

๑๒.๐๒

พันเอก นายวรการบัญชา รองนายกรัฐมนตรี : โดยที่คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเห็นสมควรให้ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเจนีวา ๔ ฉบับด้วยกันนั้น อนุสัญญา ๔ ฉบับก็คือ

อนุสัญญาที่ ๑ มีความว่า เพื่อให้ผู้บาดเจ็บหรือป่วยไข้ในกองทัพในสนามรบมีสภาวะดีขึ้น

อนุสัญญาที่ ๒ เพื่อให้ผู้สังกัดในกองทัพขณะอยู่ในทะเลซึ่งบาดเจ็บป่วยไข้หรือเรือต้องอับปางมีสภาวะดีขึ้น

อนุสัญญาที่ ๓ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก

อนุสัญญาที่ ๔ ว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลพลเรือนในเวลาสงคราม

แต่โดยที่อนุสัญญาทั้ง ๔ ฉบับนี้ จำเป็นจะต้องตรากฎหมายภายใน จึงได้นำมาเสนอขอความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎรตามความในมาตรา ๙๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แต่โดยที่เป็นหน้าที่ของกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศจึงจะใคร่ขอชี้แจงความหลังมาเพียงเพื่อเป็นการสะดวกแก่สภาจะได้พิจารณา กล่าวคืออนุสัญญาฯ ๓ ฉบับนี้เป็นการปรับปรุงอนุสัญญาเดิมซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอยู่แล้ว และวัตถุประสงค์ก็มิได้เปลี่ยนแปลงอย่างใดไปเลย นอกจากปรับปรุงให้ข้อความนั้นเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ส่วนอนุสัญญาข้อ ๔ นั้นเป็นฉบับใหม่ซึ่งได้ร่างขึ้นมาก็ด้วยเหตุผลที่ว่า ผลแห่งมหาสงครามครั้งที่ ๒ นั้นได้มีปัญหาหลายอย่างหลายประการเกี่ยวกับบุคคลพลเรือนในยามสงคราม และโดยที่อนุสัญญาทั้ง ๔ ฉบับนี้ได้ร่างขึ้นโดยรัฐบาลสหพันธรัฐสวิส ฯ ได้จัดให้มีขึ้นที่ในเมืองเจนีวาเมื่อพ.ศ. ๒๔๙๒ ทางรัฐบาลก็ได้ให้อัครราชทูตไทย ณ กรุงเบอร์น เป็นผู้แทนไปร่วมด้วยและขอให้ผู้แทนรายงานผลของการประชุมเข้ามาให้รัฐบาลได้พิจารณาก่อน บัดนี้รัฐบาลก็ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าอนุสัญญาทั้ง

๔ ฉบับนี้เป็นสิ่งที่จะเป็นประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ประเทศเล็กและโดยทั่ว ๆ ไป เหมือนกัน และยิ่งกว่านั้นทางกระทรวงการต่างประเทศก็ได้เชื้อเชิญเจ้าหน้าที่ ๆ ได้เกี่ยวข้องกับอนุสัญญาทั้ง ๔ ฉบับนี้มาประชุมปรึกษาหารือกันด้วยคือ ได้แก่กระทรวงกลาโหม กระทรวงสาธารณสุข และสภากาชาดไทย ซึ่งได้มีความเกี่ยวข้องนี้ ทุกฝ่ายก็มีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่าอนุสัญญาทั้ง ๔ นี้สมควรที่จะให้ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญานี้ เพราะฉะนั้นกระทรวงการต่างประเทศก็เสนอมาในนามของรัฐบาลเพื่อขอความเห็นชอบ

๑๒.๔๕ น.

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าก็ได้อ่านแล้วได้นั่งฟังคำแถลงของท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศมาพอสมควร ก่อนที่จะเริ่มเรื่องเข้าสู่อนุสัญญาว่าด้วยเจนีวานี้ เราควรที่จะได้พูดกันถึงท่าทีและสถานการณ์เพื่อเป็นพื้นฐานในการรับสัญญาเจนีวานี้ ประการนี้เป็นข้อสำคัญอยู่ประการหนึ่ง ท่านประธาน คือว่าอย่างนี้ถ้าหากว่าเราได้พิจารณาดูร่างพระราชบัญญัติซึ่งรัฐบาลได้เสนอมาในครั้งหลังของปีนี้ แล้วก็บรรดาร่างพระราชบัญญัติเหล่านั้นก็มีท่าทีไปในทางที่ว่า เราจะเตรียมรบกับประเทศใดประเทศหนึ่งอยู่ทุกเมื่อ อย่างนี้ ท่านประธาน อนุสัญญาเจนีวานี้เข้าใจว่าถ้าแม้ว่าทั้งหมดทั้ง ๔ ฉบับ ฉบับเท่าที่ว่ามาเกี่ยวกับการสงคราม เช่นว่าการปฏิบัติต่อผู้บาดเจ็บในสนามรบ ให้ทหารในทะเลได้มีสภาพดีขึ้นบ้าง หรือว่าเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึกบ้าง หรือการคุ้มครองบุคคลพลเรือนในเวลาสงครามบ้างเช่นนี้คล้าย ๆ กับว่าสิ่งเหล่านี้เมืองไทยเรานี้อยู่ในสภาพที่ล่อแหลมต่ออันตรายต่อมหาสงครามเต็มที ไม่ใช่แต่อนุสัญญาเจนีวานี้ฉบับเดียวที่เสนอเข้ามาสู่สภา ยังมีหลายประราชบัญญัติ แม้แต่พระราชบัญญัติเท่าที่ผ่านมา แต่ข้าพเจ้าไม่อภิปราย ข้าพเจ้าต้องการที่จะฟัง ก็แสดงให้เห็นว่าเกี่ยวกับการจะเกิดสงครามอะไรอยู่รอมร่อแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่าสถานการณ์ของประเทศไทยท่าทีของประเทศไทยเรานี้ได้มุ่งโฉมหน้าไปในทางต่อต้านหรือเตรียมสงครามกันอย่างเต็มที่

440

ก่อนที่จะเข้าสู่ปัญหาอื่นใด ท่านประธาน ข้าพเจ้าขอแสดงความปรารถนาของพี่น้องชาวไทย เพื่อถ่ายทอดออกมา–ให้รัฐบาลนี้ทราบ ในขณะนี้ท่านนายกรัฐมนตรีซึ่งผู้ถือว่าเป็นผู้นำนโยบาย ได้นั่งอยู่ ณ ที่ประชุมสภาอันมีเกียรตินี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงขอประทานถ่ายทอด เราพี่น้องชาวไทย ทั้งหลายได้มีความเห็นใดตระหนักอยู่ว่าเราจะไม่สนับสนุนทุกรัฐบาล เราจะประนามทุกรัฐบาล ที่นำเราเข้าไปสู่สภาพแห่งสงครามซึ่งรัฐบาลนั้นอยู่ในฐานะที่จะหลีกเลี่ยงได้หรือนัยหนึ่งเราจะไม่ สนับสนุนหรือประนามทุกรัฐบาลที่นำประเทศไทยหรือประชาชนชาวไทยไปผูกพันไว้กับวงล้อม แห่ง–สงคราม เพราะว่าเราชาวพุทธศาสนาแห่งประเทศนี้ ชาวไทยนี้ต้องการความสงบร่มเย็น เราต้องการสันติสุขให้บังเกิดขึ้นในโลก เราไม่ต้องการสงครามอันนี้เป็นความปรารถนาอันยิ่ง ของเราของประชาชนชาวไทย ท่านประธาน เท่าที่ได้อ่านอนุสัญญานี้แล้ว ข้าพเจ้าอ่านไม่จบ มันมากเกินไป แน่ทีเดียวมันเกี่ยวกับการสงคราม ก็แสดงให้เห็นว่าเราตระเตรียมเพื่อทำ สงครามกันอย่างเต็มที่ จึงขอเรียนถามในนามท่านนายกรัฐมนตรีซึ่งถือเสมือนเป็นผู้ที่ถือกุญแจ แห่งนโยบายแห่งประเทศไทยจะได้ลุกขึ้นมาชี้แจงสถานการณ์หรือชี้แจงท่าทีของประเทศไทยซึ่ง มีต่อสถานการณ์ทุกวันนี้ ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอถามท่านนายกรัฐมนตรีว่าท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ต่อสถานการณ์ ต่อท่าทีของประเทศที่ไทยที่ดำเนินอยู่ ณ บัดนี้เพื่อที่จะรับอนุสัญญา มันเกี่ยว ข้องกัน ท่านประธานจ๋.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : คุณแคล้ว ขอให้ระมัดระวัง ฟังผมก่อน คุณนั่งลง ผมยืนคุณต้องนั่ง คือนี่เกี่ยวข้องกับสัญญาโดยทั่ว ๆ ไป คือไม่ใช่ว่าเราเตรียมสงครามเตรียมสงคราม สัญญาโดยทั่ว ๆ ไป พิจารณาว่าตามสัญญาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเชลยศึกอะไรเหล่านี้เราเห็นชอบ ด้วยกับรัฐบาลหรือไม่ เป็นเรื่องโดยทั่ว ๆ ไป ไม่ใช่เรื่องเฉพาะเกี่ยวกับสงคราม เพราะ– ฉะนั้นขอให้พยายามเข้าเรื่องสักหน่อย

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าจะให้สัตยาบันต่อสัญญานี้ จะยอมรับ ให้ประเทศเข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญา เมื่อข้าพเจ้าได้ซักถามรัฐบาลแล้ว อย่างนี้ต่างหาก ท่าน ประธาน ท่านจะไม่ให้รัฐบาลตอบอะไรข้าพเจ้าบ้างก่อนที่จะเป็นเครื่องวินิจฉัยแก่ข้าพเจ้าว่า

441

จะขอมรัฐรับให้ประเทศไทยเรานี้เข้าเป็นภาคีหรือไม่ มันทำไม่ได้ ต้องให้ข้าพเจ้าซักถาม ข้าพเจ้ามีข้อที่จะซักถาม ข้าพเจ้าขอเรียนถามท่านนายกรัฐมนตรีว่าในการที่เราจะเข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเยนีวานี้ว่าบัดนี้ประเทศไทยเราล่อแหลมต่อสงคราม คือหมายความว่าสงครามเข้ามาประจันหน้าอยู่กับประเทศแล้วกระนั้นหรือ สถานการณ์ของประเทศเราเวลานี้มีอยู่เป็นประการใดบ้าง เรามีหนทางใดบ้างหรือรัฐบาลนี้มีหนทางใดบ้างที่จะหลีกเลี่ยงการสงครามซึ่งเป็นสิ่งที่ประชาชนชาวไทยไม่พึงปรารถนา ข้าพเจ้าขอเรียนถามอย่างไรเล่าท่านประธาน มันอยู่ในประเด็น.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เอาละ ๆ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ประเด็นเดียว มีอีกประเด็น ท่านประธาน นอกจากนั้นข้าพเจ้าขอเรียนถามว่าในการที่เราจะเข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเยนีวานี้ คือหมายความว่าเรากำลังจะทำสงครามกับประเทศใดประเทศหนึ่งกระนั้นหรือ นี่ข้าพเจ้าขอเรียนถามนโยบายของรัฐบาลโดยทั่ว ๆ ไป

๑๒.๑๓ น.

นายวรการบัญชา รองนายกรัฐมนตรี : กระผมรู้สึกเสียใจมากที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางทีจะไม่ได้อ่านอนุสัญญาโดยตลอด เพราะท่านรับแล้วว่าเป็นเรื่องที่ยาวมาก ที่จริงอนุสัญญานี้มิได้เกี่ยวกับการที่ประเทศใดประเทศหนึ่งจะเตรียมสงครามเลยหามิได้ เป็นแต่เพียงว่าถ้าหากว่าเกิดสงครามขึ้นแล้วในหลักมนุษยธรรมแล้วเราจะช่วยกันอย่างไร ในหลักความยุติธรรมแล้วเราจะช่วยอย่างไร จะทำอย่างไร เพราะว่ามีประเทศที่เป็นกลางอาจจะส่งกาชาดเข้าไปช่วยผู้ที่บาดเจ็บก็ได้ หาเป็นเรื่องที่เราจะประกาศสงครามกับใครจะเตรียมรบกับใคร อันที่จริงประเทศไทยก็เป็นภาคีของอนุสัญญาที่เกี่ยวกับผู้ประสพภัยในสงครามมานานนมแล้ว หากแต่ว่าหลังจากมหาสงครามคราวที่แล้วนี้ อนุสัญญาเหล่านั้นบางทีอาจจะคุ้มครองไม่ถึง เขาจึงได้ประชุมขึ้นมาใหม่ว่ามีเรื่องใหม่ ๆ ขึ้นมากมาย มีปัญหาขึ้นมากมาย เราควรจะตราอนุสัญญานี้ขึ้นใหม่ ส่วนใครจะเป็นสมาชิกมาแล้วถ้าไม่รับอันนี้เราก็ถือเป็นอันเก่าของเราไป แต่โดยที่เห็นว่าอันใหม่ได้ผลมากมายเต็มที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับประเทศของเรา คณะรัฐบาลจึงได้ประชุมปรึกษาหารือกันตลอด

จนถึงผู้เชี่ยวชาญทุกกระทรวงที่เป็นมา ได้นำเสนอมาเพื่อขอความเห็นชอบ หามิได้มีความรู้สึกนึกคิด
อย่างท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็หามิได้

๑๒.๑๕ น.

นายอารีย์ ตันติเวชกุล (นครราชสีมา) : สำหรับอนุสัญญาเจนีวาที่ว่าด้วยเนื้อแท้
แล้วข้าพเจ้าเองก็ไม่ข้องใจประการใด เพราะเป็นประโยชน์ของประชาชนชาติไทย แต่ทว่ามี
บางสิ่งบางอย่างในอนุสัญญาเจนีวานี้ซึ่งข้าพเจ้าควรจะได้รับทราบรายละเอียดจากท่านรองนายก
รัฐมนตรีผู้รักษาการตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศ ประการแรกที่เดียวในข้อ ๔ แห่ง
อนุสัญญาเจนีวาฉบับที่ ๔ คือว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลพลเรือนในข้อ ๔ ว่าคนชาติของรัฐซึ่ง
ไม่มีความผูกพันตามอนุสัญญานี้ย่อมไม่ได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้ ท่านประธาน ถ้าเช่นนั้น
ก็หมายความว่าถ้าหากว่ามีประเทศใดในบรรดาประเทศทั้งหลายย่อมไม่ได้ผูกพันต่ออนุสัญญานี้
เจนีวานี้ คือไม่ให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาเจนีวานี้ ประเทศนั้นย่อมมีเสรีในการดำเนินการใด ๆ ก็ได้
และอีกประการหนึ่งเดี๋ยวนี้โลกเราที่แบ่งเป็น ๒ ค่าย สมมติว่าค่ายที่เราอยู่นี้ทุกประเทศร่วม
เป็นภาคี แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่เป็นภาคี ผลประโยชน์นั้นจะได้แก่ประชาชาติเราได้อย่างไร นี่ข้าพเจ้า
ข้องใจเป็นอันแรกในข้อ ๔ ส่วนต่อมาในข้อที่ ๓๒ ถึงอนุสัญญาเจนีวาฉบับที่ ๔ ข้าพเจ้าคูฉบับเดียว
ฉบับที่ ๔ อัครภาคีผู้ทำสัญญาตกลงที่จะดำเนินการทรมานร่างกาย คือหมายความว่าในข้อ ๓๒ นี้
ข้าพเจ้าสรุปสั้น ๆ คือจะดำเนินการต่าง ๆ ซึ่งไม่เป็นทารุณกรรมด้วยการทรมานก็ดี แบบฉบับเดียว
กับผู้เผด็จการสงครามโลกครั้งที่ ๒ ใช้ คือมีการฉีดยาบ้าง ตัดอวัยวะบ้าง หรือเอาน้ำสะบู่กรอก
ปากบ้าง อย่างนี้เป็นต้น หลักการเช่นนี้ข้าพเจ้าว่าเป็นการกระทำที่ดีเพื่อป้องกันมิให้ประชาชน
แนวหลังต้องได้รับความเดือดร้อนด้วย แต่ใคร่ขอประทานกราบเรียนถามท่านรองนายกรัฐมนตรี
ผู้รักษาการตำแหน่งรัฐมนตรีต่างประเทศด้วยว่ามันคลุมถึงอะตอมมิคบอมป์ไหม เพราะว่าอย่าลืม
ว่าการใช้อะตอมมิคบอมป์นั้นเขาเรียกว่าการใช้คิลเลอร์ (killer) คือฆ่าปุ๋นตายเท่าไร
บาดเจ็บทุพพลภาพเท่าไร อย่างนี้คุ้มครองถึงไหม นี่เป็นหลักการซึ่งควรรับทราบด้วย เพราะว่า
ถ้าหากทุกชาติลงมติอย่างนี้แล้วเราก็เป็นอันเย็นใจได้ว่าเราไม่ถูกอะตอมมิคบอมป์หรือเอ็ชบอมป์
นี่เป็นต้น ที่ข้าพเจ้าข้องใจ และนอกจากนั้นยังมี ๒ เรื่องที่ข้าพเจ้าข้องใจ คือข้อที่ ๔๐ และ

ที่ ๖๔ ร่วมกัน และข้อ ๖๐ นั้นเกี่ยวกับการบังคับทำงาน ท่านไม่ต้องเปิดดู ข้าพเจ้าบอกให้เกี่ยวกับการบังคับทำงาน ส่วนข้อ ๖๔ เกี่ยวกับการใช้กฎหมาย ท่านผู้เป็นประธาน คือกฎหมายระหว่างประเทศเราบัญญัติไว้อย่างนี้ว่า เกี่ยวกับอาชญาวิทยาเราว่าถ้ากองทัพบุกเข้าไปในเขตประเทศใดก็ตาม จะเป็นการสมยอมหรือไม่สมยอมก็ตาม เสมือนหนึ่งประเทศนั้นเข้าไปตั้งด้วย ก็เมื่อประเทศนั้นเข้าไปตั้งด้วย เราก็ใช้กฎหมายของประเทศนั้นเข้าดำเนินการซึ่งเป็นของธรรมดา ทีนี้เรามีบัญญัติในรัฐธรรมนูญเราเกณฑ์แรงได้ ปกติทุกวันนี้เรามีภาวะฉุกเฉินก็ดี หรือมีประกาศกฎอัยการศึกก็ดี หรือสงครามก็ดี กองทัพคือทหารมีอำนาจเหนือประชาชน ย่อมใช้กฎหมายต่าง ๆ ได้ในเมื่ออนุสัญญาเจนีวาฉบับนี้ได้ตกลงให้ภาคีไม่ใช่อย่างนั้นหรือว่า จะใช้ก็ต้องประกาศให้ทราบ ซึ่งมันขัดแย้งกับกฎหมายระหว่างประเทศ ผลอันนี้จะได้หรือไม่ นี่ข้อหนึ่ง

444 70

นี่อีกข้อหนึ่ง ที่นี้มันมีอีกหลายอย่างแต่ว่าสรุปแล้วข้าพเจ้าจะไม่พูดถึงเพราะว่าเป็นประโยชน์ต่อประชาชาติ จึงขอเรียนท่านรองนายกรัฐมนตรีซึ่งรักษาราชการในตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ โปรดให้ความกระจ่างแก่บรรดาสมาชิกผู้มีเกียรติด้วย.

๑๒.๑๘ น.

พันเอก นายวรการบัญชา รองนายกรัฐมนตรี : กระผมขอตอบชี้แจงว่าในการที่ว่าถ้าหากว่าอีกฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามนั้น อันนี้ก็ถือว่าเขาผิดกฎหมายระหว่างประเทศ สมมติว่าเขาจะทำอะไรผิดแปลกไปกว่า และถ้ายิ่งเขาเป็นผู้แพ้ด้วยแล้วก็ยิ่งไม่เป็นปัญหา ก็อาจจะไปเข้ากฎหมายฉบับอื่น ส่วนเรื่องการฉีดยาหรือห้ามทดลองอะไรนั้น เราก็มีว่าไว้ในนี้เรียบร้อยแล้ว ส่วนที่ท่านถามว่าอาตอมิคบอมนั้น จะถือว่าเป็นการทดลองอย่างนี้ได้หรือไม่ กระผมขอกราบเรียนว่าเวลานี้องค์การสหประชาชาติก็กำลังที่จะควบคุมอยู่ แต่ว่าในลักษณะอย่างนี้กระผมก็ถือว่าการที่เขาเข้าควบคุมนี้เขาก็ถือว่าเป็นอาวุธชนิดหนึ่ง เพราะฉะนั้นคงไม่เข้าตามลักษณะที่คุณถาม และอีกอันหนึ่งพูดถึงว่าการส่งกองทหารเข้าไปยึดครองอีกประเทศหนึ่ง นี่ก็เป็นความตกลงกัน คือว่าการที่กองทัพของประเทศหนึ่งไปยึดครองอีกประเทศหนึ่งก็ได้มีตกลงกันแน่นอนแล้วว่าจะต้องใช้กฎหมายอาญาของประเทศที่เข้ายึดครอง เมื่อทุกฝ่ายเข้าใจกันนั้นแล้วก็เป็นอันว่าถูกต้องแล้ว.

๑๒.๒๐ น.

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้ามีข้อที่จะต้องอภิปรายซักถามรัฐบาลก่อนที่จะรับรองอนุสัญญาเจนีวานี้ ท่านประธาน ตามที่ทราบเราเป็นประเทศที่อยู่ในฝ่ายเสรีประชาธิปไตยและเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ สถานการณ์โดยรอบประเทศของเราทุกวันนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าที่อาณาเขตของประเทศเรามันอยู่ติดชิดกับหลายประเทศเหลือเกิน ซึ่งประเทศเหล่านั้นยังมิได้มีฐานะเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ ข้าพเจ้าจะได้ยกตัวอย่างให้เห็น ปัจจุบันนี้จีนสหประชาชาติกับจีนคอมมิวนิสต์บนผืนแผ่นดินใหญ่ก็ได้มีการรบพุ่งกันอยู่ต่อไปถ้าหากว่านายเมาเซตุงแกยกพลขึ้นบกเพื่อปลดแอกเกาะไต้หวันอย่างนี้ มันก็อาจจะทำให้

กองทัพเรือที่ ๗ ของสหรัฐเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ก็ในเมื่อเช่นนั้นในเมื่อประเทศจีนคอมมิวนิสต์นั้นซึ่งไม่ได้เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติและยังไม่ได้เป็นภาคีของอนุสัญญาเจนีวานี้ เราจะมีหนทางอย่างไรบ้างที่จะบังคับให้ประเทศจีนคอมมิวนิสต์ให้ปฏิบัติการตามอนุสัญญาเจนีวาฉบับนี้ และนอกจากนั้นยังมีประเทศอื่นอีกซึ่งอยู่ใกล้ ๆ ประเทศไทย เช่นประเทศลาว ประเทศเขมร หรือประเทศญวนเหนืออย่างนี้ ซึ่งอยู่ในความครอบครองของโฮจิมินห์ แต่ก็ยังไม่ได้เป็นภาคีสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ เพราะฉะนั้นแกจึงยังไม่ได้เข้าเป็นภาคีของอนุสัญญาเจนีวาฉบับนี้ได้ ถ้าหากว่าประเทศนั้น เช่นประเทศญวนโฮจิมินห์หรือญวนเหนือหรือประเทศจีนคอมมิวนิสต์เช่นนี้เกิดละเมิดอนุสัญญาเจนีวาขึ้นมาอย่างนี้ ขอเรียนถามว่าประเทศไทยในฐานะที่เป็นภาคีสมาชิกของอนุสัญญาเจนีวานี้จะมีหนทางอย่างไรบ้างที่จะร้องขอหรือปฏิบัติตนให้เป็นไปเพื่อที่จะได้รับความคุ้มครองโดยเต็มที่จากอนุสัญญาเจนีวา ซึ่งถือว่าเป็นกฎหมายระหว่างประเทศ ขอให้ท่านตอบ.

๑๒.๒๓ น.

พันเอก นายวรการบัญชา รองนายกรัฐมนตรี : กระผมขอประทานตอบท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเมื่อตะกี้นี้ว่า ถ้าหากว่าประเทศหนึ่งประเทศใดมิได้เป็นภาคีแห่งอนุสัญญานี้ก็ย่อมไม่ได้รับความช่วยเหลือผลปฏิบัติตามอนุสัญญานี้เท่านั้น แต่ส่วนว่าเขาจะละเมิดอย่างไรทารุณกันอย่างไร ผิดกันอย่างไรมันก็ไปเข้าในกฎหมายอื่นต่อไป นี่พูดถึงว่าความช่วยเหลือในระหว่างสงครามที่เราจะช่วยเหลือผู้ประสพภัยจากสงคราม เราจะคุ้มครองพลเรือนเราได้อย่างไร เช่นอย่างสมัยเมื่อก่อนนี้ก็ว่าถ้าพลเรือนนั้นไปถือปืนฆ่าใครเข้าในระหว่างสงครามก็ไม่เรียกว่าเป็นเชลยศึกอะไรอย่างนี้ แต่อนุสัญญาใหม่นี้บอกว่าถ้ามีกองพลเรือนอาสามีการบังคับบัญชาถูกต้อง เมื่อเวลาเกิดศึกสงครามเข้าแล้วจะต้องเรียกพวกนี้เป็นเชลยศึก เป็นต้น.

ชุนวิเทศดรุณการ (เพชรบุรี) : คงไม่มีใครสงสัย เพราะแจ่มแจ้งหมดแล้ว ขอประทานปิดอภิปรายเพื่อลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

446

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าสมควรจะเห็นชอบในการเข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญาเจนีวา ๔ ฉบับตามที่รัฐบาลเสนอมานี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นชอบ โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือโดยพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบ โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้เห็นชอบตามที่รัฐบาลเสนอมาหมดระเบียบวาระแล้ว ขอเลิกประชุม.

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๒๕ นาฬิกา

สภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๓/๒๕๔๗ (สามัญ) ชุดที่ ๑...

คณะกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุม

.....

.....

.....